
LEDA EDGE
50
de zile înainte
de sinucidere
STACE KRAMER

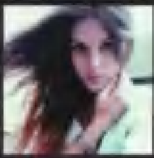
50 DE ZILE SFÂȘIETOARE ȘI PESTE 600 DE PAGINI DE JURNAL ÎN CARE, ÎN CIUDA SUFERINȚELOR, NESIGURANȚEI ȘI NELINIȘTII, O ADOLESCENTĂ ALEGE

VIAȚA!

Gloria McPhin, o adolescentă de 16 ani care trăiește în Florida, se confruntă cu probleme existențiale: divorțul părinților, logodna bunicii cu un tânăr de 25 de ani, dragostea neîmplinită față de iubitul prietenei ei. Fără să-și găsească locul nicăieri, ea decide să reflecteze asupra propriei vieți timp de 50 de zile înainte de a hotărî dacă să-și ia sau nu viața.

„Potrivit *Novaia Gazeta*, o mamă psiholog, a cărei fiică a jucat «Balena Albastră» și s-a sinucis, a studiat ulterior nebunia, încercând s-o înțeleagă [...]. În plus, psihologul rus a descoperit că diverse «călăuze» promovau pe grupurile online o carte intitulată *50 de zile înainte de sinucidere*, un bestseller scris de Stace Kramer. Autoarea încearcă, de fapt, prin cartea ei, să convingă cât mai mulți oameni să nu recurgă la gestul extrem. Cu toate acestea, titlul a fost răstălmăcit, iar cele 50 de sarcini pentru utilizatori par a fi inspirate din acest volum."

Adevărul, 15 martie 2017

STACE KRAMER este pseudonimul unei tinere autoare din Rusia, Anastasia Holova, născută în 1996. La 16 ani a scris romanul *50 de zile înainte de sinucidere*, care a devenit viral pe rețelele de socializare.

ISBN: 978-606-793-124-2

9 786067 931242

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE

STACE KRAMER

50 de zile înainte de sinucidere

LEDA EDGE

STACE KRAMER

50 de zile înainte de sinucidere

Traducere de
DIANA MORĂRAȘU

Prefață și note de
dr. CRISTIAN ANDREI

CORINT
BOOKS
—2017—

Redactare: Antonia Kacsó
Tehnoredactare computerizată: Adriana Nicoleta Zamfir
Ilustrație copertă: Shutterstock
Design copertă: Dan Mihalache

ISBN 978-606-793-124-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KRAMER, STACE
50 de zile înainte de sinucidere / Stace Kramer ; trad. din lb. franceză: Diana Morărașu.; pref. de Cristian Andrei - București : Corint Books, 2017
ISBN 978-606-793-124-2

I. Morărașu, Diana (trad.)

821.133.1

PREFAȚĂ

Am impresia că Gloria este elevă în clasa a X-a de liceu într-un orășel din județul Constanța.

Părinții ei, ca mulți alți părinți din ziua de astăzi, se ceartă aproape în fiecare zi, aparent din cauza faptului că fiica lor face prostii aproape în fiecare zi. Se dovedește că, de fapt, tata o înșela pe mama, dar și mama îl înșelase pe tata cândva. Acum ea bea, iar el vine tot mai rar pe acasă. Acesta este un motiv de tristețe pentru Gloria, dar colegii ei râd în fiecare zi și ea uită să plângă.

În plus, Gloria este îndrăgostită de iubitul celei mai bune prietene. Nu poate să-i spună, și-ar trăda prietenia, iar acesta este încă un motiv de tristețe. Râde împreună cu prietena ei și uită să plângă.

Printre toate acestea, Gloria exagerează cu băutura și cu drogurile, se simte teribil de rău, dar nu are cui să-i spună. Pentru asta se simte iarăși tristă, dar prietenii ei se distrează în timpul acesta și ea uită să plângă.

Dincolo de toate acestea, Gloria ajunge cu ușurință în afara legii. Îi este frică și îi pare rău, dar prietenii ei au nevoie de ea și uită să plângă.

Când prietena ei își dă viața pentru ea, nu mai are rost să plângă. Știe foarte bine că viața ei valorează foarte puțin. Asta

pentru că oamenii din familie şi din şcoală se gândesc la propria viaţă şi nu înţeleg nimic despre Gloria.

Cine cunoaşte oameni tineri, le cunoaşte valorile şi le foloseşte. Nu mai aşa ar putea fi un adult ascultat de ei şi ar putea să le fie educator.

Lucrurile pe care le preţuiesc cei care se află la vârsta adolescenţei sunt diferite de cele preţuite de adulţi, educatorii lor. Iată câteva exemple: adulţii preţuiesc mai presus decât orice sănătatea. În schimb, adolescenţii nu dau doi bani pe ea; nu vei vedea niciodată doi adolescenţi întâlnindu-se pe stradă şi salutându-se cu expresia: Sănătate!

Adulţii preţuiesc puterea; pentru asta, se luptă între ei, formează partide, încep chiar şi războaie. Adolescenţii se consideră egali între ei şi nu doresc decât puterea dragostei.

Un alt lucru preţuit de adolescenţi mai mult decât de adulţi este adevărul. Adulţii renunţă cu uşurinţă la adevăr, de dragul banilor sau de dragul puterii. Pentru un adolescent, adevărul este ca un fel de religie, ar putea renunţa la sănătate pentru el. Dacă ajunge să mintă, un adolescent o face de dragul prietenilor lui, sau pentru a-şi proteja părinţii de necazurile pe care crede că le produce el.

Uită-te la cei tineri cum se adună şi râd laolaltă. Vei afla astfel că umorul este una dintre valorile vieţii lor.

Şi apoi este distracţia, atât de preţuită de cei tineri şi atât de criticată de educatorii lor. Adulţii sunt convinşi că distracţia nu foloseşte la nimic şi că adolescenţii ar trebui să renunţe la ea, pentru că îi împinge spre vicii şi greşeli în viaţă. De fapt, distracţia este o treabă foarte serioasă la vârsta adolescenţei. Când se distrează, cei tineri se compară unii cu alţii, se caută pentru comunicare şi apropiere de cuplu, îşi reglează atitudinile şi îşi mobilizează toate resursele ca să devină cineva în ochii celor de-o seamă cu ei.

Ce loc ocupă oare în mintea adolescenţilor valoarea supremă a societăţii occidentale: viaţa? Ei bine, pentru cei aflaţi la vârsta

tinereții, viața este mai prejos decât multe alte valori. Un adolescent își disprețuiește viața proprie dacă nu este înțeles, dacă nu este iubit, dacă nu are libertate, dacă este nedreptățit. Deși pare uimitor din punct de vedere statistic, majoritatea adolescenților au cochetat cândva cu ideea de a renunța la viață. Asta pentru că în viața lor nu exista nici dragoste, nici libertate, nici înțelegere, nici o imagine satisfăcătoare în ochii celorlalți tineri.

Când ești adolescent, părerea celorlalți tineri contează atât de mult, încât ei pot dispune de viața ta. Ei pot să-ți lanseze provocări, iar tu ești obligat să le răspunzi, altfel nu exiști în ochii lor. Dacă viața ta socială sau emoțională este goală, tot ce-ți mai rămâne este să răspunzi în mod satisfăcător unei astfel de provocări.

Acest lucru se întâmplă de obicei într-o viață secretă, subterană. Ea se desfășoară între ruine, la marginea societății, unde poți să exprimi în mod anonim prin graffiti tot protestul tău împotriva societății organizate de sistem. Dacă nici în ruine nu ai loc, poți să plonjezi în domeniul infinit al internetului, unde este loc pentru toată lumea și nici nu există legi. Acolo este teritoriul tău, cu nickname, cu bitcoin, cu emoticoane, și SecondLife. În acest spațiu te poți întâlni cu Balena Albastră, de obicei un alt tânăr, care îți dă pedepse/provocări, și în felul acesta îți cere dovada că exiști măcar pentru ultima oară.

Oricum, ești obișnuit să exagerezi pentru a demonstra că exiști în competiție cu ceilalți tineri: țipi, dai muzica tare, îți faci tatuaj, piercing, bei peste măsură, orice, numai să ieși în evidență, pentru că nu ai nici banii, nici puterea, nici faima adulților.

Nu este de mirare că Gloria a găsit soluția universală cea mai simplă atât pentru a-și rezolva problemele, cât și pentru a se afirma: suicidul.

Ce vrea de fapt un adolescent care se sinucide? De cele mai multe ori, vrea atenție; vrea ca măcar o dată ochii tuturor oamenilor din jurul lui să se oprească asupra existenței lui. Vrea compasiune și înțelegere, vrea să se vorbească despre el și să

rămână neuitat, vrea ca lumea să-l considere o persoană de treabă şi să regrete plecarea lui.

Bineînţeles că i-ar conveni să asiste la toate acestea, şi chiar are o fantezie morbidă care îi permite să îşi închipuie propria înmormântare. În al doilea rând, adolescentul simte că prin suicid îşi rezolvă toate problemele deodată, fără să mai trebuiască să muncească, să convingă pe cineva, să aibă bani sau influenţa pe care o au adulţii când rezolvă totul.

Ca şi alţi elevi din judeţul Constanţa şi de pretutindeni, Gloria şi-a scris Jurnalul. Asta în speranţa că scrisul ei va fi găsit de persoane care sunt capabile să o înţeleagă fără să o judece.

Şi-ar fi dorit o familie, o şcoală care să o educe fără să îi arate unde greşeşte. Moartea ei este o plecare dintre aceşti oameni către un loc în care să ia totul de la capăt, cu dragostea ei, cu familia ei şi cu educaţia ei.

Cu toate întâmplările ei dureroase, intense, adolescenţa te maturizează, fiindcă te face să nu te mai miri de nimic, să fii dezamăgit de cei care păreau mai puternici, şi astfel să devii tu cel puternic.

Pentru că în această carte scrisă de o adolescentă vine vorba despre alcool, sex, droguri, încălcarea legii, m-am gândit să adaug textului câteva comentarii profesionale, astfel încât toate aceste întâmplări să capete o valoare educativă.

Dr. CRISTIAN ANDREI
Institutul de Relaţii Umane

Gândul sinuciderii este un mijloc puternic de consolare: cu ajutorul lui poți depăși cu bine câte-o noapte neplăcută.

Friedrich Nietzsche[1]

[1] *Dincolo de bine și de rău,* traducere de Francisc Grünberg, Editura Teora, București, 1998 (n. red.).

CUVÂNT-ÎNAINTE

Să nu vă închipuiţi că am scris această carte pentru a demonstra că sinuciderea poate rezolva toate problemele. Nu este deloc scopul meu. Cred că orice om s-a gândit la sinucidere măcar o dată în viaţă. Când nu ne simţim bine, când suntem deprimaţi, când ne certăm cu cei apropiaţi ne poate încolţi în minte ideea că nu mai avem de ce trăi sau că celorlalţi le-ar fi mai bine fără noi. Este ceea ce i se întâmplă eroinei din povestea mea. Voi descrie aici cele 50 de zile din viaţa ei care o vor ajuta să răspundă întrebării cruciale: viaţa merită trăită? Povestea conţine câteva scene violente, precum şi înjurături. Dacă dintru început nu aprobaţi tematica alegerii între viaţă şi moarte, aţi face bine să nu vă apucaţi de citit, nu de alta, dar nu are rost să vă pierdeţi timpul. Doresc să menţionez că TOATE PERSONAJELE ŞI EVENIMENTELE DESCRISE SUNT FICTIVE ŞI ORICE ASEMĂNARE CU PERSOANE REALE ESTE PUR ÎNTÂMPLĂTOARE.

Lectură plăcută!

Nu eşti pisică. Nu ai opt vieţi de rezervă. De aceea trebuie să trăieşti în aşa fel încât lumea să îşi amintească de tine multă vreme după ce vei fi murit.

PARTEA ÎNTÂI

Rise (Răsăritul)

Ziua 1

— Gloria, Gloria, hai, scoală-te odată!

Da, aşa începe de obicei ziua mea: mama mă trezeşte urlând din toţi bojocii, ca şi cum ar trebui s-o audă toată Florida! Mirosul clătitelor arse pluteşte în toată casa, în timp ce tata umblă cu paşi moi, prefăcându-se că nu observă nimic.

Dragul meu jurnal!

Mai am 49 de zile[1] *până ce o voi face sau nu.*[2] *Este răgazul pe care mi l-am acordat pentru a găsi motive de a iubi această*

[1] Este un lucru foarte răspândit ca un adolescent să îşi fixeze un anumit termen legat de propriul suicid. Asta se întâmplă pentru că, în sinea lui, are nevoie să mai dea o şansă lucrurilor frumoase să se întâmple în viaţa lui.

[2] Lori nu este decisă dacă să o facă sau nu. În realitate, sinucigaşii sunt întotdeauna decişi, pentru că ei consideră suicidul ca fiind singura soluţie pentru rezolvarea problemelor care îi macină.

viață sau, din contră, pentru a mă asigura că nu degeaba am hotărât să îmi pun capăt zilelor.

Astăzi e vineri, ultima zi de școală înainte de weekend, ceea ce înseamnă că mă pot duce liniștită să-mi văd bunica. Nu am mai trecut pe la ea de un an și nu am niciun chef să mor fără să o văd pentru ultima oară. Nu ar fi corect. Așadar, misiunea mea pe ziua de azi e să-i fac ochi dulci mamei ca să mă lase să mă duc s-o văd pe buni.

Fug la duș ca disperata, mă pieptăn pe fugă și, din lipsă de timp, renunț la orice tentativă de machiaj. Trag pe mine primele haine pe care le găsesc în dulap, cobor scara în trombă și năvălesc în bucătărie.

— Ai habar că ai ratat deja prima oră?

— Da, mamă, îi răspund mamei, îndesând o clătită arsă în dulceața de căpșuni.

— Iar te-ai uitat la prostia ta de serial până la miezul nopții?

— Nu, mamă, sigur că nu. De altfel, s-a terminat deja.

Îmi place la nebunie s-o mint pe mama. E adevărat că mă uit în fiecare noapte la acest serial și că, dacă ratez vreun episod, mă încearcă imediat un sentiment copleșitor de lipsă, ca un toxicoman în stadiu avansat. De aceea mă trezesc greu dimineața și întârzii la prima oră. Mama s-a obișnuit deja cu situația, dar continuă să o enerveze.

Apare și tata în bucătărie.

— Bună dimineața, o șterg la slujbă, spune el luând o clătită și grăbindu-se să iasă din casă.

— Ai văzut? Mereu se poartă ca și cum toate ar fi bune și frumoase, numai că nu e deloc cazul. De ce face asta?

Nu știu ce să-i răspund mamei. Singurul lucru pe care-l știu e că ea și tata nu se suportă. Și fiecare zi care trece nu face decât să îmi confirme acest lucru. E unul dintre motivele pentru care am decis să îmi pun capăt zilelor. Înainte, eram o familie

fericită şi unită. Nu ne certam aproape niciodată, iar rarele noastre ciondăneli erau de scurtă durată şi nu ne împiedicau să ne iubim profund. Această frumoasă armonie s-a făcut ţăndări pentru totdeauna în ziua în care tata a înşelat-o pe mama cu şefa lui. Nu ştiu cum de s-a întâmplat una ca asta, dar sunt aproape sigură că tata era beat. Dacă ar fi fost treaz, nu ar fi putut niciodată să facă aşa ceva. Cât despre mama, a vrut să se răzbune şi l-a înşelat pe tata cu fratele lui. VĂ DAŢI SEAMA? Din ziua în care tata a aflat, casa noastră a devenit terenul unor certuri necontenite.[1]

Mama îl acuză pe tata, tata o acuză pe mama şi în fiecare zi acelaşi scenariu se repetă la nesfârşit. Aşadar, astăzi locuiesc într-o casă în care ura şi neînţelegerea domnesc în voie. Şi, pentru a le încununa pe toate, divorţează într-o lună. Ideea asta mă înnebuneşte, eu îi iubesc pe amândoi, dar după divorţ va trebui să mă împart cumva între ei. Evident, voi rămâne să locuiesc cu mama, dar nu izbutesc să mă obişnuiesc cu ideea că nu-l voi mai vedea pe tata decât în weekenduri, poate chiar mai rar.[2]

— Gata, mamă, plec la şcoală... După ore pot să mă duc să o văd pe buni?

— Ai uitat ceva la ea?

— Nu. Vreau doar s-o văd.

— Aşadar, ai să traversezi tot oraşul ca să vezi o femeie care, din cauza slujbei ei blestemate, nu poate nici măcar să ne sune o dată pe săptămână?

— Păi... da.

---

[1] Aici începe să se contureze un scenariu credibil de suicid: această fată se dovedeşte a fi copleşită de tot felul de probleme, iar asta este cea mai răspândită situaţie care poate duce un om la un asemenea sfârşit tragic.

[2] Într-adevăr, certurile violente şi divorţul părinţilor pot crea în viaţa unui adolescent o atmosferă de coşmar, chiar dacă el continuă să se arate aparent nepăsător.

— Fă ce vrei tu, răspunde mama pe un ton lipsit de vlagă.

— Mulţumesc! zic, ieşind în fugă din casă.

Apăs pe butonul porţii glisante, dar nu se deschide. Fir-ar să fie! Mecanismul ăsta blestemat se blochează întruna. Arunc peste grilaj rucsacul plin cu manuale, care cântăreşte cel puţin patru kilograme, şi încep să escaladez obstacolul. Exact atunci mecanismul se deblochează şi poarta se deschide! Uite încă un motiv s-o termin cu toate - sunt o Ratată, cu R mare. Oricum, e incredibil că poarta a aşteptat exact până în clipa în care eram în vârful ei, călare, ca să se deblocheze şi să se deschidă. Arunc o privire către ceas şi realizez că acum am întârziat şi la a doua oră.

Oribil! E ora de istorie, cu doamna Norbery. E foarte răutăcioasă şi îmi poate face probleme serioase. Din fericire, şcoala e la doi paşi de casa mea. Traversez curtea în fugă şi, când ajung în sfârşit la intrarea principală, deschid uşa şi... e un adevărat coşmar. O IZBESC PE DOAMNA NORBERY CU UŞA! Doamna Norbery cade şi scapă geanta, din care cad o grămadă de hârtii care se împrăştie peste tot. Îngrozită, încep să le adun cu mâinile tremurânde.

— Iertaţi-mă, doamnă Norbery, nu a fost intenţionat!

— McPhin! Ce-ai făcut?

— Î-îmi pare rău.

Norbery se ridică, îşi aranjează hainele şi îmi smulge geanta din mâini.

— Dacă înţeleg bine, ai întârziat la ora mea?

— Ştiţi, doamnă, zic eu cu o voce tremurătoare, la noi acasă e o poartă glisantă şi, pentru a o deschide, trebuie să apeşi pe un buton. Dar sistemul s-a blocat şi am aşteptat o oră împreună cu mama să vină lăcătuşul să-l repare.

— Da, mă rog, încă o minciună foarte convingătoare. Bine, acum du-te în clasă!

Mă pot considera fericită că nu am sfârşit în biroul directorului.

În sfârşit, intru în sala de istorie. Elevii îşi făceau de cap în lipsa profesorului. Unii dansau pe mese, alţii vorbeau la telefon, mai erau câţiva care râdeau în hohote. Nu pot spune că şcoala noastră ar fi una cu un prost renume, dar elevii sunt departe de a fi toţi cuminţi şi conştiincioşi. Anul trecut a fost cât pe ce să se închidă şcoala din cauza unei eleve de 13 ani care a rămas însărcinată... cu un băiat dintr-o clasă terminală! În cele din urmă, directorul a reuşit să evite închiderea, dar nu ştiu prea bine cum.

— Lori, unde ai fost?

Recunosc această voce prietenoasă şi cristalină. E vocea lui Tezer Wikkery, cea mai bună prietenă a mea. E cea mai populară elevă din şcoală, toţi tipii vor să iasă cu ea şi toate fetele vor să-i fie prietene. Noi suntem prietene de la creşă, am crescut împreună, am mers la aceeaşi grădiniţă şi la aceeaşi şcoală elementară. Are o siluetă foarte frumoasă şi un chip armonios; în plus, este şi foarte cochetă, ceea ce o face atât de populară. E imposibil de spus acelaşi lucru despre mine. Eu sunt opusul lui Tezer. Am părul şaten-deschis, ea are plete aurii, iar eu nu sunt prea bine făcută. Fizicul meu este cât se poate de obişnuit, nu are nimic remarcabil. Dar Tezer spune tot timpul că sunt frumoasă şi nu e cazul să disper. Cred că de aceea o şi iubesc atât de mult. Toate fetele sunt geloase pe prietenia noastră. În realitate însă Tezer, care e atât de drăguţă cu mine şi cu iubitul ei, Matt, este o adevărată scorpie. Îi place să-şi bată joc de nouveniţi, de cei urâţi şi de grăsani, în vreme ce cu noi e un adevărat înger. Matt e un tip mişto. Joacă rugby, de aceea are braţe frumoase, musculoase, mai e şi înalt, frumos... şi îl iubesc.

Da, ştiu că e cumplit de auzit una ca asta, dar sunt îndrăgostită până peste urechi de prietenul celei mai bune prietene, şi asta încă de multă vreme.

Încerc să mă comport ca şi cum nu aş avea niciun fel de sentimente pentru el, ceea ce face ca viaţa mea să fie şi mai dificilă. Dar să ne întoarcem în sala de istorie.

— M-am trezit târziu.

— Vai, ce păcat. Am avut biologie prima oră şi domnul Fitch a venit cu o cămaşă nouă, foarte sexy. Ar fi trebui să-l vezi! ţipă Tezer.

Nu-i stă gândul decât la băieţi şi la modă, în timp ce eu, eu nu mă gândesc decât la cel mai bun mod de a mă sinucide fără să sufăr, dar nu înainte de a apuca să-i împac pe ai mei. Dintr-odată, pulsul mi s-a accelerat pentru că Matt s-a apropiat de masa noastră. Vai, Doamne, cu ce parfum s-a mai dat astăzi! Aş putea să-l adulmec o eternitate.

— Tezer, Lori, astăzi organizăm o petrecere la piscină. Sunteţi invitate.

Matt zâmbeşte şi o sărută pe Tezer.

— Perfect, venim, nu, Lori?

— Păi, nu, eu nu pot, mă duc s-o văd pe bunica imediat după ore.

Mulţumită prieteniei cu Tezer, frecventez toate petrecerile la modă, ale căror porţi nu sunt deschise decât elitei, aşa că nu e prea grav dacă ratez una.

— Dar de ce te duci la bunica ta? Te-au obligat ai tăi?

— Nu, am eu chef.

— OK. Asta înseamnă că de data asta o să ne distrăm fără tine, nu-i aşa, Tezer?

— Da, dragul meu.

Încep iar să se sărute. Din fericire, doamna Norbery intră în clasă şi începe ora.

În sfârşit clopoţelul sună de pauză. După un curs de 40 de minute despre războiul rece, mai aveam foarte puţin şi adormeam. M-am dus cu Tezer la cantină. E locul în care bârfele se răspândesc cu viteza fulgerului. E şi locul în care se

întâmplă toate încăierările, dar și toate petrecerile școlare cele mai nasoale.

— Voiam să-ți spun ceva, dar am uitat, începe Tezer, privindu-mă cu atenție. Vai, nu, nu se poate! Ce-i cu puloverul ăsta oribil? Știi că maroul nu te prinde.

— Întârziam, așa că mi-am pus primul lucru pe care l-am găsit.

Tezer își scoate vesta roz și rămâne într-un tricou negru.

— Ține, spune ea, întinzându-mi vesta.

— Tezer...

— Pune-o repede, altfel am să vomit pe puloverul tău!

După cum am spus, Tezer este o împătimită a modei și, prin urmare, încerc și eu să urmez ultimele tendințe, dar nu o nimeresc întotdeauna. Iau vesta.

— E mai bine așa? o întreb.

— Mult mai bine.

Ne luăm de braț și intrăm în cantină.

Ne apropiem de masă și alegem același meniu ca de obicei: o salată de spanac (e dezgustător, dar Tezer zice că asta trebuie să mănânc, altfel o să ajung o grasă), două chifle cu susan și un suc dietetic.

— Lori, uite cum te soarbe din ochi Regele coșurilor!

„Regele coșurilor", adică Chad Mac Cooper. E un băiat obișnuit, cu fața invadată de acnee. Poartă ochelari și se spune că ar fi câștigat de zece ori la rând concursul de anatomie. E halucinant, mie mi se părea că oamenii care se pricep la științe erau o specie pe cale de dispariție, dar se pare că nu. Dar ăsta nu e cel mai grav lucru. Cel mai terifiant e că mi-a dăruit o felicitare de Sfântul Valentin. REGELE COȘURILOR MI-A MĂRTURISIT PASIUNEA LUI. E singura felicitare pe care am primit-o de Sfântul Valentin, acesta fiind încă un bun motiv ca să mă sinucid. Nu am plăcut nimănui, niciodată, iar dacă mi se întâmplă să plac cuiva, e de fiecare dată vorba despre băieți ca

Chad, foarte urâţi şi mai curând inteligenţi. Din nefericire, mie îmi plac băieţii ca Matt, frumoşi, înalţi, cu care te poţi plimba la braţ, făcând toate fetele din liceu să se înverzească de gelozie. Din păcate însă, tipii ca Matt nu ies decât cu fete ca Tezer. Dar mă îndepărtez de subiect, să ne întoarcem la cantină.

— Încetează, Tezer!

— Ştii ceva? Du-te şi vorbeşte cu el şi spune-i: „Hei, salut, Chad, ce mai faci?" Iar după aia umezeşte-ţi cu limba buza superioară, ca să-i arăţi că eşti o fată care nu se teme de nimic.

— Şi de ce ar trebui să fac chestia asta?

— Vreau să văd cum reacţionează. Hai, du-te!

— Nu, Tezer. Las-o baltă.

— Uf, ce plictisitoare poţi să fii!

Ne aşezăm la cea mai căutată masă din cantină, pentru că e aşezată exact în mijlocul celorlalte. Aşa, Tezer şi cu mine suntem permanent în centrul atenţiei generale. Inima mea începe să o ia razna, pentru că de noi se apropie Matt. E îmbrăcat cu un tricou de rugby atât de mulat, încât îi văd toţi muşchii prin el. Dumnezeule, de ce nu o fi având un frate geamăn cu care să pot ieşi şi eu?

— Salut din nou, fetelor, zice el.

— Nu ar trebui să fii la antrenament acum?

— Ba da, dar m-am hotărât să trec pe la cantină ca să-ţi spun că te iubesc.

Tezer se ridică de pe scaun, Matt se aşază în locul ei. Tezer se instalează pe genunchii lui şi încep iar să se sărute. Imaginaţi-vă cât de greu e pentru mine să îmi văd cea mai bună prietenă sărutându-se pasional cu băiatul pe care îl iubesc în secret. Cred că aş fi putut exploda pe loc sub efectul geloziei. De aceea nu trebuia să mai rămân.

— A... Tezer, eu mă duc la ora de mate, bine?

Tezer nici măcar nu m-a auzit. Dar e evident că, dacă UN ASTFEL de tip m-ar fi sărutat, nici eu nu aş fi auzit nimic. Pur şi simplu mi s-ar fi părut că sunt în paradis.

Mă ridic brusc de pe scaun, îmi iau tava şi... DAU NAS ÎN NAS CU CHAD. A răsturnat pe mine sucul lui de portocale şi ketchup, acoperind cu un amestec deloc plăcut vesta pe care Tezer mi-o împrumutase.

— Dumnezeule, Chad!

— Îmi pare rău, nu a fost intenţionat.

Tezer coboară cu picioarele pe pământ şi exclamă:

— Dar e vesta mea! Eşti chior, ce-i cu tine?

— Nu a fost cu intenţie... Nu am văzut.

— Gata, Tez, am s-o duc la curăţătorie, spun eu.

— Hai să mergem.

Ne îndreptăm spre ieşire, când îl aud pe Matt spunându-i lui Chad:

— Dacă te prind că te mai apropii vreodată la mai puţin de un metru de masa asta, jur că vor fi nevoiţi să te adune cu linguriţa. Ai înţeles?

Chad a încercat să îngaime ceva pe post de răspuns, dar Matt nu i-a lăsat timp să reacţioneze şi l-a scuipat în faţă. Apoi s-a îndreptat spre noi cu capul sus, mândru că a nimicit tipul de care toată şcoala îşi bate joc. Iar eu îl iubesc şi mai mult, deşi s-a comportat ca o adevărată jigodie...

— Matt, te ador.

— Tezer, îmi pare rău pentru vesta ta, zic eu, ca să pun capăt idilei lor.

— Las-o baltă, mai am destule. Pur şi simplu acest mic monstru răutăcios trebuia să primească o lecţie, aruncă Tezer pe un ton caustic, îndreptându-se către ieşire.

„Acest mic monstru răutăcios trebuia să primească o lecţie": cuvintele acestea m-au izbit, ca şi cum s-ar fi referit la mine. Şi apoi, Chad nu e deloc un monstru. Dacă ar fi pieptănat ca

Matt, dacă ar înlocui cămăşile lui bătrâneşti cu haine normale şi dacă n-ar avea nici coşuri, nici ochelari, ar fi aproape mai stilat decât Matt însuşi. Ei, poate nu chiar mai stilat, dar oricum, stilat, asta e mai mult ca sigur!

La ora de mate, doamna Lawrence este, ca de fiecare dată, mai rea decât ciuma. Se tot plimbă de colo, colo prin clasă şi împarte rezultatele ultimelor lucrări de control.

— Rezultatele voastre sunt jalnice, cu excepţia Amandei, care a dat o lucrare excelentă. Tu, Carl, ai luat un D, ca de fiecare dată. Tezer, ai B. Gloria, C.

— Cum vine asta, C?

— Raţionamentul e corect, dar nu şi rezultatul.

— Fir-ar să fie!

— Hai, nu te supăra. E doar matematică, doar rataţii se pricep la aşa ceva, îmi spune Tezer pentru a mă consola.

— Atunci tare mi-ar plăcea să fiu una dintre rataţii ăia.

Am picotit tot restul orei. Închid ochii şi nu mai izbutesc să-i redeschid. Din fericire, clopoţelul m-a scos din toropeală. Lumea începea deja să iasă din sală, când doamna Lawrence m-a strigat:

— McPhin, rămâi cinci minute, te rog.

— Te aştept afară, zice Tezer.

Urăsc să fiu reţinută după ore.

— E ceva în neregulă, doamnă?

— Toate sunt în neregulă. Uită-te şi tu la notele tale: sunt în cădere liberă!

— Da, ştiu... voi face toate eforturile...

— Gloria, spune drept, s-a întâmplat ceva acasă?

— Mă scuzaţi?

— Cine ştie, poate părinţii tăi se ceartă mai des în perioada asta, ori poate s-a întâmplat altceva?

— Toate sunt bune acasă, doamnă.

— Ca să mă asigur, o să-ţi fac o vizită marţea viitoare.

Vai, nu, numai asta mai lipsea!

— Dar de ce? Părinţii mei sunt foarte ocupaţi.

— Am să-i anunţ din timp. Poţi pleca.

Părăsesc sala complet buimacă şi ies în curte. O zăresc pe Tezer care vorbeşte la telefon, dar închide imediat ce mă vede.

— Ce-a vrut?

— Vine la noi acasă marţea viitoare.

— Vai, ce îngrozitor! Ce ticăloasă! Ce crezi c-o să se întâmple? Ai tăi o să te pedepsească?

— Nu asta mă sperie, Tezer. În casa noastră domneşte o atmosferă de teroare. Părinţii mei se urăsc, se ceartă şi se insultă în permanenţă. Şi dacă Lawrence îi vede aşa, nu e deloc imposibil să mă oblige să mă duc la psihologul şcolii. Iar dacă mă duc, să vezi cum vor începe să curgă bârfele pe seama mea.

— Hai, Tezer! strigă Matt din maşina lui.

— Mă aşteaptă Matt să mergem la petrecere. Te superi dacă nu vorbim acum despre asta?

— Sigur că nu.

— Te iubesc.

Tezer mă îmbrăţişează şi îmi şopteşte la ureche:

— O să fie bine, pricepi? Doar suntem cele mai tari fete din şcoală!

— Hai, pa.

Tezer urcă în maşina lui Matt, care demarează imediat. Fără să mai stau pe gânduri, fug spre ieşirea laterală ca să nu ratez autobuzul. Mă întreb ce-o să creadă bunica despre vizita mea, mai ales că nu am avut timp să o anunţ. Urc în autobuz şi mă duc direct în spate, îmi pun căştile şi aţipesc.

Mă trezeşte un viraj mai brusc şi răpăitul stropilor de ploaie în geam. Am dormit tot drumul, era cât pe ce să ratez staţia. Chiar când am coborât din autobuz, a început să plouă mai tare. Îmi iau rucsacul din spate, îl pun pe cap şi pornesc în fugă spre casa lui buni. Locuieşte la capătul oraşului, ca să ajungi la

ea trebuie să faci două ceasuri cu autobuzul, după care mai ai o jumătate de oră de mers pe jos.

Simt cum ploaia îmi ajunge încet, încet la piele şi mă cuprinde un tremur nervos. În sfârşit ajung la destinaţie; sun de câteva ori la uşă, dar nu-mi deschide nimeni şi nici din casă nu răzbate niciun zgomot. Sun încă o dată; tot niciun răspuns. Se prea poate ca bunica să fie plecată, dar dacă e aşa, am un plan B. Cum nu mă pot întoarce la mine din cauza vremii, rup o creangă dintr-un copac şi încerc să ridic zăvorul ferestrei. Reuşesc să o deschid şi mă strecor în casă.

— Bunico? strig eu, pentru a mă asigura că nu e nimeni.

Nu-i nimic, o aştept. Îmi scot hainele ude, îmi pun un halat alb şi intru la duş. Doamne, nu există nimic mai plăcut decât un duş fierbinte când vremea e atât de urâtă! Oricum, în general vorbind, îmi place la nebunie la bunica. Măcar aici nu sunt certuri, e linişte, pot vorbi despre orice îmi trece prin cap, buni mă înţelege întotdeauna şi mă sprijină. De aceea vreau să petrec un ultim weekend înainte de sinuciderea mea alături de ea. Pentru că eu cred că e singura persoană care mă iubeşte cu adevărat. Mă dau pe tot corpul cu gelul de duş şi aud uşa băii deschizându-se, iar imediat după aceea... AUD VOCEA UNUI BĂRBAT:

— A, te-ai întors deja.

Încep să ţip de parcă m-ar înjunghia cineva, începe şi el să urle, iese în fugă din baie şi închide uşa după el.

Cine-i ăsta? Şi ce face în casa bunicii? Inima începe să-mi bubuie nebuneşte, închid apa şi pun repede mâna pe un prosop. Slavă cerului că bunica are un telefon în baie. O sun.

— Alo?

— Alo, buni, eu sunt.

— Gloris, drăguţa mea, ce dor îmi era de tine, spune ea, stâlcindu-mi prenumele, ca de obicei.

— Buni, sunt la tine acasă, dar a apărut aici un bărbat foarte ciudat!

— A, e Maximiliano! Ne-am cunoscut în Italia.

— Nu înţeleg.

— Se fac doi ani de când locuim împreună, nu am îndrăznit încă să îi spun lui Jodi, dar acum, dacă tot ai aflat...

— Cum?

— E foarte drăguţ, sper că o să vă înţelegeţi bine.

— Bine, hai că te sun mai târziu.

Aşadar, bunica mea de 55 de ani are un amant tânăr. Nu are rost s-o mai spun, lucrurile se înrăutăţeau văzând cu ochii. Deschid uşa băii, dar nu dau peste nimeni. Înaintez tiptil, aud un zgomot după o uşă, o deschid şi... DAU NAS ÎN NAS CU UN ECHIPAJ DE POLIŢIE. Ce se întâmplă aici?

— Ea e, ea a pătruns în casa mea! strigă Max.

— Domnişoară, mâinile sus, altfel vom fi obligaţi să folosim forţa, spune un ofiţer.

— Aşteptaţi puţin, e o greşeală!

— M-am săturat de delincvenţii ăştia minori, reţineţi-o şi sunaţi-i părinţii, se răsteşte Max.

Un poliţist vrea să-mi pună cătuşele.

— Staţi puţin, vă pot explica totul.

— O să ne explicaţi la circa de poliţie, domnişoară.

— DAR NU SUNT O INFRACTOARE. ASTA E CASA BUNICII MELE!

— Cum? Cornelia nu are copii, cu atât mai puţin nepoţi.

— Are o fiică, iar eu sunt nepoata ei!

— Domnule, ştiţi despre ce vorbeşte fata asta?

— Câtuşi de puţin.

— Am sunat-o adineauri şi a spus că te numeşti Max şi că locuiţi împreună de doi ani.

Max e uluit.

— Cred că e, într-adevăr, o greşeală, recunoaşte el, adresându-se poliţiştilor.

Hotărât lucru, o zi cu adevărat formidabilă! A fost cât pe ce să fiu dusă pe sus la comisariat, dar din fericire totul s-a aranjat.

Acum stau în bucătărie cu Max. Nu vorbeşte, iar eu îl cercetez din priviri. La prima vedere, trebuie să aibă în jur de 25 de ani. ÎNCHIPUIŢI-VĂ: 30 DE ANI DIFERENŢĂ ÎNTRE EI! Jos pălăria, bunicuţo!

— Nu înţeleg de ce Cornelia nu mi-a povestit niciodată despre familia ei.

— Iar eu mă întreb de ce nu ne-a vorbit niciodată despre tine...

— Trebuie să se întoarcă mâine-dimineaţă şi vom avea o discuţie serioasă despre toate astea.

— Max, pot rămâne aici peste noapte? Locuiesc la mai bine de 60 de kilometri distanţă, iar autobuzele nu mai circulă la ora asta.

— Da, sigur că da. Mă duc să-ţi pregătesc un pat.

Chiar că e foarte drăguţ, exact cum a spus bunica la telefon.

Ziua 2

Dragul meu jurnal!

Mai am 48 de zile. Acum sunt la bunica. Ziua de ieri a fost plină de surprize, mai ales faptul că am descoperit că BUNICA TRĂIA CU UN TIP DE 25 DE ANI. Înţeleg, desigur, că toţi avem dreptul la fericire, dar vestea asta m-a lăsat cu gura căscată! Am fost atât de bulversată, încât nu am izbutit să închid deloc ochii aseară, tot gândindu-mă la moartea mea iminentă, viitoarea vizită a doamnei Lawrence şi iubirile bunicii. La toate astea se adaugă blestemata de ploaie care nu se mai oprea din răpăit pe acoperiş cu un zgomot atât de neplăcut, încât nu am putut adormi decât spre dimineaţa, când într-un sfârşit a stat.

Acum aud un zgomot care vine dinspre bucătărie; cred c-ar fi cazul să-mi depășesc starea de somnolență și să mă duc să văd ce se întâmplă.

Nici nu am apucat bine să-mi scot pijamaua, că am și părăsit dormitorul. Apreciez în mod special faptul că bunica se dovedește a fi foarte respectuoasă cu spațiul meu personal și nu îi aduce nicio modificare, spre deosebire de mama care încearcă permanent să adauge o mică notă personală dormitorului meu de acasă. În odaia asta regăsesc de fiecare dată o părticică din copilăria mea. Aceleași perdele roz împodobesc ferestrele și cărțile mele preferate, pe care cred că le-am citit de mai bine de două sute de ori, sunt aranjate cu grijă pe un colț de etajeră. Mai e și comoda mea favorită, cu o oglindă deasupra, precum și toate jucăriile mele. Știu că poate părea ciudat ca o tânără de 16 ani să vorbească despre dormitorul ei ca și cum ar avea 10 ani. Dar asta este. După cum am spus, îmi place să vin la bunica. E ceva aici, ceva care mă cufundă în amintirile fericite din copilărie și uit de toate necazurile astea împovărătoare ale adolescenței.

Când intru în bucătărie, bunica vorbea cu Max. Amândoi par a fi agasați, dar cu toate astea hotărăsc să le întrerup conversația.

— Bună, buni!

— Gloris, drăguța mea! Hai să te îmbrățișez.

— Mă cheamă Gloria! Când ai de gând să înveți cum mă cheamă?

— Ce fac Jodi și David?

— Bine, se urăsc cordial în continuare.

— Cred că l-ai cunoscut deja pe Max?

— Da... dar nu ai nimic altceva să-mi spui?

— Gloria, ești adultă deja și trebuie să mă înțelegi. Eu și Max ne iubim. E cât se poate de simplu.

— Mă bucur pentru voi, dar mama? O să afle și ea, mai devreme sau mai târziu.

— Sunt conștientă de asta, așa că am aranjat cu grijă totul. Nu aduce anul, ce aduce ceasul, așa că voi profita de venirea ta și îi voi spune mamei tale despre relația cu Max.

— Chiar astăzi? întreabă Max.

— Da, astăzi, m-am săturat să o tot amân. Fiica mea trebuie să știe că mama ei e fericită.

— La urma urmelor, poate va fi mai bine așa, decât să fim nevoiți să ne ascundem în permanență.

— Da, cred că ar fi foarte bine dacă ne-am aduna cu toții pentru weekend la vechea noastră casă de la lac. Îți amintești, Gloria?

Nu, orice numai asta nu! Am niște amintiri groaznice legate de casa aceasta unde mi-am petrecut vacanțele de când mă știu și de care acum fug ca de ciumă. Acolo am trăit banala poveste a unei iubiri nefericite. Peisajul, compus dintr-o pădure deasă, case mici și un lac imens, este foarte frumos, văzut de la distanță. Acolo mi-am petrecut toate verile, dar am suferit pentru că nu aveam prieteni. Erau, desigur, puști de seama mea, dar eu sunt mai rezervată din fire și nu am obiceiul să mă duc să mă prezint singură. Într-o zi, pe când pierdeam vremea pe la baza nautică, a apărut un băiat, a intrat în vorbă, m-a făcut să râd și am petrecut ziua împreună. Se numea Adam, locuia singur cu tatăl lui într-o casă veche, pe jumătate dărăpănată, iar mama lui murise când îl născuse pe el. Dar în ciuda acestei povești cumplite, era foarte drăguț și amuzant și ne petreceam tot timpul împreună. Pe vremea aceea aveam în jur de șase ani: eram rotunjoară, aveam niște bucle idioate care, pe deasupra, mai erau și de un roșcat nedefinit, iar fața îmi era plină de pete roșii, din cauza unei reacții alergice la polen. Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, mai purtam și niște ochelari îngrozitori. Am vederea proastă din naștere, iar acum port lentile de contact.

Pe scurt, vă puteţi imagina ce pui de monstru eram. Dar Adam nu vedea asta, era prietenul meu în ciuda acestor defecte. Aşteptam cu nerăbdare fiecare vară ca să mă reîntâlnesc cu el. Dar într-o bună zi am realizat că ceea ce simţeam eu pentru el nu era doar prietenie, ci mă îndrăgostisem. Era prima mea dragoste. Când aveam în jur de zece ani, am luat hotărârea să nu mă mai ruşinez de sentimentele mele şi i-am spus lui Adam că îl iubeam. Mi-a răspuns că sentimentele erau reciproce şi am început să trăim împreună şi să ne iubim, în ciuda vârstei noastre fragede. HA, HA, HA. GLUMESC! MI-A RÂS ÎN NAS ŞI S-A DUS SĂ POVESTEASCĂ TOTUL PUŞTILOR DIN SAT, CARE AU ÎNCEPUT SĂ ÎŞI BATĂ JOC DE MINE. Nu ştiu dacă vă puteţi închipui cât de mult m-a durut când prietenul meu din copilărie, prietenul meu dintotdeauna şi-a bătut joc de mine în faţa tuturor. După acest episod, nu m-am mai întors niciodată acolo şi am încercat să-l dau cât mai repede uitării pe micul ticălos care mi-a frânt inima; dar trebuie să recunosc că nu a fost deloc uşor. Şase ani au trecut de atunci, dar iată, îmi amintesc totul ca şi cum s-ar fi petrecut ieri şi mă încearcă un sentiment de disconfort ori de câte ori rememorez nefericita întâmplare.

— Buni... n-ar fi mai bine dacă ne-am aduna cu toţii la noi sau la tine, poate la un restaurant bun?

— Îmi imaginez cât de stresată va fi Jodi la o astfel de veste, şi cred că lacul şi pădurea îi vor calma cât de cât nervii.

— Eu zic că e o idee excelentă, Cornelia, îi ţine Max isonul.

— ...Da, grozavă, mint eu.

Odată decizia luată, trebuia să pregătim călătoria. Bunica a sunat-o pe mama şi a rugat-o să vină la casa de la lac cu tata. Între timp, Max pregătea bagajele. La urma urmelor, poate nu e chiar aşa de rău să mă întorc măcar o dată, înainte de a muri, în acest loc al copilăriei mele, unde am trăit prima mea tragedie amoroasă.

Max e la volan, bunica stă lângă el, iar eu sunt lungită pe bancheta din spate şi mă uit pe geam. Mi-e groază să îmi imaginez reacţia mamei. E o isterică cu acte-n regulă şi riscă să ne strice tuturor weekendul. Începuse să mi se facă somn, când aud ţârâitul telefonului. Mă suna Tezer.

— Ce faci, iubito, cum merge weekendul?

— Merge, la tine cum e?

— Ai mei m-au obligat să lucrez cu profu' particular de franceză. Jalnic. Dar am o veste bună pentru tine.

— Baftă cu lecţiile. Şi care ar fi vestea, mă rog?

— Părinţii lui Matt pleacă miercuri în California şi casa lui e la dispoziţia noastră. Am hotărât să facem o petrecere.

— O petrecere? Dar voi ştiţi să organizaţi o petrecere?

— Vrem să organizăm o petrecere pentru cuplurile de îndrăgostiţi.

— Dar...

— Dar putem face o excepţie pentru tine. Te lăsăm să alegi: poţi veni singură sau însoţită. Cum vrei tu. În schimb, nu ai dreptul să refuzi invitaţia noastră.

— Bine. Mai vedem, am zis eu şi am închis telefonul.

În curând ajungem în apropierea lacului. Buruieni mari cât un stat de om năpădiseră tot drumul care duce la casă, motiv pentru care a trebui să parcăm la cinci sute de metri distanţă. Cobor din maşină şi o văd pe mama, crispată toată. E imposibil de spus ce coafură are, iar hainele îi sunt murdare.

— În sfârşit! strigă ea.

— Jodi! exclamă bunica, dându-se jos din maşină şi îmbrăţişând-o pe mama.

— Bună, mamă.

— Bună, Cornelia! zice tata.

— Bună, David. Vai, dar ce-ai slăbit! Te-ai apucat de sport, sau ce?

— A, nu. Fiică-ta mă perpeleşte la foc mic.

— David, de ce nu vrei să taci pur şi simplu? bombăne mama.

— Cum a fost drumul? întreabă bunica.

— Excelent! răspunde mama. Pe la jumătatea distanţei, ne-a lăsat maşina. Ca de obicei, David a uitat să o ducă la garaj pentru revizie. Şi asta nu pentru că nu i-aş fi amintit de câteva ori, dar el nu mă ascultă niciodată.

— Draga mea, am mult de lucru şi am uitat.

— Şi eu muncesc, dar nu uit niciodată, nimic! Aşa că am mers pe jos cinci kilometri până când, din fericire, ne-a luat cu autostopul o camionetă veche.

— Jodi, tu eşti vreodată binedispusă?

— Aş fi binedispusă dacă aş avea un soţ normal, nu un fante care aleargă după fuste! ţipă mama. Haideţi, de ce nu vă mişcaţi? Aduceţi repede bagajele în casă, i se adresează ea lui Max, pe care-l luase drept şoferul bunicii.

— Da, doamnă, răspunde Max, care acceptă să joace acest rol şi ia bagajele.

— Haideţi înăuntru, dacă mai stăm mult aici, o să ne prăjim sub soarele ăsta de plumb, spune bunica.

Luăm toate bagajele şi ne îndreptăm spre casă. Uite că părinţii mei se ceartă iar. Am spus doar, genul ăsta de scene fac parte din viaţa lor de zi cu zi. Din nefericire, tot nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ele. Dacă aţi şti cât mi-aş dori ca în casa noastră să fie din nou pace şi linişte.

Intrăm în cabana micuţă din lemn, cu ferestre foarte vechi, îngălbenite de vreme. Dacă nu mă înşel, aici a locuit pe vremuri străbunica mea.

— Eu zic că e timpul să dărâmăm cocioaba asta, spune mama.

— Nu, e prea plină de amintiri, răspunde bunica.

— A trecut ceva vreme de când nu am mai fost aici, zice tata.

— Da, o veşnicie, tocmai de aceea mi-am zis să petrecem împreună aici weekendul ăsta.

Pentru a nu le încurca discuția, urc la etaj. Casa e atât de dărăpănată, încât la cea mai mică mișcare treptele încep să scârțâie nu prea plăcut. La etaj e plin de camere, dar cele mai multe sunt încuiate, nu știu exact de ce. Recunosc ușa dormitorului meu și intru. Dacă faci abstracție de praf, de nenumăratele pânze de păianjeni și de mirosul de lemn putrezit, poate fi considerată chiar drăguță. Până și desenele pe care le-am făcut odinioară pe pereți sunt la locul lor. Știți doar că toți copiii desenează pe pereți când nu-i văd părinții. Cel mai mult îmi place priveliștea uimitoare spre care dă fereastra. O vedere magnifică spre lac, brazii care îl înconjoară, și mulți alți copaci al căror nume nu îl cunosc. M-aș putea uita la peisajul ăsta ceasuri întregi.

Peste aproximativ o jumătate de oră, cobor. Părinții mei au aranjat deja mâncarea pe masă și au șters scaunele de praf.

— Mor de foame, zice mama.

— Propun să ne așezăm, ne invită bunica.

Presimt de pe acum haosul care mă aștepta peste câteva minute, dar mă așez la masă de parcă n-ar fi nicio problemă și mă servesc cu aripioare de pui.

— Bun... Jodi, David, Gloria, trebuie să fac un anunț, începe buni cu o voce calmă, dar ușor tremurată. Vi-l prezint pe Max. Ne iubim și vrem să ne căsătorim.

SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ! Gata, a început nebunia!

— Cum... Ce tot spune femeia asta? întreabă mama cu o voce ezitantă.

— Jodi, am vrut să-ți spun de multă vreme, dar nu am îndrăznit.

— Ai înnebunit, mamă?!

— Nu, sunt în deplinătatea tuturor facultăților.

— Dar ai măcar habar câți ani are? Ar putea să-ți fie fiu! Mă întreb dacă a apucat să-și dea bacalaureatul!

— Eu..., a încercat să intervină Max, dar mama i-a retezat-o imediat:

— Taci din gură! Mamă, până acum ţi-am tolerat toţi amanţii, dar asta e prea mult!

— Jodi, credeam că ai să mă înţelegi: nu pot rămâne singură!

— Iar eu credeam că l-ai iubit pe tata şi că ai să-i rămâi credincioasă până la moarte... (Se lasă o scurtă tăcere.) Vă doresc să fiţi fericiţi, dar pe mine puteţi să nu mă invitaţi la nunta voastră! zice mama, întorcând spatele tuturor, după care urcă la etaj.

— Vai, Doamne, ce-am făcut?

Ochii bunicii înotau în lacrimi.

— Linişteşte-te, Cornelia, o să fie bine, spune Max, îmbrăţişând-o.

— Mă duc să fumez, spune tata.

— Buni, doar ştiai foarte bine cum va reacţiona mama. Sunt sigură că până la urmă o să accepte situaţia.

— Aşa sper şi eu.

Nu e prima dată când asist la o scenă domestică în familia noastră, dar situaţia de acum mi se pare în mod special dificilă dintr-un motiv cât se poate de simplu. Nu ştiu cum să le calmez pe bunica şi pe mama. E ca şi cum aş sta între două bombe atomice. În cele din urmă, mă hotărăsc să mă duc să mă plimb, sperând că lucrurile se vor aranja fără mine. Îmi trag rapid pe mine costumul de baie şi fug spre lac.

Curios lucru, priveliştea era mai frumoasă de la fereastră decât de aproape. Mai întâi, lacul e complet acoperit de tot felul de ierburi şi mi se pare mai mic decât înainte. Cu toate acestea, eu vreau să mă scald pentru că e foarte cald, deşi e toamnă.

Înot spre mijlocul lacului, admirând calmul extraordinar din jur. Sunt singurul suflet prezent pe aici şi moralul începe să-mi revină la normal. Dar această ameliorare uşoară e de scurtă durată! Ajung în mijlocul lacului ŞI SIMT CĂ

PICIORUL MI S-A AGĂŢAT DE CEVA. Încep să-l scutur, dar nu reuşesc să mă eliberez. Apoi simt că, încetul cu încetul, mă scufund sub apă. Îmi vâjâie urechile şi ceva mă trage la fund. Începe să mi se facă foarte frică. Încerc să mă opun, dar simt că mă înec.

— Ajutor! strig.

Gura îmi e plină de apă, încă puţin şi ajunge la nas.

— Să mă ajute cineva!

Realizez că degeaba strig, nu e nimeni în apropiere. Încep să mă zbat din toate puterile, dar dintr-odată inspir pe nas, apa pătrunde în faringe şi... leşin.

Îmi vâjâie tot capul. Deschid ochii, privirea mi-e înceţoşată, simt că nu mai am aer, inspir profund, din gură începe să-mi curgă apă. Mă întorc şi îmi dau seama că sunt pe pământ. Din gură îmi curge în continuare apă, simt că îmi vine să vomit. Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Hei. Eşti bine?

Lângă mine stă un tip pe care nu-l cunosc.

— Da, da, răspund eu, inspirând adânc.

— Poate ar fi mai bine să chemăm un doctor?

— Nu, nu e cazul... mulţumesc.

Privirea parcă mi se limpezeşte şi disting ceva mai bine trăsăturile băiatului care m-a salvat. Are pielea închisă la culoare, este brunet şi are ochii negri. Se pare că locuieşte pe aproape. Mă priveşte şi el cu atenţie, dar vocea bunicii rupe vraja idilei noastre.

— Gloria, eşti bine?

— Gloria? Ce nume frumos, remarcă el zâmbind.

M-a salvat ca într-un film romantic. E foarte emoţionant: aş fi putut muri astăzi, dar el mi-a salvat viaţa.

— Şi salvatorul meu cum se numeşte? întreb eu, fandosindu-mă puţin.

— Jake. Nu e prima dată când salvez turiste. De mai bine de cinci ani nimeni nu se mai scaldă în lacul ăsta. Devine din ce în ce mai puţin adânc, dar e plin de plase mari de pescuit.

— Vai, Doamne, ce lividă eşti! zice bunica, apropiindu-se de noi.

— Bun, eu trebuie să plec. Sper să ne mai revedem, spune Jake.

Nu ştiam că tipii atât de cool şi de finuţi puteau locui în văgăune aşa de prăpădite.

— Mi-e bine, bunico. Doar că am înghiţit ceva apă.

— Hai, fuguţa, în casă. Trebuie să te odihneşti.

Petrec aproape tot restul zilei în pat. Sunt tot în stare de şoc, tremur, dar nu ăsta e cel mai rău lucru. Părinţii mei nici măcar nu au venit să mă vadă şi să mă întrebe cum mă simt. Sunt trei ore deja de când îi aud certându-se în odaia învecinată. Mă ridic de pe canapea, dar o durere puternică şi de neînţeles îmi săgetează tot corpul. Nu-i dau atenţie şi mă îndrept spre camera în care se află părinţii mei.

Nici măcar nu mă bagă în seamă când intru în încăpere şi stau în faţa lor ca o fantomă.

— Mamă, tată, nu vă mai certaţi, vă rog, le cer eu, când simt că nu mai pot.

— Gloria, te rog să nu-ţi mai bagi nasul ăla mic şi curios al tău în treburile adulţilor!

— De ce ţipi la copil?! De ce nu faci altceva decât să ţipi tot timpul, vrăjitoare ce eşti?!

— Ce-ai spus? Dar tu te gândeai la copilul nostru când te tăvăleai cu patroana ta, ticălosule!?

— Mamă, încetează!

— Ţi-am spus să nu-ţi bagi nasul în treburile noastre! Pleacă de aici!

Ochii mi se umplu de lacrimi de parcă aş fi avut cinci ani, mi se pune un nod în gât, mă simt rănită, nu mă mai pot abţine şi strig:

— ŞTII CĂ ERA CÂT PE CE SĂ MOR AZI ŞI CĂ WEEKENDUL ĂSTA S-AR FI PUTUT ÎNCHEIA CU ÎNMORMÂNTAREA MEA?!

— Ce îndrugi acolo?! Vrei să ne atragi atenţia asupra ta?

În clipa aceea, încep să tremur toată şi lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Nu... nimic. Las-o baltă.[1]

Mă întorc, cobor scările, îmi iau puloverul gri şi ies în fugă din casă. Fug cât pot de repede, fără a mă uita în jur. Sunt profund rănită. Mă simt atât de groaznic, că aş vrea să urlu cât mă ţine gura. Nu vă pot descrie ce simţeam în clipa aceea. Aş fi preferat să mă fi înecat, iar cadavrul meu vânăt să fie întins în faţa mamei, decât să ajung să simt ceea ce simţeam atunci. Mă opresc, fiindcă simt că abia mai pot respira; mă întorc şi văd că m-am depărtat destul de mult de casă. Merg încet, lacrimile îmi curg în continuare pe obraji. Simt că mi s-au umflat pleoapele. Pe neaşteptate, simt o durere ascuţită în zona inimii. Zăresc baza nautică unde ne pierdeam cea mai mare parte a zilei pe vremea când mă jucam cu Adam. Cobor pe micul pod din lemn. În jur nu e nimeni, aşa că mă întind pe scândurile reci şi închid ochii. Nici nu mă gândesc la faptul că în curând se lasă întunericul şi ar trebui să mă întorc. Zac pe pod aproape o oră. Nu vreau să plec de aici, unde totul e atât de calm, de idilic, numai că odihna mea e întreruptă de un zgomot de paşi.

— Hei.

Tresar surprinsă. E Jake.

— Baza nautică e închisă, e interzisă intrarea aici.

— Credeam că e abandonată.

— Nu, eu lucrez aici.

---

[1] Acest episod în care Lori este cât pe ce să se înece ilustrează una dintre cele mai dureroase situaţii pentru un adolescent: să ai un necaz, iar părinţii tăi să nici nu observe, fiind preocupaţi mai degrabă de propriile lor conflicte.

— Ah, da, bine.

Vreau să plec, dar Jake continuă:

— Small Town, o formaţie locală, dă un concert, nu departe de aici. Nu-i chiar ca o petrecere în oraş, dar totuşi e mişto.

— Zău? Unde?

— Dacă vrei, te duc eu.

În clipa aceea tot ce voiam era să uit ce s-a întâmplat acasă. Aveam mare nevoie să mă gândesc la altceva. Împreună cu Jake, ne-am îndreptat spre piaţa centrală a satului. Se aude deja muzica.

— Unde locuieşti? mă întreabă Jake.

— La Brevard.

— E departe. Până când rămâi aici?

— Am venit doar pentru weekend.

Tăcem din nou. Cum am spus, sunt o persoană destul de rezervată şi e dificil de înfiripat o conversaţie cu mine. Cu toate acestea, mă hotărăsc să vorbesc prima.

— Jake... Cunoşti cumva un tip care se numeşte Adam?

Dumnezeule, ce mi-o fi venit să pun întrebarea asta? Ce speram oare să obţin şi DE CE, CRETINĂ NESĂBUITĂ CE SUNT, NU MĂ GÂNDESC DECÂT DUPĂ CE VORBESC?

— Adam? Îmi sună cunoscut, cred că am auzit vorbindu-se despre el, dar sunt mai bine de trei ani de când a plecat din oraş. De ce, îl cunoşti?

— Se poate spune şi aşa. Când eram mică, veneam des aici şi eram prieteni.

Ah, ce uşurare! Adam nu mai e în zonă, iar Jake abia dacă-l ştie. Totuşi, obrajii mi se înroşesc puţin când îmi amintesc de tot ceea ce s-a întâmplat odinioară.

În linii mari, Jake este al doilea tip după Adam care intră în vorbă cu mine. De fapt, mai sunt şi mulţi alţii, dar majoritatea din clasa noastră; şi mai e Matt. Dar el nu vorbeşte cu mine decât atunci când e şi Tezer de faţă, în rest pur şi simplu nu mă vede.

— Gata, am ajuns, anunţă Jake.

Piaţa mică din sat e plină de lume. În mijloc e instalată o scenă, pe care trupa Small Town scoate nişte urlete atroce. E prima dată când asist la un concert rock. Nu m-am dus niciodată la astfel de petreceri pentru că nu sunt un fan împătimit al respectivului gen de muzică; dar înainte de a muri, trebuie să faci tot ceea ce nu ai apucat să faci până atunci.

Jake mă însoţeşte, ceea ce e foarte bine, pentru că sunt mulţi bărbaţi beţi, iar asta mă cam sperie. Îmi cumpăr un cocktail slab şi până la urmă începe să-mi placă şi petrecerea, şi muzica. Toată lumea urlă, dansează, cântă alături de trupă şi îmi spun că, dacă Tezer ar fi fost aici, ar fi înnebunit de-a dreptul. Spiritul ei rafinat nu ar fi putut tolera un asemenea haos. Fără să-mi dau seama, încep să mă bâţâi în ritmul muzicii şi să agit braţele în aer. Am părul ciufulit şi ţin în mână un pahar cu un cocktail slab alcoolizat. Mă simt bine, ba chiar mi-e cald; îmi scot puloverul, îl leg în talie şi rămân în tricou.

— E un loc foarte mişto puţin mai încolo, zice Jake, apucându-mă de braţ.

— Ce loc?

— Hai să mergem!

Pierd definitiv orice control şi accept să-l urmez pe Jake, fără să opun nicio rezistenţă. O idee nu prea plăcută îmi trece totuşi prin minte: UNDE MĂ DUCE? DACĂ ARE GÂNDURI ASCUNSE ŞI ÎNCEARCĂ SĂ MĂ VIOLEZE? Ne îndreptăm spre pădure. Sunt pe jumătate beată, nu înţeleg nimic, vreau să mă opresc, dar picioarele continuă să înainteze. Brusc, printre copacii cu trunchiuri întunecate şi înspăimântătoare, zăresc în faţă o roată mare, abandonată.

— Roata! exclam eu uimită.

— Şi asta nu e tot! Hai să urcăm.

— Păi, nu riscăm nimic?

— Nu, nu o păzeşte nimeni. Urmează-mă şi ţine-te bine.

— ...OK.

Ne apropiem de scara veche și ruginită, care duce spre cabina aflată în cel mai înalt punct. Genunchii încep să îmi tremure îngrozitor, dar realizez că, dacă privesc în jos, mi-o fac cu mâna mea. Încerc să îmi mișc brațele cât de repede pot și simt că suntem deja la înălțime mare. Am palmele transpirate, mă cațăr în continuare; îl văd pe Jake, care a urcat în cabina de sus și îmi întinde mâna. Într-o clipă sunt alături de el. Fac eforturi să mă calmez și nu reușesc să înțeleg de ce ne-am cățărat pe roata asta mare, riscându-ne viețile. În cele din urmă, mă întorc și am în față un spectacol de toată frumusețea - un asfințit magnific. Cerul colorat în roz și galben părea atât de aproape, că aș fi putut să îl ating cu degetele. Mi se taie răsuflarea.

— Uau, cât e frumos e!

— Da, vin de multe ori aici să-mi iau la revedere de la soare.

Dumnezeule, e atât de romantic, nimeni, niciodată nu mi-a mai arătat ceva atât de minunat. Fără să vreau, mă uit în jos și începe să mi se învârtă capul.

— Cel mai important e să nu te sprijini de...

Dar fără să-l ascult pe Jake, din cauza fricii, mă sprijin de peretele cabinei și... CABLUL DE LEGĂTURĂ SE DESPRINDE ȘI CABINA SE LASĂ ÎNTR-O PARTE.

— Vai, Doamne, o să cadă! țip eu.

Mii de ace mici îmi străpung corpul. Cabina scrâșnește la cea mai mică mișcare.

— Hai, gata, nu te speria. Trebuie să ajungem la scară, spune Jake, încercând să urce și să se cațere spre scară.

Dar cabina se desprinde brusc și ne trezim atârnând în gol, spânzurați de un cablu care poate ceda în orice clipă.

— Nu-i nimic, avem un plan B.

— Ce plan? întreb cuprinsă de panică.

Jake îmi dă mâna, urcăm cu grijă și zăresc acoperișul unei clădiri mici, din cărămidă roșie. VREA SĂ SĂRIM.

— Nu... Nu pot...

Vocea începe să îmi tremure cumplit.

— E singura posibilitate.

— Putem striga după ajutor.

— N-o să ne audă nimeni. Toţi sunt ameţiţi de băutură, iar muzica este asurzitoare.

Jake sare peste peretele cabinei care începe să se clatine şi să scârţâie şi mai tare, apoi dă drumul cablului şi sare pe acoperiş. Ard toată din cauza fricii, tremur din toate mădularele.

— Jake!

— Gata, acum e rândul tău!

— Eu... nu pot...

— Hai, Gloria, poţi s-o faci!

Încleştez pumnii şi sar peste peretele cabinei. Îmi dau foarte bine seama că, dacă rămân aici, cabina o să cadă. Cum între cabină şi sol sunt 20 de metri şi mai bine, nu e deloc o moarte ca aceea la care mă gândeam. Mi se învârte capul. Cabina o să cadă în câteva clipe, simt asta.

— Hai, la trei! Unu, doi, TREI!

Sar ţipând ca o nebună şi dând din mâini. Aterizez pe genunchi şi văd că am sânge pe mâini. M-am rănit la picior, rana e destul de adâncă, dar nu e grav, important e că suntem în viaţă.

— Eşti bine?

Jake vine în fugă spre mine.

— Excelent... Astăzi am fost cât pe ce să mă înec şi să-mi rup oasele. Una peste alta, o zi perfectă!

— Rana ta nu e gravă, nu-ţi face griji. Am fi putut muri dacă rămâneam mult în blestemata aia de cabină.

Încerc să mă calmez, dar trupul şi creierul refuză să mă asculte. Tremur în continuare.

— Trebuie să ne odihnim puţin, zice Jake, întinzându-se pe acoperiş.

Mă întind şi eu lângă el. Nici nu băgasem de seamă că se lăsase noaptea. Stăm împreună pe acoperiş şi admirăm stelele. Nu e ţipenie de om în jur. Nu se aude nici cel mai mic zgomot. Gândurile noastre rătăcesc, dar păstrăm tăcerea. Doamne, nu m-am simţit niciodată atât de bine, de calmă, sunt gata să rămân aici pe veci, dacă ar fi să stau cu el. Mă întreb dacă îi plac. Cred că da, altfel nu ar fi fost atât de romantic şi nu m-ar fi adus aici.

Peste o oră sau mai mult chiar, ne ridicăm. Coborâm de pe acoperiş şi o luăm pe drumul de întoarcere. Petrecerea din centrul satului e în toi, dar ar fi mai uşor de căutat un ac într-un car cu fân decât de găsit un om treaz prin preajmă. Ne depărtăm de piaţă şi ne îndreptăm spre baza nautică.

— Bun, eu merg în direcţia opusă, te poţi întoarce singură acasă?

— ...Sigur că da.

— Atunci, pe mâine.

Jake îmi întoarce spatele şi pleacă. Mişto... Hotărât lucru, băieţii din ziua de azi sunt foarte galanţi! E întuneric beznă şi el mă lasă să mă întorc singură acasă! Prin urmare, chiar dacă i-oi fi plăcut (şi nu am îndoieli în privinţa asta), s-a comportat destul de rece cu mine.

Ajung acasă fără probleme. Rana îmi sângerează în continuare, dar nu o bag în seamă. Trebuie să mă strecor în camera mea fără să fiu observată. Dar lucrurile nu se întâmplă după placul meu. Când intru în casă, dau peste toată familia în păr, aflată în plină criză de isterie.

— Gloria, fetiţa mea, începe bunica pe un ton plângăcios.

— Unde ai fost? Nu mai ştiam ce să facem! strigă mama.

— Ce-ai păţit la picior? întreabă tata.

Of, Doamne, ce m-am săturat de ei.

— Am căzut.

Reuşesc cu toţii să intre atât de bine în rolul unei familii grijulii şi atente, încât sunt cât pe ce să izbucnesc în râs. Mă îndrept spre scară.

— Gloria, stai puţin, spune mama pe un ton uimitor de calm. Iartă-mă că m-am răstit la tine. Îmi pare sincer rău.

Nu, zău, ia uitaţi-vă la ea, joacă numărul cu mama care şi iubeşte copilul. Doamne sfinte, ce mai comedie!

— Şi mie îmi pare rău. Acum mă duc să mă culc, le spun cu o voce glacială.

— Stai, spune mama, apucându-mă de braţ. Ce-i cu mirosul ăsta? Ai băut alcool?

— Nu.

— Gloria, să nu mă minţi! Ai băut?!

— Mamă, nu-ţi mai băga nasul curios în treburile altora. Noapte bună.

Mă întorc şi urc scara. Alcoolul şi-a făcut efectul, căci nu i-aş fi răspuns niciodată aşa mamei dacă aş fi fost perfect trează. În timp ce urc scara, simt că familia mea a rămas nemişcată, perplexă, uitându-se după mine.

Un lucru e sigur: îmi voi aminti multă vreme de ziua asta.

Ziua 3

Aoleu, capul meu! Oh, Doamne, n-am băut ieri decât un cocktail, dar mă doare capul de parcă m-aş fi îmbătat cu votcă. Încerc, de bine, de rău, să îmi adun puterile şi mă trezesc. Cel mai mic scârţâit al parchetului sub picioare îmi provoacă o durere insuportabilă de cap. E deja vremea prânzului şi nu îmi amintesc de când nu m-am mai sculat atât de târziu. Mă apropii de oglindă şi constat că am o faţă de groază. Păr ciufulit, cearcăne până la jumatea obrazului, respiraţie urât mirositoare. Pe scurt, aspectul tipic al alcoolicului învederat, cu toate că eu nu beau decât foarte rar. Trebuie să fac un duş cât

mai repede, altminteri o să vomit de la duhoarea asta care-mi iese din gură.

Cobor scara cu grijă și îmi aduc aminte de cearta urâtă de ieri cu mama. Nu numai că m-am întors după miezul nopții, dar pe deasupra eram și beată și am îndrăznit să-i întorc vorba. Dintr-odată, am presimțirea că mă așteaptă o zi oribilă.

Cobor și mă duc la bucătărie. Bunica și Max se ocupă cu pregătirea mesei. Max se întoarce spre mine:

— Ei, Gloria, te-ai trezit? spune el.

— Cum te simți, puiule? întreabă bunica.

— Bine, mint eu. Unde sunt ai mei?

— Au plecat la garaj cu mașina noastră, mă lămurește bunica.

— Bun, atunci eu mă duc să fac un duș.

Ce ușurare că ai mei nu sunt aici și că pot profita de încă două, trei ceasuri de calm, fără țipete și certuri!

Ce nu-mi place mie la casa asta e că dușul se află afară. Asta în cazul în care am putea numi chestia aia duș! De fapt, e o cabină strâmbă din lemn, care amenință să se prăvălească în orice moment. Dar dacă vreau să mă spăl, nu prea am de ales, trebuie să intru. Înăuntru e beznă; în plus, e așa de strâmtă, încât mi se pare că am o sută de kilograme în plus față de greutatea mea. Îmi scot tricoul și găsesc pe dibuite robinetul, îl deschid și începe să curgă o apă rece ca gheața. Dar ăsta nu e cel mai înspăimântător lucru. Ceva mă atinge pe spate și mă simt oribil. Închid robinetul și simt că chestia aia se agață de părul meu. Mă uit în sus și, grație razei palide de lumină care pătrunde printre scânduri, disting... TREI LILIECI ENORMI! Încep să urlu ca o nebună, am oroare de creaturile astea respingătoare încă din copilărie. Ies în goană afară. Tremur toată și țip din ce în ce mai tare, încercând în același timp să îi desprind de pe mine, căci am senzația că sunt în continuare agățați de corpul meu!

În cele din urmă, îmi dau seama că au rămas în cabină, iar eu sunt în siguranță. Fac ochii mari și în fața mea îl văd pe Jake.

— Jake?

— ...Salut, Gloria.

Nici nu îi răspund bine la salut, că realizez cu groază că SUNT PE JUMĂTATE GOALĂ ÎN FAȚA LUI! Am ieșit în goană din duș și am uitat să îmi pun tricoul! DUMNEZEULE! Îmi vine să intru în pământ de rușine. Jake se întoarce. S-ar părea că și el se simte stânjenit. Mă duc repede în cabină și îmi trag tricoul pe mine.

— Nu am văzut aproape nimic, jur, zice Jake, roșu de jenă.

— Poți să te întorci acum, spun eu cu o voce tremurătoare.

— Ascultă, astăzi pleci, nu?

— Da, de ce?

— Păi, mă gândeam că am putea face o plimbare înainte de asta.

— De acord. La șase, la baza nautică. Rămâne stabilit?

— De acord.

Jake se întoarce și pleacă. Doamne, Dumnezeule! Am mai trecut prin situații penibile, dar asta a fost prea de tot. Cum o să mă mai pot uita în ochii lui? E una dintre cele mai oribile dimineți din toată viața mea. Străduindu-mă să îmi regăsesc calmul, intru în casă.

— Gloria, tu ai țipat adineauri sau mi s-a părut? întreabă bunica.

— M-au atacat liliecii.

— Oh, Doamne. Tu ai o adevărată fobie la bestiuțele astea!

— Da, buni, așa e!

— Îți propun să guști din clătitele mele, spune Max, punând pe masă o farfurie enormă cu clătite.

— Max gătește foarte bine. Ia gustă aici.

Clătitele astea cu dulceață de căpșuni miros extraordinar! Dacă Tezer ar vedea că sunt pe punctul de a le înfuleca, cred că

mi-ar tăia limba, căci ea detestă toate produsele de patiserie şi mereu mă sfătuieşte să nu mă apropii de ele.

Dar Tezer nu e aici, ceea ce înseamnă că îmi pot face de cap şi ceda ispitei.

— Vai, sunt prea bune, zic eu.

— Le-am pregătit după reţeta mămicilor mele. E specialitatea lor.

— „Mămicilor tale"? repet eu, fără să înţeleg prea bine cum stă treaba.

— Da, Max are două mame, mă lămureşte bunica.

— Sunt lesbiene.

Bucata de clătită pe care tocmai o înghit are efectul unui bolovan când ajunge în stomac. Ce mai poveste! E prima dată când întâlnesc o persoană crescută de LESBIENE.

— Super, zic eu, mestecând în continuare.

— Ce mult te iubesc, îi spune bunica lui Max.

— Şi eu te iubesc, răspunde el, sărutând-o.

Imaginaţi-vă scena. Bunica mea sărută un tip de 25 de ani, iar eu sunt aşezată chiar în faţa lor şi îmi mestec clătita.

Se poartă ca şi cum nu m-ar fi observat. Dar cred că aţi înţeles deja că familia mea nu e întru totul normală.

— Hmm, hmm!

Mă străduiesc să le atrag atenţia, ca să se oprească din sărutat, dar degeaba. Aşa că mă ridic suspinând şi mă îndrept spre dormitorul meu.

Dragul meu jurnal!

Au rămas 47 de zile. Ziua de ieri a fost bogată în emoţii pozitive şi negative. Am cunoscut un tip mişto pe nume Jake. Sunt sigură că m-a plăcut la fel de mult cât mi-a plăcut şi el mie.

M-a făcut chiar să uit de cearta cu mama.

De altfel, nu prea ştiu ce să fac acum în legătură cu cearta asta. Părinţii mei se vor întoarce în scurt timp de la garaj şi

presimt că ne aşteaptă o discuţie serioasă. Nu mă mai simt acasă în casa noastră. Nu pot nici să beau, nici să mă distrez. Nici măcar la aniversarea celor 16 ani nu am băut un strop de alcool, în ciuda insistenţelor lui Tezer. Mă simt prizonieră, iar acesta este un alt motiv pentru sinuciderea mea.

Miercuri, Tezer organizează o petrecere la care toţi sunt invitaţi împreună cu jumătatea lor, dar cum eu sunt celibatară, Tezer a făcut o excepţie pentru mine. Numai că situaţia asta nu îmi place deloc. Nu îmi pot imagina că toţi au companie, toţi flirtează şi se sărută, iar EU SUNT SINGURĂ SINGURICĂ, CA O FRAIERĂ ÎN VÂLTOAREA LUMII. Nu ştiu ce ar trebui să fac. Dacă refuz, Tezer sigur o să se supere, dar sinceră să fiu, nu am niciun chef să stau să mă uit cum Matt şi Tezer se giugiulesc în faţa mea. GATA!

Dragul meu jurnal, mi-a venit o idee trăsnet! Dacă m-aş duce la petrecerea asta cu Jake? Tare, nu? E drăguţ, amuzant, şi cred că ar fi pe placul găştii noastre. Excelent, problemă rezolvată! Am să propun asta când ne vedem azi.

Astăzi, cu excepţia dimineţii oribile, restul a decurs destul de rezonabil. Am zăcut vreo trei ceasuri pe canapea cu MP3 Playerul lângă mine şi cu cartea mea, *Romanul cocainei*[1]. Bunica şi Max au plecat la lac, lăsându-mi toată casa la dispoziţie. Aşa că am sunat-o pe Tezer pe mobil.

— Alo?

— Hei, Tezer, să ştii că m-am gândit la invitaţia ta la petrecerea aia... Am să vin şi cred că însoţită de cineva.

— Serios? Ai avut timp să agăţi un tip în weekend?

— A, nu, e doar o cunoştinţă.

— Abia aştept să-l văd. Cum arată?

— E înalt, bronzat şi foarte drăguţ.

---

[1] Roman al scriitorului rus M. Agheev, traducere de Livia Cotorcea, Editura Polirom, Bucureşti, 2007 (n. red.).

— Mişto! Mă bucur pentru tine!

Am început să chicotesc, dar râsul meu s-a oprit brusc când am auzit un miorlăit ascuţit dincolo de fereastră.

— Te sun mai târziu, Tezer, bine?

— Uf, întrerupi şi tu când era mai interesant. Păcat.

— Ciao!

Am închis şi m-am dus la fereastră. Miorlăitul era din ce în ce mai intens. M-am aplecat pe geam ca să mă lămuresc de unde venea toată gălăgia asta. Atunci am auzit un câine lătrând. M-am uitat în jos şi am văzut un molos negru care lătra de zor în direcţia unui ghemotoc de blană albă şi murdară. Era un pui de mâţă pe care câinele îl fugărise şi care s-a refugiat sub streaşina ferestrei.

Câinele lătra în continuare, saliva de parcă ar fi vrut să înfulece bietul pisoi. Mi-a fost milă de animăluţul lipsit de apărare şi mi-am dat rapid seama că eram singura care îl putea ajuta cumva. M-am apucat de marginea de lemn a acoperişului şi am încercat să mă ridic. Am reuşit într-un sfârşit şi iată-mă cocoţată pe casă.

Casa era foarte dărăpănată, după cum v-am spus deja, şi mi-a fost teamă ca nu cumva acoperişul să se rupă sub greutatea mea. Dar nu aveam alte opţiuni. M-am cocoţat cu mare grijă şi am ajuns în dreptul ferestrei unde se ascundea pisoiul, care se încordase tot de spaimă şi miorlăia de zor. Am întins mâinile spre el şi l-am apucat de ceafă. Odată pisoiul aflat în braţele mele, am luat o piatră şi am aruncat-o cu toată puterea spre câine, să plece şi să ne lase în pace.

Apoi am coborât cu mare grijă în camera mea. Oricât de ciudat ar părea, capul nu mi se învârtea din cauza spaimei, şi nici nu aveam ameţeli. Toată atenţia mea era concentrată asupra mititelului ăstuia care trebuia ajutat. L-am pus pe pat. Tremura tot. Mi-am dat seama că aveam sânge pe mâini. L-am întors pe o parte şi am văzut că avea o lăbuţă muşcată până la

os! Plus alte răni. Lacrimile au prins să-mi şiroiască pe obraji când m-am gândit ce dureri îl chinuiau acum.

L-am lăsat pe pat şi m-am năpustit pe scări, în căutarea trusei de prim ajutor. Am reuşit să găsesc câteva pansamente, puţin alcool, antiseptic şi calmante. Când m-am întors în odaia mea, am văzut că nu se clintise. Cum un veterinar autorizat se găsea la mulţi kilometri distanţă, am încercat să îi opresc sângerarea. După ce i-am dezinfectat cu grijă rănile, i-am bandajat bine lăbuţa şi hemoragia s-a oprit.

Atunci s-a ghemuit şi am început să-l mângâi. Mi s-a părut că îl aud murmurând, ca şi cum mi-ar fi mulţumit. Am coborât iar la parter, am luat lapte, clătite, cârnăciori şi farfurioare şi am urcat la mine. După ce a mirosit temeinic totul, pisoiul a început să mănânce. Avea blăniţa plină de noroi. Îi curgeau ochii şi era aşa de slab, încât îi puteai număra coastele la fiecare răsuflare.

Din nou m-a podidit plânsul. Părea atât de vulnerabil. Era singur pe lume şi tare mi-ar fi plăcut să-l iau cu mine acasă, dar mama nu suporta animalele. Cu multă vreme în urmă, am avut un câine, Castle. Eram foarte mică pe vremea aceea, dar îmi amintesc ochii lui blânzi. Prezenţa lui în casă o enerva pe mama şi, într-o bună zi, când eu dormeam, a deschis poarta, sperând că va pleca. Visul ei s-a realizat, căci Castle a fugit şi nu s-a mai întors niciodată, ca şi cum ar fi înţeles că a fost trădat şi a preferat să dispară pentru totdeauna. O vecină a povestit că a văzut cu ochii ei cum a fost călcat de o maşină. Eu am refuzat să o cred şi m-am agăţat de ideea că era în continuare în viaţă, că avea culcuşul în parc, nu departe de noi, iar trecătorii îl hrăneau cu pâine şi oase.

Pe scurt, eram conştientă că, dacă aş fi adus pisoiul acasă, mama nu ar fi ezitat să îl azvârle afară. Pradă acestor frământări, am auzit voci la parter. Am coborât. Părinţii mei erau acolo şi discutau aprins cu bunica şi cu Max.

— Mamă, tată.

— Ei, ia te uită, ne-am trezit din beţie? zice mama batjocoritor.

— Îmi pare rău, mamă, ieri am cam luat-o razna.

— Da, ai dreptate. Două săptămâni nu ai voie să ieşi. Ai înţeles?

— Dar mamă, eu...

— Fără „dar"! Strânge-ţi lucrurile. Ne întoarcem acasă.

— Jodi, am putea pleca mai târziu împreună, a intervenit bunica.

— Am spus de ieri că nu mai vreau să stau aici. Mi-e scârbă! Gloria, n-ai auzit? Du-te şi strânge-ţi lucrurile!

— Poţi să pleci cu tata, iar eu am să vin mai târziu, cu bunica şi cu Max.

— Am spus că vii cu noi şi dacă nu urci imediat să îţi aduni lucrurile, pedeapsa ta se prelungeşte cu încă două săptămâni!

Am urcat în camera mea fără să mai scot o vorbă. Era aproape şase şi îi promisesem lui Jake că ne întâlnim la punctul nautic. Trebuia neapărat să găsesc o cale. Pisoiul adormise pe patul meu şi nici măcar nu eram în stare să mă gândesc că l-aş fi lăsat aici singur, în voia sorţii. Mă săturasem să ascult pe toată lumea! Era timpul să am şi eu un cuvânt de spus şi să-mi decid singură soarta.

Aşa că am împins comoda în uşă, pentru a bloca accesul în cameră. Cu orice preţ, trebuia să mă întâlnesc cu Jake şi să îl invit la petrecere, altminteri mă făceam definitiv de râs în faţa lui Tezer. Am golit un sertar al comodei şi am pus un pled în el. Am aşezat acolo pisoiul şi am ascuns culcuşul sub pat, în caz că mama va găsi totuşi o cale să pătrundă în cameră. Apoi m-am cocoţat pe pervazul ferestrei, care se afla cam la trei metri de la sol. În stânga era un burlan de care m-am agăţat cu toate puterile şi am sărit în grădină.

Nu mi-am închipuit niciodată că voi fi în stare să evadez aşa. Am fugit cât m-au ţinut picioarele spre locul de întâlnire,

încercând, în acelaşi timp, să îmi imaginez filmul scandalului inevitabil cu mama după ce o să mă întorc acasă. Până acum, mi-a fost mereu teamă să îmi asum riscuri şi am făcut de fiecare dată ceea ce mi s-a spus. Dar astăzi, când nu mai am prea mult de trăit, de ce să nu-mi asum nişte riscuri şi să arăt de ce sunt şi eu în stare? Toată lumea crede că sunt o fată cuminte şi ascultătoare, e vremea să distrug imaginea asta. Am ţinut-o într-o goană şi am ajuns la baza nautică, dar nu era nimeni.

Şi totuşi, era trecut de şase. Am coborât pe ponton şi am auzit că mă strigă cineva:

— Gloria!

Am tresărit surprinsă şi l-am văzut pe Jake, care răsărise în faţa mea.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii.

— Nu-i nimic... Salut.

— Salut.

După ce a tăcut câteva clipe, Jake mi-a întins un pachet de biscuiţi.

— Îţi plac?

— Da, la nebunie.

Apoi ne-am dus la capătul debarcaderului şi ne-am aşezat.

— Ştiu că e o întrebare prostească, dar ai un prieten apropiat?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite, nimeni, niciodată, nu mi-a mai pus-o.

— Nu, de ce?

— Nu, nimic, aşa, ca să ştiu.

Văzându-l atât de ezitant, am hotărât să iau frâiele în mâini şi să-l invit la petrecere fără să mai stau pe gânduri.

— Ascultă, am o prietenă care mi-a zis de o petrecere la care pot invita pe cineva cunoscut. Vrei să vii cu mine?

— Super! Unde?

— Îţi dau adresa.

Am scos o bucată de hârtie şi un creion din buzunar şi i-am scris adresa.

— Uite.

— Mişto, vin sigur.

— Ai mai fost la petreceri?

— Păi... nu.

— Ei bine, n-ai să uiţi niciodată această primă dată!

— Mulţumesc... Ştii, trebuie să îţi spun ceva.

— Te ascult.

— Îţi aminteşti că ieri m-ai întrebat dacă cunosc un băiat pe nume Adam?

— Da, îmi aduc aminte.

— Ei bine, eu sunt Adam.

M-a apucat brusc o durere cumplită de cap şi parcă ceva s-a rupt în interiorul meu. Trăiesc un coşmar, nu se poate, nu poate fi adevărat.

— Ce?!

— Voiam să-ţi spun de ieri, dar...

— Stai puţin, ce glumă e asta? zic eu, ridicându-mă brusc.

— Nu, am crezut că ai să mă recunoşti imediat.

— Oh, Doamne! Excelent! Super! Ţi-ai bătut joc de mine a doua oară!

Ar fi imposibil de transpus în cuvinte ce am simţit în acel moment. Singura certitudine e că aş fi putut muri pe loc când am realizat că omul pe care mă temeam cel mai tare să-l revăd aici... a fost de fapt alături de mine în tot acest timp!

— Gloria, eu...

— Spune-mi, de ce ai minţit? De ce ai susţinut că te cheamă Jake?

— Nu ştiu. Chestia e că sunt un tip de la ţară care nu a ieşit niciodată din bârlogul lui, iar tu... tu te-ai făcut aşa de frumoasă. Am crezut că n-ai să vrei să stai de vorbă cu mine.

— Şi aşa şi este. În orice caz, acum nu am nicio îndoială, nu vreau să mai vorbesc NICIODATĂ cu tine!

M-am răsucit pe călcâie şi am plecat. Am simţit în mine aceeaşi durere ascuţită care m-a săgetat ori de câte ori am fost trădată.

— Gloria, stai! Hai să uităm copilăriile astea şi de acum înainte să ne comportăm ca doi adulţi.

— Jake... vreau să zic Adam. Urăsc să fiu minţită!

Cert este că în scurta mea existenţă am fost minţită de sute de ori. De mama, de pildă, când spune că mă iubeşte mai mult decât orice pe lume; sau de tata, când zice că pentru el cel mai mult contează familia, deşi în timpul ăsta se culca cu şefa lui! Sunt sătulă de toate astea! Aş vrea să găsesc pe cineva care să fie sincer cu mine, măcar puţin, puţin de tot.

— De acord, recunosc că nu ar fi trebuit. Dar m-am simţit atât de bine cu tine... chiar dacă am fost la un pas să murim împreună! A fost ca şi cum m-aş fi întors în copilărie, în perioada aceea despre care am atâtea amintiri frumoase, de altminteri mulţumită ţie, cred. Îţi doresc să fii fericită, căci cred că nu o să ne mai revedem.

Adam s-a întors şi a plecat.

Inima a început să-mi bată nebuneşte şi am înţeles că, dacă mai aştept o secundă, n-o să-l mai pot face să revină.

— Adam!

S-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Eu... îţi propun să uităm toate neînţelegerile şi să ne comportăm ca nişte adulţi, aşa cum ai spus şi tu.

— Grozav, în cazul ăsta, aşază-te pe ponton.

Nu am înţeles ce voia, dar l-am ascultat. M-am aşezat pe ponton şi am început să privesc în zare. Adam s-a aşezat lângă mine.

— Hei, salut. Ce faci aici? întreabă el.

— Păi... mai nimic, admir asfinţitul, am răspuns, fără să înţeleg prea bine ce vrea.

— Eu sunt Adam. Tu?

— Gloria.

Atunci am înţeles ce doreşte. Voia să facem cunoştinţă, aşa cum procedasem cu 10 ani în urmă, ca s-o putem lua de la zero, ştergând cu buretele toate supărările. Se schimbase mult, nu l-am recunoscut imediat. Se maturizase, devenise mai bărbat. Se făcea mai bine de o jumătate de oră de când stăteam aşa, unul lângă altul, povestind ce-am mai făcut în ultimii şase ani, când s-a ridicat brusc şi mi-a întins mâna.

— Hai, vino, vreau să-ţi arăt ceva.

— Sper că nu o altă roată mare.

— A, nu, e un loc mai sigur.

Am luat-o pe strada principală a satului, amintindu-ne că am străbătut-o zilnic, când eram mici.

— Îmi aduc aminte că ne-am plimbat împreună pe aici. Exact în locul ăsta am sărit chiar şi cu coarda elastică. Ţin minte că m-am căţărat sus de tot şi mi-era frică să sar în gol.

— Da, ţipai aşa de tare, că ai speriat tot satul.

— Îţi aduci aminte că odată am dat peste o turmă de bivoli în câmp şi ai făcut pipi pe tine?

— Nu aveam decât şase ani, şi erau aşa de mulţi, încât şi un adult s-ar fi scăpat pe el.

— Da, siguuuur că da!

Am mai mers puţin, apoi Adam s-a oprit.

— S-ar spune că am ajuns.

M-am întors, dar nu am văzut decât copaci în jurul nostru.

— Unde am ajuns?

— Ţine, zice Adam, întinzându-mi o lopăţică.

— Ce-i aici, un buncăr secret?

— Ceva şi mai grozav.

Am început să săpăm, eram absolut perplexă.

— Cred că am simţit ceva.

— Hai, încă un mic efort.

Am continuat să săpăm până ce am dat peste o cutiuţă multicoloră.

— Îmi amintesc! E cutia în care ne-am pus toate secretele noastre!

— Da, şi am jurat să rămânem prieteni pentru totdeauna şi să o dezgropăm peste mulţi ani.

Această întoarcere în copilărie mi-a încălzit inima; parcă aveam din nou şapte ani şi dintr-odată viaţa mi s-a părut mai puţin dificilă.

— Ce mişto!

Am deschis cutia. Înăuntru erau poze cu noi, bileţelele pe care ni le scrisesem pe vremea aceea, nişte pietricele, ambalajele bomboanelor noastre favorite şi articole din ziare.

— Uite, brăţările noastre împletite din plastic!

Când aveam opt ani, scrisesem pe două brăţări „Prietenie pentru totdeauna". Mai aveam puţin şi izbucneam în plâns. Am luat una şi i-am întins-o lui Adam.

— Prinde-mi-o la mână.

Adam mi-a legat-o. Eu am luat a doua brăţară.

— Acum e rândul meu.

I-am legat-o şi eu.

— Acum, toate astea sunt ale tale, a spus el, întinzându-mi cutia.

— ...Nu, sunt ale noastre, am răspuns eu, punând cutia în groapă. Îţi propun să o îngropăm din nou.

— Eşti sigură?

— Da.

Mi-am scos cerceii preferaţi şi i-am pus în cutie.

Adam a desfăcut un fel de talisman pe care-l purta la gât şi l-a pus înăuntru, apoi am îngropat împreună cutia.

— Mergem? întreb eu.

— Şi jurământul?

Am zâmbit şi am îngenuncheat.

— Eu, Gloria McPhin, jur să rămân pe vecie prietena lui Adam şi jur că ne vom întoarce peste mulţi ani să dezgropăm cutia noastră secretă.

Am scuipat în palmă şi i-am întins-o lui Adam.

A îngenuncheat şi el şi a spus:

— Eu, Adam Greys, jur să rămân pe vecie prietenul Gloriei şi jur că ne vom întoarce peste mulţi ani să dezgropăm cutia noastră secretă.

A scuipat la rândul lui în palmă şi ne-am strâns mâinile pentru a pecetlui legământul.

Am petrecut încă o seară formidabilă împreună. Simţeam din nou o puternică atracţie faţă de el, deşi încă eram puţin supărată că mă minţise. M-a condus până acasă. Mai aveam doar câteva minute la dispoziţie pentru a-i spune „la revedere" înainte de a intra în casă unde mă aştepta pedeapsa supremă.

— Ne vedem la petrecere, atunci?

— Da, sigur că da.

S-a apropiat de mine ca şi cum ar fi dorit să mă sărute, dar l-am oprit.

— Adam, noi suntem prieteni...

— Da... îmi pare rău. Gata, plec acum. Abia aştept să te revăd.

Mi-a sărutat mâna şi a plecat.

Pluteam în al nouălea cer, deşi stăteam cu picioarele pe pământ.

— Gloria!

Ah, nu. Mama îmi frânge brusc aripile şi cobor din norii mei, prăbuşindu-mă pe pământ.

— Gloria, cum ai îndrăznit să-ţi încui camera şi să fugi pe fereastră?

— Mamă, nu mai ţipa, te rog, pot să-ţi explic totul.

— Nu am nevoie de blestematele tale de explicaţii! Eşti pedepsită pentru o lună! Acum du-te repede şi fă-ţi blestematul de bagaj!

Îmi dau seama că, indiferent ce aş spune, nu aş face decât să agravez lucrurile. Aşa că tac şi intru în casă să-mi adun lucrurile. Când ajung în camera mea, aud un zgomot.

E pisoiul. Iese de sub pat şi se îndreaptă către mine, clătinându-se. Când mă vede, începe să toarcă. Mă las jos şi mă uit în ochii lui îngrijoraţi şi rugători.

— Îmi pare rău, puiule, dar va trebui să te las aici...

Atunci am început să plâng cu lacrimi fierbinţi, realizând cât de netrebnică aş fi dacă aş lăsa să moară aici creatura asta nevinovată şi fără apărare. Iau pisoiul şi îl bag într-o pungă mare, ca să-l pot duce acasă fără ca cineva să-şi dea seama. După ce ajung acasă, o să am timp să mă gândesc cum să procedez mai departe.

Cobor scara; toată familia mă aşteaptă şi urcăm în maşini. Mă aşez pe bancheta din spate, ţinând strâns punga la piept. După ce mă asigur că nu mă vede nimeni, deschid punga să văd ce face pisoiul. Constat că a adormit şi suspin uşurată. Maşina demarează şi pornim.

Chiar că a fost un weekend de neuitat. Îmi privesc încheietura cu brăţara şi mă gândesc la Adam. Sunt atât de fericită că l-am revăzut după atâţia ani. Mă uit pe geamul din spate şi văd acest loc în care mă simţeam atât de bine depărtându-se rapid. De mâine o iau de la capăt cu şcoala, dar şi cu pedeapsa mea. Va trebui să croiesc un plan ca s-o şterg de acasă şi, în ciuda tuturor, să mă duc la petrecerea lui Tezer.

Ziua 4

Dragul meu jurnal!

N-o să-ţi vină să crezi, dar azi m-am trezit mai devreme decât de obicei şi am să reuşesc să ajung la timp la prima oră. E şapte, iar eu am făcut deja duşul, am mâncat şi m-am îmbrăcat. Astăzi mă simt mai bine ca niciodată şi asta numai graţie serii pe care am petrecut-o cu Adam. Sigur că încă mă

deranjează faptul că m-a minţit, dar în cursul zilei de ieri am înţeles că oamenii sunt în stare să se schimbe. Sigur, nu de tot.... Dar pot deveni mai buni, asta e sigur!

Am, totuşi, o mică „problemă", jurnalule drag. O problemă foarte mică, dar foarte blănoasă. Am adus acasă, pe ascuns, un pui de pisică, dar mama urăşte tot de toarce, latră şi îşi face nevoile. Îl hrănesc pe ascuns şi l-am botezat Prince. Este un nume care îmi place şi pisoiul a început să răspundă la el. Dar nu ştiu ce să fac, nu o să mai pot să-l ascund de mama, şi nu îndrăznesc să-i spun adevărul. Şi mai am o problemă: cine o să aibă grijă de el după moartea mea? Sunt sigură că mama nu va ezita să-l azvârle la gunoi. Fiecare zi care trece îmi aduce alte şi alte griji. Bun, te las acum, dragul meu jurnal, plec la şcoală. Abia aştept să o văd pe Tezer şi să-i povestesc despre weekendul meu.

Mai am 46 de zile.

Lori

Începe încă o săptămână oribilă de cursuri. E tare greu să te apuci de treabă imediat după weekend. Profii, cu un aer rătăcit şi cu părul vâlvoi, fug spre şcoală, căci peste câteva minute îşi încep orele. Elevii pierd vremea pe peluza care le este destinată (e o peluză mare, unde putem să ne aşezăm, chiar să ne întindem pe iarbă şi să ne odihnim după ore), îşi povestesc weekendul. E un fel de tradiţie – weekendul tău trebuie să fie neapărat mai cool decât cel al interlocutorului.

Mă uit în jur: Tezer nu a ajuns încă. Mă îndepărtez de găştile gălăgioase şi mă aşez într-un loc mai liniştit. Acolo, îmi scot din geantă manualul de literatură şi încep să citesc. Atunci aud foarte clar o voce familiară chiar în spatele meu:

— Lori!

Mă ridic şi fug spre Tezer.

— Te pup, Tezer! S-au întâmplat atâtea în weekend, că mi se pare că nu te-am văzut de-o eternitate, spun eu, îmbrăţişând-o.

— Mi-a fost aşa de dor de tine! Bun, am înţeles că ai avut un weekend formidabil. Hai, povesteşte!

— Nu, nimic deosebit, doar că m-am reîntâlnit cu un prieten din copilărie. Îl cheamă Adam.

— Aha, şi flacăra de odinioară s-a reaprins în inima Evei noastre?

— Nu, pur şi simplu a fost aşa de mişto să-l revăd.

Of, Doamne! Acelaşi sentiment de admiraţie şi dragoste care mă încearcă ori de câte ori îl văd pe Matt. Stă în spatele lui Tezer şi ne face semn cu mâna. Astăzi are o ţinută foarte sobră - vestă şi pantaloni cenuşii - şi o tunsoare nouă, mortală!

De foarte multă vreme îl studiez în cele mai mici detalii. Ştiu până şi ce gust are pasta lui de dinţi. Aş putea să-l admir o eternitate, chiar de-ar fi să chiulesc de la toate orele pentru asta. Dar Tezer pune capăt stării mele hipnotice.

— Lori! Lori, mă auzi?!

— Vai... scuză-mă, Tezer, ai spus ceva?

— Da, te-am întrebat dacă după ore vii cu mine să-mi iau o rochie.

— Dar de ce ai nevoie de o rochie?

— Avem o petrecere miercuri, ai uitat?

— Nu, n-am uitat, dar ai deja două dulapuri pline cu rochii.

— Dar am purtat-o pe fiecare de cel puţin două ori la petreceri. Vreau ceva nou. Vii cu mine?

— Nu ştiu, cred că nu o să pot.

— De ce?

— Sunt pedepsită.

— Nu se poate! Ce-ai făcut?

— Am şters-o de acasă ca să mă întâlnesc cu Adam.

— Vai, ce măgăriţă! Hei, extraterestrule, ce-ai făcut cu Lori a mea? Dă-mi prietena înapoi!

Am început să râdem ca nebunele.

— Auzi, spune-le părinţilor că mergi cu mine la cumpărături, mama ta mă adoră, sunt sigură că o să te lase.

— Bine, am s-o întreb.

— OK. Ne-am înţeles!

Se aude soneria. Fugim spre clasa de literatură, pentru că doamnei Raydan nu-i place să întârziem la orele ei. Sigur că niciunui profesor nu îi place când întârziem, dar lui Raydan îi place la nebunie să pedepsească elevii şi o face cu multă cruzime. Îmi amintesc de o fată, Emma, care era în clasa noastră înainte. A întârziat o dată la ora lui Raydan şi a obligat-o să-şi ridice fusta! A făcut-o de ruşine în faţa tuturor doar ca s-o pedepsească pentru că a întârziat. Nici nu vreau să îmi imaginez ce va fi simţit Emma în clipele alea. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi trimis-o la plimbare pe vrăjitoarea bătrână şi aş fi plecat de la oră. Dar Emma s-a supus şi, după acest episod, s-a retras de la şcoala noastră şi s-a mutat în alt stat. Pe scurt, vă puteţi da seama că până şi închisorile sunt mai umane decât şcoala noastră. Din fericire, am ajuns la timp, ne-am ocupat locurile şi am început să ascultăm atent lecţia zilei, despre scriitorii francezi.

— I-ai anunţat pe ai tăi despre vizita doamnei Lawrence? mă întreabă Tezer în şoaptă.

— Nu încă... Mă tem că după vizita ei nu o să mai pot veni la petrecere, i-am răspuns la fel de încet.

— Ascultă, ai 16 ani şi ar trebui să încetezi odată să-ţi asculţi mereu părinţii.

— Aş vrea eu, Tezer, dar...

— McPHIN ŞI WIKKERY, DACĂ NU TĂCEŢI IMEDIAT, O SĂ LINGEŢI CRETA DE PE TABLĂ, MĂCAR SĂ AVEŢI LIMBA OCUPATĂ, AŢI ÎNŢELES?! strigă doamna Raydan.

— Da, am răspuns eu încet.

— Sigur că da, doamnă. Ştiţi, puloverul nou pe care-l aveţi vă vine foarte bine!

— Mulţumesc, Tezer. DAR NU-MI PLAC LINGUŞITORII! E ultimul avertisment, Wikkery.

Asta e logica lui Tezer; crede că linguşeala poate rezolva toate problemele cu profii. Dar cu doamna Raydan nu ţine. De aceea prefer să tac şi să ascult lecţia.

— Capră bătrână, asta e la menopauză din născare, şopteşte Tezer.

Slavă Domnului că Raydan nu a auzit-o, altfel toată clasa ar fi putut să o admire pe cea mai bună prietenă a mea cum linge creta de pe tablă. Următoarele cinci ore erau şi mai puţin interesante. A fost cât pe ce să iau un D din cauza unei blestemate de teoreme la geometrie. De ce oare o fi trebuind să demonstrăm că toate laturile pătratului sunt egale sau că diametrul cercului este chiar diametrul cercului?! E NOAPTEA MINŢII! Din fericire, am izbutit ca prin minune să aterizez în picioare. În schimb, la spaniolă m-am luptat toată ora cu mai multe reguli gramaticale.

Poate ar fi timpul să învăţ puţin la materia asta, nu doar să recitesc capitolul studiat cu trei minute înainte de a începe ora.

Filosofia este penultimul curs al zilei. Domnul Konnaly e un bătrânel de treabă, are 78 de ani, dar e atât de îndrăgostit de meseria lui, că o să renunţe să vină la şcoală doar când o ajunge oale şi ulcele. Mormăie ceva despre viaţa lui Socrate, în vreme ce clasa îşi face de cap. Unii stau de vorbă profitând de tulburările auditive ale domnului Konnaly, iar alţii dorm de-a dreptul, profitând de deficienţa lui vizuală.

— Crezi că mai poate avea erecţie? întreabă Tezer.

— Tezer! Are aproape 80 de ani!

— Uite ce am la mine, zice ea, arătându-mi o cutie de Viagra.

— Oh, Dumnezeule, de unde ai şparlit-o? întreb eu, chicotind.

— Aş prefera să nu răspund la întrebarea asta.

Tezer scoate un pahar mic şi o sticlă cu apă din rucsac şi dizolvă pastilele.

— Cred că domnului Konnaly îi e sete, poţi să îi dai asta? zice ea, întinzându-mi paharul.

— Tezer, asta e o cruzime, pur şi simplu.

— Ba nu. El va simţi o mică plăcere, iar noi o să ne distrăm pe cinste.

Cu toate că Tezer e o fată drăguţă şi la modă, ştie şi să se distreze. Şi apoi, îmi spun în sinea mea, nu ne-ar strica să facem un pic de atmosferă în clasă. Iau paharul.

— Domnule Konnaly, pot ieşi puţin?

— Cum?!

— Pot ieşi puţin? repet eu, strigând.

— Da, da, desigur.

Mă ridic, mă apropii de catedră, pun acolo paharul şi ies din clasă.

Peste cinci minute, mă întorc şi mă îndrept spre banca mea.

— A băut? o întreb pe Tezer.

— Da, tot paharul!

— Sper că nu i-ai pus decât două pastile?

— Regret, nu m-am putut abţine, i-am pus... şase!

— CÂTE? Tezer, îţi închipui ce o să păţească?

Începem să râdem atât de tare, încât nici măcar nu auzim soneria.

— Ora s-a terminat, sunteţi liberi.

Domnul Konnaly se ridică de la catedră şi... VĂ LAS SĂ VĂ IMAGINAŢI CE REACŢIE A AVUT CORPUL LUI DUPĂ ŞASE PASTILE DE VIAGRA.

Toată clasa a izbucnit în râs văzându-l pe „Pinocchio" ascuns în nădragii domnului Konnaly.[1]

— Ce s-a întâmplat? De ce râdeţi? întreabă el complet pierdut.

---

[1] Pentru o informare corectă, trebuie semnalat faptul că şase pastile de Viagra sunt deosebit de riscante pentru sănătate. Asemenea doză produce tulburări grave ale funcţiei inimii, efecte periculoase în întregul organism. Pe scurt, nu poate fi nimic distractiv în astfel de „glumă".

Pe neaşteptate, în clasă intră profesoara noastră de chimie, doamna Piper.

— Bună ziua la toată lumea, spune ea.

Se opreşte brusc când privirea îi cade întâmplător pe partea de sus a pantalonilor domnului Konnaly.

— Bună ziua, Julia.

— Domnule Konnaly... Copii, am venit să vă spun că săptămâna asta nu faceţi biologia, domnul Fitch este în deplasare. În locul biologiei o să facem chimie. Aşa că vă aştept în laboratorul meu, bolboroseşte doamna Piper şi iese repede.

— Vai, nu! Nu mai am nicio raţiune de a trăi! Nu am să văd muşchii sexy ai lui Fitch o săptămână întreagă! se lamentează Tezer.

Ultima oră a trecut foarte repede. Toată clasa, inclusiv doamna Piper, nu izbutea să dea uitării incidentul de la ora de filosofie cu domnul Konnaly.

Suntem în curte şi, alături de Tezer, ne îndreptăm spre poarta de ieşire.

— Bunică-mea se mărită în curând cu un tip de 25 de ani.

— Zău? Glumeşti, nu?

— Aş vrea eu să glumesc!

— Lori, îmi place la nebunie familia ta!

— La aflarea veştii, mama a făcut o criză de nervi şi s-a certat cu buni.

— Verişoara mea are 18 ani şi s-a măritat cu un tip de 60. Îţi dai seama, să te trezeşti în fiecare dimineaţă lângă un trup fleşcăit, ridat şi păros! Şi aşa, Lori, numai tu eşti întreagă la cap într-o familie de sminţiţi.

Îmi face o plăcere nebună să vorbesc cu Tezer despre problemele mele: ştie să mă susţină şi să mă ajute şi, la nevoie, să facă haz de necaz.

Ne apropiem de Matt şi de gaşca lui, în mare parte jucători ai echipei de rugby.

— Matt, spune Tezer.

— A, salut, răspunde el şi o sărută.

— Salut, păpuşico, zice un tip din echipă, ciupind-o pe Tezer de fund.

— Nick, eşti bolnav la cap? Matt, mă pipăie în prezenţa ta!

— Stai liniştită, ne distrăm şi noi. E cel mai bun prieten al meu. În plus, azi e ziua lui.

— La mulţi ani, CRETINULE! îi aruncă Tezer urarea. Ascultă, dragule, azi mă duc cu Lori la cumpărături, poţi să vii să ne iei când ne întoarcem?

— Sigur că da, nicio problemă.

— Te iubesc, spune Tezer, sărutându-l cu pasiune pe Matt.

Ieşim pe poarta liceului şi ne întoarcem acasă.

Acum, cel mai important lucru e să mă port normal în faţa mamei, ca să mă lase să ies cu Tezer la cumpărături.

Mă despart de Tezer la intersecţie şi ne îndreptăm fiecare spre casele noastre, stabilind să ne întâlnim peste un sfert de oră. Intru, dar la parter nu e nimeni.

— Mamă, m-am întors! strig eu, aruncându-mi rucsacul pe fotoliu.

Mama coboară scara.

— Bună, draga mea, cum ţi-a mers azi?

Sunt pe punctul să leşin când îi aud tonul drăgăstos.

— Mamă, eşti sigură că te simţi bine?

— Nu, fir-ar să fie, nu sunt bine. Explică-mi, te rog, de ce profesoara ta vine mâine la noi la masă?

— Doamna Lawrence... Mamă, dar face aşa cu toată lumea. De exemplu, săptămâna trecută a fost la Tezer.

— Lasă minciunile! A spus că notele tale au scăzut mult, mai ales la matematică, dar nu numai!

— Ştiu, dar am să mă îndrept, promit!

Discuţia noastră a fost întreruptă de zgomotul unui obiect spart care venea de la etaj.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? zice mama, perplexă.

Urcăm în goană la etaj şi vedem vaza preferată a mamei făcută ţăndări. Îngrozită, îmi dau seama că e opera lui Prince.

— Dumnezeule! Vaza mea! Vaza mea preferată!

Mama îl observă pe Prince printre cioburi şi îl apucă de-o lăbuţă.

— Ce-i asta?! Gloria, poţi să-mi explici?!

— ...Nu ştiu cum a ajuns aici, mint eu.

— Drac împieliţat!

Mama îşi ridică mâna şi trânteşte pisoiul de perete cu toată forţa.

Mi se strânge inima.

— Mamă, ce faci?! strig eu, luând delicat ghemul de blană în braţe.

Prince începe să miorlăie jalnic, implorându-mă să-i salvez viaţa.

— Să dispară de aici! Era vaza mea preferată!

— ...Nu, mamă. L-am găsit în casa noastră de la ţară. Era cât pe ce să fie sfâşiat de un câine. Nu aş putea să-l abandonez!

— Carevasăzică tu ai adus pe furiş potaia asta în casa noastră? Ori scapi tu de el, ori mă ocup eu!

— Mă întreb care e mai potaie în toată povestea asta.

— Cum?!

— E doar un pisoi! N-a făcut nimic, îţi poţi cumpăra nenorocita de vază la reduceri din orice magazin! Ştii ceva, pisoiul o să stea în camera mea, am să-l hrănesc şi o să am grijă de el. E clar?!

Nu am mai rezistat, mi-am ieşit din fire; în clipa aceea am realizat cât de mult o detest pe mama.

Ea rămâne cu gura căscată, nefiind în stare să scoată o vorbă.

— Lori, sunt aici, strigă atunci Tezer de la parter.

— E Tezer. Mergem la cumpărături.

— Ce cumpărături? Eşti pedepsită.

— Zău? Parcă mai ieri mi-ai spus să părăsesc casa asta, sau am visat eu? De asta am fugit! Nu-ți face probleme, mamă dragă, de acum înainte am s-o fac mai des!

I-am întors spatele, am așezat pisoiul în camera mea, mi-am luat cardul și am coborât.

— Iată-te, în sfârșit! Bună ziua, doamnă McPhin, salută Tezer.

— Mama a luat-o razna: bărbatul ei e un fustangiu, fiică-sa nu o mai ascultă... Uf, cât urăsc viața asta!

Mama se întoarce și se îndreaptă spre salon.

— Hai să mergem, îi spun lui Tezer, care rămăsese stană de piatră, neînțelegând ce se întâmplă.

Ne place să căscăm ochii prin buticurile de lux, avem chiar și carduri personale de credit pentru cumpărături. Prin urmare, suntem singurele care au în garderobă toate noutățile creatorilor de modă.

— Și maică-mea a înnebunit: vrea să-și facă a cincisprezecea operație estetică! spune Tezer, uitându-se prin magazin după o rochie.

— Și taică-tu ce zice?

— Pur și simplu nu-i pasă, nici măcar nu se mai uită la ea. La drept vorbind, nu m-ar mira deloc să aflu că de ceva vreme are o amantă tânără, cu sâni mari.

— Vorbești cu atâta calm despre toate astea.

— Păi, ce, astea sunt cumva problemele mele? Cel mai important e că îmi dau bani, îmi cumpără țoale de tot felul și mă lasă să-mi văd de ale mele.

Nu s-ar putea spune că părinții lui Tezer întorc banii cu lopata, dar își pot totuși permite aproape orice. Dacă în copilărie ar fi cerut o fermă cu ponei roz, dorința i-ar fi fost fără doar și poate îndeplinită. Tezer găsește o rochie și mi-o arată.

— Uite, e super!

— Chiar că-i superbă! Probeaz-o.

Tezer intră în cabină, în timp ce eu îmi continui cercetările vestimentare. Cel mai important e ca preţul să nu fie prea exagerat. Nu sunt ca Tezer, părinţii mei sunt nişte jurişti oarecare; e drept că nu tragem mâţa de coadă, dar ne străduim să facem economii ori de câte ori avem ocazia.

— Fir-ar să fie! Nu se poate! strigă Tezer.

— Ce-i?

— Nu pot s-o închid!

— Tezer, e 38, mărimea ta!

— Ştiu. Dar nu pot s-o închid.

— Aşteaptă puţin, mă întorc imediat.

Mă duc la raionul de rochii şi aleg una care seamănă cu cea pe care tocmai o probase. Arunc o privire pe fereastră şi văd maşina lui Matt. Nu va dura mult până ce va intra după noi în magazin.

— Uite, e aproape ca a ta, doar ceva mai roz.

Îi dau rochia, iar ea mi-o întinde pe cealaltă.

Rochia aceasta e pur şi simplu minunată: albă, cu corsajul brodat cu cristale, iar jupa e largă. Trebuie să o încerc. Mă duc în cabină, îmi scot hainele şi trag rochia pe mine. Din fericire, izbutesc să trag fermoarul până la capăt, fără nicio dificultate. Mă uit în oglindă... sunt fermecătoare!

Serios, nu m-am simţit niciodată aşa frumoasă. Rochia e magnifică, îmi vine atât de bine, încât s-ar putea spune că am un corp perfect!

— Lori, îmi vine minunat! zice Tezer din cabina vecină.

— Excelent.

— Matt, salut, ce părere ai? întreabă Tezer.

— Ca de obicei: eşti mortală!

Nu ştiu dacă ar trebui să ies din cabină... Bun, gata cu ezitările, trebuie să ştiu ce crede Tezer despre ţinuta mea, ca să mă hotărăsc dacă să cumpăr sau nu rochia.

Ies din cabină, iar Matt şi Tezer încep să mă măsoare din cap până-n picioare, fără să scoată o vorbă.

— Uau, Lori, eşti beton! exclamă Matt.

Simt că încep să mă topesc.

— Da, eşti fermecătoare! zice şi Tezer. Dar jupa bogată îţi face şoldurile mai late.

— Zău?

— Da.

Tezer ia prima rochie care îi cade la mână.

— Uite, şi asta e super, e violet, o culoare foarte la modă, şi uită-te ce decolteu are!

— De acord, OK.

Mă hotărăsc să urmez sfaturile lui Tezer şi îmi cumpăr rochia violet. În plus, nici nu e prea scumpă, ceea ce pică bine. Ne achităm cumpărăturile şi ieşim din magazin. Matt primeşte un telefon şi se depărtează puţin, ca să vorbească. Rămânem tăcute câteva clipe, apoi Tezer se hotărăşte să rupă tăcerea.

— Nu ar fi trebuit să reacţionez aşa.

— Ce vrei să spui?

— Iartă-mă, gelozia asta a mea o să mă omoare. Rochia albă îţi venea perfect, iar chestia cu şoldurile a fost o minciună.[1]

— Dar de ce?

— Pentru că Matt s-a uitat la tine cu nişte ochi atât de scânteietori, încât mai aveam puţin şi explodam.

— Tu vorbeşti serios, Tezer? am pufnit eu. Dumnezeule, cum poţi fi aşa de proastă uneori? Matt mi-a făcut un compliment din politeţe, de iubit, te iubeşte doar pe tine.

— Nu eşti supărată pe mine?

— Sigur că nu.

— Eşti super.

Exact în clipa în care Matt se îndrepta spre noi, Tezer mă strângea foarte tare în braţe.

---

[1] Relaţia cu cea mai bună prietenă nu este întotdeauna perfectă. De cele mai multe ori, îşi face simţită prezenţa şi gelozia.

— Hei, fetelor, m-a sunat Nick. Dă o petrecere la el acasă pentru ziua lui şi ne-a invitat pe toţi.

— Nu vreau să merg la cretinul ăla! strigă Tezer.

— Are o casă la malul oceanului şi un solar.

— Bine, OK, merg, dar numai pentru solar. Şi tu, Lori, ce zici, vii?

— Păi... Nu prea ştiu...

— Hai, e un bairam! Ai să vezi, o să fie cool, face Matt, punându-mi o mână pe umăr.

Este evident că nu mai pot refuza.

— Bine. Dar nu pot rămâne prea mult.

Urcăm cu toţii în maşina lui Matt, un Chrysler decapotabil din 1969. Ne îndreptăm cu toată viteza spre coastă. Eu stau în spate, Tezer e aşezată lângă Matt. Toate gândurile mele se îndreaptă către el. Mi-a făcut un compliment grozav şi am impresia că nu doar din politeţe. O să notez ziua asta cu roşu în calendar, ca să îmi amintesc mereu de ea.

Ceea ce se întâmplă acum între Tezer şi Matt nu e dragoste. Pur şi simplu cea mai populară fată din şcoală trebuie să iasă cu cel mai popular tip. E o lege a naturii. Poate merită, fie doar pentru a trage foloasele de pe urma statutului de cel mai tare cuplu din liceu. Tezer mi-a mărturisit de câteva ori că ar vrea să-i dea papucii lui Matt, că se săturase de el, dar pentru că era un puşti frumuşel, nu reuşea să se hotărască.

Iată-ne ajunşi în apropierea casei lui Nick. E cel mai bun prieten al lui Matt. Şi el joacă rugby. Are părul negru şi ondulat, un corp robust şi musculos. E un fustangiu notoriu şi am auzit bârfindu-se că nu ieşea niciodată cu o fată mai mult de trei zile. A ieşit în prag ca să ne întâmpine.

— Uau, Matt, ai adus nişte puicuţe mortale!

Matt râde şi îşi strâng mâinile.

— Ascultă-mă bine, perversule! Dacă mă mai atingi o dată, fie şi cu un deget, să ştii că ţi-l tai! Clar?! spune Tezer.

— Sigur, nicio problemă.

Şi brusc atenţia lui Nick se întoarce asupra mea.

— Salut, fată frumoasă, uit mereu cum te cheamă.

— Gloria.

— Vai, dar ce nume magnific şi dulce, exact ca buzele tale...

Nick se apropie şi înclină capul spre mine, dar Tezer îl împinge.

— Perversule! Te sfătuiesc să nu o atingi! Altfel am să-ţi tai mai mult decât un deget, sper că înţelegi ce vreau să spun. Hai, Lori, să mergem.

Intrăm în casă, unde dăm peste o mulţime compactă. Muzica e dată atât de tare, încât şi tablourile de pe pereţi vibrează. Pe mese, musafirii au la dispoziţie toate băuturile posibile. Pe scurt, o petrecere foarte asemănătoare cu cele la care am mai avut ocazia să particip.

În cele din urmă, ajungem în mijlocul camerei.

— Puţină atenţie, vă rog! strigă Nick. V-o prezint pe Gloria, pe frumoasa Tezer şi pe Matt, cel mai bun prieten al meu!

Toată lumea aplaudă.

— Petrecerea poate continua!

Muzica mă îmbie la dans. Doar la astfel de petreceri reuşesc să uit de toate problemele mele. Razele spoturilor luminează camera cu intermitenţă, iar fumul de ţigară a invadat deja toată casa. În ciuda impresionantei cantităţi de băuturi la discreţie, am luat hotărârea să nu beau niciun strop de alcool, căci nu aş putea supravieţui unui nou scandal cu mama. Casa lui Nick e imensă, aproape 50 de oameni sunt împrăştiaţi în cele două etaje, poate chiar mai mult. Încep să mă simt obosită de atâta dansat. Mă aşez pe o canapea micuţă, îmi scot mobilul din geantă, şi văd că am patru apeluri ratate de la tata. Mă uit la ceas, e aproape nouă seara. Am stat aici vreo trei ore, care au trecut fără să-mi dau seama. Mă ridic şi mă îndrept spre Tezer.

— Tezer, cred că am să plec.

— Dar de ce?!

— Ai mei sunt îngrijoraţi, nu ştiu că sunt aici.

— Dă-i încolo! Dezlănţuie-te şi tu! Vrei tequila? mă întreabă ea, întinzându-mi un shot.

Îi fac semn că nu, iar ea duce paharul la gură şi-l dă peste cap.

— Ce faci? Tu n-ai băut alcool în viaţa ta!

— E foarte nostim să încerci experienţe noi.

După vocea ei, îmi dau seama că nu e la primul pahar. Mă doare capul din cauza muzicii date la maxim şi a mulţimii din jur.

Mă duc la baie ca să mă răcoresc puţin şi îmi aud mobilul sunând. Îl scot din geantă: tata, din nou. Ezit să răspund, dar nu prea am de ales.

— Da, tată.

— Gloria, unde eşti?

— Sunt... la Tezer. Ne facem temele.

— Bine. Dar te rog să te întorci acasă într-o jumătate de oră. Mama se simte rău.

— Ce-a păţit?

— A băut tot barul.

— Oh, Doamne sfinte... Mă întorc imediat, stai liniştit.

Închid şi pun telefonul în geantă.

Mama s-a îmbătat, aşa cum mă temeam. Clachează uneori şi bea fără oprire o săptămână, uneori chiar un an. E vina mea. Dacă nu m-aş fi certat cu ea, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Trebuie să mă întorc imediat. Tezer şi Matt vor mai rămâne probabil, dar eu nu mai pot sta.

Ies din baie şi mă îndrept spre uşă, dar dau peste Nick care mă prinde de braţ.

— Gloria, nu vrei să bei un pahar? mă întreabă el, întinzându-mi un pahar plin cu o licoare verde.

— Ce-i asta?

— Absint.

— Nu, mulţumesc.

— Hai, doar o înghiţitură.

— Nu, trebuie să plec.

— Azi e ziua mea. Să înţeleg că nu vrei să-mi împlinesc visul? Hai, ciocneşte cu mine.

— Bine, hai.

Bea jumătate din pahar, îmi întinde cealaltă jumătate. Iau o gură... şi e ca şi cum m-ar fi lovit cineva în moalele capului. Un gust oribil îmi arde gura, voiam să scuip totul, dar absintul o luase deja la vale. Mi se învârte capul şi cad în braţele lui Nick.

— Atenţie... Cred că trebuie să te întinzi puţin, hai cu mine.

Mă ia de subsuori şi mă duce undeva. În cele din urmă, îmi revin.

— Nick, mi-e bine acum. Pe cuvânt.

Dar el nu se opreşte şi ne apropiem de o uşă. Nick o împinge şi îmi dau seama că suntem în dormitorul de oaspeţi. În mijloc tronează un pat enorm, în stânga lui e o noptieră cu o carafă cu apă şi un pahar. Mă aşez pe marginea patului.

— Vrei să mai bei ceva?

— Apă.

— O clipă.

Nick îmi toarnă apă şi îmi întinde paharul.

— Mulţumesc.

— Nu ai băut niciodată absint?

— Nu.

— Dar ai mai băut alcool?

— Da, dar numai băuturi slabe.

— Câţi ani ai?

Întrebarea lui mă ia pe nepregătite.

— Aproape 17.

Se aşază lângă mine şi începe să mă mângâie pe gât.

— Mă întreb de ce nu te-am remarcat până acum.

Mă sărută pe buze, apoi pe gât, după care sărutările încep să coboare.

— Nick, ce faci?

— Nu te teme, o să fie bine. Relaxează-te.

Nick mă ia în braţe şi mă răstoarnă pe pat.

— Ascultă, eşti foarte frumoasă. Când te-am văzut, am simţit că-mi pierd capul. Hai, nu-ţi fac nimic rău.

O, nu! Nu asta! Vrea să se culce cu mine! Tremur toată de frică.

— Nu! strig eu.

Brusc, începe să mă strângă de încheietura mâinii din toate puterile şi simt cum îmi trosneşte pur şi simplu osul.

— Lasă-mă!

Rezist, dar el mă sărută în continuare, făcând mişcări bruşte care-mi provoacă durere.

— Ştiai foarte bine ce faci când ai venit aici. Acum e cam târziu ca s-o faci pe sfânta.

Începe să-mi rupă hainele. Tremur şi dinţii încep să-mi clănţăne din cauza spaimei.

— Te rog, lasă-mă!

Încerc din toate puterile să îl împing, dar Nick e mai puternic, iar rezistenţa mea nu face decât să îl excite şi mai mult.

— Ajutor!

Ridică mâna şi mă loveşte puternic peste faţă, simt că din buză a început să-mi curgă sânge. Începe să-şi descheie pantalonii şi atunci mă cuprinde o asemenea furie, de parcă aş fi fost posedată. Încep să-l lovesc cu toate puterile pe Nick în cap cu paharul pe care încă îl aveam în mână. Cade pe jos. Eu rămân pe pat, vesta îmi e ruptă aproape toată, buza îmi sângerează abundent, lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji şi tremur în continuare din tot corpul. Mă ridic din pat, îmi iau rucsacul, vreau să deschid uşa, dar ceva mă opreşte. Mă întorc şi mă uit la Nick. Nu mişcă, mă apropii încet de el şi văd că nu respiră!

— Nick.

Tot nu răspunde. Întind mâna spre capul lui şi văd că tâmpla îi sângerează!

— Vai, Doamne!

Încep să tremur şi mai tare şi nu mai am decât un singur gând: să scap cât mai repede de aici. Deschid uşa şi ies în goană din dormitor. Îi împing pe toţi cei care-mi ies în cale, deschid uşa de la intrare şi ies din casă. Fug de-a lungul străzii şi încerc să opresc o maşină. Sunt complet isterică, plâng şi urlu.

Opreşte o maşină, urc. Isteria mea nu se potoleşte, plâng în continuare în prezenţa celorlalţi pasageri.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară?

Nu. Absolut nimic. Doar că tocmai am omorât pe cineva. AM COMIS O CRIMĂ.

Ziua 5

Mă trezesc pentru că simt că mă atinge ceva pe cap. E Prince. Deschid ochii, dar mi se pare că nu am dormit deloc toată noaptea. Am adormit îmbrăcată, în hainele pe care le-am purtat la BLESTEMATA DE PETRECERE.

Încetul cu încetul, încep să-mi vin în fire. Mai am pe mână urme de sânge, sângele lui Nick. Am buza de jos umflată, s-a învineţit, iar rimelul mi-a curs tot pe faţă când am plâns. Am un tremur nervos, l-am lovit pe Nick în cap, nu ştiu dacă e viu sau mort. E aproape ora prânzului şi am ratat deja primele două cursuri ale zilei. O să trebuiască să dau nişte explicaţii în faţa conducerii şcolii. Sar peste duş, mă spăl doar pe faţă, îmi pun haine curate, mă pieptăn şi cobor. Trebuie să mă comport ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, la urma urmelor, sunt nevinovată. A fost un caz de legitimă apărare.

Mama stă în mijlocul bucătăriei şi vorbeşte singură.

— Mamă.

— Micul dejun s-a răcit deja.

— De ce nu m-ai trezit?

— Stai jos, Gloria.

Fac ce îmi spune şi mă aşez pe un scaun. Inima îmi bubuie nebuneşte, dar încerc să par calmă.

— Ascultă, draga mea. Începând de astăzi, din minutul acesta, eu am încetat să mai joc rolul mamei tale. Vrei să te duci la petreceri? Du-te! Vrei să te faci mangă? Nicio problemă! De acum înainte totul îţi este permis.

Cuvintele mamei mă iau total pe nepregătite.

— Mamă, nu te înţeleg.

— Şi totuşi e foarte simplu. Ieri, când ai îndrăznit să-mi închizi gura, am realizat că ai început să te maturizezi. Acum, prietenele tale sunt cele care o să-ţi dea sfaturi despre băieţi şi dragoste, despre alcool şi beţia care urmează. Nu mai ai nevoie de mine. De asta am luat această decizie: începând de astăzi, eu nu mai sunt mama ta. Sigur că o să te hrănesc în continuare, am să-ţi cumpăr haine, sunt obligată să fac asta până când ajungi la majorat. Dar trebuie să ştii că după divorţ eu mă mut în California, iar tu rămâi aici cu tatăl tău.

— Ce tot spui? Am nevoie de tine, mamă!

— E vremea să te duci la liceu. Vrei să-ţi petreci toată viaţa în bairamuri? Foarte bine! Dar nu uita, totuşi, să-ţi continui studiile!

Cu aceste cuvinte, mama se întoarce şi pleacă.

Ce se întâmplă? De ce se poartă aşa cu mine? Nu înţeleg. Mă străduiesc să mă conving singură că e doar o nebunie matinală şi că nu vorbeşte serios. Dar cuvintele ei îmi răsună în cap: „EU NU MAI SUNT MAMA TA!"

Fug spre şcoală fără să bag în seamă nici bălţile, nici trecătorii. Am atâtea probleme, încât mi se pare că totul a scăpat de sub control. Prinsă între Nick, mamă, şcoală, Matt şi divorţul alor mei, ceva mă face să cred că nu o să pot rezista până la a

cincizecea zi a răgazului pe care mi l-am fixat pentru sinuciderea mea. Sunt absolut convinsă că primele cinci zile pe care tocmai le-am trăit au fost incredibil de dificile. În plus, mâine trebuie să mă duc la petrecerea aceea cu Adam. Mărturisesc că mi-e greu să mă bucur de această perspectivă până ce nu voi fi rezolvat problemele serioase care mai mult ca sigur o să apară după petrecerea de ieri...

Suntem în pauză. Curtea e plină ochi. Câţiva elevi stau întinşi pe peluză, alţii bârfesc lângă intrarea principală. Trec pe lângă ei şi încerc să nu-mi încrucişez privirea cu a lor, dar parcă toţi mă urmăresc, arătându-mă cu degetul. Sunt în stare de şoc şi, ca de fiecare dată în asemenea situaţii, încep să tremur. Oare ei ştiu ce i-am făcut lui Nick? Poate cineva a văzut sau a auzit ce s-a întâmplat în camera ororilor? Dă, Doamne, să fie doar un vis urât, altfel nu voi putea supravieţui.

— Ia te uită. Cineva care s-a distrat aşa de bine aseară, că ajunge abia la a treia oră de clasă. Salut, zice Tezer, cuprinzându-mă în braţe şi cercetându-mă atentă.

— Salut.

„Gloria", îmi spun în sinea mea, „aminteşte-ţi că trebuie să te comporţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic!"

— Dar ce-i cu cearcănele astea enorme? Ai uitat de remediile minune, precum fondul de ten, care există totuşi în lumea noastră, a muritorilor de rând? Şi ce-ai păţit la buză?

S-ar părea că Tezer nu ştie nimic, ceea ce mă mai linişteşte puţin.

— Când m-am întors, nu am aprins lumina şi m-am izbit de toate mobilele.

— Apropo, te-ai întors cu bine? Nu te-am găsit când eu şi Matt am vrut să plecăm.

— Da, am oprit o maşină şi am ajuns acasă.

— Hai, vino, trebuie să mergem la ora de sport. Să-ţi arăt în vestiar ce lenjerie italienească mi-am luat.

Dumnezeule, ce bine mă simt cu Tezer. Îmi regăsesc instantaneu calmul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi, la urma urmelor, de ce dracu' ar trebui să îmi fac eu griji pentru un cretin nenorocit? A fost cât pe ce să mă violeze, dreptatea e de partea mea, iar dacă cineva o să afle ce-am făcut, o să-mi pledez cauza aşa cum se cuvine.

— Ai plecat prea devreme aseară şi nu eşti la curent cu bomba serii!

— Ce s-a întâmplat?

— Imaginează-ţi că Nick a fost găsit într-unul din dormitoarele de oaspeţi! Zăcea într-o baltă de sânge!

— E în viaţă? am întrebat eu precipitată, cu inima gata să explodeze.

— Da. Din fericire, dar e tot inconştient. A fost internat într-o clinică faimoasă. Mă întreb cine i-a făcut asta şi de ce.

Ridic din umeri. Mulţumescu-ţi, Doamne. Se vede treaba că trebuie să exişti, de vreme ce nu am omorât pe nimeni! Sunt în culmea fericirii că netrebnicul ăla e viu.

Am intrat la vestiare, ne-am îndreptat spre un cotlon ferit de privirile indiscrete şi ne-am echipat pentru ora de sport. Prindeam frânturi din conversaţiile fetelor din clasa noastră, care vorbeau toate despre petrecerea de ieri şi ceea ce i s-a întâmplat lui Nick.

Brusc, uşa vestiarului se deschide şi intră domnul Green, directorul adjunct.

— Gloria McPhin şi Tezer Wikkery, veniţi cu mine.

— Dar de ce? întreabă Tezer.

— O să vedeţi în biroul directorului.

Uluite, ne îmbrăcăm repede şi îl urmăm pe domnul Green. Ne îndreptăm spre biroul doamnei Kinstley, directoarea noastră, şi intrăm. Se pare că nu suntem singurele convocate, căci Matt, care pare la fel de pierdut ca şi noi, stă aşezat în faţa biroului directoarei. Luăm loc lângă el.

— Tezer, Gloria, Matt, aţi fost ieri la aniversarea lui Nick Huston?

— Da, am fost invitaţi, răspunde Tezer.

— La ce oră aţi plecat?

— Am plecat cu Tezer în jur de unu dimineaţa, răspunde Matt.

— Şi tu, Gloria?

— Eu... M-a sunat tata şi mi-a zis să vin acasă. Probabil că nu era mai târziu de ora nouă.

— Bine. Ştiţi cu toţii foarte bine ce s-a întâmplat la petrecere. Cineva l-a lovit pe Nick în cap cu un corp dur. Dacă nu ar fi fost găsit la timp, ar fi murit din cauza hemoragiei.

La aceste cuvinte, genunchii m-au trădat şi au început să tremure.

— Tatăl lui este o persoană influentă şi vrea să ştie cine a fost pe punctul să-i omoare fiul, aşa că sunt obligată să vă interoghez. Nu aţi remarcat nimic deosebit? Nick avea vreun conflict cu cineva?

— Doamnă Kinstley, Lori şi cu mine nu am vorbit aproape niciodată cu Nick pentru că e un cretin ratat, iar cel care l-a lovit sigur e o persoană curajoasă şi de bun-simţ. Când o găsiţi, vă rog să-i strângeţi mâna din partea mea.

— Tezer, oricare dintre voi putea să fie în locul lui. Vă amintesc că viaţa lui e în joc.

— Dacă tatăl lui nu ar finanţa şcoala, l-aţi fi exclus de mult, pentru că vă agasează şi pe dumneavoastră, aşa cum agasează pe toată lumea!

— ...Mulţumesc, Tezer, poţi să pleci.

Tezer se ridică şi iese din biroul directoarei cu capul sus. Am rămas doar eu şi Matt.

— Matt, ştiu că eşti prieten apropiat cu Nick.

— Da, şi dacă ar fi avut probleme cu cineva, mi-ar fi povestit, dar nu mi-a spus nimic.

— Bun, în cazul acesta puteţi pleca amândoi.

Am ieşit din birou împreună cu Matt. Mă îndrept spre stadion, când îl aud pe Matt spunând:

— Lori, aşteaptă.

Mă opresc.

— Ieri am găsit ceva în dormitorul în care l-am descoperit pe Nick.

Caută în buzunar şi îmi întinde un obiect.

— Cred că îţi aparţine.

E brăţara mea, cea pe care Adam mi-a prins-o la încheietura mâinii. Probabil s-a desfăcut când m-am zbătut.

— Da... Mă întreb cum a ajuns acolo.

— Nu ştiu. Ai fost în camera aceea?

— Nu. Am stat numai în salon şi apoi am plecat.

— OK.

Matt se întoarce şi pleacă. Rămân neclintită trei minute şi mă uit la brăţara mea. Dacă Matt l-ar fi arătat directoarei, acum aş fi fost închisă într-o celulă.

„Hai, Gloria, poartă-te în continuare ca de obicei. Totul e în regulă, doar n-ai omorât pe nimeni."

Ajung repede pe stadion, intru pe pista de alergări şi o văd pe Tezer.

— Dumnezeule, ştiam eu că n-ar fi trebuit să ne ducem la petrecerea asta. Numai necazuri ne-a adus!

— Oare Nick şi-o fi revenit?

— Cred că nu, altminteri toţi ar şti cine l-a lovit. Stai puţin, dar de ce eşti îngrijorată? Îţi plăcea de el?

— Nu, doar că...

— Doar că ce? Lori, nu trebuie să te îndrăgosteşti de băieţi de teapa lui, se poartă mizerabil cu fetele. Nick se distrează cu prietenele lui şi după aia le aruncă de parcă ar fi nişte păpuşi de care nu mai are nevoie. Dacă nu le face şi alte necazuri, se pot considera norocoase!

— Nu îmi place de el.

— Eşti sigură? Foarte bine. Oricum, eu te-am prevenit.

Alergăm în continuare. Tot felul de gânduri îmi bântuie prin minte. După cursuri, doamna Lawrence trebuie să vină acasă la noi. Având în vedere că sunt certată cu mama, nu ştiu cum o să se comporte în prezenţa uneia dintre profesoarele mele. Nick nu şi-a revenit. Se pare că l-am lovit zdravăn. Dar nu e de mirare. În clipa aceea eram atât de furioasă, încât dacă aş fi avut un cuţit în mână, i-aş fi tăiat gâtul... Din fericire, l-am lovit cu un biet pahar şi slavă cerului că nu l-am omorât, altfel nu mi-aş fi putut ierta niciodată moartea lui.

Ne oprim din alergat şi ne aşezăm ca pionii pe o tablă de şah în faţa domnului Freedom, profesorul de sport, pe care îl ascultăm cu atenţie.

Dintr-odată, totul se întunecă şi mi se înmoaie picioarele. Abia apuc să o prind pe Tezer de mână şi să o rog să mă ajute, că mă prăbuşesc la pământ, iar capul mi se izbeşte violent de asfalt.

— Lori!

Tezer se repede la mine dar, dintr-un motiv necunoscut, nu reuşesc să o văd.

— Domnule Freedom, lui Lori îi e rău!

Simt că cineva mă zgâlţâie, îmi spune ceva, dar nu aud decât nişte sunete neinteligibile. Într-un sfârşit, îmi revin în simţiri pe patul de la infirmerie. Pe braţ am o bucăţică de vată, ceea ce înseamnă că mi s-a făcut o injecţie. Infirmiera mă priveşte în ochi şi îmi cere să urmăresc cu privirea stiloul ei. Tezer stă pe scaun, alături, şi se uită la noi.

— Ai mai avut episoade din astea? întreabă infirmiera.

— Nu.

— E prima dată când văd pe cineva prăbuşindu-se aşa. E îngrozitor! strigă Tezer.

— Nu e grav, se întâmplă destul de des. Ia spune, Gloria, ai mâncat bine dimineaţă?

— Păi... nu am avut timp să mănânc, eram în întârziere.

Nu e frumos să minţi, dar sunt obligată. Adevărul e că nu am mai mâncat nimic de două zile, căci hrana e ultimul lucru la care te gândeşti când ai atâtea probleme.

— Uite, ia asta.

Pun pe limbă pastila pe care mi-o întinde şi o înghit cu puţină apă.

— Am să-ţi dau scutire pentru restul orelor.

— Nu, nu e cazul. Nu mai am decât o oră şi cred că o să rezist.

— Bine, dar du-te imediat la cantină şi mănâncă ceva! Dacă te apucă iar ameţeala, întoarce-te imediat aici. Trebuie să te menajezi.

— Am înţeles.

Mă ridic şi ies din infirmerie însoţită de Tezer.

— M-ai speriat foarte tare, spune Tezer.

Nu ştiu ce să-i răspund. Simt o durere ascuţită în mine şi bănuiesc că urmează să trec prin noi încercări, ca şi cum aş fi prinsă într-un joc video.

Suntem la ora de spaniolă. Proful are un nume pe care nu-l pot pronunţa niciodată, chiar dacă mă străduiesc. Ora e interminabilă. Proful are o voce monotonă, iar eu încep să aţipesc.

— Lori, ţi-e bine? întreabă Tezer.

— Merge.

— Ce ciudată eşti astăzi. Ce-ai păţit?

— M-am certat cu maică-mea.

— A câta oară?

— De data asta e foarte serioasă treaba.

— Ascultă, poate nu trebuie să exagerezi. Toţi ne certăm cu părinţii, dar toţi sfârşim prin a ne împăca cu ei.

— Da, numai că de data asta mi-a spus că nu mai vrea să fie mama mea, îi explic eu, simţind cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— Mda, într-adevăr. Oricum, fii atentă, Lori, dacă ai veni stai la mine o vreme? Aşa, ai putea scăpa de toate gândurile negre şi de toate certurile astea.

— Nu ştiu ce să zic.

— Sigur că mi-aş dori să vă împăcaţi, dar gândeşte-te la propunerea mea.

Evident că o să mă gândesc, dar nu acum. Acum în mintea mea există doar mama şi Nick.

O mamă este cea mai dragă fiinţă din lume pentru fiecare dintre noi. Aşa că, deşi a mea îmi otrăveşte în asemenea hal viaţa încât ajung să cred că o detest, în sinea mea tot o iubesc. În ciuda tuturor certurilor şi neînţelegerilor, între noi există o legătură care nu poate fi distrusă.

După ce sună, fug acasă, fiindcă trebuie să vorbesc cu mama înainte de venirea doamnei Lawrence. Încerc, în timp ce alerg, să-mi găsesc cuvintele potrivite, dar deocamdată nu am decât „iartă-mă" şi „am nevoie de tine". Şi acesta e adevărul adevărat. Chiar am nevoie de ea, deşi am devenit mai independentă. Nu pot trăi fără ea.

Intru în casă, îmi arunc rucsacul pe jos şi fug la etaj, deschid uşa dormitorului şi văd exact imaginea de care mă temeam cel mai tare. Mama zace întinsă pe podea, într-o poziţie nefirească, şi ţine în mâini o sticlă goală de rom. Mă reped la ea şi încep s-o zgâlţâi.

— Mamă, trezeşte-te, mamă!

— Ce vrei? îngaimă ea cu o voce cleioasă.

— Doamna Lawrence ajunge aici în două ore şi tu eşti praştie!

— Cară-te!

Simt că am să explodez de nervi, dar mă abţin, fug să-mi caut telefonul şi îl sun pe tata.

— Alo, tată?

— Gloria, sunt cam ocupat acum.

— Tată, e foarte important! Profa mea vine la noi în seara asta, nu ai putea să îţi faci puţin timp?

— Nu ştiu, am un program foarte încărcat.

— Te rog, tată!

— Bine, am să încerc. Trebuie să închid.[1]

Tata e obligat să vină. Nu vreau să fiu una dintre fetele acelea nenorocite, ai căror părinţi nu dau doi bani pe chestiile legate de şcoală. Dacă acasă nu va fi nimeni să o primească, doamna Lawrence va trâmbiţa în toată şcoala că provin dintr-o familie dezorganizată şi sunt vai de capul meu. Trebuie să fac totul ca aşa ceva să nu se întâmple.

Urc în camera mea. Mă dezgustă să joc rolul victimei neînţelese, dar din nefericire asta va trebui să fac multă vreme de acum încolo. Mă întind pe pat şi mă holbez la tavan. Pisoiul sare pe burta mea.

— Prince...

Încep să-l mângâi, el toarce liniştit.

— Aş vrea să mă iubeşti măcar tu, îi şoptesc eu, nu m-a mai iubit nimeni de atâta vreme.

Dragul meu jurnal!

Aş vrea să fim deja într-a cincizecea zi a numărătorii mele inverse, ca să-mi pot pune împăcată capăt zilelor. Curând, toţi vor afla că eu am fost la un pas să-l omor pe Nick şi nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce soartă tristă mă aşteaptă după aceea. Mama s-a reapucat de băut. Am crezut mereu că era suficient de puternică pentru a ţine totul sub control, dar se

---

[1] Trebuie să fie deosebit de dureros pentru un adolescent să simtă că este abandonat de ambii părinţi. Astfel, rămâne fără sprijin în unele situaţii importante în care prietenii nu au acces, cum este de exemplu şi relaţia cu instituţia şcolii.

pare că m-am înşelat. Mă simt rău, pentru că văd, minut cu minut, că familia mea e pe cale să se facă ţăndări. Înainte, în casa noastră toate erau bune şi frumoase, dar părinţii mei au dat peste cap tot echilibrul înşelându-se reciproc. De atunci, suferinţa e la ordinea zilei.

Astăzi am leşinat la ora de sport. E înspăimântător, crede-mă: simţi că eşti în viaţă, dar eşti doar pe jumătate conştient. Îi mulţumesc dragei mele Tezer. E mereu alături de mine, şi asta în ciuda renghiurilor pe care mi le joacă. O iubesc cum nu am iubit pe nimeni, niciodată. Cred că am să mă mut la ea pentru câteva zile, ca să văd şi eu o familie fericită şi să îmi dau seama ce înseamnă să stai la masă cu oameni care te iubesc şi te respectă.

Au mai rămas 45 de zile.

Lori

M-a trezit zgomotul neplăcut al soneriei de la intrare. Cred că am adormit o oră şi jumătate cu Prince în braţe. Cobor repede scara, inspir adânc şi deschid uşa.

— Bună ziua, doamnă Lawrence!

— Bună ziua, Gloria.

— Intraţi.

„Hai", îmi spun în sinea mea, „poartă-te frumos, fii calmă şi aminteşte-ţi că totul merge bine în cea mai bună dintre lumile posibile."

— Unde sunt părinţii tăi?

— Mama doarme, e bolnavă, iar tata trebuie să apară. Doriţi un ceai, o cafea?

— Un ceai, te rog.

Mă duc în bucătărie şi doamna Lawrence se aşază pe canapeaua din salon. Îmi tremură mâinile când torn apa fierbinte în ceaşcă. Câteva clipe mai târziu, mă întorc cu o tavă în mâini.

— V-am făcut un ceai cu lămâie, sper să vă placă.

— Da, e perfect.

Doamna Lawrence soarbe o înghiţitură şi priveşte în jur.

— Aţi avut o petrecere?

Mă uit în aceeaşi direcţie ca şi ea şi văd vreo zece sticle goale de rom. Mama. Ea a băut ieri tot barul. Roşesc brusc şi caut o justificare.

— A fost bunica pe la noi, împreună cu co... colaboratorul ei. Am făcut o mică petrecere.

Doamna Lawrence îşi soarbe în continuare ceaiul.

— Gloria, cum îţi explici faptul că notele tale au scăzut atât de mult?

— Păi... poate pentru că şi subiectele sunt dificile. Şi apoi, am pierdut câteva cursuri.

— Nu cred că asta ar fi cauza. Ce se întâmplă în casa ta de fapt?

— Doamnă, în familia noastră toate sunt în regulă, după cum v-am spus deja. Ne iubim şi, chiar dacă ne mai certăm uneori, sunt lucruri absolut fireşti. Doar se întâmplă în toate familiile, nu?

— Ţi se par fireşti toate astea? Vin la tine şi găsesc o grămadă de sticle de băutură goale pe jos. Astăzi ai leşinat la sport pentru că nu ai mâncat nimic şi ai vânătăi pe braţe! Gloria, eu am venit aici nu doar în calitate de profesoara ta de matematică, ci ca o persoană care te poate ajuta!

— Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă, totul e în regulă!

Mă întrerupe soneria.

— Trebuie să fie tata.

Deschid uşa. Din fericire, el este.

— Bună ziua, spune el.

— Bună ziua, domnule, îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu face nimic, chiar mă interesează ce se întâmplă la şcoală.

— Ei bine, am adus fişele şcolare cu notele, vă las să le studiaţi.

Nu am decât „C"-uri la mate şi îmi vine să intru în pământ.

— Ei bine, Gloria, se pare că notele tale nu sunt bune deloc, constată tata cu un ton calm.

— Asta e tot ce aveţi de comentat? Domnule, spuneţi-mi, vă rog, cum se numeşte şcoala la care învaţă fiica dumneavoastră?

— Nu îmi amintesc.

— Nu mă miră.

În clipa aceea auzim paşi pe scări. E mama care apare clătinându-se, fără să-şi dea măcar seama ce se întâmplă în jurul ei.

— Of, Doamne, capul meu...

— Bună ziua, doamnă.

— Cine naiba sunteţi?

— Îmi pare rău, dar aş prefera să plec.

Fără a da nici cea mai mică atenţie cuvintelor spuse de profesoara mea, mama intră în baie şi o auzim cu toţii cum vomită.

Doamna Lawrence se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule, dar fiţi sigur că am să vă fac vizite regulate pentru că, spre deosebire de dumneavoastră, mie chiar îmi pasă ce se întâmplă cu Gloria!

Doamna Lawrence pleacă. Nu pot explica exact ce simt, dar cred că ceea ce se întâmplă în casa asta pur şi simplu mă dezgustă.

Urc în camera mea, mă aşez pe podea şi încep să urlu ca o nebună. Ştiu, o să spuneţi că e singurul lucru pe care ştiu să-l fac, dar din păcate nu mai pot, nu vreau decât să urlu cât mă ţin bojocii ca să fiu auzită.

Îmi chiorăie maţele de foame, dar refuz să ies din cuibul meu. Nu vreau să le văd feţele. Nu mai vreau să trăiesc. Sunt din ce în ce mai sigură cu fiecare zi care trece.

Mobilul vibrează în buzunar, îl scot şi văd că mă sună Matt. MATT.

— Alo?

— Trebuie să te văd imediat. Te aştept în parcul central. Vino repede.

Dar ce se întâmplă? Matt mă sună pentru prima dată în viaţa lui. Nici măcar nu ştiam că are numărul meu. Un zâmbet tâmp îmi înfloreşte pe faţă. Cobor scările, ies din casă, iau un taxi şi mă îndrept spre parc.

Îl zăresc pe Matt aşezat pe o bancă retrasă, undeva în spate. Poată un pulover cenuşiu, blugi şi, ce-i mai important, TEZER NU E CU EL.

— Matt...

Se întoarce cu faţa spre mine.

— Nu m-ai sunat niciodată până acum.

— Acum am avut un motiv serios să o fac.

— Care-i problema?

— Nick şi-a revenit şi a spus că tu l-ai lovit. E adevărat?

A sosit clipa de care mă temeam, clipa în care adevărul va ieşi la lumină. Tot trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

— Da, e adevărat.

— De ce ai făcut asta?

— A încercat să mă violeze!

— Nu, nu te cred. Nick nu ar fi în stare să facă aşa ceva.

— Uită-te la vânătăile pe care mi le-a făcut. Am urme de muşcături pe gât, buza spartă şi mi-a rupt brăţara pe care-o purtam la mână când încerca să-mi scoată hainele!

— Bun, dar de ce nu ai chemat ajutor? Putea să moară!

— Pentru că mi-a fost frică! Cumplit de frică! Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple una ca asta.

— Hai să mergem.

— Unde?

— La spital.

— Nu, Matt, nu vreau să merg.

— Iar eu îţi spun că mergem.

Mă execut şi urc în maşina lui. Mergem. Dar la urma urmelor, ce rost are? Ca să-l privesc în ochi pe ticălosul acela? De ce sunt aşa de naivă? Doar am intrat cu el în dormitor ştiind foarte bine de ce era în stare. Şi ştiu sigur că tatăl lui o să mă facă praf, căci taţii celor de teapa lui Nick îşi adoră progeniturile şi sunt gata să omoare pe oricine se ia de lepădăturile lor de băieţi.

Ajungem la spital. Sunt foarte calmă, poate pentru că m-am stresat destul astăzi şi nu mai am vlagă.

Intrăm în hol şi dăm peste Nick şi tatăl lui.

— Bună ziua, domnule Hudson, zice Matt, strângându-i mâna.

— Matt, mă bucur să te văd.

— Salut, Matt! spune Nick, după care îşi îndreaptă atenţia asupra mea. Tată, ea e fata care m-a lovit! zice el pe un ton plângăcios, ca un puşti de cinci ani.

— Tu eşti?

— Da. Eu sunt.

— Bine, foarte bine că ai venit de bunăvoie. Acum, cred că nu e cazul să o mai lungim. Sun imediat la poliţie.

— Aşteptaţi puţin, pot să vă explic totul! spun eu.

— Ai să-i explici avocatului tău! Aproape că mi-ai omorât fiul! Mă întreb ce ţi-a făcut. Te-a înşelat sau, mai rău, nu ţi-a declarat dragoste eternă?! Orice-ar fi, îţi promit că te aşteaptă câteva zile bune în închisoare!

Încep să plâng şi privesc spre Matt, care se uită fix la mine. Apoi îl prinde pe tatăl lui Nick de încheietura mâinii.

— Aşteptaţi. Nu a făcut-o intenţionat. A încercat să o violeze.

— Matt, tu delirezi? întreabă Nick.

— E adevărat? întreabă domnul Hudson.

— Nu, tată, nu-i adevărat, nici măcar nu am atins-o!

— Ba da, e adevărat! îl întrerupe Matt. Tezer şi cu mine, dar şi alţii, te-au văzut când ai târât-o în cameră.

— Ce te-a apucat, Matt?

— Confirmi ceea ce spune el?

— Da, l-am lovit ca să mă apăr. Nu am vrut să-i fac rău, vă jur.

— Brusc, se pare că nu mai doriţi să chemaţi poliţia dacă vinovatul e Nick.

— Cum vine asta?! O aperi pe toanta asta şi îţi trădezi cel mai bun prieten?

Matt se repede la Nick.

— Cel mai bun prieten al meu nu ar fi pipăit-o niciodată pe prietena mea, în faţa mea, şi nu ar fi încercat niciodată să-i violeze cea mai bună prietenă! Eşti un ticălos! O faci pe victima, când de fapt tu eşti cel care ar trebui judecat!

— Linişteşte-te, Matt, intervine domnul Hudson. Poţi pleca împreună cu prietena ta, o să văd eu ce fac cu Nick.

Matt îi dă drumul lui Nick şi se îndreaptă spre mine.

— Hei, voi doi, o să vă pară rău că m-aţi cunoscut! Vă promit! strigă Nick în urma noastră.

— Hai să mergem, zice Matt.

Nu am scos un sunet. Eram năucită complet. Matt m-a apărat, sacrificându-şi prietenia dintotdeauna cu Nick. În sfârşit s-au aranjat lucrurile şi cu povestea asta şi sunt foarte mulţumită. Şi asta numai datorită lui Matt.

— Îmi pare rău că te-am băgat în bucluc.

— Nu, e numai vina mea. Dacă nu aş fi fost atât de inconştientă, nu m-aş fi dus cu el în dormitor, el ar fi teafăr şi nevătămat şi voi aţi fi în continuare cei mai buni prieteni.[1]

---

[1] Când cineva urmăreşte să facă sex cu tine cu orice preţ, are nevoie de argumente care să îi justifice acţiunea. Fără să-ţi dai seama, chiar tu îi poţi oferi un astfel de argument, acceptând să mergi cu partenerul respectiv într-un loc anume, ales de acesta.

— Mai devreme sau mai târziu, tot mi-aş fi dat seama că e un ticălos.

Ne-am apropiat de maşina lui.

— Matt, se poate ca toată povestea asta să rămână între noi?

— Bine. Te conduc?

— Da, chiar te rog.

— Atunci urcă.

Mă simt eliberată, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar nu pot să nu mă tot gândesc la cearta dintre Matt şi Nick. Nu l-aş fi crezut niciodată în stare de aşa ceva. Iar acum stau alături de el, în maşina lui, fără Tezer, şi îl pot admira în voie.

Matt mă lasă lângă un supermarket, trebuie să iau nişte crochete pentru Prince.

— Aşadar, ne vedem la petrecerea de mâine-seară? Sper să se desfăşoare fără niciun incident, spune Matt.

— Aşa sper şi eu. Pe mâine.

Îi urmăresc maşina cu privirea, dar dispare repede la o intersecţie.

Cât de mult îl iubesc. E dragoste adevărată. Nu am înţeles asta decât astăzi.

Cumpăr repede crochetele şi mă întorc. E întuneric deja şi, în ciuda luminatului stradal, atmosfera e destul de lugubră. Cu atât mai mult cu cât eu locuiesc într-un cartier din Brevard, unde străzile sunt mai mereu pustii. Merg spre casă şi grăbesc pasul, când cineva îmi aruncă o fiolă fumigenă la picioare. Mă prăbuşesc, speriată la culme şi încep să mă sufoc. Fumul îmi irită ochii. Atunci zăresc patru siluete care se apropie de mine.

— Gloria McPhin? întreabă una dintre ele cu o voce răguşită.

— Ce vreţi?

— Începând de astăzi, pregăteşte-te de necazuri serioase. Cred că înţelegi cui i le datorezi şi nu e cazul să-ţi desenez.

Mi-e teamă. Rămân încremenită, fără glas.

Necunoscuţii se răsucesc pe călcâie şi dispar. Nu le-am văzut nici feţele, nici hainele, nu îmi amintesc decât vocea aceea răguşită şi neplăcută care îmi face pielea ca de găină ori de câte ori mă gândesc la ea. Iată că se dovedeşte că cele pe care le credeam a fi „problemele" mele nu erau decât nişte jocuri copilăreşti. Abia acum pot spune că am NECAZURI SERIOASE.

PARTEA A DOUA

DECEPTION (TRĂDAREA)

Ziua 6

Începe încă o dimineață dezastruoasă pentru mine. Mă trezește un miros acru de ars care invadează toată casă. Îmi trag repede halatul pe mine și cobor scara. Tot parterul este plin de fum, încep să tușesc din cauza duhorii irespirabile și-l văd pe tata care se agită în toate părțile.

— A luat foc ceva? îl întreb pe tata care se străduiește să deschidă geamul de la bucătărie.

— Nu, nu-i nimic grav, doar că am încercat să-ți pregătesc micul dejun.

— Micul dejun? Tu?!

— Da. Jodi încă doarme și m-am gândit să fac eu asta. Știi că peste 20 de minute începi orele și tu ești încă în halat? Du-te repede la duș, mănâncă și fugi la școală.

— Regret, tată, dar mai întâi spune-mi cu ce ocazie te-ai setat pentru rolul de „tată grijuliu"?

— Eşti singurul meu copil şi vreau să ai o viaţă normală, atâta tot. Şi n-ai auzit ce-am spus?

Perplexă, fug la etaj, fac un duş şi îmi trag pe mine un jeans şi un pulover cenuşiu. Tata nu s-a interesat niciodată de mine cu adevărat. Mie îmi convenea, căci ar fi fost nebunie curată dacă ambii mei părinţi m-ar fi cadorisit în fiecare zi cu o lecţie de morală. Dar acum pare decis să se schimbe. Poate l-a influenţat vizita doamnei Lawrence, de ieri. În orice caz, purtarea lui de azi nu îmi convine absolut deloc.

Cobor la micul dejun şi văd în farfuria mea o masă amorfă şi arsă toată, care degajă un miros neplăcut.

— Ce-i asta?

— Omletă cu bacon.

— Tată, dar asta nu-i omletă. E o chestie neagră, care miroase oribil şi nu sunt prea sigură că e comestibilă.

— Bine, data viitoare o faci tu. Dar acum, mulţumeşte-te cu ce ai în faţă.

— Of, Doamne...

Încerc să tai o bucăţică din micul meu dejun „delicios", dar am impresia că e din cauciuc, căci mai uşor mi-ar fi să tai o farfurie în două decât chestia asta pe care a gătit-o tata.

Tentativele mele de a tăia chestia sunt întrerupte de sonerie. Tata vrea să se ducă să deschidă, dar îl opresc.

— Nu ar trebui să fii la muncă la ora asta?

— Mi-am luat o zi liberă ca să fac curat prin casă.

— Să faci curat prin casă? Tu? Ha! Ha! Mulţumesc, tată, pentru gluma asta bună.

Hotărât lucru, purtarea lui începe să mă îngrijoreze serios. Deschide uşa şi în cadrul ei o zăresc pe Tezer.

— Bună dimineaţa, domnule McPhin.

— Bună, Tezer.

Tezer intră în bucătărie, urmată de tata.

— Poftă bună, Lori... Ce-i aia? Un şobolan prăjit?!

— Tezer, te rog, nu-ţi bate joc de omleta lui tata.

— Vai, domnule, îmi pare rău, sunt sigură că e fooooarte bună.

— Sigur că da. Nu vrei să guşti? o îmbie tata.

— Nu, mulţumesc. Sunt la regim. Nu mai mănânc deloc carne şi niciun alt aliment necomestibil, de altfel.

Simt c-am să explodez de râs.

— În cazul ăsta, nu insist. Nu staţi prea mult la palavre, trebuie să ajungeţi la timp la şcoală.

— Da, MAMĂ, îi răspund râzând.

Tata urcă la etaj. Rămânem singure.

— Ce l-a apucat? mă întreabă ea.

— Nu vrei să ştii.

Îmi iau farfuria şi arunc conţinutul în coşul de gunoi.

— Aici domneşte haosul. Mama s-a apucat din nou de băut şi nu s-a mai trezit din beţie de trei zile. Cât despre taică-meu, a hotărât că trebuie să fie un bucătar de cinci stele şi un tată grozav.

Tezer începe să chicotească.

— Dar de ce ai venit aici? Nu-ţi stă în obicei.

— Voiam să vorbesc despre ceva cu tine şi nu am mai putut să aştept până la şcoală.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi aminteşti că astăzi trebuie să mergem la o petrecere?

— ...şi?

— Ei bine, am hotărât s-o facem, Matt şi cu mine.

Sunt complet năucită de vestea asta.

— Eşti sigură? Nu ţi-e frică?

— Puţin, dar cred că sunt pregătită. Şi apoi, de ce să nu încerc?

— Mă... bucur... că sunteţi amândoi hotărâţi...

— Şaisprezece ani... cred că e o vârstă acceptabilă, nu? Cu toate astea, am vrut să ştiu şi părerea ta, să fiu sigură că nu fac vreo prostie.

— Tez, nu ştiu ce să zic. Dacă eşti într-adevăr pregătită şi o faci din dragoste...

— Îl iubesc cu adevărat, mă întrerupe ea.

— Atunci fă-o. Iar după aceea poţi să-mi povesteşti cum a fost.

— Sigur că da!

O îmbrăţişez pe Tez, străduindu-mă să o încurajez, dar simt că mai am puţin şi izbucnesc în plâns. M-am obişnuit deja s-o văd pupându-se toată ziua cu Matt, iar eu să stau popândău lângă ei, dar iubirea trupească e altceva. Nu mai e vorba despre prostioare de adolescenţi, e o etapă nouă în relaţia lor. Şi numai când mi-i închipui că o vor străbate împreună sufăr cumplit, căci ştiu de pe acum că eu n-o să trec prin faza asta.

În drum spre şcoală, vorbim despre colecţia nouă a unei case de modă şi despre o fată care s-a culcat cu John Parker, căpitanul echipei de rugby a liceului nostru. Dacă Matt e, în ochii mei, cel mai frumos tip de pe pământ, John e, fără doar şi poate, cel mai sexy din univers. E înalt, musculos şi se îmbracă foarte bine. Pe scurt, dacă e să dăm crezare bârfelor, o fată mai uşuratică s-ar fi culcat cu el la vestiare. Liceul meu este, simultan, o casă închisă, o temniţă şi o instituţie şcolară: trei la preţ de unu!

Am ajuns aproape de intrarea principală.

— Vom petrece seara la Matt acasă, iar eu am ales deja camera în care se va întâmpla totul, spune Tezer.

— Tez, îţi aminteşti când aveam 12, 13 ani, visam să o facem amândouă în aceeaşi zi, cu prietenii de la vremea aceea?

— Sigur că-mi amintesc! Te superi tare pe mine că am rupt pactul?

— Ce tot vorbeşti? Tu şi Matt vă iubiţi, şi asta e o etapă importantă în relaţia voastră. Nu-ţi face griji, găsesc eu repede o modalitate să recuperez întârzierea, zic eu, străduindu-mă să zâmbesc.

Nici nu apuc să îmi termin fraza, că-l văd pe Matt apropiindu-se de noi.

— Hei!

— Bună, iubitule.

Şi ia ghiciţi ce fac? Ei bine, da, se sărută din nou în faţa mea.

— Hei, Lori.

— Salut.

— Ce avem acum? Fizica sau chimia? mă întreabă Tezer.

— Nu ştiu, parcă fizica.

— Hai să mergem.

Mă pregătesc să pornesc după Tezer, când Matt mă opreşte.

— Stai puţin.

Mă opresc şi, perplexă, strig după Tezer:

— Tez, du-te, te ajung din urmă. Trebuie să-mi leg şireturile.

— OK!

— Care-i problema? îl întreb pe Matt.

— A fost în regulă aseară?

— Ce vrei să spui?

— Te-ai întors acasă fără probleme? Nu s-a întâmplat nimic?

Brusc îmi revin în minte cele întâmplate ieri, dar ezit să îi povestesc. De ce ar trebui să-i spun că am fost atacată, dacă tot nu se va schimba nimic? La urma urmelor, sunt problemele mele.

— Nu, a fost în regulă. Dar de ce?

— Aşa. Nick a promis că o să se răzbune şi nu va ezita să o facă.

— Eu cred că a vrut doar să ne sperie, dar nu va face nimic. De ce, ţi-e frică de el?

— Nu, mă tem pentru tine.

Răspunsul lui m-a lovit direct în inimă. A rostit pe bune aceste cuvinte sau sunt rodul imaginaţiei mele? Ah, Doamne, ce de emoţii!

— Matt, nu trebuie să te temi pentru mine, nu o să mi se întâmple nimic. Şi apoi, îţi amintesc că am fost cât pe ce să-l omor pe Nick, aşa că nimic nu mă mai poate speria!

— Asta aşa-i.

— Acum trebuie să fug, mă aşteaptă Tez.

Mă întorc şi intru în şcoală. „Mă tem pentru tine." Cuvintele astea îmi sună în cap câteva minute bune. Apoi îmi amintesc că, în seara asta, Matt şi Tez vor petrece noaptea care vine împreună şi cad în starea aceea indescriptibilă în care te afli când ai vrea să schimbi cursul lucrurilor, dar nu ai nici puterea, şi nici mijloacele.

În timpul orei de fizică, îmi sprijin obrazul în palmă şi încerc să ascult şi să înţeleg ce spune acolo domnul Kosto, proful nostru, care e cu adevărat îndrăgostit de meseria lui. Are aproape 60 de ani şi şi-a pierdut aproape de tot busola. La fiecare oră ne povesteşte cum l-a cunoscut în tinereţe pe Isaac Newton şi cum acesta l-a învăţat pe el fizică. Ne-a făcut să credem povestea asta, iar noi ne prefacem că îl credem într-adevăr, cu toate că, dacă ar fi fost adevărat, am fi avut în faţă, la fiecare oră de fizică, o mumie de cel puţin trei sute de ani.

— L-ai sunat pe prietenul tău? mă întreabă Tez.

— Prietenul meu? A, te referi la Adam. Nu, nu am avut încă timp.

— Fii atentă, ce-ar fi dacă am respecta totuşi pactul nostru astăzi?

— Ce vrei să spui?

— Păi, eu şi Matt de o parte, tu şi Adam, de alta.

— Tezer, ţi-ai pierdut minţile sau ce-ai păţit? Propunerea ta este absolut stupidă.

— Dar tu ai spus că-l cunoşti din copilărie. Asta înseamnă că Adam îţi este destinat.

— În primul rând, nu sunt gata să o fac. În al doilea rând, sunt şase ani de când nu l-am mai văzut, iar tu îmi propui să mă culc cu el...

— Bine, bine. Dar simt că ţii la el.

— Țin la el ca la un prieten. De altfel, am jurat să rămânem prieteni și ne-am pecetluit legământul cu o brățară, pe care ne-am prins-o la mână.

— Asta chiar că-i o prostie, zice Tezer, pufnind în râs.

Mi se părea că ora de fizică durează o veșnicie, dar din fericire a sunat în sfârșit clopoțelul eliberator. Am stabilit cu Tez să ne întâlnim în spațiul de „relaxare" al școlii, acolo unde e instalată o canapea micuță, din piele. Trebuia să mă duc să-mi iau carnetul și ustensilele pentru desen tehnic din dulăpior.

Ajung în zona cu dulapuri, îl deschid pe al meu, iau ceea ce-mi trebuie și zăresc un mic plic alb pus pe o carte. Îl iau, deschid, și citesc un mesaj scris de o mână nesigură, cu cerneală neagră: „Nu te temi că i s-ar putea întâmpla ceva grav?" NICK. Primul gând care-mi vine în minte: „Încă una din șmecheriile lui ca să mă sperie, și mi se pare că și-a atins scopul." Îmi tremură mâinile. Despre cine o fi vorba? Cui i s-ar putea întâmpla ceva grav? Speriată, mototolesc plicul și-l arunc la coș. Calmează-te, Gloria, nu trebuie să te lași jucată pe degete și totul va fi bine! Mă îndrept spre hol și tresar puternic când aud vocea lui Tez, care mă strigă.

— Lori!

Se giugiulește cu Matt pe canapea și mă privește fix.

— De ce ești așa de speriată? Parcă ai fi văzut o fantomă!

— Nu, nimic, m-ai speriat când m-ai strigat.

— Ascultă, pentru ca petrecerea să ne reușească, trebuie să plecăm acum de la școală și să ne ducem să aranjăm casa.

— Vreți să chiulim de la ultimele ore? Îți dai seama ce pedeapsă ne așteaptă dacă nu apărem la cursuri?

— Niciuna. Ai leșinat ieri, nu? E suficient să leșini și azi.

Mi-au trebuit cinci minute ca să înțeleg ce așteaptă Tezer de la mine. Când i-am înțeles în cele din urmă planul, ne-am dus la infirmerie și m-am prefăcut că îmi este rău chiar în clipa în care Tezer deschidea ușa.

— Atenţie, Lori, zice ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă infirmiera.

— Gloria a leşinat din nou.

— Ajut-o să se întindă pe pat.

Doamna Rosemary, infirmiera noastră, mi-a mai făcut o injecţie şi mi-a dat o pastilă.

— Ai mâncat dimineaţă?

— Nu prea mi-e foame dimineaţa în ultima vreme. Nu ştiu ce am, răspund eu cu o voce fără vlagă.

— Atunci, te scutesc de ultimele ore. Dar mâine trebuie să te duci la spital să-ţi faci un control.

— Bine...

— Doamnă, dar dacă lui Lori i se face rău pe drum? Pot să o conduc până acasă?

— Da, sigur că da.

Ne facem complice cu ochiul. Suntem în al nouălea cer, planul nostru a funcţionat ca uns. Nu vom chiuli de la ore: suntem scutite dintr-un motiv valabil şi nimeni nu o să ne poată reproşa nimic.

Ieşim din liceu şi izbucnim în hohote de râs, de parcă am fi jefuit o bancă elveţiană şi nu am fi fost prinse.

Deoarece casa lui Matt e numai la trei kilometri distanţă de şcoală, hotărâm să nu luăm taxiul. Pe drum, intrăm într-o prăvălie şi luăm o sumedenie de gadgeturi pentru a organiza o cină romantică perfectă. Tez umple două pungi, plătim cumpărăturile şi ieşim din magazin. Ne îndreptăm spre Matt.

Părinţii lui ocupă poziţii importante într-o foarte cunoscută firmă. Casa lor e o imagine fidelă a statutului lor social. Are aceleaşi dimensiuni ca şi liceul nostru. E văruită în bej, are ferestre enorme, parter şi etaj. Deschidem uşa şi intrăm: e la fel de frumos ca exteriorul. Vedem o scară enormă din marmură şi o lustră de patru ori mai mare decât mine. Ce pot să

mai spun, comparativ cu asta, casa mea seamănă cu un coteț amărât de câine.

— Hai, mai întâi trebuie să punem la loc sigur toate obiectele de valoare. Îți amintești cum s-a terminat ultima petrecere de la mine? întreabă Tezer.

— Firește.

La ultima petrecere de la Tezer cineva a furat câteva cărți de credit și o statuetă, un vultur din aur. Părinții ei s-au enervat așa de tare, încât i-au interzis să mai organizeze petreceri O LUNĂ. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva la mine acasă, ai mei m-ar fi sfâșiat sau m-ar fi ars de vie, dar ai lui Tezer sunt mai umani, dar și... mai bogați.

— Eu mă ocup de etaj, iar tu, de parter, zice Tezer.

— OK.

Încep să pun deoparte toate obiectele de valoare și profit pentru a face și puțină ordine. Dau peste o fotografie cu Matt și ai lui în vacanță la tropice. Nu mă simt deloc în largul meu când mă gândesc la ceea ce se va întâmpla la noapte.

— Lori, vino puțin! strigă Tezer.

Urc la etaj. Tez stă în fața ușii unuia dintre dormitoare.

— Privește.

Împing ușa și mă trezesc într-un paradis pentru îndrăgostiți: lumânări parfumate, petale de trandafiri, un coș cu fructe, o sticlă de șampanie cu două cupe și o cuvertură roșie, foarte moale, întinsă pe un imens pat șic. O atmosferă de tandrețe și iubire plutește în cameră.

— Uau!

Mă apropii de masa pe care sunt puse mai multe lumânări. Iau una și citesc eticheta, cât se poate de explicită: „Lumânare parfumată pentru orgasme de neuitat."

— Ce-i cu prostia asta? întreb eu chicotind.

— Pune-le la loc. Vânzătoarea mi-a dat toate asigurările că sunt un ajutor prețios.

Naivitatea copilărească a lui Tez mă face să râd. Mă aşez pe pat şi îmi trec palma peste cuvertură, care e extraordinar de catifelată.

— Lui Matt o să-i placă.

— Crezi?

Tez se aşază lângă mine.

— Sunt foarte îngrijorată. Nu-mi vine să cred că după noaptea asta voi fi... diferită.

— Ştii, jumătate din fetele de la liceul nostru cred că eşti diferită... de foarte multă vreme.

Râdem.

— Şi dacă fac o greşeală? Dacă o să regret?

— Tez. Dacă faci ceea ce faci din dragoste, nu poate fi o greşeală. Cred că Matt merită să fie primul tău bărbat, spun eu cu amărăciune.

Tez se întinde pe pat, eu la fel.

— Te iubesc aşa de mult, Lori. Cred că nu iubesc pe nimeni mai mult decât pe tine şi pe Matt.

— Vorbeşti de parcă te-ai pregăti să urci pe eşafod.

— Nu, dar e ultima oară când mă vezi fecioară.

Râdem iar, ţinându-ne de mână. Rămânem apoi tăcute minute bune, fixând tavanul, pierdute în gândurile noastre. Soneria pune capăt acestui moment de graţie.

— E furnizorul care ne aduce mâncarea şi băutura. Mă întorc imediat, spune Tezer şi iese din cameră.

Rămasă singură, încep să mă gândesc la ce-i aşteaptă pe Matt şi pe Tezer în noaptea asta. Cea mai bună prietenă a mea va face dragoste cu băiatul pe care-l iubesc la nebunie. E cumplit, mai am foarte puţin până să fac o criză de isterie. Dar în cele din urmă reuşesc să mă controlez. Mă ridic şi ies din dormitor ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În următoarele două ore aranjăm casa, pregătim cocktailurile, aranjăm mâncare pe platouri şi eliberăm locul pentru

ringul de dans. Când terminăm, ne întoarcem fiecare la casele noastre ca să ne pregătim.

Când ajung acasă, îi aud pe ai mei, care vorbesc foarte tare: se ceartă iar, nu mai vreau să îndur nesfârşitele lor scandaluri, care au devenit în ultima vreme un ritual cotidian.

Urc la etaj şi trec pe lângă dormitorul lor şi închid bine uşa, pentru a mai atenua ţipetele. Îmi continui drumul spre camera mea, dar nu apuc să ajung, că tata iese şi zice:

— Gloria, de ce ai venit aşa devreme?

— Ni s-a dat drumul mai repede astăzi.

— Atunci du-te în camera ta şi fă-ţi temele. Trec mai târziu să ţi le verific.

— Să-mi verifici temele? Dar n-ai făcut aşa ceva niciodată!

— De acum înainte o s-o fac, căci vreau să ai note mai bune.

— Bine, tovarăşe supraveghetor, dar te anunţ că în seara asta mă duc la Tezer.

— Nu te duci nicăieri.

— Cum?

— Am spus că nu te duci nicăieri! Începând de astăzi îţi interzic să mai ieşi.

— Dar, tată, am stabilit deja!

— Nu-mi pasă. Prietenele tale te reţin de la studii.

— Of, Doamne! Discuţia cu doamna Lawrence te-a băgat ÎN HALUL ĂSTA în priză?

— Ei bine, da, pentru că am fost un tată groaznic şi doresc să mă revanşez!

— Poate ar fi mai bine să mă pui imediat în lanţuri, ca să fii sigur că nu fug.

— E o idee. Hai, fuguţa, în camera ta şi fă-ţi temele. Repede!

În clipa asta, mama iese din dormitor.

— Mamă!

Nu-mi dă nicio atenţie, trece pe lângă noi şi coboară la parter. Mă întorc şi mă duc în camera mea. Temerile mele s-au

adeverit: tata o să mă înnebunească de tot. E doar o pedeapsă, desigur, iar eu mă comport ca o fetiță răzgâiată care nu vrea să fie controlată de părinți, dar nu-mi pasă. Sunt atât de nervoasă, încât dacă nervii mei ar putea servi drept carburant, aş avea destul cât să fac de trei ori ocolul Pământului.

Dragul meu jurnal!

Iată că a trebuit să îndur încă o zi din viața mea total lipsită de sens, cu toate umilințele ei. Astăzi e o petrecere la care toată lumea trebuie să vină însoțită, dar am o problemă: IDIOTUL de taică-meu nu vrea să mă lase.

Cred că ucigaşii în serie cresc în familii ca a mea, cu părinți care sunt mereu cu fundu-n sus şi împing spre cădere nervoasă pe oricine stă în preajma lor, indiferent de tăria de caracter a unui astfel de nefericit.[1]

Tata mi-a interzis să mă duc la petrecere, dar mai rău e că mi-a interzis să ies din casă pur şi simplu. Ca şi cum instinctul lui patern s-ar fi trezit brusc. Crede că impunându-mi reguli de viață total cretine va reuşi să scoată ceva din mine. Dar cel mai rău e că Adam o să ajungă curând, iar eu va trebui să încerc să îi explic totul. Am o presimțire că nu va fi deloc uşor.

Într-un fel, poate tot răul e spre bine, cu interdicția asta, dat fiind ceea ce urmează să se întâmple în seara asta. TEZER SE VA CULCA CU MATT. MATT AL MEU. M-a năucit de tot încă de dimineață cu vestea asta „formidabilă". Ştii, dragul meu jurnal, azi am înțeles ce greu e să iubeşti un om cu care nu-ți vei putea împărți niciodată viața. Şi nu e doar greu, e şi extrem de dureros, la limita suportabilului, să ştii că în noaptea asta EL o va săruta şi o va atinge. BLEAH, BLEAH, şi iar BLEAH!

Mai bine de 44 de zile de suportat acest calvar.

Lori

---

[1] Trebuie să recunoaştem că nu este chiar aşa... ucigaşii în serie nu au părinți care îi trimit să-şi facă lecțiile.

În orele următoare îmi fac temele. Le fac până şi la materiile la care n-am lucrat în viaţa mea. Când termin, cobor şi îl găsesc pe tata în salon.

— Tati, mi-am terminat toate temele! La istorie, studiem începutul secolului al XX-lea şi am scris o notă de sinteză despre dezvoltarea economică a Indiei. Am rezolvat şi toate problemele la fizică. La engleză, nu am avut nimic la literatură, poţi verifica, dar am învăţat câteva versuri din poeţii ruşi din programă. În sfârşit, la mate, am rezolvat toate problemele pe care ni le-a dat doamna Lawrence. Sigur că am întâmpinat unele greutăţi, dar am reuşit să le dau de capăt.

— Bravo ţie!

— Acum pot să mă duc la Tezer?

— Ţi-am spus că nu.

— Dar nu mai am nimic de făcut! De ce să nu mă duc?

— Pentru că trebuie să te pui pe treabă şi să o laşi mai moale cu prietenele!

— Ştii ceva? Am trăit foarte bine până acum, fără ca tu să ai grijă de mine, şi voi continua să trăiesc aşa!

— Dacă nu taci imediat, am să-ţi interzic să te mai uiţi la televizor, îţi iau mobilul şi îţi tai internetul!

Exact acum mama iese din bucătărie.

— Mamă!

Ea o face pe surda.

— Mamă, stai puţin, zic eu, prinzând-o de mână. Cum poţi sta aşa, fără să reacţionezi, când vezi ce-mi face tiranul ăsta?

— Mi-e absolut indiferent, din partea mea îţi poate face ce vrea, chiar să te facă bucăţi.

Vorbele mamei mă rănesc atât de profund, încât nu mai simt nimic. Rămân într-o stare de prostraţie câteva minute bune, până când soneria mă scoate din şoc.

— Gloria, deschide uşa, îmi spune tata.

Mă execut şi dau nas în nas cu Adam.

— Salut! zice el.

— Adam! Dar de ce ai venit aşa de devreme?

— M-am temut să nu întârzii.

— Cine-i, Gloria? întreabă tata.

— Cineva de la mine din clasă, cu care trebuie să pregătesc o prezentare. Ai ceva împotrivă dacă urcă în camera mea? Trebuie să ne apucăm de treabă, dacă vrem să luăm o notă bună.

— Bine, să intre.

Urc la etaj cu Adam.

— Cineva din clasa ta?

— Îmi pare rău, dar nu am avut de ales. Mă bucur că ai venit.

— Aveţi o casă frumoasă.

— Mulţumesc.

— La ce oră trebuie să plecăm?

— Adam... Planurile mele s-au schimbat şi din nefericire nu pot merge nicăieri. Am să-ţi scriu adresa şi te poţi duce să te distrezi fără mine.

— Nu vreau să mă duc singur. De ce nu poţi veni?

— Am necazuri cu tata. A înnebunit şi nu mă mai lasă să ies din casă.

— Da, şi al meu face deseori chestii din astea. Ai încercat să vorbeşti cu el?

— Ar fi mai uşor să-mi învăţ pisica să danseze lambada decât să conving un catâr ca el să se răzgândească.

— Bine, nu-i nimic, e doar o petrecere. Ce zici, pot să mai rămân puţin cu tine şi apoi mă întorc acasă? Ai ceva împotrivă?

— Sigur că nu.

Telefonul meu începe să sune. E Tezer.

— Da?

— Lori, eşti gata?

— Îmi pare rău, nu putem veni.

— Cum? Şi de ce, mă rog?!

— Am să-ţi explic când ne vedem la şcoală.

— Dar tocmai astăzi, când e cea mai importantă zi din viaţa mea, să nu fii alături de mine!

— Ştiu... Îmi pare foarte rău. Aş vrea să vin, dar nu pot.

— Fă ceva, te implor, nu mă lăsa baltă!

Protestele insistente ale lui Tezer mă conving să nu renunţ.

— Bine. Cred că mi-a venit o idee.

Închid.

— Adam, mergem.

— Şi tatăl tău?

— Ştiu cum să rezolv problema asta, dar mai întâi trebuie să mă schimb.

Fug la baie, îmi pun rochia violet, mă machiez, mă coafez şi mă întorc în cameră.

— Cum arăt?

— Eşti incredibil de frumoasă.

— Mulţumesc. Acum, ieşim încet din cameră şi ne furişăm, să nu ne audă nimeni. Ai înţeles?

— Da.

Iau telecomanda combinei muzicale, pun un CD cu formaţia Rammstein şi ieşim tiptil din cameră. Ne ascundem după perete, pe hol. Tata e la parter. Îndrept telecomanda spre camera mea şi dau volumul la maxim. Muzica izbucneşte atât de tare, încât pereţii încep să vibreze.

— Gloria! strigă tata din toate puterile. Gloria!

Nu mai rezistă, se năpusteşte la etaj şi porneşte spre camera mea.

— Hai! zic eu.

Ieşim din casă şi o luăm la goană cât ne ţin picioarele. Port o rochie largă în partea de jos şi pantofi cu toc, am părul dat cu fixativ şi fug ca o sportivă olimpică pe o pistă de curse. Adrenalina pune stăpânire pe mine şi nu mă mai gândesc la nimic.

Pur şi simplu vreau să mă depărtez cât mai mult de casa noastră. Când ajungem suficient de departe, ne oprim.

— Gata! strig, gâfâind epuizată.

— Şi ce o să se întâmple când te întorci acasă?

— Nu e momentul să ne gândim la asta, acum cel mai important lucru e petrecerea.

Pe drumul care duce spre casa lui Matt, îi arăt lui Adam curiozităţile locului. Cu toate că oraşul nostru nu e prea mare, are multe locuri remarcabile.

Avem, mai ales, multe parcuri, poduri vechi şi o piaţă centrală. Nu e de mirare că sunt atâţia turişti prin părţile astea.

— Ştii, sunt cam stresat când mă gândesc că am să-ţi cunosc prietenii.

— De ce?

— Aparţin unui alt „cerc".

— Asta înseamnă că şi eu aparţin altui „cerc".

— Da. Şi eşti specială şi din acest motiv.

— Ascultă-mi, nu are rost să-ţi faci griji. Prietenii mei sunt absolut normali. Nu contează cine eşti sau de unde vii, cel mai important este cum te porţi.

— Dar nu ştiu ce ar trebui să le spun.

— Am să te ajut eu. Tezer, cea mai bună prietenă a mea, e interesată doar de modă, filme şi staruri de cinema. Prietenului ei, Matt, îi place rugby-ul. Dacă eşti interesat de sport, vorbeşte cu el despre asta. Ceilalţi sunt figuranţi, le poţi spune orice, cel mai important e să nu stai retras într-un colţ.

— Încerc să ţin minte.

Trecem pe lângă liceul meu şi i-l arăt lui Adam.

— Uite, asta e şcoala noastră.

— E imensă!

— Da. Vezi turnul de acolo?

— Da...

— Mai demult, am hotărât, împreună cu Tezer, să chiulim de la şcoală şi ne-am căţărat în turn, ca să nu ne găsească nimeni. Dar ne-a fost frică să coborâm şi am început să urlăm ca nişte nebune.

— Probabil aţi luat o săpuneală zdravănă!

— Corect! Am făcut atâtea prostii la viaţa mea, că le-am pierdut şirul.

— Ai dovedit chiar astăzi, cu vârf şi-ndesat!

— Nu e prima dată când mă strecor pe lângă pereţi.

— Şi nu te temi de consecinţe?

— Ştii, dacă ne trăim toată viaţa temându-ne de câte ceva, nu mai apucăm să ne bucurăm de nimic.

— Nu demult m-am gândit ce viaţă aş fi avut eu dacă nu te-aş fi întâlnit.

— Cred că ar fi fost mult mai calmă, nu?

— Nu.

Se opreşte şi mă ia de mână.

— N-aş mai putea trăi fără tine!

— Nici eu fără tine. Hai, nu mai avem prea mult.

O jumătate de oră mai târziu ajungem la Matt. Se aude de afară muzica dată la maxim.

— Eşti gata?

— Cred că da.

Deschidem uşa. Înăuntru trebuie să fie vreo sută de oameni, fiecare dansând cu jumătatea sa, băutura curge valuri, iar atmosfera e super.

O caut din priviri pe Tezer şi o zăresc lângă Matt. Îl conduc pe Adam la ei, ca să fac prezentările.

— Hei, salut, el e Adam. Adam, ţi-i prezint pe Tezer şi pe Matt.

— Salut, zice Adam cu timiditate.

— Încântat, răspunde Matt.

— Adam, şi eu sunt încântată să te cunosc. Bine ai venit! Te rog să te simţi ca acasă.

— De acord, mulţumesc.

Tezer mă trage deoparte.

— Lori, e aşa de drăguţ!

— Ştiu.

— Eşti sigură că nu vrei să...

— Foarte sigură, Tezer. Hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

Fără să mai aştept, încep să dansez, iar Adam, Tezer şi Matt îmi urmează repede exemplul. Toată atenţia se îndreaptă asupra noastră. Simt muzica vibrând în mine şi, încetul cu încetul, uit de toate grijile. Adam mă ţine de mâini şi am o senzaţie extrem de plăcută. Aş vrea ca petrecerea asta să nu se termine niciodată.

Mă aşez cu Tezer pe o canapea micuţă, din piele. Matt şi Adam dispar.

— Cred că băieţii noştri se înţeleg bine, zice Tezer.

— E prea mişto!

— Poate vrei să-mi povesteşti de ce nu voiai să vii?

— Nu-i nimic de povestit. Ştii deja totul.

— Tot ai tăi?

— Da. De data asta tata.

— Ascultă, nu te mai gândi. Relaxează-te şi ai să vezi c-o să fie bine.

— Sper.

După ce mă odihnesc puţin, mă întorc pe ring, de data asta singură, fără Adam.

Încerc să nu mă gândesc la ce mă aşteaptă la întoarcerea acasă. Acum, cel mai important e să îmi dau frâu liber, ca să pot aduna amintiri frumoase de la petrecerea asta.

Peste vreo zece minute, îl văd pe Adam şi mă apropii de el.

— Unde ai fost?

— Matt mi-a arătat casa, am stat de vorbă, m-a întrebat cum şi de când ne cunoaştem.

— Ciudat, nu credeam că-l interesează chestii de genul ăsta.

— Ei bine, se pare că da.

Un minut mai târziu, ni se alătură Tezer.

— Adam, Lori, nu vreţi să beţi ceva? ne întreabă ea şi ne întinde două pahare cu whisky.

— Nu, mulţumesc, alcoolul mă face să-mi pierd complet minţile, răspunde Adam.

— Dar ăsta-i şi motivul pentru care ne-am adunat aici în seara asta! Hai! zice ea, întinzându-i un pahar.

El ia o înghiţitură.

— Lori?

— Nu, mulţumesc.

— Hai, doar e petrecere, nu înmormântare!

— Tez, nu vreau!

— Ce plictisitoare poate fi fata asta! Hai, Adam, vreau să dansez!

Tez îl ia pe Adam de mână şi îl trage spre ringul de dans. Cel mai uimitor e că Adam o urmează. Dar, la urma urmelor, ce poate fi mai firesc decât atât? E evident că i-a luat ochii, arată absolut bestial, probabil s-a îndrăgostit deja de ea şi acum nu-i poate refuza nimic. Rămân încremenită acolo, ca şi cum m-ar fi abandonat. În cele din urmă, mă întorc pe canapea şi mă uit la Tez care dansează cu prietenul meu cel mai bun. Matt se apropie de mine.

— De ce nu dansezi?

— Sunt obosită.

Matt se aşază lângă mine.

— Se pare că prietenul tău e pe placul tuturor.

Zâmbesc.

— Şi, cum e, eşti gata?

— Gata să ce?

— Tez mi-a povestit că în seara asta o să...

— A, la chestia aia te referi... Nu ştiu, cred că da, dar nu sunt sigur.

— Nu eşti sigur de ce?

— De Tezer. Dacă vrea să se culce cu mine ca să-mi dea papucii imediat după aceea?

— Ştii, de obicei fetele spun asta, nu tipii.

— Serios?

— Da.

Pufnesc în râs. Matt la fel. Te rog, Doamne, fă ca minutele astea să dureze o veşnicie. Aş da orice ca să petrec noaptea asta cu el!

Brusc, cineva închide muzica şi toată lumea se opreşte din dans.

— Bună seara tuturor!

Mi-e atât de frică, încât inima stă să-mi explodeze în piept. E NICK.

— Ce naiba caută aici? face Matt.

— Dar ce dracu' cauţi aici, Nick? Nu te-a invitat nimeni! zice Tezer.

— Nu-ţi face griji, frumoaso! Am dreptul să-i fac o vizită celui mai bun prieten, nu?

— Pleacă! spune Matt.

— Matt, nu am venit aici să ne certăm. Am venit să mă distrez, atâta tot.

— Ţi-am spus să pleci.

— Dar de ce te porţi aşa? Nu vreau decât să lămuresc problemele dintre noi, iar tu mă dai afară din casă.

Atunci, Nick se repede la Matt şi-l loveşte cu toată forţa, aşa de tare, încât acesta se prăbuşeşte lângă perete.

Totuşi, izbuteşte să se ridice şi-l loveşte şi el pe Nick. În cele din urmă, îl pune la podea şi îi cară pumni cu înverşunare.

— Matt! strigă Tez, dar el nu o aude. Matt, opreşte-te!

Îl loveşte în continuare pe Nick, în vreme ce musafirii încep să părăsească, unul după altul, petrecerea.

— Stați! Nu plecați!

Dar nimeni nu o bagă în seamă pe Tezer și peste jumătate dintre oaspeți pleacă.

Matt se oprește brusc.

— Îți repet: pleacă!

Nick se ridică destul de greu, dar găsește puterea să-l scuipe pe Matt în față înainte de a ieși.

— Ce-ai făcut?! țipă Tez.

— Tez, ce ai?

— Ai stricat totul! Toată lumea a plecat din cauza ta! Te-am rugat să te oprești, dar nici măcar nu m-ai auzit!

— Și ce dacă? Lasă-i să plece! Oamenii ăștia sunt așa de importanți pentru tine?!

— Da! Pentru că reputația mea depinde de ei!

— Se pare că m-am înșelat în privința ta. Pentru tine, felul în care te văd oamenii e mai important decât relația noastră.

Cu aceste cuvinte, Matt iese în fugă din casă.

— Matt!

Tezer izbucnește în hohote de plâns.

— Tez, liniștește-te, încerc eu să o alin.

— Sunt cât se poate de liniștită... Mulțumesc că ai rămas. Petrecerea continuă!

Nu mai rămăseseră decât vreo zece invitați, dar Tezer dă drumul la muzică, ia o sticlă de whisky și se duce în aripa stângă a casei. O urmez.

— Tezer, ce faci?

Bea o gură zdravănă de whisky, dar îi smulg sticla din mână.

— Îl urăsc! Ce vor crede acum oamenii despre mine?

— Dar Nick a început!

— Nu-mi pasă! Credeam că prietenul meu e mai inteligent decât atât! Dă-mi sticla!

— Te comporți ca...

— Cum?! Hai, spune!

— Ca o imbecilă!

Îi dau sticla şi mă întorc în hol, dar o simt pe Tezer în urma mea.

— Adam, încep eu, dar Tezer mă întrerupe:

— Adam, Lori pleacă, vrei să rămâi cu mine?

— Dar trebuie să mă întorc şi eu!

— Te rog, tipul meu m-a lăsat baltă şi cea mai bună prietenă o şterge şi ea. Ai să mă părăseşti şi tu?

— Adam, hai să mergem, spun eu şi îl iau de mână, dar el mă împinge.

— Gloria... vin şi eu mai târziu.

Tezer se uită la mine cu un zâmbet răutăcios. Toată povestea asta îmi face scârbă. Mă îndrept singură spre uşă şi, când mă întorc, îl văd pe Adam care bea whisky şi o sărută pe Tez. Mi se strânge inima. Tipul drăguţ de la ţară s-a transformat brusc într-un netrebnic jalnic, după chipul şi asemănarea lui Nick.[1] Nici măcar nu mai am putere să izbucnesc în plâns. Fug acasă, deşi locuiesc destul de departe de locuinţa lui Matt. Şi uit cu desăvârşire cât de tare mă dor picioarele.

Fără să-mi dau seama cât timp a trecut, ajung acasă. Sunt la uşă, nu răspunde nimeni. Cinci minute mai târziu, bat la uşă, tot fără succes. Realizez atunci că, plecând valvârtej, mi-am uitat geanta cu cheile la Matt.

— Fir-ar...

Sun încă o dată.

— Mamă, tată, deschideţi!

Nu mă aude nimeni, ori poate nu se osteneşte nimeni să coboare să-mi deschidă, ca să-mi dea astfel o lecţie. Probabil că tata nu vine ca să mă înveţe minte să nu mai fug de acasă.

Sperând că o să se răzgândească, că o să i se facă milă de mine şi până la urmă o să mă lase să intru, mă aşez pe treptele

---

[1] Cum poate un tip atât de romantic ca Adam să se schimbe radical? Explicaţia se află în consumul de alcool, care scoate la suprafaţă latura negativă şi scăpată de sub control a celui care bea.

terasei. Tremur de frig, pentru că e toamnă şi, în ciuda climei temperate pe care-o avem în Florida, unde azi au fost 16 grade Celsius, acum e destul de rece, căci e aproape unu noaptea. Tata tot nu deschide. Vă daţi seamă că bărbatul acesta mă urăşte îndeajuns de mult ca să mă lase să petrec o noapte rece afară. Nu îmi mai simt degetele de la mâini şi de la picioare şi nici nu mai sunt în stare să mă ridic. Îmi adun toate puterile şi, în cele din urmă, reuşesc. Încep din nou să sun şi să bat în uşă. Dar nu-mi deschide nimeni. Nu-mi rămâne decât să mă întorc la Matt şi să-mi recuperez geanta. Alerg sprintenă, mai ales ca să mă încălzesc şi să-mi pun sângele în mişcare.

Ajung la Matt şi intru cu pas hotărât. CE CALD E AICI! Musafirii au plecat şi Matt nu s-a întors. Îmi caut geanta pe îndelete, ca să profit de căldura şi de liniştea din jur. O găsesc în cele din urmă şi, exact când mă întorceam spre uşă, aud un râs. Poate am visat? Nu, căci aud încă un hohot, al aceleiaşi persoane. Trebuie să fi rămas cineva la etaj.

Fără să înţeleg prea bine de ce, urc încet, iar râsul pe care-l auzeam de la parter devine tot mai distinct. Mă apropii de dormitorul în care Tezer amenajase paradisul dragostei, căci de acolo vine zgomotul. Deschid uşa şi... TEZER ŞI ADAM SUNT ÎN PAT, PE JUMĂTATE DEZBRĂCAŢI. Îmi ascund faţa în mâini ca să nu mă trădez, căci îmi venea să urlu, şi încep să plâng. Mă năpustesc pe scări şi ies din casă. Încerc să-mi adun gândurile. TEZER S-A CULCAT CU ADAM. CU ADAM! Cum mi-a putut face una ca asta? Şi ea?! Doar e cea mai bună prietenă a mea!

— Lori!

Mă întorc şi îl văd pe Matt.

— Credeam că a plecat toată lumea.

— Mi-am uitat geanta.

— Tez e încă aici?

— Da... s-a cam ameţit şi am culcat-o într-un dormitor, ar fi bine să nu o deranjezi.

DAR DE CE?! DE CE O ACOPĂR?!

— Bine. Te conduc acasă, e târziu.

— Mulţumesc.

Ca şi noaptea trecută, traversăm oraşul în maşină, unul lângă altul. Imagini ale scenei oribile pe care tocmai am văzut-o îmi tot apar în faţa ochilor. Cel mai bun prieten şi cea mai bună prietenă m-au trădat. Matt nu ştie încă ce a făcut Tezer. Sigur că aş putea să-i povestesc totul, chiar acum, dar rămân paralizată şi buimacă. Nu-mi rămâne decât să doresc să descopere singur amploarea trădării când se va întoarce acasă.

În cele din urmă, ajungem la mine.

— E a doua seară...

— Cum?

— E a doua seară la rând când mă conduci acasă...

— Aşa e. Tezer e supărată pe mine?

— Puţin.

Cobor din maşină.

— Bun. Sper că mâine se vor aranja lucrurile, spune Matt.

— Şi eu sper, răspund, îndreptându-mă spre poarta casei mele.

Da, mâine se vor „aranja" toate: cea care e obişnuită să umilească pe toată lumea se va izbi de un zid şi o să cadă de pe piedestal. Mai vedem atunci, Tezer, care dintre noi e veriga slabă.

Ziua 7

Dragul meu jurnal!

E abia şapte dimineaţa şi deja încep să-i invidiez pe cei găsiţi morţi la răsăritul soarelui. Ieri am evadat din nou din casă: din fericire nu singură, ci cu Adam. M-am întors în jur de două şi jumătate dimineaţa, dar din fericire toată

lumea dormea și nimeni nu a observat că am ajuns atât de târziu. Mi-am petrecut restul nopții întinsă în pat, cu ochii larg deschiși, fără să fiu în stare să-mi găsesc somnul. Supus unui flux neîntrerupt de imagini, creierul meu era pe punctul de a exploda.

Tez, draga mea Tez, a petrecut noaptea cu Adam, prietenul meu din copilărie. Asta m-a durut atât de tare, încât mi-aș fi dorit să fi putut izbucni pe loc în hohote de plâns. În schimb, a trebuit să-mi înăbuș lacrimile și să-mi mușc mâinile, ca să nu mă audă nimeni. Nu aș putea spune care dintre cei doi m-a dezamăgit mai mult, dar acum știu că oamenii pentru care aș fi fost în stare să-mi dau viața au căzut jos de tot.

Spre șase dimineața am reușit să ațipesc puțin, dar alarma deșteptătorului m-a smuls din somn. Mă ridic cu greu din pat. Brațele și mâinile îmi sunt pline de sânge din cauza rănilor pe care mi le-am făcut. Am ochii umflați și pielea ca de găină. În cameră e o temperatură plăcută, dar eu sunt înghețată. Îmi adun ultima rămășiță de curaj și mă duc la baie, unde fac un duș. Vreau să mă întorc apoi în camera mea, dar îl văd pe tata în cadrul ușii. Nu aș putea descrie privirea cu care mă gratulează; probabil așa te uiți la cineva care a ucis o groază de oameni, dar nu se rușinează să îi privească în ochi pe cei din jur. S-ar părea că am devenit o astfel de persoană, cel puțin în fața lui.

Tata mă anunță că îmi este interzis în mod oficial să mai părăsesc casa. De acum înainte o să mă ducă la școală cu mașina și o să mă aducă acasă după ore, pentru a putea controla astfel toate plecările și venirile mele. Și dacă o să încerc să mă opun, mă trimite la un pension pentru fete din Anglia! Mă feresc să mă opun deciziei lui, pentru că vreau să îmi petrec ultimele zile din viață alături de familie și de prieteni. Îi accept așadar ultimatumul. Acum, dragul meu jurnal, casa mea a devenit o închisoare adevărată. Numai de n-aș înnebuni, așa prizonieră cum sunt acum.

Mai sunt 43 de zile.

Lori

Îmi pun un tricou alb, o jachetă bleumarin deasupra şi un pantalon de aceeaşi culoare. Mă pieptăn rapid şi cobor.

— Sunt gata, tată.

— Urcă în maşină, vin imediat.

Îl ascult şi mă îndrept spre maşină. Pe drum, mă opresc la cutia de scrisori şi iau corespondenţa. Găsesc un ziar, o revistă şi o scrisoare. Urc în maşină şi îmi aştept răbdătoare tatăl. Mă uit fix la scrisoarea care e adresată mamei. Ştiu că nu e frumos să citeşti corespondenţa altora, dar mă cuprinde o curiozitate neobişnuită şi, fără a mai sta pe gânduri, rup plicul şi citesc misiva trimisă de biroul la care lucra mama:

„Stimată doamnă McPhin, prin prezenta vă informăm că începând cu data de 15 iunie 2011 nu mai figuraţi printre angajaţii societăţii noastre. În contul dumneavoastră va fi virată alocaţia pentru şomaj."

MAMA A FOST DATĂ AFARĂ? Dar... de ce? Evident, e o întrebare pur retorică, dat fiind că ea nu a mai dat pe la slujbă de la cearta cu tata şi cu bunica, după care s-a apucat să bea ca o sugativă. Ce angajator ar tolera un astfel de comportament?

Nu mă simt deloc în largul meu. Nu i-am invidiat niciodată pe cei care au doar un părinte angajat, căci toţi banii care intră în casă se duc pe strictul necesar: mâncare (şi nici aici răsfăţurile nu sunt la ordinea zilei) şi chirie. Acum, se pare că fac parte din asemenea categorie. Dar nu e cazul să mă îngrijorez prea mult, cel mai tare mă întristează starea mamei mele. Nu mai are chef de nimic. Dacă vrea şi ea, ca şi mine, să-şi pună capăt zilelor? Nu... Prefer să nu mă gândesc la asta.

Tata urcă în maşină.

— În cât timp începi cursurile?

— Peste o jumătate de oră. Nu am ajuns niciodată atât de devreme la şcoală.

— Trebuie să te obişnuieşti. De acum înainte nu o să mai ajungi târziu niciodată.

Tata demarează și pornim. Țin în continuare scrisoarea în mână: ar trebui să i-o arăt tatei sau nu? Nu știu. Cred că ar trebui să i-o dau mamei, să hotărască ea ce vrea să facă. La radio se aude un rock standard, vechi.

— Dă mai tare. E melodia mea preferată, spune tata.

Îl ascult, iar tata începe să cânte.

— Îți place formația asta? întreabă el.

— Nu.

— Greșești. E o trupă foarte bună.

— Și despre ce-i cântecul ăsta?

— Despre o prostituată care are un singur picior și lucrează într-un cabaret.

Dumnezeule, ce bine că gusturile mele muzicale sunt la polul opus față de cele ale tatei!

Oprește mașina în fața liceului.

— Am să vin să te iau și, dacă nu te găsesc aici, știi ce te așteaptă.

— Sigur, tovarășe supraveghetor!

Cobor din mașină și mă îndrept spre clădirea liceului.

Nu mă pot gândi decât la un singur lucru: ce-o să se întâmple acum cu Matt și Tez? Îmi imaginez cum a decurs ieri totul. Matt a surprins-o goală, în pat cu Adam, iar ei au încercat să se justifice. Atunci, Matt a înțeles ce fel de om era Tez și a rupt-o cu ea. Sper că exact așa s-a întâmplat.

Prima oră avem istoria. Ajung în clasă cu un sfert de oră înainte să sune. O caut din priviri pe Tez, închipuindu-mi-o cu fața scăldată în lacrimi, dar ea nu este prezentă. Nu a venit la ore după noaptea de ieri. Ar trebui să spună că și-a înșelat prietenul cu un tip pe care îl cunoscuse de câteva ore. În locul ei, eu m-aș fi sinucis chiar în seara aceea.

Mă așez în banca mea, îmi scot cărțile și mă uit la Matt – vorbește cu Carlos, un coleg care vine din Italia. Râd amândoi zgomotos. Matt nu are fața unuia care s-a despărțit de prietena

lui cu o noapte-n urmă. Mă gândesc că poate nu vrea să lase să se vadă că suferă.

Ziua trece neobişnuit de repede. Nici nu mi-am dat seama când au trecut orele de istorie, de engleză şi de literatură. Nu-mi place să stau singură în bancă, fără Tez. Am impresia că toată lumea se uită la mine şi nu vorbeşte decât despre mine. Iar eu nu am pe nimeni cu care să schimb două cuvinte şi nu vorbesc decât cu Tez. Toţi ceilalţi nu sunt decât figuranţi.

Îmi dau seama că mi-am uitat carnetul în dulap şi trebuie să mă duc să-l iau din aripa stângă a liceului. Pe drum, dau peste gaşca lui Nick, care din fericire nu mă observă! Chiar dacă am scăpat de ei, inima a început să-mi bată cu putere din clipa în care i-am zărit.

Mă îndrept spre dulapul meu, îl deschid... şi dau este un alt plic alb. Gaşca lui Nick tocmai venea dinspre aripa stângă – probabil ei îl puseseră acolo. Deschid plicul cu precauţie, scot scrisoarea şi o citesc.

„Întâmplările de ieri vor rămâne întipărite pe vecie în memoria ta." Asta-i sigur! Nick a stricat petrecerea, ceea ce a provocat o ceartă între Matt şi Tezer. După aceea am aflat că Adam s-a culcat cu cea mai bună prietenă a mea – ce-aş putea cere mai mult decât atât! Mototolesc scrisoarea, o arunc la coş şi mă îndrept spre cantină.

Mă simt pierdută în mijlocul acestei mulţimi. Nu sunt obişnuită fără Tezer alături. Formez numărul ei, dar nu răspunde nimeni. Nu, n-am de gând să mă umilesc: ea e cea care trebuie să mă sune şi să-şi ceară iertare, nu invers. Iau o doză de suc şi două chifle. Îl zăresc pe Matt, singur, la masa din mijloc. Mă îndrept spre el.

— Hei, spun eu.

— Salut. Ea unde-i?

— Tez? Nu ştiu, voiam să te întreb acelaşi lucru.

— S-ar putea să nu fi venit din cauza mea.

— Dar nu aţi vorbit aseară?

— Nu. Când m-am întors, casa era goală.

CUM ADICĂ GOALĂ?! Nu se poate... Matt nu ştie nimic! Cum a fost posibil să dispară împreună cu Adam înainte de întoarcerea lui? Nu ştiu ce să spun... Aş putea, desigur, să-i povestesc tot ce-am văzut ieri, dar am rămas fără glas.

— ...Ciudat, era într-o asemenea stare, încât credeam că o să petreacă noaptea la tine.

— Am sunat-o, dar nu-mi răspunde.

— Nici mie.

— Spune şi tu, am făcut eu ceva atât de groaznic încât să mă deteste acum aşa de tare?

TE-A ÎNŞELAT, TE-A ÎNŞELAT. GLORIA, SPUNE-I IMEDIAT!

— Lasă, doar o cunoşti; o să-i treacă şi o să vă împăcaţi, ai să vezi!

De ce oare acţionez împotriva celor mai profunde dorinţe ale mele? Nu trebuie să rostesc decât o frază şi Matt e al meu. Dar gândul e repede alungat de Nick, care trece pe lângă masa noastră. Strâng pumnii, dar mâinile îmi tremură şi mă trădează.

— Eşti bine?

— Da, de ce?

— Când cretinul ăla a trecut pe lângă noi, te-ai albit la faţă.

— Nu... Mi-e bine.

Am un nod în gât, dar fac un efort şi în cele din urmă spun:

— De fapt, nu, nu mi-e bine. Este a doua zi la rând când cineva lasă o scrisoare în dulapul meu.

— Ce fel de scrisoare?

— În prima scria: „Nu te temi că s-ar putea să i se întâmple ceva rău?", iar în cea de azi: „Întâmplările de ieri vor rămâne întipărite pe vecie în memoria ta."

— Şi crezi că e Nick?

— PROBABIL, nu sunt absolut sigură.

— Prin urmare, dacă nu a înţeles nimic din ceea ce s-a întâmplat ieri, trebuie să-i mai dau o lecţie!

— Matt, te rog, nu face nimic! E periculos!

— Şi ce-ar putea să facă? Îl cunosc foarte bine, o face pe puştiul frumos şi atotputernic, dar e putred pe dinăuntru şi se teme de tot ce mişcă.

După ce i-am destăinuit totul lui Matt, mă simt cumva mai liniştită, ca şi cum aş avea o gardă de corp personală. De ce se poartă aşa? De ce face în aşa fel încât cu fiecare zi ce trece să mă îndrăgostesc şi mai tare de el? Nu am să-i spun nimic despre Tezer, nu vreau să-l văd suferind. Tezer e cea care va trebui să-i povestească totul, asta dacă o să aibă ceva remuşcări, desigur. Cred că va fi mai bine aşa.

Următoarele două cursuri trec la fel de uşor ca şi celelalte. Cum eram singură în bancă şi nu aveam cu cine vorbi, eram obligată să fiu atentă. VĂ PUTEŢI ÎNCHIPUI? Mă străduiam să nu adorm în faţa profilor şi să abordez un aer inteligent, de parcă aş fi înţeles tot ceea ce spuneau, ceea ce nu era deloc cazul. Nu că aş fi complet proastă. Numai că atunci când te gândeşti, iar şi iar, la trădarea celor mai buni prieteni şi te temi ca nu cumva Nick şi gaşca lui să vină şi să te termine, nu prea mai poţi să te concentrezi asupra studiilor.

La ora de geometrie, proful m-a rugat să îi duc lecţiile lui Tezer, ca să poată repeta pentru următoarea lucrare de control. Nu prea am chef să dau ochii cu prietena mea, dar se pare că nu am de ales. Mă duc în sala de matematică şi brusc îl aud pe Matt în spatele meu.

— Lori.

Mă întorc.

— Ce zici, mergem la un bar diseară?

— Noi doi? întreb eu cu naivitate.

— Nu, CU Tezer. L-am invitat şi pe Adam.

— Nu cred că pot...

Nu spune că eşti pedepsită, spune ceva inteligent, hai, repede!

— Avem o lucrare de pregătit la sociologie, aşa că nu am timp.

— Lori, vreau să mă împac cu Tezer, e cea mai bună prietenă a ta, pe tine o să te asculte. Te rog, mă imploră el, prinzându-mă de încheietura mâinii.

Simt că încep să cedez. Cum i-aş putea refuza ceva, orice-ar fi?

— Bine, cred că sociologia mai poate aştepta.

— Mulţumesc.

Stau pe loc şi zâmbesc ca o imbecilă fericită. Nu am fost niciodată atât de apropiaţi, Matt şi cu mine. Până acum, nu schimbam decât două vorbe, gen „salut" şi „la revedere", şi asta numai când Tez era prin preajmă; dar acum totul s-a schimbat. Cred că ceea ce s-a întâmplat cu Nick ne-a apropiat. Mă scoate din reverie Regele coşurilor, care se apropie şi se izbeşte de mine. E a doua oară când se întâmplă asta! Manualele şi cursurile mi se împrăştie pe jos.

— Chad!

— Îmi pare rău, nu am vrut!

— O faci intenţionat?!

— Nu, nu, le adun eu pe toate.

Chad îngenunchează ca să-mi strângă lucrurile. Pare atât de speriat, încât mă încearcă un vag sentiment de vinovăţie. După ce termină, mă duc la ora de mate.

Îmi plac aproape toate materiile, chiar şi filosofia asta cam prăfuită pe care ne-o predă bătrânul domn Konnaly, dar urăsc matematica. Nu e vorba că nu aş înţelege-o, dar spiritul meu analitic nu e făcut ca să calculeze blestematele de rădăcini pătrate, nici ca să rezolve ecuaţii sau să analizeze grafice: nu am niciun fel de intuiţie la aşa ceva. Îmi plac materiile la care pot citi, învăţa pe de rost şi înţelege despre ce este vorba. Dar tata consideră că trebuie să fiu un geniu absolut la toate materiile.

Doamna Lawrence începe să predea un capitol nou, fără să-şi desprindă privirea de la mine. La început, îmi spun că doar mi se pare, dar după câteva minute îmi dau seama că nu a încetat să mă fixeze. Ce-am mai făcut acum? În ultimele zile am început să-mi repet lecţiile, ca să evit tensiunile cu tata şi ca să limitez certurile.

În sfârşit sună de ieşire. Respir uşurată.

— Ora s-a terminat, puteţi pleca, spune doamna Lawrence, dar după o scurtă pauză, mi se adresează direct: Gloria, poţi veni puţin încoace, te rog?

Sigur că da! Doar nu degeaba s-a uitat la mine toată ora! O să mă dăscălească din nou şi o să mă ameninţe că vine iar pe la noi! Ce-am făcut ca să merit toate astea?

— Ţi-am corectat testele de ieri şi vreau să te felicit, ai luat B!

— Perfect! V-am spus că o să mă străduiesc!

— Ai făcut o treabă bună.

Uşa se deschide şi în sală intră tata.

— Bună ziua, doamnă Lawrence.

— Bună ziua, domnule.

— Tată, uite, am luat un B.

— Minunat! Doamnă Lawrence, vreau să vă mulţumesc, căci graţie dumneavoastră am realizat că am fost un părinte jalnic.

— Vai, nu, se poate întâmpla oricui, important este că încercaţi acum să redresaţi lucrurile.

Îşi zâmbesc cu amabilitate. Doamne, mai am puţin şi vomit. Îl împing pe tata spre ieşire şi ne îndreptăm spre maşină.

— Mă poţi lăsa la Tezer, te rog?

— Ai uitat ce ţi-am spus despre prietenele tale?

— Nu am uitat, stau bine cu memoria, dar Tez nu a fost azi la şcoală şi trebuie să-i las lecţiile.

— În regulă, dar numai cinci minute!

Mă aşteaptă o încercare grea. Nu ştiu cum o să pot să o privesc în ochi. Nu că m-ar dezgusta... cu toate că da, mă şi dezgustă. Ci pentru că mă puteam aştepta la orice din partea ei, dar nu la una ca asta! Suntem prietene de 14 ani şi ştiu că are un caracter mizerabil şi e capabilă să-i manipuleze pe ceilalţi cu multă cruzime, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că e în stare să se culce cu primul venit şi să ascundă asta de prietenul ei. În plus, dacă eu aş fi avut norocul să ies cu UN TIP CA MATT, nu aş fi simţit în ruptul capului nevoia să caut în altă parte!

Ajungem în faţa casei lui Tezer. Cobor din maşină şi sun la uşă.

După trei minute, uşa se deschide şi apare Tezer, palidă, nemachiată, cu nişte cearcăne enorme.

— Salut, Lori.

— Salut, Tez, ţi-am adus temele.

— Mulţumesc... intră.

— Nu, nu pot, mă aşteaptă tata în maşină.

Mă apucă de mână şi mă trage în casă.

— Sunt disperată.

Mă îmbrăţişează şi începe să plângă.

— De ce?

— Din cauza a tot ce s-a întâmplat ieri, m-am comportat ca o retardată!

— Sunt obişnuită.

— Stai puţin! Tu nu ar fi trebuit să spui aici: „Nu-i adevărat, erai doar ameţită”?

— Eşti retardată şi erai beată criţă!

— Aşadar, nu ai de gând să mă ierţi?

Mă pregăteam să-i răspund, dar mă întrerupe soneria de la mobilul ei. Îl ia, închide şi aruncă telefonul pe fotoliu.

— Cine era? întreb eu.

— Matt... a spus ceva despre mine?

— Da, zic eu cu amărăciune. Vrea să te vadă.

— Iar eu nu vreau.

— De ce?

Mă prefac că nu am habar de ce se teme.

— Pentru că... pentru că mă dezgustă! A făcut un lucru oribil! Nu vreau să mai vorbesc cu el!

Tipic pentru stilul lui Tezer! Oricât de incredibil ar părea, cu toate că ştie cât se poate de bine că s-a purtat groaznic, inversează rolurile şi aruncă vina în cârca lui Matt.

O privesc cu dispreţ. Ah, cât mi-ar plăcea să-i pot arunca totul în faţă, dar de câte ori în viaţă am fost în stare să acţionez cu adevărat aşa cum mi-am dorit?

— Te iert, dacă accepţi să-l vezi.

— Bine... am să-l sun.

— Bun. Acum trebuie să plec, sunt pedepsită.

— Zău? Pentru a câta oară?

— Am renunţat să le mai număr de-o bucată de vreme, răspund râzând.

Ies din casă, dar întâlnirea noastră mi-a lăsat o impresie neplăcută. Nu mi-a spus nimic, nici măcar nu s-a temut să mă privească în ochi şi s-ar părea că nu-i este deloc ruşine. Curioasă concepţie despre prietenie!

Cufundată în gândurile mele, urc în maşină. Tata demarează şi mă urmăreşte cu privirea, în timp ce eu fixez cu ură stâlpul din faţă, închipuindu-mi că în locul lui e Tezer.

— Nu-mi place când taci, zice tata.

— Poftim?

— Îţi aminteşti când am avut ultima oară o discuţie adevărată, ca de la tată la fiică?

— Dar s-a întâmplat vreodată aşa ceva?

— Exact aici doream să ajung, Gloria. Îmi poţi împărtăşi toate grijile tale, mă poţi întreba orice, iar eu o să-ţi răspund.

Tac vreo cinci minute, apoi îl întreb:

— Tată, de ce mint oamenii?

— Păi, nu se prea poate să nu minţim. Oamenii mint mereu, în orice circumstanţe, dar motivaţiile lor sunt de fiecare dată aceleaşi: fie vor să se dezvinovăţească atunci când sunt într-o postură jenantă, fie vor să protejeze pe cineva drag.[1]

Uau, decât un aşa confident, prefer funia...

— Mulţumesc, mi-ai fost de mare „ajutor".

— De acord, sunt un psiholog lamentabil, dar în schimb sunt foarte voinic şi dacă cineva te necăjeşte, crede-mă, am eu grijă de el.

— Bine, fie. Ce propui dacă aş avea un coleg de liceu care îmi vrea pielea pentru că am fost cât pe ce să-l omor?

— Ce glumă bună, Gloria. Data viitoare povesteşte-mi şi tu despre lucruri mai serioase.

NU-I O GLUMĂ, TATĂ! NU-I O GLUMĂ!

Câteva minute mai târziu ajungem acasă. Urc în camera mea. A fost o zi uimitor de calmă, fără niciun incident. În sfârşit o zi în care pot medita la problemele mele, fără a vedea cum lista lor se lungeşte. Mă apuc de temele pentru a doua zi, dar mă întrerupe Tezer, care mă sună pe mobil.

— Lori, de ce nu mi-ai spus că Matt te-a invitat şi pe tine cu Adam la bar?

— Deci l-ai sunat?

— Trebuia, nu?

— Tezer, trebuie să vă vedeţi, nu vă puteţi rezolva problemele la telefon.

— Ştiu, dar vii şi tu?

— Am să încerc să fiu cuminte ca un înger, pentru ca tata să mă lase să ies. Dar nu pot promite nimic.

Tata intră în camera mea.

— Gloria, cu cine vorbeşti?

---

[1] În schimb, vorbind de pe poziţia psihologului, fac următoarea afirmaţie: oamenii mint pentru că numai aşa pot schimba o realitate care nu le convine.

— Nu contează. De ce?

— Dă-mi mobilul.

— Dar tată!

— Dă-mi telefonul!

— Tată!

— Dă-mi telefonul!

— Mi-ai interzis să ies, să vorbesc cu prietenii, şi acum vrei să-mi confişti telefonul?!

— Exact.

Oftez. De ce nu mă pune şi în lanţuri, ca să ştiu măcar o socoteală, să fiu ca într-o închisoare adevărată? Îi dau mobilul.

— Crede-mă, fac toate astea numai pentru binele tău.

Nu-i răspund. Îi întorc spatele şi încep să scriu în caiet. Iese. Aşadar, o să-mi petrec ultimele zile din viaţă complet izolată. Super! Încep să realizez cât de mult îmi detest părinţii şi mă cuprinde un tremur nervos. Îmi ascund faţa-n palme şi încerc să mă calmez, să gândesc pozitiv: la urma urmelor, nu am omorât pe nimeni şi nu am jefuit nicio bancă! Doar că am luat câteva note proaste la matematică pe care le pot îndrepta cu uşurinţă şi m-am dus la o petrecere fără permisiunea alor mei, dar după ce mi-am făcut temele. Mă simt pedepsită pe nedrept.

Prince îmi sare pe genunchi şi începe să toarcă.

— Ce faci tu, puiule? şoptesc eu.

Îl iau în braţe şi mă întind cu el pe pat. Închid ochii şi încerc să nu mă gândesc la nimic. Peste câteva secunde, adorm.

Mă trezesc mai multe glasuri. O conversaţie care la început pare îndepărtată, dar pe care o aud acum din ce în ce mai clar. E şapte şi jumătate, ceea ce înseamnă că am dormit în jur de patru ore. Simt o lipsă de vlagă neplăcută în tot corpul şi am gura uscată. Prince doarme ghemuit lângă mine. Am nevoie de cinci minute ca să mă ridic şi ciulesc urechea. A venit cineva la noi, vocile se aud de la parter.

Cobor şi o văd pe bunica şi pe Max. Faţa mi se luminează imediat, mi-a fost atât de dor de ei!

— Bunico!

— Gloria, mi-a fost dor de tine!

Ne îmbrăţişăm.

— Bună, Max.

— Bună, asta e pentru tine, spune el, întinzându-mi o cutie enormă cu ciocolată.

— Mulţumesc! Ce mă bucur că aţi trecut pe la noi!

— Se pare că eşti singura care se bucură să ne vadă în casa asta, zice bunica.

Mă întorc şi văd feţele încruntate ale părinţilor mei.

— Mamă, pur şi simplu mă întreb de ce-ai venit? Eşti bine mersi, te măriţi în curând cu puşlamaua asta, iar dacă vrei să ne inviţi la nuntă, cunoşti deja răspunsul, spune mama.

— Da, îl cunosc, numai că nu pentru asta am venit. Sâmbătă plec la Paris, mi-am făcut o rochie de mireasă la comandă, şi aş vrea ca Gloria să mă însoţească.

Mă uit la ea cu gura căscată.

— La Paris? Bunico, tu vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios!

— Dumnezeule! Vreau să merg!

— N-ai decât să visezi, că de mers, nu mergi nicăieri, zice tata.

— Dar de ce? întreb eu.

— Eşti pedepsită. Ai uitat?

— David, nu-ţi face griji, e vorba despre două zile, am s-o supraveghez eu. O să fie bine.

— Zău?! Vrei s-o atragi pe fiica mea de partea ta? N-o să-ţi meargă, să ştii! Nu-i permit Gloriei să meargă nicăieri cu o femeie de 50 de ani care şi-a pierdut complet minţile şi e gata să se culce cu oricine! ţipă mama.

— C-c-cum? îngaimă bunica, gata să cadă pe spate la un asemenea comentariu.

Atunci izbucnesc:

— Taci din gură, mamă! Cum îndrăzneşti să spui una ca asta?

— Dar tu cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta?

— La fel cum tu îndrăzneşti să-i vorbeşti pe tonul ăsta propriei tale mame!

— Lepădătură ce eşti! Cum îţi permiţi? A fost suficient să-ţi fluture prin faţa ochilor o călătorie mai scumpă şi brusc îţi adori bunica pe care n-ai sunat-o nici măcar o dată într-un an de zile! Nu ştiam că fata mea e aşa de materialistă! Nu degeaba te-am urât eu din prima zi în care te-am adus pe lume. Mai bine te-aş fi dus la casa de copii![1]

Lacrimile mi se preling pe obraj. Rămân cu gura căscată, cu răsuflarea tăiată. Îmi aud inima bătând, strâng pumnii şi într-un sfârşit găsesc puterea să vorbesc după ce am auzit aceste cuvinte teribile.

— Aşa e. Ar fi trebuit s-o fi făcut, căci şi eu regret că am o mamă ca tine, spun eu plângând în hohote. Uite în ce hal ai ajuns! Bei toată ziua, vomiţi în faţa tuturor, şi puţi! urlu eu, scoţând din buzunar faimoasa scrisoare. Şi ştii ceva, dragul meu tătic, pe deasupra draga mea mamă este şomeră! A fost concediată!

— Cum? face tata.

— Uite ce-ai făcut cu viaţa ta! Eşti o ratată! strig eu, aruncându-i mamei scrisoarea în faţă.

Apoi ies în goană din casă.

M-am eliberat şi am spus în sfârşit ceea ce mă apăsa de multă vreme. Mă doare şi simt că şi mama suferă la rândul ei, dar nu mi-e deloc milă de ea, ba chiar sunt bucuroasă că ştie în sfârşit şi care este părerea mea.

Bunica vine după mine.

— Gloria, fetiţă dragă, te rog eu, nu mai plânge.

---

[1] Fiecare om are nevoie să ştie că venirea lui pe lume a fost un eveniment fericit. Dacă îi spui copilului tău că regreţi că l-ai făcut, îi provoci o suferinţă îngrozitoare.

— Ce bine că eşti aici, buni...

— Hai, du-te şi-ţi fă bagajul, dormi la mine în seara asta, iar mâine ne pregătim pentru călătoria la Paris!

— Dar, buni, nu vreau să-ţi cheltuieşti banii cu mine!

— Ce-i cu prostiile astea? Vreau să scapi din coşmarul de aici, fie şi pentru câteva zile. Dacă vrei, poţi invita un prieten sau o prietenă.

— Tezer? Da, aş vrea.

— Perfect. Invit-o. Va fi mai amuzant în trei.

— Bun. Să mă duc să-mi fac bagajele?

— Da, te aştept.

— Mă grăbesc.

Intru în fugă în casă. Tata se ceartă cu mama în bucătărie pentru că a fost concediată, dar nu-mi pasă, nu vreau decât să plec din casa asta cât mai repede.

Îmi scot valiza şi îmi adun hainele cu viteza luminii. Apoi îmi pregătesc rucsacul pentru cursurile de mâine. Prince începe să se frece de picioarele mele, miorlăind.

— Îmi pare rău, Prince, mă întorc curând, îţi promit.

Cobor în goană scara şi ies.

— Urcă în maşină, zice bunica.

— Luaţi bagajele şi eu voi veni puţin mai târziu. Vreau să trec pe la Tezer şi să-i spun despre minunăţia asta de călătorie.

— Bine, dar să nu întârzii prea mult, altfel încep să-mi fac griji.

— Am înţeles.

Bunica şi Max pleacă, iar eu iau un taxi şi merg să mă întâlnesc cu ceilalţi la bar.

Ajung acolo la opt şi un sfert. Nu sunt prea multe baruri în oraş, iar noi am ales unul mic, din centru. Acolo am sărbătorit ultima aniversare a lui Tezer, când am băut alcool pentru prima dată în viaţa mea.

Intru şi o văd pe Tezer aşezată la o masă de lângă fereastră.

— Credeam că nu mai vii.

— Unde sunt Matt şi Adam?

— Au ieşit să fumeze.

— Ai vorbit cu el?

— Nu încă... mi-e frică.

— De ce ţi-e frică?

— Lori... trebuie să-ţi spun ceva... Am petrecut noaptea cu Adam..., spune ea şi începe să plângă.

— Şi ce-aţi făcut?

— Păi am... înţelegi tu...

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? întreb eu, mimând uimirea.

— Am dat gata o sticlă de whisky şi nu mai ştiam ce facem. Iartă-mă...

— De ce îmi ceri iertare mie? întreb eu, înghiţindu-mi nodul din gât.

— Dar Adam e prietenul tău...

— Exact, e un prieten, nu e iubitul meu. Nu am de ce să fiu supărată pe tine.

— Dar cum am să-i spun lui Matt? L-am trădat...

În sfârşit se simte vinovată. Prin urmare, trebuie să gestionez situaţia.

— Nu-i spune nimic. N-am să-i spun nici eu nimic, şi cred că Adam, nici atât. Să rămână între noi.

— Crezi că e mai bine aşa?

— Oricum ar fi, el nu trebuie să afle. Nu ai făcut-o intenţionat.

— Sigur că nu... dar am senzaţia că sunt ultima curvă...

— Ştii ceva, am o veste minunată pentru tine.

— Chiar crezi că mi-ai putea spune ceva care să-mi ridice moralul?

— Cred că da. Bunica ne-a invitat să o însoţim la Paris.

— Cum? Glumeşti?

— Nu! Putem hoinări după pofta inimii şi uita de toate necazurile!

— Lori, te ador!

Tezer începe să zâmbească printre lacrimi, apoi mă strânge cu putere în brațe.

În clipa aceea, își fac apariția Matt și Adam.

— Salut, zice Matt.

— Salut, zice și Adam.

— Salutare la toată lumea, răspund.

— De ce sunteți așa de bucuroase? se interesează Matt.

— Mă duc la Paris cu Lori!

— Serios?

— Da, râde Tezer.

— Așa ceva trebuie sărbătorit, spune Adam. Chelner!

Ni se aduc patru shot-uri de tequila.

— Tezer, poți să mă ierți? întreabă Matt.

— Cum aș putea spune „nu"?

Buzele lor se unesc. Mă uit la ei și simt că-mi dau lacrimile. N-ar trebui să le pun pe toate la inimă, și cu atât mai puțin nu ar fi trebuit să fac totul ca să-i împac. Iau paharul și îl dau peste cap dintr-o înghițitură. Adam, Tezer și Matt fac la fel.

Limba îmi arde, dar nu-i dau atenție, mă duc în mijlocul barului și încep să dansez. Matt cere să se dea muzica mai tare și dansează cu Tezer. Adam ni se alătură. Petrecem așa toată seara, dansând și bând tequila, fără a băga în seamă pe nimeni.

Când se întunecă, hotărâm că e vremea să ne întoarcem. Am băut mult, dar nu atât încât să-mi pierd controlul.

— Salutare la toată lumea! spune Matt, cuprinzând-o pe Tezer de talie.

— Pe mâine, zice Tezer.

— Pregătește-te pentru călătoria la Paris!

— Salut! spune Adam.

Tezer și Matt pornesc într-o direcție, iar noi în cealaltă.

— A fost o seară plăcută, zice Adam, luându-mă de mână.

— Nu mă atinge!

— Ce te-a apucat, Gloria?

— N-o mai face pe nevinovatul! Cum ai putut face una ca asta?

— Nu înţeleg! Despre ce vorbeşti?

— Despre tine şi despre Tezer şi despre noaptea pe care aţi petrecut-o împreună!

— De unde ştii?

— Tezer mi-a povestit totul. Suntem cele mai bune prietene, ai uitat?

— Eu... eu nu ştiu cum de s-a întâmplat una ca asta.

— Sigur că nu! În ceea ce-o priveşte pe Tezer, ştiu cât de prosteşte se poate purta şi era şi complet beată. Dar TU! Doar ştiai că are un prieten şi am avut impresia că te-ai înţeles bine cu Matt. De ce ai făcut asta?

— Ea a vrut. Eu nu am făcut decât să cedez...

— Adam, am crezut că eşti diferit...

Îi întorc spatele şi o iau drept înainte.

— Gloria, nu am făcut-o pentru că eram beat... cred că o iubesc.[1]

Mă opresc.

— Ce-i cu tâmpenia asta, când ai avut, mă rog, timp să te îndrăgosteşti de ea?

— Nu ştiu... Ieri am vorbit puţin şi, după ce ai plecat tu, mi-am dat seama ce fel de om este.

— Şi?

— E formidabilă, nu ai cum s-o uiţi.

— Chiar dacă e aşa, are un prieten, aşa că va trebui să încerci să o uiţi.

Îmi văd de drumul meu în continuare.

— Dar chiar şi tu doreşti ca ei doi să nu mai fie împreună!

---

[1] De obicei, un băiat ca Adam s-ar „aprinde" după o fată tocmai pentru a se culca cu ea, apoi nu i-ar mai păsa. Este oarecum atipic ceea ce povesteşte el aici. Nu băieţii, ci fetele sunt acelea care se îndrăgostesc după o noapte de sex, simţindu-se profund legate de partenerul respectiv.

— Eşti nebun?!

— Ştii foarte bine că am dreptate.

Se apropie de mine.

— Crezi că n-am observat cum îi priveai când Matt o săruta? Hai, recunoaşte.

— Adam, termină, nu mai bate câmpii!

— Ascultă-mă! Vreau să rămân aici, vreau să închiriez un apartament, să-mi găsesc o slujbă, iar tata o să se bucure că mă mut în oraş. Nu am nevoie decât de un loc unde să pot sta câteva zile până îmi aranjez treburile.

— Iar „locul" ăsta ar fi casa mea, nu?

— De ce nu? Gloria, eşti singurul om pe care-l cunosc în oraşul acesta! Trebuie să mă ajuţi!

— Şi ce primesc în schimb?

— Am putea face un nou legământ, de pildă. Împreună, am putea sparge acest cuplu fără a face rău nimănui.

— Dumnezeule, ce tot spui tu acolo?

Adam scuipă în palmă şi mi-o întinde.

— Eşti de acord?

De ce n-aş fi? Dacă Adam o iubeşte pe Tezer, iar eu îl iubesc pe Matt, de ce să nu facem un pact? În orice caz, cuplul lor e la doi paşi de ruptură. Scuip în palmă şi strâng mâna lui Adam.

— Da. Vreau să-i despart pe Matt şi pe Tezer. Vreau ca Matt să fie al meu.

Ziua 8

O dimineaţă deosebit de senină şi de caldă. Liniştea unei lumi încă pe jumătate adormite se îmbină cu un zgomot de farfurii care vine din bucătărie. Nu mă tem să deschid ochii. Aici mă simt în deplină siguranţă. Nu vreau să mă gândesc la părinţii mei, nici măcar nu vreau să-mi imaginez feţele lor enervate. Aceste două zile trebuie să decurgă fără niciun incident.

Mâine voi pleca în călătoria visurilor mele. Fără doar şi poate, e cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla.

Intru în bucătărie. Bunica e lângă aragaz. Adam stă la masă şi vorbeşte cu ea.

— Bună dimineaţa la toată lumea.

— Bună, draga mea, răspunde bunica.

— Salut, zice Adam.

— Serveşte-te cu clătite, dacă nu vrei, ai cerealele tale favorite.

— Mulţumesc, buni, dar nu mi-e foame.

— Cum adică? Ai ore toată ziua, trebuie să mănânci ceva.

— Am să mănânc la prânz, la cantină, dar acum chiar nu mi-e foame.

— Bine, dar pune-ţi măcar cu tine un măr şi câteva clătite.

Bunica iese din bucătărie şi rămân cu Adam.

— E atât de amabilă, spune el.

— O ador. Ce vrei să faci astăzi?

— Vreau să caut de lucru şi un apartament.

Bunica se întoarce în bucătărie şi ne întrerupe conversaţia.

— Să cauţi un apartament? Dar de ce? Poţi sta aici.

— Dar nu vreau să vă deranjez.

— Nici vorbă, eşti ca un nepot pentru mine, tu şi cu Gloria eraţi nedespărţiţi când eraţi mici. Rămâi aici cât vrei!

— Mulţumesc, doamnă Malbress.

Observ că nu i-a uitat numele de familie.

— Şi poţi să-mi spui Cornelia.

Adam şi bunica îşi zâmbesc.

— Gloria, astăzi te duce Max la şcoală. Pregăteşte-ţi lucrurile.

Azi e ultima zi de şcoală, mâine mă aşteaptă Parisul! Nu-mi vine să cred, dar s-ar părea că necazurile mele s-au evaporat. Îmi fac repede rucsacul, orele de azi sunt uşoare, cu excepţia chimiei. Ieri m-am întors cam beată şi n-am avut putere să-mi învăţ lecţia.

Când ies din casă, bunica mă strigă din prag:

— Gloria...

— Da, buni?

— Poţi s-o suni pe mama ta?

— De ce?

— Dacă e îngrijorată?

— Stai liniştită, nu e. În clipa asta, singura ei grijă e să vadă dacă mai e vreo sticlă de porto în casă.

Bunica nu spune nimic, dar îmi dau seama că e de acord cu mine.

Urc în maşină şi demarăm. Max scoate o sticluţă din buzunar, o desface şi trage o duşcă.

— Bei când conduci?

— E o băutură energizantă, trebuie să mă tonific. Chiar dacă Cornelia nu e de acord cu ea.

— Ce părere au mamele tale despre căsătoria cu bunica?

— Nu ştiu şi nici nu cred că le pasă.

— Nu mai vorbeşti cu ele?

— Nu, am plecat de acasă la optsprezece ani, pentru că viaţa mea devenise de nesuportat. Mă şicanau, mă supravegheau permanent, mi s-a acrit de toate astea şi am şters-o.

— Şi de atunci nu le-ai mai sunat niciodată?

— Nu. Ele au viaţa lor, eu am viaţa mea. Nu e totul lapte şi miere când duci o viaţă independentă, dar există şi momente plăcute.

Zâmbesc.

Ajungem la liceu. Mă uit la ceas, mai am numai cinci minute până începe prima oră. Fără să mă grăbesc, mă îndrept spre sala de engleză. În drum, mă opresc în faţa dulapului meu, îl deschid, şi ce credeţi că găsesc? O ALTĂ SCRISOARE! Gluma asta a durat destul! Mototolesc plicul şi îl arunc la gunoi. Sunt sătulă până peste cap, ce tot vrea Nick ăsta de la mine? De ce

îmi trimite scrisorile astea cu mesaje ciudate? Viața mea nici n-a apucat bine să se liniștească puțin, că Nick scoate din nou capul!

Pe coridor dau peste Tez și Matt. Se țin de talie, iar Tez îl sărută pe Matt pe ureche, chicotesc... Pe scurt, îmi vine să vomit.

— Salutare la toată lumea, zic eu.

— Lori, uite, semăn cu o franțuzoaică, nu crezi?

Tez poartă o fustiță scurtă în carouri și pe cap are o beretă din același material. Cămașa albă, cu un decolteu sugestiv, îi pune pieptul în valoare.

— Mai curând semeni cu o adolescentă fan Justin Bieber.

— Știam eu! Și când mă gândesc că Matt a zis că-mi stă foarte bine!

— Știi doar că nu mă dau în vânt după modă! Cel mai important e ca fusta să fie scurtă și sexy. Asta îmi place la nebunie.

— Tezer, vino puțin, te rog, spune doamna Lawrence.

Tez se duce.

Matt se apropie de mine.

— Nimic deosebit astăzi? mă întreabă el.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la scrisori.

— Ba da. Nick și-a continuat jocul.

— Ce-a mai scris de data asta?

— Nici măcar n-am citit-o, am aruncat-o imediat.

— De ce? Nu vrei să știi la ce-l duce mintea?

— Scrisoarea trebuie să fie în coșul de gunoi.

— Hai să mergem.

Matt mă ia de braț și mergem până la coșul cu pricina. Aici, scoate cu precauție plicul mototolit, îl desface și citește.

— „Încerci să fugi?"

— Ce înseamnă asta?

— Ai vorbit cu cineva despre Franța?

— Nu...

— Ciudat, cum o fi aflat?

— Am să ajung paranoică, mi se pare că mă urmărește tot timpul.

— Exact asta încearcă să facă, să te sperie și să te țină într-o presiune continuă. Nu-i da atenție.

— Hei! Ce faceți acolo, strigă Tezer.

— Am fost să luăm carnetul Gloriei, minte Matt.

Ne ducem cu toții la curs, conștienți că am întârziat trei minute. Încep să vorbesc cu Tezer despre călătorie. Hotărâm deja prin ce magazine o să intrăm.

Ora de engleză și cea de fizică trec repede. Proful de fizică a fost cât pe ce să-mi dea un D pentru tema de acasă, dar am salvat situația recitând două definiții pe de rost.

Chimia este o materie de care mă tem. Cu toate că doamna Piper e o persoană mai curând apatică, te poate potcovi cu o notă slabă în doi timpi și trei mișcări, iar în clipa asta nu mi-ar pica deloc bine una ca asta.

— Am uitat să-ți spun că pentru călătorie trebuie să ne facem frumoase. Așa că am făcut o programare pentru amândouă la un salon de cosmetică pe care-l știu bine.

— Tez, nu trebuia. Sunt falită și stau la bunica...

— Nu-ți face griji, am plătit totul. Oricum îți datorez recunoștință eternă.

— Adam a hotărât să se mute aici.

— Cum?! Dar de ce?

— Îi place orașul nostru și nu are de gând să „putrezească" toată viața în vizuina lui.

— Perfect! O să-i povestească totul lui Matt!

— Nu, nu are niciun motiv să o facă, cu atât mai mult cu cât se înțeleg foarte bine.

— Crezi?

Doamna Piper intră în sală. Ca de obicei, ne împarte în grupe de câte doi. Și, tot ca de obicei, mă rog ca perechea mea să fie un tocilar ca să pot lua și eu un A la lucrarea asta. Din

fericire, rugăciunea mi-e ascultată şi sunt repartizată cu Chad Mac Cooper.

Eu nu am ascultat enunţul, dar Chad l-a şi notat în caiet. Conştiinciozitatea lui o să mă surprindă întotdeauna.

— Chad, ai ceva împotrivă dacă mă uit la tine cum lucrezi, iar eu o să iau notiţe?

— Sigur că nu. Dar e păcat că nu vrei să lucrezi, chimia e foarte instructivă.

— Depinde pentru cine, Chad.

Mai bine de zece minute, stau şi mă uit la el cum manevrează eprubetele, citind atent etichetele de pe flacoanele puse la dispoziţie. Începe să mă calce pe nervi. Cel mai tare cred că mă enervează fundurile astea de borcan pe care le poartă pe post de ochelari şi care îi fac nişte ochi minusculi, de cârtiţă.

— Ar trebui să obţinem sulfat de potasiu. Pentru asta, amestec baza alcalină hidroxid de potasiu cu acid sulfuric.

— Atâta tot?

— Da. Notează numele reacţiei şi ne-am terminat tema.

— Numele reacţiei?

— E o neutralizare.

— Sigur că da! O neutralizare! Doar că nu izbuteam să găsesc cuvântul!

— Dacă vrei, pot să te ajut la chimie.

— Nu, nu-i cazul. Am să tocesc lecţia din manual şi am să mă descurc eu cumva.

Chad o cheamă pe doamna Piper, să vină să ne verifice munca.

— Ia spune, Gloria, care este rezultatul acestei reacţii chimice?

Deschid gura şi rămân tăcută, PENTRU CĂ NU AM HABAR.

— Rezultatul reacţiei este... ăăă...

— Gloria vrea să spună că reacția chimică a avut efectul așteptat și am obținut o sare solubilă cu puțină apă, continuă Chad.

— Așa este...

— Foarte bine, vă pun un A.

Suspin ușurată. Am nevoie de un A ca să-l conving pe tata să înceteze să mă mai tortureze.

— Mulțumesc, Chad.

— Nu, lasă, n-am făcut nimic.

Chad roșește, stânjenit.

Ce bine face la moral să iei note bune!

Dragul meu jurnal!

Sunt la ora de geometrie, dar nu reușesc să mă concentrez la cercuri și la axiome. Toate gândurile mele se îndreaptă spre apropiata călătorie. Nu am fost niciodată la Paris și, de altminteri, am ieșit destul de rar din orășelul nostru. Aș fi fost dezamăgită dacă ar fi trebuit să mor fără a fi apucat să vizitez un loc interesant.[1] *Merg cu bunica și cu Tezer. În timpul călătoriei, va trebui să încerc să nu mă gândesc deloc la ai mei, căci nu-mi mai pasă de problemele lor. Ieri, ca de obicei, am avut o ceartă de zile mari. I-am spus mamei în față ce cred despre ea și după aceea nici măcar nu m-am simțit rușinată. Poate am crescut? Sau poate pur și simplu răbdarea mea a ajuns la limită? Toți avem limitele noastre.*

Au rămas 42 de zile.

Lori

După ore, Matt ne-a condus la salonul de înfrumusețare. Sinceră să fiu, nu prea vedeam cum ar putea fi pus în valoare fizicul meu, dar mă las dusă de val. Salonul a fost rezervat

---

[1] Aici m-aș fi așteptat ca Lori să renunțe la ideea de suicid... nu de alta, dar i se îndeplinește visul oricărui american, acela de ajunge măcar o dată la Paris.

pentru noi şi toate esteticienele sunt la dispoziţia noastră. În aer pluteşte un miros de esenţă florală. Tezer vorbeşte cu stilistul-şef al salonului: se numeşte Dan şi e destul de lesne de ghicit că e gay dacă te uiţi atent la felul în care vorbeşte şi merge. Are unghiile date cu lac negru cu paiete şi o umbră de fard pe obraji. La început am crezut că e machiat şi la ochi, dar ulterior mi-am dat seama că avea gene naturale, foarte negre şi foarte dese.

Două fete asiatice ne-au făcut pedichiura, în timp ce o a treia se ocupa de manichiură. Simultan, o a patra fată ne aplica pe faţă un fel de pastă verde. Dan ne-a explicat că era o mască orientală pe bază de kiwi şi kalanchoe. Am simţit parcă o briză plăcută de răcoare pe obraz şi am aţipit, de parcă aş fi fost în al nouălea cer.

Peste câteva minute, ni s-a scos masca, iar Tez l-a întrebat pe Dan:

— Ce crezi, Gloriei i-ar sta bine cu o nuanţă mai închisă la păr?

— Fără nicio îndoială, ar fi şi mai frumoasă.

— Atunci, e rândul tău.

— Tez, nu, am protestat eu.

— Lori, eşti obligată să agăţi un francez, iar eu trebuie să scot din tine o frumuseţe irezistibilă. Aşa că lasă-te pe mâna mea!

Dan începe să-mi vopsească părul. Mă înţeapă puţin la rădăcină, dar una peste alta e destul de plăcut. Îmi masează capul şi încep să zâmbesc prosteşte, fără a mai băga pe nimeni în seamă.

Nu-mi vine să cred că peste câteva minute voi avea o altă culoare de păr. Nu mi-am vopsit niciodată părul pentru că mama a spus mereu că am o culoare naturală grozavă şi ar fi păcat s-o stric.

Dan îmi spală apoi părul sub jetul de apă caldă, după care mă usucă. Apoi întoarce fotoliul în care sunt aşezată cu faţa la oglindă.

INCREDIBIL! Nu m-am recunoscut. Nu eram eu, era o brunetă frumoasă care mă privea în ochi. Părul meu are o culoare cu trei nuanţe mai închisă. Străluceşte atât de puternic sub lumina lămpii, încât nu-mi pot lua ochii de la el.

— Dan, eşti un magician, îi spun eu.

Tezer se uită la părul meu. Şi ea s-a vopsit, dar a rămas blondă, aşa că doar a adăugat o tentă cenuşie.

Ieşim din salon şi încercăm să prindem un taxi, trebuie să ne întoarcem cât mai repede ca să ne pregătim bagajele, căci zborul e mâine la prima oră.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi spun eu.

— Termină, e doar un vopsit. Acum ai înţeles în sfârşit cât de frumoasă eşti?

— Mulţumesc. Stai puţin, dacă mă gândesc bine, nu mi-ai povestit cum a fost prima ta noapte de amor.

— Sinceră să fiu, nu îmi amintesc decât începutul. Mă mângâia tandru, cu timiditate. Apoi el mi-a scos hainele, eu pe ale lui... După aceea ne-am sărutat, un sărut lung, foarte promiţător, care prevestea... altceva.

— Te-a durut când te-a penetrat?

— Termină, Lori!

Tez râde.

— Eram aşa de beată, pur şi simplu anesteziată, dar a doua zi dimineaţă a trebuit să-mi pun o compresă caldă pe burtă, atât de tare mă durea...[1]

Am început să râdem ca nişte nebune, fără a ne da seama că un taxi s-a oprit în faţa noastră.

---

[1] Primul act sexual se poate solda de multe ori cu o astfel de dezamăgire, din cauza faptului că aşteptările sunt foarte mari, stimulate de filmele de dragoste şi de povestirile exagerate ale celor „cu experienţă". Există chiar şi o manifestare numită Sindromul Peggy Lee, după numele unei artiste americane care, după primul contact sexual, ar fi exclamat: „Is that all there is?"

Mă întorc la bunica. La început, nimeni nu m-a recunoscut cu noua mea culoare de păr, dar apoi toţi au spus că îmi stă foarte bine. Din fericire, Adam a găsit de lucru la un garaj. Şi mi-a mulţumit de o sută de ori pentru că l-am ajutat să o scoată la capăt într-un oraş necunoscut.

Mâine, călătoria viselor mele va deveni realitate. Poate e cel mai bun lucru care mi se va întâmpla înainte de a muri.

Ziua 9

Dragul meu jurnal!

În clipa asta sunt la 6 000 de metri altitudine. Încă nouă ore de zbor şi vom fi la Paris! E incredibil de frig în avion, cu toate că port un pulover destul de călduros, iar stewardesele au împărţit pături. Sunt aşezată lângă hublou; Tez e lângă mine şi citeşte o revistă. Bunica stă lângă culoar, ghemuită şi ea sub o pătură. Am urechile înfundate, e foarte neplăcut. Folosirea playerelor este interzisă în avion, aşa că nu pot asculta muzică. Nici de mâncat nu o să mâncăm prea curând. Din toate aceste motive nu sunt foarte încântată de debutul călătoriei noastre. Mi-e frică de avion pentru că mereu am trăit cu convingerea că zborul meu va avea probleme. O să vă pară, fără doar şi poate, că sunt uimitor de ataşată de viaţă pentru o sinucigaşă; probabil că aţi avea dreptate. Printre membrii echipajului, e şi un steward super frumuşel. Deja l-am chemat de două ori, ca să-mi aducă o pătură şi un pahar cu apă. Iar el nu a făcut decât să zâmbească amabil şi să mă roage să aştept puţin. În spatele meu e un cuplu de francezi, de un ceas întreg vorbesc şi se sărută în acelaşi timp. Dezgustător! Mă străduiesc să dorm, ca să mă trezesc la aterizare. Nu vom petrece decât două zile la Paris, dar aş vrea să dureze o veşnicie.

Au rămas 41 de zile.

Lori

După treisprezece ore de zbor, avionul a aterizat la orele şaisprezece, ora locală. Eram pe jumătate adormită şi îmi era greu să mă dezmeticesc şi să-mi dau seama unde mă aflu. În cele din urmă am realizat că ERAM LA PARIS! Primele mele minute pe pământ francez m-au entuziasmat total. Parisul e foarte diferit de Brevard, de America în general, indiferent dacă vorbim despre stilul arhitectural, climă, oameni sau aerul pe care-l respiri. Îmi scot aparatul foto şi încep să mitraliez tot ce văd. În numai câteva minute am fotografiat clădirile haussmanniene, porumbeii, trecătorii, maşinile şi coloanele Morris. Mă comport ca o nebună cu acte-n regulă, dar o să mă feresc să explic cuiva că e ultima călătorie din viaţa mea.

Urcăm într-un autobuz. Tezer, care are o valiză roşie enormă, nu reuşeşte să găsească loc. Mă uit la străzile care defilează prin faţa ochilor noştri, iar în depărtare zăresc Turnul Eiffel. Se spune că e mai frumos noaptea, când e luminat. Este frig, cerul e cenuşiu şi burniţează. Dar nimic n-ar putea să-mi strice bucuria de a-mi fi realizat visul din copilărie. Mereu mi-am dorit să vizitez Parisul, dar ai mei, prea ocupaţi cu propria lor viaţă, nu m-au adus niciodată. Aşa că multă vreme m-am mulţumit să citesc cărţi despre Franţa stând acasă. Dar acum, sunt aici cu adevărat!

O jumătate de oră mai târziu ajungem la hotelul Le Plaisir. Are numai unsprezece etaje, dar clădirea mi se pare incredibil de frumoasă cu coloanele ei imense, ferestrele în stil vechi şi faţada din piatră cioplită. E ca şi cum clădirea ar fi fost construită în secolul al XIX-lea.

Trei angajaţi ai hotelului ne însoţesc la etajul nostru. Primul ne arată drumul, ceilalţi ne duc bagajele.

— Am închiriat două camere, sunt una lângă alta. Aşa, nu riscăm să ne pierdem, spune bunica.

Camerele noastre sunt la etajul opt. Împart odaia cu Tezer. Nu am dormit niciodată cu ea, deşi suntem prietene de multă vreme.

Intrăm în cameră. E o încăpere obişnuită, cu un pat lângă fereastră, iar celălalt lângă peretele opus. Îl aleg pe cel de lângă perete şi mă reped spre el. Drumul m-a epuizat, îmi simt picioarele ca de vată.

— Sunt obosită, spun eu.

— Ce faci? mă întreabă Tezer, aşezându-se pe patul meu.

— Vreau să stau puţin întinsă.

— Ai să dormi în gaură noastră de Brevard, nu acum. Aici nu avem vreme de pierdut: trebuie să ne distrăm!

— Mă uimeşti! De unde ai atâta energie?

— Mă uimesc şi pe mine însămi, răspunde ea, apropiindu-se de fereastră şi trăgând draperiile. Uite, avem o privelişte superbă... Zăresc o maşină de luat gunoiul, o adevărată pată de culoare locală, două magazine, şi în jos, ceva mai departe, o fântână, comentează Tezer.

Trebuie să recunosc că priveliştea lasă mult de dorit.

— Bine, hai să ne aranjăm lucrurile şi să ieşim să ne plimbăm.

— Perfect! Ştii, am auzit că portarii de la hotelurile franceze sunt cei mai sexy din lume.

— Chiar că eşti neobosită!

Ne despachetăm lucrurile. Eu nu am decât un rucsac în care mi-am înghesuit toate cârpele; le aranjez cu grijă în dulap. Tezer are o valiză imensă, de parcă am fi venit pentru un an. De altfel, chiar de ar fi fost aşa, tot nu ar fi avut când să poarte toate hainele pe care şi le-a adus.

După ce terminăm, coborâm la parter. Prin hol mişună toate naţionalităţile. Arabi, francezi, englezi sau japonezi, toţi se grăbesc să-şi ia în primire camerele, ca şi cum s-ar teme să nu le fie furate.

Ne ducem la recepţie. Tez a avut dreptate, portarul e într-adevăr sexy. Poartă o haină roşie, pantalon de aceeaşi culoare, are părul ca abanosul şi un accent franţuzesc foarte plăcut.

— Bună ziua, ce pot face pentru dumneavoastră? întreabă el.

— Spuneţi-mi, vă rog, în hotelul dumneavoastră se serveşte şampanie gratis tinerelor? întreabă Tezer pe un ton ştrengăresc.

— Dacă tinerele sunt frumoase ca dumneavoastră, sigur că da. Aşteptaţi o secundă, vă rog.

Şi dispare cât ai clipi din ochi.

— E aşa de drăguţ! zice Tezer.

— Tezer, nu vreau să beau, sunt cu bunica.

— Lori, relaxează-te şi fă-ţi o plăcere cât ea nu e aici.

Portarul se întoarce la recepţie şi ne oferă fiecăreia câte o cupă de şampanie.

— Mulţumesc, permiteţi-mi să vă mulţumesc, spune Tez.

Se apropie de el şi îl sărută pe obraz. El roşeşte, începe să zâmbească şi noi râdem cu el, sorbind din cupele de şampanie.

Următoarele minute le dedicăm distracţiei cu aparatele foto. Pereţii hotelului sunt acoperiţi cu oglinzi şi nu a rămas un singur loc în care să nu fi făcut o poză. Încerc să iau cât mai multe cadre ca să mă simt în Franţa când o să le privesc, după ce mă întorc acasă.

O aud pe bunica în spatele meu.

— Hei, fetelor!

— Da, buni?

— Trebuie să vă las, am puţină treabă, dar ca să nu vă plictisiţi, v-am înscris la o excursie.

— Mergem să vedem monumentele?

— Exact. Urcaţi repede şi luaţi-vă lucrurile, autobuzul pleacă în 30 de minute de la intrarea principală a hotelului.

— Mulţumesc, buni, te iubesc! îi spun eu, îmbrăţişând-o.

— Mulţumesc, Cornelia, zice şi Tez.

— Distracţie plăcută!

Urcăm în cameră şi ne luăm bani şi două, trei mărunţişuri. Ne schimbăm şi ne îndreptăm spre intrarea principală.

Autobuzul, care e imens, e aproape plin. Ne aşezăm şi maşina porneşte. Ghidul e o femeie de 45 de ani, care ne salută şi ne vorbeşte despre istoria Parisului. Aproape că nu o aud: mă uit pe fereastră, admir arhitectura şi inspir atmosfera oraşului. Unii oamenii merg cu pas alert, alţii stau liniştiţi pe o bancă, citesc ziarul sau beau o cafea cu un prieten. Văd multe parcuri în care iarba e încă verde, un contrast frumos cu frunzele moarte de culoare galbenă.

Ajungem la Arcul de Triumf. Autobuzul se opreşte şi coborâm. Ni se taie răsuflarea când aflăm că are 49 de metri înălţime! Ghidul ne spune că monumentul datează din perioada domniei lui Ludovic-Filip. Facem câteva zeci de fotografii şi urcăm din nou în autobuz.

Ajungem apoi la Luvru. Admirăm surâsul Giocondei, iar ghidul ne vorbeşte şi despre alte lucrări ale lui Leonardo da Vinci.

La căderea serii, pornim spre Turnul Eiffel şi, cu inima bătând de emoţie, aşteptăm să se aprindă luminile. Când vine în sfârşit vremea, spectacolul este pur şi simplu grandios. Luminile se aprind progresiv, din aproape în aproape, până ce iluminarea este completă.

Mai vizităm câteva monumente şi încheiem turul la muzeul Carnavalet, consacrat istoriei Parisului, de la începuturile oraşului, până în zilele noastre. Admirăm mai ales tronurile şi costumele regale, precum şi câteva tablouri.

— Cât e ceasul? întreabă Tez, epuizată.

— Unsprezece şi jumătate.

— Adorm în picioare.

— Nu te interesează?

— Nu, ştii că întotdeauna m-au interesat mai mult fesele capetelor încoronate decât tronurile lor.

— Tez, vorbeşte mai încet!

Ea suspină enervată şi se depărtează de mine. O urmez.

— Unde te duci?

— Ascultă, am venit aici ca să ne simţim bine!

— Şi nu asta facem?

— Nu! Parcă aş fi la şcoală, şi toate informaţiile astea cu care îmi este bombardat creierul îmi fac greaţă!

— Bine, o sun pe bunica să vină să ne ia.

— Stai puţin. Ştii, nu am fost niciodată într-un club de noapte în Paris...

— Nicio problemă. Ai toată viaţa înainte.

— Dar nu vreau să aştept. Vreau să merg acum.

— Imposibil. Îţi amintesc că bunica ne-a oferit deja această excursie.

— Termină odată! Chiar nu vrei să te distrezi pe bune?[1]

— Nu cunoaştem oraşul şi nu vorbim franceza. Unde ne-am putea duce?

— Sunt sute de turişti americani la Paris. Trebuie doar să alegem cu cine facem cunoştinţă!

— Dacă vizitele nu te interesează, poţi să pleci! Eu rămân aici!

— Bine!

Tezer se întoarce şi pleacă. Până la urmă merg după ea, căci nu am niciun chef să rămân singură.

Găsim un taxi şi îi cerem să ne ducă la cel mai apropiat club de noapte.

Dacă bunica află asta, mă omoară. Dar aş putea oare să nu fac eu o prostie măcar o dată în viaţa mea? Nu sunt prea sigură.

— Nu te bosumfla, spune Tez.

— Lasă-mă în pace.

— Lori, pentru tine o fac, vreau să-ţi aminteşti de călătoria asta.

— Mi-aş fi amintit oricum! Uită-te la noi, mergem nu ştim unde, fără ca bunica să aibă habar!

---

[1] Halal prietenie... Când cea mai bună prietenă insistă să mergi cu ea undeva unde ţie nu-ţi place sau ţi-e frică, înseamnă că marea prietenie este pusă sub semnul îndoielii şi ai de-a face doar cu o persoană pur şi simplu egoistă.

— Uf, da plicticoasă mai eşti!

Ajungem la clubul La Suite. Tezer plăteşte taxiul. În general, nu prea îmi plac cluburile, nu am înţeles niciodată ce poate fi aşa de mişto să te bâţâi pe muzică în mijlocul unei mulţimi bete şi transpirate.

Intrăm. Aici, muzica nu e deloc ca în cluburile americane. În schimb, lumina proiectoarelor e orbitoare, iar fumigenele se amestecă cu fumul de ţigară. Oamenii poartă haine ciudate, zâmbesc, dansează, discută între ei.

— Desfă-ţi părul, zice Tezer, dar nu o aud.

— Cum?

— Ţi-am zis să-ţi desfaci părul. Aşa, avem mai multe şanse să agăţăm pe cineva!

O ascult şi scot elasticul care îmi ţine părul strâns. Ne apropiem de bar.

— Ce bei? mă întreabă Tezer.

— Nimic.

— Bine. Două whisky-uri, vă rog.

— Dar ţi-am spus că nu vreau nimic!

— Mai taci odată!

Barmanul pune două pahare pe tejghea.

— Mulţumesc.

Tezer îmi întinde unul, ea îl comandă pe-al doilea şi îl dă peste cap dintr-o sorbitură. Fac şi eu la fel.

— Acum, hai la dans! zice Tez, luându-mă de mână.

Alcoolul mi se urcă repede la cap, mă simt bine, dansez pe muzica asta care nu seamănă cu nimic din ceea ce-am ascultat până acum. Nu-i observăm pe cei doi tipi care încep să danseze alături de noi şi ne privesc insistent. Probabil e o invitaţie să facem cunoştinţă. Cel puţin aşa înţelege Tez, aşa că ne îndreptăm spre bar.

— Cum vă numiţi, domnişoarelor?

— Eu sunt Tezer, iar ea e Gloria.

— Îmi pare bine. Eu sunt Théo, iar el e prietenul meu, André.

— Vreţi să beţi ceva, domnişoarelor? întreabă André.

— Ce beţi şi voi, răspunde Tezer.

— Din câte observ, sunteţi străine. De unde anume? se interesează Théo.

— Miami, Florida, minte Tez.

— Uau, şi ce vă aduce la Paris?

— FĂRĂ ÎNDOIALĂ, am presimţit că o să vă întâlnim pe voi aici.

— Asta merită sărbătorită! spune André, întinzându-ne fiecăreia un cocktail.

Băieţii ne pun întrebări despre noi, despre pasiunile noastre. Eu mă mulţumesc să zâmbesc timid, dar Tezer flirtează în draci. De-a lungul acestei discuţii, bem mai multe cocktailuri cu gust şi miros atât de neplăcute.[1]

— Am chef să dansez! Ce zici, Théo? întreabă Tezer.

— Cu plăcere.

Cei doi se îndreaptă spre ring, eu rămân singură cu André.

— Eşti foarte palidă pentru cineva care trăieşte în Miami.

— E genetic. Nu mă bronzez aproape deloc.

— E uimitor că eşti prietenă cu Tezer. Sunteţi atât de diferite.

— Da, asta-i sigur.

— Mie îmi plac fetele ca tine. Timide... Nevinovate...

— André, am un prieten, iar Tezer la fel.

— Dar asta nu o opreşte...

— Suntem diferite, ai uitat?

— Am înţeles. Dar ai ceva împotrivă să mai bei un pahar cu mine?

— Nu.

---

[1] Există o problemă serioasă cu băuturile care au miros sau gust ciudat şi care vin din partea unui străin. Deşi pare ceva inofensiv, paharul acela de cocktail poate să conţină ceva extrem de periculos.

Mai sorbim câteva înghiţituri şi ne alăturăm lui Tezer şi lui Théo.

Dansez. Mă simt complet beată. Până acum, am reuşit de fiecare dată să nu depăşesc o limită atunci când beau, dar în seara asta sunt complet dezorientată.

Pe neaşteptate, Tezer mi se prăbuşeşte în braţe. Inima începe să-mi bată nebuneşte.

— Tezer, ce-i cu tine?

Nu răspunde. Mă uit în jur, toată lumea dansează, nimeni nu ne dă nicio atenţie. O târăsc la toaletă.

— Uită-te la mine.

Încep să o pălmuiesc. În cele din urmă, îşi recapătă cunoştinţa.

— Ce mi s-a întâmplat, Lori?

— Nu ştiu.

Încep să văd dublu, iar urechile îmi ţiuie.

— Mi se învârte capul, zice Tezer.

— Şi mie.

Mă sprijin de perete şi încerc să mă adun. Brusc, mi se pare că-mi lipseşte ceva. GEANTA! Nu am geanta!

— Tezer, ai lăsat genţile noastre pe tejghea?

— Nu-mi mai amintesc...

— Aşteaptă aici, vin imediat.

Ies din toaletă, mă îndrept spre bar: genţile noastre nu sunt acolo. Atunci îl întreb pe barman.

— Mă scuzaţi, unde sunt cei doi băieţi care erau aici? Unul dintre ei avea o cravată roşie.

— Au plecat.

Îi caut pe cei doi din priviri, dar nu mai sunt aici. Mă reped afară, sperând că nu au apucat să ajungă prea departe, DAR NU SUNT NICI ACOLO. Mă cuprinde un sentiment de panică. AM FOST JEFUITE!

Mă întorc în fugă la toaletă şi izbucnesc în plâns!

— Lori, ce s-a întâmplat?

— Genţile noastre au dispărut!

— Cum adică au dispărut?

— Francezii ăia doi ne-au drogat şi ne-au furat genţile!

— La dracu'! Aveam cardurile în geantă, un mobil super scump... Oh, Doamne...

Tez se aşază pe jos, cu spatele sprijinit de perete.

— E numai vina ta! izbucnesc eu, complet isterică.

— Vina mea?!

— Da! Ne-am fi putut odihni liniştite la hotel dacă tu n-ai fi avut ideea asta nebunească să cucereşti un francez. Acum, nu mai avem nici bani, nici acte, NIMIC!

— Linişteşte-te, o să se rezolve totul, ai să vezi, spune Tezer, ridicându-se.

— CUM S-AR MAI PUTEA REZOLVA?

— Hai să mergem.

Ieşim din club şi cerem ajutorul trecătorilor. În cele din urmă, se opreşte un domn în vârstă. Tezer îl roagă să ne spună unde e cel mai apropiat comisariat de poliţie, dar el nu ştie engleza. Îi spunem atunci pe silabe, cât mai rar, „PO-LI-ŢI-E". Înţelege în sfârşit ce voiam noi şi ne arată drumul.

Rimelul îmi curge pe faţă. Semăn cu o prostituată minoră. Suntem la comisariat. Tez îi povesteşte unui comisar aventura noastră. Cât despre mine, eu nu pot vorbi. Nu vreau decât să mă întorc mai repede în camera mea şi să mă culc.

— Am sunat-o pe bunica ta, vine să ne ia imediat.

— Ce-au spus?

— Că am dat peste nişte escroci. Nu e prima dată când jefuiesc străini. Îşi racolează victimele din cluburile de noapte şi profită de încrederea lor.

— Eu... nu voiam decât să mă odihnesc. Şi uite unde am ajuns.

— Iartă-mă...

— Nu mai spune nimic. Nu vreau să te mai aud.

Câteva zeci de minute mai târziu, bunica vine după noi. Dacă aţi şti cât îmi este de ruşine să mă uit în ochii ei. Ies din comisariat. Brusc, simt un gust acidulat în gură, mă depărtez puţin şi încep să vomit. Tez vine şi îmi adună părul, îmi întinde un şerveţel. Bunica stă lângă taxi şi asistă la acest spectacol jalnic.

— Urcaţi repede în maşină!

— Bunico, nu am vrut...

— Nu aş fi crezut niciodată că ai să ajungi în asemenea hal...

— În ce hal?

— La fel de respingătoare ca mama ta!

Vorbele astea mă rănesc cumplit, chiar dacă ştiu că le merit.

E vina mea, îmi dau foarte bine seama. În fiecare zi fac tot soiul de gesturi mizerabile, care îmi anulează orice chef de viaţă.

Astăzi, am dezamăgit singurul om din lumea asta care mă iubea. Blestemată fie această zi!

PARTEA A TREIA

Jab (Șocul)

Ziua 10

Am gura cumplit de uscată. Deschid ochii şi lumina mă orbeşte. Am băut atât de mult ieri, încât mă simt oribil, de parcă m-ar fi sfârtecat cineva.

Tez e întinsă lângă mine, cu gura deschisă. E douăsprezece şi jumătate.

— Tez, o strig cu o voce răguşită, dar ea nu mă aude. Tez, trezeşte-te, repet ceva mai tare, lovind-o pe umăr.

În sfârşit se trezeşte.

— Lasă-mă în pace, mormăie ea.

— Tez!

— Au! Capul meu!

Şi pe mine mă doare cumplit ţeasta şi am impresia că mahmureala asta o să ne ţină mai bine de o săptămână. Îmi adun cu greu puterile ca să mă ridic şi mă apropii de o oglindă.

— Vai, Dumnezeule..., spun eu.

Am ochii complet negri. Rimelul s-a transformat într-o substanță pe care nu aș putea s-o descriu, care s-a împrăștiat pe toată fața, iar părul seamănă cu o mătură.

— Dă-mi să beau, spune Tez cu o voce slabă.

Umplu un pahar cu apă și i-l duc.

— Ia te uită, a adormit la loc.

O strig, dar nu mă aude. Atunci simt că mi se urcă sângele la cap. Nu numai că sufăr cumplit din cauza greșelii ei, dar ea nu îmi acordă nici cea mai mică atenție. Apropii paharul cu apă de ea și i-l vărs pe tot pe față.

Se trezește imediat.

— Ce te-a apucat?

— Bună dimineața!

Pun paharul pe noptieră și mă duc la toaletă. Tezer vine după mine.

— Ai înnebunit sau ce-i cu tine? strigă ea.

— Intru prima la duș.

— Cum vrei, zice ea.

Mă împinge în cabina de duș, pornește apa rece și începe să mă stropească.

— Încetează! protestez eu, cu zâmbetul pe buze.

Îi smulg dușul din mâini și mă răzbun la fel.

Suntem ude leoarcă, iar baia e plină cu apă. Tez fuge în cameră, eu o urmăresc. Începem să râdem ca niște nebune, fără să ne dăm seama că bunica a intrat în cameră și asistă la scenă.

— Ăaa... bună ziua, Cornelia! zice Tez.

— Nu sunt sigură că se anunță o zi prea bună, răspunde ea sec.

— Bunico, iartă-mă... A fost vina lui Tez, ea m-a obligat să merg într-un club de noapte, deși eu nu am vrut.

— Da, sigur, ce să-ți spun: ți-am pus un laț în jurul gâtului și te-am târât cu forța! strigă Tez.

— Dar ce puteam face? Fără mine, te-ai fi dus de tot naibii!

— Ba m-aş fi descurcat foarte bine!

— Linişte! spune bunica. Am crezut că sunteţi adulţi responsabili, dar se pare că m-am înşelat.

O ascultăm fără să ne clintim, cu ochii în pământ.

— Haideţi, îmbrăcaţi-vă şi coborâţi să luaţi micul dejun.

Bunica iese din cameră.

— Ştii, nu a fost prea frumos din partea ta să spui că totul a fost din vina mea.

— Dar nu aşa a fost?

— Din vina mea? Da, de parcă tu ai fi vreun înger!

— Bunica e singurul om care mă înţelege şi nu aş fi vrut să o dezamăgesc. Acum, din cauza ta, am pierdut-o şi pe ea!

Îi întorc spatele şi intru în baie, lăsând-o singură.

Zborul nostru de întoarcere spre Florida decolează la ora 21. Nu aş vrea să plec, în ciuda aventurii noastre neplăcute de ieri. Poliţiştii au promis să-i găsească pe hoţi şi să ne trimită lucrurile prin poştă. La drept vorbind, în clipa asta nu mă preocupă atât furtul genţilor, cât faptul că am dezamăgit-o pe bunica. Dacă îi povesteşte lui tata, am să sfârşesc legată cu cătuşe de radiator...

În următoarea jumătate de oră, ne machiem şi ne îmbrăcăm. Pe scurt, încercăm să ne recăpătăm o înfăţişare omenească. Nu vorbim. Ce-am putea să ne mai spunem? Nu e momentul să discutăm a cui a fost vina: ne-am vârât într-o situaţie cel puţin neplăcută şi va trebui să ieşim cumva din ea.

Când suntem gata, coborâm în sala de mese, care se află la parter. E foarte frumoasă cu pereţii ei albi şi trandafirii sculptaţi pe la colţuri. Oamenii sunt foarte amabili, e suficient să îi priveşti ca să-ţi dai seama că se simt bine. Numai eu sunt pe punctul să mă prăbuşesc sub greutatea propriilor mele probleme în mijlocul acestei mulţimi fericite.

Tez cercetează meniul.

— Toate astea îmi fac greaţă.

— Mai bine ai comanda un whisky, ăsta îți place, îi spun pe un ton sarcastic.

— Nu ai putea s-o termini cu înțepăturile?

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întreabă un chelner în livrea albă, care a venit la masa noastră.

— O cafea cu lapte și un tiramisu pentru mine, vă rog.

— Și dumneavoastră? o întreabă pe Tezer.

— La fel.

În clipa aceea, al doilea mobil al lui Tezer începe să sune foarte tare.

— Da, iubire... Iau micul dejun cu Lori, tu ce faci fără mine? Sper că nu te plictisești, ne întoarcem curând, te iubesc tare, tare... Te sărut.

Tez își termină conversația care începuse deja să mă indispună.

— Matt a fost?

— Da, voia să știe cum ne simțim. Ne invidiază atât de tare că suntem aici!

— Spune-mi, Tezer, când o să vă hotărâți în sfârșit să o faceți împreună, el o să-și dea rapid seama că nu mai ești virgină.

Tezer rămâne tăcută câteva clipe.

— M-am gândit la asta, dar până atunci o să fim deja despărțiți.

— De ce?

— Nu știu, dar după noaptea aia viziunea mea despre lume s-a schimbat. Matt e foarte sigur pe el, crede că-i cel mai cool tip din lume și toată lumea îl dorește. Iar Adam... e atât de drăguț, de sensibil... Din cauza mea s-au întâmplat toate astea. Îmi imaginez cât de rușine trebuie să-i fie.

— Vrei să spui că...

— Nu vreau să spun nimic.

— ...că îți place de Adam?

— N-am spus asta.

— Dar aşa ai lăsat să se înţeleagă.

— Lori, acum nu mai ştiu de capul meu, am nevoie de timp să mă lămuresc ce vreau cu adevărat.

Bunica se apropie de masa noastră.

— Fetelor, trebuie să mă duc să-mi iau rochia, dar nu ştiu dacă vă pot lăsa singure aici.

— Buni, dacă se poate, aş vrea să vin cu tine.

— Şi eu, spune Tezer.

— Atunci, ne întâlnim la intrare în 20 de minute.

Încetul cu încetul, începe să-mi revină buna dispoziţie. O să mă bucur să admir pentru ultima oară străzile Parisului. Şi, mai presus de toate, tocmai am aflat o veste fantastică: LUI TEZER ÎI PLACE DE ADAM. Asta înseamnă că planul nostru începe să capete contur.

Cum am stabilit, peste 20 de minute ne întâlnim cu bunica la intrarea principală a hotelului. Ne aşteaptă într-un taxi. Îmi scot aparatul foto şi fac poze la tot ce mă înconjoară, de la habitaclul maşinii până la numeroasele scuaruri pe care le întâlnim pe drum.

În 40 de zile voi fi moartă.[1] Nu-mi vine nici mie să cred. În clipele în care toate sunt bune şi frumoase încep să-mi regret decizia. La urma urmelor, poate lucrurile s-ar putea aranja cumva şi nu e decât o perioadă neagră din viaţa mea, o perioadă prin care trece toată lumea, mai devreme sau mai târziu. Dar nu, decizia mea e luată şi voi merge până la capăt. Nu e nevoie decât ca secretul meu să nu iasă la iveală şi nimeni să nu-şi dea seama că eu mă pregătesc să trec la acţiune.

---

[1] Cum să te gândeşti că în 40 de zile vei fi moartă imediat după ce faci o grămadă de poze într-un oraş minunat, pe care îl admiri?... Asta poate doar dacă moartea este un simplu joc pentru tine! Lumea este plină de fete care se gândesc la suicid într-un mod demonstrativ, doar ca să-i facă pe cei din jur să le acorde atenţie.

Ajungem la buticul unde a fost confecţionată rochia bunicii. Mă gândesc că eu nu o să mă mărit niciodată, nu o să port niciodată eleganta rochie albă la care toate fetele visează din fragedă copilărie, nu o să cunosc niciodată emoţia pregătirilor de nuntă şi nu o să ştiu niciodată cât de tare îţi bate inima în faţa altarului. Dar fără îndoială aceasta este cea mai bună soluţie. Plecând înainte de a trece prin toate astea, nu o să mai încurc viaţa omului cu care aş putea să-mi unesc destinul la un moment dat.

Bunica s-a dus să probeze rochia, iar eu o aştept cu Tezer în hol. Tez îmi spune ceva, dar nu o aud, sunt complet pierdută în gândurile mele.

— De ce eşti atât de tristă? întreabă ea.

— Nu, sunt bine, doar că... nu vreau să plec de aici. Nici n-am să mă întorc bine, şi am s-o iau de la capăt cu toate problemele.

— Lori, de câte ori nu ţi-am propus să vii să stai la mine? De ce te încăpăţânezi să refuzi?

— Nu vreau să te deranjez.

— Ce tot spui? Părinţii mei nu sunt aproape niciodată acasă, sunt fie în deplasare, fie în oraş. În cea mai mare parte a timpului toată casa e la dispoziţia mea.

— Dacă e aşa, ar putea fi bine...

— Vrei să spui că ar fi super cool! Imaginează-ţi: ne-am trezi împreună, am merge împreună la şcoală, ne-am face temele împreună şi ne-am pregăti împreună masa! Ar fi super!

— ...şi de neuitat. De acord!

— Bine! Frumoasa mea, distracţia abia începe!

Atunci, apare bunica şi coboară scara într-o rochie albă, foarte şic, împodobită cu bucăţele mici de strasuri. Viitoarea mireasă străluceşte din cap până-n picioare, ca şi cum ar fi acoperită cu diamante.

— Bunico, eşti fermecătoare!

— Cornelia, îţi stă foarte bine.

— Serios? Nu prea mă simt în largul meu.

— Cum adică? Rochia e formidabilă! Înnebuneşte Max când te vede!

— Dacă o să aibă aşa efect şi asupra lui, atunci trebuie s-o cumpăr.

Râdem cu poftă.

Mai avem puţin peste cinci ore până când trebuie să mergem la aeroport. Aceste două zile mi-au fost suficiente pentru a mă ataşa de Paris. Mi-ar plăcea să mă întorc într-o zi, dar cred că nu o să mai am ocazia înainte de a face ultima reverenţă şi a mă retrage definitiv.

Mergem prin oraş, oprindu-ne la magazine de suveniruri, de unde umplem patru sacoşe întregi cu flecuşteţe de tot felul. Facem fotografii la toate monumentele. Cu toate că plouă cu găleata, nici nu ne trece prin gând să ne întoarcem la hotel. Vrem să profităm la maxim de ultimele minute care ne-au mai rămas în acest oraş magnific. Dăm peste un parc ai cărui copaci sunt împodobiţi cu panglici de toate culorile, legate de trecători, pentru a se asigura că dorinţele lor se vor realiza. Îmi desfac brăţara de la încheietură şi o agăţ de-o creangă, făcând următorul legământ: „Doresc ca nimeni, niciodată, să nu vină la Paris gândindu-se că se va sinucide în curând şi mă rog să fiu ultima persoană în această stare de spirit."

Dragul meu jurnal!

Sunt la aeroport. Într-o oră părăsim Parisul pentru totdeauna. Ieri nu am avut o zi prea plăcută. Am fentat ghidul şi ne-am dus într-un club de noapte unde am cunoscut doi francezi: Théo şi André, care ne-au drogat şi ne-au furat genţile. Pe moment, am intrat în stare de şoc, dar acum totul mă face aproape să zâmbesc. Suntem atât de proaste şi de naive, incapabile să facem diferenţa între oamenii buni şi oamenii răi, fiind mereu gata să avem încredere totală în

primul venit. Măcar aceste două zile au fost foarte bogate în învăţăminte. Am reuşit să recâştig încrederea bunicii, iar cu Tezer mă împac chiar mai bine decât înainte. Nu învăţăm decât din greşeli. Iar greşelile noastre ne ajută să facem deosebirea dintre bine şi rău. Cufundată în aceste gânduri, îmi dau seama că mă uit fix la o fetiţă care plânge atât de tare, încât toţi pasagerii din aeroport o aud. Repetă printre suspine că nu vrea să meargă acolo unde se simte rău. Oricât de uimitor ar putea părea, micuţa ştie deja ce înseamnă să te simţi rău, deşi nu are nici cinci ani.

Adio, Paris. O să-mi fie dor de tine.

Au mai rămas 40 de zile.

Lori

Ziua 11

E ora 9 dimineaţa şi sunt epuizată. Singurul lucru pe care aş dori să-l fac în clipa asta e să dorm, să dorm cât mai mult. Într-o oră, voi fi în Brevard, a cărui înfăţişare jalnică îmi face greaţă. Nu sunt nici treisprezece ore de când am decolat din capitala pariziană şi sunt copleşită deja o nostalgie cumplită după acest oraş magnific, după locuitorii şi străduţele lui, după atmosfera sa unică. Singurul lucru care mă consolează întrucâtva e faptul că mă pregătesc să mă mut pentru câteva zile la Tezer. M-am simţit bine lângă ea în cea mai mare parte a sejurului nostru.

Tez se opreşte şi cercetează atentă mulţimea adunată în aeroport.

— Lori, mă înşel eu sau aia e mama ta?

Scrutez şi eu marea de oameni şi da, o văd pe mama în dreptul sosirilor. Se uită în jur ca şi cum ar căuta pe cineva.

— Din păcate, nu te înşeli.

— Jodi? exclamă uimită Cornelia, care o vede la rândul ei.

— Dar ce caută aici? întreb eu.

— S-ar părea că a venit pentru noi.

Ne îndreptăm spre ea. Nu înţeleg de ce a venit să ne întâmpine, mai ales că ne urăşte atât de mult, pe bunica şi pe mine.

— Mamă, Gloria, în sfârşit! Vă aştept de o veşnicie!

— Jodi, nu ne-am închipuit că o să ne aştepţi.

— M-am gândit că o să fiţi obosite. Am comandat un taxi.

Mama se întoarce şi se îndreaptă spre ieşire.

— Mai să n-o recunosc pe fata mea.

— Buni, ai grijă, trebuie să aibă ea cine ştie ce idee ascunsă, toată povestea asta mă îngrijorează.

Ne oprim şi schimbăm o privire.

— Hei, veniţi şi voi? strigă Tez.

Ajungem în parcarea pentru taxiuri. E foarte cald afară, aproape sufocant. Aerul nu e ca la Paris. Suntem aproape de Miami Beach, de aceea temperatura e atât de ridicată.

Probabil că la Brevard va fi mai răcoare.

Rămânem tăcute pe toată durata drumului. Nimeni nu vorbeşte cu nimeni. Din când în când, mă uit pe furiş la mama, încercând să ghicesc ce are în cap. Traversăm megapolisul Floridei, plin de zgârie-nori, cu o densitate enormă de populaţie şi cu ambuteiaje care nu te duc deloc cu gândul la toamna care deja s-a instalat. O oră mai târziu (poate puţin mai mult), zgârie-norii au cedat locul unor case mai obişnuite, iar parcurile tapetate cu frunze galbene au înlocuit buticurile de lux. Nu încape nicio îndoială: am ajuns la Brevard.

Când taxiul se opreşte lângă casa noastră, mama coboară din maşină cu viteza luminii.

— Haideţi, intraţi, am făcut o tartă şi mă tem să nu se fi răcit deja.

— Lori, hai că eu plec, spune Tezer.

— Vai, nu, Tezer, e încă devreme şi trebuie să guşti din specialitatea mea!

— Aş vrea, doamnă McPhin, dar părinţii mei probabil că sunt îngrijoraţi, trebuie s-o şterg, spune Tezer şi pleacă.

— Jodi, am să plec şi eu.

— Cum adică? Doar am gătit pentru voi!

— Dar de ce, mă rog? Nu am o amintire prea bună despre ultima noastră discuţie.

— Ştiu, mamă, şi aş vrea să lămurim lucrurile. Hai să intrăm, să bem un ceai şi să stăm de vorbă, da?

— Bine.

Bunica intră în casă.

— Gloria, mi-a fost aşa de dor de tine! Vreau să te îmbrăţişez, spune mama, întinzând braţele spre mine.

— Nu mă atinge...

O împing şi intru în casă.

Bunica s-a aşezat la masa din salon şi o aşteaptă pe mama. Urc la etaj fără a-i da vreo atenţie, trec pe lângă dormitorul părinţilor şi îl zăresc pe tata, care stă pe marginea patului. Se uită fix la perete şi parcă nici nu respiră. Mi se face pielea ca de găină.

— Tată...

— Bine-ai venit, draga mea.

— Ţi-am adus un suvenir.

Scot din geantă un mic Turn Eiffel.

— Pentru tine.

— Mulţumesc.

— Ce s-a întâmplat?

— La ce te referi?

— La mama. E ciudată. E politicoasă cu toată lumea şi ţine morţiş să fie drăguţă.

— Datorită psihologului ei.[1]

— Se duce la psiholog?

---

[1] Într-adevăr, o idee foarte bună să mergi la psiholog când viaţa ta a luat-o razna. E drept, lucrul acesta trebuie făcut cât mai devreme. Un terapeut bun poate să-ţi arate lucrurile altfel decât le vedeai până atunci.

— Acum, da. După plecarea ta, a început o terapie şi şi-a reluat serviciul.

— Nu pot să cred.

— Vrea să se schimbe.

— Crezi că va reuşi?

— Nu ştiu... dar mă străduiesc să cred.

— Gloria, hai să bei un ceai, o aud pe mama strigând.

Oare mama s-a hotărât să se schimbe pe bune? Dacă-i aşa, e o veste excelentă. Măcar să păstreze o anumită discreţie, să nu mai facă crize de isterie şi să fie amabilă cu bunica. Ce altceva aş mai putea cere?

Intru în camera mea, îmi arunc rucsacul pe jos, îmi iau mobilul (l-am şterpelit de la tata, fără să-şi dea seama, în timp ce vorbeam cu el) şi o sun pe Tezer.

— Tez, vin la tine în seara asta, cum am stabilit, spun eu în şoaptă.

— Perfect, îţi pregătesc o cameră.

— Imaginează-ţi că mama a început o terapie.

— Aşadar, la voi domnesc calmul şi pacea?

— Aşa s-ar părea.

— Şi atunci de ce vorbeşti în şoaptă?

— Înainte de plecare, tata mi-a confiscat mobilul. A trebuit să-l recuperez fără ca el să-şi dea seama.

— M-am lămurit, văd că la voi e o atmosferă de zile mari! Vino când vrei, te aştept.

Îmi ascund mobilul sub noptieră şi îl văd pe Prince, tolănit pe pat. Doarme aşa de profund doar când e relaxat. Deduc că mama nu a uitat de el în cele două zile, ceea ce mă linişteşte.

Cobor şi o văd pe mama şi pe bunica sporovăind şi râzând.

— Stai jos, nu-mi place să văd oamenii bând ceaiul rece.

— Tarta e cu nuci?

— Da, şi cu prune. E foarte bună, gustă!

— Mamă, eu sunt alergică la alune!

— Vai, da, eşti alergică... Cum am putut uita?

— Nu-i nimic! exclamă bunica. Îţi aminteşti când şi eu am uitat că eşti alergică la citrice şi ţi-am luat cremă de lime? Te-ai umplut de pete roşii pe toată faţa! Ca să nu mai amintesc că era exact în ziua serbării de iarnă de la liceul vostru! adaugă bunica chicotind.

— Doamne, ce m-ai enervat atunci! spune mama, râzând şi ea.

Nu se poate, cred că visez! Femeia asta, care cu nici câteva zile în urmă arunca tot soiul de obscenităţi în faţa mamei ei, acum se uită cu drăgălăşenie la aceasta din urmă, zâmbind şi evocând amintiri din copilărie! Ce mă scoate din sărite!

— Ajunge! urlu eu.

Mama şi bunica se uită fix la mine.

— Bunico, ai uitat ce ţi-a spus şi cum a îndrăznit să te dea afară din casă ca pe-o zdreanţă?

— Nu, n-am uitat.

— Iar tu, mamă, îţi imaginezi că după o şedinţă la psiholog ai învăţat să-ţi iubeşti în sfârşit mama?

— Te duci la psiholog?

— Da, mamă. Cred că era singura soluţie. Vreau să mă schimb şi, pentru început, vreau să-ţi cer iertare. Când ţi-am spus toate lucrurile alea oribile, m-am purtat complet aiurea şi mă simt groaznic pentru asta. Mă bucur că te măriţi şi că Max te iubeşte. Iartă-mă! zice mama, izbucnind în plâns, iar bunica începe şi ea să lăcrimeze.[1]

— Sigur că da, Jodi, te-am iertat deja, te iubesc atât de mult!

Se îmbrăţişează plângând, iar eu simt că, dacă mai stau aici un minut, am să clachez şi eu.

---

[1] Important, deosebit de important ca în viaţă să poţi spune aceste cuvinte: iartă-mă, te rog, te iubesc!

Dragul meu jurnal!

M-am întors la Brevard, unde mă simt cumplit de rău. Oraşul în sine nu e chiar atât de groaznic, dar am această impresie din cauza oamenilor care îl locuiesc. Din cauza mamei mele, care acum vrea în mod evident să devină o altă persoană. Din cauza tatălui meu, care este complet pasiv şi nu-l interesează decât arareori de noi. Din cauza prietenei mele, care nu e chiar proastă grămadă, dar uneori se poartă ca o puştoaică de cinci ani. Din cauza lui Matt, care pare atât de sigur de el, când în realitate e un molâu. Ei sunt cei care îmi dau toate motivele ca s-o termin... dar, în acelaşi timp, fără ei nu aş putea rezista nici măcar puţinul timp pe care-l mai am de trăit. Pe scurt, totul e cât se poate de complicat.

Au mai rămas 39 de zile.

Lori

Am dormit în jur de trei ore. La plecare, credeam că în familia mea lucrurile încă se mai puteau rezolva. Dacă părinţii mei ar renunţa la divorţ, de pildă, aş fi cel mai fericit om din lume! Cu toate aceste gânduri am reuşit să dorm bine, iar acum mă simt în formă.

Bunica a plecat deja, nu am apucat să-i spun măcar la revedere. Ce ruşine îmi e că am ţipat la ea! Ies din cameră. Tata e la muncă, sunt singură cu mama, care e în camera ei şi face ordine.

— Mamă...

— Da, Gloria?

— Vreau să te îmbrăţişez.

— Vino-ncoace!

Mă apropii de ea şi o îmbrăţişez. Cât mi-a lipsit asta! În ultima vremea nu am făcut decât să ne certăm şi iată că acum ne strângem în braţe. Simt mirosul şamponului ei cu plante.

— Îmi pare rău pentru zilele trecute, şi pentru toate celelalte, zic eu.

— Nu, nu, e numai vina mea. Eu sunt cea care te-a împins spre asemenea reacţii!

Zâmbesc, mama mă sărută pe gât.

— De acum va fi altfel. Îţi promit.

Se aude ţârâitul telefonului de la parter, mama iese din cameră, iar eu rămân locului, încremenită. Nu m-am simţit niciodată atât de bine şi aş vrea ca această clipă de fericire să dureze o eternitate. Arunc o privire pe măsuţa joasă din mijlocul camerei şi zăresc o carte de vizită. O iau şi citesc: „Doctor Freys: eu te pot ajuta!" Sub numărul de telefon şi adresă este notată data de astăzi. Aşadar, în scurt timp are o şedinţă.

Mama începe să se pregătească de plecare. Îmi vine o idee: oare nu ar trebui să mă duc şi eu la astfel de şedinţe? Dacă minunatul doctor va reuşi să mă convingă că viaţa e frumoasă? Cel puţin ar trebui să-i mulţumesc pentru pacea care s-a întors în căminul nostru.

Mă îmbrac repede şi ies din casă, urmărind-o pe mama. Nu trebuie să ştie că m-am dus după ea la terapie. Aşa că îmi trag gluga pe cap şi merg cu paşi mărunţi.

După o jumătate de oră de învârtit prin oraş, mama face colţul după o clădire roşie, urcă o scară dărăpănată şi intră în imobil. Credeam că acest doctor minunat trebuie să aibă o clinică mai prezentabilă. Dar acum nu mai am de ales: cinci minute mai târziu, intru şi eu în acelaşi imobil. De altfel, locul se dovedeşte a fi mai plăcut decât părea la prima vedere: răsună o muzică liniştitoare şi e foarte luminos. Într-un colţ, zăresc o masă.

— Bună ziua, pe cine căutaţi? mă întreabă tipul de la recepţie.

— Am venit pentru doctorul Freys.

— Intraţi în sală, şedinţa începe imediat.

— Mulţumesc.

Intru într-o încăpere destul de strâmtă, cu ferestre foarte mari. Înăuntru, o mulţime de oameni care vorbesc între ei

şi râd. O reperez pe mama undeva în mijlocul sălii; nu face excepţie de la regulă, stă de vorbă cu vecinul ei şi râde. Ca să nu mă vadă, mă instalez undeva în spate şi aştept.

La puţin timp după aceea, în sală intră un bărbat la vreo 50 de ani, îmi imaginez că acesta e doctorul Freys.

— Vă salut pe toţi! spune el, iar toţi cei prezenţi se ridică parcă împinşi de acelaşi arc, îşi duc mâna dreaptă la inimă şi se înclină. Mă bucur să vă văd pe toţi. Aţi îndeplinit misiunea pe care v-am dat-o?

— Da, Maestre, răspund ei în cor.

MAESTRE?! Hei, aţi înnebunit cu toţii sau ce v-a apucat?

— Greg, ai cerut iertare apropiaţilor tăi?

Un tip din primul rând se ridică, se înclină şi zice:

— Da, Maestre.

— Mona, tu ai cerut iertare celor apropiaţi?

Se ridică o tânără din rândul al doilea, se înclină şi ea şi răspunde:

— Da, Maestre.

— Jodi, ai cerut iertare celor apropiaţi?

Mama, care stă în rândul al treilea, se ridică şi ea şi se înclină.

— Da, Maestre.

Dumnezeule, nu mă simt deloc în largul meu. Parcă toţi oamenii ăştia ar fi nişte zombi!

— Sunt mândru de voi. Acum, vom face un exerciţiu nou.

Deschide o cutie în care se află un obiect strălucitor.

— Luaţi o lamă.

Toată lumea se supune şi ia o lamă, nimeni nu întreabă DE CE.

Freys se apropie de mine şi mă priveşte surprins.

— Închideţi ochii şi prezentaţi-vă, vă rog.

Mă ridic, îmi tremură genunchii. „Doctorul" mă priveşte fix.

— Mă numesc... Molly. Am venit... să mă ajutaţi.

— Foarte bine, Molly, am să-ţi îndeplinesc dorinţa.

Atunci iau şi eu lama care se află în cutia din faţa mea.

— Deschideţi ochii, spune doctorul.

Îmi reiau locul şi încep să tremur de parcă aş fi fost posedată.

— Acum repetaţi după mine: sunt mai puternic decât oricine altcineva!

— Sunt mai puternic decât oricine altcineva!

— Am propriul meu stăpân înlăuntrul meu!

— Am propriul meu stăpân înlăuntrul meu!

— Am s-o dovedesc!

— Am s-o dovedesc!

Apoi toţi pun mâna pe lamă şi îşi crestează încheietura, fără a vărsa nicio lacrimă de durere.[1] Toţi privesc drept înainte.

Am un singur gând: SĂ FUG, SĂ FUG CÂT MĂ ŢIN PICIOARELE!

Profit că Freys stă cu spatele, mă ridic şi ies în goană. Din fericire, nimeni nu mă bagă în seamă.

— Opriţi-vă, trebuie să plătiţi şedinţa! strigă tipul de la recepţie.

— Nu, ar trebui să chem poliţia!

Individul tace, iar eu o ţin într-o goană, gâfâind. E O SECTĂ!

Şarlatanii ca „doctorul" Freys adulmecă sufletele rătăcite, cu probleme familiale grave, şi profită de starea lor de slăbiciune pentru a le lua banii, îndoctrinându-le cu prostii.

Mama e în pericol şi trebuie să o salvez. Dar cum să o abordez? O să mă asculte şi o renunţe la şedinţe? Fie ce-o fi, eu trebuie să încerc.

Opresc un taxi şi mă întorc acasă.

Chipurile celor care se automutilau mi-au rămas adânc întipărite în memorie, cu atât mai mult cu cât mama se afla printre

---

[1] Nimeni nu ar trebui să te pună să te răneşti astfel. Este o practică abuzivă, care nu are nicio tangenţă cu adevărata cale de vindecare.

ei. Până acum, nu am asistat niciodată la asemenea practici. Mereu am făcut tot ceea ce mi-a stat în puteri ca să evit astfel de ceremonii şi mi-e greu să înţeleg cum de mama, care e de formaţie jurist, s-a putut lăsa abuzată de aceşti uzurpatori care profită pur şi simplu de disperarea oamenilor.

Încerc să mă calmez şi să-mi găsesc cuvintele potrivite pentru conversaţia pe care o voi avea cu mama pe acest subiect.

Dinspre bucătărie urcă până în camera mea un miros plăcut; s-a întors mama. Hai, Gloria, trebuie s-o avertizezi.

Cobor. Mama stă în picioare lângă aragaz.

— Mmm, ce bine miroase!

— Am pregătit o mâncare spaniolă, sper că nu eşti alergică la chili?

— Nu. Dar ce-ai păţit? întreb eu, arătând către încheietura ei bandajată.

— A, nimic, o prostie. Ieşeam din magazin şi, dintr-odată, un dulău s-a repezit la mine. Probabil a adulmecat tonul din sacoşă. M-a muşcat.

— Ce coşmar! Mamă, observ că te simţi mult mai bine după doar câteva şedinţe. Ai putea să nu te mai duci?

— Nu. Trebuie să urmez tratamentul până la capăt. Nu trebuie să ne batem joc de starea noastră psihică. Şi apoi, rău nu au cum să-mi facă!

— Mami, dar şedinţele astea sunt destul de scumpe, iar noi nu stăm prea bine cu banii.

— Gloria, ce s-a întâmplat? De când merg la şedinţele astea, mă simt mult mai bine. Cu ce te deranjează?

— Nu-mi place să mă minţi.

— Să te mint?

— Da, mamă, ştiu că nu te-a muşcat niciun câine. Tu nu urmezi o terapie, ci o spălare a creierului sub îndrumarea unui adevărat guru, şef de sectă!

— Despre ce vorbeşti? Doctorul Freys e doctor în ştiinţe!

— Nu-mi pasă! Ar fi putut să te omoare! Mamă, te implor, nu te mai duce acolo.

— Nu, doctorul Freys mă ajută.

— La ce te ajută? Să-ţi tai venele?

— Nu vorbi aşa despre el, spune ea, apucând un cuţit.

— Mamă, ăsta-i adevărul: tipul e un escroc!

— Taci din gură! strigă ea împingându-mă în spate, cu cuţitul în mână.

Nu-i lipsea mult să mă lovească. Din fericire, tata a intrat chiar în clipa aceea.

— Jodi, ce faci?

— Nimic, dragule, am alunecat.

— Gloria, eşti bine?

— Nu, tată, nu sunt bine...

Urc în camera mea, iau într-o mână rucsacul pe care nu am apucat să îl desfac, în cealaltă pe Prince. Cobor şi, fără a da nici cea mai mică atenţie părinţilor mei, ies din casă şi mă duc la Tezer.

Afară e o seară răcoroasă. Încerc să merg repede, vreau să mă întind, să închid ochii şi să nu mă gândesc la nimic.

Ajung la casa lui Tez şi sun.

După trei minute, deschide uşa.

— Lori, hai, intră.

— Nu sunt singură, îi spun eu, arătându-i pisoiul.

— Ei, dar cine-i ghemotocul ăsta de blăniţă?

— Îl cheamă Prince. Îmi pare rău, dar nu puteam să-l las singur acolo.

— Nu face nimic, îi găsim noi şi lui un culcuş.

— Unde sunt părinţii tăi?

— Mama e la o prietenă, o petrecere a burlăciţelor. Iar tata probabil că sărbătoreşte pe undeva semnarea unui nou contract. Hai, vino să-ţi arăt camera ta.

Urcăm la etaj. Casa lui Tezer e mare, cu mobile scumpe, iar eu mă simt ca într-un palat.

— E un dormitor de oaspeţi.

Intru. Pereţii sunt bleu, are tavan înalt, puzderie de lumini, un pat dublu, un dulap enorm şi un covor foarte moale.

— Uau, parcă e un apartament prezidenţial.

Tez chicoteşte.

— Instalează-te, simte-te ca acasă! Sau mai bine nu, încearcă să uiţi cum era la tine.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic. Ţi-e foame?

— Nu, mulţumesc.

— Cum vrei tu. Dacă nu ai nimic împotrivă, mă duc să mă culc. Sunt foarte obosită.

— Cum aş putea avea ceva împotrivă la aşa ceva, Tezer?

— Ai o baie exact lângă camera ta, iar în dulap ai să găseşti pijamaua, halatul şi tot ce mai ai nevoie. Gata... hai, noapte bună!

— Noapte bună şi, încă o dată, mulţumesc.

Prince şi-a găsit deja un loc pe pat.

Mi-am luat porţia de încercări şi pe ziua de azi. Acum, mă rog Domnului să nu stau să mă gândesc toată noaptea cum aş putea s-o scot pe mama din secta asta sinistră care ar putea s-o ucidă.

Nu vrea să mă gândesc la asta. Numai de nu m-aş gândi...

Ziua 12

E ciudat să te trezeşti într-o casă pe care nu o cunoşti, cu reguli şi mod de viaţă diferite. N-aş putea spune că la mine e mai bine, dar nici la Tezer nu mă simt în largul meu. Mă trezesc ultima, mă îmbrac pe fugă, mă machiez şi fug la bucătărie, unde Tezer şi mama ei iau deja micul dejun.

— Bună dimineaţa la toată lumea, spun.

— Bună dimineaţa, Gloria, ai dormit bine? mă întreabă mama lui Tezer.

— Minunat. Aveţi o casă foarte frumoasă!

Mă aşez la masă şi îmi iau micul dejun: o cană cu cafea foarte tare, o prăjitură, bacon pe o farfurioară şi salată, totul pare foarte apetisant.

— Grace! Grace, vino imediat aici! strigă Tezer. Avem o menajeră total imbecilă!

În niciun minut, o femeie măruntică se prezintă la masă şi se înclină adânc, aproape până la picioarele lui Tezer.

— Da, domnişoară?

— Urăsc cafeaua cu frişcă! Nu eşti în stare să reţii un lucru atât de simplu?

— Îmi pare rău, domnişoară, vă aduc imediat altceva.

— Prea târziu! Îţi tai două sute de dolari din salariu!

— Vă rog, vă implor, domnişoară! M-aţi penalizat şi ieri. Dacă o să continuaţi aşa, nu o să-mi rămână niciun ban să-i iau mâncare copilului meu.

— Ce-mi pasă mie. Poţi pleca.[1]

Femeia pleacă fără să scoată o vorbă.

— Mamă, când ai să te hotărăşti să o concediezi?

— Mi-e milă de ea, dar la cum te porţi tu, nimeni n-o să mai vrea să lucreze la noi.

— Ce insinuezi?

— Nu mai am nimic de spus.

— Iar eu te sfătuiesc să-ţi ţii gura!

Am fost întotdeauna uimită de felul în care se adresează unii altora în familia asta. Ai zice că nimeni nu respectă pe nimeni şi toată lumea e mulţumită aşa.

Tatăl lui Tezer trece pe lângă masă, vorbeşte la telefon fără fără să ne bage în seamă.

---

[1] Cum poţi fi prietenă cu o astfel de fată? Nu cuvintele pe care ţi le spune o persoană sunt cele care te ajută să o cunoşti. Mult mai relevante sunt diversele situaţii în care îi poţi studia comportamentul.

— Bună dimineața, dragule, spune mama lui Tezer, dar el nu o aude.

— Tată!

Își continuă conversația la telefon și iese din casă.

— E dependent de muncă!

— După părerea mea, pur și simplu nu-i pasă de noi.

— E posibil.

Din stradă se aude un claxon.

— Fir-ar, e Matt, iar eu nu sunt gata!

Tez se ridică și pleacă.

— Gloria, voiam să te întreb, ai probleme acasă?

— Nu, de ce?

— Pentru că fetele nu dorm la prietene decât atunci când ceva e în neregulă în familia lor.

— Nu, totul e bine, doamnă Wikkery.

— Perfect. Dar dacă ai vreo problemă, mie îmi poți spune orice. O să te ascult și o să încerc să te ajut.

— Mulțumesc.

Mama lui Tezer primește un telefon și răspunde.

— Da, dragul meu... Da, a plecat deja... Sigur că poți veni... Te aștept... Te sărut.

Chicotește și urcă la etaj.

Hotărât lucru, au toate cadavrele din lume prin dulapurile lor! Mă întreb dacă Tezer e la curent cu mișcările mamei ei. Cred că da, și nu pot decât să admir răbdarea de care dă dovadă.

Ies în stradă, mașina lui Matt este deja acolo. E atât de cool când un tip așa de mișto vine și te ia de acasă! O invidiez din nou pe Tez: aș da orice să-l văd pe Matt în fiecare dimineață în fața casei mele.

— Salut!

— Salut. Vine și Tez?

— Da, cred că da.

Urc în maşină. Îmi amintesc de cele două seri când Matt m-a condus acasă, după scandalul cu Nick şi după petrecere. Atunci stăteam pe scaunul din faţă şi îi simţeam căldura corpului. Atât de mult îmi lipseşte astăzi căldura aceea.

— Şi cum a fost la Paris?

— A fost super! Am făcut o mulţime de poze!

— Nu am fost niciodată la Paris: tata m-a dus mereu ba în Spania, ba în Italia. Din Franţa el nu are amintiri prea plăcute.

Tez ne întrerupe conversaţia. Iese din casă şi se îndreaptă spre maşină.

— Salut, iubi.

— Salut.

Se sărută sub ochii mei, e foarte neplăcut de privit, dar încerc să rezist eroic.

— Hai să ne grăbim, e târziu deja, spune Tezer, iar maşina demarează.

Iată-ne plecaţi spre liceu, ca şi cum călătoria în Franţa şi tot ce s-a petrecut acolo nu s-ar fi întâmplat niciodată. Trebuie să mă întorc în clasă, să aştept răbdătoare recreaţia, şi să mă plictisesc de moarte la orele de geometrie şi de engleză. Nu mai pot!

La biologie, toate fetele din clasă îşi dau aere, ca de obicei, căci prof还 nostru, domnul Fitch, e foarte musculos şi sexy. Ba chiar în asemenea hal, că nu există fată din liceul nostru care să nu se fi înamorat de el după o oră de curs. Astăzi, însă, mintea mea e în altă parte. La ora anterioară, nu-mi învăţasem lecţia şi m-am ales cu un D. Şi n-am terminat încă orele!

— Vai, Doamne, e beton. Nevastă-sa are mare noroc, nu-i aşa, Lori?

Încerc să memorez rapid principalele capitole ale cursului, dar Tez nu mă lasă în pace.

— Lori...

— Tez, lasă-mă, încerc să învăţ.

— Calmează-te. E doar biologie!

— Dacă iau un D, ai mei mă expediază direct în iad, mi-au rezervat deja biletul!

Urmărind cu degetul lista cu numele elevilor, domnul Fitch caută bietul nefericit pe care-l va asculta azi.

— ...Şi astăzi o s-o auzim pe... McPhin!

— Fir-ar..., şoptesc eu ridicându-mă din bancă. Graţie numeroaselor cercetări, s-a stabilit că... e o teorie nouă care... conform căreia...

— McPhin, ai învăţat sau nu lecţia?

— Domnule, eu...

În acel moment, Tezer mă împinge din toate puterile şi cad la pământ.

— Gloria, ce-ai păţit? întreabă Fitch, repezindu-se spre mine.

— Nu, nimic, doar că am ameţit.

— Trebuie să mergi la infirmerie.

— Domnule Fitch, pot să o însoţesc? întreabă Tezer.

— Sigur că da.

Tez mă ia de braţ şi mă conduce afară din clasă.

— Ce naiba faci?

— Te-am salvat, toanto! O să i se facă milă de tine şi n-o să te potcovească cu un D.

— De acord, mulţumesc... dar a câta oară le servim numărul ăsta?

— O să fie bine, stai liniştită. Şi apoi, îl ador pe Fitch, dar are o voce aşa de monotonă, că mai aveam puţin şi adormeam.

Râdem din toată inima, dar ne oprim brusc când auzim nişte voci – un bărbat şi o femeie – care vorbesc foarte degajat, flirtând liniştiţi. Dintr-odată, bărbatul zice:

— Eşti atât de frumoasă, te doresc!

— Tu auzi ce aud şi eu? o întreb pe Tez.

— Da. Seamănă cu un agaţament în toată regula!

— E sala doamnei Lawrence!

— Incredibil! Şi eu, care credeam că e încă virgină la cei 35 de ani ai ei.

Ne apropiem, caut o crăpătură între uşă şi perete, în cele din urmă o găsesc, iar ceea ce văd mă şochează în ultimul hal...

— Tată? şoptesc eu.

— Da, el e... Ce japiţă...

Vorbesc şuşotind, chicotesc. Tata o atinge pe umăr, ea închide ochii... ÎMI VINE S-O OMOR PE CURVA ASTA!

— E mai mult decât pot suporta!

Vreau să deschid uşa, dar Tezer mă opreşte şi mă lipeşte de perete.

— Stai! Ce faci?

— E tatăl meu! Nu pot sta aici fără să reacţionez!

— Ascultă, nu pricepi ce avantaje poţi trage după ce ai văzut asta?

— Ce vrei să spui?

— Îl poţi şantaja şi îţi poţi îmbunătăţi notele la mate.

— Tezer, ce tot îndrugi acolo?

— Trebuie să profităm de situaţia asta delicată. Începând de azi, Lawrence o să-ţi lingă pantofii dacă nu vrea ca viaţa ei să se transforme într-un coşmar.

— Dar e tatăl meu! Familia mea e pe punctul de a se nărui sub ochii mei...

— Păi, ce, asta nu s-a întâmplat deja?

Aşa-i, din familia mea nu a mai rămas nimic: mama e sub influenţa unui guru periculos care a fanatizat-o complet; cât despre tata, are o relaţie cu profa mea de mate! Familia mea nu mai există ca familie, e compusă din oameni care nu se mai suportă.

Curtea şcolii e pustie. Toţi elevii sunt fie la cantină, fie pe stadion. Sunt singură, aşezată pe o bancă, şi sper că liniştea mă va ajuta să scap de gânduri. Sunt într-o asemenea stare, încât îmi vine să-mi pun capăt zilelor chiar acum, ca să nu mai sufăr, ca să nu mai simt nimic.

Aud paşi, cineva se apropie. E Matt.

— Unde-i Tez? întreabă el.

Ciudat, ce caută aici? Ar trebui să ştie că Tez e la cantină.

— Lori...

— Da?

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic grav.

Vreau să plece, pentru că simt că sunt la un pas să clachez şi nu vreau să mă vadă plângând.

— Tot Nick?

— Matt, eu... eu aş vrea să rămân singură...

— OK. Îmi pare rău, gata, plec.

— Să nu-ţi pară rău... Te las, trebuie să plec şi eu.

Grăbesc pasul şi trec de colţul clădirii.

Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji. Ce slabă sunt! Şi ce tare m-am săturat să izbucnesc în plâns la cea mai mică supărare! Părinţii mei mă omoară încet, încet cu purtarea asta a lor.

— Nu fi tristă, frumoaso!

Inima începe să-mi bată nebuneşte, mă întorc şi văd aceleaşi namile care m-au ameninţat în apropierea casei. Suntem singuri. Degeaba aş ţipa, nu mă aude nimeni.

— Ce vreţi?

— Povesteşte-te despre necazurile tale, zice unul dintre ei cu răutate.

— Plecaţi!

Încerc să scap, dar cel mai înalt mă împinge brutal şi mă prăbuşesc la pământ.

— Răspuns greşit!

— Crezi că ai să poţi scăpa multă vreme de Nick? Crede-mă, nu e deloc dispus să te ierte.

— Hei, lăsaţi-o în pace!

Îl zăresc pe Matt în spatele lor.

— Şi ce-ai să ne faci, mă rog?

— Urăsc faptul că trebuie să-mi murdăresc mâinile cu nişte lingăi de-ai lui Nick de teapa voastră, dar dacă trebuie, o s-o fac!

— Nu am vrut decât să vă prevenim. Aveţi probleme serioase, dragi copii.

Gorilele lui Nick se întorc şi pleacă. Matt mă ajută să mă ridic.

— Eşti bine?

— De unde... de unde ai ştiut că o să...

— Ţi-a căzut o scrisoare din carte.

Matt îmi întinde un plic.

— „Fereşte-te de colţuri"... Dumnezeule, chiar că m-am săturat! Ce vrea?

— L-am rănit în amorul propriu, iar acum vrea să se răzbune.

— Când o să se termine toată povestea asta?

— Cred că noi suntem cei care vor trebui să-i pună capăt.

Matt se îndreaptă cu un pas hotărât spre intrarea principală a şcolii.

— Matt...

Îl urmez.

Se apropie de cantină. Simt că e nervos şi e în stare de orice. Asta mă sperie.

— Matt, ce-ai de gând să faci?

— Am să pun capăt poveştii ăsteia o dată pentru totdeauna.

O ia la goană spre cantină şi nu se opreşte decât în dreptul mesei lui Nick.

— Hei, Nicky!

Acesta se întoarce, iar Matt îi trânteşte un pumn zdravăn direct în maxilar.

Nick cade la câţiva metri de masă. Toată lumea începe să ţipe. Tezer de asemenea.

— Matt, ce faci, ce te-a apucat?

El nu aude, iar de îndată ce Nick încearcă să se ridice, Matt se aruncă asupra lui şi începe să-i care pumni.

— Matt! strigă disperată Tezer.

În clipa aceea, doamna Kinstley, directoarea, intră ca o furtună în cantină.

— Ce se întâmplă aici?

Matt şi Nick nici nu o bagă în seamă.

— Matt Guins, încetează imediat!

În cele din urmă, băieţii din echipa de rugby reuşesc să-i despartă pe cei doi foşti prieteni.

— Tu eşti cel care o să aibă probleme, ticălosule! strigă Matt.

— Amândoi în biroul meu! Imediat!

Nick şi Matt se supun şi o urmează pe doamna Kinstley. Tezer face o criză de isterie.

— De ce a făcut asta?

— Tez, calmează-te.

— M-a făcut de râs în faţa întregii şcoli!

— Am să-ţi explic totul, linişteşte-te.

Ieşim din cantină şi ne ducem la toaletă. Când rămânem singure, îi povestesc lui Tezer tot ce s-a întâmplat. Îi povestesc cum am fost cât pe ce să-l omor pe Nick şi cum, de atunci, el o ţine într-o ameninţare. Îi mai explic şi că Matt m-a apărat şi că, prin urmare, e şi el ameninţat. M-am săturat să ascund toate astea. Prietenii nu trebuie să aibă secrete unii faţă de alţii.

— Nu mi-am imaginat niciodată că tu ai putea fi vinovată! Dar de ce nu mi-ai povestit mai devreme?

— Nu am vrut să ştii. Din cauza acelei petreceri tâmpite, toată viaţa mea a luat-o razna.

— Dacă am chema poliţia?

— Nu. E în stare să-i îmbrobodească aşa de bine, că până la urmă ieşim noi vinovaţi.

— Ştiam că Nick e un cretin, dar să încerce să te violeze şi să se înverşuneze împotriva ta, asta depăşeşte puterea mea de înţelegere!

— Nu ştiu ce ar trebui să fac în continuare.

— Ascultă-mă, într-o bună zi o să se plictisească. Nu trebuie decât să aştepţi.

— Nu cred că se va opri.

Ne întoarcem la cursuri, dar Matt nu revine şi Tezer pare îngrijorată. Încă o zi bogată în evenimente... Matt şi Nick s-au bătut, iar eu am descoperit că tata are o aventură cu doamna Lawrence. Noroc că nu avem matematica astăzi, că nu mi-aş fi putut păstra calmul şi sigur aş fi ajuns la scandal cu curva asta.

La ieşirea din liceu, îl vedem pe Matt lângă maşina lui. Tez fuge spre el, eu o urmez.

— Ce ţi-a zis directoarea? întreabă Tezer.

— Nimic deosebit. Trebuie să spăl pe jos în clase după ore. Ca de obicei, a inventat o pedeapsă „originală".

— M-ai speriat aşa de tare!

Tez îl sărută. În acelaşi timp, Matt se uită la mine. Nu îmi dau seama ce înseamnă privirea lui şi urc în maşină.

Dragul meu jurnal!

Astăzi sunt singură, întinsă în pat în camera lui Tezer. Prince e lângă mine, pare a se fi obişnuit deja cu noul lui mediu. Astăzi am făcut o descoperire cumplită: TATA IESE CU DOAMNA LAWRENCE! Nu îmi vine să cred că după vizita ei la noi ca să discute despre notele mele, tatălui meu i s-au aprins călcâiele după ea. Tezer spune că pot obţine ceva avantaje de pe urma acestei situaţii, dar recunosc că nu prea înţeleg la ce avantaje se referă. Acum, mama face parte dintr-o sectă şi e convinsă că asta o ajută. Ieri am încercat să o conving de contrariul, dar a fost gata să mă înjunghie. Sufăr şi am uitat de mult ce înseamnă dragostea, înţelegerea şi sprijinul unei familii unite. Mi-e din ce în ce mai greu să mă controlez şi abia aştept s-o termin cu toate, ca să nu mai am niciodată probleme. Când nu voi mai exista, în mod sigur toate vor fi mai simple.

Fiecare zi care trece îmi aduce un alt motiv pentru a mă sinucide. Fără îndoială, moartea nu e cea mai bună dintre soluții, dar în cazul meu e soluția care se impune de la sine.[1]

Au mai rămas 38 de zile.

Lori

— Lori... Lori, vino repede!

Când aud țipetele lui Tezer, cobor scara în fugă.

— Ce-i, Tez?

— Ce zici de culoarea asta de ruj? Îmi stă bine?

— De asta ai țipat în halul ăsta?

— Da, de ce?

— Am crezut că te omoară cineva!

— Imposibil!

Râdem din toată inima. Ne întrerupe soneria mobilului lui Tez.

— Alo... salut... Nu, sunt liberă... De acord, la ce oră? Bine, rămâne stabilit.

Tezer închide.

— Ghici cine m-a sunat?

— Matt?

— Nu, Adam.

— Uau, ce-a zis?

— Mi-a propus să ne întâlnim în seara asta la garajul lui... Ce idee ciudată!

— Pare de-a dreptul fermecător! Noapte, întuneric, miros de benzină, mașinile care trebuie reparate și voi doi! Ce mai, foarte romantic! râd eu.

— Da, foarte, numai că vom fi trei: eu, el și tu!

— Ce?

---

[1] Puțină lume știe că suicidul este, pentru un om deprimat, un fel de soluție optimistă, o ieșire, singura la îndemână într-un anume moment din viață.

— Vii cu noi!

— Nu, Tez!

— Ba da, Lori. Sunteţi prieteni vechi, nu v-aţi văzut de mult şi o să petrecem câteva clipe plăcute împreună în locul ăsta original.

— Dar pe tine te-a invitat!

— Şi ce dacă? Lori, eu am un prieten, nu mă pot duce să mă întâlnesc singură cu un alt tip.

— Dar te poţi culca cu el!

— Nu schimba subiectul, te rog! Să mergem!

— Tezer, nu vreau să fiu în plus.

— Iar eu nu vreau să fac altă prostie de care să mă simt vinovată până la sfârşitul zilelor. Te rog, Lori.

— Bine, fie.

— Dar să nu-i spui lui Matt.

— Am înţeles.

Peste câteva ore, oprim un taxi ca să ne ducem la întâlnire. Afară e deja întuneric, iar acolo unde Adam a invitat-o pe Tezer nu e ţipenie de om. Atmosfera e lugubră şi mie începe să mi se facă pielea de găină din cauza frigului.

— Eşti sigură că ăsta e locul?

— Da, a spus la intersecţia cu strada Luxemburg.

La zece metri de noi, observăm o construcţie micuţă, e garajul, dar înăuntru nu se vede niciun semn de viaţă.

— Ciudat, unde-o fi? se întreabă Tezer, privind în jur.

— Sună-l.

— Imediat.

Tez îşi caută mobilul în geantă.

— La naiba, s-a descărcat.

— Iar eu l-am uitat pe al meu acasă.

Tezer bate în poarta garajului.

— Adam!

Cinci minute mai târziu, grilajul automat se deschide şi suntem efectiv orbite de lumina mai multor ghirlande scânteietoare.

— Hei, salut, credeam că vii singură.

— Salut, zâmbeşte Tezer.

— Îmi pare rău, Adam, ea m-a rugat să o însoţesc.

— Nu-i nimic, intraţi.

Înăuntru e foarte frumos, sunt lampioane peste tot, de parcă ar fi Crăciunul.

— Super, zice Tezer.

— M-am străduit cât am putut şi eu. Ce face bunica ta?

— Minunat.

— Adam, mor de foame, nu ai ceva de mâncare? întreabă Tez.

— Sigur că da, lăsaţi-mă numai un minut.

Adam se duce în altă încăpere.

— E o întâlnire galantă? mă întreabă Tezer cu voce scăzută.

— Aşa s-ar zice.

— Lori, nu pot, trebuie să plecăm.

— Mai aşteaptă, băiatul a făcut nişte eforturi, nu-l putem lăsa baltă.

— Ai dreptate.

— Uite şi masa!

Adam aduce un platou mare, plin cu tot soiul de gustări.

— Mulţumesc. Mmm, arată foarte bine! exclamă Tezer.

— Gloria, pot să vorbesc puţin cu tine?

Mă ridic de pe taburet şi îl urmez pe Adam.

— Ia spune, cum merge planul nostru?

— Ca uns. La Paris mi-a mărturisit că îi place de tine.

— Serios?

— Da. Aşa că perseverează!

— Am hotărât să-i organizez o seară romantică.

— Super. Tez se dă în vânt după tipii care-i fac surprize. Eu am să mă întorc acasă, dar tu trebuie să-mi promiţi ceva.

— Ce?

— Controlează-te. Şi nu uita că are un prieten care, dacă află ceva, n-o să-ţi fie prea moale.

— Ştiu. Promit că o să am grijă.

Ne întoarcem la Tez.

— Tezer, eu plec.

— Cum? Unde?

— Mi-am amintit că... nu i-am dat să mănânce lui Prince, şi apoi avem o mulţime de teme pentru mâine, aşa că am să plec.

— Cum vrei tu.

— Pa, Adam.

— Pa.

Ies din garaj şi mă îndrept spre stradă.

E aproape ora zece şi nu se vede nicio maşină pe aici. Încep să tremur. Singurul felinar care funcţionează dă o lumină chioară, aşa de palidă încât nu vezi mai departe de vârful nasului. Tocmai când pierdusem orice speranţă să găsesc o maşină, un 4 x 4 cu geamuri fumurii opreşte lângă mine. Urc şi închid portiera.

— Bună seară, vă rog, eu merg...

Dar încremenesc brusc de spaimă şi mi se taie respiraţia. ÎN MAŞINĂ SUNT GEALAŢII LUI NICK, CEI CARE NE-AU AGRESAT!

— Uite c-ai picat în plasă, frumuseţe!

— Nu!

Vreau să deschid portiera, dar îmi dau seama că e blocată.

Maşina demarează.

— Opriţi! Vă rog!

— Dacă nu taci imediat, mă obligi să te pocnesc.

Izbesc cu pumnii în geamul din spate.

— Ajutor!

— Te-am avertizat.

Îmi dă una în cap şi îmi pierd cunoştinţa.

PARTEA A PATRA

SIGH (SUSPINUL)

Ziua 13

— Lori... Lori... Mă auzi? Lori!

Cineva mă loveşte uşor peste obraz. Deschid ochii, în gură simt gust de sânge şi încetul cu încetul încep să-mi vin în simţiri.

— Matt!?

— Slavă cerului, ţi-ai revenit!

Mă ridic şi privesc în jur. Sunt singură cu Matt într-un loc care aduce a peşteră, fără nimic altceva decât un bec mic în tavan.

— Unde suntem?

— Nu ştiu.

Are sânge uscat pe frunte. Se pare că l-au târât cu forţa aici, ca şi pe mine. Când îmi dau seama că suntem ţinuţi prizonieri, încep să bat cu pumnii în uşă, urlând:

— Hei! Lăsaţi-ne să ieşim, ticăloşi nenorociţi!

— Lori, potoleşte-te.

— Daţi-ne drumul, netrebnicilor!

— Lori.

Matt mă împinge spre perete.

— Nu are rost să strigi, oricum nu ne aude nimeni.

— De ce?

— Cred că recunosc locul ăsta. E clubul-buncăr al lui Nick, unde își organizează petrecerile secrete. Nu se aude nimic în exterior, nici măcar atunci când dă muzica la maxim.

— Şi atunci ce ne facem?

— Aşteptăm. Mai devreme sau mai târziu, vor deschide uşa şi vom putea discuta cumva.

Mă ghemuiesc, sprijinită de perete. Sunt atât de epuizată, încât nici măcar nu aş putea descrie în ce stare mă aflu. Aş vrea să plâng, dar nici pentru asta nu mai am vlagă. Cât mi-aş dori ca povestea asta să se termine cât mai repede! Aş da orice ca să fiu din nou acasă cu ai mei, pe care aş fi dispusă să-i suport din nou, numai să nu fiu obligată să rămân şi să putrezesc aici. Stăm aşa vreo jumătate de oră, fără să schimbăm nicio vorbă. Mă uit fix în faţa mea şi încerc să nu mă gândesc la nimic, dar Matt rupe tăcerea.

— Mi-e aşa de foame, că aş fi în stare să mănânc şi o râmă cu sos tomat.

— Iar eu aş face orice ca să ies de aici.

— Ţi-e frică?

— Nu, dar mi-e scârbă de locul ăsta. Şi suport foarte greu gândul că nu ştiu ce ne aşteaptă.

— Încă o invenţie de-a lui Nick pentru a se răzbuna. Îl cunosc, nu va renunţa prea curând.

— Dacă ne omoară?

— E prea laş pentru asta.

Pe neaşteptate, aud un zgomot în spatele uşii.

— Auzi?

— Da, trece cineva prin faţa uşii.

Matt se apropie de uşă şi acum începe el să bată cu pumnii şi să strige:

— Nick, deschide uşa asta blestemată... Nick!

— Nu mai aud nimic.

— Nici eu.

Mă lipesc din nou de perete şi atunci observ un pandantiv pe jos.

— Ce-i ăsta? E al tău?

— Da, l-am cumpărat pentru Tezer.

— E frumos. O să-i placă.

— Spune-mi, nu ţi-a zis nimic despre mine?

— Nu, nimic.

— E cam ciudată în ultima vreme, iar relaţia noastră nu mai e la fel. Chiar nu a zis nimic, eşti sigură?

Brusc, mă apucă furia:

— Matt! Nu ştim unde suntem şi ce-o să ni se întâmple, iar tu te gândeşti la Tezer! CHIAR CREZI CĂ E MOMENTUL POTRIVIT?

— Dar de ce ţipi în halul ăsta?

— Pentru că suntem aici din cauza ta!

— Din cauza mea?!

— Dacă nu te-ai fi luat prosteşte de Nick la cantină, nu am fi fost acum aici!

— Şi dacă tu nu te-ai fi dus cu el în camera aia, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

— Nu am crezut că o să se ajungă aici!

— Nici eu!

Respir adânc. Doamne, sfinte, cum pot fi atât de proastă? E numai vina mea şi acum îmi vărs furia asupra omului pe care-l iubesc cel mai mult pe lume.

— Îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău. Da, la urma urmelor, este numai vina mea.

— Nu, e vina mea. Dacă aş putea da timpul înapoi şi să procedez altfel...

Atunci, uşa metalică se deschide şi în cadrul ei apare un tip.

— Salutare, porumbeilor. Urmaţi-mă.

— Nu mergem nicăieri cu tine, răspunde Matt.

— Matt, trebuie să facem ce spune el.

— Amica ta pare mai inteligentă decât tine. Nu ai vrea să îi urmezi sfaturile?

Fără a scoate o vorbă, Matt vine alături de mine. Mergem o bună bucată de vreme pe un hol lung. Lumina e atât de puternică, încât mă dor ochii.

— Dave, ia spune, cât te plătește pentru treaba asta murdară?

— Gata, Matt, ajunge.

— Chiar nu ți-e scârbă să-i lingi cizmele în halul ăsta?

— Știi, în locul tău nu aș mai vorbi așa, altminteri s-ar putea ca maică-ta să nu te mai recunoască...

Ne oprim în fața unei uși. Dave o deschide și intrăm într-un spațiu larg, care seamănă cu o parcare subterană. Se simte un miros puternic de umezeală, lumina e foarte slabă, iar pereții sunt acoperiți cu mucegai. În mijloc e aranjată o masă enormă dinspre care vine o mireasmă apetisantă de mâncare. Lângă masă stă Nick.

— În sfârșit, ați părut! Vă aștept de ceva vreme! Vă e foame?

— Du-te dracului, Nick, zice Matt.

— Dar ție, Gloria?

— Nu, mulțumesc.

Cel mai important e să nu-l enervăm, să nu-l enervăm în niciun fel.

— Atunci, haideți să trecem la subiect. Apropiați-vă.

Eu fac doi pași înainte, Matt nu se clintește.

— Matt, am spus să te apropii.

— Iar eu ți-am spus să te duci dracului!

— Gloria, puișor, nu fi timidă, vino mai aproape.

Mă apropii de masă, pulsul mi se accelerează și mi se face cu adevărat teamă.

— Nick, îmi pare rău. Sunt vinovată față de tine, nu ar fi trebuit să te las să sângerezi acolo. Nu mai închid ochii din ziua aceea. Iartă-mă, te rog, nu am vrut să se întâmple așa!

— Bravo! Este exact ceea ce voiam să aud. Acum e rândul lui Matt!

— Nu am de gând să-mi cer scuze de la tine, ticălosule!

— Te las să te gândeşti puţin... fie te aşezi în genunchi şi îţi ceri iertare şi vă las să vă vedeţi de viaţa voastră, fie lucrurile vor lua altă întorsătură...

— Nu am de gând să-mi cer scuze...

— Foarte bine... Jake!

În cameră intră o namilă de bărbat. Se îndreaptă spre mine. Scoate un cuţit din buzunar şi mi-l pune la gât.

— Ce zici, Matt, ori îţi ceri iertare, ori Jake îi taie beregata. Număr până la trei. Unu...

Nu mai am aer şi simt cum lama îmi crestează pielea.

— Ce faci? Las-o în pace!

— Doi...

— Dă-i drumul imediat!

— Doi şi jumătate...

Matt mă priveşte drept în ochi; pe gâtul meu se preling stropi de sânge.

— Trei.

— Stop!

Matt îngenunchează.

— Iartă-mă! Iartă-mă! Sunt un ticălos! Te rog să mă ierţi!

— Jake, dă-i drumul.

Mă prăbuşesc în genunchi şi încep să tremur convulsiv.

— Vezi, Matt, nu a fost chiar aşa de greu.

— Acum ne laşi să plecăm? întreabă Matt.

— Parcă aş avea chef să mă mai joc puţin cu voi. Îmi place cum vă apăraţi unul pe altul.

Nick îmi întinde mâna şi mă ridic.

— Gloria, tremuri, mă excită chestia asta.

Se apleacă spre mine.

— Ştii ce aş vrea?

Rămân mută, de parcă mi-aş fi înghiţit limba.

— Răspunde, ştii sau nu?

— Nu.

— Vreau să continuăm ceea ce nu am putut termina zilele trecute.

Mă prăbuşesc la pământ, plângând.

— Nick, te implor, nu! strig eu printre hohote.

— Nu o atinge! urlă Matt.

Nick bate din palme şi îşi fac apariţia şapte namile. Îl încercuiesc pe Matt şi încep să-i care pumni cu toată violenţa.

— Alege, Gloria, ori eşti de acord, ori ăştia îl bat până-l omoară.

Ard toată, mă uit la Matt, pe care tipii ăştia sunt gata să-l ucidă. Mi-e cumplit de frică. Nu vreau să-i cedez lui Nick, dar dacă e singura cale de a-l salva pe Matt... Îl iubesc, nu vreau să-l las să sufere din cauza mea.

— Nu-l asculta, Lori! strigă Matt.

— Timpul trece, zice Nick. Hai, Gloria, trebuie să te hotărăşti...

— Sunt de acord! urlu eu hohotind.

— Gata, ordonă Nick oamenilor, făcând un semn cu mâna. Ştiam că ai să-mi faci pe plac, scumpete. Să mergem!

Mă înşfacă de braţ şi mă târăşte pe culoar.

— Nu, Gloria, nu te duce cu el! strigă Matt dintr-o suflare.

Nu-l mai aud. Ieşim pe coridor, unde îl urmez pe Nick fără a opune nicio rezistenţă. La ce-ar folosi? Nu vreau să-l văd pe Matt agonizând într-o baltă de sânge. Iar ceea ce se va întâmpla între Nick şi mine va fi suficient pentru a-mi justifica sinuciderea, căci acum sunt absolut convinsă că nu o să regret gestul de a-mi pune capăt zilelor. Nick deschide uşa şi intrăm într-o cameră micuţă. În mijlocul ei tronează un pat imens. Trei tipi intră după noi.

— Ei ce caută aici?

— A, da, îmi pare rău, am uitat să te anunţ. Prietenii mei te admiră foarte mult şi ar vrea să ni se alăture, sper că nu ai nimic împotrivă?

Aşadar, iată-mă singură într-o cameră, în faţa a patru namile de bărbaţi; încep să tremur, gândindu-mă la ceea ce urmează să îmi facă.

— Aşază-te.

Nick mă împinge pe pat, tipii vin lângă mine.

— Ţi-am cerut iertare, ce mai vrei?

— Ştii bine ce vreau! Dezbracă-te!

Rămân încremenită pe pat, ca şi cum aş fi fost paralizată.

— Dezbracă-te, altfel te omor! mă ameninţă Nick.

Când încep să-mi desfac primii nasturi ai cămăşii, zăresc pe noptieră un pahar mare. Îl înşfac, îl sparg trântindu-l cu toate puterile, iau un ciob ascuţit şi mă retrag, lipindu-mă cu spatele de perete.

— Uau, începe circul! exclamă Nick.

— Ştii ceva, Nick, nu are niciun rost să ameninţi că mă omori. Nu mi-e frică de moarte. Din contră, o aştept, ba chiar număr zilele. S-ar părea că ziua marii plecări a sosit... În schimb, te rog să-i dai drumul lui Matt. A fost, totuşi, cel mai bun prieten al tău! Ştii că a fost cât pe ce să mă lovească atunci când a aflat ce ţi-am făcut? Pentru că ţinea la tine! Era gata să te răzbune!

Apăs ciobul de încheietură. Sticla îmi sfâşie pielea şi urlu de durere. Toţi se uită la mine cu gura căscată, încremeniţi, cu ochii ieşiţi din orbite de groază. Îmi tai venele, sângele începe să curgă valuri.[1]

— Vezi tu, Nick... Nu-i chiar aşa de greu să pui punct final unei vieţi de rahat.

În clipa aceea, Matt năvăleşte în cameră, cu un pistol în mână.

— Gata, acum eu stabilesc termenii. Ori ne laşi să plecăm, ori trag, şi nu-mi pasă că sunt martori! Voi, hai, afară!

Cei trei tipi ies din cameră.

— Hai, trage. Ce aştepţi?

---

[1] Pentru ca sângele să curgă valuri de la încheietura mâinii, este necesară o rană foarte adâncă, executată într-un anumit fel. Mulţi tineri care vor să-şi taie venele reuşesc cel mult să-şi taie tendoanele de la mână, ceea ce are urmări ireversibile.

— Aş prefera să ne laşi să plecăm.

— Nu. Trage.

Matt nu îndrăzneşte să apese pe trăgaci.

— Vezi, eşti un laş. Aşa ai fost de când te ştiu! Mereu am fost mai bun decât tine şi de aia m-ai invidiat întotdeauna!

— Da, ce să-ţi spun! E grozav să fii un tip urât de toată lumea, dar pe care nimeni nu îndrăzneşte să-l scuipe în faţă numai pentru că are un tătic influent. Mi-e milă de tine, Nick!

— Dacă ţi-e milă de mine, omoară-mă! Hai!

Matt pune degetul pe trăgaci.

— Matt, nu face asta, spun eu.

Atunci, Matt vede sângele care îmi curge pe braţ.

— Lori, ce ţi-a făcut?

Profitând de clipa de neatenţie a lui Matt, Nick îl loveşte şi îi smulge pistolul. Matt cade, iar Nick îl împinge spre mine.

— Acum, îndrăgostiţilor, se pare că a venit momentul să ne luăm la revedere!

Exact în clipa aceea în cameră năvălesc patru poliţişti.

— Ce dracu' căutaţi aici? strigă Nick.

— Nick Huston, eşti arestat.

Simt că viaţa mă părăseşte.

— Lori.

Matt mă loveşte uşor peste faţă.

— Hei! Fata asta moare! Trebuie dusă urgent la spital!

Ziua 14

Lumina era atât de puternică, încât clipesc des. Pereţii sunt albi, sunt acoperită cu un cearşaf, am un pansament la încheietură şi nu mai simt nicio durere. Sunt la spital, e cald. Când înţeleg că mă aflu în sfârşit în siguranţă, oftez adânc.

Zâmbesc când întorc capul şi îl văd pe Matt pe un scaun, lângă patul meu. Doarme. Rănile i-au fost tratate, e plin şi el de pansamente. Mă dau jos din pat şi îl trezesc.

— Matt... Matt..., şoptesc eu.

Deschide ochii şi, când mă vede, zâmbeşte cu duioşie.

— Ţi-ai revenit? Cum te simţi?

— Bine.

— Doctorul a spus că rana nu era prea profundă şi că o să se vindece repede. Ai avut noroc.

— Da... Aşadar, coşmarul ăsta s-a terminat?

— Da. Nick o să stea o perioadă bună după gratii.

— Cum ai reuşit să anunţi poliţia şi unde ai găsit un pistol?

— Nu a fost prea greu. Gealaţii lui Nick sunt tipi zdraveni, dar nu din cale-afară de isteţi. M-au lăsat singur cu un mobil şi un pistol pe masă.

Matt tace câteva clipe.

— Ştii, nu ar fi trebuit să accepţi să o faci...

— Ce să fac?

— Să te duci cu el. Ca să mă salvezi.

— Ar fi putut să te omoare.

— Nu, n-ar fi făcut-o.

— Nu aveam de ales în momentul ăla.

Matt tace din nou, apoi începe să se caute prin buzunar şi îmi întinde ceva.

— Vreau să-l păstrezi tu.

În mâini ţine pandantivul.

— Dar l-ai cumpărat pentru Tezer.

— Cred că ţie o să-ţi vină mai bine.

Îmi ia mâna bandajată şi îmi pune pandantivul în palmă.

— Mulţumesc, şoptesc eu.

Îmi păstrează mâna într-a lui multă vreme. Încep să visez că are aceleaşi sentimente ca şi mine şi brusc mă inundă o plăcere

fără margini. Imaginaţi-vă puţin: băiatul pe care îl iubesc de ani de zile mă ţine de mâna în care a pus un pandantiv pe care mi l-a dăruit. Aş vrea ca această clipă să dureze o eternitate, dar în salon dau năvală Adam şi Tezer.

— Lori, Matt!

Tezer aleargă spre el şi îl sărută.

— Salut, cum vă simţiţi? întreabă Adam.

— Acum e totul bine, răspunde Matt zâmbind. Suntem teferi şi nevătămaţi.

— Am crezut că înnebunesc!

Tezer se uită la mâna mea.

— Doamne, Dumnezeule!

— Tezer, nu-ţi face griji, gata, s-a terminat!

— Nu-ţi poţi închipui prin ce-am trecut! Dar sunt atât de egoistă că mă gândesc tot la mine într-un astfel de moment! Ce fericită sunt că vă simţiţi bine!

— Încă nu am avut vreme să le povestesc totul părinţilor tăi, spune Adam.

— Cu atât mai bine. Nu vreau să ştie.

— Eşti sigură?

— Da.

— Începând de astăzi, nu vă mai scap din ochi. Aţi înţeles? râde Tez.

Râdem cu toţii din toată inima. În salon intră o asistentă.

— Gloria McPhin, cum te simţi?

— Foarte bine. Cred că sunt gata să mă întorc acasă.

— Mai întâi trebuie să te consult.

Se apropie de mine, îmi cercetează pupilele cu o lampă, îmi ia pulsul.

— Cum tentativa ta de sinucidere nu a fost premeditată, nu eşti obligată să faci o vizită la psihiatru.

— Mulţumesc.

E o veste pe care o primesc cu mare uşurare.

— Matt Guins, tu cum te simţi?

— În plină formă.

— Ai avut noroc. Ai oase solide, aşa că au rezistat la loviturile puternice pe care le-ai primit. Totuşi, promite-mi că nu mai faci şi alte prostii.

— Promit.

— Peste oră vă puteţi întoarce amândoi acasă.

ÎN SFÂRŞIT! Abia aştept să îmi regăsesc mediul obişnuit şi să încerc să uit toată povestea asta înfricoşătoare.

— Nu ştiam că există asistente aşa de drăguţe, spune Adam.

— Chiar aşa! Şi ai văzut ce halat scurt are!

— Matt, îţi amintesc că sunt aici şi aud tot! îl avertizează Tez.

— Îmi pare rău. Cred că sunt primele semne de vindecare. Instinctul meu de mascul se trezeşte la viaţă, râde Matt.

— Tezer, poate ar trebui să-i lăsăm să se mai odihnească puţin în timp ce noi ne ducem să pregătim maşina? sugerează Adam.

— De acord, spune Tezer.

Adam şi Tezer ies din salon şi ne lasă singuri.

— Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, spun eu.

— Aşa-i, răspunde el.

Asistenta se întoarce la noi.

— Matt Guins, poţi să te întorci în salonul tău?

— Da, sigur că da.

Matt se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

— Pe curând.

— Ai noroc cu prietenul tău, spune asistenta.

Eu roşesc instantaneu.

— Nu e prietenul meu.

— Atunci amicul tău, dacă preferi. A stat toată noaptea lângă tine. M-a emoţionat atât de tare, încât m-a podidit plânsul.

Încep să zâmbesc prosteşte... A stat lângă mine şi m-a privit dormind. PROBABIL A PRIMIT O LOVITURĂ URÂTĂ ÎN CAP ŞI NU MAI ŞTIE CE FACE.

Câteva ore mai târziu, ajung înapoi la Tezer acasă. Sunt plină de energie, aş vrea să mă întorc imediat la liceu, dar doctorul mi-a spus să mai stau cel puţin o zi în pat şi să nu mă obosesc.

— Dar tu acum nu ar trebui să fii la ore? o întreb pe Tezer.

— Ce vorbeşti? Am de gând să stau toată ziua cu tine.

— Tezer, nu are rost. Mă simt bine.

— Ştii, oricine ar fi bucuros dacă cineva i-ar propune să-i aducă suc de portocale şi biscuiţi la pat toată ziua!

Râdem cu poftă. Oare încercarea asta m-a făcut mai bună? Voi putea trăi eliberată de gândurile mele paranoice? Nu-mi vine să cred.

Dragul meu jurnal!

Nu ştiu de unde să încep să-ţi povestesc ce mi s-a întâmplat în ultimele două zile. Nick ne-a răpit, pe Matt şi pe mine, apoi ne-a umilit obligându-ne să-i cerem iertare şi a vrut să se culce cu mine. Dacă Matt nu ar fi fost acolo, nu ştiu cum s-ar fi terminat totul. Nu o să le spun nimic alor mei, nu are niciun rost. Mama e pe punctul de a-şi pierde minţile din cauza divorţului, iar tata e prea ocupat s-o curteze pe doamna Lawrence. HALAL FAMILIE MAI AM ŞI EU!

Dar nu ăsta e esenţialul. Cel mai important e că se întâmplă ceva între mine şi Matt. Chiar dacă poate părea ciudat, mai că sunt bucuroasă că Nick ne-a sechestrat pe amândoi, căci aşa m-am apropiat de Matt. Visez la asta dintotdeauna. Când o sărută pe Tez în faţa mea, nu mă pot împiedica să îmi imaginez că aş putea fi eu în locul ei. Îl iubesc cu adevărat. Şi nu e nicio îndoială că ceea ce simt pentru el este iubire. Nu e

o flacără trecătoare. Trebuie să fac în aşa fel încât Tez să petreacă mai mult timp cu Adam, şi aşa, poate că...[1]

Puţin mai mult de 36 de zile...

Lori

Fac un duş, mă schimb şi mă întind în pat. Prince e lângă mine. De mai bine de o oră se freacă de picioarele mele. Sunt în sfârşit calmă, aşa cum visam de multă vreme!

Tez intră în cameră cu un platou mare.

— Grace ţi-a pregătit o supă.

— Aş mânca-o cu plăcere, dar chiar nu mi-e foame.

— Ai uitat ce-a zis doctorul? Trebuie să stai în pat şi să mănânci. Aşadar, respectă sfaturile doctorului!

Tez pune platoul pe masă. Iau lingura şi înghit puţină supă. E foarte bună.

— Sigur că da! Grace e toantă grămadă, dar când vine vorba de gătit, poţi avea încredere în ea.

Mai mănânc puţin.

— Ştii, m-am tot gândit la ce s-ar fi întâmplat dacă tu şi Matt nu v-aţi mai fi întors... Cred că nu mi-aş fi revenit niciodată după o asemenea pierdere.

— Tezer, s-a terminat. Trebuie să încercăm să uităm.

— Ai vrut să te sinucizi... Dar când ţi-ai tăiat venele, la mine nu te-ai gândit deloc? La mama ta? La tatăl tău? Ce era în capul tău când ai făcut asta?

— Nu aveam ce face altceva în clipa aia. Să ştii că moartea nu e cel mai cumplit lucru care ni se poate întâmpla.

— Dar ar fi fost teribil pentru mine să nu te mai am alături, spune ea cu lacrimi în ochi.

---

[1] Există câteva lucruri care te vindecă de ideea de suicid; unul dintre ele este lupta pentru supravieţuire, iar altul este însăşi dragostea. Iar Lori are parte acum de amândouă.

— Linişteşte-te. Sunt aici, cu tine, pisica mea toarce. Viaţa e frumoasă, nu-i aşa?

— Eşti al naibii de optimistă!

— Spune-mi, l-ai hrănit pe Prince cât am lipsit?

— Sigur că da. Să înţeleg că pisica e mai importantă pentru tine decât prietena ta?

Tezer se aşază atunci pe burta mea şi începe să mă gâdile, îmi cunoaşte toate punctele sensibile.

— Vai, nu, amândoi sunteţi importanţi pentru mine!

— Mulţumesc frumos că mă pui pe acelaşi plan cu o amărâtă de mâţă maidaneză! spune ea râzând.

— Bun, hai să schimbăm subiectul. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat când te-am lăsat cu Adam alaltăieri seara?

— Oh, nu, nu asta...

— Hai, în detaliu, te rog!

— Nimic deosebit. Am vorbit, am mâncat, iar după aceea m-a condus acasă.

— Şi?

— Şi m-a invitat astăzi la o plimbare.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Nimic încă, dar cred că am să refuz.

— De ce?

— Pentru că, Lori, îţi spun a suta oară: am deja un prieten! A fost cât pe ce să fie omorât ieri şi nu vreau să bat şi eu un cui!

— Ascultă-mă, dacă nu faci altceva decât să te plimbi, asta nu înseamnă mare lucru!

— Nu ştiu... Mi-ar plăcea foarte mult să mă duc, dar ceva mă reţine.

— Atunci du-te şi te machiază, pune-ţi o rochie frumoasă şi sună-l pe Adam.

— Şi Matt?

— Ce-i cu Matt? E acasă la el, în pat, n-o să-şi facă apariţia chiar acum.

— Cred că ai dreptate. O să-l sun pe Adam. Oricum, nu suntem decât prieteni, nu facem nimic rău.

— Bineînţeles.

Tezer se ridică din pat şi se îndreaptă spre uşă.

— Acum odihneşte-te.

DAR CE M-A APUCAT? O împing de bunăvoie în braţele lui Adam ca să pot ieşi eu cu Matt. Doamne, e groaznic! Şi ce-i mai rău, e că ea are încredere în mine şi îmi urmează sfaturile! În locul ei, mi-aş fi dat de mult seama că sunt manipulată.

Două ore mai târziu, Adam vine să o ia pe Tezer şi se duc la o plimbare. Şi ce dacă Tezer iese cu prietenul meu din copilărie? Se înţeleg atât de bine! Sentimentele lui Tez pentru Matt sunt doar de faţadă. Petrec destul de puţin timp împreună, îşi telefonează ocazional şi se duc uneori la cinematograf. Se sărută doar pentru a epata galeria şi încearcă să creeze iluzia cuplului perfect. Personal, m-am săturat să fiu spectatoare la toată povestea asta. Vreau ca Tezer şi Matt să fie fericiţi, chiar dacă asta presupune că trebuie să se despartă.

Casa e toată la dispoziţia mea. Mă plimb prin multele camere, mă uit la fotografii. E atâta spaţiu, încât te-ai putea lesne rătăci în clădirea asta imensă. Iar decoraţiunile şi mobilierul sunt atât de scumpe!

Dintr-odată, aud soneria de la intrare. Iniţial bănuiesc că e Tezer, care s-a întors deja de la plimbare, dar m-am înşelat. Deschid uşa şi îl văd pe Matt.

— Salut, iată-mă din nou. Tezer e acasă?

— Nu. A... a plecat la proful ei de franceză, mint eu.

— Bine.

— Intră, nu e nimeni acasă. Părinţii lui Tez sunt în deplasare, iar Grace şi-a terminat serviciul pe ziua de azi.

Matt intră.

— Am adus ceva.

Văd că ține în mână o sticlă de whisky.

— Uau, ai decis să organizezi o cină romantică?

— Nu, voiam doar să ciocnim pentru că l-am învins pe netrebnicul ăla blestemat. Ai ceva împotrivă?

— Alcoolul nu este recomandat în starea mea.

— Un pahar nu are cum să-ți facă rău.

— Bine.

Trecem în salon și ne așezăm pe podea. Matt toarnă whisky.

— Ce zici, ciocnim noi doi?

— Pentru tot ce-am reușit să depășim, închin eu.

Îmi golesc paharul. Gustul amar al băuturii îmi amintește de seara de la Paris, când i-am cunoscut pe cei doi escroci locali.

— Bravo, l-ai golit rapid. Putem să mai bem unul.

— Matt... Bine, numai un strop, te rog.

Mai sorb o înghițitură și mă sprijin cu spatele de canapea.

— Și dacă Nick va fi eliberat... taică-su e așa de influent!

— Nu te îngrijora, tata a făcut tot posibilul pentru ca Nick să rămână în închisoare cât se poate de mult.

Rămânem tăcuți. Mă uit la șemineu și simt cum alcoolul mi se urcă la cap.

— Știi, la spital am vrut să-ți spun ceva.

— Ce?

Mobilul lui Matt începe să sune.

— Așteaptă puțin.

Se ridică și se duce în cealaltă cameră. Oare ce vrea să-mi spună? Doamne, Matt, nu mă poți ține așa, cu sufletul la gură! După trei minute – care mi s-au părut o eternitate – se întoarce.

— Cine era?

— Mama. Voia să știe unde sunt.

Izbucnesc în râs.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Scuză-mă, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că un tip aşa zdravăn ca tine ar putea fi supravegheat de părinţi! Şi eu, care vedeam în tine un macho viril, râd eu.

— Dar sunt un macho!

— Da, sigur, ce să-ţi spun!

Mai beau un pahar fără să-mi dau seama.

— Nu mai face moaca asta, parc-ai fi un puştan de cinci ani!

— Zău?

Mă ridic şi încep să alerg prin casă. Matt vine după mine. În clipa asta semănăm cu doi puşti care-şi fac de cap.

Mă urmăreşte, dar eu nu mă las prinsă. Cobor repede scara, intru pe un hol şi deschid o uşă. Dau peste o piscină. Matt intră şi el, eu fug şi râdem ca nebunii. Îl împing în apă. El începe să dea din mâini şi să mă stropească, iar eu îl privesc, râzând.

— Ce zici, macho, te-ai răcorit? îl întreb eu batjocoritor.

— Gata, ai câştigat!

El se apropie înotând de mine, mă prinde de braţ şi, după o secundă, scot un ţipăt şi cad în apă.

— Tâmpitule!

Îl stropesc, el face la fel. Apa îmi intră în ochi, în urechi, dar nu bag în seamă şi îl stropesc în continuare, ca să mă răzbun. Atunci mă prinde brusc în braţe şi nu mai pot face nicio mişcare. E atât de aproape. Îl privesc drept în ochi, el face la fel. Respiraţia noastră e gâfâită, ca şi cum am fi alergat multă vreme. În piscină, totul redevine calm. Doar respiraţia noastră sparge liniştea. Simt cum mă înlănţuieşte cu tandreţe de talie, mi se pare că zbor în apă. Ce se va întâmpla acum? Totul este atât de real. DA. Nasurile noastre se ating, închid ochii şi îmi pun mâinile pe umerii lui. Buzele noastre se lipesc. E atât de tandru. Transpir şi am frisoane în acelaşi timp. Îmi ard obrajii, iar Matt mă sărută în continuare. Deschid ochii şi îmi recapăt

brusc luciditatea. Realizez că mă sărut cu prietenul celei mai bune prietene. TREBUIE SĂ MĂ OPRESC! Îl împing pe Matt. Înot spre marginea piscinei şi ies din apă.

— Lori, spune Matt.

Respiraţia mea e tot mai precipitată. Cu un pas hotărât, ies în stradă ca să-mi limpezesc gândurile. Matt apare în cadrul porţii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu te apropia de mine!

— Dar măcar intră, eşti îngheţată!

— Nu mi-e frig, răspund eu clănţănind din dinţi.

Matt, şi el ud şi congelat, se apropie de mine.

— Voiam doar să-ţi spun că pentru mine eşti mult mai mult decât o fată oarecare.

— Taci din gură...

— Simt că în tine există ceva mai mult.

— Te rog să taci...

— Iar sărutul nostru nu a apărut întâmplător.

— Suntem ameţiţi, iar oamenii ameţiţi fac adesea prostii...

— Dar nu ai simţit nimic?

— Am simţit, Matt! Am simţit că am băut prea mult!

Mă depărtez, dar el mă priveşte în continuare în ochi.

— Întoarce-te acasă, acum.

— Nu.

— Bine, atunci am să plec eu.

Cu aceste cuvinte, îi întorc spatele şi o iau la goană tot înainte.

Ziua 15

Nu e niciodată plăcut să te trezeşti şi să ştii de la bun început că nu te aşteaptă o zi prea bună. Ieri, m-am întors destul de târziu, dar din fericire Matt nu mai era acolo, iar Tezer dormea

în camera ei. Trebuia să mă gândesc la ceea ce se întâmplase. L-am sărutat pe Matt, dar nu asta îmi doream mai mult decât orice pe lume? Atunci de ce am atâtea remuşcări? Tezer este mereu alături de mine, mă ascultă ori de câte ori sunt la necaz. Cum am putut să-i fac una ca asta şi să închei pactul ăla prostesc cu Adam? Mi-e silă de mine.[1]

N-aş fi vrut să mă duc azi la şcoală ca să nu dau peste Matt şi Tezer, dar sunt câteva zile bune de când lipsesc de la cursuri şi s-ar putea ca Kinstley să-i sune pe ai mei, ceea ce ar fi culmea ghinionului. Mă trezesc aşadar la cinci şi jumătate dimineaţa, mă îmbrac pe fugă şi cobor la parter fără să fac zgomot. Tocmai când voiam să ies din casă dau peste Grace, care îmi spune:

— Bună dimineaţa, domnişoară.

— Bună dimineaţa, Grace.

— Nu m-am gândit că o să vă treziţi atât de devreme. Dacă aşteptaţi puţin, vă pregătesc imediat micul dejun.

— Nu, mulţumesc, Grace, trebuie să plec.

Deschid uşa, dar mă opresc.

— Grace...

— Da, domnişoară?

— Spune-i, te rog, lui Tezer, că o aştept la liceu.

— Bine, domnişoară.

Ies, opresc un taxi şi îi dau maşinal şoferului adresa bunicii.

O jumătate de oră mai târziu, ajung la destinaţie. Trebuie să-l văd cât mai repede pe Adam: nu-mi pot trăda cea mai bună prietenă uneltind pe la spatele ei. E josnic. Sun îndelung la uşă. Peste câteva minute, îmi deschide bunica.

— Gloria, fetiţa mea!

---

[1] Aici se duce o luptă între prietenie şi dragoste. De obicei, băieţii preţuiesc prietenia mai mult decât dragostea, dar la fete adesea este invers. În plus, mai trebuie ştiut ceva: dacă ai prea multe detalii despre iubitul prietenei tale, există riscul să te îndrăgosteşti la rândul tău de el.

— Bună dimineaţa, bunico, Adam e aici?

— Da, se pregăteşte să plece la muncă.

— Poţi să-l chemi, te rog?

— Intră în bucătărie, mă duc să-l chem.

— Nu, n-am timp. Trebuie să-l văd imediat.

— Dar ce-ai păţit? întreabă bunica, observând încheietura mea bandajată.

— O tentativă ratată de sinucidere.

— Ce glumă bună!

Nu, buni, e adevărat. De altminteri, nici nu am dispoziţia necesară să glumesc, dar ar dura prea mult să îi explic... În cinci minute, Adam apare în pragul uşii.

— Salut.

— Anulez pactul.

— Cum? Dar de ce?

— Ieri... Matt m-a sărutat.

— Dar e super! Încă puţin şi ei doi...

— Ajunge! Povestea asta a mers prea departe. Nu mi-am dat seama ce fac. Da, te împaci bine cu Tezer, dar nu-l va lăsa niciodată pe Matt pentru tine.

— Dar nu tu ai spus că am toate motivele să sper?

— Da... dar acum trebuie să priveşti adevărul în faţă. Eşti un tip de treabă şi, chiar dacă Tez s-ar îndrăgosti lulea de tine, ar trebui să iasă cu tine pe ascuns. Căci ea are nevoie să meargă la petreceri, să aibă o viaţă mondenă, iar tu ce-i poţi oferi? Plimbări în parc şi întâlniri în garaj?

— Dar îi plac toate astea...

— Adam, uită de Tezer şi de pactul nostru, îi spun întorcându-i spatele şi îndepărtându-mă.

— Şi tu, strigă el provocator după mine, tu l-ai putea uita cumva pe Matt?

Mă întorc spre el.

— Da... o să fac un efort.

Acum, că am anulat pactul diabolic, cred că o să-mi fie ceva mai uşor să o privesc pe Tezer în ochi.

Ajung exact înainte de începerea cursurilor. Proful de engleză nu a venit încă şi, ca de obicei, clasa e dezlănţuită. Arunc o privire prin uşa întredeschisă şi o văd pe Tezer, care îşi scoate cărţile pe bancă. Matt nu a ajuns încă. Perfect! Poate nici nu vine azi! Ar fi în avantajul meu. Intru în sală.

— Lori, unde ai dispărut? mă întreabă Tezer.

— M-am trezit mai devreme şi m-am dus să o văd pe bunica.

— Puteai să mă anunţi!

— Îmi pare rău...

Tot atunci simt cum cineva mă bate pe umăr. E Matt.

— Salut, zice el.

Plec ochii, nervoasă, şi încerc să-i evit privirea.

— Salut, răspund eu, prefăcându-mă că îmi caut manualul în rucsac fără să-i dau nicio atenţie.

Cursul durează o eternitate, iar eu încerc să nu mă gândesc la Matt şi la sărutul nostru. Nu vom putea fi niciodată împreună, chiar dacă îmi doresc asta mai mult decât orice altceva pe lume. Şi atunci ce rost are să mă tot frământ atâta în zadar? E cu atât mai inutil cu cât nu mai am mult de trăit şi, în plus, nu vreau să-l fac nici pe el să sufere.

Încerc să petrec restul cursului departe de Matt şi de Tezer. Nu mai vreau să-i deranjez. E important să aibă răgazul să stea împreună şi să se lămurească ce simt unul pentru celălalt.

Ajung în zona dulapurilor. Nu e niciodată prea multă lume pe aici. Îmi deschid dulăpiorul, mă privesc în oglindă, îmi ciupesc niţel cearcănele oribile pe care le am sub ochi şi, în mijlocul lucrurilor, văd un plic.

Nu-mi vine să cred! Aşadar nu s-a terminat? Desfac plicul şi citesc: „Ai făcut alegerea bună." Ce alegere? Încerc să înţeleg

ce înseamnă scrisoarea asta, fără să-mi dau seama de prezenţa lui Matt lângă mine.

— De ce mă eviţi? mă întreabă el.

— Nu te evit.

— Zău? Chiar crezi că nu am înţeles că nu ai venit la liceu ca să nu mă vezi?

Atunci vede scrisoarea pe care o ţin în mână, iar expresia i se schimbă brusc.

— Nu, nu se poate...

— A fost eliberat?

— Nu, e tot în spatele gratiilor, iar dulăii lui sunt interogaţi de poliţie...

— Şi atunci?

— Atunci, nu el îţi trimite scrisorile astea...

— Minunat... îmi vine să înnebunesc...

— Trebuie să punem mâna pe smintitul care-ţi trimite plicurile şi să-l obligăm să ne spună adevărul.

— Nu, nu-i cazul. Dacă-l distrează să mă sperie cu asta, lasă-l în voia lui. Mai devreme sau mai târziu o să se plictisească şi o să mă lase în pace.

— Cum vrei tu... Lori, m-am gândit la ce s-a întâmplat ieri...

— Matt..., îl întrerup eu.

— Ascultă-mă. Într-adevăr, a fost o greşeală. Ai dreptate. Eram beţi. Trebuie să încercăm să uităm.

— Da...

— Atunci, rămânem prieteni?

— Sigur că da, răspund eu, străduindu-mă să zâmbesc.

Matt se depărtează, iar eu nici nu mai ştiu cum mă simt. O parte din mine vrea să-l uite cât mai repede cu putinţă, dar o altă parte este la fel de îndrăgostită nebuneşte de el şi îi vine greu să se hotărască. Doamne, cred că înnebunesc de-a binelea.

Suntem la orele de mate. Nu voiam să merg, dar nu pentru că nu mi-am făcut temele. Pur şi simplu vederea doamnei Lawrence îmi face greaţă.

— Gloria, date fiind rezultatele tale mediocre de la ultimele două lucrări de control, te rog să vii la tablă.

Mai bine nu mi-ai fi rostit numele, ticăloaso! Nu-i răspund şi îmi frunzăresc ostentativ caietul chiar sub nasul ei.

— Gloria McPhin, la tablă, te rog.

— Nu vreau.

— Poftim?

— Am spus că nu vreau. N-am chef.

Faţa lui Lawrence se face roşie de furie.

— Ridică-te! Ridică-te imediat!

Mă ridic încet.

— Ce-i cu prostiile astea, McPhin? Vrei să o chem pe doamna Kinstley?

— Dar chiar vă rog, măcar o să-i puteţi povesti cât de bine sărută tata.

Îi închid rapid gura şi citesc în ochii ei un amestec de surprindere şi teamă. Toţi elevii rămân cu gura căscată şi întorc privirile către mine. Departe de a mă pierde cu firea, mă simt mai hotărâtă ca niciodată, gata să mă arunc pe nenorocita asta.

— Ia loc şi să ne continuăm cursul.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Lawrence? Vă e ruşine să vă uitaţi în ochii mei? Faceţi pe sfânta?

— McPhin, te rog, nu-mi mai perturba cursul.

— Aşadar, eu nu ar trebui să vă perturb cursul, în timp ce dumneavoastră puteţi să-mi faceţi ţăndări familia fără nicio grijă? strig eu, pentru ca toată clasă să mă audă cât mai bine.

Îmi iau lucrurile şi ies în fugă pe hol. Nu vreau să plâng, vreau doar să fiu cât mai departe de locul ăsta.

Dragul meu jurnal!

O URĂSC! O URĂSC, O URĂSC, O URĂSC! Îi doresc din suflet să crape în chinuri groaznice! Se culcă cu tata și după aia se uită în ochii mei fără nicio rușine, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic!

Principalul meu obiectiv înainte de a mă sinucide era să-i împac pe ai mei. Tata ar fi putut-o ierta pe mama, la fel și mama pe el. DAR S-A AMESTECAT JAVRA ASTA BĂTRÂNĂ ȘI MI-A DISTRUS TOATE PLANURILE. Ce-o fi găsit tata la ea? E slabă, are un păr jegos și ondulat, poartă ochelari și e obsedată de matematică. CUM POATE PLĂCEA CUIVA O MORTĂCIUNE CA ASTA? Mă depășește, dar trebuie să încerc să mă controlez. Curva asta o să regrete amarnic că s-a apropiat de tatăl meu![1]

Au mai rămas 35 de zile.

Lori

Ziua 16

Astăzi, pentru prima oară în viața mea, am hotărât să nu chiulesc de la cursurile de sâmbătă dimineața, deși părinții și toți profesorii mei au renunțat de multă vreme să mai încerce să mă aducă la școală în această zi. Sâmbăta asta, așadar, am decis, împreună cu Tezer, să facem o excepție, cu atât mai mult cu cât în curând va trebui să susținem o disertație la o materie la alegere. În plus, aveam convingerea că, dacă mă dedic studiilor, o să reușesc să uit mai repede de problemele mele familiale și de Matt. Însă s-ar părea că m-am înșelat din nou.

Suntem la ora de fizică. Domnul Kosto, profesorul, care are aceeași sămânță de nebunie ca mai toți dascălii noștri, ne

---

[1] Deși pare ciudat, există numeroase situații în care o fată poate să fie cel puțin la fel de afectată de adulterul tatălui său, pe cât este și mama ei.

prezintă biografia unui fizician obscur, dar în afară de Chad nu-l ascultă nimeni. Mă uit pe fereastră şi... îl văd pe tata cu un buchet de flori în mână, vorbind cu doamna Lawrence.

— Am halucinaţii? zic eu cu voce tare.

— Cum? întreabă Tezer.

— Uită-te pe fereastră.

— Tatăl tău cu curva aia...

— Deci nu am halucinaţii...

Ridic mâna.

— Domnule?

— Da, ce s-a întâmplat?

— Pot să ies? Trebuie să merg la infirmerie.

— Sigur că da.

Mă ridic năvalnic de pe scaun.

— Lori, unde te duci aşa? mă întreabă Tez perplexă.

— Trebuie să distrug idila asta!

Mă reped pe hol cu viteza fulgerului, cobor scările câte patru, sunt cât pe ce s-o răstorn pe directoare în goană şi ajung în curte.

Tata şi doamna Lawrence stau lipiţi unul de altul şi îşi zâmbesc. Simt că mai am puţin şi vomit. Mă apropii de ei, dar nici măcar nu mă observă.

— Bună ziua, tată!

Când mă vede, lui tata i se taie răsuflarea.

— Gloria... în sfârşit! Te-am căutat peste tot împreună cu Jodi! Unde ai fost?

— Uau! Ce preocupaţi sunteţi pentru persoana mea aşa, dintr-odată! spun cu un râs nervos.

— Termină cu ironiile! Chiar nu mai ştiam ce să facem! Uite, am venit s-o văd şi pe doamna Lawrence, ca să ne ajute să te găsim.

Dumnezeule, o să-mi explodeze creierul dacă mai aud multe minciuni mizerabile ca asta!

— Iar florile sunt, pesemne, pentru mormântul meu, în caz că voi fi omorâtă, cum era s-o păţesc nopţile trecute, nu?

— Ce tot spui acolo?! Florile sunt... pentru tine, spune el, întinzându-mi cu stângăcie buchetul.

Mă uit la el cu un zâmbet dispreţuitor.

— David, ştie totul, spune Lawrence.

— Ce anume ştie?

— Totul, dragul meu tătic. Începând cu limba ei în gura ta şi terminând cu...

— Ajunge! mă întrerupe Lawrence. Gloria, înţeleg ce simţi... dar părinţii tăi divorţează, iar peste câteva săptămâni tatăl tău va fi din nou liber...

— Şi ce dacă? Asta înseamnă că aveţi dreptul să vă culcaţi cu el?

— Gloria, intervine tata, ţin la doamna Lawrence şi vreau să îmi refac viaţa alături de ea. Tu vei locui cu mama ta, am să vă închiriez o casă frumoasă şi ne vom vedea cât se poate de des.

— Aş prefera să crăp decât să te mai văd vreodată...

Le întorc spatele şi mă îndrept spre intrarea principală a liceului. Împrejurimile stadionului sunt pustii, totul e calm. Rămân acolo, singură, şi nici măcar nu îmi dau seama că sunt pe punctul de a izbucni în plâns. Sunt obosită de tot circul ăsta. „Vreau să îmi refac viaţa alături de ea..." Ticălosul! Ştie foarte bine că mama trece printr-o perioadă proastă. Dacă mama ar afla că tata a căzut din nou pradă vechilor lui năravuri, ar fi pur şi simplu devastată. Îl urăsc pe tata. Şi o urăsc şi mai mult pe doamna Lawrence, căreia s-ar părea că îi face o plăcere sadică să distrugă cupluri. Nu e deloc greu de ghicit că ne va face să suferim, pe mama şi pe mine. Nenorocitei ăsteia nu-i pasă de nimeni şi de nimic, poate că şi-a făcut deja lista de invitaţi la nuntă.

Aud paşi apropiindu-se, ridic capul. Pesemne că privirea îmi este încă tulbure din cauza lacrimilor, dar recunosc culoarea familiară a jachetei lui Matt.

— Ce faci Lori, te-au dat afară? mă întreabă el.

— Dar tu ce cauţi aici?

— Am un antrenament.

Îmi şterg lacrimile, mă ridic şi dau să plec, dar Matt mă reţine:

— Stai puţin. Ce s-a întâmplat?

— Dacă nu te superi, aş prefera să rămân singură.

— Poate dacă te-ai descărca te-ai simţi mai bine, nu crezi?

— Dar de când te interesează pe tine ce mi se întâmplă mie?

— Lori, am trecut prin multe împreună. Cred că nu mai suntem doi străini.

Evident că are dreptate. Mă aşez, el vine lângă mine, iar eu îi povestesc totul despre tata, doamna Lawrence şi mama. Tot ce am pe inimă. Mă ascultă cu atenţie şi clatină din cap.

— E cumplit, sigur că e cumplit. Dar nu te-ai gândit că poate tot răul e spre bine?

— Cum adică?

— Dacă părinţii tăi nu se mai iubesc, de ce ar trebui să sufere în continuare rămânând împreună?

— Nu ştiu... Dar nu reuşesc să accept faptul că o să divorţeze, iar eu nu o să mai am o familie.

— Dar de ce? Sigur că vei avea mereu familia ta. Mama şi tatăl tău te vor iubi mereu. Doar că vor trăi separat, asta e tot.

Mă gândesc puţin: şi dacă Matt are dreptate? Dacă ar trebui să-l las pe tata să plece? N-are decât să facă ce vrea, iar eu o să rămân alături de mama, să o sprijin.

— Guins, eşti aşteptat pe teren! strigă antrenorul.

— Matt, mulţumesc pentru sprijin...

— Stai liniştită, nu-i mare lucru.

Se ridică şi dă să plece, dar se întoarce brusc şi mă sărută pe obraz. Apoi se îndepărtează fără să mai adauge vreo vorbă, iar eu rămân acolo încremenită, zâmbind prosteşte. De ce sunt aşa bucuroasă? S-ar părea că am căzut din nou în aceeaşi capcană.

Mă aranjez puţin şi ajung în clasă exact la începutul orei de biologie. Domnul Fitch stă în mijlocul clasei şi e pe punctul să facă un anunţ important.

— Copii, după cum ştiţi, la sfârşitul trimestrului trebuie să redactaţi o disertaţie pentru o materie la alegere. Or, cum majoritatea elevilor au ales disciplina mea, am hotărât să organizez o excursie de două zile, ne comunică vesel domnul Fitch.

Clasa pare consternată. Cum îşi poate imagina că avem chef să petrecem singura noastră zi de odihnă cu el în pădure?

— Ei bine, nu vă bucuraţi?

Peste clasă se lasă o linişte de plumb.

— Ascultaţi-mă, o să ne plimbăm toată ziua prin păduri, o studiem flora şi fauna. O să fie pasionant, nu?

Clasa rămâne tăcută, iar colegii mei au nişte mutre de parcă ar fi fost mânaţi spre abator.

— Bine, nu are nicio importanţă dacă vestea mea nu vă face plăcere. Fapt e că toată lumea va trebui să fie prezentă, altfel nu vă închei trimestrul, clar?

— Da..., răspund toţi cu jumătate de gură.

La urma urmelor, nu e chiar aşa de rău, o să-mi petrec duminica alături de colegi şi de domnul Fitch care e într-adevăr foarte sexy, cu toate că uneori se poate dovedi cumplit de enervant.

La sfârşitul orelor, iau un taxi şi plec fără ştirea lui Tez.

Îi comunic şoferului adresa mea de acasă. Trebuie s-o văd pe mama, vreau să-i aud vocea. E singură, fără niciun sprijin, şi mi s-ar părea că sunt cea mai rea fiică din lume dacă aş rămâne cu prietenii mei şi aş lăsa-o în voia sorţii ei triste.

Taxiul mă lasă în faţa porţii, dar nu îndrăznesc să intru. Casa pare abandonată sau părăsită de proprietarii ei, plecaţi în cine ştie ce vacanţă. Urc scara. Tăcerea e aşa de apăsătoare, încât îmi aud inima bătând. Deschid uşa la camera părinţilor mei. Mama doarme ghemuită pe pat. Mă uit la ea şi zâmbesc, dar apoi simt cum mă podidesc lacrimile. Pare atât de vulnerabilă, de singură. Îmi vine s-o iau în braţe şi s-o încălzesc.

Mă aşez pe marginea patului şi o mângâi pe păr. Ea se trezeşte, deschide ochii şi mă recunoaşte.

— Gloria, tu eşti?

— Bună.

Se ridică, ia un flacon cu medicamente, scoate patru pastile şi le înghite. Se culcă la loc şi închide imediat ochii. Nu ar fi trebuit să o deranjez. Mă ridic şi mă îndrept către uşă.

— Rămâi...

Mă întorc brusc, mama se uită la mine, iar lacrimile îi curg şiroaie pe obraji.

— Te rog, rămâi... nu mă lăsa singură.

O îmbrăţişez.

— Mamă... mamă... ce-i cu tine?

— Nu mă lăsa... te rog.

— Linişteşte-te, sunt aici.

— Nu mă lăsa... rămâi cu mine.

— Gata, gata, linişteşte-te.

O sărut pe gât.

— Am să rămân cu tine. Îţi promit că nu te părăsesc.

Ziua 17

Mă trezesc cât de devreme pot şi acum prăjesc bacon în bucătărie. Cred că e singurul lucru pe care ştiu să-l pregătesc. Mama doarme încă. Trebuie să spun că am stat de vorbă o bună

bucată de noapte. Am încercat să o anunţ, cu toată delicateţea posibilă, că tata avea o nouă pasiune, dar nu am îndrăznit. O aud coborând scara.

— Te-ai trezit foarte devreme, spune ea.

— Da, şi am pregătit micul dejun.

Mama zâmbeşte, dar chipul ei se întunecă de îndată ce aruncă o privire spre cuierul de la intrare şi nu vede haina lui tata.

— David nu s-a întors...

— Poate are mult de lucru... Ştii cât de prins e cu munca lui...

— Dar nu e prima noapte pe care nu o petrece acasă.

— La urma urmelor, cu ce te deranjează asta, mamă? Avem o casă imensă la dispoziţia noastră, plină cu tot soiul de chestii bune de mâncat, glumesc eu, întinzându-i o bucăţică de brânză.

— Dar asta ce-i? întreabă ea, arătând cu degetul către rucsacul pe care l-am pregătit pentru excursia mea.

— A, am uitat să-ţi spun: facem o excursie cu domnul Fitch şi vom dormi sub cerul liber.

— Pleci?

— Dar numai pentru o zi şi o noapte.

Scoate un flacon din buzunarul pijamalei şi înghite încă un pumn de pastile.

— Ce-i cu pastilele alea pe care le iei?

— Mi le-a prescris doctorul Freys.

— Încă te duci la el?

— Gloria, ştiu că nu-ţi place locul ăla, dar când sunt acolo nu mă mai simt atât de singură. Sunt mulţi oameni în jur, putem sta de vorbă, zâmbim... şi lumea nu mi se mai pare aşa de goală.

— Mamă, de acum înainte o să fiu mereu alături de tine şi îţi promit că nu o să te mai simţi niciodată singură.

O maşină claxonează în faţa casei.

— Sunt Tezer şi Matt, trebuie să plec.

— Măcar ai apucat să mănânci?

— Nu-ţi face griji, am luat destulă mâncare cu mine, o liniştesc eu, ridicându-mi în spate rucsacul de aproape trei tone.

Ies în prag. Chryslerul roşu al lui Matt e parcat pe alee.

— Salut, spun eu.

— Lori, e o nouă şmecherie de-a ta să fugi fără să anunţi pe nimeni, ca să te duci mai ştiu eu pe unde?

— Îmi pare rău, Tez, dar am simţit brusc nevoia să vin să o văd pe mama, aşa că am plecat imediat. E singură aici şi o să trebuiască să vin să stau cu ea, altminteri cine ştie ce nenorocire s-ar mai putea întâmpla.

— Bine... cum vrei tu, spune Tezer.

Maşina demarează.

Ideea de a umbla prin păduri cu toată clasa nu mă încântă deloc. Nu numai că nu aveam niciun chef s-o las pe mama singură, dar urăsc să dorm în cort, mai ales când trebuie să-mi astup urechile ca să nu aud sforăitul vecinilor. Unora li se pare romantic campingul, dar din păcate nu e cazul meu; în ceea ce mă priveşte, eu ţin minte numai înţepăturile de insecte şi gustul mâncării din cutiile de conserve. În plus, ar putea fi mai greu să-l evit pe Matt în timpul excursiei. Și eu, care sperasem să profit de duminica asta ca să mă gândesc cât mai puţin la el, acum n-o să am nicio clipă de răgaz... Da, e drept că ieri m-a încurajat şi îi sunt recunoscătoare. Dar asta nu înseamnă că pot uita ce efect magic a avut sărutul lui asupra mea.

Pierdută în gândurile mele, nici nu apuc să realizez că am părăsit frumosul Chrysler al lui Matt şi am urcat într-un autobuz şcolar. Domnul Fitch era aşa de încântat că nu avea absenţi, încât mai avea puţin şi ne pupa pe fiecare în parte. Din nefericire, a ales-o pe doamna Lawrence ca să ne supravegheze. JIGODIA ASTA ÎȘI BAGĂ NASUL MURDAR PESTE

TOT! Bănuiam eu că excursia asta o să se dovedească a fi un coşmar. Mă aşez pe un loc liber, iar Tez şi Matt se instalează în spatele meu. Fitch ne aminteşte instrucţiunile de siguranţă pe care trebuie să le respectăm în cadrul unei ieşiri în aer liber, iar Lawrence ne numără, iar şi iar.

Nu au trecut nici 30 de minute de când am plecat şi suntem deja departe de orice urmă de civilizaţie. Fitch a dorit să intrăm cât mai adânc în pădure ca să putem observa cât mai multe plante şi, mai ales, să nu avem conexiune la internet. Nu există nicio îndoială, ăsta ne vrea moartea!

Autobuzul se opreşte şi coborâm. Avem picioarele grele. Îi urmăm pe Fitch şi pe Lawrence. După o oră de rătăcit prin pădure, ajungem într-o poieniţă şi ne aruncăm rucsacurile pe jos.

— Cred că ne putem stabili aici tabăra.

Vremea e mohorâtă, dacă începe să şi plouă, înseamnă că eu şi colegii mei am încurcat-o rău de tot. Unii se duc să caute lemne pentru focul de tabără, alţii adună resturile de mâncare. Câţiva au nişte feţe lipsite de vlagă, în vreme ce alţii par încântaţi de drumeţie. La drept vorbind, doar doi sunt cu adevărat fericiţi că se află aici: Victoria şi Chad, cei doi tocilari ai clasei.

— Cort blestemat! Din cauza lui mi-am rupt o unghie! se plânge Tez.

— Tezer, e suficient să citeşti instrucţiunile de folosire şi ai să vezi c-o să meargă.

— Dacă te crezi expertă în corturi, montează-l şi pe al meu, te rog! spune Tezer, abandonându-şi bagajul.

Încep să-l montez pe al meu, dar Matt vine spre mine.

— Fitch a confiscat berea pe care mi-a găsit-o în rucsac.

— Mişto... Hotărât lucru, am impresia c-o să bine distrăm de minune astăzi...

— Ascultă, ieri te-am sărutat doar ca să te liniştesc. Nu trebuie să crezi că...

— Trebuie să uit, nu? Dar ai spus deja asta, Matt.

Începem să râdem zgomotos, fără a da atenţie nimănui.

— Gloria, Matt, dacă tot nu aveţi nimic de făcut, vă invit să vă alăturaţi grupului, zice Fitch.

Schimbăm o privire.

— Nu mai vrea nimeni să ne însoţească în căutarea de plante rare? Poate tu, Tezer?

— Nu, mulţumesc. Prefer să rămân aici şi să-mi montez cortul.

Se apropie de mine şi-mi şopteşte la ureche:

— Plimbare plăcută, rataţilor.

Se îndepărtează râzând.

Suntem şase, dacă nu-l punem la socoteală pe Fitch: Pamela, Greg, Chad, Victoria, Matt şi cu mine.

— Crezi că îşi va da seama dacă o ştergem pe furiş? întreabă Matt.

— Crezi că nu m-am gândit? Din păcate, are un al treilea ochi la spate: sigur va observa că lipsim.

Ne petrecem următoarea jumătate de oră rătăcind prin pădure şi oprindu-ne la fiecare tufiş amărât ca să-i aflăm numele, tipul de frunză şi densitatea de grana în cloroplaste. Pe scurt, vă puteţi da seama cât de pasionant era. Paşii ne-au condus la un arbore imens, în dreptul căruia ne-am oprit.

— Uitaţi-vă ce minunăţie! Cine ştie ce e asta? întreabă Fitch.

În faţa noastră se vede o gaură micuţă, acoperită cu flori şi frunze.

— E o scorbură.

— Bravo, Victoria. E scorbura unei manguste pitice. Astfel de animale sunt rare în regiunea noastră şi avem mare noroc că am nimerit aici. Am să încerc s-o scot la lumină, ca s-o vedeţi, spune Fitch, care începe să bată în trunchiul copacului, pentru ca animalul să iasă din vizuină.

— Domnule, poate ar fi mai bine să nu mai bateţi, zice Chad.

— Dacă reuşesc să-l fac să iasă din scorbură, n-o să-l uitaţi niciodată, vă garantez!

Bate din ce în ce mai tare. Atunci, Chad ne arată cu degetul spre vârful copacului, unde se află un stup imens, gata, gata să cadă în capul lui Fitch.

— Groaznic, trebuie s-o ştergem, îmi spune Matt.

— Domnule Fitch, o să...

— Hai!

Matt nu mă lasă să termin fraza, mă înşfacă de braţ şi o luăm la goană.

— Încotro?

— Departe de azilul ăsta de nebuni.

— Dar tabăra e în altă direcţie!

Matt nu răspunde. Pătrundem tot mai adânc în pădure. Când suntem suficient de departe de tabără, ne oprim.

— Unde suntem?

— Nu ştiu, dar măcar aici n-o să ne deranjeze nimeni.

— Eşti un prost! După chestia asta, Fitch sigur o să ne vrea capetele şi, la nevoie, Kinstley o să ne termine cu mâna ei!

— Te-am scos dintr-o mare încurcătură! Îţi amintesc că acum puteam alerga prin toată pădurea încercând să scăpăm de un roi de albine dezlănţuite!

Zâmbesc, întorc capul şi aud un zgomot ciudat care venea din spatele tufişurilor.

— Ce-i asta?

Mă ridic şi mă îndrept spre sursa zgomotului. Matt mă urmează şi ne trezim în faţa unei cascade în miniatură, înconjurată de arbori şi stânci.

— Uau! Şi când te gândeşti că nulităţile alea nu au habar că sunt în apropierea unui loc atât de frumos, spune Matt.

Mă apropii de apă, iau un braţ de frunze şi îl arunc spre el.

— Hei, de ce ai făcut asta?

— Ca să te pedepsesc că m-ai cărat până aici.

— Aha, aşa carevasăzică!

Fugim ca doi copii în jurul cascadei, urmărindu-ne, aruncându-ne frunze şi ajungând, în cele din urmă, chiar în cascadă. Matt mă împinge în apă, eu îl îmbrâncesc şi cade şi el. Apa e incredibil de rece, dar nu-mi pasă. Nu încetăm cu joaca decât după ce suntem uzi din cap până-n picioare.

— Sunt udă toată din cauza ta!

— Şi eu!

Îşi scoate tricoul.

— Ce faci?

— Îmi scot hainele ude şi le pun la uscat. Ar trebui să faci la fel.

— Da, sigur că da. Ştii, toată viaţa am visat să-ţi dezvălui farmecele mele!

— Cu atât mai rău pentru tine.

Matt îşi dă jos blugii.

— Dumnezeule, exclam eu, întorcând capul.

Toate fetele din şcoală visează la un asemenea spectacol! Ai zice că eu nu fac parte dintre ele! Gata, trebuie să ne întoarcem la tabără.

— Nu am de gând să mă duc nicăieri până nu mi se usucă hainele.

Ia bricheta, adună câteva crengi, le dă foc şi îşi pune hainele la uscat.

— O să înceapă să ne caute în curând.

— Ştii ceva, nu credeam că poţi fi atât de enervantă, zice Matt, fără să se uite la mine.

— Iar eu n-aş fi crezut niciodată că porţi slip cu personajele din South Park!

— Dar toată lumea poartă aşa ceva!

— Da, toţi băieţeii de doisprezece ani, zic eu râzând, ceea ce începe să-l enerveze pe Matt.

— Bine, gata, ajunge.

Dar nu mă opresc.

— Gata!

— Îmi pare rău, e prea caraghios. Vai, uite!

Matt se întoarce şi îşi vede blugii în flăcări.

— Fir-ar!

Începe să ţopăie peste ei, dar din pantaloni nu a mai rămas decât o cârpă jalnică de culoare neagră.

— Rahat!

— S-ar zice că nu e ziua ta norocoasă.

— Acum chiar nu mai merg nicăieri!

— Dar o să fim atacaţi de animale sălbatice!

— Nu-mi pasă. O să ne întoarcem la tabără când se înserează. Acum trebuie să ne odihnim, zice el, întinzându-se pe pământ şi închizând ochii.

— Bine...

Mă depărtez câţiva metri şi fac la fel.

— Ai putea să te întinzi lângă mine?

— De ce, mă rog?

— Pentru că aşa fac oamenii când vor să se încălzească. Totuşi, suntem într-o pădure!

— Nu am de gând să mă întind lângă tine ca să dorm! De parcă situaţia nu ar fi destul de penibilă şi aşa!

Mă întorc pe-o parte şi închid ochii.

E deja noapte, cerul e plin de stele, iar eu încep să tremur. Matt a avut dreptate. Trebuie să trec peste principiile mele şi să mă culc lângă el. Doarme deja. Mă apropii tiptil şi mă lipesc de el, ca să mă încălzesc. El se ridică brusc şi se aruncă asupra mea.

— Te-am prins!

Se aşază călare pe mine şi mă prinde strâns de încheieturi.

— Ce faci?!

— Acum nu te mai poţi mişca!

— Dă-mi drumul!

Încep să mă zbat, dar el mă strânge tot mai tare de încheieturi.

— Lasă-mă!

Se apleacă şi mă sărută. La început opun oarecare rezistenţă, dar sărutul mă dezarmează total şi mă las în voia lui. Mâinile lui alunecă de pe încheieturi, spre palmele mele, iar degetele noastre se înlănţuie. Îl simt tremurând, iar asta îmi face pielea ca de găină, căci şi eu mă înfior de plăcere. Sărutul nostru durează multă vreme, iar de data asta nu mai încerc să-l resping. Sunt întinsă pe pământ, el e deasupra mea şi ne ţinem de mâini. Uit că mi-e frig. Înlăuntrul meu arde un foc năprasnic.

Ne oprim ca să ne recăpătăm suflul şi ne privim cu intensitate în ochi.

— Ce-a fost asta? întreb eu.

— O torţă.

— Ce?

— Zăresc o torţă acolo...

El se ridică şi îşi trage repede tricoul peste cap.

— Ups, se pare că ne-au găsit, zic eu.

— Matt, Gloria? răsună în noapte o voce familiară.

— Bună seara, doamnă Lawrence, zice Matt.

— Ce faceţi aici? Prin ce cotloane v-aţi ascuns?

— Nu vă mai pierdeţi vremea cu noi, doamnă Lawrence, mai bine sunaţi-l pe dragul meu tătic şi povestiţi-i ce lenjerie purtaţi astăzi.

Lawrence ne priveşte în tăcere, fără a găsi nimic de spus. Îl iau pe Matt de mână şi îl trag către mine. Rămânem tăcuţi mai

bine de jumătate din drumul care duce spre tabără. Mă hotărăsc, totuşi, să rup tăcerea.

— Ai putea să-mi explici ce-a fost asta?

Matt se opreşte. Mă priveşte în ochi.

— Un sărut.

— Matt, nu înţeleg ce ni se întâmplă...

El îşi trece mâna prin părul meu.

— Poate că îmi placi?! Pur şi simplu.

Buzele noastre se unesc încă o dată într-un sărut pătimaş, iar eu aş vrea ca totul să dureze o eternitate.

PARTEA A CINCEA

SPALL'S (CIOBURILE)

Ziua 18

E foarte incomod să dormi pe pământul tare, fie şi într-un cort. Mă trezesc cu tot corpul înţepenit şi îl văd pe Chad proţăpit în faţa mea. Tresar surprinsă.

— Ce faci aici? întreb.

— Aşa-mi mulţumeşti că te-am lăsat să intri în cortul meu noaptea târziu?

Ce s-o fi întâmplat ieri? Mi-e capul varză, de parcă aş fi fost la o petrecere de pomină. Când m-am întors la tabără cu Matt, toată lumea dormea deja şi era atât de întuneric, încât am intrat în primul cort care mi-a ieşit în cale şi m-am prăbuşit. Acum îmi dau seama că soarta a vrut să nimeresc în cortul lui Chad Mac Cooper. Dumnezeule, ce ruşine! Am petrecut noaptea cu Regele coşurilor!

Fără să-i răspund lui Chad, ies în goană din cort să respir aer proaspăt. Toţi ceilalţi sunt deja în picioare: unii fac focul,

alţii râd, câţiva fac fotografii. Doar Chad şi cu mine ieşim din cort după toată lumea, ca un cuplu de îndrăgostiţi.

— Nu-i nimic. Chiar dacă nu-mi mulţumeşti, să ştii că eu nu mă supăr.

Nu-i răspund, nici măcar nu bag în seamă ce spune. Doamna Lawrence se apropie de noi.

— Gloria, vreau să vorbesc cu tine.

— Vă rog, nu-mi stricaţi dimineaţa obligându-mă să vă suport prezenţa!

Mă întorc şi îi văd pe Matt şi Tezer. Mă îndrept spre ei, lăsând-o pe jigodia aia cu gura căscată.

Au găsit un colţ liniştit şi izolat, unde vorbesc în şoaptă şi se sărută. Mi se pune un nod în gât, căci Matt se poartă ca şi cum ieri nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Uau, ai binevoit să te trezeşti? întreabă Tezer cu un ton uşor sarcastic.

— Termină, Tez. Nu am avut o noapte prea bună şi, pe deasupra, am dormit în cortul lui Chad!

Tezer se strâmbă.

— Bleah, biata Lori. Şi cum te simţi?

— Binişor.

— Pentru o fată care a petrecut noaptea cu Regele coşurilor, pari mai curând în formă, intervine Matt, apoi începe să râdă la unison cu Tezer.

Mă uit la ei şi nu pricep nimic. De ce Matt îşi bate joc de mine? De parcă ar încerca să mă umilească după tot ceea ce s-a petrecut între noi.

— Matt, ştiu că glumeşti, dar ai grijă, Lori s-ar putea supăra.

— Nu, nu, e-n regulă, mârâi eu printre dinţi.

— M-am săturat de toată natura asta, vreau să mă întorc cât mai repede la civilizaţie! ţipă Tezer.

— Chiar nu pricep de ce am venit aici, adaugă și Matt. Când te gândești că am fi putut rămâne acasă, butonând telecomanda și savurând o ciocolată caldă.

— Răsucești cuțitul în rană, spune Tezer, sărutându-l.

Matt o sărută și el, iar sărutul lor durează o veșnicie. Mă uit fix la limbile lor înlănțuite. Dumnezeule, e oribil! Doar știe foarte bine ce simt pentru el, ar fi putut măcar să evite să o sărute așa în fața mea.

Mă întorc și plec. Nu mai pot îndura spectacolul ăsta. Mă apropii de un lavoar improvizat, iau apă în căușul palmelor și îmi ud fața. Mă simt foarte rău. Încerc să mă purific de tot ceea ce s-a întâmplat - să uit de Matt, de mirosul lui, de toate amintirile zilei de ieri. Vreau să-mi scot toate astea din minte.

— Copii, atenție, vă rog, zice „mama" Lawrence. Ne vom întoarce curând acasă. Începeți să vă adunați lucrurile și să le urcați în autobuz.

Colegii mei încuviințează. Vreau să mă întorc cât mai repede, să mă închid în camera mea și să uit tot ceea ce s-a întâmplat aici. Cu orice preț...

— Gloria...

— Nu se poate, visez, mă urmăriți cumva? o întreb pe doamna Lawrence.

— Ți-am spus deja că vreau să vorbesc cu tine.

— Iar eu nu vreau.

Mă șterg pe față cu mâneca hainei și dau să plec.

— Stai puțin... e în legătură cu mama ta.

— Vă interzic să vorbiți despre mama!

— E bolnavă.

Mă opresc brusc și o privesc în ochi.

— Ce-ați spus?

— Știu că e bolnavă, David mi-a povestit totul. O pot ajuta.

Lawrence scoate atunci din buzunar o carte de vizită.

— Uite, ai aici numărul unui doctor foarte bun.

— Doamnă Lawrence, vedeţi-vă de treaba dumneavoastră! Mama e sănătoasă şi nu are nevoie de doctor!

— Măcar ia cartea de vizită!

Se apropie de mine şi îmi pune cartea de vizită în palmă.

— Mai târziu, când ai să înţelegi că te-ai înşelat... ai să-l suni.

Cu aceste cuvinte, Lawrence se depărtează.

Cuvintele ei m-au lăsat perplexă, iar mintea a început să mi se învârtă în toate părţile: mama o fi bolnavă? Dar e absurd! Sigur Lawrence are un plan ca să scape de mama. Şi despre ce doctor o fi vorba? O altă sectă cumva? Sau un azil de nebuni? Crede-mă, madam Lawrence, nu ai să mă duci cu preşul de data asta. Mototolesc cartea de vizită şi o arunc în fundul rucsacului. Apoi mă las pe vine şi încerc să mă concentrez asupra ideii că în curând voi fi acasă, departe de Matt şi de curva asta care se culcă cu tata.

— Vrei un ceai? mă întreabă cel pe care mă străduiesc să-l uit.

— Nu vreau nimic.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Cară-te.

Se ghemuieşte lângă mine şi îmi întinde o cană mare cu ceai. Tezer nu e aici.

— Poftim, dar ai grijă, e foarte fierbinte.

— Ţi-am zis că nu vreau.

— Să refuzi un ceai cald când eşti în excursie e un adevărat păcat.

Iau cana, sorb o înghiţitură şi îmi ard limba şi buzele, ceea ce-mi provoacă o senzaţie neplăcută pe gât.

— Ce-ai păţit?

— De ce te joci aşa cu mine, Matt?

— Ce-ai spus?

— Mai întâi mă săruţi, pentru ca apoi să-ţi baţi joc de mine şi să te ascunzi după sarcasmele tale.

— Dar n-ai înţeles nimic!

— Ba am înţeles foarte bine totul, Matt.

Fac o mişcare bruscă şi vârs cana cu ceai pe mine. Apa fierbinte pătrunde prin pulover şi îmi arde pielea.

— Ţi-am spus să fii atentă!

Mă ridic dintr-un salt şi suflu locul ars.

— Rahat!

— Scoate-ţi puloverul!

— Nici vorbă!

— Atunci cu atât mai rău pentru tine!

Cuvintele lui mă fac să las la o parte timiditatea şi îmi scot puloverul. Îmi întinde jacheta lui. Mi s-a înroşit pielea în zona claviculei şi a pieptului. Usturǎ şi e foarte dureros.

— Te doare tare?

— Sigur că nu, nu era decât apă clocotită!

— Îmi pare rău...

— E clar că sunt o mare ratată...

— Termină, i se putea întâmpla oricui. Uită-te le Fitch: el e un adevărat ratat!

Fitch stă lângă cortul lui şi are faţa atât de umflată de la înţepăturile albinelor, încât nici măcar ochii nu i se mai văd.

— Bietul Fitch... N-ar fi trebuit s-o ştergem aşa, ar fi trebuit să-l tragem şi pe el şi nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

— Dar dacă am fi rămas cu grupul, nu s-ar mai fi petrecut nimic între noi, spune Matt, făcând aluzie la sărutul nostru de ieri.

— Şi poate că ar fi fost mai bine.

— Cum adică? Nu ţi-a plăcut?

— Şi ce importanţă are? Trebuie să terminăm cu povestea asta.

— Dar nu îţi place chiar deloc de mine?

Îl privesc în ochi, iar durerea pricinuită de arsură dispare încetul cu încetul.

— Te înşeli, Matt. Ţin foarte mult la tine, dar îţi amintesc că prietena ta e cea mai bună prietenă a mea!

— Știu, și chiar dacă pare o nebunie, când o sărut, mă gândesc la ochii, la buzele tale. La început am crezut că-mi pierd mințile, dar apoi mi-am dat seama că ies cu ea numai pentru a mă apropia de tine...[1]

Cuvintele lui îmi pătrund în străfundul sufletului și simt cum pe buzele mele apare un zâmbet larg. Dar revin brusc la realitate când Tezer îl înlănțuie pe Matt cu brațele după gât.

— Despre ce vorbiți?

— Tocmai spuneam că e vremea s-o tăiem de aici, minte Matt.

— De acord... Lori, de ce porți jacheta lui Matt?

— Am vărsat ceai fierbinte pe mine.

Îi arăt lui Tezer arsura.

— Dumnezeule... ai nevoie de o pomadă sau ceva de genu' ăsta...

— Pomadă? În pădure? Poate găsim și un restaurant?

Tezer și Matt izbucnesc în râs.

În cele din urmă, după ce ne-am strâns corturile și ne-am adunat lucrurile, am pornit cu toții spre autobuz. Fitch, așa ciuruit de înțepături cum era, încă mai încerca să ne vorbească despre plante cu limba lui umflată. Lawrence are grijă să nu se piardă nimeni. Peste câteva zeci de minute, ajungem la autobuz, urcăm și ne întoarcem la Brevard.

Mă uit pe geam cum copacii rămân în urmă și trilul păsărilor se stinge. Aici s-a întâmplat ceva foarte frumos, ceva ce nu voi uita niciodată. L-am sărutat pe Matt și asta îmi voi aminti toată viața. Vreau să-i mulțumesc pădurii că mi-a permis să mă apropii de el. Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la Lawrence. Oare o urăște atât de mult pe mama încât

---

[1] Lucru atipic pentru un băiat. De obicei, fetele sunt cele care doresc să iasă cu un băiat doar pentru a-l întâlni pe un altul de care sunt îndrăgostite.

încearcă să scape de ea prin orice mijloace? Nu m-am înşelat: e o muieruşcă josnică.

Dragul meu jurnal!

M-am întors acasă după două zile petrecute în excursie cu clasa. Ieri m-am sărutat din nou cu Matt, dar de astă dată sărutul nostru a fost mai pătimaş şi mai languros. Astăzi i-am mărturisit că ţin la el. Nu mi-am imaginat niciodată că va fi aşa de uşor. Tezer nu bănuieşte nimic şi e foarte bine aşa. Sigur că nu e frumos să ieşi cu prietenul celei mai bune prietene pe la spatele ei, dar a trecut prea multă vreme de când aştept asta. Acum cred că visurile se pot realiza, iar înainte de a muri, aş vrea să simt fericirea iubirii împărtăşite; să ştiu şi eu cum e să fii cu un om care te iubeşte, să-i simţi mirosul, să-l săruţi... Îmi va fi greu să renunţ la toate astea.

Au mai rămas 32 de zile.

Lori

Ziua 19

Of, bine că s-au terminat cursurile. Matt ne aşteaptă lângă maşina lui. Tezer şi cu mine ne apropiem cu un pas relativ grăbit, sporovăind despre una, alta: cine, ce ţinută poartă astăzi, cine a mai agăţat pe cine, cine s-a culcat cu cine şi la ce petrecere. Pe scurt, tocăm la nesfârşit aceleaşi şi aceleaşi subiecte. Tez se opreşte brusc.

— Uite, taică-tău.

Da, într-adevăr, îl văd şi eu pe tata în parcare. Buna dispoziţie mă părăseşte imediat.

— A venit s-o vadă iar pe madam Lawrence. La fel de bine ar putea să se culce unul peste altul în faţa mea, măcar să mă termine mai repede.

— Gata, Lori, nu fi aşa vulgară. Mi se pare că pe tine te strigă.

Tata îmi făcea semne să mă apropii, dar eu nu reacţionez.

— Nu-mi pasă. Hai să mergem.

— Şi dacă e ceva important?

— Indiferent din ce motive s-ar afla aici, nu vreau să mă duc la el.

— În cazul ăsta, vine el la noi.

Mă întorc şi îl văd pe tata apropiindu-se.

— Bună, Gloria.

— Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu tine, e foarte important.

— Nu vreau să stau de vorbă cu tine. Mi-e silă.

Mă prinde de braţ.

— Nu-mi pasă dacă ai sau nu chef să vorbeşti cu mine. Trebuie să mă asculţi şi cu asta, basta.

— Lori, eu plec, spune Tez.

— Bine... pa.

— Urcă în maşină, se răsteşte tata.

Îl ascult şi închid portiera după mine. În habitaclu pluteşte un miros neplăcut, aşa că las geamul jos ca să pot respira mai bine.

— Acum să mergem.

— Unde?

— Ai să vezi.

— Nu! Ori îmi spui unde mergem, ori cobor din maşină!

— Ai răbdare, Gloria, doar nu te duc la abator!

Tata accelerează şi ne depărtăm de liceu. Privesc în jur, la drum, încercând să îmi dau seama încotro mergem.

— Cum merge şcoala?

Nu răspund.

— Gloria?

Mă prefac că nu-l aud.

— Ascultă-mă, indiferent ce se întâmplă în familia noastră în clipa asta, tu eşti fiica mea, iar eu rămân tatăl tău!

— La școală toate merg de minune! Mă întâlnesc zilnic cu amanta ta și îmi imaginez ce faceți amândoi în pat, pe la spatele mamei... Ție cum îți merge?

— De ce ești așa?

— Îți spun a suta oară: mi-e silă de tine! Aștept cu nerăbdare divorțul vostru și sper să nu te mai văd niciodată!

— Nici nu mi-am dat seama că ai crescut atât de repede.[1]

— Păi, trebuia să petreci mai puțin timp cu alte femei, tată dragă.

Mergem de mai bine de o jumătate de oră. La un moment dat, adorm. Dintr-odată, mașina se oprește.

Mi-e greu să cobor, căci sunt în continuare adormită. Am parcat în apropierea unei clădiri mari, albe, și citesc ce este înscris pe fațadă.

— O clinică?

— Da, intră.

— Dar de ce m-ai adus aici?

— Intră și ai să înțelegi.

Îl urmez. Traversăm curtea plină cu pacienți cu privirile goale, care se mișcau în tăcere, fără să vorbească unul cu altul. Toți aveau cearcăne enorme și păreau lipsiți de vlagă. Nu mă simt în largul meu. Urăsc mirosul de spital, îmi amintește de propria mea poveste cu Nick și felul în care, alături de Matt, am trecut amândoi pe lângă moarte. Intrăm într-o încăpere mare, cu o canapea bleu în mijloc. Ne întâmpină un bărbat înalt, între două vârste.

— Gloria, ți-l prezint pe doctorul Raydan.

— Bună, Gloria.

— Bună ziua, articulez eu, făcând un real efort.

— Luați loc.

---

[1] Aproape toți părinții sunt surprinși de cât de repede li se dezvoltă copiii și de câte schimbări au parte aceștia. Orice adolescent ar fi bine să-și țină părinții la curent cu lucrurile noi din viața lui.

Ne aşezăm pe canapea. Doctorul ne întinde câteva documente aflate pe biroul lui.

— Iată rezultatele ultimelor analize, spune el, înmânându-i tatei hârtiile.

— Ce analize? îl întreb pe tata.

Atunci citesc numele mamei pe una dintre hârtiile înmânate de doctor.

— Jodi McPhin a fost diagnosticată. Suferă de neurastenie hiperstenică stadiul 3.

— Ce înseamnă asta? întreb eu.

— Înseamnă că mama ta are nevoie de tratament urgent în clinica noastră.

— Staţi puţin, că nu înţeleg. Ce neurastenie? insist eu.

— Gloria, nu ai remarcat schimbările bruşte şi frecvente de dispoziţie ale mamei tale? Apatie, iritabilitate excesivă, tendinţă de a aţipi indiferent de circumstanţe? Şi consumul excesiv de alcool?

— Da, dar... de câteva zile încoace e perfect normală.

— Boala e în ea de multă vreme, dar s-a exprimat cu o forţă sporită în contextul divorţului, care e în mod tradiţional o sursă enormă de stres.

Mama mea e cu adevărat bolnavă? Nu pot să cred...

— Şi ce se va întâmpla dacă nu urmează tratamentul?

— Bolnavii care suferă de neurastenie stadiul 3 au două variante: fie se sinucid, fie alunecă spre nebunie.

Cuvintele lui mă şochează. Mă ridic brusc şi ies în fugă din birou.

Deschid uşa ca să inspir aerul curat de afară. Sufăr cumplit. Mama e grav bolnavă şi este aşa din cauza tatei, care a adus-o în halul ăsta.

— Gloria, spune tata apropiindu-se, înţeleg că e greu de acceptat, dar eu vreau să te ajut...

— Să nu mă minţi! Vrei să o închizi aici ca să scapi de ea! strig eu complet isterizată.

— Linişteşte-te, l-ai auzit pe doctor, are nevoie de îngrijiri.

— Dar uită-te la pacienţii ăştia! Sunt nebuni cu acte-n regulă! Nu e un loc bun pentru mama!

— Nu mai plânge, te rog din suflet! Te-am adus aici cu un scop, am vrut să realizezi că mama e grav bolnavă...

— Du-mă acasă...

— Gloria, trebuie să discutăm.

— Du-mă acasă! Vreau să mă întorc!

— Bine.

Urc în maşină.

— Nu am s-o internez pe Jodi până când n-ai să îţi dai seama că are cu adevărat nevoie de asta. Numai că mă tem să nu fie prea târziu.

Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji şi rămân tăcută.

Refuz să cred ceea ce am auzit, mama e sănătoasă, ştiu eu. Sigur că e iritabilă, dar aşa a fost întotdeauna. Asta-i firea ei. Tata şi cu Lawrence vor să scape de ea şi au găsit cumva o modalitate de a-l atrage şi pe doctorul ăsta de partea lor. Toate astea sunt o farsă. Dar nu vreau să cad în capcana lor. N-am să-i las s-o închidă pe mama într-un azil de nebuni!

Tata mă lasă acasă. Cobor din maşină fără a-mi lua la revedere de la el şi mă depărtez imediat de maşină. Intru în casă. E plin de sticle goale şi miroase puternic a alcool. Nu am lipsit decât o jumătate de zi şi mama e deja beată criţă, prăvălită pe canapeaua din salon. Mă apropii de ea împiedicându-mă de sticle.

— Mamă... mămica mea dragă...

— Ah, te-ai întors, zice ea când mă vede.

Duce mâna la gură şi fuge repede la baie, să vomite. Asta înseamnă că nu e o farsă şi e cu adevărat bolnavă. Of, Doamne, dă, Doamne, să apară careva şi să mă împuşte pe loc!

Când mama iese din baie, o întreb:

— Ce-i cu balamucul ăsta?

— Scuză-mă, scuză-mă, am să aranjez totul..., rosteşte ea cu dificultate.

— Câte sticle ai băut?

Nu-mi răspunde. O iau de umeri şi o zgâlţâi cu răutate.

— Câte sticle ai dat gata, te-am întrebat?

— Draga mea, ce te-a apucat?

Trag adânc aer în piept, slăbesc strânsoarea şi o îmbrăţişez.

— Te rog... te implor... încetează... te implor, şoptesc eu suspinând.

— Lasă-mă în pace, mi-e somn.

— Mamă, în ce hal ai ajuns? Erai cu totul alta înainte de toată povestea asta şi aş vrea să redevii cea care ai fost, spun eu strângând-o şi mai tare în braţe.

Dar rugăminţile mele îi provoacă o criză de isterie şi mă împinge cu violenţă.

— Ţi-am spus să mă laşi în pace, îngaimă ea cu greutate.

Apoi urcă clătinându-se la etaj.

„S-a terminat", îmi spun în sinea mea. „Mi-am pierdut mama. Pentru totdeauna."

Ziua 20

Se ştie că şcoala este cel mai potrivit loc ca să uiţi de problemele cu părinţii sau de poveştile dureroase de amor. Ne umplem capul cu ecuaţii, cursuri despre tot şi toate, cu probleme de matematică, şi – oricât de ciudat ar părea – toate astea au un efect calmant.

Încerc să stau deoparte şi să nu vorbesc cu Tezer, căci există riscul să îşi dea imediat seama că îi ascund ceva. Totuşi, am sunat-o noaptea trecută şi i-am povestit totul despre starea de sănătate a mamei. Aveam nevoie de un sfat, căci tot nu mă puteam hotărî dacă să accept sau nu să fie internată. Tezer a

întors situaţia în avantajul meu; mi-a spus că mama mi-a făcut deja tot răul din lume, aşadar aveam toate motivele posibile să o trimit la spital. În plus, o să am toată casa la dispoziţie, numai pentru mine, în condiţiile în care tata trage din ce în ce mai des la madam Lawrence. Aşa, o să pot organiza petreceri de pomină, până la sinuciderea mea, cel puţin. La început, propunerea lui Tezer m-a tentat. Dar după ce m-am gândit mai bine, mi-am spus că ar fi cam crud din partea mea să o expediez pe mama la o clinică de boli mintale numai ca să pot da liniştită petreceri. Totuşi, e mama mea.

În dulap găsesc o nouă scrisoare, în care scrie: „Ce înseamnă el pentru tine?” Cuvintele acestea mă surprind cu adevărat, dar nu sunt dispusă să mai fac efortul de a descifra mesajele subliminale pe care, chipurile, ar trebui să mi le transmită. Nici măcar nu mai vreau să aflu cine mi le trimite, pur şi simplu nu-mi pasă. La urma urmelor, dacă cineva se distrează scriindu-mi mesajele astea de neînţeles, n-are decât să o ţină tot aşa!

La ora de filosofie, Tezer se aşază lângă mine.

— Ţi-ar plăcea să ieşim după cursuri? Să mergem la un restaurant sau la un film?

— Tezer, nu am chef, nu am dispoziţia...

— Termină odată cu mutra asta posomorâtă. Încearcă să ieşi din starea asta şi o să fie bine, ai să vezi!

— Tezer, mama e bolnavă, iar tata se culcă cu profa mea de mate. Nu văd cum ar putea fi bine.

— Ştii ce mă enervează cel mai mult la tine?

— Ce ?

— Că te plângi tot timpul şi te complaci în rolul de victimă. Şi alţi oameni au probleme, ba chiar mult mai grave decât ale tale, dar cu toate astea îşi văd în continuare de vieţile lor.

Vorbele ei îmi stârnesc o furie cruntă. Ce ştie ea despre problemele mele, ea, care are o familie bogată şi în regulă sub

toate aspectele, ea, care e dorită de toţi tipii şi cu care toate fetele vor să se împrietenească? Viitorul ei e trasat până în cele mai mici detalii şi chiar nu îmi dau seama de ce anume s-ar putea plânge.

— Îmi pare rău..., zice ea, dându-şi seama după expresia mea tristă că spusele ei m-au rănit.

— Nu-i nimic... Probabil ai dreptate. Mă învârt, iar şi iar, în jurul aceloraşi probleme blestemate.

Tezer mă îmbrăţişează şi îşi lasă capul pe umărul meu.

— Te iubesc şi ştiu că mă iubeşti şi tu. Câtă vreme vom fi împreună, totul va fi bine.

Mă gândesc imediat la Matt şi la ceea ce s-a întâmplat între noi. Am neplăcuta senzaţie că sunt un om rău, capabil de cea mai josnică dintre trădări.

— Da... şi eu te iubesc mult, spun.

Domnul Konnaly, proful de filosofie, pune capăt efuziunilor noastre şi începe un curs care se anunţă la fel de plictisitor ca toate cele care l-au precedat. Deschid manualul şi între filele lui găsesc un bileţel pe care scrie: „Trec să te iau la ora opt, să fii gata. Matt."

Ce-o avea oare băiatul ăsta în cap? Nu e momentul potrivit pentru glume şi cel mai bine ar fi să încheiem odată povestea asta.

După cursuri, plec de la liceu braţ la braţ cu Tezer, ca de obicei. Ea spune mereu că noi reprezentăm elita şi trebuie să defilăm întotdeauna împreună, pentru ca toţi ceilalţi să fie geloşi pe prietenia noastră şi să încerce să ne imite. Poate părea o tâmpenie, dar voi ce aţi face dacă aţi fi prieteni cu cea mai populară fată din liceu?

La un moment dat, Tez se opreşte brusc:

— A, nu, asta nu.

— Ce-i? o întreb.

— Adam e aici. Lori, ascunde-mă!

— Nu, stai, nu trebuie să te ascunzi. A venit să te vadă, aşa că du-te să vorbeşti cu el. Îl ţin eu ocupat pe Matt cât vorbiţi voi.

— Bine... termin repede.

Tezer se îndreaptă spre Adam. Este evident că acesta din urmă nu a renunţat la pactul nostru şi, dat fiind felul în care m-am comportat şi eu în ultimele zile, s-ar zice că şi eu am tot interesul ca pactul să rămână în vigoare... Îl zăresc pe Matt, care iese din liceu.

— Matt!

— Ai găsit bileţelul?

— Da...

— Încearcă să nu întârzii. Vouă, fetelor, vă face o deosebită plăcere să vă lăsaţi aşteptate la prima întâlnire.

— Nu rişti deloc să mă aştepţi, că n-am de gând să vin.

— De ce?

— Nu pot. Ţin la Tezer şi nu vreau să distrug prietenia noastră.

— Iar eu nu vreau să te pierd... Ascultă, ştiu că nu vrei să ne vedem pe ascuns, dar mai avem nevoie de puţin timp ca să ne pregătim să-i mărturisim totul lui Tezer.

— Crezi că e necesar?

— Crezi că ar trebui să rămân cu un om pe care nu-l iubesc?

Vorbele lui mă lasă cu gura căscată.

— Am o senzaţie oribilă că-mi trădez cea mai buna prietenă.

— Uite, îţi propun ca de data să fie o întâlnire amicală.

— Amicală?

— Da, amicii pot ieşi împreună, nu? Iar asta nu implică niciun fel de consecinţe.

— Fie şi amicală, de ce nu?

— Perfect.

Tezer se apropie veselă de noi.

— Haideţi, mergem?

— Da, draga mea.

Matt se îndreaptă spre maşină, iar noi îl urmăm încet.

— Cum e, ce-a zis? o întreb eu.

— M-a invitat la un film. Imaginează-ţi că Matt nu m-a mai scos undeva de o sută de ani!

— Şi de aia ai acceptat?

— Lori, sunt o cretină. Tot încerc s-o termin cu Adam, dar nu reuşesc. E aşa de drăguţ, chiar o să-mi fie dor de el.

— Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de el...

— Sigur că nu. Doar că... m-am ataşat de el. Se mai întâmplă, nu?

Izbucnim în râs.

Când intru în casă, mă întâmpină o linişte deplină. Probabil mama s-a dus la Freys, iar eu răsuflu uşurată când îmi dau seama că nu e acasă.

Nu am fost niciodată la o primă întâlnire. Nici măcar amicală. Aşa că nu am habar nici cum să mă comport, nici cu ce să mă îmbrac, şi cu atât mai puţin ce să spun. În mod normal, fetele de seama mea au o experienţă considerabilă în acest domeniu, dar în ceea ce mă priveşte - şi voi descoperi acest lucru în seara asta - e ca şi cum aş fi crescut departe de orice civilizaţie. Cotrobăi prin dulap şi găsesc o rochie neagră cu verde smarald, pe care am primit-o de la Tezer când am împlinit şaisprezece ani. Nu am purtat-o niciodată, iar aceasta pare a fi ocazia visată. Cum să mă pieptăn? Să-mi las părul pe spate sau să-mi fac o coadă? De obicei mă consult cu Tezer pentru astfel de probleme, dar astăzi va trebui să hotărăsc singură. Mă şi machiez puţin, căci chiar dacă e vorba despre o întâlnire amicală, trebuie să arăt impecabil.

Dragul meu jurnal!

AM O ÎNTÂLNIRE CU MATT. Lucrul la care nici nu îndrăzneam să visez a devenit realitate. Am mari emoţii şi mă tem să nu par imbecilă. Mai presus de orice, mă tem să nu-l dezamăgesc şi mă întreb unde o să mergem. Într-o cafenea, într-un parc? La urma urmelor, prin această prima dată trece în mod obligatoriu toată lumea, aşa că nu poate fi chiar atât

de groaznic... Trebuie doar să mă relaxez şi să accept lucrurile aşa cum vor veni. În plus, trebuie să recunosc şi că orice pretext să o şterg de acasă şi să nu o văd pe mama cum alunecă spre nebunie e bun. Astăzi, Matt e cel care mă va ajuta. Dar cine poate şti ce va aduce ziua de mâine, de poimâine? La urma urmelor, nu cumva mamei i-ar fi mai bine la clinică?

Au mai rămas 30 de zile.

Mi-am pus rochia, mi-am ondulat părul şi sunt gata cu o oră înainte ca Matt să vină să mă ia. În sfârşit se aude soneria, iar Matt stă în pragul uşii şi mă măsoară din cap până-n picioare. Inima îmi bate nebuneşte.

— Uau!... Nu ştiu ce să spun... Eşti aşa de frumoasă!

— Şi tu.

— Mergem?

Încui uşa, iar Matt îmi deschide portiera maşinii.

— Chiar, unde mergem?

— Surpriză.

Brevard e mai frumos noaptea decât ziua. Sunt multe lumini, multe maşini în mişcare. Viaţa pulsează la maxim şi e singurul moment din cele 24 de ore când poţi vedea oameni fericiţi. Unii se întorc de la birou, alţii se duc la întâlnire, mulţi se plimbă sau profită de seara liberă pentru a lua masa la un restaurant. E o atmosferă magică.

Câteva minute mai târziu, ajungem la destinaţie. Totuşi, nu reuşesc să-mi dau seama unde suntem. Ne cufundăm în întuneric, iar pe o rază de câţiva kilometri nu ştiu să fie vreun restaurant sau vreo cofetărie. Nici pe străzi nu e nimeni, suntem absolut singuri.

— Matt, m-ai adus aici ca să mă omori în linişte? întreb eu, coborând din maşină.

— Nu astăzi, draga mea. Urmează-mă.

Ne aflăm în faţa unei clădiri mari, abandonate. Locul e atât de sinistru, încât ai senzaţia că de după orice colţ poate răsări

un monstru ori cine ştie ce maniac. Hotărât lucru, ciudată mai e această primă întâlnire!

Ne căţărăm pe o scară care stă să se năruie.

— Ştii, mie mi-e frică de întuneric încă de când eram mică, spun eu.

— Dar sper că nu te temi când mă ai pe mine alături, nu?

— Cum să-ţi spun...

— Sunt într-un fel protectorul tău...

— Da, sigur, nu mi-e teamă când sunt cu tine... totuşi atmosfera este atât de lugubră!

— Încă puţină răbdare şi ajungem.

Încep să-mi simt picioarele grele din cauza oboselii. Matt deschide o trapă şi ne căţărăm pe încă o scară, de fier. O pală de aer proaspăt îmi răcoreşte ceafa şi ajungem pe acoperiş. Zăresc o masă plină cu mâncare, două scaune-balansoar şi un fel de pat instalat sub un cort enorm.

— Uau! Tu ai făcut toate astea?

— Da. Dar încă nu ai văzut ce-i mai frumos. Închide ochii şi dă-mi mâna.

Fac ceea ce-mi spune, iar el mă trage în faţa lui.

— Ridică un picior, încet, apoi pe celălalt, mă conduce el, urmându-mă îndeaproape. Acum poţi deschide ochii.

Deschid încet ochii şi realizez că ne aflăm în vârful celui mai înalt zgârie-nori din oraşul care străluceşte jos, la picioarele noastre, în mii de lumini. Sus, cerul înstelat de deasupra capetelor noastre pare aşa de aproape, încât am senzaţia că-l pot atinge cu mâna. Mi se taie răsuflarea în faţa acestei minunăţii.

— Doamne, e aşa de frumos!

— Toată Florida e în faţa noastră.

— N-am văzut niciodată ceva atât de frumos, Matt.

— Exact asta voiam să aud.

Rămânem acolo câteva minute bune. Pletele îmi flutură în vânt şi mă simt ca o sirenă.

După vreo jumătate de oră, ne aşezăm la masă. Gustăm din toate felurile frumos aşezate pe masa mare, discutând despre câte-n lună şi-n stele.

— Pot să te întreb ceva? zic.

— Sigur.

— Ai fost cu Tezer aici?

— Nu.

— De ce? I-ar fi plăcut la nebunie.

— De fapt, ăsta e locul meu secret. Un fel de stat-major personal, unde vin să mă refugiez încă din vremea copilăriei. Vin aici ca să fiu singur şi să-mi găsesc liniştea.

— Să înţeleg că am violat intimitatea statului tău major secret?

— Nu. Acum e al nostru, al amândurora.

Zâmbesc. Numai că începe să mi se facă foarte frig. Sunt îmbrăcată cu o rochie din mătase subţire, iar noi ne aflăm în bătaia vântului, pe acoperişul unui imobil. Mi-e atât de frig, încât încep să tremur.

— Ai fi putut să mă previi. Mi-aş fi luat o haină.

— Nicio problemă, te încălzesc eu.

Se ridică de pe scaun, mă îmbrăţişează şi mă conduce spre pat. Se aşază, iar eu mă instalez pe genunchii lui. Mă înlănţuie cu braţele şi mă încălzesc imediat.

— Ştii, întâlnirea asta nu prea seamănă cu una amicală, remarc eu.

— Aş fi inventat orice ca să te aduc aici...

— Carevasăzică, m-ai minţit? Cum ai îndrăznit? îl întreb râzând.

Îl împing încet, iar el se întinde pe pat.

— Dacă nu vrei, poţi să te întorci acasă.

— Da, cum să nu. Mai întâi mă aduci nici nu ştiu bine unde şi acum îmi propui să mă întorc? Prea târziu!

Mă ia de mână şi imediat mă trezesc întinsă peste el. Mă sărută şi regăsesc aceeaşi senzaţie de bucurie intensă ca data trecută. Nu

mai pot articula niciun cuvânt şi nu vreau decât să mă pierd în ochii lui. E frumos ca un prinţ, atât de aproape de perfecţiune.

— Nu am crezut niciodată că o să mă simt atât de bine cu tine, spune el, mângâindu-mă pe spate.

— Sărută-mă, şoptesc eu, abandonându-mă complet. Sărută-mă, Matt.

Iar el îmi îndeplineşte dorinţa. Îi simt căldura buzelor tandre. Sărutul este atât de pasional, încât toate barierele mele se năruiesc şi încep să-i scot puloverul. El se lasă în voia mea. Inima îmi bate nebuneşte şi mi-e foarte cald. Ne recăpătăm suflul între sărutări şi fiecare îmbrăţişare e tot mai fierbinte. Mă trezesc întinsă pe spate, cu el peste mine. Aştept să-mi descheie rochia, dar Matt se opreşte brusc.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

El se depărtează şi se întinde lângă mine, pe spate.

— Nu vreau să grăbesc lucrurile.

Of, Doamne, ce cretină pot fi! Acum o să creadă că sunt gata să mă culc cu oricine, ceea ce nu-i deloc adevărat. M-am lăsat copleşită de dorinţa pentru el şi nu am reuşit să mă controlez.

— Ai dreptate...

Degetele noastre se înlănţuie încă o dată. Gâfâim şi trupurile scot flăcări. Fără să ştiu prea bine de ce, îl sărut pe Matt pe obraz. E atât de plăcut, de uşor. Îmi las capul pe pieptul lui, el mă cuprinde în braţe şi mă sărută pe frunte. Privesc cerul şi ascult cum îi bate inima. Peste câteva minute, beată de fericire, alunec fără să-mi dau seama într-un somn adânc.

Ziua 21

Duşul de dimineaţa a avut întotdeauna un efect tonic asupra mea. Închid ochii şi las apa să-mi curgă încet pe tot corpul. Mă gândesc la seara petrecută cu Matt şi mă simt incredibil de bine. Mi-am regăsit toată energia, vreau să trăiesc, să respir. Şi,

mai presus de toate, vreau să-l revăd şi să-l sărut, iar şi iar. Nu prea ştiu cum să descriu acest sentiment de fericire şi plenitudine, căci nu am fost de multe ori fericită până acum.

Îmi pun uniforma de şcoală. Vreau să fiu gata cât mai repede şi să plec fără să fac zgomot. Mama doarme încă şi nu vreau să o deranjez.

Cineva sună la uşă. O văd pe Tezer, care pare îngrijorată.

— Tez?

— Lori, am o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

Intră şi închide uşa după ea.

— Matt a dispărut.

— Cum adică?

— L-am sunat ieri toată seara şi nu a răspuns.

— Stai, nu e cazul să te îngrijorezi. Poate a ieşit cu prietenii lui?

— Posibil.

Tez suspină adânc. Intră în salon şi se aşază pe canapea.

— Lori, sunt pierdută.

— Vrei un ceai?

— Nu, nu mi-e foame. Ce să fac? Pe cine să aleg? Pe Matt sau pe Adam?

— Pe care-l iubeşti mai mult?

— Adam e atât de...tandru, de diferit, mă simt aşa de bine cu el. Cât despre Matt... am nevoie de el.

— Ai nevoie de el? Ca de o fiinţă vie, în întregul ei, sau în calitate de anexă a ta?

— Ce vrei să spui?

— Mai întâi trebuie să-ţi dai seama ce îţi doreşti cu adevărat în adâncul sufletului tău, iar mai apoi o să poţi hotărî de cine ai nevoie alături de tine.

O jumătate de oră mai târziu ajungem la liceu. Nici nu-mi amintesc când a fost ultima oară când am ajuns la şcoală cu

lecţiile învăţate. În ultimele zile s-au întâmplat prea multe. Astăzi, toţi profesorii par nervoşi, iar nouă ne e teamă să deschidem gura. Dar cel mai mult mă îngrijorează că Matt nu a ajuns încă. Se ascunde... dar de ce? Vreau să-l văd, să-i respir parfumul.

La cantină, toţi elevii sunt aşezaţi la locurile obişnuite şi fiecare grup discută în funcţie de propriile preocupări. Aici s-au iscat, în nici câteva minute, tot felul de zvonuri, mai ales despre mine şi Tezer. Tez se dă în vânt să fie în centrul atenţiei generale, îi face o plăcere enormă. Cât despre mine, deşi m-am obişnuit, nu izbutesc întotdeauna să fac faţă. Urăsc faptul că orice adolescentă din liceu mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însămi.

— Dumnezeule! Uită-te cu ce e îmbrăcată! Ce oroare! zice Tezer, arătându-mi cu degetul o fată îmbrăcată cu o fustă verde din jeans cu fermoare pe laterale şi o vestă neagră.

— E Louie Travis, îi spun.

— Şi?

— Şi-a pierdut ambii părinţi într-un accident de maşină acum aproximativ o lună.

— Nu ştiam. Totuşi, nu-i o scuză! Orice fată care se respectă trebuie să arate bine în orice circumstanţe.

Dumnezeule mare! Ce mă enervează uneori. Dar iată că Matt se apropie de masa noastră.

— Hei, salut, zice.

— Unde-ai fost?!

— Cum?

— Te-am sunat toată seara şi nu ai răspuns!

— Am... am fost la antrenament. Doar ştii că în scurt timp urmează o competiţie.

— Ai fi putut să mă anunţi.

— Îmi pare rău, nu mi-am închipuit că o să te supere atât de tare.

— Bine, gata, hai să nu mai vorbim despre asta. De fapt, am o veste pentru voi.

— Ce veste? o întreb.

— Charlie dă o petrecere şi suntem invitaţi toţi trei.

— Cine-i Charlie ăsta?

— ASTA, vrei să spui. Charlie Edkins, fiica unui vicepreşedinte al agenţiei de modeling Manhattan. Suntem invitaţi la petrecerea uneia dintre cele mai bogate fete din Florida.

— Eu nu pot să merg. Trebuie să stau cu mama.

— Nu poţi să uiţi de problemele tale şi să accepţi să te destinzi şi tu măcar o dată în viaţă? Mergem să dansăm, să sporovăim, o să fie super. Şi ar fi într-adevăr mare păcat să refuzi să mergi să te distrezi într-un asemenea loc, unde putem bea după pofta inimii şi socializa cu tinerii din înalta societate!

— Eu cred că ar fi o idee bună. Mă bag. Tu, Lori? întreabă Matt.

S-a aşezat în faţa mea, simt cum mâna lui se apropie de genunchiul meu, mă ia de mână, iar degetele ni se înlănţuie.

— Bine, dacă mergeţi voi, merg şi eu.

— Perfect! Ce-o să ne mai distrăm!

După cursuri, nu mai pierd vremea, încep să mă pregătesc pentru petrecerea care ne aşteaptă. Nu am niciun chef să merg, dar dacă nu vin Tezer o să fie dezamăgită, iar când e tristă, se smiorcăie încontinuu. Aşa că nu prea am de ales. Îmi ondulez părul şi mă machiez din timp, ca să nu fiu nevoită să pierd vremea mai târziu.

În jurul orelor optsprezece, încep să mă îmbrac. Aleg nişte blugi şi un tricou. Nu fac parte din elită, aşa că mă pot îmbrăca cum am eu chef.

Cobor la parter. Matt şi Tez mă aşteaptă deja afară. Aud vocea mamei, care mă întreabă:

— Pleci?

— Da, trebuie să ies.

— Unde?

— La o petrecere organizată de Charlie Edkins. Îţi spune ceva numele ăsta?

— Eşti supărată pe mine?

— A, nu. Îmi place la nebunie să vin acasă şi să te găsesc beată. Şi e super mişto să te aud vomând în baie. Ţine-o tot aşa, mămică dragă.

— Iartă-mă.

— Bine, hai, las-o baltă.

— Unde-i tata?

— Ce?

— De câteva nopţi David nu mai doarme acasă. Unde e?

Cred că a venit clipa să-i spun mamei totul.

— Cred că ar trebui să ştii. Tata... se vede cu o altă femeie. E profa mea de mate, doamna Lawrence.

— De când?

— Nu ştiu. Şi eu am aflat de curând. Acum stă la ea.

Mama nu zice nimic, nu ridică nici măcar capul. Tăcerea asta mă îngrijorează. Se apropie de comodă, ia o fotografie înrămată, în care părinţii mei zâmbesc împreună, şi o trânteşte jos cu toate puterile. Sticla explodează în zeci de cioburi. Urcă la etaj şi se duce în camera ei. Mă duc după ea.

— Linişteşte-te, mamă.

Ne aşezăm pe pat şi o îmbrăţişez.

— Doar divorţaţi oricum, nu?

— Şi ce dacă? Eu tot îl iubesc...

— Cum poţi iubi un om care te-a înşelat de două ori?

— E un semn mai curând bun că îmi pui întrebarea asta, înseamnă că nu ştii cât de mult doare când te părăseşte un om pe care-l iubeşti.

Vorbele ei mă lovesc direct în inimă.

— Dacă vrei, rămân cu tine.

— Nu, du-te...

— Eşti puternică... Ai să treci şi peste asta, îi spun eu, mângâind-o încetişor pe spate.

*

Casa lui Charlie Edkins este într-adevăr imensă. Peste tot sunt proiectoare, hohote de râs răsună de la toate etajele, însoţite de un clinchet plăcut de pahare. Îmi place la nebunie genul ăsta de ambianţă. Sinceră să fiu, nu am văzut-o în viaţa mea pe domnişoara Charlie Edkins, dar pare o tipă faină!

— E prea mişto casa asta! exclamă Tezer.

— Aşa-i. Dar eu mă gândesc că tuturor menajerelor care lucrează aici le vine să se spânzure după o astfel de petrecere!

— Hei! Ce tot vă moşmondiţi atâta? Haideţi, ne îndeamnă Matt.

Intrăm. Înăuntru e cam întuneric. Singura lumină e dată de spoturile care aruncă raze multicolore. Suntem cel puţin o sută de invitaţi. Toate fetele poartă rochii elegante, băieţii sunt la costum. Numai eu am venit în blugi. Abia acum îmi dau seama de ce toţi se holbează la mine.

— Hei, Charlie, spune Tezer.

O fată înaltă şi subţire se apropie de noi; este tunsă bob şi poartă o rochie maro din catifea, care se potriveşte foarte bine cu pielea ei mată.

— Tezer! Mă bucur că ai ajuns la petrecerea mea!

— El e prietenul meu, Matt.

— Matt Guins, am auzit multe despre tine. Eşti în echipa de rugby, nu?

— Da, aşa e.

— Mă bucur să te cunosc!

— Iar ea e cea mai bună prietenă a mea, Lori, continuă Tezer.

— Salut, ai un tricou foarte drăguţ.

— Mulţumesc.

— Haideți, simțiți-vă ca acasă, distrați-vă! Petrecerea e în toi!

Îmi încep seara cu un shot de tequila. După aceea, Matt și Tezer se îndreaptă spre ringul de dans. De îndată ce mă simt puțin amețită, mă duc și eu.

Un invitat din trei fumează în interior, dar cum casa e extrem de spațioasă, fumul se risipește imediat.

Dansez până ce nu-mi mai simt picioarele. Așa că mă apropii de bar, iar Tez vine la mine.

— De ce ești singură?

— Și ce-ar trebui să fac? Am dansat, sunt obosită, iar acum vreau să mă odihnesc.

— Lori, în mod normal, petrecerile sunt ca să cunoști oameni.

— Dar uită-te și tu în jur. Toți se cunosc deja, nu vreau să mă bag singură în seamă.

— Nu asta vreau să zic. Ai putea să-ți găsești un tip super aici.

— Termină cu prostiile astea. Numai de asta n-am chef acum!

— Stai puțin.

Tez se pierde în mulțimea compactă de pe ringul de dans. Peste câteva minute, se întoarce însoțită de un tip.

— Ți-o prezint pe prietena mea, Lori. Lori, el e James.

— Salut, spune el.

— Salut.

— Mi se pare că mă strigă Matt, eu o șterg.

Dar ce-i cu planul ăsta? Și ce-ar trebui eu să fac cu James? El mă măsoară de sus până jos, apoi spune:

— Vrei să bei ceva?

— Da.

— O secundă.

Îmi aduce un cocktail. După ce sorb o gură, îmi dau seama că e rom amestecat cu un suc sau ceva asemănător. Are un gust neplăcut, dar încerc să nu mă strâmb. Cine știe, poate James își va da seama că sunt o fată plictisitoare care nu are chef să stea de vorbă cu el și în cele din urmă o să plece?

— Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că Tezer Wikkery e cea mai bună prietenă a ta.

— De ce?

— Sunteţi complet diferite!

— Ai dreptate.

Cineva pune un slow foarte plăcut.

— Dansezi?

— Nu ştiu să dansez, răspund eu, încercând să-mi găsesc o scuză.

— Nici eu.

Mă ia de braţ şi mă conduce pe ring. Mă uit în ochii lui şi mi se pare că suntem singuri în casa asta imensă. James e blond, are gene dese şi negre, ochi albaştri, braţe musculoase şi umeri largi. Are o voce plăcută şi ăsta e singurul motiv pentru care vorbesc cu el în continuare.

— Cred că am auzit câte ceva despre tine.

— Serios?

— Din cauza poveştii cu Nick...

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Îmi pare rău, înţeleg. O vreme am fost amici.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Mi-am dat seama ce ticălos era, iar acum mă bucur că e la răcoare.

Dansăm în continuare, lipiţi unul de altul, până ce o muzică mai ritmată înlocuieşte slow-ul.

Ne aşezăm pe o canapea micuţă, din piele: îmi povesteşte despre el, îi spun câte ceva despre mine. Matt şi Tezer ni se alătură. Pe neaşteptate, telefonul lui James sună.

— Mă întorc imediat.

Tezer se apropie de mine.

— Cum ţi se pare tipul?

— De ce ai făcut asta?

— Vreau să ai şi tu un prieten!

— Da, dar nu aşa.

— Nu-ţi place?

— Nu-i vorba despre asta. E amabil, drăguţ, îmi place să vorbesc cu el...

— Ei vezi, nu ţi-am dat sfaturi proaste.

— Tezer, pot să vorbesc puţin cu tine? intervine Charlie.

— Sigur.

Rămân singură cu Matt.

— Aşa carevasăzică, e drăguţ?

— Tezer e nebună, nu eu am vrut să fac cunoştinţă cu cineva.

— Dar îţi place să vorbeşti cu el.

— Da, e inteligent.

— Îi dai tu papucii sau vrei să te ajut?

— Dar de ce? Nu-mi displace şi vreau să stau cu el.

— Aşadar te ajut.

— Matt, termină, sunt singură şi am dreptul să stau de vorbă cu cine vreau.

— Şi dacă e ca Nick? Dacă te manipulează doar ca să se culce cu tine?

— Mă descurc eu. Cât despre tine, ai face bine să ai grijă de prietena ta.

James se apropie de noi.

— Lori, vrei să facem o plimbare?

— Cu plăcere.

Privesc cerul nopţii şi mă gândesc la seara de ieri. Dar ce mă tot amăgesc? Ce caut aici cu James? Matt a încercat să mă oprească dar, la urma urmelor, poate asta e calea cea bună. James nu e o variantă proastă şi a primit şi binecuvântarea lui Tezer. Poate m-ar ajuta să uit de Matt şi să duc o viaţă normală?

— Ştii, m-am săturat de petrecerea asta. Vrei să facem împreună un tur prin oraş?

— De ce nu?

— Dar mai întâi, trebuie să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Ai un prieten?

— Tu ce crezi, James, dacă aş avea un prieten aş mai fi aici cu tine?

— Ai dreptate, a fost o întrebare prostească. Urcă în maşină. Are o maşină decapotabilă imensă, de culoare neagră, cu caroserie strălucitoare. Când vreau să deschid portiera, constat că îmi tremură mâinile.

— Lori!

Mă întorc şi îl văd pe Matt.

— Ce vrei?

— Unde vă duceţi?

— Nu e treaba ta!

— Matt, e vreo problemă?

— Nu, totul e în regulă, doar că Lori nu merge cu tine.

— Pleacă, Matt, zic eu.

— Da, şterge-o. Cred că prietena ta te aşteaptă, spune James pe un ton batjocoritor.

— Sigur, fără doar şi poate. Dar tu ce crezi, pe tine nu te aşteaptă soţia şi copilul tău?

— Cum? O soţie şi un copil? Despre ce vorbeşte? întreb eu şocată.

— Nu contează. Să mergem.

— Aşteaptă puţin. Ce vârstă ai?

— Dar de ce e atât de important dintr-odată?

Mă întorc şi plec.

— Şi nu uita să cumperi scutece pentru fiul tău, strigă Matt.

Dumnezeule! Nu mai există niciun om sincer pe lumea asta? Iar mă simt umilită, ca şi cum cineva mi-ar fi mototolit sufletul ca pe o coală de hârtie.

— Stai, Lori!

— De unde-l cunoşti?

— Eu sunt Matt Guins, aşa că am dreptul să ştiu ce vreau despre cine vreau. Voiai să ştii câţi ani are? 31!

— Oribil...

Mă îndrept spre drum şi încerc să fac semn unei maşini.

— Ce faci?

— Vreau să prind un taxi.

— Te duc eu acasă.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti supărată pe mine din cauza lui James? Dar e un ticălos notoriu! Era gata să iasă cu tine, cu toate că are o nevastă!

Se opreşte un taxi.

— De parcă tu nu ai făcut la fel!

— Dar eu ţin foarte mult la tine.

— Nu mai are nicio importanţă, spun eu, urcând în maşina care demarează imediat.

Îmi urăsc viaţa. Toţi oamenii cu care am de-a face sunt trădători cu acte-n regulă. Mai bine rămân singură sau, şi mai bine, renunţ la viaţă.

Intru în casa noastră. E linişte deplină, de parcă aş fi pătruns într-un mormânt.

— Mamă, am ajuns!

Nu răspunde, probabil doarme. Urc, deschid uşa camerei ei, dar nu e acolo.

— Mamă?

Verific toate camerele: sunt goale. Cobor la parter şi văd că lumina de la baie e aprinsă. Uşa e întredeschisă.

Împing uşa şi... îmi găsesc mama inconştientă, întinsă pe jos, ţinând în mână flaconul de medicamente prescrise de Freys. O gheară îmi strânge inima.

— Dumnezeule mare!

Mă reped la ea şi încep s-o lovesc peste faţă.

— Mamă!

Nu reacţionează şi nu pare că mai respiră. Îi verific pulsul. Din fericire, e încă în viaţă. Fug în salon, îmi iau mobilul şi îl sun pe tata.

— Alo! răspunde el.

— Tată, vino repede!

— Ce s-a întâmplat, Gloria?

— Mama a înghiţit un flacon de medicamente şi nu mai respiră!

— Nu intra în panică, vin imediat, sună la urgenţe!

*

Am pleoapele roşii şi umflate din cauza lacrimilor şi nu dau nicio atenţie agitaţiei din jurul meu.

— O să fie bine, spune tata. Doctorii au zis că ai găsit-o la timp. Încă puţin, şi...

— Sunt de acord.

— Cum?

— Sunt de acord s-o internăm la clinică.

— E decizia potrivită, crede-mă. Îi va fi mai bine acolo şi cred că o putem duce imediat.

Javra de Lawrence se îndreaptă spre noi.

— David, du-te tu cu ea, rămân eu cu Gloria.

— Bine.

Tata pleacă împreună cu doctorii. Aud cum ambulanţa se îndepărtează şi, odată cu ea, şi mama mea.

— Vrei să-ţi fac un ceai sau să-ţi pregătesc ceva?

— Pleacă!

— Gloria, sunt cu tot sufletul alături de tine! Cred că mama ta se va însănătoşi.

— Pleacă din casa mea!

— Cred că David a uitat să-ţi spună, dar o să ne mutăm aici, iar de acum înainte aceasta va fi şi casa mea.

— Nu!

— Ei bine, va trebui să te obişnuieşti cu ideea.

Nu mai pot îndura toată povestea asta şi aş vrea să mor aici, acum, în clipa asta.

Ziua 22

Lumina mă orbeşte şi aud pe cineva trăgând draperiile. Deschid ochii şi o văd pe madam Lawrence.

— Hai, Gloria, scularea.

Mă frec la ochi şi îi spun cu o voce răguşită:

— Ce cauţi în camera mea?

— Te trezesc. Ai pierdut deja un curs şi, dacă vrei, o sun pe doamna Kinstley şi îi spun că eşti bolnavă.

— Ieşi afară!

— Ţi-am pregătit micul dejun. Hai, ridică-te odată!

— Doamnă Lawrence, dumneata chiar vrei să mă abureşti cu atenţiile tale de doi bani?

— Nancy. Poţi să-mi spui Nancy.

— Bine. Nancy, te rog frumos, cară-te din camera mea!

— Bine, dacă vrei, o sun pe Kinstley şi îi spun că nu vii azi la şcoală. Aşa, ai să te poţi pregăti liniştită pentru balul de toamnă.

FIR-AR! Am uitat cu totul de balul de toamnă care urmează să aibă loc mâine. Fir-ar, fir-ar şi iar fir-ar. Bun, acum va trebui să inventez un motiv bun ca să nu mă duc. Mobilul meu începe să sune. Răspund mecanic.

— Alo?

— Dar de ce nu ţi-ai făcut apariţia de dimineaţă la şcoală, leneşo?

— Tezer...

— Nu-i destul că ai şters-o de la petrecere fără nicio explicaţie, acum chiuleşti şi de la şcoală? Ai uitat ce am stabilit să facem azi, sau ce-i cu tine?

— Şi ce-am stabilit să facem?

— A, minunat! Trebuie să mergem să ne căutăm rochii la o agenţie de închirieri.

— Nu vin la bal.

— Cum?! De ce, mă rog?

— Tezer, îţi explic mai târziu!

— Nu vreau să aştept! Explică-mi imediat!

— Mama s-a îndopat cu medicamente şi a fost cât pe ce să moară. E internată de astă-noapte. Lawrence şi tata au profitat de situaţie şi s-au mutat în casa noastră. Vezi şi tu, numai la bal nu-mi stă gândul...

— Groaznic. Şi cum se simte mama ta?

— Ceva mai bine, sper... Trebuie să merg să o văd.

— Ascultă-mă, aşteptăm cu atâta nerăbdare balul ăsta de un an de zile! Vreau să fiu regina serii!

— Dar ai să fii oricum! Ai să te duci cu Matt şi o să fie foarte bine.

— Dar eu vreau să vii şi tu! Ştii că suntem de nedespărţit!

— Hai, Tezer, te sun eu mai târziu.

— Nu închide!

— Pa.

Trag pe mine primele haine pe care le găsesc în dulap, cobor la parter şi o iau spre uşă.

— Mă descurc aproape perfect în bucătăria voastră. E aşa de practică şi ergonomică!

— Super!

— Dar unde pleci aşa?

— Ce te freacă grija?

— Dă-mi voie să ghicesc. Te duci s-o vezi pe mama?

— Da. Şi ce-ai să faci, ai să-mi interzici?

— Nu, dar te pot duce cu maşina, dacă vrei.

— Prefer să mă duc singură.

— Măcar ştii adresa?

— Da.

Opresc un taxi şi în câteva minute sunt la clinică. E o vreme mohorâtă, iar locul pare mai sinistru decât de obicei. Cum s-ar putea vindeca mama într-un asemenea loc?

Mă îndrept spre recepţie.

— Bună ziua. Aş dori să văd o pacientă, Jodi McPhin.

— O secundă, vă rog.

Recepţionera începe să caute în calculator.

— Sunteţi rudă cu pacienta?

— Sunt fiica ei.

Ea caută în continuare, apoi îmi spune:

— Vă rog să mă urmaţi.

Pe drum, mă pune să îmbrac un halat alb. Urcăm la etajul al doilea şi intrăm într-un salon. Nu e nimeni acolo, doar două paturi goale.

— Aşteptaţi aici.

O ascult. Peste câteva minute, uşa se deschide şi recepţionera mi-o aduce pe mama, pe care o susţine de braţ. Poartă un fel de pijama, are ochii umflaţi şi e lividă la faţă. Pare complet epuizată.

Recepţionera iese din cameră şi ne lasă singure.

— Bună, mamă.

Ea se aşază pe pat fără a scoate o vorbă.

— Cum te simţi?

— Bine.

— Mi-ai tras o spaimă! Spune-mi şi mie, ce te-a apucat?!

Nu răspunde.

— De ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

Ea rămâne tăcută. Mă apropii de ea şi îi ridic bărbia.

— Mamă, mamă, uită-te la mine!

Ea priveşte în continuare în gol.

— Mamă!

Dar e ca şi cum nu m-ar fi auzit.

Mă îndrept spre uşă şi o deschid.

— Hei! Aţi putea veni puţin, vă rog?

Recepţionera intră în salon.

— Ce s-a întâmplat? Cu ce aţi drogat-o?

Recepţionera se duce la mama.

— Jodi, vrei să mai rămâi puţin cu fiica ta?

Cu mare greutate, mama face semn din cap că nu.

— Mark!

În salon intră un tânăr care o conduce pe mama în rezerva ei.

— Mamă, mai stai, te rog! Nu o duceţi înapoi aşa de repede!

Dar nimeni nu-mi dă nicio atenţie.

— Calmează-te, ia loc. Ai văzut doar că a spus că nu vrea să vorbească acum cu tine.

— Ce i-aţi dat?

— Calmante. Cum ziceai că te numeşti?

— Gloria.

— Gloria, mama ta a avut o tentativă de sinucidere. La vârsta ei, e nevoie de timp pentru ca toxinele să se elimine din organism. Noi nu încercăm decât să o ajutăm.

— Transformând-o în legumă?

— Ascultă, în scurtă vreme mama ta va ieşi sănătoasă din clinica noastră. Nu trebuie decât să aştepţi.

*

— Vrei un ceai, Tezer?

— Nu, mulţumesc. Ce face mama ta?

— Ieşi afară, mă răstesc la Nancy.

Ea se supune.

— Hai, spune, cum se simte?

— Au îndopat-o cu calmante, dar m-au asigurat că o să se facă bine.

— Vezi, nu-i chiar așa de dramatic. Ia spune, te-ai răzgândit cu balul?

— Ce tot spui acolo, Tez? Chiar n-am chef de nimic în clipa asta!

— Lori, te înțeleg, dar...

— Nu, nu mă înțelegi.

— Fii atentă! Am visat un an întreg să mergem la balul ăsta îmbrăcate în cele mai fermecătoare rochii, să moară de ciudă toate fetele din liceu. Chiar vrei să calci în picioare visul nostru?

— Dacă e atât de important pentru tine...

— Sigur că e important! Vrei să mă duc eu la agenția de închirieri și să-ți aduc rochia?

— Ar fi drăguț din partea ta.

— Te ador!

— Și eu!

Dragul meu jurnal!

Încep prin a spune că niciodată nu mi-am dorit să mă sinucid mai mult decât astăzi. Mama a avut o tentativă de sinucidere și mă întreb dacă nu cumva o fi ceva în genele noastre.[1] Apropo, e foarte dureros să știi că cineva drag și apropiat a trecut pe lângă moarte. Din fericire, pe mine nu o să mă regrete nimeni. Cu atât mai puțin mama. Ea o să-și petreacă următoarele săptămâni într-un azil. Nici tata nu o să mă regrete, nu-l interesează persoana mea. Cât despre Matt... Uff! Probabil o să fie trist câteva minute, dar o să-și revină și probabil o să-și găsească repede o altă prietenă pe care să o invite pe acoperișul unui zgârie-nori să admire Florida noaptea. Cât

[1] Este o temere justificată. Mulți copii și tineri au tendința de a se sinucide pentru că există precedentul părinților, este un fel de moștenire a unui asemenea gest.

despre Tezer, ea va fi tristă să-şi piardă tovarăşa de shopping, dar în rest nu-i pasă nici cât negru sub unghie de ce am eu pe suflet. Nu se gândeşte decât la ea. Nu contează că mama a fost cât pe ce să dea colţu', există probleme mai grave pe lumea asta, cum ar fi dacă ea va ieşi sau nu regina acestui blestemat de bal al toamnei! Ar face orice ca să-şi atingă scopul şi toată lumea trebuie să se facă luntre şi punte ca s-o ajute. Cred că aş putea iubi viaţa asta numai atunci când cineva m-ar iubi cu adevărat şi pe mine.

Au mai rămas 28 de zile.

Ziua 23

Ziua a început cu o dimineaţă la coafor, în mijlocul vaporilor de fixativ. Trebuia să ne aranjăm părul pentru balul care începea la orele 18. Până atunci, urma să ne machiem, să ne îmbrăcăm şi să ne alegem accesoriile. Toată povestea asta mă enervează în cel mai înalt grad. Acum un an, visam la balul ăsta, dar la vremea aceea nu-mi puteam imagina că viaţa mea o să devină într-atât de jalnică. Acum nu mai am putere să mă bucur de nimic. Din fericire, nu mai am 50 de zile de trăit, ci numai 27, adică mai puţin de o lună. Nici măcar nu vă puteţi închipui cât de fericită mă face asta! Mai bine aş ronţăi rădăcini de păpădie, decât să mai îndur toate astea.

Dragul meu jurnal!

Acum sunt în camera mea, îmbrăcată într-o splendidă rochie tip balon, albastru-deschis, cu corsaj şi o mică trenă. Semăn cu un personaj din poveştile cu zâne. Ţinuta se asortează perfect cu coafura. Mi-am ondulat părul, iar buclele sunt fixate cu o diademă. Umerii sunt goi, ceea ce îmi place la nebunie. Ba chiar îmi place atât de mult, încât mi-aş dori să fiu înmormântată în rochia asta. Mi-a rămas mai puţin de o lună de trăit şi nu m-am gândit încă la felul în care o să mă

sinucid. Spânzurare? Poate. Somnifere? Nu, risc să fiu reanimată şi ar trebui s-o iau de la capăt. Mi-au rămas 27 de zile să iau această decizie crucială.

Se aude un zgomot dincolo de uşă. E tata. Intră în camera mea, se uită lung la mine.

— Uau, Gloria, ce frumoasă eşti!

— Mulţumesc frumos.

— De ce eşti supărată?

— Nu, n-am nimic.

— Gloria, simt că ceva nu e-n regulă.

— Chiar trebuie să locuiţi aici cu mine?

— Da. Eşti încă un copil şi nu te pot lăsa singură în casă.

— Dar m-aş descurca foarte bine.

— Sunt tatăl tău şi trebuie să fiu alături de tine. Şi cu asta, basta.

— Bine, fie cum vrei tu. Oricum, toate astea o să se termine curând.

— Ce se va termina curând?

Ups, eram gata să mă dau de gol.

— Când intru la facultate mă mut oricum.

— Sigur că da. Vrei să te duc eu la liceu sau vin prietenii tăi după tine?

— Nu, du-mă tu, te rog.

— Bine, te aştept jos.

Tata dă să iasă din cameră, dar se opreşte brusc:

— Nancy ţine mult la tine, să ştii.

— Dar eu nu o să o pot iubi niciodată. Pentru mine e o străină şi aşa va rămâne. Nu o va înlocui niciodată pe mama.

Urc în maşină şi tata demarează imediat. Tăcem amândoi. Mă întreb ce se va întâmpla cu el după moartea mea. Sunt sigură că peste câteva luni o să aibă un copil cu doamna Lawrence. La început, îl vor lua cu ei la cimitir la mormântul meu, dar probabil nu pentru prea multă vreme.

Ajungem la liceu.

— Distracție plăcută, prințeso!

Cobor din mașină fără să-i răspund. Liceul este împodobit cu ghirlande enorme, care răspândesc o lumină galbenă, ce conferă clădirii alura unui castel. Înăuntru e o lumină palidă, iar pe hol se află un panou imens, pe care se poate citi „Balul Toamnei". În mod normal, la asemenea evenimente lumea vine însoțită, dar eu fac notă discordantă, ca de obicei. Intru în sala de festivități, care e plină ochi. Toate fetele au rochii frumoase, iar băieții sunt în smoching. Peste tot sunt aranjate ghirlande.

Îi găsesc pe Matt și pe Tezer. Ea are o rochie care seamănă perfect cu a mea, numai că e de un roz-deschis. Matt poartă un costum negru foarte șic, cu cămașă și papion. Mă soarbe din priviri.

— Hei, salut, le spun eu.

— Fir-ar, rochia asta îți stă mai bine decât mie, zice Tez zâmbind.

— Termină, arăți beton indiferent ce-ai pune pe tine și sigur vei fi regina balului.

— Sper din suflet. Gata, e vremea să plec la vânătoare de voturi!

Se ridică și se depărtează. Matt mă privește în ochi, iar eu mă pierd într-ai lui.

— Ești minunată.

— Mulțumesc. Și tu semeni cu un prinț.

— Nu-mi mai lipsește decât calul alb.

Râdem amândoi.

— Nu mai ești supărată pe mine?

— Ce-ar fi să uităm povestea aia?

— De acord.

Mă ia de mână și simt cum îmi crește pulsul.

— Copii, vreau să fac un anunț, spune Kinstley. Știți cu toții că la sfârșitul petrecerii vom alege regele și regina balului. Numai că am stabilit ca anul acesta să modificăm condițiile competiției.

Fotograful nostru o să vă facă fotografii pe parcursul întregii seri, iar cel mai fotogenic cuplu va câştiga trofeul.

— Mă îndoiesc că Tezer e de acord cu schimbarea regulilor, comentez eu.

— Şi eu cred la fel.

— Ce-i cu tâmpenia asta?! Sunt secole de când regele şi regina sunt aleşi prin votul publicului, nu după nişte blestemate de poze! strigă Tezer, furioasă.

— Linişteşte-te, fotografia noastră o să fie cea mai frumoasă dintre toate, îţi promit, intervine Matt, încercând să o potolească.

Ne petrecem următoarele două ore fără să ne mai vedem. Sunt prezente toate elevele din clasele terminale, sau aproape toate. E o căldură sufocantă. La cele două capete ale sălii, sunt aranjate mese cu punci şi prăjituri. Tezer avea dreptate: comparativ cu altele, rochiile noastre sunt foarte stilate. Din difuzoare, piesele rock, alerte, alternează cu melodiile slow. Cu toate că ne este greu să ne mişcăm în rochiile supradimensionate, încercăm totuşi să dansăm.

Îmi torn puţin punci de cireşe; Chad vine să mă salute. Nici măcar nu-l recunosc. Nu poartă ochelari, are un costum negru, elegant, care-l face mai înalt şi mai solid. E frumos, iar în lumina slabă din sală acneea lui nu mai e atât de vizibilă.

— Gloria... eşti fermecătoare, spune el cu timiditate.

— Mulţumesc, tu la fel. Costumul ăsta îţi stă foarte bine.

— Mama mi l-a ales, spune că semăn cu James Bond.

— Are dreptate, râd eu.

— Vrei să dansezi cu mine?

— De ce nu? Doar nu am venit aici ca să stau singură toată seara!

Chad mă cuprinde de talie, eu îmi pun mâinile pe umerii lui. Miroase frumos şi are braţele musculoase. Niciodată nu mi s-a părut atât de atrăgător. Credeam că e un molâu, un tip

înnebunit doar după şah şi fizică, dar iată că e un băiat inteligent şi amabil. Dansăm un slow, muzica e foarte lentă, iar noi ne lăsăm în voia ei. Toate privirile par fixate asupra noastră. Atunci aud vocea lui Matt.

— Lori.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Chad.

Mă apropii de Matt, care mă priveşte cu un zâmbet răutăcios.

— Chad? Eşti în toate minţile?

— M-a invitat la dans, atâta tot.

— Formaţi un cuplu drăguţ!

— Termină! De ce m-ai chemat?

— N-am putea să ieşim puţin să luăm o gură de aer?

— Şi Tezer?

— I-am spus că trebuie să dau un telefon important. Ce zici, mergem?

Îmi oferă braţul, eu îl accept cu stângăcie, arunc o privire spre Chad şi ieşim.

Afară e răcoare şi o linişte deplină. Suntem complet singuri şi intrăm în grădina liceului.

— Nimeni n-o să ne vadă aici.

În faţa noastră e un mic chioşc împodobit cu ghirlande.

— E ca într-o poveste cu zâne, spun.

Am strania impresie că suntem supravegheaţi. Mă uit în jur, dar nu văd pe nimeni. Probabil că m-am înşelat.

— Domnişoară, îmi acordaţi acest dans?

— Dar nu se aude deloc muzica aici.

— Cum să nu? Nu o auziţi?

Matt mă ia de talie şi începe să danseze.

— Eu o aud foarte bine.

Dansăm un vals.

— Mi se pare că încep să o aud şi eu.

E o tăcere asurzitoare, iar noi dansăm în mijlocul ghirlandelor multicolore.

— Nu mă mai satur să te privesc, spune el.

— Încetează, mă faci să roşesc.

Matt mă trage lângă el, îşi strecoară mâna pe sub părul meu şi buzele noastre se ating. La început nevinovat, sărutul nostru devine repede tot mai fierbinte, mai intens. Uit că tot liceul se distrează la nici două sute de metri de noi şi că am putea fi surprinşi în orice moment. Aş fi vrut ca momentul ăsta să dureze o eternitate. Aş fi vrut să fug cu el departe de aici, undeva unde să nu ne găsească nimeni.

*

Când ne-am întors, în sala de ceremonii domnea aceeaşi atmosferă. Toată lumea dansa şi se distra. Peste câteva minute, vor fi anunţate rezultatele concursului. Ne croim drum spre Tezer, care pare nervoasă.

— Unde ai fost?

— Ce s-a întâmplat, Tez?

— Nu am fost fotografiaţi, îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Şi ce dacă? Nu-i decât un concurs oarecare!

— Dar pentru mine nu e un concurs oarecare! Mi-ai spulberat visul!

Kinstley îşi face apariţia pe scenă.

— Seara noastră se apropie de sfârşit, aşa că a sosit momentul să cunoaştem fericiţii câştigători ai concursului. Vă las plăcerea de a descoperi pe ecran regele şi regina balului!

Inima îmi explodează în mii de fărâme când văd că pe ecran este afişată FOTOGRAFIA MEA SĂRUTÂNDU-MĂ CU MATT ÎN CHIOŞC. Toată lumea rămâne fără grai.

— Îi rog pe Gloria McPhin şi pe Matt Guins să urce pe scenă!

Mi-e cumplit de cald. Fără să mă clintesc, întorc privirea şi mă uit la Tezer. Şi ea se uită fix la mine, iar ochii îi strălucesc în lacrimi.

— Tezer, eu...

Fără să mă asculte, iese în fugă din sală. Pornesc după ea împreună cu Matt. Suntem toţi trei în hol, iar Tezer face o criză de nervi.

— Calmează-te, Tez, zice Matt.

— Staţi aşa, că eu nu mai înţeleg nimic. Voi doi sunteţi împreună?

— Am vrut să-ţi spunem mai demult...

— Mai demult?!

— Iartă-mă, Tezer, zic eu cu voce slabă.

— Taci din gură! Cum ai putut?! Eşti cea mai bună prietenă a mea... Te-am sprijinit, am fost alături de tine...

Vocea i se frânge într-un hohot de plâns.

— Tezer...

— Ţi-am zis să taci! Iar tu, tu cum ai putut să mă înlocuieşti cu... cu ? se întoarce ea spre Matt, arătând acuzator cu degetul către mine.

— Îmi place de ea. Pur şi simplu.

Tezer se face toată roşie de furie.

— Cum?! Ticălosule! Netrebnicule!

Tezer se năpusteşte asupra lui Matt, care o respinge.

— Wikkery, Guins, McPhin, ce se întâmplă aici? întreabă Kinstley, care ajunge şi ea în hol.

— Te urăsc! îmi spune Tezer. Ar fi trebuit să-mi dau demult seama! O faci pe mironosiţa, genul „fie-vă milă de mine, sunt atât de nefericită", când în realitate nu eşti decât o stricată!

Mă împinge din toate puterile, cad pe spate şi o durere ascuţită mă săgetează prin tot corpul.

— Wikkery, linişteşte-te! strigă directoarea.

— Te urăsc!

Tezer se trânteşte peste mine. Începe să mă lovească la foc automat, iar eu mă străduiesc să mă feresc cum pot. Matt reuşeşte s-o îndepărteze cu ajutorul altor doi băieţi, veniţi în ajutor.

— Măcar de-ai crăpa, cu nebuna de mă-ta cu tot!

Toţii elevii sunt în hol. Unii ne filmează, alţii se uită la noi râzând, câţiva chiar ne încurajează: „Hai, dă-i, nu te lăsa!"

Mă ridic. Buza îmi sângerează. Cred că mi-a dat un pumn în ochi, căci începe să se umfle. Violenţa reacţiei ei nu mă surprinde. E pe măsura reputaţiei pe care şi-o apără cu înverşunare. Nu vorbim aici despre o fată oarecare căreia i-a fost suflat iubitul, ci despre Tezer Wikkery însăşi, cea care e gata să-l îngroape de viu pe nefericitul care ar atenta la ceea ce îi aparţine.

— Am înţeles, răspund, dar cred că e momentul să scoatem la lumină TOT adevărul. Poate ai curajul să-i povesteşti chiar tu lui Matt ce ţi s-a întâmplat...

Tezer nu scoate o vorbă.

— Bine, am s-o fac eu în locul tău. Matt, prietena ta te-a înşelat cu Adam. A continuat să iasă pe ascuns cu el şi m-a obligat s-o acopăr.

— Matt, te rog, nu o asculta! Minte!

Matt nu zice nimic. Îşi croieşte drum prin mulţimea care s-a înghesuit în uşă şi iese din liceu.

— Dacă nu terminaţi cu bătaia, chem poliţia! se răsteşte Kinstley.

Tezer se uită fix în ochii mei câteva secunde, apoi iese şi ea din clădire.

S-a terminat. Nu pot să cred că aşa s-a încheiat prietenia noastră[1]... În mod sigur se va vorbi multă vreme despre acest bal al toamnei.

Ies în stradă, îl văd pe Matt la distanţă şi alerg spre el.

— Matt, Matt, aşteaptă.

El se opreşte.

— Ce-i?

— Unde te duci?

---

[1] Adeseori, în adolescenţă, cele mai frumoase prietenii se pot transforma în crunte duşmănii. Şi invers.

— Iartă-mă.

— Pentru ce?

— E greu să te rupi de vechea viaţă. Acum, toată şcoala va crede că sunt un ticălos.

— Şi ce dacă? Ce îţi pasă? Gândeşte-te că putem fi în sfârşit împreună fără să ne mai ascundem.

— Ştii, acum două săptămâni tata mi-a propus să mă mut în Canada şi să-mi continui studiile acolo. Se pare că la ei educaţia se face la standarde mai înalte. Cred că am să accept.

— Cum? Stai puţin, nu poţi pleca. Şi eu, eu ce fac?

— Tocmai ce ţi-am cerut iertare...

— Mă părăseşti?

— A fost într-adevăr ceva între noi, cu excepţia celor două sărutări pe care nu-ţi va fi greu să le uiţi?

— Nu-mi poţi face una ca asta.

— Îmi pare rău. Am să te sun, îţi promit. Dar nu mă mai pot întoarce în şcoala asta. Mi-am luat porţia cu vârf şi-ndesat.

Matt îmi întoarce spatele şi pleacă. Rămân singură. Suflă un vânt îngheţat. Lacrimile îmi şiroiesc pe obrajii umflaţi din cauza loviturilor primite.

— Matt, te rog! Nu pleca!

Dar el nu se întoarce şi continuă să se îndepărteze. Mi-ar fi imposibil să descriu ceea ce se petrece în sufletul meu. Mă simt golită pe dinăuntru, iar durerea asta nu are nimic de-a face cu o durere fizică. În nici câteva minute, mi-am pierdut şi cea mai bună prietenă, şi băiatul pe care l-am iubit ani de zile.

*

Sticla de whisky se face tot mai uşoară pe măsură ce o golesc. O beau singură până la ultima înghiţitură. Sunt aşezată pe trotuar, maşinile trec pe pod şi nimeni nu mă bagă în seamă. Când încerc să mă ridic, mă clatin. În viaţa mea nu am băut

atâta. Mă apropii de balustrada podului şi arunc sticla goală în apă. O privesc cum cade şi îmi imaginez că în locul ei sunt eu, zburând asemenea ei şi aterizând în apa îngheţată. În curând voi şti ce senzaţie îţi oferă o astfel de călătorie. Vreau să mor. Aici, acum, imediat.

Încep să mă caţăr pe balustrada metalică a podului. Odată ajunsă în partea cealaltă, mă ţin de balustradă cu ambele mâini, mă uit în jos şi plâng cu lacrimi fierbinţi. Ăsta să fie sfârşitul? Viaţa mea a fost atât de scurtă. Unii susţin că sinucigaşii ard în flăcările iadului pentru că au renunţat la viaţă. Dar asta nu mă sperie. Oricum nu cred. Ştiu un singur lucru: am să mor. Nu am să mai respir şi voi fi repede uitată. Mormântul meu va fi acoperit cu buruieni, iar cei care vor citi pe piatra funerară data naşterii şi cea a morţii se vor întreba de ce am avut o viaţă atât de scurtă.

— Nu trebuie să faci asta.

Mă întorc brusc şi îl văd pe Chad.

— M-ai urmărit?

— Oarecum. Coboară de acolo.

— Nu. Pleacă.

— Gloria, nu face prostii.

— Ţi-am spus să pleci!

Chad se apropie de mine şi sare şi el peste balustradă.

— Dacă sari tu, sar şi eu.

— Du-te dracului!

— Nu plec de aici fără tine.

— Nu mai pot. Sunt obosită de toate. Nimănui nu-i pasă de mine. Nimănui, pricepi tu? Până şi părinţii mei, până şi ei doar se prefac că au grijă de mine. Nu mai vreau să trăiesc.

— Eu am nevoie de tine.

— Nu mă minţi!

— E adevărat, am nevoie de tine.

— Nu, nu şi nu!

— Foarte bine, dacă-i aşa, nici eu nu mai vreau să trăiesc!

Şi Chad sare în canal. Mi se strânge inima.

— Chad!

Încep să respir precipitat şi sar şi eu după el.

*

Apa e îngheţată. Mă duc la fund. Curentul e slab, dar mă trage în jos. E întuneric şi apa pare neagră. Îi caut corpul pe dibuite. Îmi lipseşte aerul. Urc la suprafaţă, trag o gură de aer şi zăresc o mişcare pe mal. CHAD. Îşi stoarce jacheta şi se uită la mine.

— Hei, cum e apa?

Furioasă, urc pe mal tremurând.

— Eşti un cretin! Am crezut că te-ai înecat! ţip eu la el.

— Poţi să mă pocneşti cât vrei. Eşti în viaţă, şi asta e tot ce contează acum.

Îmi recapăt suflul. A sărit în apa asta ca gheaţa doar ca să mă salveze? Nu-mi vine să cred!

Improvizăm un foc de tabără care începe să ne încălzească, dar din cauza hainelor ude îmi este în continuare cumplit de frig.

— Să înţeleg că tu chiar ai nevoie de mine?

— Sunt îndrăgostit de tine de la creşă. Ţi-am scris o mulţime de felicitări de Sfântul Valentin, dar nu ţi-am trimis decât una. Pentru că ştiu că fetele ca tine nu ies niciodată cu tipi ca mine. Nici măcar nu-i bagă în seamă... Dar eu sunt gata să aştept.

Rămânem tăcuţi câteva clipe.

— Mi-e frig, rup eu tăcerea.

— Ia jacheta mea, e încă udă, dar parcă s-a zvântat puţin.

Se aşază lângă mine şi mă ajută să-mi pun haina lui. Îi ating gâtul şi gestul mă încălzeşte în mod miraculos. Mă uit în ochii lui. E foarte drăguţ, tricoul ud i se lipeşte de piele şi îi conturează muşchii.

E atât de aproape de mine, încât nu mă pot abţine şi îl sărut. Mă împinge.

— Ce faci?

— Nu spune nimic.

Îl sărut iar, îl trântesc pe spate şi mă sui pe el. Îi scot tricoul.

— Gloria, ce vrei?

— Vreau să aflu de ce oamenii se dau în vânt după sex.

— Nu crezi că ar fi mai bine să renunţi?

— Chad, îmi place de tine şi sunt beată, sigur că trebuie s-o facem.

Nu mă mai controlez. Nu mai vreau nimic. Doar pe Chad.

PARTEA A ȘASEA

Flight (Zborul)

Ziua 24

Capul stă să-mi explodeze în mii de ţăndări şi nu mai înţeleg nimic. Suntem întinşi pe pământul reavăn, nu e nimeni în preajmă. Chad doarme încă şi sper să nu observe că am plecat. Rochia mea albastru-deschis a ajuns o cârpă plină de noroi. Din cauza durerii cumplite de cap mă clatin zdravăn, dar fac un efort serios ca să plec cât mai repede de aici. De îndată ce ajung la marginea drumului, îmi dau seama că, în afara cruntei dureri de cap, am şi o durere ascuţită la nivelul rinichilor. Încep să mă gândesc la întâmplările zilei de ieri şi îmi amintesc că... M-AM CULCAT CU CHAD MAC COOPER. Şi a fost şi prima mea dată! Of, Doamne, dintr-odată mi se face şi mai rău. Ne-am lăsat pradă plăcerilor trupeşti pe malul unui canal părăsit. FOOARTE ROMANTIC! Niciodată nu aş fi crezut că aşa se va întâmpla pentru prima oară...

Mi-e silă de mine. Am senzaţia că sunt o femeie decăzută. Mai rău de atât nu se poate. Dacă aş putea, mi-aş jupui toată pielea de pe trup, căci sunt profund scârbită de toată ființa mea.

Merg pe marginea drumului, înfofolită în jacheta lui Chad. Pe lângă mine trec maşini, şoferii mă privesc de parcă aş fi o prostituată minoră. Încerc să nu le dau atenţie. Nu ştiu cum am reuşit să ajung acasă. Deschid uşa. Tata şi Nancy sunt la masă, se pregătesc să ia micul dejun. De îndată ce mă văd, se reped la mine.

— Gloria, unde ai fost? Te-am căutat toată noaptea! strigă tata.

Nu-l aud. Se uită la mine, iar în ochii lui citesc un amestec de dispreţ şi teamă.

Intru în baie, dau drumul la robinet şi încep să plâng. Mă uit în oglindă. Am obrajii mânjiţi de dâre prelungi de rimel, părul e vâlvoi. Buza şi ochiul stâng sunt umflate de la loviturile lui Tezer. Lacrimile îmi şiroiesc pe faţă.

Dragul meu jurnal!

VREAU SĂ MOR! VREAU SĂ MOR! VREAU SĂ MOR!

Ieri mi-am pierdut virginitatea cu un tip cu care vorbesc o dată pe an. Pentru cea mai bună prietenă nu mai exist, iar Matt m-a părăsit. Nu pricep de ce Dumnezeu mă urăşte atât de tare. Mă doare tot trupul şi am sentimentul că am fost violată de un tren de puşcăriaşi. Toată viaţa mea a fost dată peste cap. Cum aş putea recâştiga încrederea lui Tezer? O iubesc şi nu aş vrea ca prietenia noastră să se termine aşa. Şi Matt? Când a plecat, a fost ca şi cum mi-ar fi retezat ambele picioare. M-a durut cumplit şi nu am mai fost în stare să mă mişc din loc.

Despre balul de ieri se va vorbi multă vreme şi nici nu îndrăznesc să-mi imaginez valul de bârfe care se va revărsa asupra mea, a lui Tezer şi a lui Matt. Totuşi, eu nu va trebui să îndur prea multă vreme toate astea, căci nu mai am decât 26 de zile de trăit. Abia aştept s-o termin odată.

Stau întinsă în pat şi zac aşa, nemişcată, ceasuri de-a rândul. Nu am chef de nimic. Încerc să dorm, dar nu pot scăpa de gândurile care mă asaltează. Mă simt murdară şi mizerabilă.

Cineva deschide uşa camerei. E Nancy.

— Gloria, ţi-am adus ceva de mâncare, spune ea. Ştiu ce s-a întâmplat la balul de ieri şi sunt sigură că ai să te împaci cu Tezer.

— Mulţumesc pentru susţinere, dar ai putea ieşi din camera mea?

— Bine...

Nancy se îndreaptă spre uşă, dar înainte de a ieşi se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Ştii, a venit cineva să te vadă. Să-i spun că eşti ocupată?

Mă gândesc la Matt. Dă, Doamne, să fie el! În graba mea, sunt cât pe ce s-o răstorn pe Lawrence. Cobor scara în fugă şi mă uit în jur, căutându-l din priviri. Mare e dezamăgirea mea când îl văd pe Chad ieşind din salon.

— Bună, Gloria.

— Ce cauţi aici? îl întreb nervoasă.

— Am venit să te văd. Ai plecat fără să mă anunţi şi am crezut că ţi s-a întâmplat ceva.

— Da, chiar că mi s-a întâmplat ceva. Ieri ai profitat de starea mea ca să te culci cu mine.

— Dar... tu ai vrut.

— Eram beată! Nu mai ştiam de mine, iar tu ai profitat!

— Îmi pare rău. Am greşit. Dar nu am profitat, cum spui tu, te iubesc cu adevărat şi vreau să fim împreună.

— Cară-te.

— Gloria, eu...

— Cară-te! Dacă nu pleci, îi spun tatălui meu că m-ai violat!

Chad se uită la mine fără să scoată o vorbă. Apoi, tot în tăcere, iese din casă.

Nancy coboară scara.

— Chad a plecat deja? Credeam că o stea să bea un ceai, spune Lawrence.

Îmi cuprind capul în palme şi mi se pare că pereţii încep să se strângă în jurul meu. Casa asta mă face să vomit. Mă năpustesc afară şi opresc un taxi.

*

Nu ştiu de ce am venit aici. De obicei, e refugiul meu când sunt în mare suferinţă şi s-ar părea că aşa e şi de data asta. Sun la uşă. Deschide Max.

— Bună, Gloria.

— Salut, Max. Bunica e acasă?

— Da, hai, intră.

În casa asta pluteşte mereu un miros plăcut şi sunt întotdeauna extraordinar de bine primită. De fiecare dată găsesc o ureche atentă care să mă asculte, iar asta este ceva esenţial. Intrăm în bucătărie.

— Cornelia, ia uite cine a venit să ne vadă!

— Gloria! Chiar voiam să-ţi fac o vizită, mi-a fost aşa de dor de tine! spune bunica, îmbrăţişându-mă.

— Salut.

— Ce-i cu faţa ta?

— M-am împiedicat şi am căzut. Nimic grav.

— Max, ne faci tu o cafea?

— Sigur, şefa.

Mă aşez pe o canapea micuţă şi bunica vine lângă mine.

— Eşti sigură că te simţi bine? Pari epuizată.

Nu-i răspund şi îi evit privirea.

— Gloria, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mama e la spital, a avut o tentativă de sinucidere.

— Ştiu. David mi-a povestit totul.

— Ai fost s-o vezi?

— Nu. Am fost foarte ocupată cu pregătirile de nuntă și toate celelalte. Am să mă duc weekendul următor.

— Știi că tata e acum cu altă femeie și că locuiesc în casa noastră?

— Da, știu. Și mă bucur pentru David.

— Ce-ai pățit, bunico? Fiica ta era cât pe ce să moară, iar soțului ei nu-i pasă nici cât negru sub unghie!

— Gloria, Jodi și-a făcut-o cu mâna ei. Nu i-am aprobat niciodată comportamentul.

— Și dacă ar fi reușit să se sinucidă ai fi vorbit la fel?

— Da. De multă vreme Jodi a încetat să mai fie fiica mea. Pe tine, în schimb, te iubesc ca pe viața mea și vreau să trăiești fericită alături de o familie iubitoare. Iar David și Nancy ar putea juca un asemenea rol pentru tine.

„Jodi a încetat să mai fie fiica mea." Vorbele astea îmi străpung sufletul. Îmi dau seama că bunica seamănă cu mama. Nici eu nu am existat niciodată ca fiică pentru mama mea. Iar dacă mie mi s-ar fi întâmplat ce a pățit ea, probabil că nu ar fi ridicat niciun deget ca să mă ajute. Ce cretină pot fi! Mereu am crezut că bunica e o sfântă, că e singurul om capabil să mă înțeleagă. Acum îmi dau seama cât de mult m-am înșelat!

— Bine, hai să vorbim despre altceva. Nunta noastră e peste două luni, așa că poți începe să îți cauți o rochie drăguță!

În două luni am să fiu în sicriu, buni!

— M-am întors, Cornelia!

— Uite, a venit Adam. Sunt sigură că vrei să vorbești cu el.

*

— Să înțeleg că nu mai ești prietenă cu Tezer? mă întreabă Adam.

Suntem pe veranda casei, iar lui Adam pot în sfârșit să mă confesez. De ceasuri bune voiam să-i povestesc despre seara cumplită de ieri. E prietenul meu din copilărie, totuși.

— Da. Şi e vina mea. Dacă ea mi-ar fi făcut una ca asta, şi eu aş fi urât-o din toată fiinţa mea.

— Poate nu e cazul să exagerezi. În două săptămâni, poate ceva mai mult, o să vă împăcaţi voi, sunt convins. Trebuie doar să vorbeşti cu ea. O să înţeleagă şi o să te ierte.

— Adam, vorbim despre Tezer! Nu o să mă înţeleagă, iar de iertat, nici atât.

— Vreau vată de zahăr, zice el.

— Cum?!

— Mi-e poftă de mor de vată de zahăr! Uite, salivez deja!

Se ridică dintr-un salt şi de depărtează cu pas hotărât.

— Adam, unde te duci?

Îmi ia ceva timp să-l ajung din urmă. Ne îndreptăm spre parcul de distracţii – un adevărat pământ al făgăduinţei pentru amatorii de vată de zahăr. Uneori, Adam se poartă ca un copil mic, dar chestia asta mă distrează.

— Hotărât lucru, nu înţeleg femeile. Puteţi fi prietene de zeci de ani, dar din cauza unui incident prostesc sunteţi gata să vă urâţi cordial până la moarte.

— Da' ce, pentru bărbaţi e cumva mai uşor?

— Sigur că da. Ne putem certa, ne putem bate, dacă e cazul. Dar mai devreme sau mai târziu, ne împăcăm. E un fel de lege a naturii.

Găsim un chioşc cu vată de zahăr. Mă dau în vânt după mirosul de zahăr! E mirosul copilăriei, al unei perioade fericite şi fără griji, când părinţii mei se iubeau la nebunie. O perioadă definitiv pierdută astăzi.

Ne aşezăm pe o bancă în parc şi ne savurăm vata de zahăr. Se topeşte în gură şi brusc mă simt atât de bine, încât îmi las capul pe umărul reconfortant al lui Adam.

— Încă te vezi cu ea?

— Da. Dar cred că ai dreptate. Elita urbană nu are nevoie de băieţi de la ţară.

— Nu, m-am înşelat. Are mai multe sentimente pentru tine decât pentru Matt. Iar acum, că nu mai sunt împreună, ai toate şansele!

— Cum adică? Ce şanse?

— Nu ţi-am spus partea a doua a poveştii?

— S-ar părea că nu.

— Eu cu Matt ne-am despărţit, chiar dacă nu eram cu adevărat împreună... Pe scurt, Matt a hotărât să plece în Canada şi să uite tot ce s-a întâmplat aici.

— Şi tu? Am crezut că te place.

— Aşa am crezut şi eu. Dar nu a fost decât un joc. O legătură trecătoare...

— Trebuie să-l opreşti.

— Nu are rost.

— Gloria, s-ar putea să nu-l mai vezi niciodată, trebuie să vorbeşti cu el. Hai!

— Acum?

Adam se ridică şi mă trage de mână.

— Da, nu avem nicio clipă de pierdut.

— Nu ştiu ce să spun, cred că-i o prostie.

— Vrei să rămână aici sau nu?

Da, vreau. Zâmbesc, îl iau pe Adam de mână şi fugim să căutăm un taxi.

*

Inima îmi bate nebuneşte şi nu mi-am găsit încă vorbele potrivite ca să-i spun cât de mult îl iubesc. Povestea noastră e mult mai mult decât un foc de paie între doi adolescenţi: ceea ce simt pentru el e iubire adevărată. Chiar dacă Matt nu e perfect, plecarea lui ar fi o pierdere imensă pentru mine. Vreau să petrecem împreună cele 26 de zile pe care le mai am de trăit.

— Curaj, îmi zice Adam.

Mă apropii de uşă şi sun. Peste câteva minute îmi deschide o femeie.

— Bună ziua, aş putea vorbi cu Matt?

— Mă scuzaţi, cine sunteţi?

— Sunt... o colegă de clasă.

— Matt nu e acasă, trebuie să rezolve o serie de formalităţi. Mâine pleacă în Canada.

Pleacă mâine... Îmi rămâne atât de puţin timp...

— Unde e? Trebuie să-l văd!

— V-am spus, e la ambasadă, îşi face actele. Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri, dar nu vrea să mai rămână aici.

— Vă rog să mă scuzaţi că v-am deranjat.

Mă întorc. Pulsul mi se accelerează. Oare e cu putinţă ca totul să se termine aşa? Am să părăsesc curând această lume şi nu o să-l mai văd nici măcar o dată înainte de a muri. Gândul ăsta mă duce la disperare.

— Scuză-mă, dar tu eşti Tezer? Eşti prietena lui? întreabă doamna.

— Nu, sunt Gloria, răspund cu o voce răguşită.

— Aşteaptă o secundă.

Intră în casă. Nu înţeleg ce se întâmplă. Deschide din nou uşa şi îmi înmânează un plic galben.

— E pentru tine, fără îndoială.

— Ce-i asta?

— A spus să-i dau plicul lui Lori. Tu eşti, nu?

— Da, mulţumesc.

— La revedere.

Femeia închide uşa. Mie îmi tremură mâinile. Deschid plicul şi citesc.

Lori, ştiu că îmi porţi pică, dar trebuie să plec. Vreau să schimb aerul, vreau să cunosc oameni noi. Trebuie să uit de Brevard, de Tezer şi... de tine. Ştiu că va fi greu. Mă gândesc

mereu la ochii tăi, la vocea ta. Îmi amintesc, iar și iar, de tăcerea noastră de la spital, de căldura palmei tale între mâinile mele. Va fi greu să uit sărutările noastre fierbinți și să te șterg din inima mea. Iartă-mă. Mi-ar plăcea să te strâng în brațe pentru ultima oară, dar știu că, dacă te văd, nu mă voi putea opri să te tot sărut. Încearcă și tu să mă uiți. Va fi mai ușor dacă o să mă urăști. Sunt sigur că totul va fi bine pentru tine. Ești formidabilă, ești extraordinară. Poți face oamenii fericiți și îi poți ajuta să devină mai buni. Te iubesc. Adio.

De ce mi-a făcut asta? De ce totul e de fiecare dată atât de complicat? DE CE?

Îl aud pe Adam apropiindu-se.

— Îmi pare rău.

Încep să plâng, Adam mă cuprinde în brațe. Rămânem așa, în tăcere. Orice cuvânt ar fi inutil, căci știu că l-am pierdut pe Matt. L-am pierdut pentru totdeauna.

*

Hoinărim pe străduțele înguste din Brevard. Tăcem amândoi, se aude doar respirația noastră la unison. E deja întuneric, dar nu vrem să ne întoarcem acasă.

— Cum te simți?

— Nu știu.

— Uită-l, Lori. Dacă te-ar fi iubit cu adevărat, nu ar fi plecat. Recunoaște și tu că nu există prostie mai mare pe lumea asta decât să pleci departe de persoana pe care o iubești.

— Cum mi-ai spus?

— Lori. Am crezut că-ți place să ți se spună așa.

Matt îmi spunea Lori. Tristețea mea sporește când îmi aud numele rostit de Adam.

— M-am săturat. M-am săturat de toate. De orașul ăsta, de toamna asta, de toți oamenii ăștia, până și de culoarea părului

meu! E la fel de întunecată ca viaţa mea! Mă simt mizerabilă şi inutilă.

Scot scrisoarea lui Matt din buzunarul blugilor, trebuie să uit totul şi s-o iau de la zero. O fac bucăţi şi le arunc în aer fără niciun regret.

— Vreau să fiu diferită. Vreau să dau naştere unei noi Gloria.

Adam se uită la mine şi nu pricepe nimic.

— Hai să mergem, spun eu.

Puţin mai târziu, ajungem în faţa salonului de înfrumuseţare unde am fost de atâtea ori cu Tezer.

— Salut, Dan, spun eu.

— Salut, iubi, mă bucur să te văd, cum a fost la bal?

— Excelent! Am atâtea amintiri „plăcute" de la petrecere!

— Stai jos şi povesteşte-mi. Cine e, prietenul tău? întreabă el arătând spre Adam.

— Îl cheamă Adam şi e un amic.

— Adam, n-ai vrea o tunsoare în scări? zice Dan, apropiindu-se de Adam şi vorbindu-i de foarte aproape. Ai un păr aşa fin, aşa des, se pot face multe cu el.

Cascada de cuvinte îl pune pe Adam în încurcătură, iar Dan izbucneşte în râs.

— Ce-mi place să fac glume din astea cu heterosexualii! exclamă el.

Râd şi eu. Adam e cât se poate de stânjenit.

— Deci, ce vrei să-ţi fac? întreabă Dan.

— Aş vrea să-mi vopsesc părul într-o culoare vie.

— Uite, aici ai toată paleta de culori.

Dan îmi întinde un catalog.

— Aş putea să-ţi recomand roşcatul, e foarte la modă, sau chiar roşu, dacă vrei să fii irezistibilă.

Nu-l ascult. Un albastru aprins îmi sare în ochi.

— Albastru, zic eu.

— Cum?

— Albastru e o culoare foarte frumoasă.

— De acord. Dar numai nebunii îşi aleg o asemenea culoare pentru păr.

Închid catalogul.

— M-am hotărât, vopseşte-mi părul în albastru.

— Glumeşti, nu?

— Nu, sunt foarte serioasă. Vreau să am părul albastru.

— Atunci aşteaptă, mă întorc imediat.

Dan intră într-o cameră alăturată. Adam vine la mine.

— Ai înnebunit?

— Vreau să fiu diferită, Adam.

— Şi crezi că dacă îţi vopseşti părul în albastru viaţa ta se va îmbunătăţi cu ceva?

— De ce nu? Vreau să şochez.

— Într-adevăr, cu oroarea aia pe cap sigur vei şoca multă lume!

— Atunci este perfect.

Dan se întoarce cu o grămadă de tuburi de toate soiurile şi un teanc de prosoape.

— Eşti sigură că vrei culoarea asta?

— Da.

— Atunci, trebuie să te decolorez mai întâi. Iar asta e destul de neplăcut.

— Nu-i nimic, nu-ţi face griji.

— Dumnezeule, ai înnebunit de tot!

— Da, te rog mult, fă-ţi treaba şi gata.

Dan se învârte în jurul părului meu câteva ceasuri bune, asemenea unui vrăjitor. În timpul decolorării abia mi-am reţinut lacrimile, căci soluţia este foarte iritantă. Îmi amintesc că am venit aici cu Tezer ca să ne facem frumoase pentru călătoria la Paris şi atunci mi-am decolorat prima dată părul. Momentul acela va rămâne întipărit pe vecie în memoria mea.

Dan îmi usucă părul. Până acum nu mi-a dat încă voie să mă uit în oglindă.

— Eşti pregătită?

— Da.

Întoarce fotoliul şi din oglindă mă priveşte o fată străină. Ochii mei albaştri se asortează cu culoarea părului. Este un albastru aprins. Părul este ondulat şi foarte mătăsos. Sunt uluită.

— Genial! exclam eu.

— Se îndoia cineva?

— Cât îţi datorez?

— Doamne fereşte! N-am să te pun să plăteşti pentru oroarea asta!

— Dan, te ador!

Ieşim în stradă. Părul îmi străluceşte şi mai tare în lumina becurilor. Adam mă fixează îndelung.

— Eşti nebună, zice în cele din urmă.

Ştiu.

*

Abia aştept să ajung acasă. Îmi imaginez reacţia tatei când o să mă vadă. Deschid rapid uşa, intru în casă şi zăresc nişte lumânări pe masa din bucătărie. Dacă au plănuit o cină romantică, măcar hai mai repede să le strict momentul! Stau în picioare în faţa lor, iar ei se holbează la mine cu ochii ieşiţi din orbite. Tata e aşa de şocat, încât e gata să se sufoce.

— Dumnezeule! Ce ţi-ai făcut la păr?!

— Ştiam eu c-o să-ţi placă la nebunie! A, ce-s astea? Paste italiene? întreb eu, arătând spre masă. Îmi plac la nebunie.

Se uită amândoi la mine de parcă aş fi o extraterestră, chestie care mă distrează teribil.

Trebuie să o iau de la zero cu toate. Trebuie să trăiesc zilele care mi-au rămas cât mai intens cu putință, pentru a le lăsa tuturor o amintire de neșters a trecerii mele pe acest pământ.

Ziua 25

Ajung la liceu cu un machiaj țipător, mult fard, pleoape întunecate și ochi conturați apăsat cu un dermatograf negru. Pletele mele albastre, de lungime medie, sunt desfăcute și se revarsă peste o vestă din piele, asortată cu un șort negru, foarte scurt. Toți elevii rămân cu gura căscată și fac ochii mari când mă văd. Îi aud comentând în șoaptă și îi văd privindu-mă cu uimire. Mă plimb pe holurile liceului. Toți ochii sunt ațintiți asupra mea, iar trecerea mea face senzație. Înaintez cu pas hotărât și nu dau atenție nimănui. În sinea mea clocotesc de furie și îmi vine să urlu: „Ați crezut că am să clachez? Ei bine, nu!"

Intru în sala de filosofie. Dragii mei colegi, inclusiv Tezer, rămân fără glas când mă văd. Tezer mă măsoară din cap până-n picioare, iar eu încerc să mă prefac că nu am observat gura ei căscată. Mă așez la locul meu și scot manualul. În dulap am găsit un alt bilet, pe care scrie: „Fii tare!"

Văd privirea uimită a lui Chad. Mă uit la el și zâmbesc. Poate nu mă mai iubește, ceea ce mi-ar lua o povară din spinare. De acum înainte nu mai vreau ca cineva să se îndrăgostească de mine. Iubirea nu aduce decât durere.

Chiar înainte de începutul orei, în clasă intră directoarea, doamna Kinstley, însoțită de o fată.

— Atenție, vă rog. V-o prezint pe noua voastră colegă, Rebecca Donell.

Fata e foarte slăbuță, brunetă, și pare tare fragilă. O deplâng sincer că a eșuat la școala noastră, or s-o mănânce ăștia de vie.

— Rebecca, îți doresc să te adaptezi repede aici și să-ți faci prieteni noi.

— M-mulţumesc, zice ea cu timiditate.

Cu paşi ezitanţi, Rebecca se îndreaptă către o bancă liberă şi îşi scoate lucrurile.

— Gloria McPhin şi Tezer Wikkery, vă rog să veniţi în biroul meu după curs.

Cu aceste cuvinte, Kinstley iese din clasă.

Drace! Cum de nu m-am gândit că vom fi pedepsite după isprăvile noastre vitejeşti de la bal? Lunea e în mod tradiţional o zi grea, va trebui să ne străduim să-i supravieţuim.

După filosofie, o pornesc spre biroul lui Kinstley, cum ni s-a cerut. Tezer e deja aşezată pe un scaun în faţa directoarei, iar eu iau loc lângă ea.

Kinstley se uită dispreţuitor la noua mea înfăţişare.

— Îmi puteţi explica şi mie ce v-a apucat ieri la bal?

— Doamnă Kinstley, vedeţi dumneavoastră, Gloria McPhin a completat lista fetelor de moravuri uşoare din şcoala noastră, chicoteşte răutăcios Tezer.

— Scuză-mă?

— Da, şi nu e deloc o coincidenţă că astăzi a apărut la şcoală îmbrăcată în halul ăsta. Acest stil provocator îi dezvăluie adevărata fire.

— Doamnă Kinstley, dacă aţi uitat cumva, doresc să vă amintesc că eu sunt victima în toată povestea asta, pentru că Tezer s-a năpustit efectiv la mine şi m-a lovit în faţa tuturor.

— Are dreptate, zice directoarea.

— A meritat-o din plin, pentru că se săruta cu prietenul MEU în fotografia pe care aţi afişat-o! Dacă aş fi putut, i-aş fi scos măruntaiele cu mâinile goale şi nu aş fi avut nici cel mai mic regret!

— Relaţiile voastre personale nu mă interesează, dar iată care sunt faptele: Tezer, ai bătut-o pe Gloria în public şi pentru asta vei fi pedepsită.

— Dar nu e drept! strigă Tezer.

Mă uit la ea şi un zâmbet răutăcios îmi înfloreşte pe faţă.

— Cred că din cauza acestui incident Matt Guins a părăsit liceul nostru.

— Cum?! exclamă Tezer.

— Se mută în Canada, dacă nu ştiai cumva, rânjesc eu.

Tezer înghite în sec. Nu se aştepta la asta şi mă bucur că suferă la fel de mult ca şi mine.

— Putem pleca, doamnă Kinstley?

— Da, sigur că da.

Nu îmi dau seama când trec orele de matematică, de istorie şi de engleză. Astăzi am avut efectul unei bombe asupra întregului liceu. Toţi erau obişnuiţi să fiu timidă, taciturnă şi nemachiată. Dar ceva s-a schimbat în mine, asta e sigur, deşi încă nu ştiu exact ce anume.

Intru în cantină. Toate găştile vorbesc despre trioul format din mine, Matt şi Tezer şi mă bucur nespus că sunt în centrul atenţiei generale. Mă uit spre masa noastră, care e ocupată de Tezer şi noile ei prietene. Deci nu mai am loc şi eu. Cu tava în mâini, privesc în jur şi constat că toate mesele sunt ocupate. E prima dată când mă aflu în situaţia asta delicată. Zăresc un loc liber la cea mai îndepărtată masă de centrul cantinei, unde Chad s-a instalat deja. Neavând de ales, mă resemnez şi mă îndrept spre el.

Mă apropii de masa lui, el se uită la mine şi zâmbeşte. Poartă iar ochelarii, o cămaşă în carouri şi papion. Dumnezeule, cu tipu' ăsta mi-am pierdut virginitatea?

— Salut, zice el.

— Pot să mă aşez aici?

— Sigur că da, dar nu pe scaunul ăsta, e şchiop, poţi cădea.

Iau loc lângă el.

— Îţi stă bine cu albastru.

— Mulţumesc, eşti primul care îmi spune asta, răspund eu, începând să scormonesc cu furculiţa prin mâncarea din farfurie. Scuză-mă că te-am dat afară ieri, nu eram în cea mai bună stare.

— Da, înţeleg. Şi eu te rog să mă scuzi că...

— Bun. Acum, hai să trecem la altceva, te rog.

— Ce zici de locul ăsta din sala de mese? Îţi place?

— Sinceră să fiu, nu. Îmi cer scuze anticipat, dar nu degeaba a fost numit colţul rataţilor.

— Nu-i nimic, m-am obişnuit. Dar cel puţin de aici nu te alungă nimeni.

Nu am băgat de seamă când Rebecca s-a apropiat de masa noastră.

— Salut, pot să stau cu voi? ne întreabă ea aproape în şoaptă.

— Sigur că da, răspunde Chad.

— Mulţumesc.

Se aşază pe scaunul şubred şi în secunda următoare piciorul acestuia cedează, iar Rebecca se răstoarnă pe spate, cu tava în mâini. Toată mâncarea e pe jos, iar elevii prezenţi se holbează la ea râzând.

— Aoleu, Rebecca! Eşti bine? o întreb eu, ajutând-o să se ridice.

— Da, sunt bine, sunt bine, repetă ea.

Elevii din cantină râd în continuare.

— Îţi aduc o altă tavă, se oferă Chad.

Rebecca pare pierdută cu totul. Îmi închipui cât de ruşinată se simte şi cum ar prefera să intre în pământ.

— Hai să mergem, o îndemn eu.

Ne ducem la toaletă şi o ajut să-şi cureţe hainele pătate de mâncarea împrăştiată din tavă.

— Mama mi-a spus că prima zi va fi cea mai grea. M-a prevenit că ceilalţi îşi vor bate joc de mine, mă vor lua peste picior, şi că cel mai bine ar fi să nu-i bag în seamă.

— Cred că nu se mai poate face nimic cu cămaşa asta a ta, constat eu.

— Nu-i nimic, nu-i sfârşitul lumii.

Uşa se deschide şi în toaletă intră Chad.

— Ei, cum e?

— Chad, eşti în toaleta fetelor, îi atrag atenţia.

— Ştiu. Încă de la colegiu fetele din clasa terminală mă băgau cu capul în WC, aşa că nu mai fac nicio diferenţă între toaleta fetelor şi cea a băieţilor.

— Gloria, Chad, mulţumesc mult pentru ajutor. Nu ştiu cum să vă mulţumesc, spune Rebecca.

— Nu e cazul, n-a fost mare lucru.

— Pe viitor, nu ezita să-mi ceri sfatul. Crede-mă, ştiu perfect cum e să fii considerat un ratat.

— Ca de obicei, ştii să încurajezi omu', Chad! râd eu.

*

Mintea mea e în ceaţă. Nu cu mult timp în urmă, eu, Tezer şi cu Matt eram tot timpul împreună şi îmi plăcea. Totuşi, aşteptam cu nerăbdare să rămân singură cu Matt. Acum, nimic din toate astea nu mai există. Totul s-a terminat la fel de repede cum a început. Toată ziua, Tezer mi-a aruncat priviri pline de ură, iar acum e înconjurată de sute de pretendente la succesiunea mea. Statutul de cea mai bună prietenă a lui Tezer Wikkery e obiectul tuturor invidiilor, iar chestia asta mă îngreţoşează. Ani de zile nu am frecventat decât persoane superficiale, total dependente de părerea celorlalţi despre ele. Toată existenţa lor e o lungă paradă pentru ochii publicului, nimic mai mult.

Cufundată în gândurile mele, nu am observat că Rebecca se ţinea după mine pe hol.

— Gloria, poţi să-mi spui unde e biblioteca municipală? Suntem de puţină vreme în oraş şi mi-e greu să mă orientez. Am putea face o plimbare împreună după cursuri ca să mi-o arăţi?

— Nu am timp.

— OK, nu voiam decât să...

— Rebecca, nu vreau să fiu prietena ta. Şi nu-mi place să se ţină cineva după mine.

Grăbesc pasul şi dispar. Nu am nevoie de prieteni. Nu acum. E mult mai simplu să fiu singură decât să satisfac exigenţele unei alte persoane, să petrec mare parte a timpului cu ea şi să rezonez afectiv la problemele ei. Nu aş putea supravieţui unei alte prietenii distruse. Tocmai atunci, Tezer trece pe lângă mine şi se opreşte brusc.

— Văd că ai o nouă prietenă? Nu ai suferit prea mult. Mă întreb, o fi ştiind că în curând ai să te săruţi pe ascuns şi cu prietenul ei? Sau asta o să fie surpriza ta şi pentru ea? întreabă Tezer pe un ton plin de răutate.

— Nu e prietena mea.

— Perfect, aşadar am cale liberă pentru a-i aplica ritualul nou-veniţilor.

FIR-AR! Am uitat complet de asta. Nou-veniţii trebuie să treacă printr-un soi de ritual de iniţiere[1], bazat pe glume de prost gust şi diverse şicane, la care am luat parte activă cât am fost prietenă cu Tezer. Obiectivul ritualului era umilirea nou-venitului, căruia trebuia să îi intre în cap că nimeni nu era bucuros să-l vadă în liceul nostru. Jumătate dintre aceşti nefericiţi au plecat imediat din şcoala noastră, cealaltă jumătate sunt în continuare aici, dar vor târî toată viaţa după ei traumele cu care s-au ales de pe urma acestui ritual al batjocurii. Iar astăzi Tez vrea să-i aplice acelaşi tratament Rebeccăi. O deplâng sincer, fata e atât de nevinovată, de naivă - pe scurt, prada ideală pentru amatorii de hărţuieli şi provocări[2].

---

[1] Ritualul de iniţiere a existat întotdeauna de-a lungul istoriei. După îndeplinirea lui, persoana care a trecut prin acest ritual este primită într-un anumit grup, societate etc.

[2] Acţiunile de şicanare, atacuri la demnitatea unei persoane prin violenţă verbală sau fizică, insulte, la locul de muncă, în şcoală, cluburi etc., poartă denumirea de mobbing (de la engl. *to mob* - „a ataca").

— Tez, nu e cazul, deja şi-a luat porţia de ruşine cu incidentul de la cantină.

— Mai întâi, pentru tine nu mai sunt Tez, ci Tezer. Apoi, ceea ce a fost la cantină e antreul, aşa că fata nu va scăpa de ritualul de iniţiere. Aşadar, pregăteşte-te să imortalizezi, Rebecca o să moară de ruşine până la final, crede-mă!

Nu pot permite să se întâmple una ca asta. Cum nu am nicio speranţă să o conving pe japiţa de fostă prietenă să se răzgândească, nu am de ales decât să devin garda de corp a Rebeccăi. Vreau, nu vreau, trebuie să devin prietena ei.

Când ajung la ora de fizică, Rebecca e singură în banca ei din fundul clasei. Nimeni nu o bagă în seamă, e invizibilă pentru toată lumea. Exact ca mine.

Mă apropii de ea.

— Ştii, Rebecca, m-am mai gândit, cred că sunt disponibilă astăzi şi îţi pot arăta oraşul.

— Adevărat? Ce frumos din partea ta! Mulţumesc, Gloria, spune ea, şi mă îmbrăţişează ca o fetiţă de cinci ani.

— Am să mă ocup de tine, Becks. Pot să-ţi spun Becks, nu?

— Becks! E genial! Nimeni nu mi-a mai spus aşa, zâmbeşte ea din tot sufletul.

— Bun. Acum ascultă, Becks, o vezi pe blonda aia? o întreb eu, arătând spre Tezer.

— Da.

— E Tezer Wikkery, o adevărată vrăjitoare. Te sfătuiesc să nu te apropii de ea.

— De ce?

— Ai încredere în mine. Şi, mai ales, să nu cumva să îi adresezi vreun cuvânt, îţi spun asta pentru binele tău.

— Dar ţie nu-ţi place când se ţine cineva după tine...

— Asta aşa e, dar acum suntem prietene, nu? Iar prietenele trebuie să stea împreună.

— Super! Prima mea zi la liceul ăsta și am deja o prietenă! Ce-o să se mai bucure mama!

*

Până la sfârșitul cursurilor, mi-am făcut deja o idee despre ce înseamnă să te prefaci că ești prietenă cu Rebecca. Obiectivul meu principal este să o apăr de Tezer. Consider asta un fel de datorie a mea.

Becks mă așteaptă lângă intrarea principală a școlii.

— Ce zici, mergem? spun eu.

— Gloria, nu pot astăzi.

— De ce, te-ai răzgândit?

— N-o să-ți placă.

— Hai, spune.

— Tezer a venit să mă vadă și... m-a invitat la o petrecere.

— Și ai acceptat?

— Da. În viața mea n-am mai fost invitată la o petrecere!

— Dar ți-am spus să nu ai încredere în ea!

— Nu-i chiar așa de înspăimântătoare cum ai descris-o tu. Din contră, e de-a dreptul fermecătoare.

E clar. Ritualul de inițiere era programat la petrecerea asta.

— Becks, nu te duce, invitația asta e un pretext! Tezer va încerca să te umilească în fața tuturor!

— Cred că ești invidioasă pentru că pe tine nu te-a invitat nimeni. De altfel, Tezer mi-a povestit câte ceva despre tine. Mi-a povestit cum i-ai distrus cuplul. Ar trebui să-ți fie rușine!

Cu un aer arogant, Rebecca îmi întoarce spatele și pleacă.

— Rebecca! strig în urma ei.

Dar nu îmi dă nicio atenție. Cine se crede copila asta? La urma urmelor, n-are decât să se arunce în gura lupului, dacă așa are chef!

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Chad.

— Nimic, doar că tocmai și-a semnat condamnarea la moarte.

— Ce vrei să spui?

— Tezer vrea s-o supună pe Rebecca ritualului de inițiere. Așa că a invitat-o la o petrecere și fraiera a acceptat.

— Dar nu i-ai spus să nu se ducă?

— I-am spus, dar nu m-a crezut.

Îl privesc pe Chad în ochi și privirea adâncă a lui Matt îmi revine imediat în memorie. Mi se strânge pe dată inima. Doamne, ajută-mă să-l uit cât mai repede.

— Chad, pot să te rog să faci ceva pentru mine?

— Sigur că da.

— Nu mai purta ochelarii ăștia, ești un tip mișto, dar cu ei arăți ca un virgin de 40 de ani strâns cu ușa.

— De acord, chicotește Chad. Știi, mi-a plăcut ceea ce s-a petrecut între noi.

— Și mie... iar tu nu te-ai descurcat prea rău. Ai mai făcut asta înainte?

— Nu, dar m-am documentat serios.

Râd.

— Atunci, ce facem cu Rebecca?

— Nimic. N-are decât să se umple de rușine și să se lămurească singură de ce e în stare Tezer Wikkery. O să-i fie învățătură de minte.

— Vorbești ca Tezer.

Cuvintele lui mă rănesc.

— Și ce propui?

— Trebuie să mergem la petrecerea asta și s-o împiedicăm pe Tezer să-și pună în aplicare planul diabolic.

— Dar nu suntem invitați.

— Tu respecți de fiecare dată toate regulile?

Dragul meu jurnal!

Încă puțină răbdare și totul se va termina pentru totdeauna pentru mine. Nu reușesc să-mi revin după ruptura cu Tez. Și nu pot nici să nu mă gândesc la Matt. Totuși, analizând

la rece, poate ceea ce s-a întâmplat la bal a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla! Să explic: Tezer și Matt erau oamenii cei mai apropiați de mine din lumea asta și nu voiam să sufere după sinuciderea mea. Nu vreau mila nimănui, nu vreau să plângă nimeni, nu vreau să se simtă nimeni răspunzător. Nu-mi doresc decât să fiu uitată.

Au rămas 25 de zile până când mă voi sinucide. Nu peste multă vreme o să părăsesc pentru totdeauna lumea asta, oamenii și viața asta inutilă.

Cobor din camera mea îmbrăcată într-o tunică largă, cu dungi, ciorapi de plasă și bocanci. Pletele mele albastre și buclate îmi ajung până la umeri.

Tata rămâne încremenit când mă vede.

— Unde vrei să te duci în halul ăsta?

— Nu contează.

— Așadar, ai hotărât să faci din nou numai cum te taie capul. Deja nu mai dormi pe acasă, iar acum vrei s-o ștergi în toiul nopții!

— Dar e numai zece ceasul!

— Unde te duci?

— La o petrecere. Lasă-mă să trec!

Îl împing, el mă înșfacă de încheieturi și mă doare.

— Nu te duci nicăieri. Și cu atât mai puțin îmbrăcată așa!

— Tată, doar n-o s-o luăm de la capăt! Nu am nevoie de grija ta! Tu ai viața ta, iar eu pe a mea.

— Ori te întorci în camera ta, ori îți confisc mobilul și te încui!

— Las-o în pace, David! strigă Nancy, care se interpune între noi.

Tata îmi dă drumul la mâini.

— Acum îi iei apărarea?

— Da, David. Am fost și eu adolescentă și știu foarte bine să recunosc un tată care abuzează de puterea lui de control.

Tata nu spune nimic.

Îl aud pe Chad sunând la uşă.

— E pentru mine.

Fug să-i deschid, dar mă opresc.

— Nancy... Mulţumesc.

Ea îmi zâmbeşte.

*

De pe trotuarul din faţa reşedinţei Wikkery, unde ne aflăm, putem auzi muzica pusă foarte tare, cu basuri atât de puternice, încât ar putea trezi toţi morţii pe o rază de câţiva kilometri. Schimb o privire cu Chad.

— Eşti gata? întreabă el.

— Da, nu trebuie decât să intrăm cât mai discret posibil.

— Nu cred că va fi aşa de uşor dată fiind coafura ta, zice el, privind spre părul meu albastru.

Râdem în hohote.

După câteva minute suntem înăuntru. Holul de la intrare e plin de lume. Unii dansează, alţii beau, câţiva se pipăie pe la colţuri: pe scurt, petrecerea e în toi. O caut pe Rebecca din priviri, dar slabe şanse s-o zăresc într-o mare atât de compactă de suflete.

— O vezi? îl întreb pe Chad.

— Nu. Prea multă lume.

Atunci observ o fată mai curând micuţă, cu plete negre, alături de Tezer. Ea e!

— Uite! i-o arăt eu.

— S-ar zice că ţi-a luat locul.

— Sau că planul lui Tezer e în curs de aplicare. Hai să ne ascundem într-un colţ.

— Becks! o strig.

Rebecca ne zăreşte şi vine la noi.

— Gloria, Chad, v-a invitat şi pe voi?

— Mai mult sau mai puţin. Ascultă, cred că ai văzut destule. Ce zici, vii la o plimbare cu noi? o întreb.

— Tezer o să se supere dacă plec aşa de repede.

— Becks, pentru ultima oară, vii cu noi sau nu?

— Nu, îmi pare rău, dragii mei. Mergem altă dată la plimbare. Nu vă supăraţi pe mine.

— Rebecca! răsună vocea lui Tezer.

— Vai, mă strigă Tezer. Ne vedem mai târziu, da?

Becks pleacă. Eu fierb de nervi.

— Hai să plecăm! zic.

— Stai puţin. Şi Rebecca?

— Ştii ceva, m-am săturat. M-am plictisit de rolul ăsta de mare protectoare. Am prevenit-o, acum e rândul ei să facă ce-o vrea.

Îl iau pe Chad de braţ şi îl trag spre uşă.

Dar muzica se opreşte pe neaşteptate şi auzim nişte pârâituri de microfon.

— Doamnelor şi domnilor, mă bucur nespus că aţi venit la petrecerea mea. Sper din suflet că vă simţiţi bine.

În mijlocul holului e înălţat un mic podium. Tez e cocoţată pe el. Toată lumea începe să fluiere şi să aplaude.

— Vreau să v-o prezint pe noua mea prietenă, Rebecca Donell!

Becks urcă pe podium cu un pas ezitant şi imediat îmi dau seama că în curând se va întâmpla ceva.

— Rebecca, spune şi tu ceva, îi cere Tez, întinzându-i microfonul.

— Eu... eu sunt fericită că mă aflu aici şi ...

— Bine, Rebecca, gata, ajunge. Petrecerea continuă! Distraţi-vă cum ştiţi voi mai bine! încheie Tezer, făcând un semn din cap cuiva din apropiere.

Iar acel cineva smulge rochia Rebeccăi, iar Tezer o împinge de pe estradă. Ne uităm la ea cum cade la pământ, pe jumătate goală. Toţi încep să râdă zgomotos, în frunte cu Tezer. Mie mi se rupe inima.

Majoritatea oaspeţilor filmează această scenă atroce. Rebecca încearcă să se acopere cu mâinile, rochia ei zace pe jos. Încearcă să o apuce, dar Tezer o împinge din nou la pământ şi Becks cade dur pe spate. Tezer înşfacă rochia şi o flutură în faţa întregii adunări.

— Tezer, te rog, o imploră Rebecca.

Lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

— Sărută-mi picioarele, porunceşte Tezer.

— Ce?

— Sărută-mi picioarele şi îţi dau rochia.

Toată lumea râde. Rebecca se apleacă spre picioarele lui Tezer şi se pregăteşte să le sărute. E prea mult, nu mai suport.

Îmi croiesc drum prin mulţime.

— La o parte! strig.

Smulg rochia din mâinile lui Tezer şi i-o arunc Rebeccăi.

— Chad, ajut-o să iasă de aici!

Chad mă ascultă şi o ia pe Rebecca de mână.

— Ce cauţi la petrecerea mea?! ţipă Tez.

— Puteam să ratez o petrecere organizată de însăşi Tezer Wikkery? chicotesc eu răutăcios.

— Târâtură! Nici nu ştii cât de mult te urăsc!

Tezer se năpusteşte la mine, dar am suficient timp să o înşfac de plete. Tez ţipă de durere, mulţimea ne înconjoară şi nimeni nu are de gând să ne despartă.

— Acum ascultă-mă bine, Tezer.

O împing din toate puterile, ea cade la pământ. Aştept până ce ridică privirea spre mine.

— Ai hotărât să-mi declari război? Foarte bine! Dar aminteşte-ţi un lucru. Mai bine de jumătate din viaţa mea am fost prietena ta. Ştiu totul despre tine: toate slăbiciunile, toate temerile tale, în cele mai mici amănunte. Dacă îmi vine cheful să folosesc tot acest arsenal împotriva ta, ai putea la fel de bine să-ţi sapi de pe acum mormântul cu mâinile tale!

În holul de la intrare domnește tăcerea. Tezer se uită la mine îngrozită, iar eu zâmbesc. Îi arunc o privire trufașă și mă răsucesc pe călcâie. Nu e nevoie să-mi mai croiesc drum prin mulțime. Toți se dau de bunăvoie la o parte din calea mea, iar eu pășesc încet, fără să-mi dau seama că pe buze îmi înflorește un zâmbet de satisfacție. Sunt cea mai bună. Gloria cea calmă și discretă aparține definitiv trecutului, la fel ca tot rahatul ăsta care mi s-a întâmplat în aceste ultime zile.

Ies din casă cu un pas hotărât.

Chad și Rebecca mă așteaptă sub porticul casei vecine. Becks plânge în hohote.

— Cum te simți? o întreb.

— Gloria, iartă-mă, te implor să mă ierți că nu te-am crezut. Sunt o imbecilă! De ce-oi fi așa de naivă?

Rebecca e roșie toată, are ochii umflați, răni adânci la genunchi, care sângerează abundent. Chad i-a împrumutat haina lui, dar ea e tot înghețată și tremură. Îmi amintește de mine. Cât m-am detestat pentru propria mea naivitate! Am avut încredere în Nick, în Matt, în Tezer, și ce-am primit în schimb? Numai motive de a o termina cu toate, căci altceva nu văd ce-aș mai putea face.

— Nu-ți face griji, până mâine toate astea vor fi uitate.

— Ce-ai făcut acolo? mă întreabă Chad.

— Nimic deosebit. Becks, nu mai plânge. Ce ziceți, mergem într-un bar? Mi-e o foame de lup și aș bea ceva.

Ne ridicăm și ne depărtăm ținându-ne de mâini. Chad, Becks și cu mine: un nou trio, poate la originea unei noi povești?

PARTEA A ŞAPTEA

Escape (Evadarea)

Ziua 26

Tăcerea care domneşte la masa micului nostru dejun „familial", tulburată numai de clinchetul furculiţelor, e atât de apăsătoare, încât aud cum înghite fiecare dintre noi. Tata nu spune nimic, doar se uită la mine. Eu mă prefac a nu băga de seamă şi culeg în continuare bucăţele din farfurie, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dacă am merge undeva împreună weekendul ăsta? E o vreme atât de frumoasă, ce ziceţi, n-aţi vrea să facem un picnic? sugerează Nancy.

Tăcerea se face şi mai apăsătoare.

— Cât timp o să mai dureze toate astea? Când ai să încetezi să mă mai torturezi? mă întreabă tata.

— David, nu acum, spune Lawrence.

— Ba da, acum, înainte să plece să-şi facă de cap cine ştie pe unde!

Eu tac.

— David, e doar o adolescentă.

— Şi ce dacă? Ţi se pare normal ca adolescentele de 16 ani să se transforme în prostituate?!

Toată atenţia se concentrează asupra mea.

— De ce nu răspunzi? Ai putea spune şi tu ce ceva?! strigă tata.

— Dă-mi, te rog, o bucăţică de brânză, rânjesc eu.

Tata clachează. Ia farfuria cu brânză şi o trânteşte cu toate puterile de podea. Se sparge în sute de ţăndări, într-un zgomot asurzitor.

Tata îşi împinge înapoi scaunul, se ridică şi pleacă.

— Ce părere ai despre ideea mea cu picnicul? întreabă Lawrence cu glas scăzut.

— Nancy, nu e cazul să jucăm rolul familiei perfecte. Nu însemni nimic pentru mine şi eşti aici numai pentru că te culci cu tata.

— Cum poţi spune una ca asta?!

— De ce nu, mă rog? Ce m-ar putea opri?

Mă ridic de la masă şi mă îndrept spre uşă. Apoi mă întorc şi mă uit la Nancy.

— Ştii, chiar nu înţeleg ce ai găsit la el. E un cretin patentat. Îi face să sufere pe toţi cei din jurul lui. Într-o zi ai să-ţi dai seama.

*

La liceu, toţi se holbează la mine, dar nu din cauza părului meu albastru, motivul este isprava mea de ieri. Mă întreb ce-o fi făcând Tezer. Se prea poate să-i fi distrus reputaţia, dar nu-mi pasă. Nu aş fi crezut niciodată că sunt în stare să mă port aşa. Înainte, preferam să stau deoparte, ca nu cumva să mă sâcâie cineva. Acum, totul s-a schimbat şi sunt chiar foarte mulţumită.

Chad se aşază lângă mine în sala de literatură. Ieri, eu, Becks şi cu el ne-am petrecut aproape toată noaptea într-un bar şi a fost bestial! Nu aş fi crezut niciodată că tocilarii de

teapa lui Chad pot fi atât de amuzanţi! Mulţumită lui, parcă încep să uit de Matt.

— Salutare, cum te simţi după seara nebună de ieri? mă întreabă Chad.

— În regulă, mă doare puţin capul, dar nimic grav.

Astăzi, Chad nu şi-a mai pus ochelarii şi îi stă teribil de bine. Are o cămaşă de blugi, pantalon închis la culoare şi arată foarte modern. În clipa aceea, în sală intră Tezer şi constat o schimbare importantă: pentru prima dată în viaţa ei a venit la liceu cu un top cu mâneci lungi, fără decolteu. Probabil din cauza vânătăilor pe care i le-am făcut. Are un aer consternat şi pe mine mă încearcă o oarecare satisfacţie.

— Oare ce are? se miră Chad.

— Cred că petrecerea ei a fost o reuşită...

— Dar ce i-ai făcut mai exact la petrecerea asta?

— Nimic grav.

— Nimic grav? Tezer Wikkery are o mutră de copil speriat!

— Chad, nu am făcut decât s-o pun la locul ei. Avea mare nevoie!

Doamna Raydan intră în sală. Peste câteva minute, uşa se deschide din nou şi îşi face apariţia Rebecca.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, pot intra?

— DA, DAR GRĂBEŞTE-TE!

Cum am spus deja, Raydan nu îi suportă pe cei care întârzie.

Rebecca vine repede la locul ei şi începem să ne scoatem lucrurile.

— E abia a doua ta zi la şcoala asta şi deja ai întârziat? o întreb.

— Nu am putut să mă scol după noaptea trecută.

— Dar nu ai băut alcool.

— Organismul meu e sensibil la tot ce e nou... Şi apoi, nu prea aveam chef să vin azi la şcoală...

— Din cauza petrecerii de ieri?

— Da...

— Becks, toţi au uitat-o deja!

— Dar eu, nu. Ba chiar am şi visat-o!

*

Intru în toaleta fetelor şi o văd pe Tezer lângă oglindă. Shonna e alături de ea. E o metisă înaltă, cu o voce neplăcută. Cred că e noua ei prietenă. Se potrivesc de minune, ce mai.

Mă apropii de oglindă.

— Vânătăile îţi vin perfect, rânjesc eu.

— Hm, nu ştiu ce părere ai tu, dar eu m-am săturat. Îţi propun să ne oprim aici.

— Cedezi?

— Nu, dar nu vreau ca o potaie ca tine să-mi distrugă reputaţia. Eşti de acord?

— Bine, OK.

— Perfect. Hai să mergem, Shonna!

*

— Tezer Wikkery ţi-a propus un pact de neagresiune? Asta e ceva nou, constată Chad.

Mergem pe hol în direcţia dulapurilor.

— Nici mie nu mi-a venit să cred la început, dar se pare că da.

— Şi ai acceptat?

— Da, câtă vreme eu sunt cea care a câştigat lupta asta.

Îmi deschid dulapul şi văd o altă scrisoare pe teancul de manuale.

— Chad, poţi să-mi duci tu rucsacul în sala de curs, te rog?

— Sigur.

Deschid scrisoarea şi citesc: „Eşti perfectă." Un zâmbet straniu îmi apare pe faţă. Cred că încep să-mi placă mesajele astea.

— Gloria.

Tresar, mă întorc şi mă trezesc nas în nas cu Rebecca.

— Vii la cursul de mate?

— Da, imediat.

Mototolesc scrisoarea şi o arunc la coş.

*

La ora de mate e aşa o linişte, de se aude musca zburând. Lawrence mă priveşte în ochi şi am senzaţia că nu a reuşit să uite incidentul de dimineaţă.

— Daţi-mi voie să încep ora cu un anunţ neplăcut. V-am corectat lucrările de control şi m-am îngrozit. Se apropie sfârşitul semestrului şi notele voastre sunt ca-tas-tro-fa-le! Gloria McPhin, intenţionezi să faci ceva ca să recuperezi?

— Nu-mi pasă, doamnă Lawrence.

— Nu-ţi pasă? Dar cu un nivel atât de scăzut de cunoştinţe, în scurtă vreme ai să fii exclusă din şcoală!

— Şi ce-aţi vrea să fac?

— Ori îţi îmbunătăţeşti notele, ori...

— Ori... ce? Îl veţi convoca pe tata şi o să discutăm acasă, în sânul pretinsei noastre „familii"?

— Am să mă gândesc şi am să găsesc o modalitate de a te constrânge să-ţi ameliorezi situaţia şcolară.

— Duceţi-vă în... ştiţi dumneavoastră unde, doamnă.

Clasa rămâne cu gura căscată.

— Ce ai spus?

— Chiar vreţi să repet?

— Te rog să te calmezi imediat sau ieşi afară!

Fără să stau pe gânduri, îmi adun cărţile. Lawrence pare stupefiată.

— Ce faci? şopteşte Becks.

— Strânge-ţi lucrurile.

— Cum?

— Ţi-am spus să-ţi strângi lucrurile, hai, repede!

Rebecca începe să-şi îndese lucrurile în rucsac. Ne ridicăm şi ne îndreptăm spre uşă.

— Donell, îţi cer să rămâi, spune Nancy.

— Iar eu vă cer să tăceţi din gură, i-o trântesc eu, prinzând-o pe Becks de mână.

Ieşim din sală, iar Rebecca face o criză.

— Dar ce te-a apucat?

— Linişteşte-te.

— Să mă liniştesc?! Acum o să mă dea afară din şcoală! ţipă Becks, lipindu-se de perete.

— Nu, Lawrence e o laşă.

— De unde ştii?

— Ştiu. Locuieşte în casa mea şi se culcă cu tata.

— Glumeşti?

— Ţi se pare că am chef de glume? Ce bine ar fi!

Mă întorc şi mă îndrept cu pas hotărât spre ieşire.

— Gloria, aşteaptă-mă!

*

Pe drumul care ne duce departe de liceu, îi povestesc Rebeccăi tot ceea ce s-a întâmplat cu familia mea în cursul ultimelor săptămâni: toate suferinţele pe care i le-a pricinuit tata mamei, şi totul despre Lawrence, autoproclamata mea mamă vitregă. Simt nevoia să mă descarc. Ştiu că nu o cunosc pe Rebecca decât de două zile, dar cred că pot avea încredere în ea. Şi, mai presus de toate, nu am cui altcuiva să-i spun ce am pe suflet.

— Deci asta e... Niciodată nu aş fi crezut că Lawrence e în stare de una ca asta. Şi mama ta cum se simte?

— Nu ştiu, nu am mai fost pe la ea de câteva zile. Sper că e bine. Bun, acum ştii totul despre mine, se cheamă că suntem cu adevărat prietene.

— Dar tu nu ştii încă nimic despre mine. Apropo, nu ai vrea s-o cunoşti pe mama? E super, o să-ţi placă la nebunie!

— De ce nu?

— Dar puţin mai târziu, să nu se întrebe de ce ne-am întors aşa de repede de la şcoală.

— Bine. Oricum voiam să-ţi arăt un loc.

*

Îmi place să vin aici şi să nu mă gândesc la nimic. Este atâta linişte. Plaja aceasta sălbatică e locul meu preferat din oraş; de-a lungul coastei răsar stânci uriaşe, iar valurile puternice se sparg de cheiul părăsit. Slabe şanse ca altcineva în afară de noi să vină să se plimbe pe aici. Împreună cu Rebecca, ne întindem pe pământ. Închidem ochii şi ne gândim la ale noastre, ascultând oceanul. Poate că în locul ăsta o să vreau să-mi sfârşesc zilele.

— Matt e chiar aşa de frumos cum spune lumea? mă întreabă Becks.

— Mai frumos...

— Dar încă îl iubeşti după tot ce ţi-a făcut?

— Nu ştiu. E greu să încetezi să mai iubeşti un om care a devenit la un moment dat sensul vieţii tale.

— Cu toate astea, trebuie să-l uiţi. Să-l ştergi din memorie.

— Dacă ar fi aşa simplu!

— Şi Tezer? Aţi fost cele mai bune prietene din lume, iar acum te urăşte aşa de tare!

— Dacă ţi-aş fi făcut ţie acelaşi lucru, tu m-ai fi iertat?

— Da, te-aş fi iertat. Nu chiar imediat, bineînţeles. Dar dacă am fi fost prietene de atâţia ani, nu te-aş fi părăsit pentru un tip.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu.

— Întrebarea mea e serioasă.

— La fel şi răspunsul meu. Nu am iubit încă.

— Cum se poate una ca asta?

— E suficient să te preocupi de alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Studiile, cărţile, internetul. Iubirea nu aduce decât durere şi acţionează ca un drog. La început te simţi bine, dar după aceea suferi când dispare şi mori.

*

Ne apropiem de casa lui Becks. Ca să fiu sinceră, mă tem puţin să-i cunosc mama şi, la urma urmelor, nu înţeleg de ce ar fi necesar. Becks deschide uşa fără a ezita.

— Mami, m-am întors!

Un miros plăcut care vine din bucătărie pluteşte în aer, ceea ce îmi deschide imediat apetitul. O femeie în jur de 40 de ani vine să ne întâmpine, ne salută, apoi ne priveşte fix.

— Rebecca, de ce te-ai întors aşa de repede?

— Ne-au dat drumul mai devreme azi, mamă. Uite, ţi-o prezint pe Gloria, noua mea prietenă.

— Bună ziua, zic eu politicos.

— Bună. Cu prietena asta ai umblat ieri până la două şi jumătate dimineaţa?

— Mamă, am putea să nu vorbim acum despre asta?

— Cum vrei. Intraţi în bucătărie, vă fac o ciocolată caldă.

Nu mă simt în largul meu. Ne îndreptăm spre bucătărie, când zăresc o fotografie mare pe o etajeră. O iau în mână.

— E genială fotografia asta. Familia ta?

— Da, eu, tata şi fratele meu mai mic.

— Şi nu sunt acasă azi?

— Nu. Au murit într-un accident de maşină. Mike, fratele meu, trebuia să meargă la antrenament şi tata a zis că-l duce el. Un camion a intrat în maşina lor. Ne-a fost foarte greu să depăşim încercarea asta şi tocmai de aceea ne-am mutat aici... ca să încercăm să uităm.

Mi se învârte capul când aud ce-mi povesteşte. Îmi imaginez cât de tare suferă în acest moment şi asta mă îngrozeşte.

— Îmi pare rău.

— Asta e, nu-ți face griji. Vezi, acum știi și tu ceva despre mine.

— Haideți, luați loc. V-am adus chifle cu ciocolată și croasanți.

— Gustă, Gloria, sunt făcute de mama.

Iau o chiflă cu ciocolată și mușc o gură.

— Formidabil... Sunt foarte bune, doamnă Donell.

— Mulțumesc, poftă bună.

— Ia spune, cum ți se pare casa noastră? întreabă Becks.

— E foarte frumoasă și confortabilă, răspund eu, străduindu-mă să fiu politicoasă.

— Nu am cumpărat încă toată mobila, dar sper că, în timp, vom reuși să ne instalăm așa cum se cuvine, spune Rebecca.

— Gloria, povestește-mi despre tine. Ce pasiuni ai?

— Păi... înainte îmi plăcea dansul, dar am renunțat. Altfel, desenez destul de bine...

Mama lui Becks se uită fix la mine.

— Și care sunt rezultatele tale școlare?

— Mamă, e chiar așa de important?

— Pentru mine e important. Vreau ca fata mea să aibă prieteni de nivelul ei.

Remarca asta mă înfurie. Îmi dau seama că femeia face totul ca eu să pricep că nu trebuie să fiu prietenă cu fiica ei.

— Notele mele nu sunt deloc grozave, doamnă. În plus, îmi place să chiulesc de la cursuri și nu-mi fac niciodată temele.

— Gloria..., mă oprește Rebecca.

— Ce-i? Am răspuns la întrebarea mamei tale. Răspunsul meu nu vă place?

— Nu, de ce, pentru mine e în regulă, spune Donell cu un calm desăvârșit.

— Mă scuzați, unde e toaleta?

— Tot înainte și apoi la stânga, o găsești ușor.

— Mulțumesc.

O iau în grabă spre baie.

Vreau să plec cât mai repede din casa asta. Nu credeam că Rebecca are o mamă atât de răutăcioasă. Poate durerea a împietrit-o în halul ăsta?! Nu doresc nimănui, nici celui mai rău duşman al meu, să trăiască o asemenea dramă: să-ţi pierzi soţul şi fiul, tatăl şi fratele, într-o clipă. Nu aş fi supravieţuit unei asemenea catastrofe.

Aud un zgomot dinspre bucătărie. Îmi lipesc urechea de uşă.

— Să nu aud „Nu se poate, mamă!" Fata asta e o calamitate!

— Nu! E o fată foarte faină.

— Sunt sigură că această fată „foarte faină" o să te înveţe tot felul de prostii.

— Nu vorbi aşa!

— Şi ai văzut cum arată? Spune-mi şi mie, cine se îmbracă aşa?

— Încetează, mamă!

Nu mai rezist. Ies în grabă din baie şi mă îndrept către ieşire. Becks şi mama ei ies din bucătărie.

— Unde te duci, Gloria? mă întreabă Rebecca.

— M-a sunat tata, trebuie să mă întorc imediat acasă.

— Te conduc.

— Nu, mă duc singură.

— Ne vedem mâine?

— Da. La revedere, doamnă.

*

Mi-e greu să respir când ajung în apropierea spitalului. Car după mine sacoşe pline cu tot soiul de chestii. Vreau să o văd pe mama. De obicei, după vizitele la spital, nu mai doresc să trăiesc. Dar privirea ei îmi lipseşte atât de mult şi tremur când mă gândesc la zâmbetul ei. Trebuie neapărat să o văd.

Spitalul este aproape pustiu, sunt puţine vizite în cursul săptămânii. Nimeresc repede salonul mamei. Împing uşa

tremurând. O găsesc aşezată în faţa unei măsuţe. Se uită pe fereastră. Când mă aude, se întoarce.

— Gloria?

— Bună, mamă. Ce faci? Uite, ţi-am adus fructe şi tot felul de fleacuri.

— Dar ce ai făcut cu..., întreabă ea, arătând spre părul meu.

— Ai remarcat? Am crezut că am să te găsesc tot pierdută în lumea ta.

— Dacă nu aş fi aşa de amorţită de toate calmantele astea, ţi-aş fi smuls cu mâinile mele capul, cu părul ăsta groaznic cu tot.

— Aici te recunosc, mamă dragă.

Zâmbim amândouă.

— Merge?

— Da, dar mi-e dor de tine. Promite-mi să nu mai faci niciodată prostii din astea.

— Îţi promit..., spune mama, închizând ochii.

Expresia de pe chipul ei se schimbă brusc.

— Mamă?

— Am luat somnifere. Acum am să mă prăbuşesc.

— Te ajut să te întinzi.

O cuprind în braţe şi o conduc în pat. E deja inconştientă. O privesc câteva clipe bune, ţinând-o de o mână îngheţată. Apoi mă aplec şi o sărut pe frunte.

— Te iubesc.

Dragul meu jurnal!

Sunt devastată. În clipa asta nu vreau de la Dumnezeu decât un singur lucru: s-o facă bine pe mama. Îmi amintesc de câte ori mi-a spus că mă urăşte, iar asta mă îndurerează cumplit. Cu toate astea, vreau să trăiască şi să fie fericită. Sper că după moartea mea îşi va găsi bărbatul visat, vor face copii, iar aceştia nu vor avea parte de o viaţă atât de jalnică precum

a mea. Cât despre tata, vreau să ajungă să realizeze că e un mare ticălos și să sufere până la sfârșitul zilelor. Mă rog la Dumnezeu ca el să nu aibă alți copii: nu doresc niciunui suflet nevinovat să trebuiască să-i spună „tată".

Au mai rămas 24 de zile.

Ziua 27

Găsesc o nouă scrisoare, care de data asta sună ca un avertisment: „Nu ai să reușești să scapi de toate problemele tale." Doamne sfinte, cine îmi transmite toate astea? Uneori mi se pare că persoana asta mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însămi.

Aș vrea să devin invizibilă, să mă transform într-o groapă larg căscată. Așa, măcar aș avea mai puține necazuri, sunt sigură.

Îi zăresc chipul și încerc să mă pierd în mulțimea de elevi. Cu toate astea, ea mă vede.

— Gloria! strigă Rebecca.

Mă prefac că nu o aud și grăbesc pasul.

— Așteaptă-mă, Gloria.

Becks fuge spre mine și mă apucă de mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar încerc să te evit.

— Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu asta vrea mama ta?

— Vai, ai auzit totul... Gloria, nu-mi pasă ce crede ea. Eu vreau să fiu prietena ta.

— Mama ta are dreptate. Risc să-ți aduc o sumedenie de necazuri, mă răstesc eu, respingându-i mâna și depărtându-mă.

*

— După aceea, turnați acid sulfuric peste alcool. Rețineți: turnați acidul în alcool, nu invers.

Suntem la chimie, la ora de lucrări practice. Lucrez în echipă cu Chad, ca de obicei.

— Eşti bine?

— Da, de ce?

— Pari stresată.

— Nu am dormit bine.

Chad ţine în mână o eprubetă goală, iar eu torn cu precauţie acidul.

— Nu mi-am imaginat că o urăşti în halul ăsta pe Lawrence.

— E un eufemism. Dacă aş putea, i-aş turna cu drag acidul ăsta pe gât.

— Eşti o fată periculoasă.

— FOARTE.

Întorc capul şi mă uit la Tezer, care face pereche cu Shonna. Râde zgomotos, parcă o face intenţionat, ca să mă scoată pe mine din sărite. Mi se strânge inima doar când mă uit la ele. O privesc îndelung pe Tez, ceea ce îmi deturnează atenţia. Atunci aud un ţipăt. VAI DE MINE! AM VĂRSAT ULTIMUL STROP DE ACID DIN EPRUBETĂ PE MÂNA LUI CHAD!

— Dumnezeule, Chad! ţip şi eu.

— Chad, o să fie bine, vino cu mine, spune doamna Piper, profa de chimie, cu o voce speriată.

Mâna lui Chad devine maro sub ochii mei. Inima îmi bubuie nebuneşte, toţi colegii se uită la mine. Simt că mai am foarte puţin până să mă prăbuşesc la pământ.

*

Au trecut deja două ore şi Chad tot nu a ieşit de la infirmerie. DUMNEZEULE, CE-AM FĂCUT? Aduc numai necazuri celor din jurul meu. Uşa se deschide şi Chad iese, cu mâna bandajată. Nu-mi pot reţine lacrimile.

— Cum e?

— Merge, am scăpat de ce putea fi mai rău. Mi-au făcut o injecție cu analgezice. Am să rămân cu o cicatrice toată viața, dar nu e sfârșitul lumii. Pe deasupra, mi-au dat voie să plec acasă.

— Iartă-mă! Sunt așa de neîndemânatică!

— Stai liniștită, nu e grav. Se putea întâmpla oricui.

— Trebuie să fac ceva ca să mă ierți.

— Gata, termină.

— Vorbesc foarte serios. Ce vrei? Un cheeseburger? Poate o întâlnire cu o fată cool? Spune-mi ce ți-ar face plăcere și sunt la dispoziția ta.

— O întâlnire? Vai, mă copleșești!

— Spune-mi cu cine.

— Păi, cu tine.

— Poate ar fi mai bine s-o alegi pe Shonna, noua prietenă a lui Tezer? Sau pe Jessica? E baschetbalistă și are un corp de vis!

— Nu, vreau o întâlnire cu tine. Și numai cu tine.

— Bine, de acord. Unde și la ce oră?

— Astăzi. Treci pe la mine pe la șapte seara.

— Așa rămâne.

Conversația noastră e întreruptă de un anunț al directoarei, care convoacă toți elevii și profesorii în sala de sport.

*

O mulțime compactă se adună în sala de sport. Ne așezăm pe gradene și încercăm să ghicim de ce am fost aduși aici.

— Dragi elevi, dragi colegi și oaspeți dragi. Sunt fericită că v-ați adunat aici, pentru că vreau să vă împărtășesc o veste foarte importantă. Instituția noastră organizează o colectă de susținere pentru adolescenții din familiile defavorizate.

Și în următoarea jumătate de oră la tribună s-au perindat mai mulți vorbitori, care au ținut discursuri. Era așa de plictisitor, că mai aveam puțin și adormeam. Au amintit de-a valma despre umilințele pe care unii adolescenți le îndură în familiile

lor, despre bătăile pe care le încasează și despre felul în care unii părinți rău-intenționați le calcă în picioare personalitatea. Cuvintele lor au un ecou imens în sufletul meu, căci mi se pare că vorbesc despre viața mea. Cu toate astea, ar trebui să fii imbecil ca să-ți închipui că toate problemele se vor putea rezolva cu un banal fond de solidaritate. Cum ar putea schimba viețile adolescenților în suferință toată adunătura asta de psihologi de ocazie? Ar putea să-i constrângă pe părinții lor să-i iubească sau ar fi măcar posibil să-i facă să priceapă că fiii și fiicele lor sunt ființe vii, care au propriile lor sentimente? E nebunie curată, ce mai! Dacă nu-ți poți schimba singur cursul propriei tale existențe, nimeni, niciodată, nu va putea face ceva pentru tine.

— Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit. Dacă cineva are o propunere pentru fondul de solidaritate, vă ascult, vă rog.

Sunt cuprinsă de uimire când o văd pe Tezer luând microfonul.

— Bună ziua, mă numesc Tezer Wikkery. Sunt fericită că liceul nostru a creat acest fond. Este cu adevărat grozav, poate astfel vom ajuta mai mulți elevi... De exemplu, prietena mea, Gloria McPhin (aici mi se strânge inima). Tatăl ei a înșelat-o pe mama ei. Dar nu acesta e cel mai grav lucru. Doamna McPhin a avut o tentativă de sinucidere și acum e internată la o clinică de psihiatrie. Gloria a fugit deja de acasă de câteva ori și poate că a încercat să ia droguri, ori mai rău chiar. Vă rog, nu rămâneți indiferenți la soarta Gloriei. Dacă puteți să-i întindeți o mână de ajutor, vă rog să nu ezitați. Atât am avut de spus.

Chicotind răutăcios, Tezer mă privește fix și o văd cum iese din sala de sport. Toată atenția s-a concentrat asupra mea. Imaginați-vă cum e să se uite la tine trei sute de oameni, toți cu numele tău pe buze. Fierb de furie. Ies în fugă din sală.

— Tezer! strig eu.

Ea se întoarce și îmi zâmbește arogant.

— Ce faci, ai de gând să mă lovești iar?

Mă apropii de ea cu paşi mari şi o împing. O lipesc de peretele rece şi o privesc fix.

— Shonna, filmează asta, zice ea.

— Asta şi fac, Tez.

— Nu am vrut decât să te ajut, zice Tezer cu răutate.

Oftez adânc. Îmi strecor un deget pe sub lănţişorul de care atârnă pandantivul de la Matt şi trag.

— E un pandantiv pe care Matt l-a cumpărat pentru tine, dar în cele din urmă a decis să mi-l dăruiască mie, pentru că pe mine m-a iubit cu adevărat, în vreme ce pe tine doar te-a folosit.

Pun lănţişorul în palma fostei mele cea mai bună prietenă.

— E frumos, nu? spun zâmbind.

Simţeam că mai aveam puţin şi clacam. Aşa că mă răsucesc pe călcâie şi mă depărtez de Tezer şi de Shonna cu capul sus.

Îmi ascund faţa în mâini, dar palmele îmi sunt repede ude de lacrimi. Nu atât pentru că sunt rănită fiindcă sute de oameni sunt acum la curent cu problemele mele mulţumită lui Tezer, fosta mea cea mai bună prietenă, căreia i-am destăinuit toate secretele. Nu, nu de asta. Plâng de deznădejde. Acum 27 de zile încă mai speram să îmi dau seama că viaţa mea nu e chiar aşa de cumplită şi că ar trebui să renunţ la ideea de a-mi pune capăt zilelor. Dar m-am înşelat din nou. Sunt în chioşcul în care am dansat cu Matt în seara balului. E linişte, nu e nimeni. După ceva vreme, aud paşi apropiindu-se. E Rebecca. Vine în chioşc fără să scoată o vorbă. Se aşază lângă mine şi mă cuprinde în braţe. Niciuna dintre noi nu scoate o vorbă. Rămânem aşa, îmbrăţişate şi tăcute preţ de câteva minute bune. Încerc să-mi vin în fire şi îmi frec ochii înroşiţi de lacrimi.

— Hai, plângi, spune Becks. Trebuie să te eliberezi.

— Mă simt deja mai bine.

— E o jigodie. O urăsc.

Brusc îmi vine o idee.

— Becks, ai fi de acord să mă ajuţi?

— Sigur că da. Fac tot ce vrei tu.

*

Bine, Tezer, dacă vrei să continuăm războiul, crede-mă că n-am să te dezamăgesc şi îţi susţin întru totul decizia.

Mă aflu, împreună cu Rebecca, în faţa reşedinţei Wikkery şi ne pregătim să punem în aplicare un plan pe care l-am elaborat cu grijă.

— Eşti sigură că vrei s-o faci? mă întreabă ea

— Da.

— Şi dacă suntem prinse?

— N-o să ne vadă nimeni.

— Şi vecinii?

— Becks, ai acceptat să mă ajuţi. Aşa că, te rog frumos, taci din gură şi fă ce-ţi spun.

Dar Rebecca mi-a transmis deja spaima ei şi mă întreb ce se va întâmpla dacă vom fi prinse. Familia Wikkery e destul de cunoscută în oraş şi probabil că vom avea un şir nesfârşit de necazuri. Dar, la urma urmelor, cum nu mai am mult de trăit, de ce să nu fac încă o nebunie înainte de a muri? Ocolim casa şi reperăm un burlan. Mă agăţ de el şi încep să mă caţăr.

— Ce aştepţi? strig la Rebecca.

Îmi urmează exemplul. Chiar sub acoperiş e o fereastră lângă care găsesc pe bâjbâite un băţ, chiar sub streaşina metalică. Încerc să deschid fereastra cu băţul.

— Repede, încep să alunec, zice Becks.

— APROAPE AM REUŞIT!

După câteva secunde de efort, fereastra se deschide.

— Ura!

Pătrund în interiorul casei. Becks mă urmează cu inima strânsă. Aterizăm într-o debara, conform planului.

— S-ar spune că nu e prima dată când faci asta, remarcă Becks.

— Când eram mici şi Tezer era pedepsită, intram aşa în casa ei şi ne uitam la seriale.

Ieşim din debara pe vârful degetelor şi o luăm spre scări.

— Eşti sigură că e aici?

— Şşşt! îi fac eu semn, privind în jur. Da, sunt sigură.

Sunt conştientă că săvârşim o ilegalitate, dar cum Tezer nu a cedat, trebuie să îmi iau revanşa.

— Auzi? şoptesc eu.

De la parter se aud zgomote şi râsetele unui bărbat, apoi ale unei femei. E AICI. Coborâm încet scara. Ajungem la uşa salonului. Mă uit prin crăpătură: doamna Wikkery şi amantul ei se giugiulesc pe canapea. Îmi amintesc foarte bine conversaţia mamei lui Tezer cu acest amator de hoaşte bogate, de pe vremea când stăteam la ei. Ştiu că domnul Wikkery e un bărbat serios şi, chiar dacă are şi el amante, nu va ierta niciodată adulterul.

— Hai, îi spun lui Becks.

Ea scoate un aparat de fotografiat din rucsac, deschide puţin uşa şi începe să ia cadre cu mama lui Tezer şi iubitul ei.

— Dumnezeule, sunt goi puşcă!

— Fă-le poze, cât mai multe poze!

Rămânem acolo după uşă câteva minute bune, apoi auzim paşi. E GRACE! Drace, cum am putut uita de menajeră?

— Becks, fugi!

Deschidem repede uşa şi ieşim în goana mare din reşedinţa familiei Wikkery. Vântul mă izbeşte în faţă şi zâmbesc. Ne urmăm cursa nebună de parcă am fi fost urmărite de poliţie.

Până ce developăm clişeele se lasă seara. Ţin în mână un plic alb, cu adresa firmei domnului Wikkery, în care am pus câteva fotografii ale soţiei lui cu amantul. Zâmbesc cu răutate. Nu aş fi crezut niciodată că răzbunarea îmi va face o asemenea plăcere.

— Îmi imaginez ce mutră va face tatăl ei când va descoperi fotografiile, zice Becks.

— Nu uita că îi rezervăm o surpriză şi lui Tezer.

— Nu uit.

Pun plicul într-o cutie pentru scrisori, iar în sinea mea îmi spun că partea cea mai interesantă a planului nostru abia începe.

*

Dragul meu jurnal!

Încă o zi bogată în răsturnări de situație. Am fost cât pe ce să-l omor pe Chad și a trebuit să accept o întâlnire cu el, pe post de scuză. Apoi m-am făcut de rușine în fața întregii școli. După aceea am intrat prin efracție în casa Wikkery ca să facem poze compromițătoare. Nu știu ce se întâmplă cu mine, înainte nu aș fi putut face așa ceva. Ce s-o fi întâmplat cu blânda, dulcea și inofensiva Gloria? Nu mai există... și e foarte bine că e așa! Cred că a venit vremea să-mi dezvălui adevăratul caracter. Cu atât mai mult cu cât nu mai am decât 23 de zile de trăit.

Rochia mea din mătase albastră strălucește sub lumina felinarelor care străjuiesc strada care duce spre casa lui Chad. Deși i-am promis că vin în jur de șapte seara, e deja nouă și jumătate când sun la ușa lui. Îmi deschide în câteva secunde.

— Salut, nu credeam că mai vii.

— Nu trebuie să mă fac iertată cumva?

Intru în casa lui, care mi se pare foarte drăguță. În aer plutește un miros plăcut.

— Intră în salon, vin imediat.

Fac ceea ce-mi spune. Împing ușa întredeschisă și mă orbește lumina a sute de lumânări. Mi se taie răsuflarea și mă gândesc la noaptea pe care am petrecut-o cu Matt pe acoperișul unui zgârie-nori.

— Nu am știut ce îți place să bei. Așa că am cumpărat cea mai scumpă sticlă pe care am găsit-o.

— Whisky? Pentru o întâlnire? Excelentă alegere! exclam eu râzând.

— Nu am pregătit în viața mea o întâlnire romantică până astăzi, așa că fie-ți milă de mine. Cum ți se pare casa?

— Foarte frumoasă. Ai decorat-o minunat.

— M-am străduit.

— Cum merge mâna?

— E bine. Sincer să fiu, mă bucur că m-ai rănit, altfel nu ai fi acceptat niciodată întâlnirea asta.

Chad mă servește cu whisky și bem puțin.

— Urăsc gustul ăsta! se strâmbă el, închizând ochii.

Râd iar, dar în clipa aceea observ că dinspre bucătărie vine un fum alb, gros.

— Chad, arde ceva! strig.

— Aoleu!

Fugim în bucătărie. Deschide cuptorul și scoate ceva ce aduce vag cu o tartă cu mere.

— Tarta mea! suspină el, uitându-se la tavă.

— Ai făcut o tartă? Vai, ce drăguț, zic eu, neputându-mă opri din râs.

— Da, dar sunt o catastrofă în bucătărie. Uite, a rămas o parte comestibilă. Vrei?

— Dă-mi!

Chad îmi taie o bucățică și ronțăi singurul capăt rămas nears.

— Mmm, dar e foarte bună.

— Nu mai turna și tu gaz pe foc. Știu că nu e grozavă.

— POȚI SĂ MAI SPUI O DATĂ! râd eu în hohote.

— Ai fi putut măcar să mă contrazici! mi-o întoarce el, râzând la fel de tare.

Atunci aud soneria mobilului meu, dar îl închid.

— Mă sună tata.

— Și de ce nu ai răspuns?

— Nu vreau să-mi strice seara asta cu tine.

În orele următoare, mâncăm, bem și discutăm câte-n lume și-n stele. Îi povestesc ce s-a întâmplat azi la liceu după plecarea

lui. Mă simt împăcată şi senină în compania lui, aş putea rămâne cu el o veşnicie. Şi nu m-aş mai întoarce niciodată acasă.

— Sunt complet ameţit.

— Nu, eu sunt mai ameţită decât tine.

— Nu am băut atât de mult în viaţa mea. De fapt, până azi nu am băut deloc.

— Carevasăzică, eu te stric?

— Da, se poate spune şi aşa.

— Şi-ţi place?

— Enorm!

Mai luăm câte o gură de whisky.

— Nu ştiu cum m-aş putea întoarce acasă în starea asta!

— Te conduc eu. Dar dacă vrei, poţi rămâne să dormi aici.

— E o propunere tentantă, Chad. Sunt atât de obosită...

Şi râdem iar, din tot sufletul. Chad stă pe podea, mă întind şi eu alături de el şi-mi las capul pe genunchii lui. Suntem înconjuraţi de lumânări mici, care răspândesc un parfum plăcut şi ne încălzesc sufletele.

— Eşti aşa de dulce.

Chad începe să mă mângâie pe cap, trecându-şi degetele prin părul meu cu duioşie. Sunt în al nouălea cer.

— Tot mai eşti îndrăgostită de Matt?

— Mă gândesc la el tot timpul.

— Te înţeleg. E greu să iubeşti pe cineva care nu îţi preţuieşte aşa cum se cuvine iubirea.

Îmi dau seama că el se referă de fapt la mine. Mă ridic şi îl privesc în ochi.

— Dar o preţuiesc, Chad. Numai că totul e atât de complicat.

Mă mângâie pe obraz şi mă sărută pe gură. Mă las în voia acestui sărut languros. Dar totul se opreşte brusc şi Chad se depărtează de mine.

— Îmi pare rău, iar sunt pe punctul de a scăpa lucrurile de sub control...

Îl privesc. Are cămaşa descheiată şi îi întrezăresc pieptul musculos. O dorinţă puternică, cum nu am mai simţit până acum, pune stăpânire pe mine.

— Continuă... te rog.

Chad nu se lasă mult rugat. Se apropie de mine, mă cuprinde de talie şi mă împinge uşor spre podea. Face toate astea continuând să mă sărute. Avem degetele înlănţuite. Mă înfior când Chad mă sărută pe gât. Mă agăţ de trupul lui încordat de dorinţă şi simt că tremură şi el.

Nu am să te las, mă auzi? Niciodată.

Ziua 28

Mă trezesc în braţele lui Chad şi mă întorc spre el.

— Bună dimineaţa, şopteşte el.

— N-aş crede că e o dimineaţă aşa de bună. Îmi simt capul terci după tot ce-am înghiţit aseară.

— Am o surpriză pentru tine.

Şi îmi întinde un pahar cu apă şi o pastilă împotriva durerilor de cap.

— E cea mai bună surpriză pe care mi-ai fi putut-o face azi, râd eu, înghiţind pastila cu o gură de apă.

Chad mă priveşte şi mă atinge uşor cu degetele pe mână. Mă gâdilă şi am frisoane.

— Nu te mai uita la mine, arăt oribil când mă trezesc.

— Ba nu, eşti minunată.

— Sunt convinsă! Mai ales cu ochii ăştia umflaţi şi respiraţia urât mirositoare, presupun că sunt un spectacol magnific!

Râdem în hohote, iar eu mă uit la ceas.

— La naiba!

Mă ridic dintr-un salt şi îmi caut hainele în grabă.

— Ce-ai păţit?

— Întârziem la liceu!

— Şi ce dacă? Putem rata prima oră. Astăzi avem dreptul ăsta!

— Chad, trebuie să ne mişcăm chiar acum! Hai, îmbracă-te repede!

*

Ieşim din casă.

— Mă duc să caut un taxi, spune Chad.

— Du-te, zic eu, formând numărul Rebeccăi.

— Alo?

— Becks, unde eşti?

— Sunt la şcoală, totul e pregătit.

— Minunat, vin şi au.

— Gloria! strigă Chad.

Din fericire, a găsit un taxi. Închid telefonul şi urc în maşină.

— Repede! îl presez pe şofer.

— Poţi să-mi explici de ce eşti atât de grăbită?

— Rebecca şi cu mine am pus la cale o mică surpriză pentru Tezer.

— Ce fel de surpriză?

— Ai să vezi când ajungem la şcoală.

*

Tezer plânge în hohote, complet derutată de ceea ce s-a prăvălit peste ea, sfâşiată între teama pentru reputaţia ei şi ura faţă de mine. Când a intrat în liceu, a descoperit oripilată FOTOGRAFIILE MAMEI EI ŞI ALE AMANTULUI ACESTEIA, GOI AMÂNDOI, LIPITE PE TOŢI PEREŢII HOLULUI. Împreună cu Rebecca, am scos pozele în mai multe exemplare, ceea ce a permis tuturor elevilor din şcoală să le admire în voie. Chiar dacă Shonna şi Tezer au încercat să le rupă de pe ziduri cât mai repede cu putinţă, era deja prea târziu. Fără îndoială, acest episod va rămâne multă vreme în amintirea tuturor!

Becks şi cu mine stăm lângă scara principală şi observăm tot ceea ce se întâmplă.

— Bună treabă, Rebecca!

— E rezultatul unei frumoase munci în echipă! Acum ştie şi ea ce înseamnă să fii umilită în public!

În zăresc pe Chad în mulţime. Se apropie de noi.

— Ce crezi, Chad? îl întreb.

— Ceea ce aţi făcut voi e amoral!

— Vorbeşti serios? Ţi se pare cumva normal ce mi-a făcut ea ieri?

— Şi cum m-a tratat pe mine la petrecere, sau ai uitat cumva? adaugă şi Becks.

— Nu trebuia să vă coborâţi la nivelul ei, spune el aruncându-ne o privire acuzatoare, şi se depărtează.

— Chad! strig eu după el, dar nu-mi dă nicio atenţie.

— Donell şi McPhin, în biroul meu, imediat! ţipă doamna Kinstley.

*

— Cum de v-a putut da prin minte o asemenea idee? Vă daţi seama că e ilegal şi că totul poate avea consecinţe penale?

— Da, ştim, dar nu aveam de ales. Trebuia să i-o plătim cu aceeaşi monedă.

— Ştiu că Tezer nu e o sfântă, dar ceea ce aţi făcut depăşeşte limitele înţelegerii şi trebuie să vă pedepsesc.

— Minunat. Ce propuneţi? Corvoada closetelor, ca de obicei, sau vă gândiţi la altceva?

— Am s-o chem pe Tezer şi o să-i cereţi iertare. Asta va fi pedeapsa voastră.

— Pentru nimic în lume! N-o să ne cerem iertare de la lepădătura aia!

— Ai grijă cum vorbeşti, McPhin!

— Încă sunt chiar amabilă, doamnă Kinstley!

— Atunci, fie îi cereţi iertare, fie vă exmatriculez din şcoală.

— Sunt de acord să îmi cer scuze, cedează Becks.

— Bine, Rebecca.

Privirile se întorc acum către mine.

— Şi eu sunt de acord. CU EXMATRICULAREA.

— E ultimul tău cuvânt?

— Da. Chemaţi-l pe tata, pregătiţi-mi dosarul de plecare, voi semna toate actele pe care mi le prezentaţi. În schimb, vă rog să reţineţi un lucru: niciodată, dar absolut niciodată, nu voi cere iertare cuiva care nu este demn de scuzele mele.

— Sunt gata să cer iertare în numele amândurora, spune Rebecca.

— Rebecca, Gloria a luat o decizie.

— Dar nu o puteţi exmatricula!

— Ba da. Gloria, te poţi întoarce în clasă deocamdată. Dar vei fi convocată în curând în faţa unui consiliu disciplinar pentru a analiza exmatricularea ta.

— Hai, Becks.

Ieşim din birou şi Becks dă frâu liber furiei.

— Dacă aş fi ştiut cum se va termina totul, nu te-aş fi ajutat niciodată cu planul tău!

— Linişteşte-te, totul o să fie bine.

— Bine?! Dar ai să fii exmatriculată!

— Şi ce dacă? Nu-i sfârşitul lumii. Bun, hai că te las acum, vreau să-l găsesc pe Chad.

*

Mă învârt pe holuri în căutarea lui Chad. Trebuie să îi explic totul. Nu vreau să-l pierd. În aceste câteva zile m-am ataşat mult de el.

Shonna, noua prietenă a lui Tezer, mă abordează:

— Ce aţi făcut voi e o josnicie.

— Nu zău? Cu toate astea, e exact în stilul noii tale prietene!

— Din cauza ta părinţii ei divorţează!

— Serios? Vai, ce păcat. Mă întreb cum va supravieţui unei astfel de întâmplări nefericite, îi arunc eu cu răutate.

Shonna îmi aruncă o privire dispreţuitoare şi pleacă. Planul meu de răzbunare a reuşit perfect şi nu mi-e deloc milă de Tezer. Din contră! Mă bucur că se află în pielea mea de victimă şi sunt fericită că am ieşit victorioasă din lupta asta. Nu am nicio secundă sentimentul că am acţionat urât, ci mai curând privesc cu oarecare admiraţie siguranţa de sine pe care o simt acum.

Îl zăresc pe Chad care iese dintr-o sală de curs.

— Ascultă, nu mai face mutre, nu ţi-am făcut niciun rău.

— Am crezut mereu că eşti deasupra celorlalte, că eşti diferită de toate fetele astea care nu se gândesc decât la băieţi, petreceri sau cum să pună la cale răzbunări meschine împotriva fostelor prietene. Se pare că m-am înşelat.

— Da, ai dreptate, nu am nimic special. Îmi pare rău că abia acum îţi dai seama. Am vrut să te anunţ că am fost deja sancţionată şi voi fi exmatriculată din liceu.

— Cum? Dar credeam că ai să te alegi cu o pedeapsă obişnuită.

— Era o posibilitate, într-adevăr, dar am ales cealaltă opţiune.

— De ce?

— Aş vrea să mă uite toţi. Tu, Tezer, Rebecca. Să mă uitaţi cu toţii începând de mâine. Bun, nu e doar atât, dar acum trebuie să plec. Consiliul de disciplină în care se decide exmatricularea mea începe imediat şi mai am câteva lucruri de rezolvat prin zonă.

Dau să plec, dar mă opresc brusc şi îl privesc pe Chad în ochi. Îmi amintesc minunata noapte pe care am petrecut-o împreună. El mă prinde de mână, dar mă smucesc şi mă îndepărtez.

*

— Ne-am adunat aici ca să stabilim un verdict definitiv în vederea exmatriculării Gloriei McPhin, începe doamna Kinstley.

— Ce credeţi, poate găsim o altă formulă, ceva? Nu vreau ca fiica mea să fie exmatriculată, spune tata.

— Domnule McPhin, fiica dumneavoastră este cea care a luat această decizie. Sau poate între timp s-a răzgândit...

Toate privirile se întorc spre mine.

— Nu, nu m-am răzgândit.

Îl văd pe tata cum se înroşeşte de furie.

— Doamnă Kinstley, Gloria nu e decât un copil şi nu realizează cât de gravă e situaţia, intervine şi Nancy, care se amestecă iar unde nu-i fierbe oala.

— Doamnă Lawrence, am mai multe motive pentru a o exmatricula pe Gloria, fiecare dintre ele fiind suficient pentru a lua o asemenea decizie: 1. a chiulit de la numeroase cursuri; 2. răspunde impertinent profesorilor şi deranjează cursurile, în ciuda nenumăratelor atenţionări; 3. provoacă certuri; 4. rezultatele ei şcolare sunt mai mult decât slabe; 5. a fost implicată în toate problemele apărute în ultima perioadă în instituţia noastră. Trebuie să continui?

Nimeni nu spune nimic. Tata respiră greu şi se uită furios la mine.

— Lista fiind deja suficient de lungă, prefer să nu revin asupra isprăvilor de astăzi. Prin urmare, decid exmatricularea Gloriei McPhin din instituţia noastră.

Kinstley îşi pune semnătura pe o hârtie şi cere celorlalţi reprezentanţi ai consiliului de administraţie să facă la fel.

— Consiliu de disciplină s-a încheiat.

— În sfârşit, spun eu zâmbind şi ies din sală.

Dragul meu jurnal!

AM FOST EXMATRICULATĂ DIN LICEU! Iată-mă ajunsă definitiv o fată rea, iar ideea asta îmi place la nebunie.

Acum sunt acasă și îl aud pe tata care se ceartă cu Nancy. Mă gândesc din nou la noaptea trecută, când am făcut dragoste cu Chad; și de data asta mi-a plăcut cu adevărat! Îmi place atingerea trupului lui. Căldura lui. Vocea lui. N-aş fi crezut niciodată că o să mă simt atât de bine cu el. Între altele, sunt încântată că am fost exmatriculată. Mai am numai 22 de zile de trăit și nu vreau să le risipesc plictisindu-mă la cursuri. Am pierdut destulă vreme așa! Vreau să-mi petrec zilele care mi-au rămas distrându-mă și râzând. Vreau să mă simt vie până în străfundurile mele înainte de a părăsi definitiv această lume.

Ușa camerei mele se deschide. E Nancy.

— Gloria, David vrea să vorbească cu tine.

— Nu am dispoziția necesară.

— E ceva important. Ar fi mai bine să cobori, dacă nu vrei să-l enervezi și mai tare.

Suspin, mă ridic din pat și cobor. Tata stă la masă, în salon. Ceva îmi spune că va fi o discuție serioasă.

— Ei, ce vrei să-mi spui, în afară de placa eternă, aia cu pacostea de fată?

— Nu, m-am săturat să mă zbat în gol. Ține.

Tata îmi întinde un livret, iar eu fac ochii mari de uimire când citesc coperta acestuia.

— O școală militară pentru fete? Glumești?

— Deloc. Cum nu reușesc să te cresc așa cum se cuvine, sper că uniforma și disciplina militară te vor calma.

— Nu mă duc! strig eu, rupând livretul.

— Urci imediat în camera ta, îți faci valiza, iar mâine-dimineață ai un interviu la această școală.

— Ești surd sau ce?! Ți-am spus că nu mă duc! De altfel, nu mă duc nicăieri în altă parte!

— Gloria, David are dreptate. E o școală foarte bună. Vei învăța o disciplină care îți va folosi apoi toată viața.

— Du-te naibii!

— Nu-i vorbi în halul ăsta!

— De ce, ce e ea pentru mine? Mamă nu-mi este, asta e sigur, iar acum nu-mi mai e nici profă! Aşa că pot să-i vorbesc cum vreau!

Tata mă apucă de încheieturi.

— Ascultă aici. Nu ştiu cine te crezi, dar aş vrea ca de acum înainte să te comporţi ca o persoană normală. Astăzi, de pildă, nu ai dormit acasă şi noi am fost morţi de îngrijorare! Nu mai vrem să îndurăm aşa ceva!

Mă smucesc din strânsoarea lui.

— Ascultă-mă tu, tăticule dragă. Până la 16 ani, am trăit fără nicio atenţie din partea ta, căci ţie nu-ţi stătea gândul decât să sari pe tot ce mişcă! Astăzi, într-un mod inexplicabil, se pare că instinctul tău patern s-a deşteptat; dar eu nu am nevoie de dragostea ta! Ne-ai făcut atâta să suferim, pe mama şi pe mine, iar ea a fost la un pas de moarte din cauza ta. Nu eşti decât un ticălos! urlu eu.

— Taci din gură!

— Nu! Am să-şi spun tot ce simt! Te urăsc! Te-am urât întotdeauna! Blestemat să fii!

— Taci!

— Ai hotărât să mă înveţi ce înseamnă viaţa? De ce, tu ai reuşit cumva în propria ta viaţă? Netrebnicule!

Atunci, tata îmi trage o palmă zdravănă peste faţă.

— David! ţipă Nancy.

Violenţa loviturii mă face să-mi pierd echilibrul şi mă izbesc cu capul de marginea mesei. Îmi pierd cunoştinţa preţ de un minut, apoi îmi vin în fire. Nu văd bine, totul e în ceaţă şi urechile îmi ţiuie. Cu toate acestea, îmi găsesc puterea de a mă ridica. Am o rană care sângerează pe frunte. Mă uit la tata şi constat că furia a lăsat loc remuşcărilor, ceva ce nu am mai văzut niciodată până acum pe chipul lui.

— Iartă-mă, şopteşte el.

Îmi revin oarecum din şoc. Fac câţiva paşi şi mă îndrept spre ieşire. Nu mai vreau să rămân niciun minut în casa asta.

Tata mă prinde de braţ şi îngenunchează lângă mine, privindu-mă în ochi.

— Iartă-mă! strigă el.

Mă uit şi eu în ochii lui şi simt cum sângele mi se prelinge pe frunte.

— De acum nu mai ai fiică, îi spun eu, împingându-l.

Mă năpustesc spre ieşire, mi se învârte capul, dar asta nu mă opreşte. Îmi iau jacheta, deschid uşa şi fug cât pot de tare, cât mai departe cu putinţă de casa asta.

*

Nu ştiu unde sunt. Merg în continuare unde mă duc picioarele, fără să mă gândesc la nimic. Rana de la frunte nu mai sângerează, dar mă dor cumplit de tare tâmplele. Păcat că lovitura asta puternică la cap nu m-a omorât pe loc.

Sună mobilul. E singurul lucru pe care am apucat să-l iau cu mine, în afară de jurnalul meu intim.

E bunica. Nu răspund; dar ea revine după câteva secunde, aşa că cedez.

— Alo?

— Gloria, puişorul meu! David mi-a spus că ai fugit.

— Da, aşa e.

— Draga mea, vino la mine, te implor.

— Nu. Nu vreau să vină după mine.

— Atunci spune-mi unde eşti, te implor...

— Nu pot... Buni, sunt bine, nu-ţi face griji, îi spun cu o voce tremurătoare.

— Gloria, te implor...

— La revedere, buni...

Închid mobilul, îl izbesc de pământ cu toate puterile și îl zdrobesc cu piciorul. Acum sunt liniștită. Nu o să mă găsească nimeni.

La o distanță de câțiva metri, se aude muzică și zarvă mare. Zăresc de departe trupa rock, luminată de mici proiectoare. Pășesc în direcția luminii.

O mulțime de oameni s-au adunat în jurul a trei tipi cu chitare și cântă un cântec pe care nu-l cunosc. Solistul are o voce destul de plăcută.

Îmi croiesc drum prin mulțime și reușesc cu greu să mă strecor până în primul rând exact când solistul intonează *Rain Comptine*, a lui Colt Silvers: „Îmi amintesc, iubito, de vremurile când stăteam întinși în curtea ta și ne uitam la stele căzătoare de pe cerul nopții. Ce s-a ales de jurămintele pe care ni le-am făcut când leneveam în patul tău, dorindu-ne ca ziua să nu se sfârșească niciodată? Vânam umbre și niciodată nu am fost mai aproape de soare. Toate clipele astea se vor risipi odată cu timpul, asemenea lacrimilor în ploaie."

Muzica asta mă înfioară și am impresia că, în lumina proiectoarelor, cântărețul se uită fix la mine.

*

Concertul se termină și mulțimea începe să se risipească. Spectatorii se pregătesc să se întoarcă pe la casele lor, iar eu mă gândesc cât de norocoși sunt că știu încotro se îndreaptă. Undeva, cineva îi așteaptă în noapte, dar nu e cazul meu. Niciodată nu o să mă mai întorc în ceea ce mi-a slujit, până de curând, drept casă.

Rămân singură în parcul unde a avut loc concertul. E întuneric beznă și începe să se facă frig. Îmi trag gluga și îmi strecor mâinile în buzunare. E o nebunie când stau să mă gândesc că probabil aici o să-mi petrec noaptea.

— Hei, salut!

Tresar, atât din cauza fricii, cât şi a surprizei. Solistul grupului se aşază alături de mine.

— Bună, răspund.

— Ce faci?

— Am avut şi zile mai bune.

El începe să caute ceva prin buzunare.

— Vrei să împărţim un joint?

— Nu, nu fumez.

— Foarte bine.

Îşi aprinde chiştocul şi începe să fumeze.

— Pot şi eu? îl întreb.

Tipul îmi întinde ţigara, o iau, trag adânc în piept şi mă cuprinde un acces violent de tuse. Mi se învârte capul şi am arsuri cumplite în gât.

— Trebuie să tragi doar o gură.

— Cum? întreb eu, după ce reuşesc să-mi dreg gâtul.

— Uite.

El ia ţigara, trage îndelung din ea, apoi ţine fumul în gură. După o secundă, expiră şi scuipă fumul.

— Ţine, încearcă.

Fac la fel ca el, aspir îndelung şi apoi expir lent. Mi se învârte din nou capul, dar îmi place.

— Cum e?

— Super!

— Poţi să o păstrezi, dacă vrei.

— Cântaţi o muzică tulburătoare.

— Mulţumesc. La început nu am vrut să includ cântecul ăsta în album, dar după aceea m-am răzgândit.

— Foarte bine. Publicului i-a plăcut mult.

— Alex, ce tot faci acolo?! strigă un băiat blond, care face parte din trupă.

— Vin acum!

— Aşadar, te cheamă Alex? Eu sunt Gloria.

— E un nume frumos. Gloria, îţi plac cântăreţii rock care umblă dintr-un oraş în altul?

— Sinceră să fiu, nu. Dar voi m-aţi impresionat.

— Mâine dăm un concert la Brevard Beach. Vino să ne vezi, dacă vrei.

Alex se ridică şi pleacă. Mă uit după el cum se îndepărtează şi mai trag un fum.

*

Iată că mă întorc în acest loc la aproape unu şi jumătate dimineaţa. Dă, Doamne, să audă soneria! Din nefericire, după alte două tentative tot nu deschide uşa. Asta e, Gloria, mi se pare că va trebui să dormi în stradă.

Uşa se deschide pe neaşteptate.

— Gloria?

— Salut, Chad.

— Ce faci aici, e atât de târziu!

— M-ai putea lăsa să intru?

— Sigur că da, te rog.

Intru în casa lui Chad. Sunt sloi de gheaţă şi tremur.

— Ce ai păţit la cap?

— Nimic grav. Am căzut.

— Spune-mi adevărul. Ai fost agresată?

— Nu... Tata.

— Doamne, mă duc acum să caut trusa de prim ajutor.

— Chad, am fugit de acasă. Nu am la cine să mă duc în afară de tine.

— Ce tot vorbeşti acolo? Aici eşti ca la tine. Baia e acolo. Cât faci un duş, eu îţi caut nişte haine curate şi găsesc trusa aia. Ţi-e foame?

— Păi, puţin.

— Foarte bine. Am comandat pui Pekin şi cred că mai am limonadă în frigider.

Chad se îndreaptă spre bucătărie, iar eu rămân încremenită locului, cu un aer rătăcit.

— Cât mai ai de gând să stai la uşă? strigă Chad.

Zâmbesc şi îmi dau lacrimile. Îl iubesc atât de mult! Nimeni, niciodată, nu s-a ocupat aşa de mine. Ba chiar mai mult decât atât: nimeni, niciodată, nu m-a iubit atât.

Doamne, Dumnezeule, sunt gata să recunosc? Îl iubesc! Îl iubesc pe Chad!

Ziua 29

Razele soarelui pătrund prin draperiile duble şi îmi ard pleoapele. Întind mâna şi pipăi cealaltă jumătate de pat şi realizez că sunt singură. În cele din urmă deschid ochii şi mă bucur de clipa de linişte. Dacă aţi şti cât de străină îmi este o astfel de linişte... eu, care sunt obişnuită să fiu trezită de vocile stridente ale părinţilor mei care se ceartă de la primele ore ale zilei. Dinspre bucătărie vine un miros de prăjit. Mă ridic. Port o cămaşă de-a lui Chad, lungă şi albastră, în care m-aş putea lesne pierde. Dar îmi place atât de mult să-i port hainele!

Ajung la bucătărie. Chad pregăteşte masa, e la bustul gol. Mă sprijin de tocul uşii şi îl urmăresc cu atenţie. Sunt plină de admiraţie. Mâinile lui mânuiesc cuţitul cu îndemânarea unui mare bucătar. Nu aş fi crezut niciodată că un băiat ştie să gătească. Asta probabil din cauza tatei, care are darul de a transforma orice halcă de carne într-o talpă pe jumătate arsă.

Mă apropii de Chad, care stă cu spatele la mine. Îl cuprind şi pun capul pe umărul lui. Nu tresare, ca şi cum ar fi simţit că mă uit la el de vreo cinci minute.

— Voiam să-ţi fac o surpriză, spune el.

— Mirosea aşa de bine, că am vrut să vin să văd.

Chad se întoarce şi mă mângâie stângaci pe obraz. Îmi cercetează rana.

— Tot te mai doare?

— Când ești lângă mine, nu mă mai doare nimic.

— Drăguț din partea ta să spui asta, spune el râzând.

Mâinile lui se afundă în pletele mele albastre și buzele ni se întâlnesc. Fără să-mi dau seama, fac câțiva pași în spate și mă trezesc lângă masă. Mă cocoț pe ea. Chad îmi înlănțuie talia, sărutându-mă în continuare.

— Mă duc să fac un duș, zic.

— Pot să vin cu tine?

Următoarea jumătate de oră ne-o petrecem sub duș. Nu m-am simțit niciodată atât de lipsită de inhibiții și ne-am lăsat în voia dorinței care ne-a copleșit.

*

— Nu mi-am imaginat niciodată că voi ajunge ziua în care să iau micul dejun cu fata visurilor mele.

Stăm la masa din bucătărie, față în față. Ne simțim singuri pe lume, la adăpost în cămăruța noastră, unde nimeni, în afară de noi, nu poate pătrunde.

— Chad, trebuie să-ți spun ceva.

— Ce-i? Pâinea prăjită e arsă? Friptura e prea sărată?

— Nu. Friptura e perfectă. Voiam să-ți spun că nu m-am simțit niciodată atât de fericită. Mă simt atât de bine cu tine.

— Mai bine decât cu Matt?

— De ce nu poți să-l uiți fie și cinci minute? Gata, ține de trecut!

— Gloria, nu aș vrea să te gândești la el când mă săruți.

— Când te sărut, singurul gând care mă bântuie e că aș vrea ca acea clipă să dureze o veșnicie; că aș vrea ca tu să fii mereu alături de mine, în ciuda și împotriva tuturor.

— Te iubesc, spune Chad sărutându-mă iar, dar e timpul să mă duc la școală.

Se ridică şi îşi aranjează costumul. Nu pot să cred că nu trebuie să mă mai duc la şcoală. E ca şi cum aş fi fost privată de ceva.

— Iar eu ce fac toată ziua?

— Ce vrei tu. Eşti liberă şi ai toată casa la dispoziţie. Doar promite-mi că n-ai să declanşezi un incendiu sau o inundaţie.

— Îţi promit, spun eu, apropiindu-mă de el.

— Ştii ceva, ce-ar fi dacă ai veni la liceu cu mine, să-i ceri iertare lui Kinstley. Poate te-ar primi înapoi?

— Nu. Pentru nimic în lume.

— Dar nu poţi sta tot timpul acasă, fără să faci nimic toată ziua. Educaţia e sacră!

— Găsesc eu ceva de făcut, Chad, îi răspund eu, sărutându-l. Hai, du-te. Ai să întârzii.

*

Nu e nicio emisiune interesantă la televizor. Tot butonând telecomanda, simt că mi se închid încetişor pleoapele.

— Uf, Doamne, ce plictiseală! exclam cu voce tare, închizând televizorul.

Mă apuc să cercetez casa lui Chad. În comparaţie cu palatul familiei Wikkery, nu e foarte mare.

Într-una dintre camere descopăr o bibliotecă; miroase frumos, a cărţi proaspăt legate. Etajerele sunt pline de cărţi cu paginile îngălbenite de vreme, amestecate cu cărţi noi, care foşnesc uşor când le frunzăresc. Între toate aceste tomuri dibui unul cu un titlu surprinzător.

— *Biblia sexului*? Acum înţeleg de ce eşti aşa de expert! chicotesc eu.

Pun cartea la locul ei, iar atenţia îmi este atrasă de o alta, cu coperta în culori vii. E o carte de reţete. Pe una dintre pagini citesc următorul titlu: „Născociţi o mâncare delicioasă pentru iubitul vostru!” Bingo! Iată ce voi face astăzi: am să gătesc ceva bun pentru Chad. Ar trebui, totuşi, să-i mulţumesc cumva că

m-a găzduit în noaptea asta și că s-a dovedit atât de grijuliu cu mine. Nu mai stau pe gânduri și mă apuc să întocmesc lista cu ingrediente de cumpărat.

*

Ca să pot duce o viață cu adevărat independentă, am nevoie de bani. Când realizez asta, inițial mi se pare că sunt într-un mare impas. Unde aș putea găsi cât mai ușor niște bani? Nu pot și nu vreau să mă întorc la tata. Și mi s-ar părea rușinos să trăiesc pe spinarea lui Chad. Așa că îmi vine o idee salvatoare și pun la cale un plan care, dacă va reuși, mi-ar putea permite să-mi umplu buzunarele.

Intru într-o bancă. E destul de puțină lume înăuntru și mă îndrept către un ghișeu liber. Casierul e tânăr, trebuie să fie vreun stagiar. Va fi cu atât mai ușor să-mi ating scopul.

— Bună ziua, zic.

— Bună ziua, vă ascult.

— Știți, am un mic necaz. Mi-am pierdut geanta cu cartea de credit cu tot. Ce ar trebui să fac acum?

— Nu vă faceți griji, vă pot ajuta. Aveți vreun act de identitate?

— Erau toate în geantă. Am trecut deja pe la poliție și am depus o plângere, dar nu știu dacă vor reuși să pună mâna pe făptaș.

— Cred că vă putem elibera un nou card de credit până la sfârșitul acestei săptămâni.

— O săptămână? Dar eu am nevoie acum! E foarte urgent, vă rog mult, știu că puteți face o excepție și că procedura poate fi accelerată în unele cazuri.

— Îmi pare foarte rău, nu se poate.

— Probabil nu știți cine e tatăl meu! Atunci dați-mi voie să vă explic ce relații are. E Richard Wikkery, proprietarul câtorva dintre cele mai mari fabrici din Brevard. Dacă țineți la slujba

dumneavoastră, vă sfătuiesc să mă ajutaţi să ies din încurcătura asta.

Auzind asta, băiatul rămâne mut câteva secunde, apoi zice:

— Bine. Cred că am putea face o excepţie. Dar va trebui să achitaţi serviciul.

— Foarte bine, nu e nicio problemă.

— Cum vă numiţi?

— Tezer Wikkery.

Îmi amintesc perfect că Tezer nu s-a grăbit să-şi refacă acel card de credit furat de tipii din Paris. De atunci probabil că a şi uitat de existenţa lui, deşi contul respectiv era destul de gros. Ca să nu se irosească atâta amar de bani, mi-am zis că e mai bine să preiau eu cardul lui Tezer, dându-mă drept ea.

— Spuneţi-mi, vă rog, ultimele trei cifre ale cărţii de identitate.

— 5, 9, 4.

— Foarte bine, acestea sunt. Completaţi formularul şi aşteptaţi câteva ore, timp în care noi vă vom elibera cardul cel nou.

— Bine.

Ştiu totul despre Tezer. Numărul cărţii ei de identitate, codurile diferitelor carduri bancare. Completarea acestui document, care cerea o serie de informaţii personale, a fost un joc de copii pentru mine. După ce am aşteptat în jur de trei ore în bancă, ţin în sfârşit în mână noul card bancar al lui Tezer, căruia îi corespunde suma de aproape 13 000 dolari! Mai că leşin când realizez că stau pe o asemenea comoară! Să înceapă noua mea viaţă!

*

Am cumpărat o mulţime de ingrediente şi am avut suficient timp pentru a pregăti un adevărat festin pentru iubitul meu:

câteva tartine la antreu, friptură de porc în sos cu ciuperci, dulciuri la desert şi o mulţime de alte bunătăţi de ronţăit.

Nu mai lipsesc decât lumânările pentru o ambianţă romantică, dar am uitat să le cumpăr. Mă gândesc, totuşi, că Chad trebuie să aibă o rezervă pe undeva, de la cina noastră romantică de alaltăseară.

Încep să scotocesc fără succes prin dulapuri. Intru în debaraua plină de obiecte uitate şi pun mâna pe un pacheţel de lumânări. Sunt aşa de bucuroasă, încât mă dezechilibrez şi răstorn câteva cutii acoperite cu un şervet din pânză. Conţinutul lor se împrăştie pe jos. Încep să strâng în grabă lucrurile căzute pe podea, când ceva îmi atrage atenţia: UN PLIC identic cu plicurile tuturor scrisorilor pe care le-am găsit în dulapul meu. Singura diferenţă e că acesta are un L imprimat în relief într-un colţ. Mă frec uimită la ochi şi găsesc un teanc de plicuri identice cu acesta în aceeaşi cutie. Sunt în stare de şoc şi încep să tremur. Doamne, oare Chad e autorul acestor misive? Nu, e imposibil. Nu ar fi fost în stare să îmi facă una ca asta. De atâtea ori mi-a fost frică de momentul în care îmi deschideam dulapul! Şi iată că acum sunt complet terorizată, căci mă tem să nu descopăr un adevăr trist.

*

Când aud că se deschide uşa, îmi vine să mă năpustesc la el şi să-l bombardez cu întrebări despre toate scrisorile. Vreau să înţeleg de ce mi-a făcut asta.

— Gloria, am venit!

Stau la masa din bucătărie, mă uit în gol şi încerc să nu mă gândesc la nimic, dar mi-e cât se poate de greu.

— Uau! Când ai avut timp să pregăteşti toate astea? E uimitor!

Nu răspund.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Ridic privirea spre el.

— Stai jos, vreau să-ţi spun ceva.

Chad se aşază lângă mine. Eu stau cu mâinile sub masă, căci ţin strâns în ele un plic.

— Sunt numai ochi şi urechi.

— De mai bine de o lună încoace, cineva mi-a tot strecurat nişte scrisori ciudate în dulapul de la şcoală. La început m-au speriat, dar încetul cu încetul am început să mă obişnuiesc. Sensul lor îmi rămânea adesea ascuns, dar am vrut mereu să ştiu cine mi le trimitea.

— Oribil! Şi persoana asta încearcă să-ţi facă rău?

— Da.

— Dar acum nu mai ai de ce să te temi. Nu mai vii la şcoală, aşa că nu o să mai primeşti scrisorile astea nenorocite!

Îl privesc cu dispreţ, iar expresia mea ar trebui să-i spună: „Recunoaşte, eşti un laş!"

— Dar ce ai? insistă el.

Nu mai rezist şi îi arăt plicul.

— Tu ai scris scrisorile?

— De ce crezi asta?

— Fiecare scrisoare era într-un plic identic cu ăsta! Or, astfel de plicuri sunt greu de găsit în oraşul nostru, iar tu ai cu sutele!

— E doar un plic, Gloria! Nu ţi-am scris scrisorile alea, nu aş fi încercat niciodată să te intimidez în felul ăsta!

Oftez.

— Îmi pare rău... Cred că încep să înnebunesc! Autorul scrisorilor ştia totul despre mine, ca şi cum mi-ar fi urmărit fiecare mişcare.

— Ştii ceva, hai să vorbim mai târziu despre povestea asta! Te-ai străduit atâta să pregăteşti o masă de vis şi nu aş vrea să stricăm momentul.

Începem să mâncăm, dar suntem repede întrerupţi de ţârâitul telefonului. Chad se duce în salon, iar eu îi ascult conversaţia.

— Alo... Nu, e fiul lui, vreţi să-i lăsaţi un mesaj? O clipă, să notez... De acord... la revedere.

Chad se întoarce în bucătărie.

— Un tip foarte nesuferit voia să vorbească cu tata.

— Chiar aşa, unde sunt părinţii tăi?

— Aş vrea şi eu să ştiu! Sunt exploratori şi sunt mereu pe drumuri, în toate cele patru colţuri ale lumii, adunând tot felul de date despre floră şi faună. Cu alte cuvinte, sunt ca nişte nomazi!

Râdem în hohote.

— Ia spune, cum ţi se pare mâncarea?

— Excelentă! Nu ştiam că poţi fi o gospodină atât de bună!

— Până termini tu de mâncat, eu mă duc să iau o gură de aer, simt că mi se învârte capul.

Mă îndrept către uşă şi sunt pe punctul să o deschid, când zăresc bileţelul mâzgălit de Chad şi lăsat pe masă, lângă dulap. Iau foaia şi mâinile încep să-mi tremure cumplit când realizez că scrisul este identic cu cel al scrisorilor pe care le-am primit!

— Doamne, Dumnezeule, şoptesc. EL E!

Chiar în clipa aceea sună cineva la uşă. Mă uit pe vizor şi văd doi poliţişti. Spaima mea se amplifică şi fug să mă ascund în bucătărie.

— La naiba! exclam eu.

— Ce-i?

— Poliţia!

— Linişteşte-te şi du-te să te ascunzi, rezolv eu!

Panicată, urc la etaj, intru într-o cameră şi îl aud pe Chad deschizând uşa.

— Bună ziua, sunteţi Chad Mac Cooper?

— Da. Cu ce vă pot ajuta?

— O elevă din clasa dumneavoastră, Gloria McPhin, e dată dispărută. Tatăl ei este foarte îngrijorat și a apelat la noi ca s-o găsim.

— Din păcate, nu pot face nimic pentru dumneavoastră. Nu am vorbit aproape niciodată cu Gloria McPhin. Nu aveam același anturaj.

— Păcat. Dacă întâmplător aflați ceva legat de dispariția ei, vă rugăm să ne anunțați imediat.

— Sigur că da.

— La revedere.

Cobor încet scara și mă uit cu circumspecție la Chad.

— Dar nu te mai teme atâta. Au plecat, gata, tatăl tău nu te va găsi niciodată dacă rămâi aici.

Chad se apropie de mine, dar îl resping.

— Spune drept, tu ai trimis scrisorile alea?

Chad își lasă privirea în jos, se întoarce și răspunde abia auzit:

— Da.

Mă copleșește o durere insuportabilă.

— Dumnezeule, dar de ce? DE CE?

— Ascultă-mă, Gloria, nu e chiar atât de grav! Sunt numai niște bucăți de hârtie!

— Și dacă nu sunt decât niște bucăți de hârtie, de ce m-ai mințit?

— Liniștește-te, Gloria.

— Nu vreau să mă liniștesc, cel puțin până nu o să aflu tot adevărul! De ce mi-ai trimis scrisorile alea oribile?

— Sunt nebun după tine. Literalmente obsedat. Te-am urmărit peste tot. Te-am văzut plângând și zâmbind. Veneam pe ascuns la toate petrecerile voastre. Cel mai mult mi-a plăcut faza când Matt l-a bătut pe Nick sau când fosta ta prietenă s-a culcat cu amicul tău de la țară. Te-am văzut fugind de la bunica ta și de la Tezer. V-am urmărit în toate ieșirile

voastre în oraş, la pub sau aiurea. Ştiu ce s-a întâmplat la bal, în chioşc, şi îmi amintesc cât de mult ai plâns când Matt te-a părăsit. Am văzut TOTUL. Am fost acolo şi în seara în care ai cumpărat o sticlă de whisky, ca să încerci să uiţi că ai pierdut, într-o singură seară, şi bărbatul visurilor tale, şi cea mai bună prietenă. Ştiu TOTUL despre tine, Gloria, mai mult chiar decât îţi poţi imagina.

Inima îmi bate nebuneşte şi nu îmi vine să-mi cred urechilor.

— Eşti bolnav. Poate ar trebui să te duci la un specialist.

— Gloria, eu...

Chad încearcă să facă un pas către mine, dar mă feresc.

— Nu te apropia! Mi-e frică de tine!

— Dar nu tu ai spus că te simţi bine cu mine?

— Asta era înainte să aflu că eşti un nebun periculos.

Îmi adun lucrurile şi ies din casă.

— Unde te duci?! strigă Chad.

Merg drept înainte şi îl aud venind în spatele meu.

— Opreşte-te!

Dar eu grăbesc pasul. El fuge spre mine şi mă prinde de braţ.

— De ce încerci să fugi mereu de problemele tale?

— Dă-mi drumul!

— Te iubesc şi simt că mă iubeşti şi tu.

— Nu mai simt nimic altceva pentru tine decât teamă şi dezgust! Dă-mi drumul! strig eu împingându-l şi îndepărtându-mă în fugă.

*

Sun la poarta Rebeccăi; aş da orice să-mi deschidă ea, căci nu am la cine altcineva să mă duc. Continui să sper până în ultima clipă, când uşa se deschide.

— Bună ziua, doamnă Donell. Rebecca e acasă?

— Nu, e plecată. Să-i transmit un mesaj?

Dumnezeule, unde o fi fata asta când am mai mare nevoie de ea?

— Nu, mulţumesc. La revedere.

— Mamă, cine e? se aude vocea Rebeccăi de la etaj.

Nu-mi vine să cred, maică-sa a hotărât pur şi simplu să mă trimită la plimbare, ceea ce mă umple de furie.

— Nimic important, strigă doamna Donell.

— Becks, eu sunt! ţip şi eu cât mă ţin puterile.

Mama Rebeccăi îmi aruncă o privire ucigătoare, dar eu îi răspund printr-un zâmbet.

— Gloria!

Becks vine în goană la mine şi mă îmbrăţişează.

— Mi-ai lipsit aşa de mult azi!

— Rebecca, intră imediat în casă!

— Mamă, ce te-a apucat? Gloria e prietena mea şi acum nu mai am voie să vorbesc cu ea?

— Ne lipsim cu dragă inimă de aşa o prietenă! În casă imediat!

— Nu-mi spune tu ce trebuie să fac! Nu mai sunt copil!

— N-ai auzit? Intră în casă imediat!

— Ba te-am auzit foarte bine! spune Rebecca apucându-mă de mână şi trăgându-mă departe de casa ei, cu un pas hotărât.

— Rebecca! ţipă doamna Donell. Să nu îndrăzneşti să te întorci prea curând! Ai înţeles?!

Cu aceste cuvinte, izbeşte violent uşa, iar noi ne oprim.

— În ce hal mă poate scoate din sărite! zice Becks.

— N-aş fi crezut că eşti în stare de aşa ceva! Bravo ţie!

— Cred că ne-a auzit tot cartierul.

— Ai făcut bine că ai înfruntat-o.

— Unde mergem acum?

— E secret. Deocamdată. Dar sunt sigură că o să-ţi placă la nebunie.

*

Ajungem la Brevard Beach. Am venit aici ca să încerc să uit cele petrecute cu Chad.

— Uau, e atâta lume! exclamă Becks.

— Ne apropiem? Ai să vezi, formaţia e beton, au nişte melodii mortale!

Ne croim drum prin mulţime încercând să ajungem în primul rând. Într-un sfârşit ajungem lângă scenă. O ţin în continuare pe Becks de mână, dar văd că e încântată că se află aici şi nu pierde nicio fărâmă din spectacolul care se desfăşoară în faţa ochilor ei.

— Urmează un cântec nou, intitulat *Monumente şi melodii*. E o prelucrare după formaţia Incubus.

„Mă faci fericit/Mă faci mai bun/Îmi dai încredere în mine/Chiar dacă singura mea comoară e fotografia ta", cântă solistul.

Tot publicul începe să strige, iar mie mi se pare că o să surzesc.

Concertul durează o oră şi jumătate. În tot acest timp ascult muzica şi încerc să nu mă gândesc la nimic.

— Nu am fost în viaţa mea la un aşa concert. E genial, îmi place la nebunie! spune Becks.

— Ţi-am spus eu!

Publicul începe să plece, noi la fel. Singura problemă e că nu ştiu unde o să-mi petrec noaptea. Nu vreau să mă întorc acasă, nu vreau să mă duc la bunica şi nici la Chad nu vreau să merg. Nu aş mai putea petrece niciun minut în plus cu acest nebun de legat. Cum nici la Becks nu pot dormi, mă pregătesc să-mi petrec prima noapte pe străzi. Nu ştiu cum aş putea ajunge mai rău de atât.

— Gloria!

Mă strigă cineva. Ne întoarcem amândouă instantaneu şi îl vedem pe Alex apropiindu-se.

— De unde te cunoaşte? se miră Becks.

— E o poveste lungă.

Alex ne ajunge din urmă.

— Salut, mă bucur că ai venit, ba chiar ai adus şi o prietenă.

— Salut, Alex. Concertul a fost genial. Ne-a plăcut la nebunie.

— Aşa-i, intervine Becks. Am să descarc toate melodiile voastre şi am să le pun pe playerul meu MP3.

— Ţi-o prezint pe prietena mea, Rebecca.

— Poţi să-mi spui Becks.

— S-a făcut. Ştiţi ceva, fetelor, împreună cu băieţii din trupă am plănuit să mergem într-un loc frumos, undeva, ce ziceţi, veniţi cu noi?

Ideea că nu am unde să dorm şi că sunt căutată de poliţie îmi încolţeşte imediat în minte.

— Nu, trebuie să ne întoarcem, face Rebecca.

— Mie mi-ar plăcea să merg cu voi, accept eu dintr-o suflare.

— Perfect! Hai!

Alex se întoarce şi se îndepărtează. Rebecca mă opreşte şi se uită la mine ca la o nebună.

— Dar ce te-a apucat?

— Becks, sunt cool! Erau o grămadă de fete prin preajmă şi ei ne-au ales pe noi! Ar trebui să fii bucuroasă!

— Dar sunt băieţi de trupă! Îţi dai seama ce fac ăştia cu fetele ca noi?

— Nu. Ce fac? Explică-mi!

— Fac lucruri rele, foarte rele!

— Ce pot face? Se culcă cu ele, nu? Şi ce dacă? Dar poate exact de asta am chef!

— Gloria, eşti nebună!

— Ascultă, dacă nu vrei să mergi, întoarce-te acasă! Maştera de maică-ta te aşteaptă şi o să te ţină închisă până la sfârşitul zilelor tale ca să te facă să mergi pe sârmă! Du-te! O să ai o

viaţă complet inutilă şi nu ai să înţelegi nimic din ea. Dacă asta vrei, eşti liberă să pleci, spun eu şi pornesc în grabă, ca să-l ajung pe Alex.

— Stai!

Mă opresc şi o privesc în ochi pe Becks.

—Vin cu tine, dar numai ca să veghez asupra ta, e clar?!

—Te ador! Hai, repede!

Îl prindem pe Alex din urmă şi ni se taie amândurora răsuflarea când vedem ce camionetă au.

— Bun venit în garsoniera noastră mobilă, zice Alex.

Suntem în faţa unei maşini albe, cu rulotă. Niciodată în viaţa mea nu am intrat într-o astfel de rulotă.

— Uau! exclam eu.

De noi se apropie doi tipi înalţi. Şi ei fac parte din formaţie. Unul e înalt şi plin de muşchi, are trăsături bine conturate şi părul blond. Celălalt e brunet. E mai puţin înalt şi nu foarte musculos.

— Cine sunt? întreabă blondul, făcând un semn din cap spre noi.

— Vi le prezint pe Gloria şi pe Becks. Fetelor, ei sunt Steve (arată către blond) şi Jey.

— Da ştiu că ai bun-gust, Alex, zice Jey.

— O să vă placă la noi, păpuşelelor, chicoteşte Steve.

Urcăm în rulota lor, care e mult mai spaţioasă decât îmi închipuisem. Aveau o bucătărie, o cameră, un duş, chiar şi televizor. E foarte confortabil, dar încep să nu mă mai simt chiar în largul meu. Îmi dau seama că ne-am suit în maşină cu nişte necunoscuţi, spre o destinaţie la fel de necunoscută. Dar nu aveam de ales şi, oricum, este mai bine decât să dorm afară.

— Mergem? întreabă Jey.

— Sigur, răspunde Alex.

Becks şi cu mine privim în jur nostru şi îngrijorarea noastră sporeşte la cote alarmante când realizăm că tipii din formaţie se uită la noi ca la o pradă. O iau pe Becks de mână.

— Gloria, mi-e frică, şopteşte ea.

— Sunt aici. O să fie bine.

PARTEA A OPTA

Pleasure (Plăcerea)

Ziua 30

Mă uit la el de peste o jumătate de oră. Cum doarme așa, cu ochii închiși, gura abia întredeschisă și umerii relaxați, seamănă cu un prunc. Pare așa de vulnerabil, încât îmi doresc să nu-l scap niciodată din ochi.

Patul nostru e ca o insulă călduță, numai pentru noi doi. Îl mângâi pe frunte ușor, apoi pe obraji, pe buze. Deschide ochii și îmi zâmbește.

— Te-ai trezit de mult?

— Da.

— Și în tot timpul ăsta te-ai uitat la mine?

— Da, răspund eu râzând.

Chad se ridică, mă ia în brațe și mă sărută tandru.

— Chad, ești nebun, nu am nicio îndoială, dar cu toate astea te iubesc.

— Și eu te iubesc și promit să nu te mai sperii niciodată cu alte scrisori.

Ne zâmbim.

Chad se răstoarnă pe spate în jumătatea lui de pat fără a-şi lua privirea de la mine. Îmi las capul pe pieptul lui şi îi ascult inima bătând.

— Aş vrea ca ziua asta să nu se termine niciodată.

— Gloria.

— Ce?

— Gloria!

Ridic capul şi mă uit la Chad fără să înţeleg.

— Ce-i, Chad? Ce s-a întâmplat?

— Gloria!

Chad mă ia în braţe şi începe să mă zgâlţâie, mă doare şi strig.

— Chad, ce te-a apucat?

În loc de răspuns, mă strânge şi mai tare de încheieturi.

— Chad! ţip eu şi deschid ochii.

Văd o fereastră mare prin care se disting în depărtare un lac, dealuri şi păşuni.

— Gloria, ce-ai păţit? Abia am reuşit să te trezesc! spune Becks.

Îmi vin în fire şi îmi amintesc că am urcat într-o rulotă şi cu fiecare secundă care trece suntem tot mai departe de casele noastre.

— Unde suntem?

— Nu ştiu. Mi-e teamă să mă duc să vorbesc cu ei.

— Dumnezeule, oare ce-am făcut? şoptesc eu.

Tremurând toată, realizez că formidabila dimineaţă alături de Chad... nu era decât un vis. Mă cuprinde teama de necunoscut. Unde mergem? De ce am părăsit oraşul? Şi ce se va întâmpla cu noi?

Becks şi cu mine suntem în singura cameră separată a rulotei. Deschid uşa care duce la bucătărie, urmată de Becks. Tipul blond, Steve, e la masă. Are în mână un fel de hamburger.

— Da' ştiu că vă place să trândăviţi, fetelor! zice el.

— Unde e Alex? îl întreb.

— Conduce.

Atunci ne îndreptăm spre cabina şoferului. Alex şi Jey stau unul lângă altul şi fumează un joint. Jey are o chitară în mână.

— Bună ziua, doamnelor, zice Alex.

— Unde mergem?

— Ţi-am spus deja, într-un loc frumos.

— Noi vrem să ne întoarcem la Brevard.

Când ne aud, Alex şi Jey pufnesc în râs.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar Brevard e la mai bine de trei sute de kilometri distanţă, răspunde Jey.

Văd roşu în faţa ochilor. De ce-ar avea nevoie de noi derbedeii ăştia? Dacă vor să ne violeze, de ce nu au făcut-o deja de ieri? În loc de asta, ne-au hrănit, ne-au pus la dispoziţie singura lor cameră şi nu ne-au atins niciun fir de păr.

— Opreşte! ţip eu.

Dar el nu dă nicio atenţie vorbelor mele, ceea ce îmi provoacă o nouă criză de furie.

— Opreşte imediat rulota! strig din răsputeri şi mă arunc asupra volanului, începând să-l învârt în toate părţile.

— Ce faci, tâmpito?

— Gloria! strigă şi Becks, dar eu refuz să dau drumul la volan.

— Eşti nebună? exclamă Jey, care mă apucă de mijloc şi mă trage cât mai departe de Alex.

— Opreşte maşina asta blestemată! urlu iar şi mă arunc din nou asupra volanului, sperând să-l forţez pe Alex să frâneze brusc.

Dar în loc de asta, face o răsucire, iar camionul intră într-un stâlp de electricitate din lemn. Ne izbim toţi patru cu capul de parbriz.

— La dracu'! înjură Jey.

— Gata, uite, ne-am oprit, spune Alex.

Steve năvăleşte în cabină cu părul vâlvoi.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Poţi să-i mulţumeşti păpuşii cu plete albastre, răspunde Alex.

Băieţii coboară din maşină ca să evalueze pagubele. Eu nu reuşesc să-mi revin după boacăna asta.

— Gloria, era să murim cu toţii din cauza ta, spune Becks.

— Îmi pare rău, am făcut cea mai mare tâmpenie din viaţa mea...

— Trebuie s-o ştergem de aici.

— Zău? Şi ce propui?

— Pe mine mă întrebi? Îţi amintesc că din cauza ta suntem aici. Ai uitat cumva?

— Nu.

Coborâm din rulotă. Când mă vede, Steve mă apucă de umeri.

— Eşti complet sărită de pe fix?! strigă el la mine.

— Păi, l-am rugat frumos să oprească maşina, dar nu a vrut.

— Acum s-a stricat motorul şi trebuie să-l reparăm. Şi uite aşa, vom reuşi să întârziem, mormăie Alex.

— Unde să întârziem? întreb eu.

— Jey, du-te şi adu sculele. Steve, hai să mă ajuţi, continuă Alex.

— Hei, voi nu m-aţi auzit? ţip eu.

Dar băieţii se agită să repare maşina şi se prefac că nu mă aud. Rebecca stă lângă mine. Pare complet pierdută.

— Becks...

— Lasă-mă în pace.

— Becks, n-aş fi crezut niciodată că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură. Nu voiam decât să merg într-un club şi nu aş fi crezut niciodată că o să ajungem în asemenea situaţie, spun eu, apropiindu-mă de ea.

— Şi acum ce-o să facem? Dacă ne duc naiba ştie unde sau poate ne vând unui bordel, ceva? zice Becks cu ochii plini de lacrimi.

— Nu plânge. Prefă-te că totul e în regulă. Cred că am o idee.

— Ce idee?

O iau de braţ şi mergem agale, tot înainte.

— Unde mergem?

— Şşşt...

Ne îndepărtăm de rulotă cu paşi mici. Grăbesc progresiv pasul, mă întorc şi constat că distanţa e suficient de mare.

— Becks, acum o luăm la fugă! zic eu.

Nu ştiu exact cât timp a trecut de la plecarea noastră pe furiş, dar fugim fără fără să ne oprim nicio clipă. Nu mă simt obosită, sunt plină de energie, nu am avut atâta în viaţa mea. Fug tot înainte, fără să ştiu unde. Singurul meu scop e să găsim cât mai repede o maşină şi să părăsim locurile astea.

— Stop! Nu mai pot! ţipă Becks sufocându-se.

— Hai, încă un mic efort!

— Nu, gâfâie ea, prăvălindu-se pe asfaltul încins.

Mă apropii de ea.

— OK, facem o pauză.

Mă aşez lângă ea şi încercăm să ne recăpătăm suflul. Zgomotul respiraţiei noastre e singurul care se aude pe o rază de câţiva kilometri.

— Nu trece nicio maşină pe aici, e un loc pustiu.

Şi Becks începe să plângă.

— Mă gândesc ce-o fi simţind mama în clipa asta, suspină ea.

— Calmează-te, Becks.

— Nu pot să mă calmez! Nu ştim nici unde suntem, nici ce-o să ni se întâmple!

— Becks, am fugit de acasă. Mă caută poliţia. Voiam să mă ascund şi de aceea am hotărât să mă ţin după băieţii ăştia.

Rebecca tace câteva minute, apoi îmi răspunde:

— Ştii, te cunosc doar de câteva zile, dar cred că m-am lămurit ce personalitate ai.

— Ia spune, cum sunt?

— Nu eşti decât o egoistă nenorocită. Nu-ţi pasă de părerea celorlalţi şi vrei ca toată lumea să se supună dorinţelor tale.

Cred că de asta ai fost prietenă cu Tezer, sunteţi amândouă o apă şi-un pământ!

— Nu-i adevărat, suntem diferite...

— Nu... Sigur, suferi, ai necazuri, dar te-ai gândit vreodată că cineva ar putea fi într-o situaţie mai rea decât tine? Din câte ştiu, nu ai pierdut niciodată pe cineva apropiat şi nu cunoşti durerea sfâşietoare care te copleşeşte în astfel de momente. Eu, da. Mi-am văzut tatăl şi fratele în sicriu şi mi-am văzut mama gata să sară după ei în groapă. Ştii, toată lumea are probleme, nu te mai crede tu buricul pământului!

Rămân complet blocată. Mă uit la Becks şi, în cele din urmă, îi spun:

— Ai dreptate...

Apoi tac. Nici Becks nu mai spune nimic. Da, aşa e, sunt o egoistă nenorocită. Exact ca Tezer. De asta m-a şi părăsit Matt. Credea că sunt diferită de Tezer, dar în realitate sunt copia ei fidelă. Mă urăsc!

Când îţi dai seama că ai o viaţă de rahat şi că tu însăţi eşti jalnică, nu-ţi mai rămâne nimic altceva de făcut decât să-ţi depăşeşti temerile şi să găseşti curajul de a-ţi pune capăt zilelor. Un zgomot de motor mă smulge din gânduri şi rupe tăcerea care se lăsase între noi.

— Auzi? o întreb eu.

— O maşină! Suntem salvate!

Ne ridicăm şi privim în jur. Dar mă cuprinde o spaimă cumplită, căci de noi se apropie rulota băieţilor. Rămânem încremenite.

Am vrea să scăpăm, dar ne dăm repede seama că nu avem cum.

Rulota se opreşte şi din ea coboară Alex.

— Ia spuneţi fetelor, a fost plăcută plimbarea?

— Vrem să ne întoarcem acasă.

— Iar noi nu avem chef.

— Bine... Atunci, continuaţi-vă drumul fără noi. Noi rămânem aici şi încercăm să găsim o maşină care să ne ia.

— Puteţi aştepta aici, dacă aşa vă doreşte inimioara, dar daţi-mi voie să vă informez că drumul ăsta nu figurează pe nicio hartă. E închis de multă vreme circulaţiei şi numai câţiva solitari ca noi trec pe aici de două ori pe an. Cele mai apropiate case sunt la aproape cinci sute de kilometri distanţă. Dacă vreţi, puteţi merge pe jos, face bine la sănătate!

Alex urcă în rulotă. Becks rămâne câteva clipe nemişcată, apoi îl urmează.

— Becks!

— Oricum nu avem altă soluţie.

Dragul meu jurnal!

Nu ştiu unde mă aflu şi nici cum aş putea ieşi din încurcătura asta. Cine sunt cei trei tipi: Alex, Steve şi Jey? Nu seamănă cu nişte violatori, dar totuşi refuză să ne lase să plecăm, fără să ne spună ce vor de fapt de la noi. Sunt cu adevărat proastă că am acceptat să merg cu ei! Şi am băgat-o şi pe Becks în mizeria asta. Acum mă urăşte, ştiu sigur.

Pe deasupra, nu pot să nu mă gândesc la Chad, la scrisorile lui şi la reacţia mea complet smintită. Dacă l-aş fi ascultat calmă şi nu aş fi fugit, la ora asta nu aş fi într-o asemenea belea. Singurul lucru care mă bucură este că nu-l mai văd pe tata. Faptul că a anunţat la poliţie dispariţia mea mă amuză pur şi simplu. Se preface că-i pasă, dar nu poate fi credibil.

Dar să lăsăm la o parte toate gândurile astea şi să ne concentrăm asupra esenţialului: cum vom ieşi, eu şi cu Becks, din încurcătura asta? Nu am nici cea mai vagă idee, ceea ce mă înspăimântă şi mai tare.

Mai am de trăit 20 de zile.

*

Au trecut câteva ore de când ne-am așternut din nou la drum. Se va însera curând și tot nu ne-am apropiat de niciun oraș. Rulota se oprește brusc. Becks e în pat, cu spatele la mine. În tot timpul ăsta am privit în tăcere pe fereastră.

— Becks, tot nu vrei să vorbești cu mine?

— Nu văd ce-am putea vorbi, nu am nimic să-ți spun.

— Ascultă, am un plan.

— Dacă-mi amintesc bine, ultimul tău plan a eșuat splendid!

— De data asta o să meargă. Încercăm să scăpăm de îndată ce ajungem într-un oraș. O să ne ducem la poliție. Eu sunt deja căutată, iar mama ta probabil că ți-a anunțat dispariția. O să ne ducă acasă, Becks.

Un zâmbet înflorește pe fața lui Becks. Mă simt ceva mai bine.

Ușa se deschide și în cameră intră Alex.

— Doamnele sunt servite, zice el.

Trecem în bucătărie. În mijlocul mesei tronează o farfurie pe care se află un pui prăjit. Jey și Steve sunt deja la masă, ne așezăm și noi lângă ei. Tipii încep să mănânce, dar eu și Rebecca nu ne atingem, sfâșiate între frică și dezgustul de a fi ținute prizoniere de niște necunoscuți.

— Nu vă place puiul? întreabă Alex.

Toți trei întorc privirea către noi. Mă hotărăsc să iau o bucățică, la fel face și Becks.

— Cred că a venit momentul să ne prezentăm. Cine începe?

Schimb o privire cu Rebecca.

— Vom vorbi despre noi după ce ne spuneți cine sunteți voi, zic eu.

— Noi suntem niște rockeri oarecare.

— Și de ce ne-ați târât după voi? întreabă Becks.

— Vă răspund la întrebare numai după ce îmi răspundeți voi la a mea.

Îmi termin bucățica de pui și iau prima cuvântul:

— Mă numesc Gloria. Am fugit de acasă pentru că tata m-a lovit atât de tare, că a fost cât pe ce să-mi împrăştie creierii pe pereţi. Şi am fost exmatriculată de la şcoală pentru că am lipit pe toţi pereţii poze cu mama fostei mele prietene şi cu amantul ei, goi puşcă. Atât deocamdată.

Tipii fac feţe, feţe şi se întorc spre Becks.

— Eu sunt Rebecca, abia m-am mutat la Brevard şi am cunoscut-o pe Gloria. O urăsc pe mama şi îl ador pe tata. Din păcate, acum el e la trei metri sub pământ. Atât şi despre mine.

— E rândul meu. V-am invitat să veniţi cu noi pentru că am simţit că sunteţi nişte marginalizate, asemenea nouă, că vreţi să fugiţi de problemele voastre. Iar acum, după ce v-am auzit, cred că am avut instincte bune...

Câteva secunde bune, nimeni nu scoate o vorbă. Steve şi Jey ne măsoară în continuare cu privirea. S-ar spune că poveştile noastre i-au surprins, nu se aşteptau la aşa ceva.

— Jey, mai ai? întreabă Alex.

— Mă duc să văd.

Jey se ridică, cotrobăie într-un rucsac şi se întoarce. Are în mână un săculeţ plin cu o pudră galbenă, pe care i-l întinde lui Alex.

— Vreţi, doamnelor?

— Ce-i asta? mă interesez eu.

— Speed, un fel de amfetamină.

Alex pune puţină pudră pe masă şi îi întinde săculeţul lui Jey. Acesta face acelaşi lucru, la fel şi Steve. Ultimul îi pasează săculeţul lui Becks, dar ea refuză categoric:

— Nu, nu vreau.

— Hai, cedează ispitei! glumeşte Steve.

— Nu voi lua niciodată droguri, pentru nimic în lume! ţipă Becks, ridicându-se brusc de la masă.

Steve îmi trece săculeţul. Conţine cristale mici, galbene, care scânteiază în lumină. Chestia asta mă încântă. Urmează

să mor peste 20 de zile şi nu am zburat niciodată. Trebuie să repar cumva lipsa asta.

— Nu lua, Gloria, se alarmează Becks.

— Ce se întâmplă când iei prima dată?

— E o senzaţie complet inedită. S-ar putea să vomiţi, dar crede-mă, merită să încerci, răspunde Alex.

Îmi pregătesc o linie, dar gândul de a o trage pe nas îmi dă frisoane.

— Gloria! strigă Rebecca.

— Becks, nu vreau decât să încerc.

Alex, Steve şi Jey îşi trag pe rând linia. Mă aplec şi eu spre masă, îmi astup o nară şi inspir pudra pe cealaltă. Simt nişte înţepături neplăcute în nas, e ca şi cum aş fi aspirat nisip.

— Efectele apar curând?

— Foarte curând, răspunde Alex zâmbind.

*

E nouă seara. Ne aflăm într-un loc greu de descris. E destul de întunecat. Nu sunt decât două felinare, care luminează o clădire din care se aude o muzică dată foarte tare.

Mi se învârte capul, dar cu toate astea am o energie debordantă. Văd luminile acelea ciudate şi, cu cât sunt mai vii, cu atât îmi vine mai tare să râd.

— Ce-i locul ăsta? întreabă Becks.

— Avem o întâlnire cu cineva aici. Cât timp noi ne ducem să discutăm cu omul, voi distraţi-vă. Berea e excelentă, trebuie neapărat să o încercaţi, spune Alex.

Becks mă ia de braţ.

— Gloria, sper că nu ai uitat de planul nostru.

— Ce plan?

— Ce-i cu tine? Îţi amintesc că vrem să fugim, îmi spune Becks în şoaptă.

— Sigur că îmi amintesc. Dar hai s-o lăsăm pe mai târziu, vrei? Acum am un chef nebun să dansez.

— Hei, ce faceţi acolo? se aude o voce de bărbat din depărtare.

— Venim, răspund eu.

Alerg spre Jey, îl iau de braţ şi intrăm împreună în club.

Suntem năuciţi de intensitatea sonorului. Picioarele mele încep să se mişte singure în ritmul muzicii. Debordez de energie şi am chef să mă descarc pe ringul de dans.

— Ăsta e locul vostru frumos?

— Da. O să vă placă la nebunie!

Ne îndreptăm spre bar. Jey scoate din buzunar un săculeţ plin cu comprimate.

— Ce-s alea?

— Ecstasy.

— Am auzit multe despre pastilele astea. Dă-mi şi mie una, vreau să văd cum e.

— Nu, tu ţi-ai luat deja porţia. E destul pentru o începătoare.

— Dar vreau numai una! Te rog, Jey!

— Bine, fie. Ţine.

Îmi întinde un comprimat roz pe care-l înghit pe loc. Ia şi el unul.

*

Încetul cu încetul, uit cine sunt, unde sunt şi ce fac. Am un chef nebun să dansez în clubul ăsta, unde sonorul muzicii e incredibil de tare. Râd singură, înghiţind cocktail după cocktail, fără să mă opresc o clipă din dans.

Mă simt excesiv de bine. Închid ochii, nu dau nicio atenţie sutelor de oameni îngrămădiţi într-un spaţiu aşa de strâmt. Vreau să mă dizolv în aer. Aici şi acum. Corpul meu începe să se legene ca şi cum aş fi în valuri. Ridic mâinile şi dansez în continuare cu ochii închişi.

Mă gândesc la toată durerea care mă apăsa până nu demult. La tata care m-a lovit. La Matt care m-a părăsit. La Tezer care a rupt-o cu mine. La Nick Huston care a fost cât pe ce să mă violeze şi din cauza căruia am fost la un pas să-mi tai venele. Şi la mama, pe care am găsit-o inconştientă după ce a înghiţit o cutie de pastile. La mama care şi-a crestat venele sub ochii mei, când era cu secta ei de iluminaţi. Mă gândesc la toate nenorocirile astea care s-au adunat şi izbucnesc în râs ca o nebună. Râd din ce în ce mai tare, fără oprire. Şi nu încetez nici când lacrimi neaşteptate încep să-mi curgă din ochi.

Cineva mă trage de braţ. Văd ca prin ceaţă, dar recunosc chipul lui Becks.

— Gloria, suntem aici de două ore deja, trebuie s-o ştergem!

— Dar de ce? E foarte bine aici..., zic eu.

— Dumnezeule, ce-i cu pupilele tale?

— Hei, nu mă mai bate la cap. Mai bine du-te şi ia-ţi o bere şi lasă-mă în pace.

*

Lumini. Multe lumini. Deschid ochii şi nu văd nimic, doar luminile astea. Încep să mă gândesc la viaţa mea şi în memorie îmi apar amintirile din copilărie. Mă revăd plimbându-mă pe plajă cu părinţii mei. La vremea aceea toate mergeau aşa de bine. Cel puţin aşa credeam eu. Îmi plăcea să fiu copil, pentru că în prezenţa mea ai mei se prefăceau că sunt fericiţi, ca şi cum am fi fost cea mai frumoasă familie din lume. În minte îmi vine o altă imagine, o altă plimbare pe plajă. Tata mă ţine de o mână, mama de cealaltă. Păşesc cu picioarele goale pe pietrele fierbinţi şi îi ascult pe ai mei vorbind despre ziua lor de muncă. Cred că e cea mai frumoasă amintire din copilărie. Apoi trec în revistă alte zile care au marcat trista mea existenţă şi încep să râd foarte tare. Râd şi plâng în acelaşi timp, în vreme ce toate aceste imagini mi se perindă prin faţa ochilor.

Mă frec la ochi, dar tot nu văd nimic, doar lumini risipite ici, colo. Simt că mă împinge cineva şi mă izbesc de o suprafaţă dură, cred că un perete. Apoi totul devine mai luminos. Ceva mi se agaţă de mâini, mă întorc şi văd că peretele e acoperit tot cu viermi! Sunt enorm de mulţi. Ţip scârbită, privesc spre podea, dar şi aceasta e plină de limbricii ăştia scârboşi, de toate mărimile posibile, care îmi fojgăiesc sub tălpi şi mi se târăsc pe picioare cu sutele. Mi se urcă pe glezne, pe braţe, pe obraji, încerc să fug, dar sunt din ce în ce mai mulţi. Atunci încep să ţip din toate puterile. Dar nu mă aude nimeni. Sunt singură... Şi am să fiu devorată de viermi...

Fug, nu văd decât pete de lumină, dar continui să fug spre necunoscut.

Brusc, simt o pală de aer proaspăt. Mă uit în jur şi ghicesc că sunt afară. Fug în continuare, dar mă izbesc de cineva.

— Hei, ce s-a întâmplat? zice o voce de bărbat.

Ridic capul şi îl văd pe CHAD în faţa mea!

— Eşti aici?

— Dar unde ar trebui să fiu?

— Doamne, nu ştii cât de fericită sunt că eşti aici!

Îl sărut pe Chad.

— Eu... eu trebuie să-ţi spun ceva.

— Gloria, nu acum, trebuie să mergem.

— Aşteaptă, te rog. Îmi pare rău că am fugit... Te iubesc.

— Dar eşti drogată rău!

— Ascultă-mă, Chad!

— Care Chad?! Sunt eu, Alex!

Încetul cu încetul, revin la realitate. Mă frec la ochi şi realizez că, într-adevăr, vorbesc cu Alex.

— Ce-i?! zic eu. Ce mi se întâmplă?

Alex mă cercetează atent, are o privire îngrijorată.

Din nou văd o mulţime de pete în faţa ochilor. Nu mai simt nimic, nici cum spatele mi se izbeşte violent de ceva dur.

Încerc să mă ridic, dar pe degete simt ceva respingător şi lipicios. Iar blestemaţii ăia de viermi! Deschid ochii şi văd că mă aflu într-un fel de groapă plină cu viermi. Îmi pătrund în gură, în ochi, în nas, în urechi, în ochi. Îi simt chiar şi-n pântecul meu. E aşa de scârbos, încât încep să urlu ca din gură de şarpe.

— Ajutor!

— Gloria! se aude o voce de bărbat răsărită de nicăieri.

— Scoateţi-mă de aici!

Câţiva viermi îmi intră în gură. Se fac din ce în ce mai mulţi cu fiece secundă care trece. Mă înec literalmente în mijlocul acestui ocean care colcăie.

Deschid ochii. Acum mă aflu într-o cameră albă, sau mai curând într-un spaţiu alb imens, fără ferestre, fără uşă şi fără tavan. Mă uit în jur şi culoarea albă începe să mă zgârie pe nervi.

— Gloria.

Aud o voce de femeie. Mai apoi recunosc trăsături familiare.

— Mamă?

— Eşti bine? mă întreabă ea.

— Nu, ceva nu e în regulă.

— De unde ai luat încă o doză de porcărie din asta?

— Cum?

— De unde ai luat încă o doză? ţipă mama, lovindu-mă din toate puterile.

Ţip, dar ea nu mă aude.

— Mamă, ce faci?

Ea mă loveşte în continuare şi nasul îmi sângerează. Îmi ard obrajii din cauza loviturilor, dar mama nu se opreşte. Lacrimile mi se amestecă cu sângele şi simt că nu mai pot rezista mult sub loviturile ei. Maxilarul e gata să mi se rupă. Urlu de durere şi mă sufoc.

*

Sunt întinsă pe pământ şi deschid cu greu ochii. La început văd în ceaţă, dar încet, încet privirea mi se limpezeşte. Alex, Jey, Steve şi Rebecca sunt adunaţi în jurul meu.

Întorc capul şi văd că am mâinile şi hainele pline de vomă.

— Cred că începe să-şi vină în fire. Mă întreb cum o fi făcut rost de încă o doză, spune Alex.

— Eu i-am dat o pastilă de ecstasy, răspunde Jey.

— Eşti nebun la cap, ce-i cu tine? explodează Alex înşfăcându-l pe Jey de cămaşă şi începând să-l zgâlţâie.

— Alex, intervine Steve.

— Îţi dai sau nu seama că a fost la un pas să dea ortu' popii şi acum ne-am fi chinuit să găsim un loc sigur ca să scăpăm de cadavru?

— Lasă-mă în pace! De unde să ştiu că o să iasă aşa?

— Chiar că eşti un ticălos nenorocit..., zice Alex, dându-i drumul lui Jey. Tu rămâi cu ea, îi ordonă el lui Becks, noi ne ducem să-l vedem pe Regele Chain.

Alex şi Steve pleacă.

— Hei, are nevoie de un doctor, spune Becks. E o minune că e încă în viaţă.

— Nu are nevoie de nimic, răspunde Jey. Ce-a fost mai greu a trecut.

— Ascultă la mine! Ai fost cât pe ce să-mi omori prietena! Dacă o ţii tot aşa, am să urlu ca din gură de şarpe, să mă audă toată lumea, că rulota voastră e plină de droguri de toate felurile!

— Primo: poţi urla cât vrei, aici nu e niciun spital, nicio secţie de poliţie şi niciun suflet suficient de treaz încât să te bage în seamă. Secundo: ea mi-a cerut o pastilă de ecstasy. Să-i fie învăţătură de minte.

Jey se îndepărtează.

— Cum te simţi, Gloria?

Găsesc puterea să mă ridic. Becks mă ajută. O iau de la capăt cu vomatul. Vomit şi iar vomit. Puterile mă părăsesc, cu fiecare secundă care trece. N-aş fi crezut niciodată că organismul meu e aşa de sensibil la droguri.

Fac un pas înainte, dar îmi vâjâie capul şi nu îmi pot coordona mişcările.

— Asta e marea ta excursie? O permanentă goană după aventură şi adrenalină? Sinceră să fiu, mie mi se pare o grămadă de rahat.

Nu mă mai mişc, închid ochii şi încerc să-mi oblig organismul să îmi dea ascultare. Drogurile acţionează în continuare. Încep să râd, râd din ce în ce mai tare, cu hohote tot mai stridente. Râsul se amestecă cu lacrimi şi ţipete. Dintr-odată, văd o baltă în care se reflectă imaginea mea. Arăt cumplit, mizerabil, dezgustător, iar isteria se intensifică.

O maşină se opreşte lângă noi. Se deschide portiera şi un tip scoate capul şi ne priveşte lung.

— Hei, păpuşilor, veniţi cu noi! zice el.

— Du-te dracului, imbecilule! ţipă Becks.

— Uau, super tare, puicuţa!

Exact în clipa asta din gura mea începe să curgă un lichid deloc îmbietor. Feţele tipilor se schimonosesc, închid portiera şi maşina demarează în trombă.

Alex, Steve şi Jey ies din club. Zâmbesc.

— Dacă o ţinem în ritmul ăsta, în scurt timp ne cumpărăm avion privat, spune Steve.

— Da, am făcut o sumă frumuşică, recunoaşte Jey.

Alex se apropie de mine şi mă cercetează cu atenţie.

— Ţi-e mai bine?

— Am impresia că mi-a găurit cineva ţeasta cu burghiul.

— E normal. O să-ţi treacă. Puteai să dai colţu', ştii... Bine, hai să mergem. Nu mai avem ce face aici.

— Unde mergem acum? întreabă Becks.

— Ascultă, încă nu te-ai prins că nu avem de gând să vă dezvăluim planurile noastre? Trebuie să te obişnuieşti cu asta. Aşa suntem noi şi cu asta, basta, spune Steve.

Rebecca mă ia de mână şi îi urmăm pe băieţi spre o nouă destinaţie, total necunoscută pentru noi.

Ziua 31

Mă simt atât de rău, ca şi cum un camion ar fi trecut peste mine de vreo zece ori, dus-întors. Am impresia că fiecare oscior mi-e frânt şi nu am cuvinte să descriu durerea insuportabilă pe care o simt. Deschid ochii. Rebecca e lângă mine. Doarme cu pumnii strânşi, nu vreau să o trezesc. Rulota e parcată şi nu se aude niciun zgomot dincolo de uşă. Mă ridic. Intru repede în baie, fac un duş rece ca gheaţa ca să dau jos noroiul şi voma de pe mine. Am pielea lipicioasă. Mi-e scârbă de mine.

*

Ies din rulotă şi îl văd pe Alex la câţiva metri distanţă. Admiră nemişcat răsăritul, cu o ţigară în mână. Mă duc la el.

— Cât e ceasul?

— Cinci şi jumătate. Îmi place să mă trezesc la ora asta.

— Unde suntem?

— E chiar atât de important? întreabă Alex, întinzându-mi ţigara lui.

Trag un fum.

— Ne-ai speriat zdravăn ieri!

— Credeam că drogurile au un efect exclusiv euforic...

— Aşa şi este, dar numai dacă le iei în cantitate limitată.

Simt cum plămânii mi se umplu cu nicotină şi devin incredibil de uşoară. Încetul cu încetul, durerea începe să se risipească.

— Cine e Chad?

— Nu contează. Cineva din cealaltă viață a mea.

— Dacă mă întrebi pe mine, e singurul care te-a făcut vreodată fericită. Erai așa de încântată când ți s-a părut că-l vezi pe el în locul meu.

Chicotesc ușor.

— Da, așa e. Și țin prea mult la el ca să-l fac să sufere.

— Ai dreptate când spui că vrei să te rupi de trecut. Doar așa poți începe o viață nouă.

Alex se întoarce și se îndreaptă către rulotă. Cât despre mine, rămân să termin țigara pe care mi-a lăsat-o și să mă bucur de răsăritul soarelui.

Dragul meu jurnal!

Am luat droguri pentru prima dată în viața mea. Și, cum se spune, nu-ți iese mereu din prima, așa că perseverează până reușești. Dar nu am murit, ceea ce mă întristează. Am avut ocazia să trec liniștită dincolo, dar Alex a găsit o modalitate să mă întoarcă din drum. La fel cum m-aș fi putut îneca atunci când am sărit de pe pod, dar Chad mi-a sărit în ajutor. Totul e un mare rahat! Ca și cum toată lumea ar simți că vreau să mor și m-ar proteja intenționat. Nici de astă dată nu știu încotro ne îndreptăm, dar mi-e indiferent. Nu am niciun motiv să lupt pentru supraviețuire, oricum nu am leac. Singura mea grijă e Rebecca. Mi-e teamă pentru ea. Să presupun că o să petrec următoarele 19 zile care mi-au rămas alături de băieții ăștia. Și după aceea? Eu mor și ea rămâne cu ei? Ce tâmpenie din partea mea să o târăsc în aventura asta prostească! Mi-e ciudă pe mine.

*

Au trecut deja câteva ore, iar Rebecca tot nu mi-a adresat încă niciun cuvânt. În locul ei aș face la fel. Mă urăsc atât de mult, încât scopul meu principal e s-o termin cu mine însămi cât mai repede cu putință. Rulota s-a oprit, iar eu ies din cameră.

— Ce s-a întâmplat? De ce ne-am oprit? întreb.

— Trebuie să cumpărăm ceva. Sper să găsim în baraca asta.

Mă uit pe fereastră şi văd o prăvălie mică la câţiva metri distanţă. Are un acoperiş din metal ros de rugină şi jumătate din ferestre sunt sparte. E un loc cu adevărat şic!

— Vin cu tine. Vreau să iau puţin aer.

— Bine. Ne vedem înăuntru.

Intru din nou în cameră.

— Becks, vii cu noi?

— Nu, n-am chef.

*

Afară e răcoare, în ciuda soarelui care arde. Bate şi vântul destul de puternic, iar atmosfera e încărcată de praf, aşa că ne cam usturá ochii. Intrăm în prăvălie. În aer pluteşte un miros neplăcut pe o rază de câţiva kilometri, dar nu prea avem de ales.

— Ce luăm? întreb eu.

— Du-te şi caută apă şi găseşte ceva bun de mâncare.

Alex şi cu mine ne despărţim, să ne vedem fiecare de ale lui. Eu iau un coş şi pun în el câteva fructe pe jumătate putrezite. Unele sunt totuşi comestibile. Mai iau spaghete, cereale, ouă, lapte şi sticle cu apă. Îl regăsesc pe Alex la casă.

— Nu-i prea grozav aici, spun eu. Toată marfa e din epoca dinozaurilor. Mă întreb cine îşi poate face cumpărăturile dintr-un astfel de loc.

— Oameni ca noi. Când eşti la drum, trebuie să te mulţumeşti cu ce găseşti. Vânzătorul, un asiatic la vreo 50 de ani, nu ne dă nicio atenţie. În cele din urmă, ne observă şi începe să ne înregistreze cumpărăturile.

Pe tejghea tronează un aparat de radio preistoric care difuzează o muzică numai bună să te scoată din minţi. Cântecul se opreşte brusc:

„Întrerupem programul obişnuit pentru un anunţ urgent: o tânără a fost dată dispărută. Iată semnalmentele: părul vopsit albastru, iar la momentul dispariţiei purta o jachetă gri şi blugi; are o rană pe frunte. Dacă deţineţi o informaţie cât de mică despre ea, sunteţi rugaţi să sunaţi la poliţie. Se oferă recompensă." Se reia melodia, iar eu mă simt pur şi simplu prigonită. Vânzătorul mă măsoară cu interes şi văd cum întinde mâna spre telefon. Atunci, Alex îl înşfacă de cap şi-l izbeşte cu toată puterea de tejghea.

— Alex! ţip eu îngrozită.

Dar el nu-mi dă nicio atenţie şi continuă să-l dea cu ţeasta de tejghea, până când faţa omului se transformă într-o masă însângerată. Şocată de ceea ce văd, mă întorc spre uşă şi atunci observ O CAMERĂ DE SUPRAVEGHERE. O vede şi Alex.

— Hai s-o ştergem, zice el.

Ne înşfăcăm cumpărăturile şi ieşim în goană din magazin. Steve şi Jey ne aşteaptă afară, dar când ne văd fugind, intră în panică.

— Steve, Jey, plecăm repede, spune Alex.

Urcăm în rulotă exact în clipa în care Rebecca iese din cameră ca să vadă ce noutăţi mai sunt. Nu reuşesc să-mi recapăt suflul.

— L-ai omorât? îl întreb.

— Nu cred. O să-şi revină destul de repede.

— Şi dacă nu?

— Gloria, ar fi chemat poliţia şi te-ar fi dus la tatăl tău. Asta voiai?

Nu răspund. Alex şi băieţii se duc în cabina şoferului.

— Eşti bine? mă întreabă Becks.

— Cred că da.

— Atunci vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Intrăm în cameră.

— Cât aţi fost plecaţi, am deschis televizorul şi am dat peste un jurnal de ştiri. Uită-te ce am înregistrat.

Rebecca îmi arată un video pe mobilul ei.

„Cadavrul lui Albert Chain, un magnat al lumii interlope, poreclit Regele Chain de apropiaţi, a fost găsit azi-dimineaţă."

Mă apucă frisoanele când aud ştirea.

— Regele Chain..., zic. Cu el s-au întâlnit băieţii seara trecută.

— Asta înseamnă că nu a fost o întâlnire oarecare.

— Crezi că ei l-au omorât?

— Cine altcineva? Probabil că nu au condus atâta amar de drum doar ca să vină şi să danseze într-un club de noapte... pe deasupra, am mai descoperit ceva interesant.

Mergem în bucătărie şi ne asigurăm că nu ne vede nimeni.

— Căutam ceva de ronţăit şi uite peste ce am dat...

Becks deschide un dulap în care sunt aranjate mai multe arme, de mărime, greutate şi calibre diferite.

— Uau! exclam eu.

— Poate acum eşti dispusă să recunoşti că ăştia nu sunt nişte amărâţi de băieţi cu chitare?

— Şi atunci ce putem face?

— Să fugim! Ar fi trebuit s-o fi făcut încă de ieri, dacă n-ai fi luat toate porcăriile alea de droguri.

— Ai dreptate. Acum nu mai putem rămâne aici, asta e sigur.

— Altfel, călătoria asta o să se termine rău.

*

E noapte. Becks se gândeşte la felul în care am putea-o şterge de aici, în timp ce prin mintea mea se perindă amintirile din aşa-zisa mea viaţă anterioară. Mă gândesc la Nick, la cum m-a răpit el şi la felul în care această întâmplare m-a apropiat de Matt. Mă gândesc la ziua în care ne-am sărutat prima dată. Mă gândesc şi la ziua în care Tezer mi-a tăbăcit spinarea în văzul tuturor şi m-am culcat pentru prima oară cu Chad Mac

Cooper. Nu vreau să mă întorc la Brevard, cu toate că o parte din mine ar fi tentată să o facă pentru Chad. Cealaltă jumătate rezistă cu tărie, căci ştiu că asta nu ar aduce decât alte şi alte certuri cu tata şi cu Nancy. În plus, nu am niciun chef s-o văd pe mama, aşa năucită de tranchilizante cum e. Viaţa şi-ar relua cursul obişnuit, iar ultimele mele 19 zile ar fi înfiorător de plictisitoare!

Ajungem la destinaţie, undeva într-un orăşel. Nu sunt decât câteva case, două sau trei maşini, un magazin şi o farmacie. Singura veste bună e că locul pare a fi destul de circulat. Coborâm cu toţii din rulotă, iar Rebecca mă priveşte cu un zâmbet complice.

— Fir-ar, mi-am uitat geanta, duceţi-vă voi înainte, vă ajung din urmă, zice ea.

— Ne vedem la club, spune Alex.

Băieţii se îndepărtează.

— Eşti gata?

— Nu pot.

— Cum? Ce vrei să spui? se miră Becks.

— Poate Alex are dreptate, trebuie să încep o viaţă nouă.

— Gloria, ce te-a apucat? Ai uitat aşa de repede că au omorât un om?

— Nu... doar că prefer să stau cu ei decât cu tata.

— Şi care e vina mea în toată povestea asta?

— Becks, trebuie să fugi singură. Eu am să le distrag atenţia, iar tu încearcă să opreşti o maşină şi să pleci cât mai departe de locul ăsta.

— Nu pot să te părăsesc!

— Am să mă descurc şi ai să te descurci şi tu, ai să vezi. Gândeşte-te la mama ta, numai pe tine te mai are pe lume.

— Şi mama ta la fel.

— Mama este sub supraveghere medicală, iar asta o ajută să reziste. Becks, încă nu e totul pierdut. Pleacă de aici și uită toată aventura asta ca și cum nu ar fi fost decât un vis urât.

Rebecca începe să plângă, eu la fel. Mă ia în brațe. Aș vrea ca îmbrățișarea asta să nu se termine niciodată, căci e foarte posibil să nu ne mai vedem vreodată.

Mă privește îndelung, fără să scoată o vorbă, apoi pleacă.

Mă sprijin de rulotă. Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji. „Calmează-te, Gloria", îmi spun în sinea mea. Dacă totul va merge cum am plănuit, Becks va avea o viață normală. „Normală" vrea să însemne fără mine, desigur, ceea ce mă bucură. Acum trebuie să mă grăbesc să intru în clubul ăla, pentru ca nu cumva băieții noștri să se prindă că e ceva în neregulă.

*

Locul e plin ochi și toată lumea pare a fi sub influența alcoolului. Seamănă mai curând cu un bar, decât cu un club. O formație locală cântă pe podium. Lumea bea tequila, bere și whisky. Mă uit după băieți prin mulțime și îl văd pe Steve pipăind sânii unei tipe.

— Steve! strig eu.

— Salut! Unde e prietena ta?

— Vine imediat. Nu știi unde e Alex?

— Are treabă, răspunde Steve, ocupându-se în continuare de femeia de lângă el.

Acum, Gloria, iată-te singură, singurică. Dar e destul de amuzant! Comand bere și plătesc cu cardul lui Tezer. Niște bărbați se așază lângă mine. Duhnesc a alcool și putoarea lor mă îngrețoșează. Îmi termin berea și mă duc la toaletă.

Din fericire, nu e nimeni acolo. Mă uit în oglindă, fața mea e la fel de albastră ca părul. Cred că organismul nu s-a refăcut complet după experiențele de ieri. Am o durere cumplită de cap din cauza muzicii care bubuie cu putere. Dau drumul la

robinet şi mă clătesc pe faţă. Intră două fete pe jumătate dezbrăcate şi, fără să-mi dea nicio atenţie, încep să se sărute. Mă refugiez într-o cabină, să le las să îşi termine giugiuleala şi să se întoarcă în sală. După ce pleacă, dau să deschid uşa cabinei, dar aud pe cineva intrând. De data asta e o fată singură. Se uită în jur şi îmi dau rapid seama că nu vrea să fie văzută aici. Nu îndrăznesc să deschid uşa cabinei. Fata caută ceva în spatele radiatorului şi scoate de acolo câteva suluri de bancnote.

— Uite, ţine, spune ea cuiva care aştepta dincolo de uşa toaletei.

— Poftim, se aude vocea unui bărbat.

Văd mâinile acestei persoane şi un săculeţ plin cu o pudră albă, care seamănă cu făina.

— Hei, unde-i restul? întreabă fata.

Necunoscutul se apropie de ea, iar acum îi pot vedea faţa.

— Preţurile s-au schimbat. Regret, păpuşică, spune ALEX.

*

Mă întorc la bar şi nu sunt deloc în largul meu după ceea ce tocmai văzusem. Deci asta e „afacerea" lor! Vând droguri şi umblă prin cele mai ciudate locuri în căutare de clienţi.

Nu mai pot rămâne aici cu ei. Nu sunt nişte tipi cu care să merite să pierzi vremea. Rebecca are dreptate, ar fi trebuit să fugim de la început, căci povestea asta riscă să se termine prost. Mă îndrept spre ieşire, dar cineva mă prinde de încheietură.

— Unde îţi imaginezi că pleci aşa, de capul tău? întreabă Alex.

— Dă-mi drumul!

— Aşa carevasăzică, Becks a fugit?

Simt o sudoare rece pe frunte.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Mi-am amintit că ea nu avea nicio geantă.

— Da, a fugit, iar eu vreau să fac acelaşi lucru. Ştiu cine sunteţi şi ce faceţi.

— Ei, ia spune, cine suntem?

— Vindeţi droguri şi, din când în când, omorâţi oameni. Pe Regele Chain, de pildă!

— Bine, bravo. Ai desluşit misterul. Iar acum vrei să pleci?

— Da. Ai avut dreptate când ai spus că am nevoie de o viaţă nouă, dar nu vreau una ca asta!

— Atunci, multă baftă!

— Mă laşi să plec?

— Nu te-am reţinut niciodată, Gloria. Nu ţi-am vrut niciodată răul, nici ţie, nici Rebeccăi. Nici măcar nu te-am atins. Suntem nişte băieţi de trupă rock oarecare, şi toţi cei ca noi consumă şi vând droguri. Iar în unele cazuri extreme, da, ni se întâmplă să ucidem ca să ne apărăm. Lumea în care ne învârtim noi e crudă, să ştii. Aşa că, dacă vrei să pleci, pleacă. Dar ai grijă. E foarte greu să înfrunţi singură toată lumea asta de rahat.

Vorbele lui Alex m-au mişcat profund. La urma urmelor, dacă toate astea nu sunt chiar aşa de groaznice? De altminteri, în viaţa mea de dinainte am cunoscut oameni mai răi. Şi ce-o să se întâmple cu mine dacă rămân singură? Aşa, alături de băieţii ăştia măcar mă simt protejată şi, în plus, am început să mă şi obişnuiesc cu ei. Dacă încerc să fug, am toate şansele să mă găsească poliţia şi să mă expedieze îndărăt la tata, lucrul de care mă tem cel mai tare în lumea asta.

Mai iau o bere. Alcoolul nu are niciun efect asupra mea, ceea ce mă scoate din sărite. Mă uit la Alex, care bea tequila cu Jey. Îl văd şi pe Steve, care iese de la toaleta bărbaţilor însoţit de noua lui cucerire, trăgându-şi fermoarul la pantaloni. Atunci îmi dau seama că cineva mi-a pus o mână pe genunchi. Mă întorc şi văd lângă mine un tip complet beat.

— Ia mâna! mă răstesc eu furioasă la el.

Dar e aşa de beat, încât nici nu-şi dă seama ce spun şi mă pipăie în continuare.

— Lasă-mă în pace! strig eu.

Dar strigătul meu nu face decât să-l excite şi mai tare şi începe să-mi pipăie şi mai abitir sânii, fundul, coapsele.

Atunci îmi adun toate puterile şi îi trag un şut zdravăn între picioare. Văd cum se chirceşte, îşi pierde echilibrul şi se prăbuşeşte la pământ. Eu văd roşu în faţa ochilor şi mă gândesc la tata, la felul în care m-a lovit. Atunci îmi imaginez că amărâtul ăsta e tatăl meu; mă sui pe el şi încep să-i car pumni cu toată puterea. El nu opune nicio rezistenţă, iar eu îl lovesc în continuare, gândindu-mă că-l lovesc pe tata pentru tot ce ne-a făcut mamei şi mie, familiei noastre. Văd sângele ticălosului ăstuia pe mâinile mele şi îmi dau seama că şi-a pierdut cunoştinţa. Mă ridic, respir cu greutate. Privesc în jurul meu şi realizez că nu se mai aude muzica şi nimeni nu mai dansează. Toată lumea se holbează la mine şi la nasul spart al netrebnicului. Dintr-odată, Alex mă prinde de mână şi ieşim în goană din club. Steve şi Jey ne urmează îndeaproape.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai i-ai tras un şut în ouă unuia dintre marii tartori ai traficului de droguri. Dacă ne prind, ne-am putea considera norocoşi dacă ne omoară pe loc, fără să ne tortureze.

Fugim cât de repede putem. Mă întorc şi văd şapte zdrahoni înarmaţi până-n dinţi, porniţi în urmărirea noastră. Mă cuprinde ameţeala. Mă clatin şi cad.

— Mişcă-te! strigă Alex.

Mă ridic şi fug în spatele lui. Steve şi Jey ne-o iau înainte. Alex se întoarce şi îşi dă seama că namilele o să ne ajungă curând din urmă. Facem colţul, dar dăm de o FUNDĂTURĂ!

— Rahat! înjură Alex.

În timp ce gorilele alea aleargă în continuare, căutându-ne, unul dintre ei întoarce capul în direcţia noastră şi se opreşte. Aud cum îşi încarcă pistolul. Inima îmi bate nebuneşte. Vreau să mă SINUCID, nu vreau să fiu doborâtă de netrebnicul ăsta.

Ne ţinteşte.

Alex mă priveşte, iar atunci auzim o voce din spatele ticălosului:

— Lasă arma!

El se întoarce şi o văd pe REBECCA, cu pistolul aţintit asupra lui.

— Dacă nu laşi arma, trag!

Iau o piatră de jos şi mă îndrept tiptil spre tipul înarmat. El apasă pe trăgaci şi se aud împuşcături. Din fericite, Rebecca apucă să se arunce la pământ, iar gloanţele zboară deasupra ei. Ridic mâna şi îl lovesc pe individ în cap cât pot eu de tare, iar el se prăbuşeşte. Alex vine în fugă, îi ia pistolul şi îi trage un glonţ în cap. Mă încearcă o bucurie amestecată cu teamă la gândul că suntem teferi şi nevătămaţi. O ajut pe Rebecca să se ridice şi o îmbrăţişez. Rulota se apropie de noi în viteză.

— Hai, săriţi repede, zice Jey.

Urcăm în maşină şi demarăm în trombă.

— De ce n-ai plecat? o întreb pe Becks.

— Ţi-am mai spus şi îţi repet: nu te las singură cu ucigaşii ăştia!

— Poate ai amabilitatea să-mi spui de unde ai arma? intervine Alex.

— Sau poate aveţi voi amabilitatea să ne spuneţi odată cine sunteţi de fapt?

— Becks, ştiu totul, zic eu.

— Şi eu: sunteţi nişte ucigaşi!

— Nu omorâm decât ca să ne apărăm, ca acum, de pildă. Astfel de oameni merită pedepsiţi. Ştiţi că Regele Chain şi-a violat şi ucis propria fiică şi şi-a vândut fiul pe heroină? Chiar de va fi să ardem în iad, măcar ticăloşii ăştia o să se prăjească alături de noi!

*

Peste pădure s-a lăsat noaptea, dar focul nostru încălzeşte atmosfera şi ne dă lumină. Am venit aici ca să ne odihnim

după toate peripețiile din ultimele ore. Suntem singuri, aici nu o să ne tulbure nimeni și în sfârșit ne putem destinde puțin.

Jey e lângă foc, cântă la chitară. Steve și Alex stau alături de el. Rebecca și cu mine ședem ceva mai departe și admirăm cerul nopții. Eu am o țigară în mână și, cu fiecare fum pe care-l trag, mă simt tot mai buimacă, ceea ce începe să-mi placă.

— Nu pricep cum poți fuma porcăria aia, zice Becks.

— Am avut o seară grea, simt nevoia să mă destind puțin.

— Și o nenorocită de țigară te poate face să uiți că Alex a comis o crimă?

— Jigodia aia voia să ne omoare. Alex a procedat bine.

— Ia spune-mi, nu cumva ești îndrăgostită de el?

— De unde până unde chestia asta?

— Pentru că trebuie să fii ori nebună, ori îndrăgostită ca să justifici o asemenea crimă.

Steve vine la noi și ne întinde fiecăreia o cană cu un cocktail.

— Pentru voi, fetelor.

— Mulțumesc, răspund. Vezi, nu sunt chiar așa de răi.

Rebecca bombăne ceva în loc de răspuns. Ne sorbim băutura.

— Alex, vino puțin, te rog.

— Ce-i?

Vine și se așază lângă mine.

— Acum o să ne caute poliția?

— Nu cred. Probabil că tipii din gașca lor o să facă dispărut cadavrul nenorocitului pe care l-am împușcat ca să mușamalizeze povestea.

Am oftat de ușurare.

— Apropo, Becks, mulțumesc că ne-ai salvat viața.

— Du-te dracului, răspunde Rebecca ridicându-se. Eu mă duc să mă culc.

Eu râd, Alex la fel.

— Nu m-am înşelat în privinţa voastră. L-ai bătut zdravăn pe şeful ălora.

— Sper că o să-şi revină.

— Nu ai vrea să te alături găştii noastre?

— Ca să omor oameni nevinovaţi?

— Mai curând ca să-i pedepseşti pe cei vinovaţi.

— Mă îndoiesc că se poate.

— De ce nu, mă rog?

— Pentru că sunt fată.

— Şi dacă ai încerca?

— Nu ştiu prea multe. Chiar crezi că aşa ar trebui să arate noua mea viaţă?

— Categoric. Poţi să uiţi de vechea ta viaţă numai dacă faci o nebunie mare de tot.

— Alex, crede-mă, am săvârşit multe din astea şi în fosta mea viaţă.

— Cum ar fi?

— Păi, odată am fost la o petrecere cu prietena mea şi cu prietenul ei şi un tip a vrut să mă violeze, aşa că l-am lovit în cap cu un pahar şi l-am lăsat să sângereze pe pat.

— Nu-i rău...

— Am internat-o pe mama la un azil de nebuni, dar cred că a fost o decizie bună şi sper să se vindece. Apoi am ieşit pe ascuns cu prietenul celei mai bune prietene. Când ea a aflat, a încercat să se răzbune pe mine. Iar recent, am părăsit un băiat care mi-a dăruit multă fericire şi probabil de aceea sunt aici, cu tine, povestindu-ţi toate întâmplările astea incredibil de „interesante".

— Trebuie să recunosc că, dacă aş fi fost o fată cu un asemenea trecut, m-aş fi sinucis de mult (aici a fost cât pe ce să-l întrerup râzând şi să-i spun „Exact asta am de gând să fac peste 19 zile"). Dar din fericire ne-ai întâlnit pe noi şi viaţa ta se va

schimba complet, îţi promit. Acum, suntem împreună, uniţi împotriva întregii lumi, iar asta e ceva cu adevărat minunat.

Ziua 32

În zori, pământul e reavăn sub picioarele mele. Păşesc încet, în pădurea încă adormită. M-am îndepărtat de tabără ca să mă pot bucura de linişte. Aici mă simt împăcată cu mine însămi, aşa cum nu m-am mai simţit niciodată. Ce frumoasă e natura în zori! Mă uit în jur, încercând să ţin minte fiecare părticică din pădurea asta. Am pornit iar către o destinaţie necunoscută şi probabil nu o să mă întorc niciodată aici.

Bătăile inimii mi se accelerează când mă caţăr pe o colină micuţă, din vârful căreia pot admira o privelişte magnifică. Sunt la marginea unei faleze, la baza căreia şerpuieşte un râu cu apă verzuie. Copacii care străjuiesc râul se reflectă minunat în unda limpede. Mi se taie respiraţia de atâta frumuseţe.

— E minunat, nu?

Chad e alături de mine. Admiră şi el peisajul, iar eu îl privesc cu nelinişte. De ce am vedeniile astea? Ce mi se întâmplă? Sunt nebună de-a binelea?

— Eşti doar o închipuire, nu?

— Dar ce ai vrea să fiu?

— Aş vrea să fii alături de mine cu adevărat.

Chad mă priveşte.

— Sunt mereu alături de tine.

Mă simt la fel de bine ca în ziua în care eram la Chad şi am gustat împreună din tarta lui arsă. Pe atunci, lumea exterioară ni se părea atât de îndepărtată.

— Gloria.

Mă întorc brusc, tresărind.

— De ce ai plecat aşa departe? întreabă Becks.

Îmi dau seama că Chad a dispărut şi simt din nou acelaşi gol sfâşietor în inimă.

— Am avut chef de-o plimbare.

— Te caută Alex, zice Becks, căţărându-se să ajungă lângă mine.

— Alex?

— Da, cred că i-ai căzut cu tronc.

Râd.

— Becks, ce-i cu prostia asta?

— Vorbesc serios. Da, e ciudat, dar destul de simpatic, totuşi.

Zâmbesc.

— Uite-le! zice Jey teatral, apropiindu-se de noi.

Cei trei băieţi se caţără şi ei pe colină, apoi privesc spre piciorul falezei şi feţele lor se luminează de o bucurie copilărească.

— Uau, ce fain e aici! exclamă Steve.

Alex vine spre mine şi aprinde o ţigară.

— Ei, care sare primul? întreabă el.

Nimeni nu răspunde. Apoi, Jey rupe tăcerea.

— Bine, mă duc eu, spune el, începând să se dezbrace.

— Ai de gând să sari? întreabă Becks.

— A, nu, pur şi simplu aveam chef să fac un număr de striptease.

Toată lumea, mai puţin Rebecca, începe să râdă.

— E nebun..., murmură ea.

Jey se dă înapoi vreo doi metri, îşi ia vânt şi sare. Faleza e cam de înălţimea unui bloc cu cinci etaje. Auzim un pleosc puternic, iar când Jey se cufundă în apă provoacă o hărmălaie teribilă. După ce suprafaţa apei se linişteşte, ne ţinem răsuflarea, întrebându-ne dacă nu cumva s-a înecat. Din fericire, gândul e rapid înlăturat, căci Jey reapare fericit la suprafaţă.

— Apa e prea bună! Hai, veniţi!

Toţi oftăm uşuraţi.

— La o parte! strigă Steve, care şi-a scos deja hainele.

Îşi face vânt şi sare şi el în apă.

— Haideţi, doamnelor, cine urmează? întreabă Alex.

Eu mă uit în jos şi mă ia cu frisoane.

— Nu, nu-i pentru mine, zic.

— Şi nici pentru mine, completează Rebecca.

— Vă e frică, sau ce?

Are dreptate, la urma urmelor de ce mi-ar fi frică? Chiar dacă sar şi mor, nu ar fi aşa o tragedie. Nu ar însemna decât că am devansat puţin data pe care mi-am fixat-o. În cele din urmă, rezultatul ar fi acelaşi.

— La naiba, de ce nu? zic eu, dându-mi jos tricoul şi blugii.

— Gloria, doar nu ai de gând să mă laşi singură aici!

— Atunci hai şi tu!

— Nu... pentru nimic în lume!

— De ce ţi-e frică? întreabă Alex.

— Mi-e frică de înălţime, de peşti, poate chiar şi de crocodili. Şi mă tem să nu-mi sparg capul sau să-mi fracturez coloana de stânci.

— Becks, ce plictisitoare poţi fi! spun eu.

— Câtuşi de puţin! Doar că ţin la viaţa mea, spre deosebire de voi, ceilalţi.

— Bine, atunci măcar apropie-te de margine şi uită-te la noi cum sărim, propune Alex.

Rebecca se apropie încet de margine şi o aud respirând precipitat. Alex îmi aruncă atunci o privire ciudată, ca şi cum i-ar fi încolţit o idee.

— Hai, sari odată, sinucigaşo!

Alex o împinge cu putere pe Becks în gol, iar ea cade de pe faleză urlând ca o nebună. Îmi imaginez ce spaimă va fi simţit în timpul căderii vertiginoase. Rebecca reapare rapid la suprafaţă şi are nevoie de câteva minute bune ca să-şi vină în fire.

— Ticăloşilor! ţipă ea.

Râd.

— E mai furioasă decât un piranha!

— Ești gata? întreabă Alex.

Îmi iau un răgaz de câteva clipe ca să-mi trag răsuflarea.

— Da.

El mă apucă de mână și sărim împreună.

Trupul meu e înconjurat de mii de bule de aer și sunt trasă la fund. Apa e atât de rece, încât mușchii mi se încleștează instantaneu. Îmi revin și urc încet spre suprafață, cu mișcări ușoare de mâini și de picioare. Când ies în cele din urmă la suprafața apei, trag o gură mare de aer. Inima îmi bate în continuare nebunește. Nu-mi vine să cred că am sărit de la o asemenea înălțime.

Suntem toți cinci în apă, ne jucăm și ne stropim, râzând ca niște nebuni. Ne comportăm ca niște copii și îmi place grozav. Mă simt vie. Astfel de momente îmi dau chef de viață și șterg cu buretele toate mâhnirile din ultimele săptămâni. Locul ăsta e un colț de rai. Privesc norii, plutesc, închid ochii și implor cerul să-mi mai dăruiască și alte clipe la fel de minunate ca astea.

*

Ne întoarcem la rulotă. Am părul ud și tremur toată. Rebecca se duce lângă ceea ce a mai rămas din focul nostru. E învelită într-un prosop și îi clănțăne dinții de frig.

— Becks...

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

— Dar a fost o glumă, doar te-ai distrat și tu!

— Aș fi putut muri! Am o fobie, nu pricepi?

— Dar nu eu te-am împins.

— Și care-i diferența?

— Gloria, vino încoace, mă strigă Alex.

— N-ai decât să te bosumfli până nu mai poți, dacă așa ai chef, zic eu, îndreptându-mă către Alex.

— Ştii să tragi cu arma?

— Glumeşti? Nu am ţinut niciodată o armă în mână.

— A venit clipa să înveţi.

— Vorbeşti serios?

— Da. Hai.

La câţiva metri distanţă de locul de campare e o poieniţă înconjurată de copaci uriaşi.

— Să presupunem că acest copac e o fiinţă omenească şi că tu trebuie s-o omori sau măcar s-o răneşti pentru a o împiedica să-ţi facă rău.

Alex se aşază în poziţie, cu arma în mână. Are un pistol micuţ, ai zice că e de jucărie.

Ţinteşte şi apasă pe trăgaci.

— Am ţintit inima, spune Alex şi îmi întinde pistolul.

— Poate ar fi mai bine să o lăsăm baltă?

El nu răspunde, aşa că înţeleg că nu prea am de ales.

— Bine... ce trebuie să fac?

— Ţine tocul strâns şi alege-ţi ţinta.

Mă uit atent la copacul din faţa mea.

— Uite, ramura aia mică de acolo, zic.

— Perfect. Acum ţinteşte.

Mijesc ochii şi încerc să mă concentrez asupra ţintei.

— Lasă pistolul doi centimetri mai jos.

Fac ceea ce-mi spune.

— Acum apasă încet pe trăgaci.

Degetul arătător îmi tremură, dar cu toate astea aud o bubuitură asurzitoare. Scap pistolul şi observ că glonţul şi-a ratat ţinta.

— Ţi-am spus eu că n-o să meargă.

— E prima dată. Hai, mai încearcă.

Iau pistolul, ţintesc conform instrucţiunilor lui, trag şi ratez din nou ţinta.

— Alex, e o idee proastă.

— Nu pleci de aici până ce nu loveşti unde trebuie.

El se trage îndărăt. Eu mă uit la copac. O propoziţie rostită de Alex - „Să presupunem că acest copac e o fiinţă omenească" - îmi răsună în minte.

— Salut, Gloria, spune NICK.

Nu o să scap niciodată de halucinaţiile astea ciudate?

— A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, nu te bucuri să ne întâlnim?

Teama mă copleşeşte rapid. Îmi amintesc că Nick a dat ordin gorilelor lui să-l bată pe Matt şi unul dintre ei a fost cât pe ce să-mi reteze beregata. Încetul cu încetul, spaima e înlocuită cu dorinţa de răzbunare. Nick se apropie de mine, îi văd zâmbetul sălbatic. Mâinile îmi tremură cumplit, îmi imaginez că Nick este cu adevărat aici şi vine spre mine. Apăs pe trăgaci o dată, de două ori, şi tot aşa de patru ori la rând.

Nick a dispărut, iar eu sunt în plină efervescenţă.

Alex fuge spre copac. Văd o singură gaură în ramura pe care am ţintit-o. Cele patru gloanţe au intrat unul după altul în acelaşi loc.

— Sincer să fiu, nu m-aş fi aşteptat la asta. Bravo!

Dragul meu jurnal!

Noua mea viaţă, marcată de un dram de nebunie, începe chiar să-mi placă.

Acum toate sunt aşa de diferite. Întâlnesc feţe noi, îmi fac noi relaţii. Ne mutăm zilnic dintr-un loc în altul, iar aventurile se ţin lanţ, una mai uimitoare decât alta. Mă întreb de ce viaţa mea nu a fost aşa şi înainte. În mod sigur nu eram înconjurată de cei mai buni oameni din lume, ceea ce m-a şi condus la decizia de a-mi pune capăt zilelor.

Nu ştiu încotro ne va duce călătoria asta, pe mine şi pe Rebecca, şi nici ce va fi peste 18 zile. Cine ştie, poate până la urmă o să mă răzgândesc şi renunţ la sinucidere. Cine poate şti? Poate nu e încă totul pierdut.

— Ce-ai simţit când ai tras? mă întreabă Becks.

Suntem în bucătărie, ne uităm pe fereastră, peisajul aleargă prin faţa ochilor noştri, iar eu mă bucur în voie de această nouă goană spre necunoscut.

— Teamă şi o dorinţă pe care nu reuşesc să mi-o explic.

— Crezi că ai putea omorî pe cineva?

— Nu vreau să omor pe nimeni. Doar încerc să înţeleg ce simţi când ţii o armă mortală în mână.

— Oricum, mie nu mi-a plăcut deloc şi nu o să înţeleg niciodată cum am putut să iau arma aceea. Mi-a fost atât de frică.

Alex şi Jey intră în bucătărie.

— Dacă festivalul merge bine, o să fie o adevărată lovitură de imagine pentru noi, spune Alex.

— Despre ce festival e vorba? mă interesez eu.

— De rock independent. Vom avea concurenţă, nu glumă, dar trebuie să luăm premiul. Cu orice preţ, spune Jey.

— Sunt sigur că reuşim.

Jey scoate din buzunar un săculeţ cu comprimate albe. Alex şi el iau câte unul, apoi Jey îmi întinde săculeţul:

— Gloria?

— OK.

Înghit comprimatul cu apă. Becks mă priveşte cu dispreţ. Alex şi Jey ies.

— Observ că nu ai învăţat nimic din ceea ce ai păţit, zice Rebecca.

— E o singură pastilă. Am să mă simt bine o vreme şi după aceea efectele dispar.

— Gloria, era să mori de la prostiile astea!

— Ascultă, m-am săturat să mă tot supraveghezi. Sunt destul de mare ca să ştiu ce am de făcut, nu am nevoie să mă cicăleşti tu tot timpul.

— Încetează, te rog, încetează! De obicei oamenii sunt bucuroşi când cineva are grijă de ei, dar se vede treaba că tu eşti de pe altă planetă.

Oftez.

— Bine. Hai, du-te şi adu nişte pâine prăjită.

Becks se ridică fără tragere de inimă şi se îndreaptă spre frigider. Profit de neatenţia ei, îi pun o pastilă într-un pahar şi îi torn suc. Apoi îmi torn şi mie suc într-un al doilea pahar.

— Nu e pâine prăjită, doar sandvişuri, dar nu sunt prea sigură că-s proaspete.

— Bine, atunci hai să bem un suc.

Sorbim câteva înghiţituri.

— Cred că nici sucul ăsta nu e prea proaspăt, observă Becks.

— Dacă binevoiţi, doamnelor!

Ieşim din bucătărie şi ne trezim în faţa unei scări metalice, care duce pe acoperişul vehiculului.

Alex ne ajută să trecem prin trapă. Ne trezim cocoţate pe acoperişul camionetei, care merge cu toată viteza. Pastila începe să-şi facă efectul şi devin curajoasă. Fac câţiva paşi înainte, ridic braţele către cer şi închid ochii. Băieţii fluieră. Vântul bate cu putere. Părul îmi flutură în aer şi scânteiază sub razele soarelui. Mă încearcă o senzaţie teribilă de libertate, extrem de plăcută. Mi se pare că fiecare centimetru din pământul ăsta ne aparţine şi nimeni şi nimic nu ne poate opri.

*

Aterizăm iar într-un oraş necunoscut, unde chipurile ar avea loc festivalul de rock. Cât timp băieţii fac aranjamentele, eu şi cu Becks hotărâm să mergem la o plimbare. Hălăduim pe străduţele înguste, holbându-ne la trecători. Cu Rebecca alături nu mă mai simt atât de singură. Am devenit incredibil de apropiate în ultimele zile. Preţuiesc mult grija ei, cu toate că uneori mi se pare exagerată. Asta fără îndoială pentru că în

scurta mea viață prea puțini oameni au avut cu adevărat grijă de mine, cu excepția bunicii, care pentru mine este o sfântă. Totuși, are acum viața ei, și dat fiind tânărul ei soț, risc să devin pentru ea o adevărată povară în vârstă de 16 ani. Refuz categoric să-i fac una ca asta și prefer să îmi concentrez toată atenția asupra vieții care mă așteaptă de acum înainte.

— Mă întreb ce zeu malițios o fi creat aceste fundături uitate, se miră Becks râzând.

— Mie îmi plac locurile astea, chiar dacă oamenii sunt cam ciudați.

— Venind din partea unei fete cu părul albastru, comentariul mi se pare destul de amuzant.

Râdem. Atunci zăresc în colțul străzii o prăvălie cu rochii.

— Uite ce văd eu, zic.

Ne apropiem de butic și mă copleșesc amintirile weekendurilor la cumpărături petrecute alături de Tezer. Ne plăcea la nebunie să ne cumpărăm rochii. Nu căutam, evident, aceleași articole, pentru că eu cumpăram întotdeauna rochiile la reduceri sau mai ieftine, ceea ce nu era cazul ei. Totuși, rochiile pe care le probam îmi veneau mai bine decât lui Tezer.

Becks și cu mine rătăcim printre diferitele raioane, în căutare de articole interesante.

— Crezi că rochia asta mi-ar sta bine? mă întreabă Becks, care admiră o rochie din catifea albastră, cu gulerașul împodobit cu mici cristale.

— Cred că da. Încearc-o.

— Ce rost are? Costă 250 de dolari, iar eu nu am nici 5 cenți în buzunar.

— Becks, am bani, o liniștesc arătându-i cardul lui Tezer.

— L-ai furat?

— Nu, e al meu, mint eu, așa că ne putem cumpăra tot ce vrem.

În următoarea jumătate de oră încercăm toate rochiile din magazin. Râdem când dăm peste modele caraghioase și îmi dau seama cât de mult mi-au lipsit în ultimele săptămâni momentele astea de complicitate din timpul unei partide de cumpărături între fete. Tot ceea ce face parte din viața unei adolescente normale, care se confruntă cu dificila alegere a celei mai potrivite rochii.

În cele din urmă ne hotărâm și ne îndreptăm spre casă. Rebecca a ales o rochie din catifea albă, cu umerii goi, foarte simplă, care îi vine de minune. Cât despre mine, am luat o rochie neagră, cu bretelele împodobite cu strasuri enorme, roșii. M-a cucerit croiul ei super mulat.

Întind cardul.

— Ce-o să facem cu rochiile astea? mă întreabă Rebecca.

— Habar n-am, râd eu.

Chipul lui Becks se întunecă atunci când citește pe bonul de casă numele deținătorului cardului: Tezer Wikkery.

— Mi-ai spus că e cardul tău!

— Becks, ce contează al cui e?

— L-ai furat! Ne-am cumpărat rochiile cu bani furați!

— Ascultă-mă, Tezer are mai multe carduri de credit decât ai tu circumvoluțiuni pe creier. Așa că nu e nicio problemă dacă folosesc cardul ăsta.

Becks se face brusc lividă, se agață de brațul meu și începe să se clatine.

— Ce ai?

— Mi se învârte capul și văd dublu...

Rebecca se sprijină cu spatele de un perete și încearcă să-și vină în fire.

— Sucul! Mi-ai pus ceva în suc! țipă ea ridicându-se violent și uitându-se la mine furioasă.

— Becks, nu-ți face griji, trece imediat.

— Cum ai putut?!

— Dar nu ţi-am vrut răul, eu... eu m-am gândit că ai nevoie să te destinzi şi tu puţin.

— Vrei să mă cobor la nivelul tău, nu, asta e!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vrei să mă apuc de băut, de fumat şi de înghiţit toate porcăriile astea, nu? Să ajung ca tine?! Nu, pentru nimic în lume! Dacă ai şti cât de tare regret că am venit cu tine!

Rebecca se întoarce şi pleacă.

— Becks, iartă-mă!

Dar ea nu-mi dă nicio atenţie.

— Atunci du-te dracului!

*

Mă îndrept agale spre rulotă. Nu aş fi vrut să mă cert cu Rebecca, mi-e cel mai apropiat om din lume în clipa asta. Trebuie să stau de vorbă cu ea.

Urc în maşină, deschid uşa camerei noastre, dar e goală.

Băieţii sunt ocupaţi cu aranjarea instrumentelor şi discută.

— Becks nu s-a întors?

— Nu. Dar nu aţi fost împreună?

— Ba da. Dar a vrut să dea o raită prin împrejurimi.

Trec câteva minute bune şi Rebecca tot nu se întoarce. Încep să mă îngrijorez de-a binelea.

— Festivalul începe într-o jumătate de oră. Mai avem 30 de minute pentru ultimele pregătiri, spune Alex.

Coborâm din rulotă.

— Staţi puţin, zic eu, nu ar trebui să o aşteptăm pe Becks?

— Las-o că vine ea. Cine ştie pe unde umblă? Nu mai e mult şi nu ne permitem să întârziem, răspunde Steve.

*

Scena, aşezată în bătaia proiectoarelor, pare uriaşă. Se aud deja strigătele fanilor în delir. Cum am fost prietenă cu Tezer, nu am

frecventat decât cele mai şic petreceri, unde nu erau invitaţi decât tineri de familii bune. Aici, m-am trezit amestecată cu gloata, în mijlocul unei mulţimi pestriţe; cert e că încep să mă simt bine într-un astfel de mediu. Măcar aici pot întâlni adolescenţi asemenea mie, dezamăgiţi de viaţă şi aflaţi în căutarea propriului sine.

Băieţii sunt pe punctul de a-şi începe spectacolul. Mă uit la ei, dar în sinea mea sunt tot mai înspăimântată de gândul că Becks nu e aici. Am căutat-o peste tot, dar degeaba. Nu ar fi fugit fără să mă anunţe şi apoi ei nu-i place să umble haihui singură. Şi atunci unde e?

Arunc din nou o privire peste mulţime. Degeaba. Mă îngrozeşte gândul că ar fi putut păţi ceva.

După ce băieţii îşi termină show-ul şi coboară de pe scenă, fanii încep să-i asalteze. Îi dau la o parte şi încerc să-mi croiesc drum până la ei.

— Alex..., încep eu, dar el e ocupat să facă o poză cu cineva, apoi să dea un autograf pe pieptul gol al altcuiva. Alex!

Degeaba.

— Steve!

Dar nici el nu mă bagă în seamă. Atunci îl apuc de braţ pe Jey.

— Jey, stai puţin!

— I-am rupt pe toţi, nu?

— Da, da!

— Am fost buni, prea buni!

— Jey, cred că avem o problemă!

— Ce problemă?

— Rebecca nu s-a întors încă!

— Uff, credeam că ai ceva serios de spus! Sala e plină ochi. Sunt sigur că e pe aici, pe undeva.

— NU E AICI! Am căutat-o peste tot... Ne-am certat şi ea a plecat. Cred că e în pericol.

Jey se gândeşte puţin, apoi îmi spune:

— Hai să mergem!

*

— Sunt sigur că e în rulotă.

— Cât mi-aş dori să ai dreptate!

— Dacă din cauza ta ratez şedinţa foto, mă omoară băieţii!

Ne apropiem de camionetă. Deschid portiera şi urc.

— Becks!

Tăcere. Mă uit prin toate camerele, inclusiv în cabina de duş, dar nu e nimeni.

— NU E AICI!

— Uite, zice Jey, întinzându-mi un bilet.

„Puicuţa voastră e la noi. Dacă în cinci ore nu ne aduceţi 6 000 de dolari, o omorâm. Ne întâlnim lângă cimitir."

— Doamne, sfinte..., şoptesc eu.

— Nu intra în panică, trebuie să mergem să-i căutăm pe ceilalţi.

Jey trage un sertar şi ia ceva dinăuntru.

— Ţine.

Îmi dă un pistol.

— Acum ştii cum să-l foloseşti.

*

Îi reperăm pe Alex şi pe Steve în mulţime. Dau autografe, iar pe scenă a urcat deja o altă formaţie.

— Alex, trebuie s-o ştergem de aici, zice Jey.

— Ce s-a întâmplat?

— Gaşca de ieri ne-a urmărit şi a răpit-o pe Rebecca.

— La dracu'!

Alex şi Jey dau să plece, dar Steve îi opreşte:

— Doar nu vorbiţi serios! Aşteptăm de atâta vreme seara asta! Nu putem pleca înainte de anunţarea rezultatelor!

— Gata, Steve! Ni s-a declarat război! Trebuie să răspundem! se răstește Alex.

*

Mașina zboară pe șosea cu o viteză nebună. Toți suntem în cabina șoferului. Încerc să mă adun și să mă calmez, dar nu reușesc. Unde-o fi Becks acum? Trăiește? Nu o să-mi iert niciodată dacă i se întâmplă ceva.

— E vina mea. Nu aduc decât durere celor din jr.

— E bine, stai liniștită, sunt sigur. Au nevoie de parale, așa că n-o vor omorî, mă încurajează Alex.

— Că tot veni vorba, intervine Steve. De unde scoatem noi atâta bănet?

— Găsim noi ceva.

— Și când te gândești că renunțăm la planurile noastre pentru o amărâtă de puicuță! pufnește Steve.

Mă năpustesc la el.

— Taci! Nu-ți permit să vorbești așa despre ea, ai înțeles?

— Hei, fii atentă! Dacă o ții tot așa, te zbor din mașină!

Trag adânc aer în piept și îl împing pe Steve în portieră. Îl smucesc de mână și portiera se deschide. Steve abia reușește să își țină echilibrul.

— Ce faci, tâmpito?! țipă el.

— Îți spun încă o dată, taci din gură!

— Gloria, intervine Alex, încercând să mă potolească.

Doamne, dar ce m-a apucat? Îmi vin în fire și dau înapoi. Steve închide portiera.

— Îmi plac energia și hotărârea ta. Dar poate ar fi mai bine să le pui la treabă când îi găsim pe nenorociții ăia.

*

Ajungem la locul de întâlnire. E așa de întuneric, că nu se vede nici la doi pași. Suntem în fața cimitirului și a unei clădiri

pe jumătate dărâmate. Tremur toată. Nu am nici cea mai mică idee ce-o să se întâmple aici. Dar măcar de un lucru sunt sigură: sunt gata să-mi sacrific viața pentru Rebecca. Vreau să supraviețuiască după toate astea și să aibă un viitor luminos. Și apoi, eu nu mă tem de moarte.

— Hei, e cineva aici? întreabă Alex.

Niciun răspuns. Doar șuieratul vântului rece care bate în acest *no man's land*. Într-un sfârșit, în noapte răsună o voce de femeie.

— Ajutor!

— E Becks! spun eu.

Ne apropiem cât putem de mult de locul de unde se aude vocea. S-ar părea că glasul vine de la etajul al doilea al clădirii. Urcăm scara. Suntem toți înarmați, ceea ce ne face mai încrezători. Aveam dreptate, Rebecca e acolo, înconjurată de trei namile: un tip îi astupă gura cu mâna, altul are pistolul ațintit asupra noastră, iar un al treilea ne privește zâmbind. Îl cunosc. E cel care m-a pipăit ieri în club și căruia i-am tras un șut între picioare. De asta se răzbună, dar și pentru că i-am omorât un om.

Lacrimile curg șiroaie pe fața lui Becks. Mi-e cumplit de teamă pentru ea.

— Așa carevasăzică, în sfârșit ne întâlnim! zice șeful.

— Desmond, lasă fata și-ți dăm banii, spune Alex.

— După dumneavoastră, doamnelor și domnilor.

Nu ne clintim și nu scoatem o vorbă. Sunt moartă de frică, dar îmi vine o idee.

— Uite! îi spun eu, întinzându-i cardul lui Tezer. În contul ăsta sunt peste 10 000 de dolari.

— De ce te-aș crede? Vreau bani lichizi.

Înghit în sec. Planul meu a eșuat.

— Dacă nu-mi dați banii imediat, o omor mai întâi pe ea și după aia vă termin pe toți.

Rebecca se face roșie toată. O simt tremurând din toate mădularele. Mă întorc la băieți.

— De unde ai atâția bani? șoptește Jey.

— Îți explic mai târziu, acum nu e momentul.

— Am ceva bani în rulotă, dar nu știu dacă suma e suficientă, spune Alex.

Mă uit din nou la Becks. Suferă cumplit, și asta numai din vina mea. Trebuie să găsesc o ieșire din povestea asta.

— Ascultați aici, nu avem bani cash, dar vă propun altceva la schimb.

Toți încremenesc.

— Pe mine!

Rebecca încearcă să protesteze, dar nu îi dau nicio atenție.

— Dați-i drumul și, în schimb, puteți face ce vreți cu mine.

Desmond mă măsoară din cap până-n picioare. Apoi face un gest către oamenii lui, care o eliberează pe Rebecca. Ea fuge spre noi.

— Gloria, te implor, nu face asta! țipă ea, agățându-se de brațul meu.

Dar eu o împing și mă îndrept spre șef.

— Mi s-au aprins călcâiele după tine încă de când te-am văzut la club.

Mă uit la Alex, care îmi face un semn insesizabil din cap, ca și cum s-ar fi prins la ce mă gândeam.

— Sper că mi-ai iertat reacția puțin cam aprigă?

— ÎNCĂ NU. Trebuie să îți meriți iertarea.

Mă apropii de el, îi simt până și răsuflarea.

— Cu plăcere...

Și îl lovesc în genunchi din toate puterile, iar el se prăbușește la pământ. În clipa aceea, băieții se reped la oamenii lui. Scot pistolul, îl țintuiesc pe șef la pământ cu piciorul și țintesc.

— O să regretați că m-ați cunoscut!

— Hai, termină-l! strigă Steve.

Îl am în cătare, dar îmi dau repede seama că nu o să pot trage. Nu sunt în stare să omor pe cineva. Nu sunt ca ei, nu o

să fiu niciodată. Las pistolul jos. Alex se apropie și îl trimite pe Desmond în lumea viselor cu o lovitură violentă în cap.

— Trebuie s-o ștergem de aici, spune el.

*

Stau lângă Rebecca și sunt infinit de bucuroasă că e în viață. Mașina se depărtează de locul ăsta sinistru. Becks și cu mine o ținem multă vreme într-un tremurat și mă îndoiesc că vom uita vreodată ziua asta.

— Ce ți-au făcut? o întreb.

— Nimic. Pur și simplu mi-au zis să nu țip, că altfel mă omoară... Gloria, îmi pare rău că ți-am făcut atâtea neplăceri, zice Becks plângând.

— Bas-o baltă. Bine că s-a terminat coșmarul ăsta!

Ne luăm de braț și suspinăm adânc, ușurate. Hotărât lucru, viața e plină de surprize! Înainte, dormeam liniștită în patul meu și mă gândeam cum să chiulesc de la cursul de istorie de a doua zi. Acum, toate aceste preocupări mi se par atât de mărunte în comparație cu noua mea viață!

— Ca să vezi, iubi, se pare că m-am înșelat în privința ta. Chiar bine de tot, zice Steve.

— Dacă îmi mai spui o dată „iubi", îți fac ouăle omletă!

E plăcut să îți dai seama că în realitate ai o personalitate puternică și ești în stare să depășești cele mai sinistre dificultăți. Eu, care m-am crezut mereu slabă, acum nu mai sunt deloc convinsă de asta. Și dacă, până la urmă, sinuciderea nu e o idee atât de bună? Oamenii puternici găsesc întotdeauna o altă rezolvare la problemele lor...

Ziua 33

A fost o noapte grea. Nu am reușit să adorm. Mă asaltau sute de gânduri contradictorii și aveam impresia că o să-mi explodeze creierul.

Sunt întinsă în pat şi deschid încet ochii. O mireasmă plăcută pluteşte în aer. Trag de mine să mă trezesc mai repede.

— Bună dimineaţa, spune Rebecca.

Ţine în mâini o tavă pe care tronează un morman de clătite, dulceaţă şi ceai cald.

— Dumnezeule, când ai avut timp să pregăteşti toate astea?

— Am vrut să-ţi mulţumesc cumva pentru ce ai făcut pentru mine.

— Dar nu am făcut nimic deosebit.

— Da, chiar aşa, nimic deosebit. În afară de un fleac: mi-ai salvat viaţa.

Becks pune tava pe pat şi eu mă trag lângă ea. Desfătându-mă cu mirosul micului dejun „gătit în casă", realizez că n-am mai mâncat ceva cât de cât gătit de un secol! Iau o clătită, o înmoi în dulceaţă şi muşc o bucăţică.

— E delicioasă, spun.

Clătita mi se topeşte în gură şi, preţ de câteva secunde, am senzaţia că sunt la bunica.

— Mama m-a învăţat să le fac. Clătitele ei sunt un adevărat deliciu.

— Ţi-e dor de ea?

— Da, tare de tot. Probabil că depărtarea ne ajută să ne dăm seama cât de mult iubim pe cineva.

Mă gândesc la Chad şi îmi dau seama că Rebecca are dreptate.

— Aşa e, suspin eu, privind pe fereastră.

În timpul nopţii, ne-am depărtat considerabil de oribilul oraş.

— Unde crezi că suntem acum?

— Nu în Florida, asta e sigur. Poate ne apropiem de Oklahoma.

— Oklahoma... nu am fost niciodată.

— Eu, da. Am stat câţiva ani la Tulsa, după ce ne-am mutat de câteva ori la rând şi după... accidentul acela cumplit...

Chipul Rebeccăi se întunecă.

— Becks, trebuie să uiţi.

— Cum aş putea? Ziua aia funestă e ca un pumnal înfipt în inima mea.

— Ea aparţine trecutului şi, indiferent ce ai face, nu poţi schimba cursul evenimentelor. Aşa că singurul lucru care-ţi rămâne e să te întăreşti şi să ai încredere în viitor.

Cuvintele mele o înviorează puţin.

— Atunci, pentru Oklahoma? zice ea, ridicând cana cu ceai ca să ciocnim.

— Pentru Oklahoma! răspund eu luându-mi cana şi dând noroc cu ea, zâmbind în continuare.

Dragul meu jurnal!

De un lucru sunt sigură: nu mai sunt aceeaşi şi îmi place la nebunie noua Gloria în care m-am transformat. Nu credeam că e posibil să te schimbi radical într-un timp aşa de scurt. Acum, nu mai trebuie decât să-i uit pe toţi cei pe care i-am iubit, care m-au făcut să sufăr - cel puţin unii dintre ei - şi de care mi-e un dor cumplit acum. Aşadar, va trebui să uit de mama, de tata şi de Nancy, să-i uit pe Max şi pe bunica, pe Matt şi pe Tezer, pe Adam şi pe Chad. Nu cred că-i voi mai revedea vreodată şi probabil că e mai bine aşa. Vreau ca Becks, Alex, Jey şi cretinul de Steve să fie mereu alături de mine.

Cu toate astea, o întrebare rămâne în suspans: noua Gloria trebuie să trăiască sau, din contră, să moară conform planului în exact 17 zile?

*

Alex conduce, Jey şi Rebecca stau de vorbă în bucătărie. Măcar o dată, atmosfera este calmă. Intru în baie. Încui uşa cu cheia. Mă întorc şi îl văd pe... STEVE GOL PUŞCĂ! Nu are nici măcar un prosop în jurul şoldurilor!

— Dumnezeule! strig eu, întorcând capul.

— Nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă?

— Am crezut că nu e nimeni aici, spun eu, începând să trag de clanţă ca să ies, dar... e blocată. Rahat!

— Uşa e stricată, de aia nu o încuiem niciodată.

— Hei, deschideţi! strig eu, bătând cu pumnii în uşă.

Dar nimeni nu pare să mă audă.

Steve mă prinde de umeri şi mă trage spre el.

—Ascultă. Ce-ar fi să profităm de incidentul ăsta ca să ne simţim puţin bine împreună?

—Păstrează-ţi mai degrabă elanul ca să-ţi poţi satisface plăcerea cu prostituatele prin baruri.

Blondul începe să mă mângâie pe gât cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga mă ţine de talie.

— Dumnezeule, ce mă exciţi!

— Steve, dacă nu-mi dai drumul imediat, iau aparatul de ras de pe chiuvetă şi îţi tai bărbăţia!

Îmi dă drumul cu regret, suspinând. Mă întorc şi încep să meşteresc la broască, încercând să deschid blestemata de uşă, dar fără succes.

— Dă-te la o parte, e treabă de bărbat.

— Hei, băieţaş, nu ai putea să începi prin a-ţi pune un prosop în talie?

Dar în loc de răspuns, Steve se mulţumeşte să ofteze. Peste câteva minute, e rândul meu să oftez, de astă dată de uşurare, căci izbuteşte într-un sfârşit, ca prin minune, să deschidă blestemata de uşă. Năvălesc în bucătărie.

— Am visat eu sau ai ţipat? mă întreabă Jey.

— N-ai visat. Am şi bătut ca nebuna cu pumnii în uşă, dar voi eraţi atât de ocupaţi, încât nu m-aţi auzit.

— L-am văzut pe Steve intrând la duş, intervine Becks.

— Da, am dat peste el înăuntru.

— Şi nu a încercat să se dea la tine? îşi continuă Jey interogatoriul.

— Cum să nu. Primăvara e departe, dar cu toate astea nu-şi poate ţine în frâu poftele!

— Acum n-o să te mai lase în pace!

— De ce?

— Pentru că îi plac fetele care-i rezistă. Dacă nu te culci cu el, o să se ţină după tine şi o să te hărţuiască tot timpul.

— După părerea mea, ar fi timpul să-l castrăm!

Rulota frânează scurt, iar oprirea e atât de bruscă, încât toate obiectele se clatină.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Rebecca.

Alex iese din cabina şoferului şi vine la noi.

— Ajungem la frontiera interstatală. Poliţia o să inspecteze maşina.

— Poliţia? Dacă mă găsesc aici..., spun eu cu o voce pierită.

— Ştiu. Jey, ascunde armele şi drogurile. Tu, vino cu mine.

Alex mă conduce în dormitorul lui. Pereţii sunt acoperiţi cu postere cu trupe celebre şi sute de fotografii. Pe jos zac trei chitare, iar atmosfera care domneşte aici e foarte neobişnuită pentru mine. Alex deschide un fel de debara.

— Cred că te poţi ascunde aici.

Mă îndoiesc că pot încăpea într-un spaţiu atât de îngust, dar în cele din urmă reuşesc. Aud cum un poliţist se plimbă prin rulotă şi deschide sertarele, uşile. În cele din urmă, intră în camera lui Alex, verifică totul şi pleacă. După ce mai stau trei minute în debaraua asta în care încep să mă sufoc, ies. Mi-au amorţit toţi muşchii. Mă întind şi dau jos fără să vreau o cutiuţă aflată pe un raft prins de perete. Drace! Dacă poliţistul e tot aici, probabil m-a auzit deja, aşa că aş face bine să dispar imediat, altminteri întoarcerea mea acasă va fi inevitabilă. Din fericire, nu pare să mă fi auzit cineva. Încep să adun conţinutul cutiuţei, care s-a împrăştiat pe jos. Erau mai multe fotografii bine păstrate ale unei tinere cu pielea de porţelan, plete negre

ca pana corbului şi o talie de viespe. Pun cutia la loc şi chiar atunci se deschide uşa.

— Gata, e în regulă, zice Alex.

— Mulţumesc..., răspund eu, apropiindu-mă de el.

*

Peste câteva ore, ajungem într-un orăşel cu străzi foarte animate. Traficul e intens. Începem să ne uităm după un atelier auto, ca să ne reparăm maşina. Poliţistul care ne-a controlat la graniţă ne-a recomandat, se pare, să ne ocupăm de asta, căci motorul era în pioneze după accidentul pe care l-am provocat.

Apoi căutăm un adăpost pentru noapte şi, în cele din urmă, găsim camere libere la un hotel vechi, dărăpănat. Băieţii se cazează la etajul doi, iar eu cu Becks, la al treilea.

În camera noastră, tapetul îngălbenit de vreme se dezlipeşte de pe pereţi, iar draperiile verzi, complet zdrenţuite, nu au mai fost probabil spălate de pe vremea lui George Bush tatăl. Cel două paturi, cu saltele care duhnesc a orice, numai a parfum de roze nu, sunt aşezate unul lângă altul. Contemplând acest decor trist, gândul îmi zboară la camera în care am stat cu Tezer în timpul călătoriei noastre la Paris. Nici aia nu era perfectă, dar cel puţin nu semăna cu un adăpost de noapte pentru homleşi.

— Ai face bine să nu intri în baie, am văzut gândaci, zice Becks.

Râd. Nu am stat în viaţa mea într-un loc aşa de murdar şi vetust. Şi când te gândeşti că am plătit 50 de dolari de persoană pentru o asemenea coşmelie!

— După atâta timp petrecut în rulotă, aproape că am uitat ce înseamnă să dormi într-un pat adevărat! zic eu.

— Şi eu. Aşa că am un singur cuvânt: e PERFECT! spune Becks, uitându-se pe fereastra care dă spre un zid de cărămizi. Spune-mi şi mie, cum reuşeşti? mă întreabă ea pe neaşteptate.

— Cum reuşesc ce?

— Cum îi faci pe toţi tipii să se îndrăgostească de tine? Mai întâi Matt, apoi Chad, acum Steve...

Râd cu poftă.

— În primul rând, ceea ce a fost între Matt şi mine ţinea mai mult de domeniul dorinţei, decât al iubirii împărtăşite. Da, sigur că l-am iubit ani de-a rândul, dar când sentimentul pe care-l ai pentru cineva nu e reciproc, el începe, încetul cu încetul, să pălească. Cât despre Steve, ăsta e o adevărată calamitate! Pentru el nu însemn nimic, nu face decât să-şi urmeze instinctele. Cu Chad, în schimb, ai dreptate. Cred că e singurul om care chiar a simţit ceva pentru mine. Dar de ce mă întrebi asta?

— Aşa... eram doar curioasă, răspunde Rebecca roşind.

— Asta e! Din cauza lui Jey... Am văzut cum te uitai la el când am intrat în bucătărie!

— E inteligent, frumos şi foarte amuzant. Nu am mai întâlnit niciodată până acum astfel de oameni.

— Ei bine, care-i problema? Dă-i bătaie! Cucereşte-l!

— Uşor de zis! Doar face parte dintr-o trupă, probabil are sute de fete ca mine la picioare...

— Ştii, viaţa m-a învăţat un lucru: dacă îţi doreşti cu adevărat ceva, trebuie să faci totul ca să obţii acel lucru, chiar dacă pentru asta trebuie să-ţi încalci principiile, să-ţi depăşeşti temerile şi să mergi împotriva prejudecăţilor gloatei.

Uşa camerei noastre se deschide.

— Hei, noi vrem să facem o plimbare prin târgul ăsta uitat de lume. Vreţi să veniţi şi voi? întreabă Jey.

— Da. Suntem gata în cinci minute, răspund eu.

Uşa se închide. Deschid dulapul în care ne-am aranjat cumpărăturile de ieri şi decretez:

— Cred că avenit momentul să etalăm cele mai frumoase atuuri.

Lui Becks încep să-i strălucească imediat ochişorii.

*

Băieţii, care nu ne-au mai văzut niciodată în ţinute atât de elegante, sunt în mod vizibil stânjeniţi. Ne ştiau numai în blugi şi tricouri. Iar acum păşim graţios, zâmbind, împodobite cu aceste ţinute care ne pun în valoare feminitatea. Ei rămân neclintiţi la câţiva metri în spatele nostru, admirându-ne trupurile înveşmântate în minunatele noastre rochii.

— Vă aduc aminte că mergem să ne plimbăm prin oraş, nu la o defilare de modă, mormăie Alex.

— Nu-ţi place? îl întreb.

— Din contră. Sunteţi fermecătoare.

— Vai, Alex, ce-i cu limbajul ăsta? Doar eşti rocker, ce naiba! Puicuţelor, aveţi un fund dat dracului în cârpele astea, zice Steve.

În loc de răspuns, noi pufnim dispreţuitor.

*

Oraşul este foarte frumos noaptea, sub lumina felinarelor şi a licăririlor multicolore ale reclamelor luminoase. Îmi aminteşte de Brevard prin dimensiunea lui şi prin toate secretele pe care le ascunde. Rătăcim pe străzi şi îi cercetăm din priviri pe necunoscuţii cu care ne întâlnim. Unele cartiere sunt pustii, în vreme ce altele sunt zgomotoase, cu magazine mari, parcuri şi parcări. Vizităm tot oraşul. Băieţii râd în permanenţă şi glumesc pe seama tuturor celor întâlnite în cale. Rebecca şi cu mine ne ţinem de mână şi ne bucurăm de atmosferă. Chiar meritam puţină destindere şi linişte după ziua grea de ieri. Încă mai am frisoane când îmi amintesc.

Ne oprim în faţa unui afiş mare lipit pe o clădire.

— Uitaţi-vă, e o petrecere în cinstea anilor '80, mergeţi? spune Jey.

— Dacă aud C.C. Catch, mi se sparg timpanele, spune Steve.

— Eu cred că ar putea fi amuzant şi, în plus, scrie acolo că băuturile sunt gratis, zice Becks.

Chiar dacă băieţii nu sunt amatori de muzică disco, le place în schimb să bea de-a moaca. Aşa că nu peste multă vreme suntem într-un local micuţ, plin de cvadragenari şi tipi la vreo 30 de ani. Nu dăm nicio atenţie moşnegilor ăstora care-şi flutură trupurile fleşcăite. Băuturile promise sunt bine împărţite la bar, şi asta e esenţial. Fără ezitări, scotch pentru toată lumea! Nu am mai gustat până acum whisky scoţian şi mi s-a părut mai tare decât cel obişnuit. Am început să-mi pierd controlul de la prima înghiţitură. Cât despre băieţi, ei nu s-au lăsat impresionaţi şi au dat peste cap câte două, trei pahare.

Rebecca bea cu sorbituri mici, pe care le scuipă imediat. În cele din urmă, ia un mojito fără alcool. Nu vreau să-i urmez exemplul şi îmi termin paharul. După care, mai beau câteva.

Mă clatin, dar reuşesc totuşi să mă mişc pe melodia celor de la Boney M. Băieţii mi se alătură. Becks rămâne la bar şi se uită la noi cum dansăm.

*

Sprijinită de un perete împreună cu Alex, urmărim fumul de ţigară care ne iese din gură. Mă simt complet dezinhibată. Rămânem tăcuţi, nici măcar nu ne privim. Oamenii dansează în continuare în ritmul hiturilor din anii '80, dar la un moment dat muzica se opreşte brusc.

— Acum, îi invităm pe pista de dans pe toţi cei care vor să câştige marele premiu al serii: un album vinil cu starurile anilor '80! anunţă animatorul.

Mă ridic.

— Vrei să te duci? se miră Alex.

— Da, am băut prea mult şi nu vreau să risc să vomit pe rochia mea cea frumoasă. Aşa că am tot interesul să elimin alcoolul pe care l-am înghiţit, dansând. Nu vii cu mine?

— Nu, prefer să te privesc.

Muzica e foarte alertă, dar reuşesc să ţin ritmul. Pletele îmi plutesc în aer, braţele şi picioarele se leagănă ca şi cum ar avea o viaţă a lor, iar eu mă las în voia unui dans sub imperiul alcoolului. Sunt complet beată şi mă bucur de starea mea, care îmi oferă toate libertăţile posibile. Steve se aşază lângă Alex şi amândoi mă privesc fix. Mă simt bine şi am un sentiment de neţărmurită încredere în mine. Închid ochii şi mă deconectez definitiv de lumea reală. Ascult muzica şi dansez, orbită de intensitatea luminilor. Desfac braţele şi îmi imaginez că rochia mea împodobită cu strasuri scânteiază ca o boltă înstelată sub lumina proiectoarelor. Mă încântă şi strălucirea părului meu albastru sub lumina puternică şi profit cât pot de acest moment de graţie, când am sentimentul că sunt o zeiţă admirată şi adulată de toţi.

*

Mă îndrept spre Becks şi Jey, care stau la bar.

— Despre ce vorbiţi?

— Jey îmi povestea cum s-au hotărât să înfiinţeze trupa, zice Becks.

— N-aş fi crezut niciodată că oamenilor ca tine le poate plăcea rockul.

— Sigur că-mi place rockul, răspunde Becks, fără prea multă convingere.

— Eu sunt nebun după Mick Jagger.

— Da... E o formaţie beton, am auzit multe despre ei.

— De fapt, e solistul de la Rolling Stones, i-o trânteşte Jey.

Rebecca se face roşie ca focul.

— A, da, despre Mick Jagger vorbeai? Sigur că e solistul de la Rolling Stones! Numai că am avut impresia că vorbeai despre o altă trupă cunoscută al cărei nume cred că îmi scapă, spune Becks, care începe să se încurce în propriul hăţiş de cuvinte.

Tăcem câteva minute, iar eu simt cum interesul lui Jey pentru Rebecca începe să pălească. Cât despre Becks, ea are obrajii în flăcări.

— Ascultaţi, ce-ar fi să mergeţi la dans? propun eu.

— Nu prea ştiu să dansez, zice Jey.

— Nu-i nimic! Rebecca mi-a spus că a făcut dans clasic când era mică. Iar acum se cântă un slow, o să-ţi poată arăta cum se face.

— OK. Oricum e mai bine decât să stăm să ne plictisim aici.

Jey se ridică şi se îndreaptă spre ring.

— Becks, comportă-te natural şi o să te adore...

— Mulţumesc...

Mă uit cu duioşie cum dansează micul nostru cuplu. Îmi admir opera încă vreo câteva minute, apoi încep să-i caut pe Alex şi pe Steve în mulţime. Îmi dau seama că au plecat deja. Trebuie să mă retrag şi eu. Sunt prea obosită şi capul e pe punctul să-mi explodeze din cauza whisky-ului pe care l-am băut şi a dansurilor îndrăcite.

*

În hotelul aproape gol e o linişte mormântală. Sunt singură pe hol, am în mână cheia camerei noastre, o bag în broască, dar constat că uşa e deja deschisă. Intru. E întuneric. Găsesc pe pipăite întrerupătorul şi apăs. Şi atunci îl văd pe Steve întins în patul meu!

— Salut din nou! zice el.

— Steve, ce cauţi aici?!

— Ştii, am admiratoare care mi-ar săruta picioarele numai să intre în patul meu! Aşa că ai grijă, habar n-ai ce poţi pierde dacă refuzi o asemenea ofertă!

— Ştiu foarte bine ce voi pierde: o noapte cu un blond narcisist, plin de sine, care se lasă condus numai de propriile lui pofte!

Se ridică de pe pat şi mă prinde de mâini.

— Gloria, tu nu îţi dai seama că vorbind aşa nu faci decât să mă exciţi şi mai mult?

— Vrei să te ajut să-ţi stingi fierbinţeala? îl întreb eu trântindu-i un genunchi în vintre, iar el se ghemuieşte de durere. Acum cară-te din camera mea!

Dar Steve e o nucă greu de spart. Mă strânge mai tare şi mă aruncă pe pat. Începe să mă sărute pe gât, pe buze, ţinându-mă în continuare imobilizată.

— Steve, nu e amuzant! Dă-mi drumul! strig eu, dar lui nu-i pasă. Ajutor!

— Hai, nu fă mutra asta îngrozită ca şi cum ar urma să te violez! Doar vrei şi tu!

— Singurul lucru pe care-l vreau e să-ţi pot da una şi să te las lat!

Din păcate, ameninţările mele nu reuşesc decât să-i sporească dorinţa şi furia. Apoi simt cum cineva îl ia de pe mine şi îl loveşte în faţă cu toate puterile. Acest cineva e Alex.

— Eşti nebun? Ce te-a apucat? urlă Steve.

— Câtuşi de puţin. Nu te-am prevenit să nu te atingi de fetele astea două?

Steve se mulţumeşte să ofteze adânc şi să iasă din cameră, fără să scoată o vorbă. Mă aşez pe marginea patului şi îmi aranjez rochia.

— Eşti bine?

— Da, dar am un sentiment de déjà-vu. Mă şi mir că nu l-am lovit în cap cu un pahar, ceva...

— Nu-i da prea mare atenţie. Sunt sigur că nu se va mai atinge de tine.

— Bine... Mulţumesc că mi-ai sărit în ajutor.

Alex se îndreaptă spre uşă, dar se opreşte.

— Dansezi destul de bine.

— E uşor când eşti complet beată!

— Poţi să mă înveţi şi pe mine?

Mă ridic, iau discul de vinil pe care l-am câştigat la bar şi mă apropii de Alex.

— Ştii unde am putea găsi un pick-up?

*

Suntem în camera lui Alex. Cotrobăie câteva minute, apoi scoate o valiză micuţă, în care tronează un pick-up.

— E o raritate. Ţin la el ca la lumina ochilor mei.

Îi întind discul, îl pune în aparat şi muzica răsună în încăpere.

— Aşa, deci, Alex, tu ieri m-ai învăţat să trag, iar eu azi te învăţ cum să dai din şolduri.

Râdem în hohote. Mă ia de talie, iar eu îmi înnod braţele de gâtul lui.

— În dans, cel mai important e să te relaxezi. Şi nu uita că muzica nu vine din pick-up, ci din inima ta.

Încep să-l învăţ mişcările elementare, pe care le repetă cu conştiinciozitate. Fac un efort ca să nu izbucnesc în râs, căci e foarte amuzant ce face el acolo. Pe măsură ce timpul trece, dansul ne cucereşte şi râdem de isprăvile noastre. Sub chipul lui Alex îl văd mai întâi pe Matt, apoi pe Chad, iar asta nu-mi place. De ce mă hărţuiesc mereu amintirile din viaţa mea trecută şi nu mă lasă să mă bucur de clipa prezentă? Probabil că Alex are dreptate: poate ar trebui să comit o nebunie ca să izbutesc să fac tabula rasa din trecut. Mă lipesc de el şi îl sărut. Spre marea mea uimire, nu mă respinge, ba chiar mă strânge

mai tare. Îmbrăţişarea noastră se transformă într-un sărut pasional, iar eu încep să-i ridic tricoul, în vreme ce el îmi trage în jos bretelele rochiei. Facem câţiva paşi în spate, iar eu mă aşez pe comodă. Alex îmi mângâie umerii goi, încearcă să-mi descheie rochia, dar se opreşte brusc. Îşi lipeşte fruntea de a mea, gâfâind.

— Îmi pare rău, nu pot...

— Nici eu..., mint la rându-mi.

Alex face câţiva paşi în spate. Eu rămân pe comodă. Trupul îmi arde, iar inima bate nebuneşte.

— Din cauza lui Chad?

— Da... iar tu, din cauza acelei fete?

Alex se întoarce brusc şi mă priveşte uimit.

— Am găsit întâmplător fotografiile unei fete în dormitorul tău. E foarte frumoasă.

— Ai cotrobăit prin lucrurile mele?

— Nu, ţi-am spus, a fost o întâmplare. Cine e?

— Nu contează. Ar fi mai bine să te întorci în camera ta.

Oftez dezamăgită. Îmi ridic bretelele, mă dau jos de pe comodă şi pornesc spre uşă.

— Alex, eu ţi-am povestit totul despre mine, de ce nu poţi face şi tu la fel?

— Pentru că nu sunt obligat să-ţi spun totul! Acum pleacă!

Mă uit fix la el câteva clipe:

— Eu mi-am deschis inima în faţa ta, iar tu...

Ies din cameră sperând că o să se răzgândească şi o să mă oprească, dar speranţele mele sunt zadarnice. Uşa camerei se închide, iar eu mă simt foarte prost. Credeam că omul ăsta mă înţelege, dar iată că nu e aşa.

Da, sigur, nu ne cunoaştem de mult, dar se spune că oamenii care nu se cunosc cu adevărat se înţeleg mai bine decât cei care sunt apropiaţi de-o viaţă. Prin urmare, dacă aici am ajuns

cu Alex, înseamnă că m-am înşelat complet în privinţa lui. Şi tot ceea ce s-a petrecut între noi a fost o greşeală.

În faţa mea stă Chad, care mă priveşte cu un amestec de dispreţ şi milă. Ce m-am săturat de toate vedeniile astea! Foarte bine. Dacă Alex refuză să mă ajute să uit ce ce-am pătimit în viaţa mea de odinioară, o s-o facă altul în locul lui.

Bat la o uşă care se deschide două minute mai târziu.

— Hopa! Păpuşica a venit să se scuze sau ca să-mi învineţească şi celălalt ochi? exclamă Steve.

— Am venit să-ţi urez noapte bună.

Steve zâmbeşte, mă ia de mână şi mă trage în cameră. Uşa se închide în spatele meu.

PARTEA A NOUA

PAIN (DUREREA)

Ziua 34

Mă doare cumplit capul. În viaţa mea de odinioară nu eram obişnuită să beau câteva zile la rând, dar acum totul e diferit şi aproape că am uitat cum e să te simţi treaz. Mi-e greu să deschid ochii şi mi se pare că am să înnebunesc din cauza menghinei care îmi strânge ţeasta, dublată de un zumzăit groaznic în urechi. Mă uit în jur să văd unde sunt şi constat că mă aflu într-o cameră de hotel. Hainele îmi sunt împrăştiate pe jos, îmi văd rochia azvârlită într-un colţ. Îmi dau seama că mai e cineva alături de mine. Întorc capul şi îl văd pe STEVE! Având mintea încă înceţoşată de la scotch-ul pe care l-am îngurgitat în cantităţi industriale în ajun, mi-e greu să văd limpede ce s-a întâmplat seara trecută. S-ar părea totuşi că am petrecut noaptea cu blondul ăsta care nici măcar nu mă atrăgea prea tare! Aşadar, e al doilea meu bărbat, căci în afară de Chad nu am mai fost cu nimeni. Dumnezeule, ce poate face băutura din oameni! Cu toate astea, constat că în ciuda acestui gest smintit

pe care tocmai l-am săvârşit, gândurile mele se învârt în continuare în jurul lui Chad şi al fugii mele.

Ridic puţin pătura şi văd că suntem amândoi complet dezbrăcaţi.

Mă ridic, mă aşez pe marginea patului şi îmi caut lenjeria. Tocmai când îmi închei sutienul, simt că Steve mă cuprinde de talie.

— Te-ai trezit, iubi?

— Ai uitat ce ţi-am spus despre „iubi"?

— Ce-mi place când te enervezi!

Se apropie de mine şi mă sărută pe gât.

— Steve, ai de gând să mă laşi în pace sau trebuie să te pocnesc ca să pricepi?

— Stai puţin, că nu mai înţeleg nimic. Mai întâi vii în patul meu şi după aia o faci pe fecioara neprihănită?

— Am venit la tine doar pentru că mă plictiseam. Şi eram dornică de senzaţii noi. Şi află, printre altele, că nu eşti chiar masculul alfa, aşa cum te crezi.

Steve se trage înapoi. Mă întorc şi văd că e cât se poate de revoltat.

— Eşti prima care-mi spune asta!

— Dar nu ultima, sper!

Mă ridic din pat, mă uit la el şi-mi vine să râd.

— Aşadar, pentru tine nu am fost decât o aventură de-o noapte?

— Păi... cam aşa ceva.

— Dumnezeule, ai abuzat de slăbiciunea mea?

Râd în hohote.

— Dă-mi rochia, te rog.

Ochii lui Steve scapără de furie, iar chestia asta începe să-mi placă. Cred că e prima dată în viaţa lui când e lăsat baltă după prima noapte. Măcar o dată, rolurile s-au inversat, iar eu mă

simt de parcă aş fi răzbunat dintr-o lovitură toate fetele pe care le-a abandonat el însuşi de-a lungul anilor.

*

Mă îndrept spre camera pe care o împart cu Becks. Mă întreb cum o fi petrecut ea noaptea. Sunt sigură că e supărată pe mine şi o să mă hărţuiască toată ziua cu tot felul de întrebări plictisitoare.

Uşa camerei noastre se deschide şi îl văd pe Jey, care iese. Mă dau în spate şi mă ascund după colţ, ca să nu mă observe. Trece pe lângă mine fără să mă vadă. Zâmbesc. Deduc că planul meu a funcţionat ca uns. Rebecca are un prieten şi suntem gata să începem o viaţă nouă, fără părinţi şi fără toate necazurile care vin la pachet cu ei.

Deschid uşa. Becks stă în picioare, pare cam tulburată.

— Gloria, unde ai fost? Mi-am făcut atâtea griji.

— Zău? Şi eu, care am crezut că ai petrecut noaptea cu Jey...

Rebecca se face roşie ca un bujor.

— Nu s-a întâmplat nimic între noi. Nici măcar nu ne-am sărutat. Nu am făcut decât să stăm de vorbă şi apoi am dormit împreună, în acelaşi pat.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că e posibil să petreci toată noaptea în compania unui rocker şi să nu închizi un ochi din cauza unei simple conversaţii.

— Ei, uite că se poate. Bun, acum că ştii totul despre noaptea mea, spune-mi cum a fost a ta?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu-i corect! Ai cunoscut un tip şi ai petrecut noaptea cu el, asta s-a întâmplat?

— Se poate spune şi aşa.

— Uau! Cum reuşeşti? Ca să te culci cu cineva, trebuie să existe sentimente, o alchimie între cei doi...

— Becks, ca să te culci cu un tip nu e nevoie decât de prezervative şi de ceva chef.

În faţa cuvintelor mele nemiloase, Becks rămâne cu gura căscată.

— Bun, hai că te las, mă duc la duş.

Dragul meu jurnal!

Sunt îmbătată de fuga asta nebună de viaţa mea de odinioară, de toate nebuniile pe care înainte nu mi-aş fi imaginat niciodată că le-aş putea săvârşi. Îmi place noua mea viaţă, departe de ai mei, de toate chingile sociale, fără reguli şi fără cenzură. Fac numai ceea ce vreau eu, nu ceea ce aşteaptă toţi ceilalţi de la mine. Chiar dacă viaţa asta nouă e periculoasă şi ilegală, nu aş părăsi-o pentru nimic în lume!

Singurul lucru care-mi dă bătăi de cap e Alex, care e aşa de misterios. Încă de la prima noastră întâlnire mi s-a părut straniu şi foarte enigmatic. De ce oare nu vrea să-mi povestească nimic despre el, cu toate că eu am fost complet deschisă şi sinceră? Sper că într-o bună zi voi afla cine e fata din fotografii şi ce înseamnă ea pentru Alex.

Mai am 16 zile de trăit.

*

Suntem la o cafenea de lângă hotel, care la ora asta e pustie. Organismul meu refuză să digere ceea ce mănânc.

— L-aţi anunţat pe Alex? întreabă Jey.

— Nu. Nu suntem obligaţi să ne ducem să-l informăm că micul dejun e servit. Ce, noi suntem servitorii, iar el e regele, cumva? zice Steve, enervându-se brusc.

— Dar ce te-a apucat? E o simplă întrebare.

— Şi ăsta a fost un simplu răspuns.

— Apropo, vânătaia asta de sub ochi ţi se potriveşte de minune. Deduc că ai avut parte de o noapte mişto, râde Jey.

— Taci din gură. Nici tu nu ţi-ai petrecut noaptea în camera ta, aşa că îmi imaginez că şi tu te-ai distrat, nu?

— Şi-ncă cum.

— Cu cine?

Mă uit la Rebecca, are obrajii mai roşii ca niciodată, dar zâmbeşte în continuare.

— Am agăţat o puicuţă în club şi am fost la ea.

Zâmbetul lui Becks dispare brusc. Oare lui Jey i-a fost ruşine să spună că a petrecut noaptea cu ea?

— Bleah! Eşti un pervers! Toate erau trecute de 40 de ani!

— Dar dacă ai şti ce show a dat în pat!

— Îmi cer scuze că întrerup această conversaţie de un înalt nivel intelectual, dar n-aţi putea să terminaţi naibii odată?

Nu-i mai pot asculta. Becks e atât de confuză. Mi-e cumplit de milă de ea şi se părea că lui Jey nu-i păsa deloc. Chelnerul vine la masă şi ne aduce nota, iar eu îi întind cardul lui Tezer.

— Ai promis că ne spui de unde ai atâţia bani, zice Jey.

— Nimic mai simplu. În realitate, mă ocup cu vânzarea organelor unor tipi prea curioşi, aşa ca voi. Altă întrebare?

Steve izbucneşte într-un râs nebun, dar Jey, judecând după expresia lui, nu-mi prea apreciază umorul.

Dar iată că şi-a făcut apariţia şi Alex.

— Salut la toată lumea.

— Mă duc la toaletă, zice Steve şi pleacă.

Alex nu-i dă nicio atenţie şi se aşază lângă mine.

— Gloria, eu mă duc în cameră, vii şi tu? întreabă Becks.

— Aştept să-mi aducă chelnerul cardul.

Ea dă din cap şi se face nevăzută.

— Ce faci, omule?

— Merge. În timp ce voi v-aţi distrat toată noaptea, eu am compus o melodie. Nu e chiar gata, evident, dar cred că o putem cânta la următorul concert.

— Super!

Atunci, un tânăr îmbrăcat în costum se apropie de masa noastră.

— Îmi cer scuze, dar am auzit întâmplător discuția voastră și am dedus că aveți o trupă? îl întreabă el pe Alex.

— Da, dar de ce întrebi?

— Numele meu este Eric Roads. Mă ocup de organizarea nunților și am chiar astăzi una pentru care nu am reușit să găsesc încă o formație. Vă interesează o mică colaborare? Veți fi plătiți, bineînțeles.

Alex se gândește câteva clipe, apoi răspunde:

— De ce nu? E întotdeauna interesant să cânți în fața unui public nou!

— Perfect. Uite cartea mea de vizită, sună-mă la începutul serii și îți dau adresa.

— De acord.

Eric se depărtează de masa noastră butonând la telefonul mobil.

— Alex, chiar vrei să o facem pe bufonii la nunta asta? întreabă Jey perplex.

— În primul rând, a promis că ne va plăti. În al doilea rând, camera mea de hotel e plină cu tot felul de droguri de care trebuie să scap cât mai repede. Cred că nunta asta e ocazia mult visată pentru așa ceva! Va fi plin de invitați care nu vor refuza pliculețele mele magice!

*

Mă întorc în camera mea. Nu am schimbat nicio vorbă cu Alex la micul dejun și nu reușesc să-mi dau seama care dintre noi o face pe bosumflatul în fața celuilalt. În ultimele zile am devenit foarte dependentă de el și mă atrage irezistibil. Sigur că nu sunt îndrăgostită, dar e ceva între noi și, în ciuda durerii ăsteia cumplite de cap și a mahmurelii, îmi amintesc foarte bine de sărutul nostru de ieri, care mi-a făcut mare plăcere.

Mă întreb de ce s-o fi oprit Alex, când totul începuse așa promițător. Aș fi jurat că îl atrăgeam ca femeie, și atunci de ce se încăpățâna să mă trateze ca pe un copil?

Pe colțul patului meu stă o siluetă foarte familiară. E Chad. Din nou el. Mi se pare că înnebunesc de tot, căci oamenii normali nu au toate vedeniile astea, mai ales nu atunci când sunt treji.

— Chad, ce cauți aici?

— Ai uitat? Ți-am promis că voi fi mereu alături de tine.

Oftez. Înainte, Chad mă speria cu scrisorile lui profetice; acum, mă urmărește peste tot sub formă de arătare închipuită.

— Dar m-am schimbat și de acum înainte vreau să te scot din mintea mea.

— Un om nu-și poate schimba destinul în câteva zile.

— Dar uite, s-ar părea că eu am reușit. Te implor nu mă mai urmări.

Chad rămâne așezat în tăcere câteva secunde, apoi spune:

— Stai jos lângă mine.

Înaintez și mă supun. Chad mă ia de mână și o strânge tare. Mâna lui e atât de caldă, încât aș vrea să nu-i dau drumul niciodată. Atingerea lui fizică îmi lipsește cumplit!

— Sunt aici, cu tine. De ce trebuie să renunți la toate astea? zice el.

— Nu ești decât un vis.

— Dar îmi simți mâna.

— Chad, încetează!

— Nu vreau să te pierd!

Buzele noastre se unesc într-un sărut. Mi-e cumplit de cald, tot trupul îmi ia foc. Nu vreau să mă opresc, nu vreau să mă trezesc la realitate. Profit așadar de aceste câteva secunde de plăcere intensă. Îl sărut și îl strâng și mai tare de mână și, numai după aceea, deschid ochii.

Sunt pe pat, Steve e lângă mine şi mă sărută. Îl împing cu violenţă, jenată.

— Ce mama dracului? urlu eu.

Deci a fost un vis: l-am sărutat şi l-am ţinut de mână pe Steve, nu pe Chad. Doamne, uite că am înnebunit de tot!

— Hei, ce faci, nu ţipa! Am expediat-o intenţionat pe colega ta din cameră, ca să putem avea şi noi puţină intimitate. Ai putea să-mi fii recunoscătoare.

— Dar tu încă nu te-ai prins că tot ceea ce s-a întâmplat între noi a fost cu putinţă numai pentru că eram beată şi drogată?

— Ba da, m-am prins. Şi aş vrea s-o ţinem tot aşa.

Steve se apleacă spre mine, dar îl împing cu putere.

— Numai că eu nu vreau! Dispari!

Steve se schimbă la faţă. Se întunecă şi îmi întoarce un zâmbet răutăcios.

— Aha, am înţeles, Malvina noastră cu plete albastre s-a înamorat de solist, iar eu nu sunt decât premiul de consolare. Acum mi-e clar.

— Ce tot baţi câmpii acolo?

— Uiţi un lucru, iubi, nu însemni nimic pentru el. Te-a adunat de pe stradă cum ar fi făcut cu orice câine maidanez, iar după ce se va fi săturat să se joace cu tine, îţi va trânti uşa-n nas. Aşa cum a făcut cu toate celelalte.

— Toate celelalte? întreb şocată.

— Sigur că da. Doar nu credeai că eşti unică şi misterioasă! Visezi, micuţo!

Cuvintele lui Steve mă rănesc profund. Iese din cameră, cu frustrarea lui cu tot.

La urma urmelor, poate blonduţul ăsta are dreptate. Dacă fata din fotografie era una dintre „celelalte"? Dar ce s-o fi întâmplat cu ea? De ce a păstrat Alex fotografiile şi nu vrea să vorbească despre ea? Mda, e ceva ciudat la mijloc.

*

— Iată planul: în timp ce noi distragem publicul, Gloria şi Rebecca se învârt printre invitaţi, încercând să plaseze marfa, ne comunică Alex.

Suntem în holul hotelului. Băieţii îşi duc instrumentele pe scenă, în timp ce Alex ne împarte, mie şi lui Becks, pliculeţe cu comprimate.

— Eşti sigur că vom reuşi? îl întreb.

— Nu. Dar ai acceptat să ne ajuţi. Aşa că asta va fi prima voastră încercare.

— Dar eu nu sunt de acord, zice Becks.

— Gândeşte-te că nu vinzi droguri, ci altceva. După ce ai să racolezi primul client, jocul o să te prindă.

— Hei, gata cu trăncăneala. Întârziem! strigă Steve.

Alex ne dă tot stocul şi se depărtează de noi, nu înainte de a ne ura baftă.

*

Inima îmi bubuie cu o sută pe minut. Nu izbutesc să-mi dau seama de ce oi fi acceptat să vând droguri la o nuntă. E cool să-ţi doreşti senzaţii noi, dar de astfel de senzaţii m-aş lipsi cu dragă inimă! Aşadar, în seara asta trebuie să intru în pielea unui dealer şi eu nu am nici cea mai vagă idee cum să mă port ca să plasez oaspeţilor o cantitate cât mai mare de marfă.

Afară e întuneric, se aude zgomotul maşinilor care circulă în depărtare. Îmi târăsc pantofii pe asfaltul ud şi încerc să-mi păstrez calmul.

— Mi-e teamă, ţie nu? mă întreabă Becks, apucându-mă de mână.

Are mâna rece, ceea ce îmi dă frisoane.

— După ce s-a întâmplat mai deunăzi cu gaşca aia de nenorociţi, nu mă mai tem de nimic, mint eu.

— Şi dacă suntem prinse? şopteşte Rebecca.

— Mai bine nu te gândi la asta.

Ne apropiem de o clădire cenuşie. Cu cât suntem mai aproape, muzica se aude tot mai tare, iar eu sunt tot mai îngrijorată.

*

Mulţimea e compactă, muzica bubuie, iar în aer pluteşte un miros puternic de alcool. O atmosferă care odinioară îmi era familiară şi ale cărei coduri le cunosc pe de rost. Mirii se dezlănţuie pe ringul de dans, dar soţul nu pare să ştie prea bine nici ce trebuie să facă, nici ce zi este. Unul dintre invitaţi a căzut pe jos şi se îneacă în propria-i vomă, în timp ce altul, nici el foarte lucid, agaţă chelneriţe. Îi privesc cu scârbă, dar îmi dau repede seama că sunt exact la fel ca ei. Am fost exmatriculată de la şcoală, am fugit de acasă, iar acum beau non-stop şi iau droguri ori de câte ori am ocazia. Probabil că sunt ceea ce se numeşte astăzi o adolescentă cu probleme, căci majoritatea tinerilor de seama mea îşi stabilesc obiective, învaţă cât de bine pot, speră să intre la cele mai bune universităţi, îşi fac planuri de viitor. Singurul meu plan este să mor. Dar înainte de asta, vreau să ard toată la flacăra vieţii şi vreau să cunosc euforia pe care ţi-o provoacă toate substanţele astea vătămătoare, care distrug creierul.

— Uite-l pe Eric! zice Alex.

Acesta se apropie de noi cu un zâmbet larg.

— Mă bucur că aţi putut veni, băieţi. M-aţi salvat! Vă plătesc imediat după concert.

— Bine.

Alex se întoarce spre noi şi şuieră printre dinţi:

— Gata cu tremuratul, fetelor, duceţi-vă să beţi ceva şi după aceea gata, la vânătoare de clienţi!

Nu-i răspundem, dar ne întoarcem la unison pe călcâie şi ne îndreptăm spre bar. Peste câteva secunde, avem dinaintea noastră câte un pahar plin cu un lichid verde.

— Ce-i asta? întreabă Rebecca.

— O Margarita cu gheaţă. Gustă, o să-ţi placă la nebunie.

Sorb câteva înghiţituri. Băutura e plăcută, dar îmi arde puţin gâtul.

Becks îmi urmează exemplul. Se strâmbă imediat după prima gură, dar apoi dă tot paharul peste cap. Rămân cu gura căscată.

— Mai vreau...

— Becks, eşti bine?

— Da... foarte bine. O Margarita, te rog!

— Ascultă-mă, dacă s-a întâmplat ceva, ştii doar că mie îmi poţi spune orice.

— Nu s-a întâmplat nimic, Gloria. Doar că nimeni nu mă place. Şi nu o să mă placă niciodată.

— Şi de ce spui asta?

— Lui Jey i-a fost ruşine să spună oamenilor că a petrecut noaptea cu mine. Sunt mult prea mică şi nimeni nu are nevoie de mine...

— Ba da, eu am nevoie de tine, şi sunt sigură că şi Jey ţine la tine...

— Dar eu nu sunt chiar aşa de sigură...

Atunci scot din geantă un săculeţ.

— Ce faci? mă întreabă Becks.

— De data asta nu-ţi mai pun pe furiş o pastilă în pahar. Acum ai s-o iei singură.

— Dar nu vreau...

— Becks, drogurile sunt dăunătoare pentru sănătate, sunt de acord. Dar poate ajută să ai ceva mai multă încredere în tine.

Am două pastile în mână. Iau una cu o gură de Margarita.

— Dacă iei droguri şi alcool în acelaşi timp, e moarte sigură.

— Cine ştie, la urma urmelor poate merită încercarea, nu? zic eu.

După ce ezită câteva clipe, Becks ia pastila din mâna mea şi o înghite cu Margarita.

— O să fie bine, nu-ţi face griji.

Alex a avut dreptate. La câteva minute după ce am băut un strop de alcool, ne simţeam deja mult mai liniştite, iar sentimentul de teamă a început să se estompeze, dispărând aproape cu totul.

Băieţii cântau pe scenă, iar oaspeţii îi ascultau cu interes. Unii ridicau mâinile în aer, legănându-le în ritmul muzicii. Mă uit în jur şi scrutez invitaţii, în căutarea celor care au lăsat garda jos şi par gata să accepte tot ceea ce le oferim noi. Găsesc repede pe cineva.

Un bărbat de vreo 35 de ani, singur, cu o sticlă goală de rom în faţă.

— Salut, vrei să te distrezi? Spun eu şi scot un săculeţ din geantă, fluturându-i-l pe la nas.

— Cât?

— 70.

— OK. Iau două.

Îi dau două săculeţe, îmi dă banii, apoi ne prefacem amândoi că nu s-a întâmplat nimic. Mă gândesc la Alex, care a spus că jocul o să ne captiveze după primul client. Nu s-a înşelat. Este extrem de plăcut atunci când oamenii acceptă să cumpere ceva de la tine şi să te plătească pe măsură. După prima încercare reuşită, nu mi-a fost greu să găsesc alţi clienţi. Încetul cu încetul, pe măsură ce geanta mea se golea, portofelul

se burduşea cu bani. Rebecca părea foarte vioaie în mijlocul mulţimii de oaspeţi. O văd dansând şi trag concluzia că se bucură de efectul drogului.

— Becks!

— Am vândut aproape totul! zice ea bucuroasă.

Ne-am descurcat binişor, ce pot să spun.

— Dacă ar vedea mama ce fac eu aici! râde Becks.

Nu-şi dă seama ce face. Îmi place să o văd aşa, complet dezinhibată şi eliberată de grijile ei. Măcar o dată în viaţă, toţi oamenii ar trebui să se poată deconecta de la realitate, chiar dacă pentru asta ar trebui să apeleze la droguri.

*

Au trecut deja trei ore de când ne aflăm la petrecerea asta despre care nimeni nu ar putea spune când se va termina. Dansez alături de oaspeţi, unii sunt la fel de beţi şi drogaţi ca şi mine. Nu mi-am închipuit niciodată că m-aş putea simţi aşa de bine în astfel de ambianţă. Pe neaşteptate, Alex mă ia de braţ şi mă trage într-un colţ liniştit.

— Cum merge?

— Perfect! răspund eu, arătându-i banii pe care i-am adunat.

— Uau! Hotărât lucru, nu m-am înşelat în privinţa voastră!

— Ţine, îi spun întinzându-i jumătate din sumă.

— Şi restul.

— Restul e al meu. Ai uitat că suntem o echipă.

Alex rămâne interzis.

— Bine, de acord. Atunci, mulţumesc pentru tot. Acum trebuie s-o găsim pe Rebecca.

— Aşteaptă, am o surpriză pentru tine.

Scot din geantă o pilulă pe care am păstrat-o special pentru el.

— Cred că astăzi pot să mă lipsesc.

— Alex, nu e decât o pastilă.

Se uită în ochii mei, deschide gura, iar eu îi pun pastila pe limbă.

Acest gest extrem de sexy ne biciuiește amândurora dorința, dar nu intenționez să mă las copleșită. Alex m-a respins, ceea ce înseamnă că ceva nu e în regulă cu mine. Prin urmare, nu are niciun rost să mă las în voia ispitei.

Mă sprijin de o ușă, dar aceasta se deschide puțin.

— Ce-i aici? întreb eu, împingând batantul ca să o deschid de tot.

Simt o pală de aer proaspăt și îmi dau seama că ieșirea asta duce spre acoperiș. O scară lungă se întinde până la o ușă micuță, care duce în pod.

— Ce faci?

— Vreau să mă răcoresc.

Alex mă urmează și ieșim împreună pe acoperiș. Cerul nopții, vântul rece, zgomotul mașinilor de jos – toate astea mă duc cu gândul la întâlnirea cu Matt, bărbatul visurilor mele! Simt cum încolțește în mine o durere inexplicabilă, o durere care vine din trecut, ca atunci când încerci să readuci amintirile la suprafață, dar nu reușești.

Privesc panorama acestui orășel care-mi este complet necunoscut, ca și locuitorii lui, de altminteri. Nu seamănă deloc cu cei din Brevard. Nici măcar aerul pe care-l respirăm nu este același.

Înaintez spre marginea acoperișului, urc pe balustradă și închid ochii.

— Coboară, Gloria, mă roagă Alex.

— Vreau să zbor... sus... cât mai sus... să mă vadă o lume întreagă... și să mă invidieze pentru aripile mele.

Corpul meu este sub imperiul câtorva litri de alcool și al numeroaselor droguri pe care le-am consumat. Sunt răvășită și nu mă mai pot controla.

Îmi pierd echilibrul din cauza vântului și nici nu-mi dau seama că picioarele mi se desprind de sol. Deschid ochii,

realizez că sunt la un milimetru distanță să mă prăbușesc de la această înălțime amețitoare, dar nu mă încearcă nicio teamă. Încă o secundă și viața mea se va termina... asta în cazul în care nu cumva o să mă aleg, ca răsplată pentru toate eforturile mele, cu un scaun cu rotile și o sondă pentru hrănire.

Atunci simt cum Alex mă prinde de talie și ne întindem amândoi pe acoperiș. Cât ai clipi din ochi e deasupra mea și respirăm la unison. Îi privesc fața speriată și mă cuprinde un râs isteric. El se retrage și se întinde lângă mine. Aș fi putut să zac la pământ, într-o baltă de sânge, cu o mulțime de oameni adunați în jurul meu, care s-ar fi întrebat: „De ce s-a aruncat?" Alex m-a privat de toate astea, iar în sufletul meu se dă o luptă între ură și recunoștință. Alex își aprinde o țigară, trage un fum. Cerul înstelat, întunecat, devine dintr-odată de un cenușiu palid.

— Nu te-a învățat nimeni să împarți cu fetele?

— Ți-ai luat porția pe ziua de azi.

— Numai un fum.

— Un fum ici, o pastilă colo. Când iei droguri, e suficient un strop în plus ca s-o iei complet razna.

— Iar asta o spune un dealer!

Râdem amândoi, iar Alex îmi dă totuși o țigară. Privim cerul fără a băga în seamă acoperișul ud și rece, din cauza căruia suntem literalmente congelați.

— Îmi pare rău că te-am respins ieri.

— Și mie îmi pare rău. Câteodată sunt prea curioasă.

— Numai câteodată?

— Termină. Eu încerc să mă scuz și tu îți bați joc de mine?

— OK, nu mai spun nimic.

Mă simt bine cu el, pare atât de matur. Mă întreb ce vârstă o fi având, cu barba lui de trei zile, pletele lungi, negre, și brațele musculoase, care îl fac atât de viril.

Sesizăm o schimbare bruscă. Muzica s-a oprit şi domneşte o linişte absolută, neobişnuită pentru o petrecere de nuntă.

— S-a oprit muzica, zic.

— Mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Alex se ridică şi se îndreaptă spre uşă. Mă ridic şi eu şi mă aşez în fund, ridicând genunchii la piept şi cuprinzându-i cu braţele. E foarte frig. Simt furnicături prin tot corpul.

— Rahat! înjură Alex.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, ridicându-mă dintr-un salt.

— E plin de sticleţi. Probabil că v-a văzut cineva.

Mi se face brusc cald.

— Dumnezeule, dar toţi erau aşa de fericiţi să ne cumpere marfa!

— Trebuie s-o ştergem.

Alex începe să caute o scară de evacuare în caz de incendiu.

— Dar Becks e acolo, nu pot s-o las!

— E cu Steve şi cu Jey, se descurcă ei.

Mă las convinsă şi îl urmez. Se prinde de scară şi începe să coboare.

— Cel mai important este să nu priveşti în jos, îmi spune el.

Pentru câteva clipe, mi se pare că nu mai sunt sub influenţa drogurilor, căci mi se face foarte frică şi sunt asaltată de mii de gânduri care mă tulbură.

Cobor pas cu pas, punând picioarele de pe un fuscel metalic pe altul; în palme am pete galbene din cauza ruginii. Ne îndreptăm spre intrarea principală a restaurantului şi număr în jur de şase maşini de poliţie.

— E o nebunie ce mulţi sunt, zic.

Alex se îndreaptă cu pas rapid spre parcare, ia o piatră şi sparge parbrizul uneia dintre maşini.

— Vrei să o furi?

— Ai altă propunere?

— Am putea să-i aşteptăm pe ceilalţi, să ne întoarcem la hotel şi să aşteptăm ca lucrurile să se calmeze.

— Poliţia o să ne caute peste tot, iar după ce ne găsesc, o să ne petrecem restul zilelor putrezind în puşcărie.

Alex urcă în maşină. Mă uit în jur sperând să o zăresc pe Becks, dar nimeni nu iese din clădire. Cum altceva nu ştiu ce am putea face, urc şi eu în maşină. Alex meştereşte la fire şi provoacă un scurtcircuit ca să pornească motorul. Exact în clipa aceea văd doi poliţişti ieşind din clădire.

— Repede! zic.

Maşina demarează şi ne îndepărtăm încet de locul ăsta blestemat.

*

Oraşul e luminat de felinare şi de farurile taxiurilor care trec pe lângă noi. Ieşim din localitate, dar nu o luăm pe autostrada naţională. Pe drumurile pe care mergem nu mai vedem nicio altă maşină. Totuşi, mă întorc la fiecare minut să văd dacă nu suntem urmăriţi de poliţişti. Din fericire, drumul e de fiecare dată pustiu.

— Unde mergem? întreb eu.

— Habar n-am. Cel mai important e să ne depărtăm cât mai mult de locul ăsta.

— Şi Becks, Steve şi Jey?

— Ţi-am spus, se descurcă ei cumva. Acum trebuie să ne gândim la noi.

Îmi lipesc fruntea de geam. Gândurile mele sunt tulburi; pornim din nou la drum spre necunoscut. Probabil că poliţia o să ne caute peste tot; dacă ne găseşte, o să ne trimită, pe mine şi pe Rebecca, înapoi în Florida, ca să fim judecate. Închisoarea ar fi mai rea decât sinuciderea.[1] Mai bine să-mi termin socotelile cu

---

[1] Într-adevăr, în axiologia unui adolescent, adică în scara lui de valori, libertatea este mult mai preţioasă decât viaţa.

viaţa în libertate, comunicând liber cu semenii, decât să fiu închisă între patru pereţi, pierzându-mi încetul cu încetul minţile.

Pe fundalul acestor gânduri negre, încep să mi se închidă pleoapele. Sunt conştientă că nu-i momentul să dorm, dar oboseala mă doboară.

*

Nu mai aud zgomotul motorului şi mă izbesc cu fruntea de geam. Deschid ochii. Maşina e parcată la marginea drumului, sub lumina chioară a unui felinar. Observ că Alex nu e aici. Cobor din maşină şi îmi simt picioarele grele. Îl văd pe Alex aşezat pe pământ, respirând adânc.

— De ce ne-am oprit?

— Drogurile au început să-şi facă efectul.

Mă aşez lângă el. Maxilarele îmi tremură de frig. Încep să-mi suflu în palme, fără prea mult succes însă.

— Înainte, credeam că viaţa mea e de rahat şi că, dacă fug de acasă, se va schimba totul... Dar m-am înşelat.

— O să ieşim şi din încurcătura asta, îţi promit.

— Dar nu despre asta e vorba, spun eu, ridicându-mă dintr-un salt. E vorba despre ceea ce am devenit eu. Voiam să fiu o persoană mai bună, dar am ajuns una mult mai rea. Voiam să fiu mai tare, dar am devenit mai slabă. Voiam să cunosc oameni buni, dar acum realizez că am îndepărtat cu bună ştiinţă toţi oamenii buni pe care i-am cunoscut în viaţa mea.

— Delirezi.

— M-am culcat cu Steve.

Fac această destăinuire fără să ştiu prea bine de ce, dar nu mai pot tăcea. Trebuie să ştie adevărul.

— Şi ce dacă? Jumătate din stat s-a culcat cu el.

Reacţia lui mă lasă cu gura căscată.

— Asta înseamnă că... pentru tine nu are nicio importanţă?

— Sigur că nu.

Răspunsul lui e ca un pumnal înfipt în spate. Aşadar Steve a avut dreptate, nu însemn nimic pentru Alex. Simt că încep să-l încurc, probabil că în scurt timp va încerca să scape de mine. Doamne, când n-o să mă mai înşel oare asupra oamenilor? Ar fi trebuit să ştiu până acum că omul e lup pentru om şi că toţi cei cu care ne încrucişăm în drumurile noastre sunt gata să ne folosească pentru a-şi atinge propriile scopuri.

— Bun, acum trebuie să mergem.

Alex urcă în maşină, dar eu nu mă clintesc, am inima grea.

— Ai de gând să mai stai mult înţepenită acolo?

Tare mi-ar plăcea să dispar în goană, dar ştiu că nu mă pot descurca singură, aşa că nu am altă soluţie decât să-l urmez. Urc în maşină şi Alex demarează imediat.

Scrutez întunericul, dar nu văd nimic. Drumul nu e luminat, doar farurile maşinii noastre fac puţină lumină. Simt că mă copleşeşte somnul, dar nu vreau să cedez. Brusc, maşina începe să se zgâlţâie din toate încheieturile. Mă întorc spre Alex şi îmi dau imediat seama că se simte rău: are ochii roşii şi faţa scăldată în sudoare.

— Ţi-e rău? îl întreb.

— Nu, mă descurc.

— Poate ar trebui să ne oprim?

— Ţi-am spus că mă descurc.

Tac, fiindcă ştiu că e sub influenţa drogurilor şi oricum n-o să mă asculte. Maşina noastră virează brusc pe banda cealaltă, de unde vin maşini din sens opus.

— Alex, fii atent la drum!

Dar el nu mă aude, îşi pierde încetul cu încetul cunoştinţa. Maşina derapează şi mă simt ca şi cum am fi atraşi în vid, în inima întunericului.

— Alex! ţip eu.

Pneurile maşinii scârţâie violent pe asfalt şi coborâm o pantă cu viteză nebună. Alex încearcă să frâneze, dar maşina

nu mai poate fi controlată şi îşi termină cursa izbindu-se de un obstacol şi răsturnându-se.

Îmi pierd pe loc cunoştinţa sub efectul şocului.

Ziua 35

Muşchii mi se contractă instantaneu în contact cu apa îngheţată. Nu văd nimic în jur. Mai am puţin aer în plămâni, dar probabil insuficient pentru a supravieţui. În scurtă vreme se vor umple cu apă şi o să mor. Mă uit în sus şi văd un cerc de lumină. Apa pare mai limpede. Dau din mâini şi din picioare, încercând să urc la suprafaţă. Nu mai am aer şi nu trebuie să fac decât încă un mic efort pentru a ieşi din blestemata asta de apă îngheţată. Aştept o secundă, încă una, apoi încă una şi în sfârşit pot deschide gura ca să respir: sunt la suprafaţă. Sunt în viaţă.

*

Gâfâind, deschid brusc ochii. Am nevoie de câteva minute bune ca să îmi dau seama că stau cu capul în jos. Cea mai mică mişcare a mea produce nişte scrâşnete metalice sinistre. Atârn cu capul în jos în habitaclul maşinii şi sunt ţintuită în scaun de centura de siguranţă. Am mâinile rănite şi însângerate din cauza parbrizului care s-a făcut ţăndări. Întorc capul cu mare greutate şi îl văd pe Alex, care e tot inconştient. Întind mâna spre el şi îl strig:

— Alex...

Nu simt durere. Nu îmi aud decât bătăile inimii. Sunt în viaţă. Am supravieţuit încă o dată. Au trecut deja câteva minute de la accident şi maşina poate exploda dintr-o clipă în alta. Trebuie să ieşim de aici cât mai repede. Îmi desfac centura şi încep să izbesc cu piciorul în portieră, ca s-o deschid. Trebuie să reiau operaţiunea de trei ori până reuşesc. Ies cu greu

din mormanul de fiare. Mă las la pământ, nu mai simt mirosul acru de benzină. Un vânt curat și înghețat îmi biciuiește fața. Rămân ghemuită pe pământ și încep să intru în panică. Cum am stat multă vreme cu capul în jos, sângele îmi zvâcnește în tâmple. Mi se învârte capul și îmi vine să vomit.

Găsesc totuși puterea să mă ridic. Nu e nimic și nimeni în jur. Nu aud nici cel mai mic zgomot și dintr-odată îmi vine o idee smintită: dacă am murit deja? Așa s-ar explica de ce nu simt nicio durere, în ciuda gravului accident pe care tocmai l-am avut. Sau poate tocmai violența șocului e cea care mă scutește de durere pentru un scurt interval de timp. Fără a slăbi eforturile, dau ocol mașinii și încerc să deschid portiera șoferului. Reușesc, dar cu mare greutate. Alex e plin de sânge coagulat. Pentru o clipă, mi se pare că nu mai respiră. Mă cuprinde iar spaima. Îl apuc pe Alex de subsuori și încep să-l târăsc din mașină. E o treabă mai grea decât credeam și puțin lipsește să nu-mi rup tendoanele sub greutatea unei asemenea poveri. Închid ochii și îmi tot repet în sinea mea că trebuie să reușesc. În timp ce-l trag afară, mă apucă amețeala. Mă las jos lângă el și încep să tremur. Suntem într-o situație cumplită. Am avut un accident în timp ce eram drogați, iar supraviețuirea lui Alex e acum pe umerii mei. Aș fi preferat de o sută de ori să pier în accident decât să port povara unei asemenea responsabilități.

— Alex! Trezește-te! strig eu, pălmuindu-l ușor. Trezește-te, te implor!

Îmi dau lacrimile. Nu mai respiră. Cutia lui toracică e complet inertă. Fără să mă gândesc prea mult, îi pun mâna pe piept și încep să-i fac un masaj cardiac. În paralel, iau o gură de aer și îi ventilez plămânii. Încerc să aplic cum mă pricep mai bine îndrumările pe care le-am primit la cursurile de prim ajutor de la liceu. Trebuie neapărat să ieșim din situația asta gravă.

— Trezește-te! țip.

Îl apăs cu putere de cincisprezece ori pe piept, alternând cu două reprize de respirație gură la gură, dar trebuie să accept evidența: nu stăpânesc deloc tehnica.

— Trezește-te! urlu eu, fără să opresc masajul cardiac.

Încep să mă doară mâinile, dar nu le bag în seamă.

— Trezește-te, luate-ar dracu'!

Îi verific pulsul. Îl simt. Încep iar să-i fac respirație gură la gură. Alex deschide în sfârșit ochii.

— Alex, trăiești! Mulțumescu-ți, Doamne!

Îl iau în brațe, lacrimile îmi curg șiroaie. Mă uit la el și îmi dau imediat seama că are dureri mari. Respiră greu, pe gură, întoarce capul și se uită spre mașină. În ochii lui citesc teama.

— Drace..., zice el încetișor. Cred că mi-am dislocat umărul.

Îi ating cu delicatețe brațul, pun un deget pe articulație, iar fruntea lui Alex se brobonește de sudoare.

— Da..., trebuie să-l punem la loc.

— Știi cum?

— Am să încerc, zic eu fără prea multă convingere.

Îl țin cu fermitate de încheietură cu o mână, îi prind umărul cu cealaltă și, după ce număr până la trei, trag brusc de braț. Alex scoate un urlet sinistru. Nu știu cum am reușit să fac una ca asta, a fost ca și cum altcineva ar fi acționat dinlăuntrul meu. Cineva mai puternic, mai curajos.

— Ești, totuși, extraordinar de zdravănă, zice Alex, cu ochii plini de durere. Mulțumesc.

— Te simți mai bine?

— Merge. Când scapi dintr-o aventură de genul ăsta, cred că te poți considera norocos.

Mirosul de benzină devine brusc foarte puternic.

— Drace! O să explodeze! strigă Alex.

— Hai! spun eu, ajutându-l să se ridice.

Ne depărtăm șchiopătând de mașină și, peste câteva secunde, în spatele nostru răsună o explozie puternică. Ne

prăbuşim la pământ, iar urechile ni se înfundă instantaneu. Un fum dens, negru, se înalţă spre cer. Mă uit la Alex şi realizez că tremură la fel de tare ca şi mine.

— Asta da, o zi de nota zece, zice el.

Mă apucă un râs isteric. Până la urmă şi Alex face acelaşi lucru. E greu de spus în cuvinte ce simţim în momentul acesta. Oricum, e ceva dincolo de teamă.

*

Parcă suntem doi moşnegi nonagenari, dar mai puţin dinamici şi în mod sigur mai puţin zdraveni. Ne sprijinim unul pe altul şi înaintăm, clătinându-ne. Şontâc, şontâc, ajungem la marginea şoselei, unde circulaţia e inexistentă. Locul e complet pustiu, cenuşiu şi umed, şi nu mi-aş fi imaginat niciodată că Oklahoma poate fi aşa de mohorâtă.

— Alo, Jey, nu ştiu unde suntem. Trebuie să fi condus în jur de 160 de kilometri.

Alex sună de pe mobilul lui, care a supravieţuit prin cine ştie ce minune accidentului.

— Întreabă-l ce face Rebecca.

— Micuţa e cu voi?

„Ia te uită, îi spun «micuţa»", îmi zic în sinea mea. „Ce drăguţ."

— Da, e cu ei şi tot întreabă de tine.

Zâmbesc şi oftez uşurată.

— Ce bine că aţi reuşit să luaţi toate lucrurile! Nu v-a urmărit poliţia? Perfect. Vă sunăm imediat ce ajungem într-un oraş.

Alex închide telefonul ca să economisească bateria. Mergem pe mijlocul drumului. Vântul e foarte puternic. Trupul meu, plin de sânge din cauza numeroaselor răni, e acoperit numai cu rochia asta subţire cu strasuri, în care mi-e foarte, foarte frig.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Alex.

— La un duş fierbinte, la patul meu şi la un ceai cald, răspund eu clănţănind din dinţi.

Alex se opreşte şi îmi dă jacheta lui din piele.

— Pune-ţi asta.

— Dar şi ţie ţi-e frig.

— Termină.

Îmi pune jacheta pe umeri şi mă încălzesc imediat.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Da, stai liniştit. Nu am decât câteva răni mici.

Mergem în continuare. Cenuşiul ăsta începe să mă scoată din sărite.

— Ştii ceva... M-am gândit... Cred că ar trebui să te întorci acasă.

— De ce?

— Pentru că am fost cât pe ce să te omor.

— A fost un accident.

— Gloria...

— Ce-i?!

Ne oprim şi mă priveşte lung în ochi.

— Vrei să scapi de mine, da, despre asta e vorba?

— Eşti prea mică, nu poţi înţelege.

— Termină! Nu-mi vorbi ca şi cum aş fi o fetiţă!

— Păi, nu asta eşti? Te-ai certat cu taică-tu, ai fugit de acasă şi în toată povestea asta te-ai purtat ca o adolescentă debusolată.

— Dar nu ai spus tu că trebuie să încep o viaţă nouă?

— M-am înşelat. În următorul oraş prin care trecem, te sui într-o maşină şi te întorci acasă.

— Nu mă duc nicăieri.

— În cazul ăsta, va trebui să te oblig.

— Şi Rebecca? Ea rămâne cu voi?

— O să vedem atunci. Gloria, trebuie să înţelegi că nu vreau să-ţi fac rău. Or, îţi amintesc că a fost cât pe ce să murim în accidentul ăsta...

— Aş prefera să mor de o sută de ori în maşină cu tine decât să mă întorc la tata! Îl urăsc! Înţelegi? Îl urăsc!

Simţurile mele anesteziate se trezesc brusc şi simt o durere ascuţită în partea de sus a stomacului, ca şi cum cineva mi-ar fi împlântat un pumnal şi l-ar răsuci în rană.

— Ce-i?

— Nimic, răspund eu străduindu-mă să-i răspund fără să-l las să vadă că ceva nu e în regulă.

Stropi de ploaie îngheţată încep să-mi picure pe faţă şi mi se preling spre bărbie.

— Minunat, exact asta ne lipsea! pufneşte Alex.

Continuăm drumul, ploaia se înteţeşte şi, încet, încet, se transformă într-un adevărat potop. Fiecare pas pe care-l fac e un adevărat chin. Ploaia îngheţată şi vântul sunt o combinaţie redutabilă. Rănile mă dor atât de tare, de parcă cineva ar înfige mii de ace în ele. Tot nu se vede nicio maşină la orizont, suntem singuri pe lume în fundătura asta uitată de Dumnezeu. Încep să-mi chiorăie maţele de foame. Nu îmi amintesc când am mâncat ultima oară. Ameţesc şi puterile încep să ne lase pe amândoi văzând cu ochii.

Ieşim de pe şosea şi găsim un copac cu coroana foarte bogată. Ne adăpostim sub el. Durerea devine tot mai ascuţită. Nu pot să respir şi nu îmi dau seama de ce mi-e atât de rău. Privesc tot înainte şi încerc să uit de suferinţa pe care o simt în acest moment.

— Ai de gând să mai taci multă vreme? mă întreabă Alex.

— Steve a avut dreptate...

— Ce vrei să spui?

— Serveşti aceeaşi placă tuturor fetelor. Le agăţi de un cârlig, le faci un piedestal şi apoi le arunci. Din păcate, nu fac excepţie de la regulă.

— Baţi câmpii, zice Alex. Steve ţi-a spus asta doar pentru că e gelos.

— Gelos? Dar credeam că gelozia și iubirea nu înseamnă nimic pentru un mascul în călduri ca el!

— Te înșeli.

Rămân interzisă. Lui Steve îi place cu adevărat de mine? Nu pot să cred! Viața lui nu e decât un lung șir de aventuri de-o noapte și fără viitor cu toate fetele pe care le întâlnește în cale.

— Gloria, credeam că, venind cu mine, vei înțelege ce înseamnă o viață lipsită cu adevărat de sens și de speranțe, și vei sfârși prin a te întoarce acasă. Iar la vremea aceea îmi spuneam că toate se vor încheia cu bine pentru tine.

— Află că nu o să mă simt niciodată bine în vechea mea casă.

— Și Chad?

— Chad nu va fi suficient ca să le compenseze pe toate celelalte. Îți amintesc că, în afară de el, mai e mama, care e gata să se îndoape cu medicamente ca să poată trăi. Mai e și dragul de tata, care s-a autoproclamat tiran domestic. Și să nu uităm de minunata mea mamă vitregă! Nu vreau să mă întorc la ei. Mă simt bine cu voi și nu am nevoie de familia mea.

— Odinioară, vorbeam și eu la fel ca tine. Și te asigur că tatăl meu era mult mai rău decât al tău. Ne bătea de ne usca pe mama, pe sora mea și pe mine. La fiecare șase luni, mama ajungea la spital cu capul spart. O asemenea violență mă revolta teribil, așa că am fugit de acasă. I-am cunoscut pe Steve și pe Jey și muzica ne-a adus laolaltă. Am luat hotărârea să ne părăsim casele și să facem muzică. La început totul a mers bine, dar mi-am dat repede seama că am fost un ticălos că mi-am lăsat mama și sora cu monstrul ăla. Am hotărât să mă întorc și mi-am găsit casa în ruină. Părinții mei muriseră amândoi într-un incendiu și abia atunci am realizat ce cretin eram când spuneam că nu am nevoie de familie.

Sunt complet șocată de povestea lui Alex.

— Și sora ta? Unde-i?

— Vecinii mi-au spus că după incendiu a plecat nu se ştie încotro. Tot ce mi-a mai rămas de la ea sunt fotografiile alea.

— Asta înseamnă că... fata din fotografie e sora ta?

— Da. O cheamă Danna şi seamănă puţin cu tine. Acelaşi amestec de dezinvoltură şi forţă...

Acum ştiu totul despre el. Îi cunosc durerea, viaţa, tot ceea ce a pierdut. Mi-a dezvăluit toate punctele lui slabe.

— Alex, familiile noastre sunt diferite, iar cu a mea nu va fi niciodată aşa cum îţi imaginezi tu. Din contră. Sunt sigură că sunt încântaţi că nu mai sunt prin zonă. De aceea vreau să rămân cu voi.

Alex nu reacţionează în niciun fel, rămâne tăcut.

— S-a oprit ploaia, hai, trebuie să mergem, zice el brusc.

E adevărat, vremea s-a potolit, nici măcar vântul nu se mai aude vâjâind.

*

Pantofii îmi alunecă pe pământul noroios. Înaintăm cu mare greutate. Mă doare în continuare şi nu pot să nu mă gândesc la durerea asta care mă sfâşie şi îmi îngreunează mersul. Totuşi, încerc să mă prefac că totul e în regulă.

— Pot să te întreb ceva? zic eu.

— Sigur, doar azi e ziua întrebărilor, nu?

Râd, dar durerea mă chinuie, aşa că mă opresc brusc.

— Câţi ani ai?

— Bine, fie, se pare că a venit momentul să pun cărţile jos: am 26 de ani.

— Ce bătrân eşti! râd eu.

— Mulţumesc!

— Am glumit... 26 de ani... E o diferenţă de zece ani între noi... De aceea mă simt aşa de diferit cu tine, de parcă ai fi un prof sau chiar taică-meu.

El se opreşte.

— Şi eu mă simt diferit cu tine. E ca şi cum ai fi sora mea. Adică cel mai apropiat suflet din lumea asta.

Ceea ce îmi spune mă ia pe nepregătite.

— Nu ai încercat să o găseşti? îl întreb.

— N-ar avea niciun sens. Nu o să reuşesc niciodată.

— Şi dacă am încerca împreună?

Discuţia noastră este întreruptă brusc de o veste bună pe care o aşteptam de mult: a apărut o maşină pe şosea! Ne proţăpim în mijlocul drumului, şi începem să facem semne largi, să ne asigurăm că va opri.

Ceea ce, din fericire, şi face!

— Hei, ce faceţi aici pe vremea asta? întreabă şoferul, un tip la vreo 50 de ani.

— Am avut un accident, răspunde Alex. Ne puteţi lăsa în cel mai apropiat oraş?

— Urcaţi.

Contrastul faţă de temperatura exterioară este însemnat. Îmi încrucişez braţele şi îmi muşc buzele să nu urlu de durere, aşa de tare mă doare rana. Suspin adânc şi mă uit pe fereastră.

— Oklahoma nu e un paradis. Plouă mereu. Aţi urmărit buletinul meteo înainte de a porni la drum?

— Nu, zice Alex.

— Eram sigur! Asta înseamnă că nu sunteţi de pe aici.

„Poliţia caută în continuare un grup de cântăreţi nomazi pentru vânzare de substanţe ilicite. Conform datelor de care dispunem până la această oră, grupul ar fi format din trei tineri şi două fete. Nu dispunem încă de portretele lor robot. Dar rămâneţi pe recepţie", spune crainicul de la radio.

Mă apucă frisoanele. Schimb o privire îngrijorată cu Alex.

— Oare de ce tinerii ăştia nu vor să respecte legile şi intră cu capu-nainte în situaţii aşa de complicate?

*

Nu peste multă vreme, intrăm într-un orăşel. Mi-e teamă să mă uit în ochii oamenilor, căci am impresia că o să-şi dea seama imediat cine sunt şi vor suna pe loc la poliţie. După o conversaţie telefonică de câteva minute, Alex se întoarce la mine.

— L-am sunat pe Jey şi i-am spus unde suntem. Vin cât de repede pot să ne ia.

— Mi-e atât de foame, încât cred că o iau razna.

— Am văzut o cafenea în apropiere. Hai.

Stăm faţă şi faţă şi mâncăm hamburgerii pe care îi plătim cu banii scoşi din vânzarea drogurilor. Mâncarea mă face să uit pe moment de spasmele dureroase din pântece.

— Alex...

— Da? Pariez că mai ai câteva întrebări!

— Ai ghicit... Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Da, de muzică.

— Şi dacă ar fi să vorbim serios?

— Poate că da, am fost. Totuşi, încerc să evit sentimentul ăsta, nu de alta, dar ne face prea vulnerabili.

— După părerea mea, e mai bine să fii slab, dar iubit, decât singur până la sfârşitul zilelor.

— Când o să creşti, o să înţelegi că nu-i atât de simplu.

— Iar începi! Dar sunt deja mare şi înţeleg perfect lucrurile astea.

— A, da, serios?

— Absolut.

— Şi când te gândeşti că nici hamburgeri nu ai învăţat să mănânci cum trebuie, zice el, întinzând mâna să îmi şteargă maioneza de pe obraz.

— Şi ce-ai să faci, tăticule, ai să mă înveţi tu? răspund eu, îndepărtându-i mâna.

— Dar ce-i cu mutra asta posomorâtă? Zâmbeşte. Îţi poruncesc să zâmbeşti!

— Ei, nu zău!

Alex se ridică, îmi cuprinde faţa în palme şi îmi trage colţurile gurii cu degetele. Mă gâdilă şi râd.

— Aşa e mai bine, spune el.

Durerea ascuţită din pântece se intensifică şi ştiu că nu rezist mult. În câteva minute o să încep să plâng.

— Vin repede.

Mă ridic cu mare greutate şi mă duc la toaletă. Slavă cerului, nu e nimeni acolo. Mă îndrept spre oglindă, îmi scot haina şi observ că e îmbibată cu sânge. Mă privesc în oglindă şi văd că jumătate din rochie e şi ea plină de sânge. Desfac încet fermoarul de pe lateral şi văd că am un ciob mărişor din parbriz înfipt în abdomen, exact sub coaste! Durerea devine insuportabilă. Strâng din dinţi, mijesc ochii şi scot rapid ciobul. Urlu de durere, iar sângele gâlgâie. Din fericire, ciobul nu a intrat prea adânc, deşi să tot aibă vreo şase centimetri. Încerc să opresc valul de sânge cu şerveţele de hârtie, dar nu reuşesc. Izbucnesc în hohote de plâns de durere şi mă întreb cum de am rezistat atâta vreme. Îmi fac un pansament improvizat din şerveţele şi îmi închei rochia. Mă spăl pe mâini şi încerc să-mi canalizez energia pentru a-mi regăsi cât de cât forţele. Mă consolez spunându-mi că în câteva ore aş putea muri din cauza hemoragiei, ceea ce mi-ar permite să-mi aflu odihna veşnică mai curând decât am prevăzut, fără ca Alex să bănuiască nimic.

Mă întorc la masă. Mi-am strâns haina în jurul corpului, pentru ca Alex să nu vadă sângele de pe rochie.

— Mai vrei ceva? mă întreabă el.

— Nu. Totul e în regulă, răspund eu încet.

— Eşti palidă.

— Sunt obosită, atâta tot.

— Atunci hai să găsim un hotel şi să ne odihnim puţin până vin ceilalţi după noi.

Am ochii înceţoşaţi, îmi vâjâie capul, dar mă străduiesc să rezist. Alex mă ia de mână.

Cu ajutorul indicaţiilor oferite de un trecător, găsim repede un hotel. Pare mai curând o fermă abandonată decât un hotel confortabil, dar nu prea avem de ales. Acum mă simt uşoară, ca şi cum durerea ar fi dispărut complet. Deduc că sunt pe cale să părăsesc lumea asta, iar puterile încep să mă lase. Privesc în jos şi văd cum sângele mi se prelinge pe picior. Mă ghemuiesc şi Alex merge înainte fără mine.

— Ce faci?

— Îmi leg şireturile.

— Hai mai repede.

Încerc să-mi şterg repede sângele de pe picior cu poala hainei, dar nu reuşesc, iar sângele curge în continuare. Mă ridic, înaintez încet şi am impresia că plutesc. Capul mi se învârte cumplit, aud un ţiuit asurzitor în urechi şi îmi spun că probabil sunt senzaţiile pe care le ai înainte de a muri. Nici teamă, nici durere, doar un fel de imponderabilitate asociată cu moliciune, când te apropii de pacea veşnică.

Stau în picioare lângă Alex, care îi plăteşte recepţionerei camera şi primeşte cheia. Când ajungem în cameră, sunt convinsă că nu mai am mult de trăit. Nu mai am nici măcar puterea să respir.

— Nu-i prea rea odaia asta, zice Alex îndreptându-se spre baie, în vreme ce eu mă prăbuşesc pe pat.

Închid ochii.

E în regulă, Gloria. Încă puţin şi nu vei mai fi. Bietul Alex, va trebui să găsească o modalitate să scape de cadavrul meu. Dar o să se descurce el cumva.

— Vrei să faci un duş sau...

Alex se uită la mine. Starea mea mă dă de gol.

— Gloria...

Se apropie de mine, speriat.

— Mai târziu.

Îmi pune mâna pe frunte.

— Dumnezeule, arzi toată!

— Mi-e bine, nu trebuie decât să dorm puţin.

Atunci Alex îmi desface haina şi este îngrozit de ce vede.

— Drace! De ce nu ai spus nimic?

— Nu-i decât o rană mică.

Alex se îndreaptă grăbit spre uşă.

— Unde te duci?

— La recepţie. Ai nevoie de un doctor.

— Alex, suntem căutaţi! Dacă chemi un doctor, o să aducă poliţia după el...

— Nu-mi pasă de poliţie! Dacă trebuie, le spun că sunt singurul vinovat de toată povestea asta.

— Alex, nu, te rog! strig eu, prăbuşindu-mă la podea.

Alex fuge spre mine şi mă prinde în braţe.

— Gata, o să fie bine, şopteşte el, mângâindu-mi obrajii.

— Vreau... să... mor.

— Cum?

— Lasă-mă să... mor.

— Delirezi.

— Nu... Îţi aminteşti ce ai spus? Că dacă erai în locul meu, te-ai fi sinucis? Ei bine... acum exact 35 de zile am hotărât să o fac... Mi-am acordat un răgaz de 50 de zile, dar vreau să mor mai repede, nu-i mare lucru, nu?

Auzindu-mă, Alex face ochii mari.

— Ce prostuţă eşti! spune el, sărutându-mă pe frunte.

— Lasă-mă... să... mor.

— Gloria... Uită-te la mine... Gloria!

Totul se întunecă şi îmi pierd cunoştinţa.

*

— Nu a pierdut foarte mult sânge. Bine că m-aţi chemat la timp, altfel ar fi fost nevoie de o transfuzie la spital. Dar e tânără, se va vindeca.

Un domn chel, cu ochelari, e lângă pat, pe masă sunt împrăştiate instrumente medicale. Sunt aproape goală sub cearşaf.

— Acum trebuie să mergem la spital, copila are nevoie de odihnă şi trebuie pusă sub supraveghere medicală.

— Nu am putea să sărim peste spital? Am eu grijă să stea liniştită şi am să urmăresc cum evoluează starea ei.

În cameră se lasă o linişte mormântală.

— De ce vă uitaţi aşa la mine? îl întreabă Alex pe doctor.

— Pentru că povestea asta mi se pare ciudată. Rana fetei seamănă cu o rană de cuţit şi faptul că m-aţi adus aici în cel mai mare secret...

— Insinuaţi că eu aş fi rănit-o?

— Da. În plus, am auzit că o fată cu părul albastru ar fi căutată de părinţi...

— El nu are nicio vină, rostesc eu cu greutate.

— Gloria, mă descurc eu singur cumva, zice Alex, dându-i doctorului un pumn zdravăn, care îl lasă inconştient. Cum te simţi?

— Merge.

Alex se aşază lângă mine.

— Acum, ascultă-mă bine: uită de prostia asta cu sinuciderea. Trebuie să trăieşti. Viaţa ta abia începe.

— Nu ai niciun drept să hotărăşti ce să fac cu viaţa mea. Speram să mă răzgândesc cumva în astea 50 de zile, dar în loc de asta, am găsit o sumedenie de motive în plus ca să-mi închei socotelile cu viaţa.

Mobilul lui Alex sună.

— Da. Bine, ieşim imediat.

Alex închide telefonul.

— Era Jey. Sunt jos.

— Perfect. Acum trebuie să plecăm înainte ca doctorul să-şi revină.

Mă ridic încet din pat. Doctorul mi-a făcut o injecţie şi mi-a mai amorţit durerea. Îmi trag rochia pătată de sânge; pun haina deasupra. Ies încet din cameră, iar Alex mă prinde de braţ.

— Să ştii că aş vrea să devin un motiv pentru care să trăieşti.

*

Ce fericită sunt să-i revăd pe toţi şi să plecăm cu rulota noastră! Vreau să uit cât mai repede coşmarul pe care l-am trăit alături de Alex.

— În sfârşit! chicoteşte bucuros Jey, venind spre noi.

Ne îmbrăţişează, pe mine şi pe Alex.

Rebecca iese din rulotă.

— Gloria!

Se repede la mine şi e cât pe ce să mă doboare.

— Becks!

Ne îmbrăţişăm.

— Am crezut că înnebunesc fără tine.

— Cum aţi reuşit să scăpaţi? îl întreabă Alex pe Jey.

— Pe uşa de serviciu. Apoi ne-am ascuns într-o casă părăsită până când s-au mai potolit lucrurile, după care ne-am întors la hotel să ne luăm lucrurile. Şi iată-ne aici!

— De acum înainte, nu mai vindem droguri! Muzica e vocaţia noastră. Nu trebuie să uităm asta, spune Alex.

Braţ la braţ, ne îndreptăm către rulotă. Observ că Steve nici măcar nu a venit în întâmpinarea noastră. O fi supărat pe mine la fel de mult ca pe Alex? S-ar părea că m-am înşelat în privinţa lui.

*

Îmi cercetez rana, cusută destul de neîngrijit. Pare aşa de mică, încât nici nu-mi pot imagina că a fost cât pe ce să mor din cauza ei. Sunt încă slăbită, chiar dacă mă simt ceva mai bine după ce am făcut un duş şi mi-am schimbat hainele. M-am îmbrăcat cu un tricou larg, de-al lui Alex. E foarte comod.

— Gloria, băieţii sunt la masă. Vii?

— Sigur că da.

Îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit atmosfera asta! Suntem în bucătărie. Mâncăm, vorbim şi râdem împreună. Nu fugim de poliţie, nu împuşcăm criminali şi nu ne zbânţuim pe muzica vreunui club de noapte.

Steve iese din cabina şoferului şi se îndreaptă către camera lui. Jey îl opreşte.

— Steve, nu vrei să stai puţin cu noi, măcar din politeţe, dacă nu din alt motiv?

— Nu.

— Ce are? întreabă Becks.

— Mă duc să vorbesc cu el.

Alex se ridică de la masă şi se duce în camera lui Steve.

După câteva clipe, mă ridic şi eu şi mă postez în dreptul uşii lui Steve. Întorc capul spre Jey şi Rebecca, care nici măcar nu au observat când m-am ridicat. Râd, vorbesc şi am impresia că Rebecca şi-a atins scopurile.

— Ce s-a întâmplat? îl aud pe Alex întrebând dincolo de uşă.

— Nimic.

— Steve, te porţi ca un puşti de 15 ani!

— M-ai... m-ai lovit din cauza unei gagici! Nu ai mai ridicat niciodată mâna asupra mea. Eram ca fraţii. Acum totul s-a schimbat.

— Steve, ştii foarte bine că nu e o „gagică" oarecare. Fata asta mi-e dragă.

Tăcere.

— Poate, dar acum nu mai contează. Ea te-a ales pe tine. Toată lumea te preferă pe tine. Eşti aşa de super mişto, că în afară de tine nu mai există nimeni şi nimic.

— Dar eu simt cu totul altceva pentru Gloria. Când am văzut-o prima oară, am crezut că e o fată ca oricare alta. Stătea în mijlocul mulţimii, ne asculta cântând, gândindu-se probabil ce tipi mişto suntem. Dar când m-am dus la ea după concert, mi-am dat seama că m-am înşelat. E complet diferită şi are o grămadă de probleme de care nimănui nu-i pasă. Mă face să mă gândesc la sora mea. O solitară care urăşte un pământ întreg. Când am sărutat-o, mi s-a părut că o sărut pe Danna... Aşa că, dacă vrei să fii cu ea, cucereşte-o. Eu nu îţi stau în cale.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Rămân acolo, lipită de perete, şi îmi repet în sinea mea ceea ce tocmai am auzit.

Dragul meu jurnal!

Ziua de azi completează seria celor mai tragice zile din viaţa mea. Da, sigur că au existat şi momente bune în astea ultime 35 de zile. L-am revăzut pe Adam, prietenul meu din copilărie, am adoptat un pisoi, am fost la Paris, am avut o întâlnire cu Matt, am petrecut o noapte cu Chad, am cunoscut-o pe Rebecca. Sunt întâmplări pe care nu le voi uita niciodată.

Dar acum totul a redevenit întunecat şi un sentiment straniu mă macină. Alex mă tratează ca pe o soră. Mi-e foarte drag, iar ceea ce s-a întâmplat cu familia lui e teribil. Nu am avut niciodată fraţi sau surori. Nu ştiu cum e atunci când iubeşti pe cineva apropiat şi ai grijă de el. Nimeni nu m-a tratat ca pe o soră şi nu ştiu ce ar trebui să cred despre asta.

Dar nu ăsta e cel mai grav lucru. I-AM POVESTIT LUI ALEX DESPRE PLANURILE MELE DE SINUCIDERE. Acum o să mă supravegheze în permanenţă ca nu cumva să fac vreo prostie. Unde mi-o fi fost capul când i-am spus totul?

Acum îmi va fi şi mai greu să părăsesc această lume. Sper, totuşi, că voi reuşi.

Nu mai am decât 15 zile de trăit.

Ziua 36

Pielea din jurul cicatricei se întinde când respir adânc. Simt o atingere de mână şi deschid cu greu ochii. În cameră e întuneric, maşina staţionează şi abia recunosc persoana care se află în faţa mea.

— Alex? întreb eu în întuneric.

— Şşşt..., răspunde el, obligându-mă să mă ridic. Hai să mergem.

Ca să nu trezim pe nimeni, ieşim tiptil din cameră. În treacăt, mă uit la ceas.

— E cinci dimineaţa?! Tu chiar vrei să omori o viitoare sinucigaşă?! exclam eu râzând.

Alex deschide trapa, trage scara şi iată-ne pe acoperişul maşinii.

Acum înţeleg de ce m-a trezit atât de devreme. Ca să văd răsăritul, care oferă un spectacol magnific, cu un cer în tonuri de roz, portocaliu şi galben. Soarele se ascunde în spatele liniei munţilor, în liniştea şi răcoarea pătrunzătoare a dimineţii. Mi se taie răsuflarea în faţa acestui peisaj de o rară frumuseţe.

— Uau, exclam eu, privind în jur.

— E frumos, nu?

— Foarte.

Stăm ghemuiţi pe acoperiş.

— Ştii, nu izbutesc să-mi revin după ceea ce mi-ai destăinuit ieri. Să plănuieşti să te sinucizi peste 50 de zile! Dar de ce?

— Aşa am hotărât eu.

— Te-ai gândit la durerea provocată părinţilor şi prietenilor?

— Da. Tata are o nouă iubită, aşa că pentru el nu sunt decât o povară. Poate o să fie trist o săptămână, dar după asta o să-şi reia viaţa obişnuită. Mama e bolnavă şi timp de 16 ani a spus mereu că mă urăşte şi regretă că nu a scăpat de mine din ziua în care a aflat că e însărcinată. Bunica se căsătoreşte şi mă bucur pentru ea, căci asta o s-o ajute să mă uite. Cât despre prieteni, aş putea spune că nu prea am. Fosta mea cea mai bună prietenă ar fi în stare să mă îngroape de vie, iar pe Rebecca o cunosc de puţină vreme. Aşa că o să-şi revină uşor după moartea mea. Iată, nu există niciun suflet pentru care să vreau să trăiesc în continuare.

— Uită-te la răsăritul ăsta. E a opta minune a lumii. Pentru aşa ceva merită să trăieşti. Trebuie să te bucuri de fiecare dimineaţă, de fiecare răsărit, de muzică, de libertate. Nu ai nevoie de oameni ca să fii fericită. Crede-mă.

— Alex, nu ne cunoaştem decât de câteva zile. De ce ai atâta grijă de mine?

— Pentru că nu pricep de ce o fată dinamică şi sănătoasă ar vrea să-şi pună capăt zilelor.

— Dar nu asta e problema: e viaţa mea şi e dreptul meu să hotărăsc dacă vreau să mor sau să trăiesc.

— Oricum nu am de gând să te las să faci una ca asta.

— Dar eu nu vreau să trăiesc. Ce sens are viaţa asta a noastră? O să ne petrecem restul zilelor în căutare de oraşe interesante, pierzând vremea prin cluburi de noapte, bând alcool şi consumând droguri? Asta numeşti tu viaţă?

— Orice-ar fi, dacă te sinucizi, e un fel de recunoaştere a slăbiciunii.

— Nu-mi pasă. Da, sunt slabă şi nu mai vreau să trăiesc.

Între noi se lasă tăcerea, o tăcere netulburată de nimic câteva minute bune. În cele din urmă, se aude zgomotul unei brichete. Alex îmi dă o ţigară, trag un fum.

— În mod normal, înainte de a muri, oamenii fac o listă cu ceea ce ar vrea să facă înainte de marea plecare.

— Am făcut aproape tot ceea ce mi-am propus să fac înainte de moarte. Am fost la Paris. M-am sărutat cu băiatul visurilor mele. I-am spus tatei tot ce-am avut pe suflet vreme de 16 ani. Am încercat toate drogurile posibile şi imposibile, şi am cunoscut nişte rockeri mişto.

— A mai rămas ceva de făcut?

— Păi... nu ştiu. Poate să fac surf.

— Vorbeşti serios? Ai trăit toată viaţa ta în Florida şi nu ai făcut niciodată surf?

— Uite că nu.

— Un motiv în plus ca să nu mori acum.

Trag încă de patru ori din ţigară şi privesc cum se înalţă spre cer rotocoalele de fum.

— Ce-ţi face cicatricea?

— Se vindecă. Încă mă doare, dar nu cine ştie ce. Şi tu? Ce-ţi face braţul?

— Bine... Ascultă, dacă vrei să mori, de ce ai ieşit din maşină? Ai fi putut sări în aer odată cu ea şi toate problemele tale s-ar fi rezolvat.

— Dar ai fi murit şi tu, şi nu vreau să trag pe nimeni după mine în cădere.

*

Mă trezesc. Camera e mai luminoasă acum. Au trecut cel puţin cinci ore de la discuţia cu Alex. Rebecca nu e aici. Mă ridic, deschid uşa. Jey şi Alex au dispărut. Aud zgomot dinspre bucătărie. E Steve. Stă lângă maşina de gătit, gol, doar cu un prosop înnodat în jurul taliei.

— Unde sunt? întreb.

— Habar n-am.

Zăresc un bilet lângă el: „Suntem la cumpărături, ne întoarcem repede." Aşa deci, nu are habar unde sunt? Simt că ar face orice să se răzbune că eu, o puştoaică, am îndrăznit să-i dau papucii.

— Ai putea să te îmbraci şi tu.

— Aşa deci, corpul meu te deranjează? Dar acum două zile îl atingeai cu plăcere.

Mă întorc spre el.

— Hotărât lucru, arăţi ca naiba. Mă întreb cum am putut să mă culc cu tine.

— Am rănit cumva susceptibilitatea domnului în fundu' gol? i-o întorc eu rânjind.

— Nu ajungi nici măcar la gleznele celor mai multe gagici cu care m-am culcat.

— Asta să fie consolarea ta!

Deschid frigiderul ca să iau jambon, dar Steve mi-o ia înainte şi îmi smulge carnea din mână.

— Păcat că nu-i destul pentru amândoi!

— Îţi baţi joc de mine?

— Hei, iubi, nu eşti singură aici, suntem o familie numeroasă, cu multe guri de hrănit.

Mai am puţin şi-l strâng de gât. Mă îndrept spre maşina de gătit, iau cafetiera, dar Steve mă împinge.

— Regret, nu am făcut decât pentru mine.

Rânjeşte cinic şi pleacă în camera lui. Îmi iau o caserolă cu salată din frigiderul aproape gol. Îmi chiorăie maţele de foame. Caut o furculiţă, gust salata, dar constat că e acoperită de mucegai!

— Ca să ştii şi tu, salata aia stă de trei săptămâni în frigider! îmi aruncă Steve, scoţând capul pe uşă.

Văzându-mă crispată de dezgust, începe să râdă ca un nebun. Ce dimineaţă minunată!

Dragul meu jurnal!

Steve mă urăşte. Nu ştiu cât o să dureze povestea asta, dar sunt sigură că va face totul ca să dispar din vieţile lor. Alex încearcă în continuare să mă convingă să nu mă sinucid şi deja m-am săturat. E singurul om care îmi cunoaşte intenţiile. Am făcut o mare greşeală dezvăluindu-i planurile mele, căci acum va trebui să ascult zilnic lecţiile lui de morală despre frumuseţea vieţii şi prostia mea de a mă încăpăţâna să o părăsesc.

Mi-e greu să merg. Zac de o oră în pat şi aţipesc, când şi când. Nu vreau să ies din cameră pentru că nu am chef să dau nas în nas cu Steve şi să-i aud glumele cretine. Dacă mai născoceşte vreuna, am să-i trântesc un şut între picioare.

Mai am 14 zile de trăit.

*

— Hei, trântorule, scularea! strigă Rebecca, încercând să mă trezească. Am ajuns în sfârşit într-un orăşel care pare drăguţ!

— Becks, mă doare capul, nu urla aşa, te rog frumos.

— Scuze. Nu te simţi bine?

— Totul e în regulă. Numai că încerc să-mi revin după un accident de maşină căruia i-am supravieţuit printr-o minune. Oricum, nimic grav.

Becks râde.

— În timp ce dormeai, am luat cardul lui Tezer şi m-am dus la cumpărături. Te superi?

— Dacă tot ai făcut-o, de ce mai întrebi?

Atunci, Rebecca pune pe pat un morman de sacoşe de la diverse magazine.

— Am cumpărat rochii, tricouri şi blugi. Cred că avem aceeaşi mărime, le putem îmbrăca pe rând. M-am săturat să port mereu aceleaşi haine, aşa că am hotărât să reînnoiesc garderoba.

— Bună idee!

— Iartă-mă, cred că nu ar fi trebuit să-ţi iau cardul fără să-ţi cer permisiunea.

— Stai liniştită, nu e nicio problemă.

— Te las să probezi ce am cumpărat. Că tot veni vorba. E o petrecere în seara asta, pe rivieră. Vii cu noi?

— Nu. Aş vrea să mă odihnesc, să am măcar o zi liniştită.

— Cum vrei.

Becks începe să aranjeze hainele noi într-un dulăpior glisant.

— Eşti fermecătoare, zic eu.

— Asta pentru că acum ştiu ce înseamnă să fii fericită. Şi asta numai mulţumită ţie.

Becks împinge sacoşele la o parte şi se întinde lângă mine în pat. O îmbrăţişez.

— Eşti cu Jey?

— Încă nu, dar ne înţelegem aşa de bine. Ştii, înainte mă temeam să stau de vorbă cu băieţii, credeam că toţi vor doar un singur lucru... Dar Jey nu e aşa.

— Becks, nu poţi fi niciodată sută la sută sigură de cineva.

— Dar tu eşti cea care a vrut să fim împreună...

— Da, am vrut... şi vreau în continuare. Dar cel mai mult îmi doresc să fii fericită şi să nu te trădeze nimeni, aşa cum am păţit eu.

— Câtă vreme eşti aici, eu sunt fericită.

O strâng pe Rebecca în braţe.

— Vrei să te întorci acasă? o întreb.

— Da... Dar nu acum. Poate peste un an. Am să mă întorc la Brevard şi am să-i arăt mamei cât m-am schimbat. Iar tu?

— Nu ştiu... Într-un an se pot întâmpla atâtea.

— Ia gândeşte-te. Când ai să te întorci acasă, probabil că tatăl tău o să leşine de fericire. Toată lumea ne va fi crezut moarte, iar noi vom fi acolo, mai vii ca niciodată, libere şi fericite!

„Libere şi fericite." Cuvintele astea îmi răsună multă vreme în minte.

*

Deschid ochii, e întuneric. Mă uit la ceas şi constat că nu e decât zece seara. Îmi dau seama că am dormit toată ziua. Mă doare tot corpul şi asta din cauză că am stat prea mult în pat. Ies din cameră. În rulota noastră e linişte deplină. Toţi s-au dus la petrecere. Mă gândesc cum mi-aş putea ocupa timpul aşa, singură cum sunt. Nu mai am prea mult de trăit, iar eu am zăcut toată ziua în pat. O să am destulă vreme să mă odihnesc în mormânt. Acum trebuie să mă distrez! Mă grăbesc la duş. Îmi scot hainele mototolite şi ceea ce văd în oglindă mă sperie. Nu e părticică din corpul meu care să nu fie acoperită de răni sau de vânătăi. E un spectacol sinistru. Dau drumul la robinet, cercetându-mi cicatricea. Începe să mă usture şi închid ochii. E o adevărată tortură, căci orice mişcare, cât de mică, îmi provoacă o durere aproape insuportabilă.

*

Deschid dulapul şi inspir mirosul plăcut al hainelor cumpărate de Becks. Le cercetez pe toate şi aleg o rochie neagră cu mâneci lungi, dintr-un material moale şi cald. E exact ce îmi trebuie pentru a-mi ascunde vânătăile. Mă pieptăn şi trag rochia pe mine, dar am senzaţia că nu fac decât să confirm spusele lui Steve, care mi-a trântit în faţă că arăt ca naiba.

*

Pornesc pe o străduţă întunecată şi mă las condusă de muzică. Oraşul acesta e mult mai mare decât celelalte prin care am trecut. E înconjurat de munţi, ceea ce e o noutate faţă de Florida, care oferea imaginea unor întinderi nemărginite, ce

dădeau spre un ocean la fel de nesfârşit. Aici, spaţiile sunt mai mici.

— Hei, păpuşico, vino-ncoace, nu te teme! mă fluieră patru tipi de pe partea cealaltă a drumului.

„Ticăloşilor", îmi spun în sinea mea, grăbind pasul. Câteva minute mai târziu, sunt pe plajă. Spectacolul care se deschide în faţa ochilor mei e grandios, cu munţii şi cerul înstelat care se reflectă în apă. Oamenii dansează pe nisip, în jurul mai multor focuri de tabără, pe ritmurile îndrăcite ale melodiilor alese de un DJ.

Plaja e plină de oameni beţi şi drogaţi, copleşiţi de problemele lor, dar care în aceste clipe preferă să le dea uitării.

În zăresc pe Alex în mijlocul unui grup şi îl strig. Se întoarce spre mine şi observ imediat ochii înroşiţi de aburii alcoolului şi privirea tulbure.

— Ia te uită, s-a trezit frumoasa din pădurea adormită?

— Nu am fost niciodată la o petrecere pe plajă.

Ştiu că asta poate părea ciudat. Am trăit toată viaţa în Florida, statul în care petrecerile pe rivieră sunt la ordinea zilei, dar în general am stat închisă în casă. Mama mi-a interzis mereu să merg, iar singurele petreceri la care am reuşit să ajung pe ascuns au fost cele organizate de Tezer.

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le-ai încercat şi tu vrei s-o termini cu toate?

— Nu vrei să vorbim despre altceva?

Mă uit în jur, o caut pe Becks din priviri, dar Alex îmi distrage atenţia.

— Hai.

Mă ia de mână şi mă trage după el. Împingem oamenii, ne croim drum prin mulţime şi urcăm pe podiumul din lemn unde un DJ şi-a stabilit cartierul general.

— Eşti nebun! Ne vede toată lumea! protestez eu, dar nu-mi pot reţine zâmbetul.

— Imaginează-ţi că nu e nimeni în jur şi muzica asta cântă doar pentru noi toată noaptea.

Mă cufund încet în atmosfera acestei nopţi de sărbătoare şi, cu toate că mă mişc greu, încerc să dansez.

Auzim o voce de jos, care strigă la noi:

— Hei, voi doi, daţi tot ce aveţi mai bun acolo, sus!

Mă las în voia muzicii, mă uit la Alex, el se uită la mine, şi avem senzaţia că suntem starurile petrecerii.

— Cum era chestia aia pe care mi-ai arătat-o?

Cu o mână mă cuprinde de talie, cu cealaltă mă ia de mână. În ciuda muzicii de club de noapte care nu se pretează deloc, improvizăm un vals. Rezultatul e destul de absurd, dar măcar aşa avem posibilitatea să scăpăm de tensiunea acestor ultime zile.

— Eşti un elev talentat, îi spun.

Mai facem câţiva paşi de dans, iar DJ-ul adaptează muzica dansului nostru. Chipul lui Alex se întunecă brusc.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nimic. Am făcut o mişcare prea bruscă.

Dar după expresia lui îmi dau seama că îl doare ceva.

— Eşti sigur?

— Da. Hai mai bine să bem ceva.

Coborâm de pe podium şi ne îndreptăm spre bar. Pierdem câteva minute trecând în revistă băuturile şi în cele din urmă ne oprim la votcă. Barmanul ne aduce două pahare cu gheaţă, respirăm adânc la unison şi le dăm peste cap dintr-o înghiţitură. Votca ne arde mai întâi esofagul, apoi ni se urcă la cap. Ne privim şi râdem de mutrele noastre crispate. Îmi pierd echilibrul şi mă agăţ de Alex. Buzele noastre se unesc într-un sărut. Închid ochii, dar Alex mă împinge.

— Gloria, nu trebuie.

— De ce?

— Ştii de ce.

— Alex, dar nu sunt sora ta!

— Ştiu.

— Şi atunci de ce mă tratezi ca pe un copil?

— Pentru că ştim amândoi ce se va întâmpla după acest sărut.

— Şi ce dacă?

— Gloria, nu vreau să te tratez la fel ca pe toate celelalte fete cu care m-am culcat. Tu eşti altceva, eşti specială.

— Şi ce-i aşa de special la mine, mă rog?! Mai bine îmi spui că nu te atrag, ar fi mai simplu.

Alex rămâne tăcut câteva clipe. Mă priveşte fix în ochi şi spune:

— Da, asta e, nu mă atragi.

Simt un gol în mine care nu va putea fi niciodată umplut. Mă întorc şi plec. El nici măcar nu încearcă să mă oprească. Doamne, Gloria, dar ce a fost în capul tău? Nu o să ai niciodată un tip ca Alex. Nu meriţi decât tipi ca Matt, băieţi frumoşi, bogaţi şi răsfăţaţi. Nu meriţi decât laşi şi trădători, care sunt gata să te abandoneze la primul impas, doar ca să-şi salveze reputaţia de doi bani.

Zăresc o fată într-o rochie albastră care dansează. E Rebecca.

Mă apropii de ea, dar nu mă observă. Are ochii închişi şi bănuiesc că e deja ameţită de alcool.

— Văd că te distrezi, îi spun.

— Gloria, ai venit! Am ştiut eu că rochia asta o să-ţi stea minunat. Ai băut vreodată absint?

— Da..., răspund eu, încercând să-mi alung din gând amintirea serii blestemate petrecute cu Nick.

— E o porcărie de prima mână, dar are un efect beton, spune ea, râzând.

— Nu te mai recunosc.

Pentru o secundă, mi se pare că rolurile noastre s-au inversat. Înainte, ea era cea care mă privea cu dispreț și fără să mă înțeleagă.

— Vrei? mă întreabă, arătându-mi sticla de absint.

— Nu, mi-am luat porția pe ziua de azi. Nu vrei să mergem să ne plimbăm?

— Nu, am plănuit deja să mă duc cu Jey. Să privim stelele, să ascultăm valurile, e foarte romantic... Nu te superi, nu?

— Sigur că nu.

Jey se apropie de noi.

— Îmi pare rău, Gloria, dar trebuie să o răpesc frumusețea asta pentru câteva clipe, spune el.

Rebecca râde și amândoi se îndepărtează de mine dansând.

Mă simt oarecum stânjenită. Sunt condamnată definitiv la singurătate? Becks se schimbă încetul cu încetul și se desprinde de mine. Steve mă urăște și nu se dă în lături de la nimic ca să mi-o arate; cât despre Alex... prefer să nu vorbesc despre el. Îl zăresc în mulțime, îmbrățișând două fete deodată. Mă dezgustă. Înaintez și vreau s-o iau spre plajă, dar îl aud pe Steve în spatele meu:

— Așa deci, Alex, prietenul și eroul tău te-a părăsit?

Mă întorc.

— Mă urmărești? îl întreb.

— Pfff... De ce aș urmări una ca tine?

— „Ca mine"? Cum adică?

— O fătucă a cărei viață intimă e o adevărată catastrofă.

— Știi, sentimentele noastre sunt reciproce, eu nu suport tipii care se cred perfecți, iar în realitate nu sunt decât niște javre în călduri.

— Ia te uită, iubi s-a enervat.

— Mi-e silă de tine.

Dau să plec, dar îl aud:

— Mă întreb ce-o fi găsind Alex la tine...

— Dar tu? îl întreb eu, întorcându-mă brusc.

— Nu mă atrage absolut nimic la tine.

— Zău? Nu prea ştii să minţi. Te-am auzit ieri, când vorbeai cu Alex.

Steve se apropie de mine.

— Dar asta nu te face mai frumoasă. Nu ai un corp prea grozav şi, pe deasupra, eşti şi foarte enervantă. Doar un imbecil s-ar putea îndrăgosti de tine.

Cuvintele lui mă rănesc teribil şi sunt gata să izbucnesc în plâns în faţa lui ca un copil neajutorat. Mă abţin şi mă mulţumesc să mă uit la el cu ochii mijiţi, ca să-mi ascund ura şi resentimentul.

— Mulţam, Steve, chiar ştii cum să faci complimente unei fete. De aceea eşti mereu singur şi nu regulezi decât curve sau fete fără apărare.

Mă întorc să plec, iar el strigă după mine:

— Nici măcar fund ca lumea n-ai!

— Iar tu, tu ai un mic...

— Cum?!

— Un creier mic, Steve, un creier mic!

*

Muzica se aude tot mai stins cu fiecare pas pe care-l fac. Străzile sunt aproape pustii. Adulţii dorm liniştiţi pe la casele lor, iar tinerii sunt toţi pe plajă. Mă însoţeşte doar umbra mea.

— Hei, uitaţi, ea e!

Am mai auzit vocea asta. Mă întorc şi văd aceiaşi tipi care m-au acostat la petrecere. Grăbesc pasul, dar toţi patru fug spre mine.

— Nu aşa repede, iubi.

Duhnesc cumplit, sunt groaznic de murdari şi mi-e teribil de scârbă de ei.

— Ia uitaţi ce păr are, e de pe altă planetă? întreabă unul cu o voce ascuţită.

Celălalt mă apucă de braţ şi îmi răsuflă-n faţă. Închid ochii dezgustată şi încerc să mă eliberez prin toate mijloacele posibile.

— Hei, băieţi, o să ne distrăm, nu glumă, zice el.

— Numai că acum mă grăbesc, spun eu, dându-i cu sete un şut între picioare.

Dar un alt netrebnic din gaşcă mă împinge şi cad pe asfaltul ud. La durerile de ieri se adăugă încă una. Încep să respir profund. Doamne, de ce numai mie mi se întâmplă toate?

— Dacă domnişoara refuză compromisul, va trebui să procedăm altfel.

Încerc să-mi adun toate puterile pentru a mă ridica, dar nu reuşesc. Mai bine ar face să mă omoare pe loc. Pe neaşteptate, aud o voce care vine de la câţiva metri distanţă:

— Hei, băieţi, nu credeţi că exageraţi?

Ridic capul şi îl văd pe Steve, care zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Nu vreţi să jucaţi un joc care se cheamă „cum să ocheşti ouăle unui netrebnic"? Hai, care e primul?

— Cară-te, tâmpitule.

Steve scoate pistolul.

— Gata, începe jocul.

Trage în aer şi tipii fac literalmente pe ei de frică.

— Hei, fugiţi! urlă unul.

Steve fuge după ei ca să se asigure că au dispărut definitiv, apoi se întoarce la mine.

— Îţi dau mâna sau poţi să te ridici singură?

Izbutesc, cu mare greutate, să mă ridic, şi încerc să-mi curăţ rochia de noroi.

— Ia zi, nu cumva mă urmăreai aşa, din întâmplare?

— Nu, mă întorceam la rulotă.

Mă încearcă un sentiment de animozitate amestecată cu recunoștință după tot ceea ce a făcut pentru mine.

— Știi ceva... Am înțeles că mă urăști. Așa că, pentru liniștea noastră, a amândurora, îți propun să ne ignorăm reciproc.

Steve nu răspunde. Se apropie de mine și mă privește în ochi.

— Ce-i? Ce mai vrei? Hai, spune-mi că sunt urâtă și te dezgust. Hai, spune! strig eu, dar Steve mă strânge la piept și mă sărută.

Nu-mi dau seama ce vrea să facă, așa că îl împing.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt un imbecil.

Fraza rostită de Steve - „doar un imbecil s-ar putea îndrăgosti de tine" - îmi revine-n minte și încep să înțeleg. Steve așteaptă un răspuns de la mine, dar eu rămân stană de piatră. De asta și-a bătut joc de mine, m-a umilit, m-a necăjit în dimineața asta, cu micul dejun? Pentru că încerca să-și ascundă sentimentele?

— Nici măcar nu ți-am mulțumit.

— Las-o baltă.

Îl iau de mână.

— Termină, Steve, încetează odată cu rolul ăsta de blond egoist căruia nu-i pasă de nimeni. Ești un om bun, simt asta, dar te ascunzi după o mască.

El mă privește lung și oftează:

— Oh, Doamne, cum m-oi fi putut eu îndrăgosti de o puștoaică?!

Mă îndepărtez de el și iată-ne întorși de unde am plecat.

— Într-adevăr, mare greșeală... Ești un tip mișto, un fustangiu înveterat, toate fetele se dau în vânt după tine...

— TOATE, în afară de tine..., zice Steve, făcând câțiva pași spre stânga.

— Rulota e în cealaltă direcție, îi atrag eu atenția.

— Vreau să-mi continui jocul.

— Poate nu e o idee prea bună? zic eu, grăbindu-mă să-l ajung din urmă.

— Îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-aş fi urmărit? Fără doar şi poate ticăloşii ăştia ar fi făcut tot ce-ar fi vrut cu mine. Prefer nici să nu mă gândesc la asta.

— Atunci unde mergem?

— Am văzut unul despărţindu-se de ceilalţi şi fugind spre un bar din apropierea intersecţiei.

Peste cinci minute, intrăm în barul cu pricina. Sunt furioasă şi îi urăsc pe toţi nemernicii care stau şi ciocnesc în locul ăsta sordid.

— Uite-l, şopteşte Steve.

Îl zăresc şi eu pe unul dintre cei care m-au agresat. Sărută o fată în apropierea toaletelor. Steve strânge pumnii, dar îl opresc.

— Stai, cu ăsta mă descurc eu.

— Uau, iubi, mereu surprinzătoare.

— Dă-mi pistolul.

Steve îmi dă arma şi mă îndrept spre toaletă. Îl bat pe umăr pe nenorocit.

— Hei, iată-te din nou. Nu vii cu noi?

Arborez un zâmbet de faţadă, deschid uşa toaletei, el intră, iar eu îl urmez.

— Şterge-o, îi spun curvei pe care o pipăia adineauri.

Închid uşa, el se descheia deja la pantaloni.

— Hai, dezbracă-te.

Văd că îi lipseşte un dinte din faţă. Pare a avea în jur de 30 de ani. Nu am cuvinte să descriu cât mă scârbeşte faptul că mă aflu aici, cu el. Scot pistolul şi îl îndrept spre el. Rămâne încremenit de spaimă.

— Hei, ce te-a apucat?

Nu răspund. Îmi tremură mâinile, dar nu de frică, ci de furia care clocotește în mine. Înaintez până la ușă cu pași mici.

— Nu mișca. Lipește-te de perete, hai, repede!

— Dar ce am făcut? Nu ți-am făcut nimic, ei m-au forțat, îți jur!

Îi scot portofelul din buzunar, dar nu are bani. Văd o fotografie sub o folie transparentă. O fotografie cu el, soția și copilul lui! Gândul mă duce imediat la tata. În vreme ce nevasta și copilul îl așteaptă acasă, nenorocitul ăsta agață tot ce mișcă! Cât îi urăsc pe nemernicii ăștia!

— Ticălosule..., spun eu printre dinți.

— Ia tot ce vrei, dar nu mă omorî! Am un copil!

Abia acum își amintește, javra ordinară.

Ridic mâna și îl lovesc zdravăn cu patul revolverului în tâmplă, după care scot un oftat adânc. Ies din toaletă, aerul închis amestecat cu miros de alcool și de țigări mi se urcă la cap. Îl văd pe Steve la tejghea. De îndată ce mă vede și el, vine spre mine. Ieșim, iar aerul proaspăt mă izbește direct în față.

— Ești rapidă, nimic de zis.

Privesc într-o parte.

— Te-a atins?

— Nu... Ține, îi spun eu, întinzându-i pistolul.

— Ne întoarcem la rulotă sau mergem pe plajă?

— Am o idee mai bună.

— Spune, sunt ochi și urechi.

— Știu un joc care se numește „adevăr sau provocare".

— Tu vorbești serios? hohotește Steve.

— Adevăr sau provocare, Steve?

— Adevăr, zice el șovăielnic.

Îmi iau un răgaz de câteva clipe ca să mă gândesc la o întrebare.

— Cum o chema pe fata de care te-ai îndrăgostit prima oară?

— Doamne, sfinte! Mai bine m-ai întreba la ce vârstă am folosit pentru prima dată un prezervativ!

Mă uit fix la el.

— Emily, şopteşte el, se numea Emily.

— Şi ce legătură aveai cu ea?

— Asta e deja a doua întrebare.

— Tu ai ales adevărul, îi amintesc.

— Era bona mea.

Pufnesc în râs.

— Nu e nimic amuzant! Aveam 12 ani şi ea era totul pentru mine!

— Ai avut o bonă la 12 ani? Acum îmi dau seama de ce ai atâtea complexe, zic eu, fără să reuşesc să mă opresc din râs.

— Ce alegi, adevăr sau provocare?

— Provocare, răspund.

Steve cercetează împrejurimile, apoi îmi spune:

— Vezi motocicletele parcate acolo?

Arată către o clădire în faţa căreia sunt parcate în şir vreo zece motociclete.

— Da...

— Du-te şi fură una.

— Dar nu ştiu să conduc.

— Regret, iubi, tu ai ales acţiunea.

Eu am început jocul, aşa că trebuie să respect regulile. Mă îndrept spre parcare. Steve stă neclintit, se uită la mine şi râde în stilul lui, enervant.

— Termină!

— Ai o mutră aşa de serioasă!

— Ascultă aici, fante cuceritor de bone, fă-mi un serviciu: taci naibii din gură!

Aleg o motocicletă, o târăsc până la Steve, e incredibil de mare şi de grea. Îmi tremură genunchii. Dacă mă vede careva, ne-am ars. În sfârşit ajung la el.

— Şi acum?

— Acum urcă.

Mă instalez cum mă pricep mai bine pe motocicleta neagră, strălucitoare, cu rochia mea cea scurtă. Atunci auzim un tip care începe să urle din spatele nostru:

— Hei, ce faceţi? Daţi-mi motocicleta!

— Ţine-te bine, zice Steve, şi demarează imediat.

Accelerăm, mă lipesc de spatele lui Steve şi simt cum adrenalina ne curge prin vene. Părul îmi flutură în vânt, strada e pustie, viteza e extraordinară şi toată atmosfera îmi procură o neaşteptată plăcere. La un moment dat, realizez că nu mai suntem singuri pe şosea. Întorc capul şi mă orbesc farurile găştii de motociclişti porniţi în urmărirea noastră.

— Steve, suntem urmăriţi!

— Fă-le salutul de onoare cu degetul!

— Eşti nebun la cap?! Ăştia ne omoară!

— Numărăm până la trei?

— Unu, doi, trei.

Şi facem amândoi, în acelaşi timp, acelaşi gest indecent înspre gaşca de motociclişti.

Râd şi îl strâng şi mai tare pe Steve de mijloc. El accelerează, apoi coteşte şi intră pe o străduţă laterală. Întoarce încă o dată, după care ne oprim şi ne uităm la gaşca de motociclişti care defilează în sens opus. Steve demarează şi o luăm în cealaltă direcţie. Suntem singuri în mijlocul nopţii. Gonim bucurându-ne de vântul puternic, pătrunzător, care ne ajunge până la os şi ne şfichiuieşte obrajii. După o vreme, ne oprim. Suspinăm uşuraţi.

— S-ar părea că am scăpat de ei, zice Steve.

Încetul cu încetul, încep să-mi revin.

— Adevăr sau provocare?

— Provocare, răspunde Steve.

— Ştii jocul de-a avioanele?

— Păi... ce avioane? întreabă el.

— Desfaci brațele și fugi la vale, din vârful unui deal, imaginându-ți că ești avion.

— Gloria, am 25 de ani și sunt rocker... la fel de bine ai putea să-mi propui să mă joc cu păpușile.

— Ce s-a întâmplat, fante cuceritor de bone, ți-e frică să nu-ți strici reputația?

— Dacă o fac, nu mai îmi spui fante cuceritor de bone?

— Mai vedem noi.

Suntem pe un deal. Steve pășește în fața mea, desface brațele și o ia la goană la vale.

— Uuuuuuu! strigă el.

Mor de râs. Țip și eu și o iau la fugă după el. Strigăm și râdem în hohote. Dacă ne-ar fi văzut cineva în clipa asta, probabil ne-ar închide rapid într-o clinică de psihiatrie. Suntem liberi și fericiți. Uit de durerile care mă chinuiesc încontinuu de ieri încoace. Mă simt ușoară. Ne oprim. Sunt lac de transpirație și mi-e cumplit de cald.

— Ai să mă înnebunești de tot, zice Steve. Adevăr sau provocare? întreabă el gâfâind.

— Adevăr.

— Ai fi în stare să fugi cu mine?

— Să fug?

— Da, să-i lăsăm pe Jey, pe Rebecca și pe Alex.

— Ar fi o tâmpenie! Nu, nu vreau.

Steve suspină și se îndepărtează de mine.

— De altminteri, continui eu, iubesc pe altcineva.

— Sigur că da, se putea să nu fii îndrăgostită de solistul cel chipeș? zice el cu răutate.

— Nu e vorba despre Alex. E cineva din viața mea de dinainte, cineva care m-a ajutat să mă schimb.

— Și dacă-l iubești, de ce te-ai culcat cu mine?

— Pentru că voiam să-l uit cu ajutorul tău, dar nu am reușit.

Steve strânge pumnii, se întoarce brusc spre mine şi mă priveşte fix.

— Urăsc să fiu folosit de cineva! zice el, împingându-mă din calea lui şi îndreptându-se spre motocicletă.

— Am crezut că erai doar un fustangiu, că ai să mă uiţi după noaptea aia! Steve!

Dar el nu se întoarce. Mă simt ca o ticăloasă nenorocită. Odinioară, mulţi au fost cei care s-au folosit de mine, şi iată că am ajuns ca ei. Tezer m-a folosit pe post de omul ei bun la toate. Şi Adam m-a folosit să fac imposibilul pentru ca el să se poată întâlni cu Tezer...

Steve urcă pe motocicletă.

— Mai bine n-ai fi venit la concert în ziua aia, aşa, nu te-aş fi cunoscut niciodată!

Nu răspund, căci mi-e cumplit de ruşine. Mă instalez în spatele lui. Motocicleta demarează în trombă. Gonim atât de repede, încât am impresia că vântul o să-mi smulgă părul din cap.

— Steve, încetineşte! strig eu, dar el nu face decât să accelereze.

Mi se pare că o să ne luăm zborul. Nu mi-e teamă să mor, mă tem pentru Steve. El nu trebuie să moară. Nu i-a sunat încă ceasul. Motocicleta se opreşte brusc. Am părul ciufulit şi tremur din toate încheieturile. Mă agăţ de el.

— Dacă nu-ţi place cum conduc, cară-te.

— Foarte bine! răspund eu, cu o voce tremurândă.

Cobor de pe motocicletă şi pornesc pe şosea, clătinându-mă.

— Unde ai de gând să mergi aşa? mă întreabă blondul. Ar fi trebuit să te las pe mâna violatorilor. Poate ei ar fi reuşit să te facă să uiţi de fostul tău, rânjeşte el.

— Dacă ai şti ce m-am săturat de tine! strig eu, apropiindu-mă de el.

Îl împing atât de tare, încât motocicleta cade, iar el abia apucă să sară în lături, ca să nu fie prins sub ea.

În timp ce încearcă să înțeleagă ce i se întâmplă, îl lovesc în față. Dar simt o durere atât de ascuțită, de parcă cineva mi-ar fi zdrobit mâna. Urlu de durere, dar el nu-mi dă atenție. Izbutesc să-mi depășesc durerea și îl lovesc de mai multe ori cu pumnii în piept, dar nu reușesc decât să-l fac să râdă. Mă opresc și mă uit nedumerită la el.

— Hai, dă-i. Ești atât de sexy când ești furioasă!

Îl lovesc încă o dată în umăr, apoi mă retrag. Dar Steve mă prinde de mână, mă cuprinde în brațe, iar buzele noastre se unesc într-un sărut. Mă prefac că-i răspund ca să mă lase în pace, dar sărutul are efectul unui drog asupra mea și mă îmbată din ce în ce mai mult. Îmi pierd toate armele, iar Steve preia controlul asupra mea. Mâinile lui puternice mă mângâie pe gât, se cufundă în părul meu. Palmele îmi ard din cauza loviturilor pe care i le-am dat, dar trupul îmi arde de dorință. Ne oprim și ne privim unul pe altul în ochi. Aș vrea să spun ceva, dar buzele mele nu-și revin după sărut.

Las privirea în jos și urc pe motocicletă.

— Hai să mergem.

— Recunoaște! Ne simțim prea bine împreună!

— Hai să mergem, Steve!

— Nu vreau!

Și eu, care voiam să fiu drăguță! Degeaba! Steve mă obligă să apelez la argumentul forte. În fața noastră e o clădire care seamănă cu un imobil de birouri. Cobor de pe motocicletă, iau o cărămidă și o arunc într-una dintre fereastre. Geamul se sparge și în câteva secunde începe să sune alarma.

— Rahat, Gloria!

„Acum, chiar c-o să plecăm”, îmi spun în sinea mea.

Steve demarează și ne facem nevăzuți.

*

Ajungem pe plajă şi îi zărim pe Jey, Becks şi Alex lângă un foc. Împart frăţeşte o sticlă. Ne apropiem de ei cu motocicleta.

— Hei, ce faceţi? De unde aţi luat motocicleta asta?

— Am furat-o, răspunde Steve.

Mă aşez lângă Rebecca. Focul împrăştie o căldură plăcută. Nisipul e încă destul de cald. Zgomotul valurilor mă relaxează fără să-mi dau seama.

— E plăcut, zic eu.

— Am cumpărat bezele, spune Becks.

Înfig o bezea într-un băţ şi încep să o prăjesc la foc. E printre dulciurile mele preferate, îmi aminteşte de copilărie.

— Ei, cum a rămas până la urmă? Steve e alesul? întreabă Rebecca.

— Scuză-mă?

— L-ai ales pe Steve?

— N-am ales pe nimeni.

— Termină, Gloria. Toţi se uită la tine ca la o pradă.

— Poate ne povestiţi şi nouă unde aţi fost? întreabă Alex.

Steve se aşază lângă mine.

— Nu eşti tatăl nostru. Nu trebuie să-ţi dăm socoteală pentru toate mişcările şi faptele noastre.

— Că tot veni vorba de fapte, noi am început un joc, intervin eu.

— Exact! Trebuie să-l continuăm. Jey, adevăr sau provocare?

— Păi... adevăr.

— Spune-ne... cum ţi-ai botezat penisul?

— Nu are un nume.

— Hai!

Toată lumea se uită la Jey.

— Ce tot baţi câmpii?

— E un joc. Trebuie să spui adevărul, insist eu.

Jey tace stingherit câteva secunde, apoi recunoaşte:

— Bobby.

Izbucnim în râs. Jey roşeşte. Noi râdem cu lacrimi.

— Bine, bine, sper că aţi râs destul, zice Jey. E rândul tău, Steve: adevăr sau provocare?

— Provocare.

— Să faci o baie...

— Nicio problemă.

Steve se îndreaptă spre apă, dar Jey îl opreşte şi completează cerinţa:

— ...complet gol.

Nimeni nu se clinteşte. Te rog, Steve, fii mai deştept decât ei şi nu accepta condiţia asta.

— OK, zice el, şi începe să se dezbrace.

Noi izbucnim în râs.

— Doamne, eu nu vreau să văd asta, spune Becks.

Steve îşi scoate blugii, tricoul şi, la sfârşit, slipul. Se îndreaptă ţopăind spre apă.

Mă dor maxilarele de atâta râs. Steve sare în apă strigând: „Da! Asta e!"

— Hai, zice Jey, apucând-o pe Rebecca de mână.

— Eşti nebun? Apa e îngheţată.

— Vii sau nu?

— Nu, nu sunt nebună.

— Bine, cum vrei.

Atunci Jey o apucă pe Rebecca de picioare, ţinând-o cu capul în jos.

— Dă-mi drumul, râde Rebecca.

Intră şi ei în apă alături de Steve şi încep să ţipe toţi trei, stropindu-se şi ţopăind printre valurile îngheţate. Numai Alex şi cu mine am rămas lângă foc. Râdem în continuare, privind la cei trei.

Alex bea câteva înghiţituri, eu îmi mănânc bezeaua caldă. Ne privim.

— Învaţă să-l cunoşti. Chiar dacă se poartă uneori ca un cretin, ştie să iubească.

Ia sticla, se ridică şi se depărtează pe plajă.

„Ştie să iubească."

Cuvintele astea au o rezonanţă profundă în mine şi mă cuprinde brusc o dorinţă arzătoare să-l sărut pe Steve. Becks, Jey şi Steve se joacă în continuare în apă, iar mie îmi vine o idee. Hainele lui Steve zac pe nisip. Le iau şi le ascund după un bolovan mare, cenuşiu.

Când ies din apă, tremură din toate încheieturile.

— E frig rău, zice Jey, clănţănind din dinţi.

— Vezi să nu-ţi cadă Bobby, râde Steve.

— Taci din gură!

— Trebuie să bem ceva ca să ne încălzim, zice Rebecca.

Steve se uită în jur.

— Nu ştiu unde mi-au dispărut hainele.

Mă apropii de el.

— Îţi stă foarte bine fără ele.

— Zău? Mai am puţin şi mă transform în sloi de gheaţă.

Steve tremură şi îi simt muşchii paralizaţi de frig. Are pielea ca de găină. Îl ating şi îmi place cât e de încordat.

— Te încălzesc eu, îi spun.

De data asta, eu sunt cea care îl cuprinde în braţe. Buzele lui reci le caută pe ale mele. Simt că nu e nevoie de mare lucru pentru ca acest sărut să se transforme în ceva mult mai serios.

PARTEA A ZECEA

Fall (Căderea)

Ziua 37

Să tot să fie nouă sau zece ceasul. Nu sunt în camera mea şi nu îmi amintesc cum am ajuns în dormitorul lui Steve.

Stau întinsă pe-o parte, Steve mă cuprinde cu-o mână. Probabil că stau de ceva vreme în poziţia asta, căci sunt amorţită toată. Încerc să mă întind pe spate, dar braţul lui Steve mă împiedică.

— Iar vrei să fugi? mă întreabă el şi mă strânge mai tare. De acum înainte nu te mai las.

Steve mă sărută pe umăr, iar eu mă topesc.

— Nu voiam să fug, îi spun zâmbind.

Ne privim câteva clipe. Este prima dată când mă simt atât de bine cu Steve. Mă ajută să uit de Chad şi de tot ce s-a întâmplat în viaţa mea de dinainte.

— Îţi stă mai bine fără haine, observă Steve.

Râd.

— Of, Steve, n-ai putea să renunţi la vulgarităţile astea măcar o dată în viaţa ta?

— Când am alături o fată goală, nu mă prea pot gândi la altceva.

Îl privesc. Încă somnoros, e mişto de tot cu părul ăsta ciufulit. Pare foarte diferit, iar asta îmi place la nebunie.

Îi cercetez puţin camera din priviri şi observ că pereţii sunt plini de postere şi fotografii. Domneşte o atmosferă aparte aici. Zăresc un desen agăţat pe peretele de lângă mine. Îi înfăţişează pe toţi trei, Steve, Jey şi Alex, fiecare cu o chitară în mână.

— Tu l-ai făcut?

— Da. Ştiu, nu e grozav.

— Eşti nebun? E foarte frumos!

Ating hârtia şi e ca şi cum acest crochiu în creion ar avea o viaţă proprie, ar închide în el o poveste întreagă. Nu-mi pot lua ochii de la el.

— Hai să-ţi mai arăt ceva.

Steve deschide un sertar, scotoceşte puţin şi îmi întinde o altă foaie de hârtie.

E un alt desen, care ne înfăţişează pe mine şi pe Rebecca. Stăm în picioare, braţ la braţ, şi râdem.

— Ne-ai desenat? E super! zic eu, fără să-mi pot reţine un zâmbet. E într-adevăr foarte frumos!

— Da, asta-i marota mea. Când văd oameni noi sau orice alte lucruri interesante, mă grăbesc să le imortalizeze pe hârtie.

— Eşti talentat, constat eu, privind în continuare desenul.

— Păstrează-l.

— Mulţumesc, răspund eu, îndoindu-l cu mare grijă. De ce nu poţi fi mereu aşa?

— Cum adică, aşa?

— Deschis şi tandru? De ce te străduieşti să treci drept un ticălos exagerat de brutal?

— Pentru că sunt.

— Nu-i adevărat şi o ştii şi tu foarte bine. Cred că sunt singurul om care îţi cunoaşte adevărata personalitate[1].

Steve mă priveşte cu insistenţă. Încep să-mi caut hainele, în vreme ce el îmi devorează spatele din priviri.

— Ai putea să nu mă mai priveşti aşa?

— Nu, zâmbeşte el.

— Steve, dacă nu te întorci, va trebui să-ţi scot ochii.

El râde, dar în cele din urmă se întoarce.

Nu izbutesc să-mi găsesc rochia neagră în dezordinea care domneşte în cameră, aşa că pun mâna pe o cămaşă albă care zace pe podea şi o trag pe mine.

*

Steve şi cu mine intrăm în bucătărie. Alex, Jey şi Rebecca sunt deja aşezaţi la locurile lor şi ne privesc lung.

— Hei, ia te uită cine a venit să ia micul dejun! Turturelele noastre! exclamă Jey râzând.

— Aţi dormit bine? A, da, stai, ştim deja, doar am auzit cu toţii, zice Becks, şi toţi izbucnesc în râs, mai puţin Steve şi cu mine.

— Mă bucur că sunteţi binedispuşi, mormăi eu.

Ne înfulecăm micul dejun, înghiţind şi ironiile prietenilor noştri. Mi se pare că m-am întors la liceu, căci atunci când un băiat şi o fată încep să iasă împreună, ceilalţi îi iau peste picior şi fac tot felul de glume despre ei. Nu a fost cazul poveştii mele cu Matt, căci pe atunci toată lumea se temea de represaliile lui Tezer Wikkery, care nu ar fi acceptat niciodată ca istoria noastră în trei să fie de râsul liceului.

---

[1] Se întâmplă adesea ca un băiat care nu a avut parte de o educaţie în spiritul inteligenţei emoţionale să se manifeste agitat sau agresiv atunci când trăieşte momente fericite şi are sentimente frumoase.

— Domnişoară, dacă binevoiţi, aveţi aici jambonul dumneavoastră, zice Steve ceremonios.

Iar eu îmi amintesc de dimineaţa de ieri, când ne-am bătut pe câteva resturi nenorocite din frigider.

— Mereu eşti aşa de politicos după ce faci dragoste? îl întreb eu, iar Alex, Jey şi Rebecca izbucnesc în hohote de râs.

— Văd că ai trecut de partea cretinilor ăstora trei. Glumele lor n-ar stârni râsul nimănui, nici măcar într-un azil de nebuni.

— Steve, nu mă enerva.

— Şi ce pedeapsă ai de gând să-mi aplici?

Iau un pahar plin cu apă şi i-l arunc drept în faţă. Steve strânge pumnii.

— Aşa deci...

Fără a-şi încheia propoziţia, el se ridică, eu la fel, şi ieşim în goană din rulotă. Steve fuge după mine. Peste câteva secunde, îmi dau seama că mă aflu pe stradă, în mijlocul mulţimii, şi nu am pe mine decât o cămaşă transparentă prin care se vede totul, inclusiv sutienul şi slipul, negre amândouă.

Alerg cu picioarele goale. Cu toate că nu a trecut mult de la răsărit, asfaltul e incredibil de încins. Sunt pe plajă; mă opresc, îmi trag răsuflarea şi observ că Steve nu m-a urmărit. Simt o uşurare enormă, dar de scurtă durată, căci cineva mă ia în braţe, râzând batjocoritor. E Steve, desigur. Îi înlănţui gâtul cu braţele. Credeam că o să-mi dea drumul, dar el mă saltă în braţe şi începe să fugă cu mine pe plajă.

Plaja e plină de lume. Valurile râului se sparg de mal, soarele arzător se insinuează în răcoarea plăcută a verii. Steve fuge în continuare cu mine în braţe, şi amândoi urlăm ca nişte nebuni. Îmi înnod braţele în jurul gâtului lui, oamenii de pe plajă se holbează la noi, dar nu-mi pasă. Ne simţim singuri pe lume şi viitorul ne aparţine.

— Hei, tinerilor, n-aţi putea să nu mai strigaţi aşa tare? ne roagă o doamnă în vârstă, cu păr alb.

Ne oprim. Steve mă strânge cu toate puterile şi mă lipeşte de trupul lui cald şi începem să ne sărutăm pătimaş chiar în faţa bătrânei care începe, la rândul ei, să strige:

— Dar ce faceţi? Ce ruşine!

— Te doresc, şopteşte Steve.

— Hai s-o facem aici, zic.

— Oh, sfântă Fecioară! exclamă femeia, depărtându-se de noi cu pas grăbit şi bodogănind în continuare.

O privim cum pleacă şi râdem în hohote. E aşa de amuzant, încât ni se taie răsuflarea de râs.

— Îmi place propunerea ta, şopteşte Steve.

— Nici măcar să nu te gândeşti, zâmbesc eu.

Dragul meu jurnal!

Nu vreau să mor! Am cunoscut fericirea în trecut, dar acum, în prezent, a apărut ceva care a schimbat totul. Fiecare clipă pe care o petrec cu Steve se transformă într-un mic paradis. Vreau să fiu cu el, să râd cu el mereu; e suficient să ni se întâlnească privirile, ca să înţeleg că şi el îşi doreşte acelaşi lucru. Încep să-l uit pe Chad. Cu fiecare secundă care trece mă depărtez încă puţin de el şi ştiu că nu-l voi revedea niciodată. Dintr-odată mi se pare inutil să mă mai gândesc la el şi să mă simt vinovată pentru că îmi petrec timpul cu Steve. Dacă nu o să mă sinucid, o să fiu obligată să uit de viaţa mea anterioară. Cu atât mai mult cu cât în actuala mea viaţă, cea din prezent, am atâţia oameni care mă fac fericită!

Cine ştie, poate Alex are dreptate, poate nu e cel mai bun moment să mor. Noua mea viaţă îmi rezervă, sunt sigură, multe surprize, iar în cele 13 zile care mi-au rămas de trăit se poate schimba totul.

*

Ascultăm buletinul de ştiri la un televizor micuţ. Jurnaliştii relatează despre un accident petrecut în Florida. Din fericire,

nu au fost victime. Camera arată o panoramă rapidă a unui oraş, văd scris pe bandă „Statul Florida" şi ochii mi se umplu de lacrimi. Pe de o parte, mă bucur că sunt departe de casă; pe de alta, mă întristează gândul că nu o să mă întorc niciodată.

— Nu îmi vine să cred că a fost o vreme când locuiam acolo, zice Rebecca.

Tresar surprinsă.

— Aşa e...

— Gloria, vreau să vorbesc ceva cu tine, şopteşte Becks.

— Da, sigur, te ascult.

— Nu aici.

Ne ducem în dormitorul nostru. Becks închide cu grijă uşa după noi.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Becks se aşază pe marginea patului.

— Nu ştiu cum să-ţi spun... pe scurt, cred că sunt gata.

— Gata pentru ce?

— Păi... cu Jey. Sunt gata să... cu el, ştii tu.

— Să-ţi pierzi virginitatea?

— Doamne, ce expresie oribilă!

Mă aşez lângă ea.

— Să înţeleg că vrei asta cu adevărat?

— Cred că da. Mă uit la tine şi la Steve, păreţi atât de fericiţi!

— Termină, între Steve şi mine nu e decât un joc.

— Cum adică?

— Mă simt bine cu el, el se simte bine cu mine, şi câtă vreme asta nu se va schimba, vom fi o pereche fericită.

— Dar nu poţi să-l tratezi aşa! El te iubeşte cu adevărat!

— Becks, hai mai bine să vorbim despre tine şi Jey.

Rebecca se înroşeşte.

— Mi-e teamă... dar am un chef nebun!

— Atunci, dă-i drumul! Înainte de a trece la fapte, trebuie totuşi să te previn: gândeşte-te bine ce faci, căci nu o să mai

poţi da timpul înapoi. Nu vreau să faci greşeala pe care am făcut-o eu. Amintirea acestei prime dăţi nu trebuie să fie o povară pe care o vei căra în spate toată viaţa.

— Mulţumesc... acum mi-e şi mai teamă, spune Rebecca şi zâmbeşte cu stângăcie.

— Becks, e viaţa ta, iar eu nu trebuie să te conving de nimic. Gândeşte-te foarte bine la ceea ce îţi doreşti cu adevărat, în străfundurile sufletului tău.

Tăcem amândouă câteva secunde.

— Tu ai regretat că ai făcut-o cu Chad?

Amintirile de care voiam să scap cu orice preţ mă asaltează acum din toate părţile.

— Dacă ai fi văzut ce criză de isterie am făcut a doua zi!

Apoi mi-am dat seama că, mai devreme sau mai târziu, asta tot trebuia să se întâmple. Toate fetele trebuie să depăşească această etapă pentru a deveni adulte şi nu ai cum evita trecerea. Cel mai important e să fii sigură de bărbatul cu care vrei să o faci. Nu e de dorit ca a doua zi dimineaţa el să-şi ia tălpăşiţa şi să nu-ţi mai dea nicio atenţie.

Maşina se opreşte brusc, ceea ce ne surprinde.

— De ce ne-am oprit? se miră Rebecca.

Ieşim din cameră şi ne ducem la băieţi.

— Rahat! Trebuia să fim în oraş la ora 20 fix. Dacă o să fim obligaţi să anulăm concertul ăsta, ne putem lua adio de la trupa noastră şi de la muzică în general!

— Steve, linişteşte-te! zice Alex. Jey, mai avem ceva rezerve de combustibil?

— Nu, suntem pe drum de prea multă vreme, toate canistrele s-au golit!

— Bun, hai să vedem ce putem face.

Alex ia o hartă şi începe să o studieze.

— Perfect! La nici şase kilometri jumătate e un sat. Mergem să găsim o benzinărie şi o să fie bine!

Alex se îndreaptă spre uşă, deschide un dulap şi scoate nişte canistre mari.

— Vin cu tine, zic eu.

— De ce?

— Ca să-mi dezmorţesc picioarele.

— Bine, uite, ţine o canistră.

— Vin şi eu, sare pe neaşteptate şi Steve.

Alex acceptă cu o strângere de inimă şi-i dă şi lui câteva canistre.

— Noi rămânem aici şi păzim maşina, spune Becks.

— Da, numai aveţi grijă, nu întârziaţi prea mult, adaugă Jey.

— Să vedem ce rezolvăm, răspunde Alex deschizând uşa.

Coborâm toţi trei din maşină.

Habar nu am unde ne aflăm. Suntem înconjuraţi de munţi scunzi, înverziţi, iar şoseaua asfaltată şi încinsă se întinde în faţa noastră. Ne îndepărtăm de maşină. Steve se uită cercetător la mine şi la Alex. Nu ştiu de ce a venit cu noi. Voia să mă supravegheze, să nu fac prostii cu Alex? Dacă-i aşa, e de-a dreptul ridicol!

— Cred că m-aş fi descurcat foarte bine numai eu cu Gloria, zice Steve.

— Vorbeşti serios? Tu ai fi în stare să te rătăceşti şi între trei brazi, îl persiflează Alex.

— Ştii ceva, dă-mi harta şi întoarce-te la rulotă.

— Nu mă întorc nicăieri. Nu eu v-am rugat să veniţi cu mine, voi v-aţi băgat în seamă singuri.

— Ne-am băgat în seamă singuri! Dar cine naiba te crezi?

— Gata! strig eu. Mâine, poimâine aveţi 30 de ani şi vă purtaţi ca nişte copii!

Le smulg canistrele din mâini.

— Ce faci? întreabă Steve, fără să înţeleagă ce se întâmplă.

— Am să mă duc singură, iar voi vă întoarceţi amândoi la rulotă!

Le întorc spatele şi o iau cu pas grăbit pe şosea.

— Gloria...

Aud vocea lui Alex în spatele meu:

— Nu crezi că ar trebui să iei măcar harta?

— Am să găsesc singură drumul!

*

Şi merg aşa o bună bucată de vreme. Deşi canistrele sunt goale, mă dor mâinile de la cât le-am cărat. Sunt năucită de căldură şi visez să mă pot răcori şi întinde într-un pat cu aşternuturi proaspete, dar îmi continui drumul. În scurt timp, zăresc un indicator cu numele satului, sau ceva asemănător.

Mă gândesc la conversaţia recentă cu Becks. Cu ceva vreme în urmă, am avut-o cu Tezer. La vremea aceea eram încă îndrăgostită de Matt şi sufeream la gândul că ei doi vor face dragoste. Din fericire (sau poate din nefericire), Tezer s-a culcat cu Adam, prietenul meu din copilărie. La drept vorbind, încă din şcoala generală am visat să ne pierdem virginitatea cu cei mai tari tipi din Florida înainte de ceremonia de la sfârşitul studiilor. Ne-am imaginat fiecare secundă a evenimentului. Dar nimic nu a decurs conform planului. Dintotdeauna mi-am dorit ca Matt să fie primul meu bărbat. Iar când Tezer mi-a împărtăşit planul lor de a-şi petrece prima noapte cu el, am fost foarte geloasă şi am încercat să-mi ascund sentimentele prin toate mijloacele. În cele din urmă, prima mea experienţă a fost cu Chad, tocilarul liceului. Dar cum ne învaţă o bine cunoscută zicală, prima impresie e mereu înşelătoare. Toate fetele visează ca prima lor dată să fie cu cineva special, iar Chad Mac Cooper era cu adevărat din această categorie! Totuşi, acum nu îmi mai pasă şi indiferent ce urme mi-a lăsat această experienţă, trebuie să-l uit pe Chad şi tot ce s-a petrecut între noi.

Ajung în sat, găsesc benzinăria. E goală şi un miros ciudat pluteşte în aer, probabil un amestec de ulei şi benzină. Sun

la uşă. Un domn în vârstă, cu un pântec impresionant, îmi deschide.

— Ce doriţi?

— Aţi putea să-mi umpleţi canistrele astea, vă rog?

— Aţi rămas în pană de benzină în împrejurimi?

— Da, destul de departe chiar.

— Nu vă invidiez deloc, răspunde bărbatul luând canistrele. Face 20 dolari.

Îi dau cardul de credit, iar el mi-l înapoiază în scurt timp. După care ia canistrele şi dispare în cealaltă încăpere.

Aud o maşină care opreşte în faţa benzinăriei. O privesc cu atenţie. E POLIŢIA! Încep să-mi tremure mâinile instantaneu. Sunt sigură că toată lumea ne cunoaşte semnalmentele. Îmi trag gluga hanoracului pe cap, încercând să trec neobservată.

— Aţi putea să vă grăbiţi, vă rog? îl întreb eu tremurând.

„Gloria, fii calmă, altfel o să dai de bănuit."

Poliţistul intră. Sunt cu spatele la el, încerc să fac în aşa fel încât să nu-mi vadă faţa.

— Charles, poţi să-mi faci plinul?

Benzinarul iese din cameră cu canistrele mele pline.

— Salut, Matthew! Nu ne-am mai văzut de-un veac! Cum mai merge lupta împotriva criminalităţii?

— Merge. Comisariatul e plin de tinerei care nu ştiu decât să se bată, să vândă droguri sau să fure.

— Uitaţi, îmi spune benzinarul.

— Mulţumesc, răspund cu voce scăzută.

Deschid rapid uşa şi ies din benzinărie. Aerul proaspăt care mă izbeşte-n faţă mă ajută să-mi vin în fire. Înaintez şi dau nas în nas cu Alex şi Steve!

— Ce faceţi aici?

— Am venit să te căutăm. Ai un talent deosebit să intri în belele, zice Steve.

Băieţii se apropie de mine şi îmi iau canistrele grele din mâini.

— Şeriful e aici.

— Te-a recunoscut? întreabă Alex, luând ultima canistră.

— Dacă nu m-a reţinut, probabil că nu.

Alex începe să se clatine şi pe faţă îi apare aceeaşi expresie de suferinţă pe care o mai văzusem.

— Ce-i cu tine?

— Nimic, zice el, grăbind pasul.

— Trebuie s-o ştergem mai repede, spune Steve.

*

Când într-un sfârşit zărim în depărtare rulota, suntem deja obosiţi de plimbarea asta dus-întors la benzinărie. Mă apropii de Steve, în vreme ce Alex e destul de departe de noi.

— De ce ai vrut să vii cu noi?

— Voiam să ajut.

— Steve, termină cu teatrul. Te porţi ca şi cum ai fi gelos.

— Ca să fii gelos, trebuie să fii îndrăgostit.

Vorbele lui îmi închid instantaneu gura.

— Da, sigur că da, spun eu abia auzit.

— Stai puţin.

Steve mă ia de mână.

— Alex e departe de noi, trebuie să-l ajungem din urmă.

— Dar nu te purta ca şi cum te-aş fi jignit! La urma urmelor, între noi e doar un joc, nu?

Văd furia din ochii lui.

— Ai auzit discuţia mea cu Becks ?

— Absolut întâmplător. Dar e mai bine aşa...

— Steve, eu...

— Nu mai spune nimic! Ştii, am crezut că eşti diferită de toate celelalte, şi chiar eşti, căci eşti mult mai rea! Te foloseşti de oameni şi le faci rău! Când suferi, alergi în braţele mele,

dar cât totul merge bine, fugi sau te uiţi în altă parte. Pentru informarea ta, află că am şi eu sentimente şi urăsc să mi le calce cineva în picioare.

— Dar ce aştepţi de fapt de la mine? Am fost sinceră cu tine de la început! Ţi-am spus că eram îndrăgostită de altcineva şi că nu puteam fi prietena ta după un sărut şi o noapte petrecută împreună pentru că, imaginează-ţi, am şi eu sentimente!

— Nu întoarce lucrurile în avantajul tău! Vorbeşti ca şi cum eu aş fi lupul cel rău, iar tu, o biată mieluşică rătăcită. Gata, termină cu jocul ăsta meschin.

Steve îmi întoarce spatele şi pleacă.

— Steve..., îl strig eu, dar nu reacţionează.

Am pierdut încă o dată acel ceva pentru care aş fi fost dispusă să trăiesc.

*

Iată-ne ajunşi la rulotă. Mă duc în camera mea, complet răvăşită, urmată de Becks.

— Eşti bine, Gloria?

— Da. Totul e perfect, îi răspund, scârbită şi descurajată de talentul meu de a strica totul.

Becks începe să cotrobăie prin dulap.

— Uite, zice după câteva clipe.

Mă întorc, are o rochie roşie în mână.

— Crezi că rochia asta e potrivită pentru seara asta?

— Te-ai hotărât? întreb eu zâmbind.

Becks încuviinţează din cap. Mă ridic din pat şi o îmbrăţişez.

— Ai să fii formidabilă în rochia asta.

— Gloria, îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Ştii, uneori am impresia că ne cunoaştem de-o viaţă.

— Curaj, o să fie bine, ai să vezi.

*

După câteva ore de condus, ajungem la destinaţie. Cum a spus Alex, oraşul este de mărime medie. În această seară, câteva trupe rock încă puţin cunoscute vor cânta pe scenă în speranţa găsirii unui sponsor pentru cariera lor. Eu şi cu Becks ne schimbăm. O ajut să se îmbrace cu rochiţa roşie. Eu îmi pun o tunică lungă şi pantaloni scurţi.

— Doamnelor şi domnilor, avem obligaţia de a cuceri acest public nou. Am încredere în voi, ştiu că vom reuşi, spune Alex şi arată spre scenă.

*

Enorma scenă de concert străluceşte sub lumina proiectoarelor. Mulţimea s-a înghesuit în faţa scenei. Fetele stau cocoţate pe umerii prietenilor lor. Toţi au o bere sau un cocktail în mână. Pe scenă se perindă mai multe trupe. Probabil că ne aflăm undeva la periferia oraşului, căci scena e înconjurată de dealuri în spatele cărora asfinţeşte soarele.

Alex, Steve şi Jey urcă în sfârşit pe scenă. Mulţimea îi întâmpină cu urlete isterice. Încântă pe toată lumea cu muzica lor. Nu-mi vine să cred că în urmă cu câteva zile nu-i cunoşteam nici eu şi îi priveam ca orice alt fan care le ascultă astăzi cântecele.

— Uau, au atâţia fani! remarcă Becks.

— Da, dar băieţii sunt doar ai noştri.

Mă uit la Steve, îl văd cum face cu ochiul fetelor care întind mâinile spre el. Nu mă simt deloc în largul meu. Sunt geloasă? „Ca să fii gelos, trebuie să fii îndrăgostit." Cuvintele astea îmi răsună în minte. Nu. Nu-l iubesc. Hotărât lucru, totul e mult prea complicat. Realizez că, după cearta noastră, probabil că nu o să mai vorbească deloc cu mine şi dintr-odată mă simt cât se poate de rău.

Înainte de sfârşitul cântecului, chitara solo a lui Alex amuţeşte. El se agaţă de microfon. Steve şi Jey se opresc

amândoi din cântat, neînţelegând ce se întâmplă. Alex pare pe punctul de a leşina.

— Îmi pare rău, spune el.

Coboară de pe scenă, fără ca cineva să îşi dea seama ce se întâmplă.

— Ce-o fi cu el? se miră Rebecca.

— Vin imediat.

Animatorul năvăleşte pe scenă şi prezintă trupa următoare.

O iau la goană şi împing oamenii din calea mea; intru pe furiş în culise. Sunt o mulţime de cântăreţi aici, mă uit în jur încercând să găsesc măcar o faţă familiară. Îl zăresc pe Alex. Intră într-o cameră. Mă iau după el. Când îl prind din urmă, stă sprijinit de un perete şi respiră greu.

— Alex...

— Ieşi...

— Ce-i , Alex?

— Ţi-am spus să ieşi de aici!

— Nu.

Mă apropii de el, are ochii pe jumătate închişi.

— Eşti foarte palid...

— N-am nimic.

— Zău? Ai plecat în goană de pe scenă şi se vede de la o poştă că ţi-e rău. Alex, sunt îngrijorată pentru tine, şi sunt convinsă că durerea ta e o consecinţă a accidentului.

— Ce vrei de la mine?

— Nimic. Dar am să chem un doctor.

— Nu...

— Şi nu încerca să mă opreşti.

Alex se ridică brusc, mă ia de mână şi mă lipeşte de perete. Nu mă pot clinti. În clipa aceea se deschide uşa.

— Alex..., zice Steve, care intră însoţit de Jey.

Amândoi privesc scena cu dispreţ. Alex mă ţintuieşte în continuare de perete. Steve pufneşte nervos, se întoarce şi pleacă.

— Nu, Steve, strig eu, dar e prea târziu.

Jey iese şi el, fără a scoate un cuvânt. Alex îşi slăbeşte strânsoarea.

— Îmi pare rău, zice el.

— Dar ce s-a întâmplat?

Nu răspunde.

— Eu încerc să te ajut, dar se pare că ţie nu-ţi pasă. Fă ce vrei. Dacă îţi place să suferi, ţine-o tot aşa, masochistule!

Ies din cameră, Becks mă aşteaptă lângă culise, mă opreşte.

— Ce s-a întâmplat?

— L-ai văzut pe Steve?

— L-am văzut ieşind în fugă, ca un nebun, din cameră. Era foarte furios.

— Unde s-a dus?

— Cred că a luat-o spre o ieşire de serviciu. Dar ce s-a întâmplat?

— S-a terminat, Becks.

Ies şi eu pe uşa de serviciu. Strada e complet pustie, toată lumea e în faţa scenei. Fug tot înainte, întorcând mereu capul în spate. Sper să-l găsesc pe Steve, dar nu-l văd. Atunci, în faţa mea apare o gară. După toate probabilităţile, e singurul loc în care s-ar fi putut duce Steve acum, căci mai departe nu sunt decât munţi cât vezi cu ochii. O iau spre gară şi constat că nu m-am înşelat. Steve e aşezat pe dalele cenuşii. Fac un efort ca să vorbesc prima.

— Steve... îţi pot explica totul.

— Cară-te.

— Te rog, trebuie să mă asculţi.

— Nu trebuie să fac nimic!

— Nu s-a întâmplat nimic între Alex şi mine!

— Sunt convins! Dar asta pentru că am nimerit la momentul nepotrivit, împreună cu Jey! M-am săturat, trebuie să punem punct poveştii ăsteia o dată pentru totdeauna. Nu mă mai tortura!

Steve tace câteva clipe, apoi adaugă cu voce scăzută:

— Pleacă!

Nu dau nicio atenţie spuselor lui, mă apropii şi mă aşez lângă el.

— Nu vreau să te pierd. M-am comportat aşa cu tine pentru că toţi oamenii în care am avut odinioară încredere m-au trădat într-un fel sau altul. Voiam să mă răzbun.

— Dar când ai să pricepi că nu sunt o jucărie, că sunt şi eu o fiinţă vie? strigă Steve.

— Am înţeles deja. Iartă-mă...

Steve îmi întoarce spatele fără să scoată o vorbă. Mă apropii de el, îi cuprind umerii largi şi îmi lipesc obrazul de spatele lui.

— Iartă-mă. Îmi pare rău.

Dar el nu răspunde.

— Steve, dacă nu mă ierţi, te strâng de gât.

Simt că vorbele mele l-au înveselit, dar tace în continuare. Atunci mă depărtez de el.

— Mă ierţi?

— Pleacă!

Înghit în sec. Şi când te gândeşti că în dimineaţa asta voiam să trăiesc pentru bărbatul ăsta, iar acum s-ar părea că l-am pierdut definitiv. Huruitul unui tren care se apropie sparge tăcerea care s-a lăsat între noi.

— Bine, zic eu.

Sar pe calea ferată. Trenul va trece prin gară în câteva clipe. Respir adânc şi mă întind pe şine sub ochii lui Steve.

— Ce faci? ţipă el.

— Am să dispar din viaţa ta, Steve. Pentru totdeauna.

— Ridică-te, eşti nebună! ţipă el, năpustindu-se spre mine.

Citesc o spaimă cumplită în ochii lui. Întorc capul şi văd trenul, care va fi aici în câteva clipe. Mi-e teamă, dar în acelaşi timp situaţia asta mă face să râd.

— Ridică-te, hai repede!

Steve mă trage de mână, dar eu mă agăţ de şine şi îl împing cu picioarele.

— Nu, râd eu.

— Te iert.

— Nu te cred.

Nu au mai rămas decât câteva secunde până când o să ajung sub tren.

Steve vine spre mine, se apleacă şi mă sărută pe buze. Şinele de sub mine vibrează. Trenul e la câţiva metri de noi. Steve mă sărută în continuare apoi, printr-o mişcare rapidă a braţului, mă lipeşte de el şi se aruncă îndărăt, pe spate, încercând să ajungem cât mai departe de şine. Trenul trece pe lângă noi cu un huruit infernal. Ni s-a tăiat respiraţia amândurora şi tremurăm din toate încheieturile. Îmi dau seama că am câştigat. S-a temut pentru mine şi m-a iertat. Iar asta îmi doream mai mult decât orice altceva.

— Aşa carevasăzică, ţi-a fost frică? râd eu.

— Doamne, Dumnezeule! Există ceva în viaţa asta de care să-ţi fie frică? întreabă Steve urlând.

— Da, turui eu dintr-o suflare. Mi-e frică să nu-i pierd pe cei dragi... mi-e frică de amintirile care te omoară încetul cu încetul, ca şi cum ai avea un lanţ în jurul gâtului... Şi mi-e frică să sărut pe cineva, căci îmi poate înfige oricând un pumnal în spate.

În clipa asta, Steve mă strânge tare în braţe şi îl simt cum tremură.

— Nu o să fac niciodată asta.

Îl îmbrăţişez şi eu şi închid ochii.

— Ai să fii al meu, ai priceput?

Inimile noastre bat la unison. Suntem întinşi pe pământ, ne ţinem în braţe, stăm pe pietriş şi auzim în continuare zgomotul

locomotivei. Dar ni se pare că toată agitaţia asta nu ne priveşte şi că suntem singuri pe lume.

*

— La ce te gândeai de fapt? Îţi plac senzaţiile extreme? mă întreabă Steve.

Îşi pune mâna pe umărul meu. E deja noapte, dar concertul continuă în faţa unei mulţimi de tineri dezlănţuiţi şi stimulaţi de droguri şi de alcool.

— Ar fi trebuit să vezi ce faţă aveai! Semănai cu un puştan de cinci ani care vede un film de groază, spun eu râzând.

— Orice om zdravăn la cap ar fi reacţionat aşa. Nu trebuie să te scap din ochi, eşti nebună.

— Aşadar, începând din clipa asta, ai să mă urmezi peste tot? Chiar şi la toaletă, unde m-aş putea îneca, de pildă?

— De la tine mă pot aştepta la orice.

Îi dau un ghiont în burtă, el mă strânge la piept.

— Hei!

Jey şi Rebecca se apropie de noi în fugă.

— Nu l-aţi văzut pe Alex?

— Nu, de ce? întreb eu.

— A dispărut. Nu răspunde nici la mesaje, nici la telefon.

— Să se ducă dracului. Dacă-şi imaginează c-o să fugim după el, se înşală amarnic, zice Steve.

— Sunt de acord, completează Jey.

— Staţi, intervin eu, ar trebui să-l găsim.

— De ce, mă rog? întreabă Steve.

— Pentru că a părăsit scena pentru că i s-a făcut rău şi nu e prima dată când i se întâmplă asta.

— Şi ce dacă? face Jey.

— Steve, Jey, ce-i cu voi? Parcă eraţi ca nişte fraţi pentru el!

— Gloria, ne-am săturat să stăm mereu după coada lui. Sunt sigur că e într-un bar, pe undeva, pipăind vreo stripteuză.

— Bine, probabil aveţi dreptate. Alex e adult şi nu trebuie să-l supraveghem tot timpul, încuviinţez.

— Tocmai. Aveţi vreun plan pentru seara asta?

— Am putea merge într-un club, propune Jey.

— Sau într-o cafenea, sare Becks.

— Staţi puţin, voi nu v-aţi plictisit de ieşirile astea zilnice? îi întreb.

— Şi ce propui?

— Vreau să fie doar seara noastră, fără să fim obligaţi să suportăm tot felul de necunoscuţi lângă noi.

Caut prin buzunare şi scot cardul lui Tezer.

— Mai sunt suficienţi bani în cont şi vă propun să-i cheltuim pe toţi, până la ultima centimă.

— Uraaa! strigă la unison Jey, Steve şi Rebecca.

*

Ne plimbăm prin acest oraş imens. Jey şi Rebecca merg îmbrăţişaţi, Steve de asemenea mă ţine aproape de el. Intrăm într-un supermarket, cumpărăm ţigări şi două sticle din cea mai scumpă şampanie. Jey şi Steve le deschid în acelaşi timp, stropindu-ne intenţionat cu spumă. Bem toţi patru din aceeaşi sticlă şi continuăm să bem şi să fumăm cot la cot, cu excepţia Rebeccăi.

Băieţii ne iau peste picior, iar noi le plătim cu aceeaşi monedă, într-o atmosferă de bună dispoziţie. În astfel de clipe uit cât de jalnică era viaţa mea trecută şi vreau să trăiesc! Să trăiesc pentru aceste momente de fericire pură, ca şi cum fiecare zi ar fi ultima.

Pradă acestor gânduri optimiste, îmi amintesc dintr-odată că Alex a dispărut. Unde ar putea fi? Ce-o fi păţit? Mi-a salvat viaţa după accident şi aş fi vrut să-l răsplătesc la fel, dar mi-a refuzat ajutorul şi m-a respins. Unde s-o fi putut duce? De ce o fi dispărut? M-am ataşat prea mult de el, iar acum mă tem pentru viaţa lui.

Ne aflăm pe una dintre arterele principale ale orașului, pe care se înalță o clădire cu mai multe etaje: Grand Palace. Oamenii stau pe bănci, discută. Trecem încet pe lângă ei și ne oprim lângă un puști care zdrăngănește la chitară și cântă o melodie compusă de el. Poartă niște haine ponosite, iar la picioare are o șapcă în care trebuie să fi adunat vreo trei bănuți. În afară de noi, nu-l ascultă nimeni.

— Mi-e milă de el, zic.

— Are un viitor frumos, spune Steve zâmbind.

Ia chitara din mâna lui Jey și amândoi se duc glonț la tânărul cântăreț.

— Ce au de gând să facă? întreabă Becks.

Jey ia chitara băiatului și se duce câțiva pași mai departe de acesta. Steve se așază lângă Jey și începe să cânte.

So you lost your trust,
And you never shared her, you never shared her,
But don't break your back,
If you ever see this,
Don't answer that.
In a bullet proff vest,
With the windows all closed,
I'll be doing my best,
I'll see you soon,
In a telescope lens,
And when all you want is friends,
I'll see you soon.[1]

[1] „Deci ți-ai pierdut încrederea, / Și nu trebuia să o fi făcut, / Și nu trebuia să o fi făcut, / Dar nu te consuma atât, / Dacă o vei vedea vreodată, / Dar lasă, nu răspunde la asta. / Într-o vestă antiglonț, / Cu toate geamurile închise, / Voi face tot posibilul, / Te voi vedea curând, / Într-o lentilă de telescop, / Când tot ceea ce vrei / Sunt prietenii, / Te voi vedea curând." Coldplay, *See you soon* (în engl. în original) (n. trad.).

Imediat se adună în jurul nostru o grămadă de oameni. Toată lumea ascultă vocea magnifică a lui Steve. Jey, cu ochii închişi şi un zâmbet mulţumit, cântă la chitară. Becks şi cu mine suntem în faţa lor şi ne bucurăm de muzică. Oamenii încep să arunce bani în şapcă: la început monede mici, apoi bancnote, până ce şapca dă pe dinafară.

Steve se opreşte din cântat şi toată lumea îi aplaudă. Băiatul vine spre ei râzând cu gura până la urechi.

— Mulţumesc, spune el.

— Pentru nimic, August Rush[1], râde Steve.

— Sunteţi geniali.

— E cântecul meu preferat! se bucură Becks. Toţi au crezut că îl au în faţă pe însuşi solistul trupei Coldplay!

— A fost o vreme când am cântat şi eu pe străzi şi nu mă băga nimeni în seamă. Sper că puştiul ăsta va reuşi, spuse Steve.

— Fiţi atenţi, am o idee. Ce ziceţi să ne luăm două camere luxoase la hotelul ăsta, să ne simţim şi noi bogaţi, fie şi pentru o noapte? propune Jey.

Suntem cu toţii de acord. Peste câteva minute, intrăm în holul imensului hotel Grand Palace. Oamenii se uită destul de ciudat la noi. Ne îndreptăm spre recepţie.

— Bună ziua, spune recepţionera.

— Cât costă o cameră la voi? întreabă Steve.

— O cameră standard costă 150 dolari pe noapte.

Schimbăm priviri complice.

— Daţi-ne două camere, cele mai luxoase.

Steve îşi formulează cererea cu o voce atât de ridicată, încât toţi cei care-l aud rămân interzişi.

*

---

[1] Numele personajului principal din drama cu acelaşi titlu apărută în 2007, şi care spune povestea unui orfan cu un talent muzical deosebit, care îşi foloseşte harul pentru a-şi găsi părinţii biologici (n. trad.).

Avem o cameră duplex foarte spaţioasă, cu pereţii vopsiţi în bej. În mijlocul camerei e o canapea din piele, foarte moale, patru lampadare în cele patru colţuri ale încăperii şi o scară de un maro întunecat.

— Uau! exclamă Steve. Am uitat când am fost ultima oară într-o ambianţă atât de regală!

— Sunt două cabine de duş şi o baie cu bulbuci, zic eu râzând.

— Şi la etaj?

Steve urcă scara, mă iau şi eu după el. Pereţii panoramici sunt transparenţi şi putem vedea tot oraşul iluminat, înconjurat de munţi.

Aici sunt două canapele mici, o măsuţă joasă din sticlă şi, în mijloc, o piscină iluminată.

— E o nebunie, e ca în paradis, doar că aici e mai bine! spune Steve.

Îl cuprind în braţe şi privim nemişcaţi panorama oraşului. Auzim în spate un pleoscăit teribil. Ne întoarcem şi îl vedem pe Jey care se bălăcea în piscina noastră.

— Fraţilor, eu aici rămân până la sfârşitul zilelor! zice acesta.

Apoi apare şi Becks, cu braţele pline de sticluţe cu alcool de la room-service.

— Am golit tot barul, haideţi!

Luăm fiecare câte o sticluţă şi sărim în piscină cu tot cu haine. Ne ţinem apoi de balustrada de pe margine şi râdem ca nişte copii, stropindu-ne cu apă caldă.

*

„Vreau să trăiesc, vreau să trăiesc." Aceste cuvinte mi se învârt, iar şi iar, în cap. Grămada de sticluţe goale din spatele nostru creşte.

— Jey, vrei să mergem să ne uităm prin barul nostru? propune Steve.

Ies din piscină şi coboară în cameră, lăsând în urma lor băltoace de apă. Rămân singură cu Rebecca.

Din cauza apei cu clor, rochia roşie a Rebeccăi a devenit vişinie. Lumina albăstruie a piscinei conferă camerei o aură de mister şi romantism.

— Nu aş fi visat niciodată să fim împreună într-un loc atât de magic, şopteşte Becks.

— Şi asta numai mulţumită dragii noastre Tezer!

Râdem amândouă în hohote.

— Ţi-e frică? o întreb cu voce scăzută.

— Acum nu îmi mai este. Am băut şi mă simt aproape la fel de curajoasă ca tine.

— Rebecca, acum câteva zile ţi-era frică şi să bei alcool, îi amintesc eu.

— Da, dar între timp am cunoscut-o pe Gloria McPhin şi am scăpat de inhibiţii.

Izbucnesc în râs şi o stropesc pe Becks, care ripostează imediat cu acelaşi gest.

Iată că se întorc şi băieţii.

— Doamnelor, dacă am umple piscina cu cremă de ciocolată? Ar fi foarte erotic, zice Steve.

— Taci, perversule, răspund eu, stropindu-l.

Bem în continuare. Râdem, vorbim câte-n lună şi stele, şi profităm cât de mult putem de fiecare secundă. „Vreau să trăiesc... vreau să trăiesc...", îmi tot repet în sinea mea.

*

Deschid o fereastră a camerei de la etaj, cea cu vedere panoramică, şi mă aşez pe pervaz. Jey şi Rebecca s-au retras în camera lor. Hainele îmi sunt încă ude. Stau acolo şi admir oraşul. Suntem atât de sus, încât mă apucă ameţeala. Steve se apropie de mine şi îmi pune pe umeri un pled moale. Apoi se aşază alături de mine.

— Aş putea rămâne aici o veşnicie.

— Când voi ajunge star, o să dormim în hoteluri şi mai şi!

Râd.

— Ai multe planuri frumoase.

— Da, mereu am visat să fiu celebru. Tu?

— Eu, ce?

— Care e visul tău?

— E o întrebare complicată... nu m-am gândit niciodată la asta.

— Serios?

— Da. În orice caz, visurile mele sunt mai puţin ambiţioase decât ale tale.

— Poţi să-mi dai un exemplu?

— Să mă îndrăgostesc de-adevăratelea, ca în cărţi. Să simt aceleaşi lucruri ca personajele mele preferate.

— Şi crezi că visul ăsta e realizabil?

— Da.

— Vino.

Mă apropii încet de el şi îmi las capul pe genunchii lui. Auzim vacarmul circulaţiei de jos, din stradă: oraşul îşi continuă viaţa fără noi, iar noi ne-o trăim pe-a noastră fără el. Cerul e mai aproape decât pământul, ceea ce aprinde în noi o incredibilă senzaţie de libertate.

— Voi încerca să-ţi împlinesc visul, şopteşte cu duioşie Steve, aplecându-se spre mine şi sărutându-mă.

Ziua 38

M-am trezit înaintea lui Steve. Sunt în baie, păşesc desculţă pe dalele reci. În oglindă se reflectă patul nostru. Mă uit la Steve şi mă copleşeşte duioşia. Bărbatul ăsta aparent atât de brutal e de fapt aşa de inofensiv. Îi privesc linia spatelui. Ating oglinda cu vârful degetelor, imaginându-mi că-l ating pe el. Închid apa. În cameră se face imediat linişte. Îmi scot tricoul

lui Steve şi îmi pun hainele mele. Atunci cineva sparge tăcerea cu o bătaie în uşă.

Păşesc silenţios pe parchetul de culoare întunecată. Deschid uşa: e un chelner cu o tavă în mâini.

— Micul dejun, zice el zâmbind cu amabilitate.

— Mulţumesc.

După ce m-am trezit, am comandat micul dejun. Două ceaiuri fierbinţi, dulceaţă, ouă cu bacon şi fructe. Toate acestea sunt minunat aranjate pe platou. Aşez platoul pe o măsuţă de lângă fereastră. Mă apropii de pat. E deja ora prânzului, dar noi nici măcar micul dejun nu l-am luat. Fac doi paşi în spate ca să-mi iau elan şi mă arunc pe pat. Asta îl trezeşte instantaneu pe Steve. Îmi aruncă o privire nu tocmai fericită.

— Of, Doamne, Gloria!

— Bună dimineaţa! zic eu, instalându-mă deasupra lui.

— Mi s-a umflat capul sau delirez?

— Nu, pur şi simplu ai băut prea mult aseară.

— Atunci, nu ai cumva vreun fierăstrău la îndemână ca să scap dintr-o lovitură şi de cap şi de durerea asta sinistră?

— Am ceva mai bun.

Mă aplec şi îl sărut tandru pe frunte.

— Mda, e foarte plăcut, nimic de zis, dar din păcate nu are niciun efect împotriva mahmurelii.

Râd.

— Bine, atunci ridică-te, altminteri micul dejun se răceşte de tot.

Îl mângâi uşor pe piept, apoi mă ridic din pat.

— Iar cât faci tu duş, am să sun la room-service să cer două porţii enorme de pastile pentru durere de cap.

*

Aşezaţi la masă, ne înfulecăm micul dejun.

— Am hotărât să mai rămânem aici o noapte.

— Cool! Aş fi dat orice să nu ne întoarcem aşa de repede la blestemata noastră de rulotă.

Steve se uită la mine cum îmi mănânc pâinea prăjită şi cum îmi trec limba peste buza superioară, ca să înlătur un rest de dulceaţă. El întoarce privirea cu un aer timid şi expiră zgomotos.

— Ce-i? îl întreb.

— Ai putea să mănânci şi tu normal, fără să mă stârneşti?

— Dar mănânc normal.

— Nu, mănânci ca un star porno!

Cuvintele lui mă fac să râd.

— Mănânc exact aşa cum mănâncă toată lumea, problema e că tu eşti un obsedat sexual!

— Uite cum mănânci.

Steve îşi unge cu dulceaţă felia de pâine, muşcă o bucăţică şi începe să-şi lingă buzele.

Izbucnesc în râs.

— Nu-i adevărat! Nu mănânc aşa!

— Ba da, exact aşa mănânci!

Oftez.

— Doamne, sfinte, parcă aş vorbi cu un ţânc de câţiva ani.

— Eu la fel.

Îmi trag scaunul şi mă întorc cu spatele la el.

— E mai bine aşa?

— Mult mai bine, răspunde ironic Steve.

Mă întorc, iau o bucăţică de bacon prăjit din farfurie şi i-o arunc în cap; el îmi răspunde la fel. Micul nostru dejun se transformă în câmp de luptă. Alimentele devin muniţia cu care ne atacăm unul pe altul, amuzându-ne copios. Steve se apropie de mine, mă cuprinde de gât, cu cealaltă mână îmi înlănţuie talia şi buzele noastre se unesc. Ne pierdem echilibrul şi cădem pe podea. Sărutându-mă în continuare, Steve îşi strecoară mâinile sub tunica mea, până ajunge la sâni. Îmi acoperă gâtul

de sărutări. Mi se taie răsuflarea din cauza dorinței crescânde care mă copleșește, dar îl opresc categoric, punându-mi palmele pe pieptul lui.

— Nu, Steve, oprește-te...

— Ce-i?

— Vreau ceva nou.

— Nou? întreabă Steve, tot numai un zâmbet.

— Nu, nu-i ceea ce crezi.

Mă ridic și îmi netezesc tunica.

— Nu te înțeleg.

— Steve, vreau o relație normală.

— Dar ce nu-ți convine în relația noastră?

— Nu am avut niciodată o primă întâlnire.

Steve ridică privirea spre cer.

— Dar de ce am avea nevoie de blestematele astea de întâlniri? Suntem atât de cool, încât orice alt cuplu ar muri de gelozie doar privindu-ne!

— Dar toate cuplurile normale au întâlniri.

— Numai că eu nu vreau să fiu într-un cuplu normal. E plictisitor.

— Bine, n-ar fi trebuit să încep discuția asta.

— Stai puțin, și acum de ce te bosumfli?

— Pentru că m-am săturat să fiu iubita unui cântăreț rock, Steve. Vreau o relație serioasă. Vreau să mă respecți. Orice fată normală visează la romantism, la sinceritate. Și tot ceea ce se petrece între noi acum se reduce la sex, distracție și băutură. Poate este cool pentru moment, dar într-o bună zi, când o să ne săturăm și de astea, ce se va întâmpla? Probabil nimic!

Steve se uită la mine și nu spune nimic.

Deschid ușa și ies din cameră. Mă lipesc de perete. Ce m-o fi apucat? Vreau să fiu cu el, dar în același timp îl resping. Mă simt cumplit de golită pe dinăuntru, dar în același timp m-am săturat să fiu jucăria lui. După ceea ce am pățit cu Matt, am

încetat să mai am încredere în oameni. Mi se pare că Steve nu o să ezite să mă părăsească la primul obstacol, aşa cum Matt nu a ezitat s-o facă la vremea lui.

Bat la uşa lui Becks. Îmi deschide după câteva clipe.

— Salut, zic.

— Salut.

Îmi aduc aminte de discuţia noastră de ieri. Arunc o privire în cameră, Jey nu e aci. Rebecca pare tristă.

— Hai, povesteşte-mi cum a fost, o provoc eu zâmbitoare.

— Nu a fost.

— Cum adică?

— Nu am făcut nimic.

— De ce?

— Jey era aşa de beat, încât abia am reuşit să-l târăsc până la pat.

— Îmi pare rău.

— Mie, nu.

Becks se apropie de mine şi ne aşezăm pe o canapea micuţă.

— Ştii, cred că e un semn al destinului. Poate că de fapt nu ar trebui să mă grăbesc.

O iau de mână.

— Da, probabil că e mai bine aşa. Nu o să duci lipsă de pretendenţi şi va trebui să-l alegi pe cel care te merită cu adevărat. Nu trebuie să te dăruieşti primului venit.

Uşa băii se deschide brusc şi Jey intră în cameră.

— Salut, fetelor!

— Bună, răspund.

— Cum te simţi? îl întreabă Becks.

— Nu prea grozav. Am senzaţia că cineva îmi sfredeleşte ţeasta cu un picamăr.

Becks şi cu mine izbucnim în râs.

— Steve e în cameră? mă întreabă Jey.

— Da.

Şi Jey iese şi merge să-şi vadă prietenul.

— Am hotărât să mai rămânem aici o noapte.

— Minunat, căci simt o greaţă teribilă la gândul că ne întoarcem în rulota aia rătăcitoare care ne slujeşte drept casă.

— Pot să dorm cu tine, iar Jey să doarmă în cameră cu Steve?

— Sigur că da. Dar ce s-a întâmplat?

— Mă simt sfâşiată-n două. O parte din mine vrea să fie cu Steve, dar cealaltă îl respinge.

— Eu ştiu de ce sau, mai bine zis, din cauza cui.

Mă uit la ea şi nu pricep ce vrea să spună.

— Din cauza lui Chad, mi-o trânteşte ea.

— Te rog, nu începe iar.

— Am început deja.

Rebecca se ridică de pe canapea.

— Gloria, zău că nu te înţeleg. De ce ieşi cu Steve, dacă încă eşti îndrăgostită de Chad? De ce flirtezi cu Alex, dacă spui că doreşti o relaţie serioasă cu Steve?

— Aici ai dreptate, nici eu nu prea ştiu ce vreau.

— Mă uimeşti! Tu, care îi învârţi pe toţi pe degete!

— Becks, am venit să-ţi cer un sfat, nu să-ţi ascult prelegerile de morală.

— Chiar vrei un sfat? Uite unul. Încearcă să-ţi analizezi sentimentele. Alege-l pe cel care e făcut pentru tine şi nu mai suferi ca proasta pentru toţi ceilalţi!

Cuvintele ei mă lasă cu gura căscată.

— Bine, şoptesc eu.

Mă ridic de pe canapea şi pornesc spre uşă.

— Unde te duci?

— Să mă plimb.

— Vin cu tine.

— Nu. Vreau să fiu singură. Trebuie să mă gândesc.

— Bine, dar ai grijă să nu faci vreo boacănă.

*

A plouat toată noaptea, iar asfaltul e ud. Cu toate că se apropie ora prânzului şi oraşul e destul de mare, străzile sunt aproape pustii. Puţinii trecători care-mi ies în cale se mişcă încet, fără grabă, cu un aer gânditor, ca şi cum s-ar desfăta cu atmosfera calmă a oraşului.

În capul meu e un roi de gânduri care zumzăie şi se învârt, toate, în jurul aceluiaşi subiect. Chiar că nu mai ştiu unde mă aflu. Înainte, nimeni nu mă băga în seamă, nu eram decât umbra lui Tezer. Abia în clipa în care am înţeles că am propria mea personalitate şi am şi eu dreptul să mă pun pe mine însămi pe primul loc, băieţii au început să mă bage în seamă. Am impresia că situaţia mea de astăzi seamănă cu cea în care s-a aflat Tezer. Şi ea s-a învârtit, iar şi iar, între Matt şi Adam. Am judecat-o şi am compătimit-o în acelaşi timp. Şi iată că am ajuns să trăiesc acelaşi lucru. Am sentimente şi pentru Chad, şi pentru Steve. Şi alegerea nu e deloc uşor de făcut, căci fiecare dintre ei mă întregeşte cumva şi mă ajută să supravieţuiesc. Cât despre Alex, cu el e cu totul altceva. Îi sunt recunoscătoare pentru că m-a salvat şi pentru că, mulţumită lui, sunt acum departe de casă, departe de tata. Pot trăi cum vreau eu, fără să fiu cicălită în permanenţă.

Fără să bag de seamă orele care trec, ajung până la rulota noastră. Mă uit pe ferestre, e goală. Aşadar, Alex nu s-a întors. Încep să fiu serios îngrijorată pentru el. Cum nu am cheile, nu pot deschide portiera. Aşa că mă caţăr pe acoperiş, deschid trapa şi sar înăuntru. Preţ de câteva secunde, compar apartamentul luxos de la hotel cu spaţiul strâmt, înghesuit, de care am început să mă satur. Mă uit prin toate camerele, ca să mă asigur că Alex nu e aici. Sunt hărţuită de aceleaşi întrebări. Unde e? Cum se simte? Ce face acum?

Zăbovesc în camera lui. Aerul e impregnat de parfumul lui. Mă aşez pe patul lui, mângâi cuvertura cu palma. Ating perna şi aud un foşnet uşor, care pare să vină de dedesubt. O ridic şi găsesc vreo 20 de punguţe goale de cocaină. Alex lua droguri pe ascuns? Numărul întrebărilor mele fără răspuns creşte de la un minut la altul.

Pun perna la loc, ies din camera lui Alex şi văd un telefon mobil pe masă. E al lui Jey. Caut prin contacte şi găsesc numărul lui Alex. Câteva secunde ezit să apăs pe butonul de apel, dar îmi fac curaj. În scurtă vreme îmi dau seama că e inutil, căci aud vocea monotonă a robotului.

— Alo, Alex... eu sunt. Nu te mai juca de-a v-aţi ascunselea, suntem cu toţii foarte îngrijoraţi din cauza ta. Întoarce-te, te rog.

Închid şi pun telefonul la loc pe masă.

Dragul meu jurnal!

Mi-e frică. Frică pentru Alex. Îl cunosc numai de câteva zile, dar m-am ataşat profund de el. În clipa asta se întâmplă ceva cu el şi asta mă sperie.

În plus, dragul meu jurnal, nu mai ştiu deloc cum stau cu sentimentele mele. Ţin la Steve, dar ţin şi la Chad. Gândul că-l fac pe Steve să sufere nu-mi dă pace şi nu mai ştiu ce să fac. Revăd în minte, iar şi iar, tot ceea ce s-a întâmplat în ultima lună, de la clipa în care l-am sărutat pe Matt în piscină, apoi în pădure. Mă gândesc apoi la întâlnirea noastră de pe acoperiş.

Mă gândesc şi la noaptea pe care am petrecut-o cu Chad, la modul în care m-a primit în casa lui când nu aveam unde să mă duc în altă parte, dar şi la faptul că am aflat că el a fost cel care mi-a trimis toate mesajele alea profetice care au fost cât pe ce să mă scoată din minţi. Acum sunt cu Steve şi aproape în fiecare zi avem probleme. De ce? Pentru că sunt o proastă. Complet proastă. Nu mai vreau să fac pe nimeni să sufere. Am făcut-o prea adesea. Ţin mult la Steve şi nu pot să mai stau

să privesc cum îl ucid încetul cu încetul cu nehotărârea mea. Prin urmare, nu-mi rămâne decât o soluție. Nu am deloc chef, dar nu văd altă opțiune posibilă.

Trebuie să mă despart de Steve.

Mai am 12 zile de trăit.

Îmi iau rucsacul, pun în el jurnalul. Deschid dulapul şi iau câteva haine pentru Rebecca şi pentru mine.

*

Coridoarele hotelului par nesfârşite. Într-un sfârşit ajung în fața camerei lui Becks. Deschid uşa, dar înăuntru nu e nimeni.

— Becks, Jey!

Nu răspunde nimeni. Aud nişte clipoceli în apă. Urc la etaj. Becks e în piscină, pluteşte pe spate. Are căşti în urechi şi ochii închişi. Mă apropii tiptil de ea şi o cuprind brusc de umeri. Ea începe să țipe şi să se zbată în apă.

— Ce-i cu tine, ai înnebunit?

— Îmi pare rău, am crezut că m-ai auzit.

— Era să dau ortu' popii!

Becks abia izbuteşte să iasă din piscină.

— Unde ai fost? Steve te-a căutat peste tot.

— M-am plimbat prin oraş, am fost până la rulotă, ți-am adus nişte haine. Ține.

— Ce bine, hainele pe care le am sunt impregnate de tequila.

— Spuneai că Steve m-a căutat?

— Da.

Ezit puțin.

— M-am gândit şi am hotărât să mă despart de Steve. Trebuie să vorbesc şi cu Alex. M-am săturat. Ai dreptate, i-am băgat pe toți în ceață, inclusiv pe mine.

— Fetelor!

Auzim vocea lui Jey. Becks tresare surprinsă.

— Jey! ţipă ea.

Becks, care e în chiloţi şi sutien, încearcă să îşi ascundă cum poate goliciunea.

— Scuză-mă, te asigur că n-am văzut nimic, spune Jey uşor jenat. Trupa Carolina Liar dă azi un concert.

— Serios? Îmi plac la nebunie, spun eu.

— Mişto. Mă duc să-i spun lui Steve.

*

Intru în camera mea.

— Aha, iată-te în sfârşit, spune Steve, care tocmai ieşea din baie.

Poartă un costum negru, elegant, părul nu e ciufulit ca de obicei, ci foarte bine pieptănat.

— Steve?

— Parcă n-aş fi eu, nu?

— De unde ai scos costumul ăsta?

— Nu contează. Astăzi sunt băiatul ideal pe care ţi-ai dorit mereu să-l întâlneşti. Şi te invit, draga mea Gloria, la o întâlnire galantă.

Rămân mută de uimire.

— Îmi faci o favoare?

— Câtuşi de puţin. Pur şi simplu vreau să te bucuri.

Hai, Gloria, e mai bine să-i spui totul imediat. Dă-i drumul!

— Steve, trebuie să-ţi spun ceva.

— Mai târziu, mai târziu. Acum du-te la baie, schimbă-te, eu te aştept aici.

Oftez. Fie, hai să vedem unde o să ducă toate astea. Intru la baie. Printre hainele pe care le-am luat din rulotă, găsesc o rochiţă albastru-închis. O trag pe mine, îmi fac o coadă de cal de o neglijenţă studiată şi mă machiez la ochi, pentru un look impecabil. Realizez cu stupoare că nu am pantofi şi că va trebui să port o rochie de seară cu BASCHEŢI. E regretabil, dar nu am de ales. După aceea mă apucă ameţeala când îmi dau

seama că nu m-am gândit deloc la felul în care o să-i dau lui Steve vestea despărţirii. Doamne, ce seară grea mă aşteaptă! Ies din baie. Steve mă priveşte cu un zâmbet frumos.

— Ei? îl întreb.

— Eşti aşa de frumoasă de cad pe spate!

Simt că obrajii îmi iau foc.

— Mulţumesc. Domnule băiat ideal, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Aşteaptă o secundă.

Se duce în dormitor şi în câteva secunde se întoarce cu un buchet de bujori.

— Pentru tine, iubi.

— Vai, Doamne, de unde ai ştiut că sunt florile mele preferate?

— În orice băiat ideal se ascunde o ghicitoare, răspunde Steve sărutându-mă pe obraz.

*

Ne plimbăm pe bulevardele oraşului. Steve vorbeşte foarte frumos şi amabil toată seara, ceea ce nu-i stă deloc în fire. Să fi hotărât să se schimbe pentru mine? Purtându-se aşa, nu face decât să mă atragă şi mai mult, ceea ce contravine planurilor mele. Dintr-odată ne oprim, iar Steve îmi dăruieşte zâmbetul lui cel frumos.

— Închide ochii.

— De ce?

— Aşa se întâmplă la orice primă întâlnire, nu?

Închid ochii. Steve mă ia de mână şi mă conduce undeva. Simt că traversăm strada şi mai facem câţiva metri, apoi ne oprim.

— Deschide ochii, zice Steve.

Îl ascult şi constat că suntem în faţa uşii unui mare restaurant.

— Serios? Dar e unul dintre cele mai scumpe restaurante din America, exclam eu, fără a-mi putea reţine un zâmbet.

— Ştiu. Aici se va întâmpla prima noastră întâlnire.

Intrăm. Suntem întâmpinați de șeful de sală, care ne conduce la masa noastră și îmi trage scaunul, ca să iau loc.

— Când ai avut vreme să rezervi o masă aici?

— Băieții ideali au mereu timp pentru toate.

Mă uit în jur și constat că restaurantul e plin. Toată lumea are un însoțitor. Bărbații poartă costume scumpe, femeile sunt în rochii șic, iar eu port BASCHEȚI. Ce rușine!

— E foarte frumos.

— De acord.

Steve încearcă să dea dovadă de galanterie prin orice mijloc, iar asta începe să mă calce pe nervi.

— De ce te-ai hotărât să pui la cale întâlnirea asta galantă?

— Îmi place să încerc chestii noi.

— Noi? Cum adică, nu ai invitat pe nimeni la o întâlnire până acum?

— Nu. Nu-mi plac toate fițele astea. Dar pentru tine sunt gata să fac o excepție.

— Sunt impresionată.

Următoarele zece minute le petrecem studiind meniul. Sunt multe feluri de mâncare la prețuri indecente. Ospătărița se apropie să ia comanda.

— Bună seara. V-ați hotărât?

— Da, răspund eu. Aș vrea o salată de curcan cu mango și rizoto cu fructe de mare.

— La fel și pentru mine și aduceți-ne cel mai bun vin pe care îl aveți.

Ospătărița face semn din cap că a înțeles și se îndepărtează. Nu mă pot abține să nu râd.

— Ce te distrează atât?

— Tu. Ca să fii băiatul ideal nu ești obligat s-o faci pe Richard Gere din *Pretty Woman*. Vreau să fii a-u-ten-tic.

— Foarte bine, am să fiu autentic.

Steve își trece mâna prin păr și coafura lui impecabilă dispare.

— Știi ce mă calcă pe nervi în astfel de restaurante?

— Ce?

— Muzica. E absolut dezgustătoare. Zici că ești la înmormântare. Și urăsc oamenii care se fâțâie pe aici. Uită-te la ei. Se cred cei mai rafinați din lume pentru că au slujbe solide și discută subiecte de cea mai mare importanță, dar se uită la tine ca la un rahat de câine pe drum.

A rostit aceste ultime cuvine atât de tare, încât toată lumea se întoarce și se uită la noi.

— Îmi pare rău, am zis „rahat" prea tare? întreabă Steve în zeflemea.

Simt că am să explodez de râs.

— Îmi pare rău, mii de scuze.

Mă amuz când îi văd pe toți cum ne privesc de sus.

— Vezi, ăsta e Steve pe care îl prefer.

Peste câteva clipe, ni se aduce comanda.

— Și ce fac oamenii de obicei la prima lor întâlnire?

— Încearcă să se cunoască mai bine. Uite, de pildă, te rog să-mi spui care e scriitorul tău preferat?

— Ernest Hemingway.

— Serios? E minunat. Și ce carte-ți place?

— Habar n-am, n-am citit nimic de el. Voiam să par mai inteligent, atâta tot.

Mă face din nou să râd.

— Și care e filmul tău preferat? mă întreabă el.

— *Psycho.*

— Așadar, îți plac filmele de groază?

— Sunt înnebunită după ele. Îmi imaginez că în locul victimelor sunt oameni pe care-i cunosc și așa totul devine mult mai interesant.

— A, deci așa, spune Steve ușor stingherit.

— Începi să înțelegi că sunt nebună?

— Nu, asta am știut-o din clipa în care te-am cunoscut.

Râd din nou.

— Voiam să te întreb de unde ai cicatricea asta, îndrăznește Steve, arătând spre încheietura mea.

— Nu a fost cea mai bună perioadă din viața mea.

— Serios? Pot să pariez că a fost ceva banal, de genul te-ai certat cu cea mai bună prietenă sau cu iubitul tău de la vremea aceea, ori poate cu părinții.

— Fals. Un nemernic și gașca lui au încercat să mă violeze și, ca să evit umilința, am hotărât să-mi tai venele pe loc, căci în clipa aceea moartea mi s-a părut cea mai bună opțiune posibilă pentru mine.

Chipul lui Steve își schimbă instantaneu expresia.

— Îmi pare rău, șoptește el cu o voce vinovată.

— Nu-i nimic.

— Sunt un idiot, nu ar fi trebuit să întreb...

— Steve, nu e nicio problemă, nu-ți face griji.

Își pune mâna peste mâna mea.

Ne petrecem următoarele ceasuri sporovăind vrute și nevrute, râzând și comandând feluri de mâncare cu nume imposibil de pronunțat.

Steve îmi povestește viața lui. Mi-a explicat de ce a vrut să facă muzică și a vorbit despre toate greutățile pe care a trebuit să le depășească în cursul acestor ultimi ani. Îmi dau seama că suntem foarte asemănători și, încetul cu încetul, încep să renunț la ideea de a o termina cu el. Nu-mi pot imagina că aș putea trăi fără el, mă simt atât de bine în compania lui. El e cel care mă ajută să trăiesc. Dacă l-aș părăsi, aș face cea mai mare greșeală din viața mea, al cărei bilanț și așa nu e unul strălucit.

Stropi de ploaie încep să bată în geam. Hotărâm să ne întoarcem la hotel înainte ca vremea să se strice de tot. Și apoi,

vrem să mergem la concert. Ospătăriţa ne aduce nota de plată. Steve începe să se caute prin buzunare.

— Ce dracu'..., şopteşte el.

— Ce-i?

— Nu, nimic.

Dar îmi dau seama după privirea lui că e tot mai panicat.

— Steve, ce s-a întâmplat?

— Cred că mi-am lăsat portofelul în cameră.

— Nu se poate! Glumeşti, nu?

— Din păcate, nu.

Închid ochii şi mă las pe spătarul scaunului.

— Dumnezeule, cum ai putut să-l uiţi?

— Nu ştiu. Cred că m-am grăbit prea tare şi mi-a zburat cu totul din cap partea cu portofelul!

— Dar e o nebunie!

— De ce ţipi?

— Mai întrebi? E prima noastră întâlnire oficială şi ai reuşit s-o strici!

— Nu voiam s-o stric. Nu am făcut-o intenţionat, crede-mă!

— Da, te cred. Scuză-mă că m-am enervat.

Mă cuprinde un sentiment neplăcut de panică.

— În mod normal, cei care nu pot plăti nota sunt puşi la spălat de vase.

— Asta doar în restaurantele de mâna a doua. Dar aici suntem într-un local de prim rang... o să cheme poliţia.

La cuvintele astea, încep să mă simt şi mai rău. Dacă vine poliţia, s-a terminat cu viaţa mea de paşă! Mă vor trimite la Brevard cu Becks cu tot şi vom fi judecate acolo pentru tot ce am făcut cu noii noştri prieteni.

— Nu ai cumva cardul la tine?

— Nu, că nu m-am gândit că tipul meu ideal va avea probleme de memorie.

— Nu te speria, mă descurc eu cumva.

Trec cinci minute.

— Am o idee. Îl sun pe Jey şi îl rog să vină să ne aducă banii.

— N-o să meargă.

— De ce?

— Pentru că şi-a lăsat mobilul în rulotă.

— De unde ştii?

— Am fost azi acolo.

— Ai vrut să vezi dacă s-a întors Alex?

— Ascultă-mă, din cauza ta am intrat în rahatu' ăsta, aşa că taci din gură şi gândeşte-te ce-am putea face acum.

Steve priveşte de jur împrejur, apoi mă prinde brusc de mână.

— Hai.

— Unde?

— Ai încredere în mine.

Ne ridicăm de la masă şi ne îndreptăm spre ieşire. Inima îmi bate nebuneşte.

— Steve, ce facem?

— Şşşt, ai încredere în mine.

Şeful de sală ne opreşte.

— Nu plecaţi nicăieri, nu aţi plătit nota. Chem poliţia.

— A, da, am uitat să plătim. Se rezolvă imediat.

Steve se întoarce, ridică mâna şi îi trage un pumn zdravăn în falcă, iar omul se chirceşte de durere. Profitând de situaţie, Steve mă ia de mână şi fugim afară. Ploaia ne biciuieşte feţele, de parcă din cer ar fi căzut pietricele, nu stropi reci de apă. Mă întorc şi constat că doi paznici ne urmăresc. Accelerăm pasul, fără a ne lăsa de mână. O luăm pe mai multe străduţe lăturalnice şi la un moment dat constat că am scăpat de urmăritori. Îmi desprind mâna.

— Steve! strig.

El se oprește și vine spre mine. Mă lipesc cu spatele de un zid din cărămizi. Tremur toată din cauza ploii reci de toamnă. Încerc să-mi recapăt respirația și Steve începe să chicotească.

— Ce ți se pare așa de amuzant? Nu am reușit decât să enervăm și mai mult poliția!

— Nu-mi pasă. Suntem ca Bonnie și Clyde, dar mai mișto decât ei.

Mă cuprinde și pe mine un râs isteric.

— Mi-e frică, șoptesc.

— Las-o baltă, comparativ cu toate problemele pe care le-am avut, asta e un fleac!

— Așa-i.

— Măcar o să ne amintim multă vreme de această primă întâlnire. Parcă voiai să-mi spui ceva în cameră.

— Da... dar nu mai contează. Steve, ești cel mai curajos tip pe care l-am cunoscut vreodată...

Fac o pauză lungă, apoi adaug:

— Îmi placi.

Steve mă sărută cu patimă. Uit că mi-e frig, căci trupul meu ia foc sub efectul sărutului. Îmi înfig degetele în haina lui udă. Acum nu o să-l mai resping pentru nimic în lume.

*

În holul de la intrarea hotelului e un vacarm asurzitor. O mulțime compactă a venit să-i vadă pe cei de la Carolina Liar, care acum cântă melodia *California bound*, pe care publicul o reia în cor. Uzi până la piele, intrăm în sală și îi reperăm pe Jey și pe Becks în mijlocul mulțimii.

— Hei! Pe unde ați umblat? întreabă Becks.

— Ați ratat momentul genial când Chad Wolf, solistul, și-a aruncat cămașa sfâșiată în mulțime, zice Jey.

— Am avut lucruri mai importante de rezolvat.

— Am fost la o întâlnire galantă, explic eu.

— Da, ca toate cuplurile normale, adaugă Steve.

— Ce vrea să însemne asta? se miră Becks.

— Că acum suntem un cuplu adevărat, răspunde Steve.

Becks şi Jey schimbă priviri complice.

— Felicitări, tipule!

Jey strânge mâna lui Steve.

— Gloria, sper că ai să-i bagi minţile în cap golanului ăstuia!

— Am să mă străduiesc, râd eu.

Becks mă ia deoparte.

— Aşadar, m-am înşelat eu când am înţeles că voiai să o termini cu el?

— Nu, nu te-ai înşelat. Numai că mi-am dat seama cât de mult greşeam. Steve e nebun, dar cred că el este motivul pentru care merită să mă trezesc în fiecare dimineaţă. Doar alături de el pot uita de planurile mele funeste.

— Şi care sunt mă rog planurile astea funeste ale tale?

Mi s-a încleştat gura când am realizat că m-am trădat în faţa lui Becks. Mă gândesc la mii de feluri în care să schimb subiectul, dar privirea îmi cade pe uşa sălii de concert. Iar în cadrul uşii îl văd...

— Alex? rostesc cu voce tare.

Ziua 39

Plutesc pe spate, cu ochii închişi, în cea mai profundă relaxare. Doar clipocitul apei tulbură liniştea care domneşte în jur. Părul meu are aceeaşi culoare cu apa albastră în care m-am cufundat. Mi-e greu să respir, dar totuşi reuşesc cumva, şi nu simt cum apa mi-a intrat în urechi, ca şi cum sufletul meu ar trăi cumva independent de trup.

Dintr-odată, aud un zgomot asurzitor care mă scoate din toropeală şi simt că se apropie cineva. Deschid ochii şi în faţa

mea îl văd... pe TATA, cu ochii furibunzi. Nu se clinteşte, rămâne aşa, aplecat deasupra mea.

— Tată? şoptesc eu abia auzit.

— Aha, iată-te, în sfârşit! urlă el.

Mă apucă de gât şi îmi apasă capul ca să mă înece. Urlu din toată fiinţa mea, iar apa îmi intră în gură, ceea ce mă face să mă sufoc. Tata mă apasă în continuare. Încerc să mă eliberez, dar în zadar, căci mă ţintuieşte acolo cu toate puterile lui. Gem şi mă tânguiesc, dar tata nu îmi dă nicio atenţie.

Deschid brusc ochii şi gâfâi de parcă aş fi alergat o sută de metri sprint. Mă uit în jur şi îmi dau seama că am dormit toată noaptea într-un fotoliu aflat lângă o fereastră mare. Doamne, Dumnezeule, aşadar totul a fost un coşmar? Tremur din toate încheieturile, deşi mă forţez din răsputeri să mă calmez.

— Ce-i, Gloria?

Nu am auzit-o pe Rebecca venind. Pare foarte îngrijorată.

— Am ţipat?

— Da, am crezut că te torturează careva.

— Am avut un coşmar.

Becks se aşază lângă mine pe măsuţa joasă.

— Ce fel de coşmar?

— Nu contează.

— Hai, povesteşte-mi. Ca să scapi de gândurile negre trebuie să le împărtăşeşti cuiva.

— L-am visat pe tata. Încerca să mă înece în piscina asta.

— Te gândeşti des la el?

— Tot timpul mă gândesc la el. Am sentimentul că în orice clipă poate intra pe uşă să mă ia şi s-a terminat cu viaţa mea de libertate.

— Gloria, n-o să ne găsească nimeni. O să fie bine, ai să vezi, trebuie doar să... uiţi visul ăsta nenorocit.

Încerc să-mi aduc gândurile și mă calmez încetul cu încetul: nu-i decât un coșmar, tata e tot în Florida și sunt departe, foarte departe de el.

— Știi ceva, mă duc în camera băieților să văd ce fac.

— Foarte bine, în timpul ăsta eu am să adun lucrurile. A trecut recepționera și ne-a spus că în două ore trebuie să eliberăm camerele.

„S-a terminat cu raiul pe pământ", îmi spun în sinea mea.

*

Camera băieților e deschisă. Intru încet, iar ceea ce văd îmi stârnește un hohot de râs pe care nu mi-l pot stăpâni.

Jey și Steve dorm în același pat! Jey îl îmbrățișează tandru pe Steve, care nu se opune deloc. Încerc să mă stăpânesc, mă apropii de Steve și îi șoptesc la ureche:

— Steve, trezește-te.

Mă aude imediat și începe să zâmbească. Se întoarce spre Jey și, fără a deschide ochii, își strecoară degetele în buclele lui.

— Iubi..., șoptește el cu duioșie.

Și continuă să îl mângâie pe Jey. Când deschide brusc ochii, scoate un urlet care se aude în tot hotelul. Atunci dau și eu frâu liber emoțiilor și izbucnesc într-un râs la fel de puternic ca urletul lui Steve.

— De ce trebuie să țipați în halul ăsta? întreabă Jey nemulțumit, cu o voce scăzută.

Steve își trage dezgustat mâna de pe pieptul lui Jey.

— Poți să-mi spui ce mama naibii cauți în patul meu?! Trebuia să dormi la etaj!

— La etaj doarme Alex și nu e deloc confortabil să dormi pe jos, îmi pare rău.

— Sunteți foarte drăgălași împreună, zic eu, râzând în continuare.

— Dumnezeule, m-a ţinut în braţe toată noaptea! exclamă Steve, ascunzându-şi faţa în palme.

— Nu-i vina mea că ai o piele aşa de fină. Am crezut că dorm lângă o blondă beton.

— Dacă o mai ţii tot aşa, blonda asta beton o să-ţi spargă faţa, ai priceput? se răsteşte Steve, ridicându-se din pat. Mă duc să fac un duş.

Se apropie de mine şi mă sărută.

— Bună dimineaţa, zice el.

— Bună dimineaţa, blonduţă frumuşică, răspund eu, ciupindu-l de fund.

Steve porneşte spre baie legănându-şi şoldurile şi închide uşa în urma lui.

— Baia din camera voastră e liberă? întreabă Jey.

— Da.

El iese din apartament numai în şort. Dau să plec şi eu din dormitor, când aud pe cineva coborând pe scări. E Alex. Ne privim câteva clipe.

— Salut, zic eu într-un sfârşit.

— Bună, răspunde el.

Apariţia lui de ieri a fost complet neaşteptată şi m-am simţit extrem de uşurată când am constatat că e bine.

— Ieri nu am apucat să vorbim în linişte, aşa că n-aş vrea să pierd şi astăzi ocazia asta.

Mă îndrept spre el şi ne aşezăm pe canapea.

— Ia spune, pe unde ai umblat?

— Chiar te interesează?

— Cam da.

— Am hoinărit prin oraş, m-am gândit la viaţă, am făcut turul barurilor, pe scurt, nimic interesant.

— Dar de ce ai plecat? Am închiriat două camere luxoase, ai fi putut să dormi aici cu noi.

— Am vrut să fiu puţin singur.

— Şi... cum te simţi acum?

— Foarte bine. Dar cum ar trebui să mă simt?

— Alex, m-am gândit la tine în tot acest răstimp, am fost foarte îngrijorată. Am crezut că ai necazuri, că nu eşti bine, iar tu nu pari să dai dovadă de nici cea mai mică dovadă de recunoştinţă!

— Îmi pare rău. Sincer să fiu, am vrut s-o şterg. M-am săturat de toate astea. De muzică, de formaţie, de oameni. Dar ştii de ce m-am întors, sau mai bine zis din cauza cui? Din cauza ta, Gloria.

— Ai vrut să te asiguri că nu m-am spânzurat de vreun cârlig?

— Ca s-o spun p-aia dreaptă, da. Ştiu ce gânduri nebuneşti îţi dau târcoale şi nu vreau să te părăsesc.

— Am găsit pe cineva care poate veghea asupra mea.

— Cine, Steve? întreabă Alex râzând. Te rog, el însuşi are nevoie de supraveghere!

— Ai vorbit cu băieţii?

— Nu, mă evită. Sunt încă supăraţi că i-am lăsat baltă la concert.

— Dar explică-le de ce ai făcut-o!

— Nu ar avea niciun rost.

— Alex, eu...

Tocmai când mă pregăteam să-i spun ce am găsit sub perna lui, se deschide uşa.

— Gata, v-aţi făcut bagajele? întreabă Becks.

În încăpere se lasă tăcerea. Mă uit la Alex, el se uită la mine. În cele din urmă, îşi fereşte privirea şi iese din cameră, atingând-o uşor, în treacăt, pe Rebecca.

— Am picat într-un moment prost? zice Becks.

— Nu, e-n regulă.

— Despre ce aţi vorbit?

— L-am întrebat ce a făcut în tot timpul ăsta.

— Lasă-l în pace, Gloria. Nu îți dai seama că vorbind cu el nu faci decât să-l enervezi pe Steve?

— Ascultă, noi cinci formăm un întreg unic în felul lui și nu mi se pare normal să nu știm dacă unul dintre noi are probleme grave.

— Fiecare om are secretele lui și, dacă nu vrea să spună nimic, e mai bine să-i respecți decizia.

Trag aer adânc în piept.

— Bine, hai s-o lăsăm baltă.

*

Nici nu am ieșit bine din hotel, că am și început să revăd în gând toate imaginile minunatului nostru sejur în acest loc de excepție. Îmi sunt foarte dragi băieții ăștia și fiecare zi pe care o petrec alături de ei este de neuitat. Ne îndreptăm toți patru spre rulotă și constatăm că Alex e deja acolo.

— Iar am rămas fără domiciliu fix, nu? Acum încotro? întreabă Jey.

— Ce-ați zice de Las Vegas? Am visat mereu să particip la petrecerile nebune din mărețul templu al jocurilor de noroc, propune Steve.

— E o idee bună. Trebuie să vedem cum putem ajunge acolo, încuviințează Jey.

Schimb priviri complice cu Becks și, ținându-ne de mână, zâmbim bucurându-ne dinainte de perspectiva noii aventuri.

— Am făcut plinul de benzină. Putem merge unde avem chef, zice Alex, dar băieții nu-l bagă în seamă și urcă în mașină.

*

— Dacă e să credem GPS-ul, traseul poate fi făcut în mai puțin de 24 de ore, iar de dormit, putem dormi la Albuquerque, spune Steve.

— Perfect, conduc eu şi după aia mă înlocuieşti, încuviinţează Jey cu un glas tărăgănat.

— S-a făcut.

Mă apropii de Steve şi îl sărut.

— Aşadar, gata, spre Las Vegas? îl întreb.

— Da. Ai fost vreodată?

— Nu.

— Nici eu. Totuşi, există o mică problemă.

— Care?

— Ca să ne putem bucura de Vegas, avem nevoie de bani.

— Problema e ca şi rezolvată, mai am ceva bani în contul meu.

— Nu, n-o să risipim banii tăi. Am o idee mai bună. Ar trebui să vindem drogurile pe care le mai avem în stoc.

— Iar? Credeam că am terminat cu toate porcăriile astea.

— Orice ai crede, trebuie să scăpăm de toate substanţele astea, şi asta o să ne aducă şi o sumă frumuşică.

— Bine, mă duc să-i spun lui Becks să se pregătească.

— Nu. Voi două nu mai vindeţi nimic. Ai uitat cum s-a terminat povestea de la nuntă?

— Cum vrei tu.

Steve deschide dulapul şi începe să cotrobăie prin el.

— Nu se poate!

— Ce-i?

— Nu-i nimic aici, drogurile au dispărut!

Înnebunit de furie, Steve trânteşte un pumn în uşa dulapului şi porneşte nervos tot înainte.

— Steve, ce faci?

— El e! A vândut toate drogurile şi a luat banii!

Îngrijorată şi speriată, mă iau după Steve, care se îndreaptă glonţ spre camera lui Alex. Becks se apropie încet din spate.

— Ce se întâmplă aici?

— Steve! strig eu, dar el se izbeşte cu toate puterile în uşa camerei lui Alex.

— Ce mama dracului? întreabă Alex, fără să înţeleagă ce se întâmplă.

— Unde sunt drogurile?

— Da' ce-ţi trebuie?

— Ce contează? Te-am întrebat unde le-ai pus!

Alex nu răspunde, ceea ce nu face decât să-l înfurie şi mai tare pe Steve.

— Eşti un ticălos! strigă Steve, dându-i un pumn în faţă lui Alex.

Apoi încep să se bată. Şocate, Becks şi cu mine rămânem încremenite, uitându-ne la ei, fără să fim în stare să reacţionăm.

— Alex, Steve! ţip eu, încercând să-i opresc.

— Dumnezeule..., zice Rebecca, ascunzându-şi faţa în palme.

— Becks, du-te şi adu-l pe Jey, numai el îi poate despărţi.

Rebecca dă din cap şi dispare.

— Steve, te rog! strig eu din nou.

Dar nu mă aude. Continuă să se bată cu înverşunare, uitând cu desăvârşire că până nu demult erau ca fraţii. Jey năvăleşte în cameră.

— Hei, băieţi, aţi înnebunit de tot sau ce-i cu voi? urlă el, interpunându-se între ei. O să-mi explicaţi imediat ce se întâmplă aici!

Steve îşi şterge sângele de pe buză.

— A vândut pe ascuns toate drogurile şi a păstrat banii pentru el.

— E adevărat, Alex? întreabă Jey, dar nu primeşte niciun răspuns.

În cameră se lasă o linişte mormântală. Toată lumea se uită încremenită la Alex, care pare complet pierdut.

— De ce nu spui nimic? Ţi-e ruşine să recunoşti ce ai făcut? întreabă Steve.

O voce lăuntrică mă îmboldeşte să îi vin în ajutor lui Alex, dezvăluindu-le celorlalţi existenţa pacheţelelor goale pe care le-am găsit sub perna lui. Aşa că intervin şi rostesc pe un ton hotărât:

— Nu a vândut nimic.

— Ce vrei să spui? sare Steve.

Mă uit la Alex, el se uită la mine fără să înţeleagă nimic. Îl împing pe Jey, mă îndrept spre patul lui Alex şi ridic perna. Atunci, toţi văd ce se află sub ea.

— Ce-i asta?! exclamă Jey, care de fapt a înţeles deja totul.

— Alex, te rog, explică-le, spun eu.

După ce ne-a privit pe toţi câteva minute bune, Alex în sfârşit spune:

— Prefer să le arăt.

Nu înţelegem ce se întâmplă. Alex îşi ridică atunci tricoul şi îmi ascund faţa în mâini când văd hematomul enorm, vineţiu, pe care-l are pe piept. Nu ne putem crede ochilor.

— Am aterizat aiurea în accident şi mi-am rupt o coastă. Am stricat concertul numai din cauza durerii insuportabile, căci drogurile nu au mai avut niciun efect.

— Dar de ce nu ne-ai spus de la început? întreabă Steve.

— Nu am vrut să vă fie milă de mine... ca acum.

— Trebuie să mergi la spital, intervin eu.

— Nu, nu e cazul. Coastele se sudează, numai că e nevoie de timp.

Steve se uită insistent la Alex, apoi iese din cameră.

— Îmi pare rău că te-am bănuit, recunoaşte Jey.

— Nu-i nimic, e vina mea.

Fără să-şi fi revenit încă după cele văzute, Jey iese încet din cameră. Rebecca îl urmează, iar eu rămân singură cu Alex.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Chiar contează? Nu mă gândesc decât cum ai putut îndura atâta vreme o asemenea durere.

— Când vrei să trăieşti cu orice preţ, eşti în stare să înduri lucruri mult mai rele decât asta. Acum totuşi, fără calmante, s-ar putea să am dureri cumplite...

Alex se întinde pe pat. Disputa cu Steve l-a zguduit serios şi i-a reaprins durerea. Apasă cu mâna locul unde este ruptă coasta, dar îl simt că suferă şi nu poate respira.

— Ce aş putea face pentru tine?

Alex tace câteva clipe, apoi spune cu o voce scăzută:

— Gloria, dacă nu aş fi fost în situaţia asta, nu ţi-aş fi cerut niciodată...

— Ce, Alex?

— Există un club foarte exclusivist în Albuquerque de unde se poate procura cocaină, LSD, cele cunoscute...

— Am înţeles, mă duc şi...

— Nu. Uită ce am spus adineauri. E prea periculos. Tipii care lucrează acolo nu ştiu de glumă.

— Crede-mă, o să-mi mănânce din palmă când le voi spune ce sumă sunt dispusă să le dau...

— Nu, nu trebuie.

— Alex, nu e nicio problemă, pot să fac asta. Tu spune-mi doar cum să ajung acolo.

După ce ezită câteva minute bune, Alex mâzgăleşte o adresă pe o foaie de hârtie şi mi-o întinde.

— Ţine. Înainte de a cumpăra drogul, trebuie să-i verifici calitatea.

— Cum?

— Trebuie să-ţi freci gingiile cu puţin praf. Dacă nu le mai simţi, înseamnă că drogul e de bună calitate.

— Am înţeles.

Alex mă ia de mână.

— Te rog, ai mare grijă.

— Bine.

— Deschide sertarul de sus.

Fac ceea ce îmi spune şi găsesc înăuntru un pistol. Îl iau.

— Trebuie să fii înarmată când intri acolo.

— Bine, acum odihneşte-te. Trebuie să te menajezi.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, eu...

— Alex, n-o să mi se întâmple nimic. Îţi promit.

Dragul meu jurnal!

Am aflat în cele din urmă ce a păţit Alex. Toţi am fost şocaţi când ne-a arătat rana. Nu ştiu cum o să mă descurc în seara asta, cu misiunea mea periculoasă. Trebuie să mă duc într-un club ultrasecret, să găsesc un anumit dealer de la care să cumpăr „analgezice" pentru Alex. Sunt îngrozită. Cu toate că am trecut prin multe de când stau cu trupa şi am ieşit din nu puţine încurcături, acum sunt mai speriată ca niciodată. Numai gândul că astfel îi voi fi de ajutor lui Alex îmi aduce puţină alinare. Nu pot da înapoi, trebuie neapărat să îl ajut. Iar pentru a reuşi, trebuie să uit de inima asta care bate nebuneşte şi să îmi depăşesc teama de gorilele peste care în mod sigur o să dau şi care ar putea oricând să facă ce vor cu mine. Alex m-a salvat, e rândul meu să-i întorc serviciul. Esenţialul este ca Steve şi Rebecca să nu afle nimic, altminteri nu scap de predicile lor ore întregi.

*

— Bietul Alex! zice Becks.

Sunt atât de absorbită de planul meu pentru diseară, încât nu bag în seamă ce spune.

— Poftim? întreb.

— Am spus „bietul Alex". Câtă putere trebuie să aibă ca să îndure o asemenea durere!

— Asta aşa e.

Închid jurnalul şi îl pun pe raftul din perete pe care mi-am aranjat toate lucrurile personale.

— Nu te desparţi niciodată de el?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre jurnalul tău. Mă întreb ce tot scrii acolo.

— Notez tot ceea ce se întâmplă în jurul meu. Mi se pare că aşa viaţa e mai suportabilă.

Apoi mă întorc spre fereastră. Regiunea pe care o traversăm e complet nelocuită. Pământul, presărat ici, colo, cu câteva plante urâte, e galben, un galben care bate spre portocaliu; în depărtare, se zăresc nişte dealuri verzi.

— Am auzit multe despre Las Vegas şi abia aştept să descopăr oraşul ăsta! Recunosc că mi-e greu să-mi imaginez cum pot oamenii să lucreze într-un asemenea loc, trebuie să fie teribil de dificil să te concentrezi într-o atmosferă de permanentă sărbătoare.

Dar tot ceea ce spune Becks îmi intră pe-o ureche şi-mi iese pe alta.

— Gloria, mă asculţi?

— Cum? Da... te ascult, o mint eu.

— Îţi tremură mâinile.

Îmi privesc mâinile şi îi dau dreptate lui Becks. M-au apucat frisoanele, căci sunt efectiv îngrozită de gândul că va trebui să intru în clubul ăla.

— Becks, nu te mai uita la mine ca la un animal de laborator! izbucnesc eu, căci simt că mă lasă nervii.

În clipa asta se deschide uşa.

— Ce faceţi aici? întreabă Steve.

Becks mă priveşte cu circumspecţie.

— Stăm de vorbă. Hai că vă las, nu vreau să vă deranjez, zice ea ieşind din cameră.

Steve se aşază lângă mine şi mă cuprinde de talie.

— Când ajungem la Albuquerque? îl întreb.

— Mai avem cam patru ore de mers.

Numai patru ore. Doamne, ce puţin mai e! Mi se face şi mai frică.

— Ai vorbit cu Alex?

— Nu.

— Steve, trece printr-un moment greu, suferă, are nevoie de sprijinul tău.

— Dacă ar fi avut cu adevărat nevoie de sprijinul meu, ne-ar fi povestit de mult totul.

Îl strâng de mână.

— Steve, nu simţi niciun strop de compasiune pentru el?

Oftează, dându-şi seama că nu va scăpa de cicălelile mele.

— Bine, am să vorbesc cu el, dar numai ca să-ţi fac ţie pe plac.

— Nu, nu trebuie s-o faci pentru mine, trebuie s-o faci în numele prieteniei voastre.

Steve mă sărută, apoi se ridică şi iese din cameră. Preţ de o clipă, uit ce mă aşteaptă în seara asta. Mă întind în pat şi închid ochii.

*

Afară e deja întuneric; în depărtare, zăresc luminile oraşului. Cu fiecare secundă ne apropiem tot mai mult de Albuquerque. Am dormit câteva ore, timp în care nu m-am gândit la nimic. Această deconectare de la realitate mi-a făcut extrem de bine. Acum, încerc să-mi adun puterile şi încep să mă îmbrac, gândindu-mă la ceea ce s-ar putea întâmpla. În câteva minute, sunt îmbrăcată cu blugii mei preferaţi şi un pulover cenuşiu. Îmi iau un rucsăcel în care pun pistolul şi cardul lui Tezer. Apoi împăturesc hârtia cu adresa clubului şi o bag în buzunarul blugilor. Mă aşez puţin pe pat şi încerc să nu intru din nou în panică.

— Ai să te descurci, ai să te descurci, încerc eu să mă conving cu voce tare.

Ies din cameră exact în clipa în care maşina se opreşte.

— Doamnelor şi domnilor, bun venit în Albuquerque! exclamă Steve.

Toţi scoatem chiote de bucurie. Jey şi Becks coboară primii, sărind veseli din rulotă.

— În sfârşit, un pic de aer proaspăt! spune Jey.

— Alex, vii? întreabă Steve.

— Nu, distraţi-vă fără mine.

Tonul dialogului mă face să cred că s-au împăcat în cele din urmă, ceea ce mă bucură. Coborâm şi noi din maşină.

— Unde mergem? întreabă Becks.

— Mi-e o foame de lup. Ce aţi zice de un mic restaurant? propune Jey.

— N-ai putea să nu te gândeşti mereu la mâncare? Nu stăm aici mai mult de un sfert de oră, spune Steve.

„Acum sau niciodată", îmi spun eu la repezeală.

— Luaţi-o înainte, eu vreau să intru puţin în magazin.

— Da' ce anume cauţi? se interesează Becks.

— Vreau să cumpăr ceva, răspund, străduindu-mă să nu-mi trădez agasarea. Vă ajung din urmă.

Steve se uită la mine fără să priceapă mare lucru, dar nu spune nimic. Mă răsucesc pe călcâie şi o iau drept înainte, cu pas grăbit.

Pe drum, găsesc un bancomat şi scot două mii de dolari. Apoi rog localnicii care-mi ies în cale să mă îndrume şi, în scurt timp, ajung la destinaţie. Nu-i un club propriu-zis, ci o clădire abandonată, la subsolul căreia se organizează petreceri. Cu toate că nu mă aflu la periferie, nu e nici ţipenie de om aici, ceea ce mă sperie şi mai mult. Dar cum sunt hotărâtă să o fac, trebuie să merg până la capăt.

Deschid uşa. Locul e plin ochi! Muzica e asurzitoare, iar în aer pluteşte un miros neplăcut de alcool ieftin şi tutun. Două fete dansează pe o masă din lemn, în mijlocul încăperii.

Jumătate din cei prezenţi sunt aproape beţi criţă, iar cealaltă jumătate e ocupată cu pipăitul prostituatelor. Mă copleşeşte instantaneu o aversiune teribilă faţă de acest loc al pierzaniei.

Zăresc, în mulţime, o persoană care nu bea şi nu giugiuleşte pe nimeni. Trebuie să fie şeful locului. Mă apropii de el. Trebuie să aibă în jur de 25 de ani, e negru şi deja chel.

— Hei, zic eu, am nevoie de cocaină.

Fac eforturi mari ca să par stăpână pe mine, dar îmi tremură vocea. E înconjurat de mai mulţi tipi care, auzindu-mă, încep să râdă.

— Crede-mă, scumpo, aş putea să-ţi ofer plăceri infinit mai mari decât cele pe care le-ai putea avea de pe urma cocainei, zice unul dintre ei, apucându-mă de braţ.

— Cară-te, mă răstesc eu, smucindu-mi dezgustată braţul.

Aşa, le retez tuturor, de la bun început, cheful de distracţie.

— Să mergem, spune şeful.

Deschide o uşă după care zăresc o scară ce pare fără sfârşit. Coborâm undeva jos de tot şi îmi dau seama că mă conduc într-un fel de buncăr. Rătăcim pe nişte coridoare labirintice, iar neoanele din tavan mă orbesc. Îl urmez pe şef, numărându-mi în gând fiecare bătaie a inimii.

— Ei bine, cine te-a trimis aici? mă întreabă el.

— Nimeni. Am venit din proprie iniţiativă.

— Şi de unde ai aflat de existenţa acestui loc?

— De la o cunoştinţă.

— Ce fel de cunoştinţă?

— Puneţi prea multe întrebări.

Ajungem în faţa unei alte uşi, iar şeful se opreşte.

— Nu ne vindem produsele oricui. Aşadar, spune: ce fel de cunoştinţă?

Mă priveşte fix, iar pe mine mă trec năduşelile.

— Alex. Nu-i cunosc numele de familie. E solistul unei trupe rock.

— De ce nu ai spus aşa de la început?

Deschide uşa şi intrăm într-o încăpere. Nu ştiam că Alex are un asemenea renume! Tipul îmi întinde un pachet de cocaină.

— Face 600, zice el.

Îmi amintesc ce mi-a spus Alex.

— Stai, trebuie să o verific mai întâi.

— Da' ştiu că ai tupeu, nu glumă.

Şeful rupe învelişul. Iau un strop de pudră pe deget şi încep să-mi frec gingiile cu drog. Peste cinci secunde, am o senzaţie de anestezie în gură. Atunci scot banii din rucsac, îi dau şi iau pachetul.

Mă îndrept spre uşă, trag de clanţă şi realizez că e încuiată.

— Deschide.

— Dar unde te grăbeşti aşa? întreabă unul dintre tipi, apropiindu-se de mine.

— Deschide uşa, am zis! Acum!

— O faci pe mironosiţa? Mamă, ce-mi place chestia asta!

Dar cum încearcă să se apropie mai mult de mine, scot pistolul şi îl îndrept spre el.

— OK, OK, lasă arma.

În acea clipă, auzim urletul puternic al unei sirene.

— Ce-i asta? întreb.

Cineva începe să bată la uşă.

— Dă-te! zice tipul, împingându-mă la perete.

Deschide uşa, în prag e un puştan.

— E plin de copoi sus, cineva ne-a turnat!

— La naiba!

Şeful mă împinge afară din încăpere şi încuie uşa după noi. O ia la goană, iar eu mă ţin după el fără să mă gândesc prea mult. Se opreşte brusc.

— Nu, tu rămâi aici.

— Dar de ce?

— Regret, scumpo, acum fiecare e pentru el.

Şi dispare pe culoarele întortocheate. Rămân interzisă, incapabilă să mă mişc. Aud urletele unei femei, focuri de armă. În clipa asta aş fi în stare să-mi vând sufletul diavolului, numai să mă pot întoarce acasă, în patul meu, departe de toată nebunia asta.

Îmi tremură picioarele. Am senzaţia că sunt paralizată. Mă uit în jur şi constat că holurile formează un labirint imens, din care nu voi putea ieşi fără un ajutor din afară. Dumnezeule, ce aş putea face? Sunt pe punctul să cedez nervos.

Simt o prezenţă în spatele meu, ţip, mă întorc rapid şi îl văd pe Steve! Rămân fără glas. Cum m-a găsit aici?

— Ce faci aici? îl întreb.

— Tu ar trebui să răspunzi la întrebarea asta.

Poarta buncărului e pe punctul de a ceda sub presiunea poliţiştilor.

— Steve, îţi... voi explica mai târziu totul, dar acum trebuie s-o ştergem.

O luăm la fugă pe coridoare, apoi găsim o scară, o urcăm în goană.

— Pe aici! strigă Steve.

Deschide o uşă şi intrăm într-o încăpere întunecoasă, luminată doar de licărirea slabă care venea printr-un ochi de geam.

— De unde ai ştiut unde sunt? îl întreb în şoaptă.

— Te-am urmărit. Nu puteam să te las singură. Acum m-am prins ce magazin căutai.

E rândul tău să-mi răspunzi la întrebare.

— Alex are nevoie de analgezice.

— Dar bineînţeles! Mereu Alex! Ce ticălos, doar ştie prea bine că poliţia face zilnic descinderi în asemenea locuri.

Steve scoate mobilul, îl sună pe Jey şi îi spune unde suntem.

— Şşşt, îl atenţionez eu.

Dincolo de uşă se aud voci de bărbaţi şi de femei.

— Nu e nimeni aici.

— Trebuie să verificăm toate încăperile.

Auzim paşii urmăritorilor noştri apropiindu-se.

— Vin din partea aia, observ eu.

Steve îşi dă seama că suntem prinşi în cursă. Luminează podeaua cu mobilul, ia un scaun şi îl izbeşte-n geamul care se face ţăndări. Mă ajută să ies chiar în secunda în care văd un poliţist năvălind în încăpere.

— Nu mişcă nimeni!

Steve iese şi el pe fereastră şi o luăm la goană. Nu vreau să privesc în spate şi sunt moartă de frică. Nu ne oprim, chiar dacă simt că încep să mă sufoc. Peste câteva minute, rulota ne ajunge din urmă şi sărim în maşină.

— Repede! Bagă viteză! strigă Steve, după care se duce furios în camera lui Alex.

— Cum mama dracului ai putut să o trimiţi acolo?!

— Steve, lasă-l în pace! ţip eu.

— Îţi dai seama în ce rahat suntem acum?

— Nu mai urla. Nimeni nu ştia că clubul era supravegheat, zice Alex.

Becks intră în cameră cu obrajii inundaţi de lacrimi.

— Suntem urmăriţi de o armată de poliţişti.

Becks, Steve şi cu mine ieşim din cameră şi ne uităm pe geamul din spate. Număr şase maşini de poliţie şi realizez că sfârşitul aventurii noastre este iminent.

— Nu, nu supravegheau clubul, ne aşteptau pe noi, zice Steve.

Observ că Alex se grăbeşte să scoată pachetul de cocaină din rucsacul meu.

— Eşti genială, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— Acum ce facem?

Alex se uită pe fereastră.

— Peste câţiva kilometri ajungem la un pod. Singura noastră scăpare e să ne prăbuşim în gol...

— Asta ce înseamnă, mai exact?

— Du-te şi vorbeşte cu Steve şi Jey şi propune-le să simuleze un accident. Pe mine nu o să mă asculte, aşa că soarta noastră e în mâinile tale.

*

Ies din cameră. Rebecca e ocupată cu bocitul, ghemuită pe podea.

— Nu vreau să mă întorc acasă. Nu vreau să mă întorc în iadul ăla.

— Becks, nu ne întoarcem la Brevard!

Mă duc să vorbesc cu Jey, care conduce.

— Jey, când ajungem la pod, va trebui să ieşi în decor.

— Ce înseamnă asta? întreabă Jey, făcând ochii mari.

— Înseamnă ce înseamnă. Steve, deschide toate ferestrele şi portierele. Becks, ia-ţi lucrurile de strictă necesitate.

— Aţi înnebunit? Asta e sinucidere curată! ţipă Rebecca, isterizată.

— O să fie bine, ai să vezi, e singura noastră şansă ca să scăpăm de ei.

Alex iese din camera lui.

— Mă simt mai bine. Hai, ce mai aşteptaţi? N-aţi auzit-o?

— Dar e curată nebunie! Vrei să pierdem totul? Vrei să ne înecăm cu rulotă cu tot, cu toate echipamentele muzicale şi lucrurile noastre?

— La ce ţii mai mult, la echipamente sau la libertate?

Intru în camera mea ca să iau repede toate lucrurile la care ţin. Tremur atât de tare, încât toate îmi scapă din mână, ceea ce mă scoate din sărite.

*

Suntem toţi lângă Jey, care e la volan. Poliţia ne urmăreşte în continuare.

— Şi dacă dăm greş şi murim de-adevăratelea? întreabă Jey.

Cuvintele lui nu fac decât să înteţească hohotele de plâns ale Rebeccăi.

— Am deschis toate geamurile şi portierele. Trebuie să sărim din maşină înainte să atingă apa, zice Steve.

Încă vreo câţiva metri şi suntem pe pod. Respir cu mare greutate.

— Jey, la semnalul meu, sari de pe pod, zice Alex.

— Doamne, Dumnezeule, răspunde Jey cu voce tremurândă.

Toţi suntem îngroziţi. În ceea ce mă priveşte, nu mă tem pentru mine, ci pentru ceilalţi. Dacă sunt ultimele minute pe care le petrecem împreună? Dacă moare unul dintre noi? Aş prefera să nu mă gândesc la asta, dar nu mă pot opri. Ieri ne distram într-un palat, iar astăzi, iată, înfruntăm moartea. Cu toate astea, nu avem altă soluţie ca să scăpăm de urmărirea copoilor.

— Nu vreau să mor, zice Becks plângând.

— N-ai să mori. Cel mai important este să respiri adânc. Am să te ţin de mână.

Steve se apropie de mine, mă sărută, fără să scoată un cuvânt. Mă lipesc de el în loc de răspuns.

Ajungem pe pod. Sirenele poliţiei răsună în continuare.

— Dă-i drumul! strigă Alex.

Jey deviază de pe şosea, iar maşina îşi ia zborul. Îmi umplu plămânii cu aer.

Doamne, te implor, ia-mi viaţa, dar ocroteşte-i pe ceilalţi!

PARTEA A UNSPREZECEA

EMBRACE (ÎMBRĂȚIȘAREA)

Ziua 40

Vântul îmi ridică părul în creștet, de parcă aș avea niște tentacule. Trenul se leagănă pe șine și zgomotul schimbării macazului mă trezește. Mă ridic și mă sprijin în coate, dar nu reușesc să deschid ochii din cauza luminii orbitoare. Mă agăț de pereții vagonului și mă uit la locurile pe care le traversăm. În depărtare se văd munți înconjurați de copaci cu frunziș bogat și spații pustii cât vezi cu ochii, acoperite cu ierburi gălbui. Nu am nici cea mai vagă idee unde mă aflu în acest moment.

CU TREISPREZECE ORE ÎN URMĂ

Becks mă strânge de mână și nu-mi mai dă drumul, iar mie mi se pare că o să-mi sară inima din piept. Mi-e teamă că n-am să apuc să-mi țin răsuflarea. Doar în clipa asta îmi dau seama cât de îngrozită sunt.

— Hai! urlă Alex.

Jey răsucește violent volanul, iar noi deschidem, cu toții, portierele. Simțim cum roțile se desprind de sol și devenim

parcă imponderabili. Sărim toţi cinci în acelaşi timp din rulotă şi ne lovim violent de suprafaţa apei. Şocul e atât de puternic, încât corpul meu nu-şi poate reveni preţ de câteva secunde bune. Cum maşina a început deja să se ducă la fund, mă trage după ea, în jos. Nu mă mai ţin de mână cu Becks. Încerc să nu o pierd din ochi, dar eforturile mele sunt zadarnice.

Îmi adun puterile şi încerc să urc la suprafaţă, dar realizez că rucsacul meu (în care am înghesuit în grabă câteva lucruşoare înainte de saltul nostru în gol) s-a agăţat de ceva. Apa nu e doar rece ca gheaţa, ci şi foarte tulbure, aşa că nu văd nimic în jur. Trag de rucsac cu toate puterile, dar nu izbutesc să-l desprind. Nu mai am decât foarte puţin aer şi încep să scot sunete disperate. Ăsta să fie sfârşitul? Aşa o să mor? Închid ochii şi încep să mă las în voia apei. Atunci simt o mână care mă înşfacă de umăr. Spre marea mea surprindere, rucsacul se desprinde şi încep să urc la suprafaţă. Într-un sfârşit, ne regăsim cu toţii la suprafaţa apei. Părul îmi ascunde faţa şi încep să tuşesc, ca să scot toată apa din mine. Mâna care m-a salvat mă ţine în continuare de umăr. E mâna lui Steve, care se uită la mine cu respiraţia la fel de întretăiată ca a mea.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Aproximativ, îi răspund eu la capătul puterilor, nereuşind să îmi revin.

— Gloria! strigă Rebecca.

Ne întoarcem şi îi zărim pe Alex şi pe Rebecca sub pod. Înotăm spre ei.

— Dă-mi mâna, spune Alex.

Ne căţărăm pe o dală de beton. Uit de oboseală şi nu dau atenţie faptului că tremur toată îngrozitor. Mă îmbrăţişez cu Rebecca. Fără cuvinte, fără efuziuni inutile. Am reuşit: am supravieţuit!

— Unde e Jey? întreabă Steve. L-a văzut careva?

Abia acum ne dăm seama că a trecut ceva vreme de când Jey nu a ieşit la suprafaţa apei şi intrăm în panică.

— Vai, Doamne, spune Rebecca şi începe să plângă.

— Stați aici, zice Alex și sare din nou în apă.

O strâng tare pe Rebecca de mână.

— Stai liniștită, Becks, o să fie bine.

— Dar am sărit toți în același timp. Ce-ar fi putut păți?

— Hei, liniște, zice Steve.

Tăcem și ciulim urechile. Pe pod e mare agitație. Sirenele urlă și auzim și voci, apeluri radio, ceea ce înseamnă că suntem în continuare în pericol. Atunci Alex apare la suprafață și, spre marea noastră bucurie, constatăm că nu e singur, ci cu Jey! Îi ajutăm să iasă din apă. Jey e în continuare inconștient.

— Ce are? E în viață? sare Rebecca.

Alex îi ia pulsul.

— Da, e viu. Probabil s-a lovit la cap.

Îi ventilează plămânii. La a treisprezecea tentativă, Jey deschide ochii și trage o gură de aer, începând să scuipe apa.

— Jey!

Rebecca îl cuprinde în brațe, dar el nu și-a revenit încă total.

— Am reușit? îngaimă Jey.

— Da, răspunde Alex zâmbind.

— Ne-ai tras o spaimă, tipule, zice Steve.

— Haideți, nu e momentul să ne relaxăm. Sunt sigur că poliția a ghicit planul nostru și vor scotoci malurile, așa că trebuie s-o ștergem de aici, zice Alex pe un ton ferm.

— Și unde putem merge? întreabă Becks.

— Orașul e la câțiva kilometri distanță. Trebuie să mergem în direcția asta și o să vedem.

Alex sare de pe dala de beton și ajunge pe mal.

— Jey, ești bine? Ești în stare să mergi? întreabă Steve.

— Da, da, nu vă faceți griji, mi-e bine.

— Stai așa, zice Becks, îți curge sânge.

Ea îi șterge firicelul de sânge de pe frunte.

— Mulțumesc.

Steve pune capăt idilei lor.

— Gata cu giugiuleala, vă amintesc că poliția e pe urmele noastre.

*

Înaintăm în şir indian. Frigul e aşa de pătrunzător, că ne intră în oase; toţi clănţănim din dinţi. Nu mai am putere, dar ştiu că nu mă pot opri, altminteri risc să fim prinşi cu toţii.

În pădure e întuneric beznă. Doar luna ne luminează calea, dar e şi ea ascunsă după nişte nori groşi. Aşa că mergem foarte aproape unul de celălalt, aproape că ne călcăm pe călcâie. Alex are o brichetă care funcţionează încă şi ne ţinem toţi după flacăra micuţă. Mă scot din sărite crengile spinoase care îmi zgârie fără milă pielea.

— La naiba... nu văd nimic, bombăne Jey.

— Jey, nu te mai smiorcăi. Ar fi trebuit să te lăsăm în râu, zice Steve.

Glasurile lor răsună în noapte, iar eu nu pricep de unde găsesc puterea să deschidă gura ca să vorbească.

Ne-am îndepărtat de râu şi mă rog Domnului ca încercarea asta cumplită să se termine mai repede.

Atunci aud un ţipăt şi am nevoie de ceva vreme ca să realizez că e Rebecca. Mă opresc şi numai graţie luminii palide a lunii izbutesc să o găsesc.

— Becks...

Stă aşezată pe un buştean şi se ţine de braţ.

— Vai, Doamne, se văicăreşte ea.

— Hei, băieţi, aşteptaţi! strig eu.

— Ce-i? întreabă Steve, apropiindu-se de noi.

— A căzut.

— Alex, luminează-ne, zice Jey.

Alex se apropie cu bricheta de genunchiul Rebeccăi şi vedem o rană mică, din care curge sânge.

— E o rană obişnuită, spune el. Dacă vreţi să ne oprim pentru fiecare bubiţă, atunci poliţiştii o să ne prindă rapid.

— N-au decât să ne prindă! Nu mai pot... Nu înţelegeţi că până la urmă tot ne vor găsi şi tot ce facem noi e doar să

amânăm momentul? N-are rost să mergem mai departe, turuie Becks între două suspine, ascunzându-şi faţa în mâini. Sunt obosită...

— Şi dacă o să reuşim? o întreb eu cu voce scăzută.

— Şi dacă reuşim ce-o să facem? Nu mai avem nimic! Nici casă, nici lucruri, doar câţiva bănuţi, dar nici pe ăia nu-i putem folosi, căci facem obiectul unui MANDAT DE CĂUTARE! Suntem condamnaţi să fugim mereu, fără să ne putem întoarce vreodată!

Becks o ţine într-un urlet. Sinceră să fiu, sunt parţial de acord cu ea. Nu mai avem nimic, iar poliţia o să ne găsească până la urmă, şi atunci s-a terminat cu viaţa noastră boemă.

— Are dreptate, spune Jey, aşezându-se lângă Rebecca, chiar are sens să continuăm să ne ascundem aşa? Se vede de la o poştă că suntem în corzi!

— Nu, Jey, o să fii cu adevărat în corzi când ne va găsi poliţia. Ai uitat cumva câte legi am încălcat? Ai să ieşi din închisoare la 60 de ani, asta în fericita situaţie în care rămâi în viaţă până la vârsta asta, căci închisoarea nu e cel mai paşnic loc din lume. Cât despre voi, fetelor, sunteţi vârâte şi voi până-n gât şi nici măcar nu vă puteţi închipui în ce rahat o să fiţi dacă ne prind.

Tăcem cu toţii, iar eu mă simt năpădită de un val de emoţii contradictorii. De ce tocmai acum, când ar trebui să fim cei mai uniţi oameni din lume, suntem împărţiţi în două tabere?

— Bine. Să n-o mai lungim. Să ne continuăm drumul, să ne ascundem în continuare şi, mai presus de orice, să rămânem uniţi! Deocamdată, urgenţa e să găsim un loc unde să petrecem noaptea, căci e prea întuneric ca să putem continua drumul, spun eu, hotărâtă să strâng trupele.

Interpretând absenţa răspunsului camarazilor de suferinţă drept un consimţământ, mă ridic şi o iau tot înainte.

— Aşteaptă, zice Steve, dă-mi mâna.

I-o întind, el o apucă, şi ne afundăm împreună în pădure. Mă întorc şi îi văd pe ceilalţi venind în urma noastră, ceea ce mă linişteşte.

*

După câteva ceasuri de rătăcit prin pădure, am găsit în sfârşit un loc sigur, unde am putut face un foc de tabără. Riscam să fim reperaţi, dar nu aveam de ales. Ne era prea frig şi trebuia să ne încălzim rapid.

Ne-am aşezat în jurul focului, cufundaţi, fiecare, în gândurile lui. Suntem epuizaţi, iar perspectiva că în scurt timp va trebui să ne reluăm marşul nu făcea decât să ne sporească oboseala.

— Unde mergem? întreabă Jey.

— În oraş, răspunde Alex.

— În oraş? repetă Jey râzând. Dar toată lumea ne cunoaşte semnalmentele, iar simulacrul ăsta de accident nu a făcut decât să agraveze lucrurile.

— Bine, atunci ce propui?

— Trebuie să rămânem în pădure. Măcar pentru câteva zile.

— Şi cum ai de gând să supravieţuieşti fără mâncare?

— Când vrei, poţi.

— Nu, Alex are dreptate. Trebuie să mergem în oraş. Poliţia o să scotocească mai întâi pădurea, încercând să ne dea de urmă. În acest răstimp, noi mergem în oraş, găsim un loc unde să dormim şi o să vedem după aceea ce facem.

Becks stă întinsă, cu capul pe genunchii mei şi îmi transmite frisoanele şi temerile ei.

— Sunt obosită. Aş fi preferat să mă înec cu maşina.

— Nu spune asta, o scoatem noi cumva la capăt, mă auzi?

— Mi-e frică. Dar nu închisoarea mă sperie, ci gândul că va trebui să mă uit în ochii mamei după ce vom fi prinşi.

— Ce lucruri aţi putut recupera înainte de marele salt? întreabă Alex.

— O brichetă şi actele mele, cu toate că n-a mai rămas aproape nimic din ele, zice Steve.

— Eu am luat o hartă rutieră. E udă, bineînţeles, dar totuşi poate fi folosită, spune Alex.

Îmi deschid rucsacul.

— Singurul lucru de valoare pe care am apucat să-l iau e cardul.

— Câţi bani au mai rămas?

— Nu ştiu exact, dar cred că avem cu ce supravieţui în jur de două luni.

— Perfect, banii reprezintă forţa războiului, cum se spune. Cu restul, o să ne descurcăm noi cumva.

La drept vorbind, nu am salvat numai cardul. Am luat şi jurnalul. Coperta e umflată, foile s-au întărit şi toate însemnările mele s-au şters, dar important este că l-am salvat.

— Bine. Să ne odihnim puţin şi, la primele raze ale soarelui, ne reluăm drumul. Steve, Jey, stingeţi focul.

De îndată ce Jey îi dă ascultare, se face întuneric beznă şi aerul se răceşte brusc. Ne culcăm pe pământul umed. În cincisprezece minute, cu excepţia mea, toţi dorm. Deşi sunt frântă, nu pot închide ochii. Îmi aud bătăile inimii şi îmi chiorăie maţele. Doamne, dacă nu dorm acum, dimineaţă o să arăt ca moartea. Din nefericire, de îndată ce simt că mă cuprinde şi pe mine somnul, aud cum trosneşte o creangă şi apoi se rupe. Deschid ochii, ciulesc urechile, dar zgomotul nu se repetă. Probabil m-am înşelat. „Hai, Gloria", îmi spun, „dormi acum, te rog."

Dar după câteva minute, trosnetul se aude din nou, tot mai aproape de noi. Încerc să disting sursa zgomotului în întuneric, dar degeaba.

— Alex? şoptesc eu.

— Ce-i?

— E cineva aici.

Ciulim urechile şi auzim voci în depărtare.

— Ai auzit?

— La dracu', zice Alex. Steve, Jey, scularea!

— Becks, trezeşte-te!

— Ce-i? întreabă Steve.
— Cred că ne-au găsit.

*

Prefer să nu știu cât timp a trecut de când mergem. M-am comutat pe pilot automat și evit să mă gândesc la ceea ce mi se întâmplă. Simt că mai am puțin și o să mă prăbușesc și atunci nu o să mă mai pot ridica. Dar fac un efort. Mă încurajez singură, în stilul metodei Coué[1], spunându-mi că am reușit să scăpăm de urmăritori. Cerul începe să se lumineze și în sfârșit vedem și noi pe unde mergem. Gânduri contradictorii mă asaltează. Mi-e așa de foame, încât mă doare burta și încep să amețesc.

— Priviți, lumină! zice Rebecca.

Ne apropiem de ea și scrutăm orizontul.

Distingem ceva ce aduce a stâlp de iluminat. Ridicăm privirea și observăm și cabluri electrice.

— E o cale ferată! strigă Alex.

— Asta înseamnă că orașul nu e departe, deduce Jey zâmbind.

O pornim în marș forțat de-a lungul șinelor. Mai erau câteva minute până la răsărit, când am auzit sirena unei locomotive. Înaintăm câțiva metri și vedem cum trece prin fața noastră locomotiva lungă a unui marfar.

— Ăsta chilipir! exclamă Steve.

Schimbă o privire cu Alex și grăbesc pasul.

Rebecca și cu mine le ghicim imediat intențiile.

— Hei, mai repede! zice Jey.

— Ce vreți să faceți? întreb.

— Cum încă nu avem altă rulotă, așa o să călătorim.

Ne apropiem de ultimul vagon.

---

[1] Émile Coué de La Châtaigneraie (1857-1926), psiholog și farmacist francez. Este autorul metodei de vindecare și dezvoltare personală bazată pe autosugestie. A explorat căi noi și originale în cadrul psihologiei moderne, motiv pentru care este considerat precursorul psihologiei comportamentale și al gândirii pozitive (n. trad.).

— Vreţi să urcăm? întreabă Becks.

— Sigur că da, răspunde Alex.

— Şi dacă ne vede cineva? intervin eu.

— Iubi, ştii câţi oameni călătoresc aşa? E o şansă de care trebuie să profităm, zice Steve.

Alex urcă primul, Steve şi Jey ne ajută să urcăm şi noi. Vagonul în care am aterizat e plin de fier vechi, dar găsim un colţişor confortabil în care ne instalăm.

Trenul prinde viteză. Am picioarele ca de vată şi mă bucur nespus că lăsăm în urmă cât mai repede locul ăsta cumplit.

*

Reuşesc să aţipesc câteva ore şi reuşesc să mă refac, cât de cât. Când mă trezesc, mă simt destul de bine, chiar dacă tot mă mai doare burta, dar şi capul. Toată lumea s-a trezit deja, cu excepţia Rebeccăi.

— Mă întreb încotro mergem, spune Jey.

— Pariez că mergem spre Texas, spune Steve.

— Nu, nu seamănă cu Texasul. Mai curând cu California.

— La urma urmelor, ce contează? Important e să scăpam de închisoare, intervine Alex.

În timp ce băieţii stau de vorbă, eu admir peisajul. Traversăm un pod impunător, pe sub care curge un râu foarte mare. Peisajul e aşa de frumos, că îmi taie răsuflarea. Cu toate acestea, sunt în continuare îngrozită când încerc să îmi imaginez ce ne poate aştepta.

— Iubi, de ce eşti aşa tăcută? mă întreabă Steve.

— Nu am putere să vorbesc. Mi-e aşa de foame, încât ţi-aş tăia o mână, aş prăji-o şi aş înfuleca-o.

Băieţii izbucnesc în râs.

Rebecca doarme în continuare. Ghemuită cum stă, zici că e un căţel vagabond. Nu pare a se simţi prea bine. E mai palidă ca niciodată şi observ că are fruntea transpirată. Începe să

tuşească. O tuse profundă şi răguşită, încât avem senzaţia că se sufocă.

— Becks, şoptesc eu, apropiindu-mă de ea.

Auzindu-mi vocea, deschide ochii. Îi pun mâna pe frunte, care arde toată, şi mă cuprinde îngrijorarea.

— Doamne, are febră, le spun celorlalţi.

— Am ajuns? întreabă ea.

— Nu, nu încă.

— Mi-e frig.

Jey şi cu mine ne scoatem puloverele şi o învelim.

— E bolnavă, zice Jey.

Alex se uită la Becks, apoi şi îndreaptă privirea spre mine, şi din ochii lui înţeleg situaţia complicată în care ne aflăm.

— Ce facem acum? întreabă Steve.

— Trebuie să cumpărăm medicamente...

— Nu o să reziste prea mult cu febra asta, spune Jey.

— Taci din gură! îl întrerup cu vehemenţă.

Mă uit la Becks şi înţeleg cât suferă. În mod normal, într-o asemenea stare, ar trebui să stea la cald, în patul ei, sorbind un ceai fierbinte. În loc de asta, e întinsă pe podeaua unui vagon de tren, iar soarele încins nu face decât să-i amplifice febra. Mă simt răspunzătoare pentru ea. Din cauza mea e aici, din cauza mea e bolnavă. Dacă i se întâmplă ceva, n-am să mi-o iert niciodată.

*

La asfinţit, trenul se opreşte. Sărim repede din vagon, ca să nu ne vadă nimeni că am călătorit ilegal. Jey o duce pe Rebecca în braţe, căci e la capătul puterilor.

— Jey, lasă-mă jos, pot să merg.

— Eşti sigură?

— Da.

Când ajungem în gară, încercăm să găsim un panou indicator, ca să ştim şi noi unde ne aflăm. Sunt mulţi oameni aici,

şi toţi se holbează la noi, ceea ce nu e deloc surprinzător. Parcă suntem nişte vagabonzi cu hainele astea murdare. Şi nu numai că semănăm cu ei, dar chiar asta am şi ajuns, o gaşcă fără adăpost, pe care lumea din jur preferă s-o evite.

În sfârşit, găsim un indicator din care aflăm că suntem în oraşul Oxnard.

— E aşa cum am spus, observă Jey, suntem în California.

— Trebuie să rămânem împreună cu orice preţ. Încercaţi să păreţi relaxaţi şi nu vă uitaţi în ochii oamenilor. Trebuie să găsim un supermarket şi o farmacie.

După ce am rătăcit vreme îndelungată prin oraş, am găsit un supermarket. Mă duc glonţ la bancomatul de la intrare şi scot nişte bani. Doar cât să poată supravieţui cinci oameni o perioadă determinată. Mă întreb cu groază ce se va întâmpla cu noi când sursa asta de bani va seca.

*

Jey, Alex, Becks şi cu mine ieşim din magazin încărcaţi de sacoşe. Am cumpărat câte puţin din toate, cârnaţi, sandvişuri, apă, coniac şi conserve. Măcar aşa n-o să mai flămânzim!

— Am cumpărat un medicament împotriva febrei şi antibiotice, zice Steve.

— Grozav, spun eu.

— Dar suntem faliţi, de ce a trebuit să cheltuiţi banii pentru mine? întreabă Becks cu voce slabă.

— Becks, încetează! Cum te simţi?

— Ceva mai bine.

Dar nici nu rosteşte bine cuvintele, că e cuprinsă de un nou acces puternic de tuse. Ne dăm cu toţii seama că starea ei este foarte gravă.

— Băieţi, zice Jey făcând un semn din cap, ia uitaţi cine vine!

— Zărim un grup de poliţişti. Facem stânga-mprejur ca la comandă şi schimbăm direcţia, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ar trebui să găsim un loc mai liniştit, sugerează Alex.

*

Oraşul Oxnard se află pe malul oceanului. Plaja e pustie din cauza vântului şi a vremii noroase, ceea ce îmi dă un sentiment de nesfârşită libertate. În sfârşit o să ne putem odihni şi noi după toate câte am pătimit în ultimele 24 de ore.

Ne instalăm sub ponton şi facem un foc de tabără. Înfigem cârnaţii în nişte beţe şi îi punem la prăjit, apoi bem un strop de coniac. Aproape uitasem cum e să fii sătul. Suntem împreună cu toţii, ceea ce îmi dă un sentiment de linişte. Uitându-mă la ei, îmi dau seama că nu mă tem de nimic câtă vreme sunt cu gaşca mea. Am depăşit atâtea obstacole în ultimele zile, încât mi se pare că suntem invulnerabili, iar gândul ăsta îmi face nespusă plăcere.

— Sunt aşa de flămând, încât aş mânca un cal întreg! exclamă Jey.

Izbucnim în râs. Întorc capul şi văd că Becks stă retrasă şi nu mănâncă nimic.

— Becks, de ce nu iei ceva?

— Nu mi-e poftă de nimic.

— Dar trebuie să mănânci, ai înţeles?

— Gloria, nu mi-e foame.

— Dacă nu înghiţi cârnatul ăsta acum, jur că ţi-l bag pe gât cu forţa!

Rebecca oftează şi acceptă să mănânce.

— Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar eu m-am săturat de ţoalele astea lipicioase, zice Steve, scoţându-şi tricoul.

— Unde te duci? întreabă Alex.

— Toată plaja e la dispoziţia noastră, ar fi o prostie să nu profităm.

Steve se dezbracă şi intră în ocean gol puşcă.

— Ca în vremurile bune de odinioară, chicoteşte Jey.

— Hai să ne răcorim şi noi, zice Alex, luându-l pe Jey de braţ. Se aruncă şi ei în apele sărate ale oceanului, dar fără să se dezbrace. Îi privesc şi zâmbesc. În ciuda chinurilor prin care au trecut, băieţii ăştia iubesc viaţa, iar eu ar trebui să fac la fel.

— N-aş putea să mai înghit nimic altceva, zice Becks, terminându-şi cârnatul.

— Bine, atunci bea asta, îi spun, turnând sirop de tuse în dopul sticlei.

Becks bea fără să opună rezistenţă.

— Acum trebuie să dormi.

— Am înţeles, mami.

Râd. Sub ponton e destul de umed, aşa că îmi pun puloverul pe pământ, pentru ca Becks să se poată culca pe el. Apoi o acopăr cu puloverul lui Jey. Nu izbutesc încă să realizez că am ajuns să trăim într-o asemenea sărăcie.

Salut, dragul meu jurnal!

Nu i-am invidiat niciodată pe vagabonzi, dar nici nu i-am judecat pentru că au ales asemenea viaţă, dacă poate fi numită viaţă. Dar iată că am ajuns şi eu ca ei. Dorm pe stradă, mă rog să nu se stingă focul şi foamea îmi dă permanent târcoale. Nu ştiu cum o să se termine toate astea. Mi-e frică să dorm, pentru că am senzaţia că poliţia ne poate găsi oricând, iar spaima asta mă epuizează. Nu aş fi crezut niciodată că viaţa mea va lua o asemenea întorsătură. Mai presus de toate, mă tem să nu-i pierd pe băieţi şi pe Rebecca şi sunt îngrozită la gândul de a-l revedea pe tata. Mi se pare că sunt la marginea unei prăpăstii şi nu e nevoie decât de un pas ca să cad în ea.

Mai am 10 zile de trăit.

*

Mă plimb singură pe plajă, ceilalţi au rămas pe ponton. Sunt copleşită de un amestec de teamă şi împăcare.

Valurile se sparg la picioarele mele şi încearcă să mă atragă spre ocean. Rezist. Ajung la un bolovan mare şi mă sprijin de el. Inspir adânc aerul sărat. Oceanul e dezlănţuit, valurile sunt enorme. Cerul e întunecat. Norii sunt atât de negri şi grei, încât mi se pare că mai au puţin şi se prăvălesc pe pământ. Mă uit la acest peisaj şi îmi dau seama că e imaginea vie a furtunii care mă sfâşie pe dinăuntru.

— Ce faci aici? mă întreabă Steve, care se apropiase pe nesimţite de mine şi mă face să tresar surprinsă.

— Mă bucur de linişte şi încerc să văd mai limpede.

Mă cuprinde în braţe şi mă sărută pe gât. Îl îmbrăţişez şi eu şi închid ochii. Cât mi-au lipsit toate astea! Îmbrăţişările lui, mângâierile...

— Ştii, abia acum mi-am dat seama cât de tare mă tem să nu te pierd.

— Vorbeşti de parcă am avea 70 de ani, râde el.

— Dar vorbesc serios. Dacă ne găsesc, nu o să ne mai vedem niciodată. Mă tem să nu mă ataşez prea tare de tine.

— Eu prefer să nu mă gândesc la asta, pentru că sunt oricum prea ataşat de tine.

Îl strâng şi mai tare în braţe, ca şi cum aceasta ar fi ultima noastră îmbrăţişare. Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji şi mi se face ruşine de emotivitatea mea.

— Hei, ce s-a întâmplat? mă întreabă Steve, ştergându-mi lacrimile.

— Nimic, emoţia, atâta tot.

Steve mă sărută. Mâinile îmi alunecă de-a lungul trupului lui şi se strecoară pe sub tricou. Câteva secunde mai târziu, suntem dezbrăcaţi până la brâu, întinşi pe nisip. Steve îmi acoperă trupul cu sărutări. Valurile se sparg de stânci, iar vântul bate tot mai tare. Oceanul este dezlănţuit, dar noi nu luăm în seamă apele înspumate. Suntem fericiţi şi hotărâţi să facem din ultimele noastre zile nişte clipe de neuitat.

Ziua 41

Oceanul e foarte calm la această oră matinală și valurile îmi mângâie trupul. Apa e rece, dar mă obișnuiesc destul de repede. Mă scufund și rămân sub apă câteva secunde, apoi urc la suprafață, iau o gură de aer și mă scufund iar. Valurile mă poartă departe de coastă. Aș vrea să înot așa mult, mult de tot, până găsesc o insulă pustie pe care să mă așez pentru totdeauna. Ca să nu mă mai tulbure nimeni, niciodată.

Nu am pe mine decât lenjeria intimă, hainele au rămas pe plajă, în grija lui Steve. Mi-a fost destul de greu să înot împotriva valurilor nesupuse, dar am reușit și acum mă îndrept spre Steve. Stropii de apă sărată se preling de-a lungul trupului meu înghețat.

- Bună dimineața, mica mea sirenă, zice Steve, mijind ochii din cauza strălucirii soarelui.

Zâmbesc. Simt mici înțepături în zona cicatricei și a multelor răni mici.

— Ceilalți s-au trezit? îl întreb.

— Da, le-am dus deja niște hotdogi.

Ah, ce poate fi mai plăcut decât să te simți sătul!

Steve încearcă să mă încălzească și mă cuprinde în brațe. Ne așezăm pe nisipul fin și privim oceanul albastru, care pare nesfârșit.

— Mi-ar plăcea să trăiesc aici toată viața. Aș construi o casă, aș cumpăra o mașină și aș alerga în fiecare dimineață pe plajă. După-amiaza aș face cumpărături și aș lua masa în fiecare seară privind cum apune soarele deasupra oceanului.

— Și mie mi-ar plăcea să trăiesc aici.

— Serios?

— Da. M-am săturat de viața asta agitată. Vreau armonie, liniște și... copii!

— Cum?! Copii?! întreb eu râzând. Chiar nu mă așteptam la una ca asta de la tine!

— Și de ce nu, mă rog? Acuși fac 30 de ani și mi se pare o vârstă rezonabilă să te gândești să devii tată.

— Dar tu însuţi nu eşti decât un copil!

— În schimb, vor avea o mamă grozavă în tine.

— Da, ce să spun, o mamă minoră, căutată de poliţie şi exmatriculată de la liceu!

Izbucnim în râs şi ne întoarcem pe ponton.

Jey şi Alex stau de vorbă.

— Hei, salut îndrăgostiţilor, ne întâmpină Jey.

— Neaţa! Rebecca s-a trezit?

— Nu, m-am gândit s-o mai las să doarmă. Poate somnul o ajută să-şi recapete puterile.

— Ce planuri aveţi pentru astăzi? întreabă Steve.

— Cred că am putea rămâne aici, teoretic nu e primejdios.

— Şi care ar fi celelalte opţiuni? Alex, unde e harta ta?

— V-o aduc imediat.

În câteva clipe, Alex se apropie de Steve şi scoate harta din rucsac.

— Haideţi să vedem ce posibilităţi avem.

Steve şi Jey se îndepărtează discutând viitorul plan de acţiune, iar eu rămân singură cu Alex.

— Trebuie să găsim un loc unde să dormim. Starea de sănătate a Rebeccăi se poate agrava în orice clipă.

— Ştiu, răspunde Alex. Ia spune, cât timp a mai rămas?

— Ce vrei să spui? întreb eu, apropiindu-mă de el.

— Câte zile mai ai de trăit după numărătoarea ta inversă?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite.

— Nouă.

— Şi ce ai hotărât?

— Nu ştiu încă. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că nu pot să mă uit la tine fără să mă gândesc la ceea ce te pregăteşti să faci. Ai fi în stare să-i părăseşti pe Steve şi pe Rebecca pentru totdeauna?

— Alex, nu vreau să vorbesc acum despre asta.

În clipa aceea zăresc fotografiile Dannei, ude leoarcă, în rucsacul lui.

— Ce frumoasă e...

Iau fotografiile şi îmi dau seama că în aceste clişee este imortalizată o perioadă îndepărtată şi fericită, departe de problemele şi de situaţiile pe muchie de cuţit prin care trecem în prezent.

Întâmplător, dau peste fotografia unei case micuţe.

— Ce-i cu casa asta?

Întorc fotografia şi citesc pe dosul ei următoarea inscripţie: „Palm Springs, parcela nr. 9/46" - scrisă cu cerneală albastră.

— E casa bunicii mele. Acolo mi-am petrecut toate verile cu Danna. Ea visa să se înscrie la universitatea din California şi să locuiască în casa asta tot anul.

— Şi dacă s-a refugiat aici?

— Nu ştiu... Nu m-am mai întors acolo de mai bine de zece ani.

— Alex, ai ştiut unde e în tot timpul ăsta şi nu ai fost s-o vezi?

— Mi-a fost frică de întâlnirea cu ea, mi-ar fi ruşine să o privesc în ochi.

Mă îndepărtez de ei.

— Băieţi, aduceţi-mi puţin harta, vreau să văd ceva. Uite, aici e Oxnard, aici e Palm Springs. Este foarte aproape.

— Şi ce propui? întreabă Alex.

— Trebuie să ne ducem acolo. Sora ta e singurul om care ne poate ajuta.

— Şi dacă nu e acolo?

— Trebuie să ne păstrăm speranţa. E singura noastră soluţie.

Toată lumea se uită la Alex, cu ochii plini de speranţă.

— Nu pot... Nu am văzut-o de atâta vreme... Sunt căutat de poliţia care vrea să mă bage la răcoare, iar eu fug să mă ascund la ea? Nu, e imposibil! zice el.

— Eşti un laş, pufneşte Steve.

— Alex, dacă nu o faci pentru tine, fă-o măcar pentru Rebecca. Nu mai poate dormi în stradă în starea ei, intervine Jey.

Alex nu răspunde. Ce-o să facă, o să-şi petreacă restul vieţii uitându-se la fotografiile surorii lui? Ultima noastră şansă de a găsi un adăpost e pe punctul să se spulbere, iar eu încerc să mă resemnez.

— Bine, adunaţi-vă lucrurile.

Mă întorc şi aud vocea lui Alex:

— Mergem la Palm Springs!

*

Am luat trenul şi, în nici două ore, vom fi la Palm Springs. Am luat locuri destul de depărtate unele de altele şi încercăm să ne comportăm ca orice om normal, ca să nu stârnim suspiciuni. Trenul goneşte cu viteză. Încerc să par destinsă, ba chiar mi-am ascuns părul sub glugă, să nu mă recunoască nimeni, dar în realitate nu sunt deloc liniştită. Dacă în ciuda tuturor precauţiilor noastre ne-a văzut cineva şi a anunţat poliţia? Niciodată nu am fost atât de neîncrezătoare în relaţia cu semenii.

Arunc priviri furişe spre fiecare pasager în parte: unii dorm, alţii citesc ziare, alţii pur şi simplu ne ignoră prezenţa. Nimeni nu se uită la noi, ceea ce mă linişteşte întrucâtva. Mă întorc spre Alex şi îl văd îngrijorat, dar oricine ar fi aşa în locul lui. Cu atât mai mult cu cât nici măcar nu ştim dacă Danna locuieşte sau nu la acea adresă.

Aţipesc puţin şi mă trezesc tresărind când trenul se opreşte. În sfârşit am ajuns la destinaţie.

Ne ţinem după Alex prin oraş, acest loc îndrăgit de atâtea vedete. Până astăzi, nu am fost niciodată în California. Cu toate că şi aici, ca şi în Florida, sunt plaje lungi cu nisip fin, ocean, palmieri şi o mulţime de turişti, Florida e foarte diferită de California.

— Nu-ţi aduci aminte unde e casa? întreabă Steve.

— Ba da! Cunosc cartierul ca pe buzunarul meu.

În cele din urmă, Alex se opreşte în faţa casei din fotografie. Mai stăm vreun sfert de oră în faţa uşii, fiindcă nu îndrăzneşte să sune.

— Hai, curaj, îl îndemn eu.

Alex sună. Aşteptăm minute bune, dar nu deschide nimeni. Alex sună din nou, fără rezultat.

— Nu-i nimeni acasă.

Fiecare dintre noi îşi vede speranţele năruindu-se. Am înfruntat atâtea pericole ca să ajungem aici... şi totul a fost în zadar. Ne vine greu s-o recunoaştem, dar e un eşec. Alex se întoarce la noi cu un aer rătăcit.

— Unde mergem acum? întreabă Jey.

Nu-i răspunde nimeni, pentru că toţi ştim că nu avem unde să ne ducem. Nu putem nici măcar să închiriem o cameră la hotel, căci poliţia ne-ar găsi imediat. Am ajuns într-o fundătură.

Tocmai când dădeam să plecăm, auzim uşa scârţâind.

În prag stă o tânără subţire, cu păr negru, lung.

— Alex?

Încremenit de uimire, Alex rămâne neclintit minute bune.

— Danna..., şopteşte el într-un sfârşit.

*

Intrăm în casă. Înăuntru totul pare atât de curat şi confortabil, încât gândul îmi zboară la casa bunicii.

Alex şi Danna rămân tăcuţi o bună bucată de vreme. Apoi îi văd plângând şi îmbrăţişându-se. E un moment sfâşietor. Faptul de a putea strânge în sfârşit în braţe un apropiat de care ai fost despărţit atâţia ani îţi aduce, fără doar şi poate, o fericire imposibil de redat în cuvinte.

— Am crezut că ai murit! Unde ai fost în tot timpul ăsta?

— I-am cunoscut pe Steve şi pe Jey şi am început să umblăm de-a lungul şi de-a latul ţării.

Alex nu-şi poate lua ochii de la sora lui, încă nevenindu-i să creadă că o are în faţa ochilor în carne şi oase, după zece ani în care nu a văzut-o decât în poze.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, lângă mine.

— Nici mie, şopteşte Alex. Danna, avem nevoie de ajutorul tău, poliţia e pe urmele noastre.

— Ştiu. Numai despre voi se vorbeşte la buletinele de ştiri şi în toate jurnalele.

— Am putea rămâne câteva zile la tine?

Danna pare tulburată. De la etaj, se aude un plânset de copil.

— Ce-i asta? întreabă Alex.

Danna nu răspunde. Urcă scara şi coboară în scurt timp cu un bebeluş în braţe.

— Mai corect ar fi să întrebi „cine-i ăsta". Ţi-l prezint pe Christopher, nepotul tău.

Alex rămâne stană de piatră, incapabil să scoată cel mai mic sunet câteva secunde. I s-a tăiat răsuflarea la auzul acestei veşti.

— Doamne... am un nepot? întreabă el zâmbind şi întinzând braţele spre bebeluş.

— Stai, spală-te mai întâi pe mâini. De altminteri, toţi ar trebui să faceţi asta, zice ea, uitându-se la noi.

— Să înţeleg că...

— Da, puteţi rămâne aici cât vreţi.

*

Intru în salon îmbrăcată într-un halat pufos. Alex stă pe canapea, cu bebeluşul în braţe.

— Şi unde e tatăl lui Christopher? întreabă el.

Bucătăria se află chiar lângă salon. Danna e lângă aragaz, pregăteşte ceva de mâncare şi un miros plăcut se împrăştie în toată încăperea. Nouă ne lasă gura apă.

— Ne-am iubit nebuneşte, eu cu tatăl lui, dar când a aflat că sunt însărcinată a dispărut în ceaţă.

Danna lasă câteva clipe pregătirea mâncării şi vine la noi.

— Mulţumesc că ne adăposteşti, spun eu.

— E-n regulă. De altminteri, nu cred că am făcut cunoştinţă.

— Eu sunt Gloria, îi răspund jenată.

— Încântată. Şi fata cealaltă? Ce are? Pare sfârşită.

— Se numeşte Rebecca. E bolnavă. Chiar voiam să te întreb dacă ai cumva medicamente şi un termometru.

— Sigur că da. Găseşti o trusă de farmacie în holul de la intrare. Ia tot ce trebuie de acolo.

— Mulţumesc.

— Iar acum, la masă. Pariez că sunteţi morţi de foame.

Îi chem pe Steve şi pe Jey şi ne aşezăm în jurul unei mese rotunde, destul de micuţe. Mâncăm cu mare poftă porţiile de carne prăjită cu sos. Danna şi Alex stau de vorbă ceva mai încolo. Atâtea s-au întâmplat în toţi aceşti ani cât au fost despărţiţi. Ceilalţi rămân neclintiţi, nu îndrăznesc să se amestece în conversaţia lor.

— De ce nu ai venit niciodată să mă vezi?

— Eu... eu nu ştiam ce să fac. Am crezut că mă urăşti.

— Sinceră să fiu, la început aşa a şi fost. Mai ales după ce ai noştri au murit şi am rămas singură pe lume. Erai aşa de departe...

— Iartă-mă.

— Alex, te-am iertat deja de multă vreme.

*

Alex, Steve şi cu mine stăm jos, pe un covor moale, şi ne jucăm cu Christopher. Jey e în pat, a adormit deja.

Am pus în sfârşit pe mine haine curate şi uscate.

— Ar fi cool dacă s-ar face cântăreţ, zice Steve.

— Nu, lasă-l să fie doctor, profesor, să lucreze chiar şi într-un birou, orice, numai să nu fie ca mine.

— Bine, băieţi, eu mor de somn, mă duc să mă culc.

Danna ne-a pus la dispoziţie două dormitoare de oaspeţi. Intru în odaia pe care o împart cu Rebecca. E încă foarte slăbită şi doarme liniştită. Mă întind lângă ea. Vai, ce plăcut e să fii într-un pat adevărat! Nu vă puteţi închipui ce bine e să regăseşti confortul minim firesc după ce ai dormit mai multe nopţi pe pământul gol.

Uşa se deschide şi intră Danna.

— Cum e, v-aţi aranjat bine?

— Da, mulţumesc mult încă o dată.

Ea face un semn din cap care vrea să însemne „pentru nimic", apoi, tocmai când părea gata să iasă din cameră, se opreşte brusc şi mă întreabă:

— Gloria, eşti iubita lui Alex?

— Nu.

— Şi atunci de ce ai plecat cu el?

— Poveştile noastre seamănă puţin. Şi eu am fugit de acasă. Am fost la un concert al lor împreună cu Rebecca şi aşa i-am cunoscut.

— Câţi ani ai?

— Acuşi fac 17.

— Eşti foarte tânără şi probabil puţin naivă. Nu-ţi lipseşte deloc casa ta?

— Nu.

— Bine. Acum odihniţi-vă, nu vă mai deranjez, zice Danna.

Închid ochii şi încerc să mă destind.

*

Dar nu reuşesc să adorm din cauză că Rebecca tuşeşte tare. Îi pun mâna pe frunte şi constat că tot are febră.

— La naiba..., şoptesc.

Are nevoie de un medicament care să-i scadă febra. Trebuie să mă duc să caut trusa de prim ajutor. Deschid uşa şi mă îndrept tiptil spre scară, ca să nu trezesc pe nimeni. O zăresc pe Danna, ezit să o strig, ceva mă reţine. Îşi ia mobilul şi formează un număr.

— Alo, poliţia...

Mă trec sudori reci. Câteva fracţiuni de secundă, îmi spun că m-am înşelat, dar nu, nu mă înşel, Danna sună la poliţie. Cobor în goană scara şi îi smulg mobilul din mână. Îl închid şi îl izbesc de podea. Danna nu se aştepta să fie surprinsă şi pare total pierdută.

— Ce faci? urlu eu.

În câteva clipe, Alex, Jey şi Steve năvălesc în cameră.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Alex.

Danna nu răspunde şi ne priveşte cu suspiciune.

— A sunat la poliţie!

— Dar de ce, Danna?

— Pentru că nu am de gând să ascund criminali în casa mea. Ne puneţi în pericol pe amândoi, şi pe mine, şi pe copilul meu.

— Dar cum eşti în stare să ne denunţi? Sunt fratele tău!

— Nu mai eşti fratele meu din ziua în care ne-ai părăsit, pe mama şi pe mine.

Cuvintele ei îl rănesc profund pe Alex. Parcă i s-ar fi implântat un cuţit în inimă. Ştiu din experienţă cât de tare doare trădarea celor apropiaţi, aşa că înţeleg perfect ce simte. Are ochii în lacrimi, dar se abţine să nu izbucnească în hohote. Danna era principala lui raţiune de a fi, şi iată că astăzi ea e cea care pare pregătită să-l împingă în prăpastie.

— Danna, te implor, lasă-ne să plecăm, spun eu.

— Gata, zice Alex. Dacă vrei să chemi poliţia, dă-i drumul! Nu mi-aş fi imaginat niciodată că ai fi în stare să-mi faci una ca asta. Ne-ai jucat o festă oribilă, căci ai ştiut de la început că urmează să ne denunţi. Aminteşte-ţi puţin cum alergam prin casa asta când eram mici, aminteşte-ţi cum ne-am promis atunci să rămânem mereu împreună!

— Dar tu ai trădat jurământul ăsta! Tu şi numai tu! ţipă Danna, aproape isterică. Ai fugit, nu ai fost aici când a trebuit să identific cadavrele părinţilor noştri la morgă. Habar n-ai câte zile am plâns, ce suferinţe am îndurat. Sigur, tu erai rocker, iar muzica era mai importantă pentru tine decât familia!

Îl auzim pe Christopher plângând la etaj. Alex urcă, apoi se întoarce cu copilul în braţe.

— Cheamă-i. Ai dreptate, sunt un ticălos. Merit să fiu aruncat în închisoare, merit tot ce se poate întâmpla acolo. Nu-ţi cer decât un singur lucru: iartă-mă. Iartă-mă... dacă poţi.

Alex îl sărută pe Christopher pe obraz şi i-l dă Dannei.

Danna rămâne nemişcată, nefiind în stare să articuleze un cuvânt. Lacrimile îi curg şiroaie pe obrajii palizi. Se apleacă şi îşi ia mobilul de jos. Eu îmi ţin răsuflarea. Danna pune telefonul pe o măsuţă, apoi deschide un sertar şi scoate o cheie de maşină.

— Plecaţi, spune ea, întinzându-mi cheia.

— Danna..., protestez eu, confuză.

— Plecaţi imediat.

Danna ia o foaie de hârtie şi un pix şi mâzgăleşte ceva în grabă, ţinându-şi fiul în braţe în tot acest răstimp.

— Uite, spune ea, întinzându-i foaia lui Alex. Duceţi-vă la adresa asta, acolo o să vă ofere găzduire în schimbul unei sume de bani, în deplină confidenţialitate.

— De ce faci asta? întreabă Alex.

Danna se uită lung la el.

— Nu ştiu. Indiferent ce se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu tot o să fiţi prinşi.

*

Suntem în maşină, dar Alex nu îndrăzneşte să demareze. Nimeni nu scoate o vorbă, căci toţi înţeleg momentele dificile prin care trece. Danna stă în pragul uşii, iar Alex o priveşte în oglinda retrovizoare. Doar după ce Danna închide uşa şi dispare, el porneşte încet motorul. Maşina demarează. Alex deschide rucsacul, lasă geamul jos şi aruncă fotografiile surorii lui. Pozele alunecă de-a lungul ferestrei, apoi dispar în noapte. Se eliberează astfel de o greutate şi-şi lasă trecutul în urmă. Nimic nu e mai rău decât trădarea unui om apropiat. Vorbesc din experienţă. Îţi pierzi credinţa în viaţă. Nu mai crezi în dragoste, nu mai ai nicio speranţă şi nu mai poţi avea încredere în nimeni. Şi, mai presus de orice, nu mai crezi că vei putea să fii fericit din nou.

Lăsăm casa Dannei în urmă. Nu am habar care e destinaţia noastră. Nu sper decât că vom avea un pat în care să putem dormi şi că vom fi în siguranţă.

Au rămas 9 zile în care trebuie să mă hotărăsc dacă vreau să-mi pun capăt zilelor sau să trăiesc în continuare. Aşadar, am mai puţin de două săptămâni timp de gândire şi nu am nici cea mai mică idee ce voi face.

Nici măcar nu ştiu cum mă voi sinucide.

Pe scurt, habar n-am ce-i cu mine.

Ziua 42

Dragul meu jurnal!

Toate încep să revină, încetul cu încetul, la normal. Am închiriat o căsuţă la marginea oraşului. E construită din lemn deschis la culoare. Are două dormitoare mici, un salon şi o bucătărie americană.

Nu ştiu cât vom sta aici. Becks a avut dreptate când a spus că viaţa noastră s-a transformat într-o permanentă fugă şi trebuie să recunosc că asta nu-mi displace. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi să mă bucur de necunoscutul pe care mi-l aduce fiecare zi. Nu am simţit niciodată ceea ce simt acum. Şi dacă am găsit în sfârşit o raţiune de a trăi? E drept, după toate prin care am trecut, mă gândesc din ce în ce mai rar la sinucidere. Mai mult chiar, vreau să învăţ lucruri noi, să lupt şi să iubesc.

Poate tocmai din acest motiv am început numărătoarea mea inversă, ca să înţeleg cât de frumoasă e viaţa şi că merită trăită. Sper că nimic nu îmi va clătina optimismul în aceste 8 zile care au mai rămas şi că voi ajunge să uit până şi cuvântul sinucidere.

*

Sunt instalată într-un fotoliu şubred, aşezat lângă patul în care Rebecca doarme ghemuită. Chiar dacă suntem de aceeaşi vârstă, mi se pare că e aşa de mică, de vulnerabilă. Simt mereu nevoia să am grijă de ea, ca şi cum ar fi sora mai mică pe care nu am avut-o niciodată. Mereu mi-am dorit o prietenă ca ea: simplă, timidă, generoasă, şi îi mulţumesc în fiecare zi lui Dumnezeu că a trimis-o pe Rebecca în viaţa mea.

Razele soarelui la răsărit pătrund prin draperia îngălbenită şi ating obrajii lui Becks, care se întoarce brusc pe-o parte. Expiră, se freacă la ochi şi îşi fixează privirea asupra mea.

— Bună dimineaţa, zice ea cu o voce răguşită.

— Neaţa, cum te simţi?

— Dacă fac abstracţie de nasul înfundat, durerea cumplită de cap şi zumzetul din urechi, aş putea spune că mă simt perfect.

— Minunat, dacă ai reînceput să glumeşti, înseamnă că eşti pe calea cea bună.

Mă apropii de ea, îi pun mâna pe frunte şi observ că nu mai are febră şi i-au revenit culorile în obraji. Tuşeşte în continuare, dar acum e în convalescenţă şi ce a fost mai rău a trecut. Am ajuns aici seara târziu, era deja noapte şi nu am putut vedea împrejurimile. Trag perdelele şi zăresc în depărtare munţii acoperiţi de o negură subţire. Suntem înconjuraţi de case mici, locuite de singuratici asemenea nouă.

— E aşa de linişte aici, spun eu.

— Mă întreb cât va dura liniştea asta.

Mă întorc la Rebecca şi îi trag perna de sub cap.

— Hai, sus, du-te şi fă un duş.

— Nu se poate să mai stau puţin în pat? se alintă ea.

— Becks, înţeleg că eşti bolnavă, dar uită-te în ce hal arăţi. Ai părul năclăit şi hainele sunt cumplit de murdare. Ne-am întors la civilizaţie, aşa că trebuie să te adaptezi la noul mediu.

— Nu-ţi mai bate joc de mine.

— Am fost prietenă cu Tezer Wikkery, ai uitat? De la ea am învățat că trebuie să rămâi frumoasă în orice împrejurare, chiar dacă-ți cade o stâncă în cap!

Izbucnim în râs.

*

Un miros plăcut vine dinspre bucătărie. Steve stă pe o canapea veche, care scârțâie din toate încheieturile. Jey e lângă aragaz și pregătește ceva de mâncare.

— Bună dimineața, băieți.

— Salut, salut. Nu credeam că voi, fetele, puteți dormi așa de mult, zice Jey.

— Da ce, ai impresia că fetele nu sunt ființe umane?

— Nu-i vorba despre asta, dar uite, am pregătit eu micul dejun, iar asta era sarcina voastră, nu?

— Cum? exclam eu. Și care ar fi, mă rog, atribuțiile voastre de bărbați?

— Ca bărbați, trebuie să vă protejăm și să vă satisfacem.

Pufnesc în râs.

— În cazul ăsta, vă faceți cam prost treaba!

— Poftim?

Nu-l observasem pe Steve care apăruse în spatele meu.

Mă ia în brațe și începe să se învârtă cu mine. Eu râd în hohote. Steve mă sărută pe gât, iar eu mă tulbur. Apoi mă cuprinde de talie și continuă să mă sărute pe gât. Închid ochii și mă desprind de realitate pentru câteva secunde, bucurându-mă din plin de acest moment.

— Să înțeleg că ați început-o iar cu parada voastră nupțială? întreabă Rebecca, aducându-ne brusc cu picioarele pe pământ.

Jenați, Steve și cu mine zâmbim timid.

— Acum luați loc și gustați cârnăciorii ăștia, sunt specialitatea mea, zice Jey.

Ne așezăm în jurul unei măsuțe minuscule din lemn.

— O să mi se facă greață de la atâția cârnați, zice Steve.

— Şi ce-ai vrea? E singura mâncare pe care o avem la dispoziţie.

— Unde e Alex? întreb.

— A zis că... nu-i e foame, răspunde Steve.

— E bine?

— Sigur că e bine, doar soră-sa a fost cât pe ce să-l denunţe ieri la poliţie. De ce n-ar fi bine, răspunde Steve supărat.

Înghit cu greu mâncarea.

— Trebuie să vorbim cu el, propune Rebecca.

— Nu are rost. Alex nu ascultă de nimeni. Niciodată. Când nu e în apele lui, se închide în el o vreme, apoi totul revine la normal, încetul cu încetul, explică Jey.

— Mă duc la toaletă, spune Steve.

— Mulţumesc pentru această informaţie atât de lămuritoare, spune Rebecca, terminându-şi cârnăciorii prăjiţi.

De îndată ce Steve închide uşa de la baie, Jey mă întreabă în şoaptă:

— Gloria, ai hotărât ce cadou îi faci lui Steve de ziua lui? Sincer să fiu, eu mi-am stors creierul şi n-am găsit nimic.

Mai să-mi rămână-n gât îmbucătura când îl aud.

— Cum? E ziua lui Steve?

— Da, mâine. Nu ştiai?

— După cum vezi, nu.

— Drace! Ieşiţi împreună şi nu vă ştiţi zilele de naştere?

— În ultimele zile s-au întâmplat atâtea, încât chiar numai asta nu m-am gândit să-l întreb!

— Dacă am organiza o petrecere? intervine Becks.

— Poliţiştii sunt pe urmele noastre şi tu propui să organizăm o petrecere?

— Cred că Becks are dreptate, spun, avem mare nevoie să ne relaxăm. Dacă nu ne eliberăm puţin de spaima asta care ne apasă în permanenţă, o să înnebunim. O să organizăm o petrecere simplă şi plăcută, ca acasă. Ne lipseşte teribil tuturor aşa ceva!

Jey tace puţin, iar apoi spune:

— Bine, fetelor, m-aţi convins. Asta înseamnă că nu avem timp de pierdut, avem o sumedenie de chestii de pregătit.

*

Îl găsesc pe Alex stând pe o bancă, departe de casă. Mă apropii de el cu paşi uşori. Am gâtul uscat, mă simt pierdută şi nu ştiu de unde să încep.

— Alex... Jey a pregătit micul dejun.

— Nu mi-e foame, răspunde el sec.

Mă aşez alături de el.

— Ascultă, înţeleg ce simţi, dar...

— Gloria, aş putea rămâne singur?

— Da, sigur, îmi cer scuze.

Mă ridic încet. Ocolesc banca şi, ajungând în spatele lui, mă întorc brusc spre el.

— Dar ce naiba, Alex, cât timp ai de gând să stai aşa, fără să reacţionezi, gândindu-te la dracu' ştie ce?! Credeam că eşti mai puternic!

— Dacă nu ai fi insistat, nu am fi mers la ea.

— Perfect! Aşadar, acum e vina mea?

— Nu. A mea. Am pierdut ce aveam mai scump pe lumea asta şi acum nu mai am nimic.

— Dar noi suntem aici!

Mă aşez lângă el şi îi pun mâna pe spate.

— Asta-i viaţa, Alex. Trebuie să fii pregătit pentru orice. La trădări din partea prietenilor, a apropiaţilor, a familiei, şi la altele, mult mai rele. Nu îmi fac griji, ştiu că ai să depăşeşti toate astea.

Simt că Alex începe să se simtă ceva mai bine. Se întoarce spre mine.

— Spuneai că Jey a pregătit micul dejun?

— Da, a prăjit cârnaţi, îi răspund zâmbind.

— Poţi să-mi aduci şi mie?

— Da, aşteaptă puţin, vin imediat.

O iau la goană spre casă. Ceilalţi îşi fac de lucru prin camerele lor. Iau o farfurie, pun câţiva cârnaţi, ies, dar spre uimirea mea nu e nimeni acolo. Ca şi cum Alex s-ar fi volatilizat. Mă uit nedumerită în jur şi îl zăresc îndreptându-se spre maşina noastră. Scap din mână farfuria cu cârnaţii, aceasta se sparge şi mâncarea se împrăştie pe jos. Fug cât pot de tare.

— Alex! strig.

El ajunge la maşină şi deschide portiera.

— Alex!

Nu mă vede, aud doar motorul care demarează. Ajung la maşină, mă agăţ de capotă şi încremenesc în această poziţie. Gâfâind, văd chipul lui Alex prin parbriz. Încă puţin şi m-ar fi zdrobit.

Coboară din maşină.

— Poţi să-mi spui şi mie ce faci?

— Mai curând eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta! ţip eu.

Alex nu răspunde şi se uită fix la mine. Când îmi vin în fire, încep să văd mai limpede.

— Am înţeles. Voiai să fugi iar. Pleacă atunci, cară-te!

Mă duc la el şi îi trag un pumn în spate. Apoi mă întorc şi îl privesc în ochi.

— Ştii, într-o bună zi, oamenii se vor sătura să se tot învârtă în jurul tău şi atunci ai să rămâi cu adevărat singur!

Mă întorc din nou şi mă îndrept spre casă. Atunci îl aud pe Alex venind în fugă spre mine. Mă înşfacă de braţ şi începe să mă tragă spre maşină.

— Ai înnebunit, ce-i cu tine? urlu eu, zbătându-mă.

Mă împinge în maşină şi închide portiera. Nu izbutesc să îmi revin. Alex se aşază la volan şi demarează. Mă instalez în scaunul meu şi nu reuşesc să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Unde mergem?

— Ai să afli în scurt timp.

— Te previn, sar din maşină!

— Dă-i drumul! spune Alex, zâmbind şi accelerând.

Mă apucă toţi nervii din lume.

— Alex! Oprește!

Trag un șut în portieră, în semn de neputință. Alex caută prin cutia de pe bord, îmi întinde o țigară și o brichetă.

— Ține, calmează-te.

— Hotărât lucru, ești nebun de legat!

— Iar asta mi-o spune o fată care vrea să se sinucidă, râde el.

Scot o țigară din pachet, o aprind și trag un fum. Încetul cu încetul, reușesc să mă calmez și să privesc în jur, la drumul pe care mergem. Dar nu reușesc să-mi dau deloc seama încotro ne îndreptăm.

*

De o bucată de vreme am ieșit de pe șoseaua asfaltată și acum ne aflăm pe un drum pietruit. Mașina e înconjurată de un nor de praf, iar eu sunt la a treia țigară. În tot timpul drumului nu am schimbat nicio vorbă cu Alex.

În scurt timp ne oprim. Coborâm în același timp din mașină. Privesc în jur. Suntem la poalele unui munte.

— Ce căutăm aici? îl întreb.

Alex admiră peisajul și îmi zâmbește. Purtarea lui mi se pare atât de ciudată, încât rămân în alertă.

— Știi cum se numește muntele ăsta?

— Habar n-am.

— San-Jacinto. Când eram mic visam să-l escaladez.

— Alex, de ce m-ai adus aici?

Se întoarce către mine.

— Știi să conduci?

— Nu.

— Perfect. Îți propun un târg. Dacă ajungi până la stânca aia (și Alex arată spre o piatră enormă, roșiatică, aflată la zece metri deasupra noastră), te duc îndărăt acasă. Dacă pierzi, te întorci pe jos.

Rămân cu gura căscată, fără să îmi dau seama ce se întâmplă.

— Alex, ce te-a apucat? Te-a bătut soarele în cap?

— Ai zece secunde să te hotărăşti.

— Nu urc nicăieri!

— Opt secunde...

— Du-te naibii!

Mă îndrept spre maşină, deschid portiera şi mă aşez pe scaunul din faţă.

— Timpul tău s-a scurs.

— Alex, du-mă acasă! Repede!

Mă apucă de braţ şi începe să mă tragă afară din maşină.

— Lasă-mă! urlu eu.

Alex blochează portierele maşinii şi se instalează la volan.

— Plimbare plăcută! zice el.

— Idiotule! ţip eu cât pot de tare.

Mă uit în jur şi constat că locul e pustiu. Doar câteva păsări sălbatice se învârt deasupra crestelor, iar eu încep să simt un oarece disconfort. Atunci aud motorul care demarează.

— De acord, aşteaptă!

Fug spre maşină.

— Ai câştigat, accept provocarea.

Mă întorc şi mă îndrept spre munte. Îl aud pe Alex cum coboară din maşină şi vine după mine.

— Te urăsc, zic printre dinţi şi încep să mă caţăr pe pantă.

Se dovedeşte a fi destul de uşor de urcat, în ciuda solului sfărâmicios. Mă apuc de pietrele pe care pot să le prind şi îmi înfig bine picioarele în pământ. Încă din copilărie mi-a plăcut să mă caţăr în copaci şi să urc pe dealuri, aşa că nu e prea greu pentru mine.

— Atenţie, s-ar putea să fie şerpi, zice Alex.

— Taci din gură!

Mai am numai câţiva metri de urcat până la obiectivul fixat de Alex. Sunt leoarcă toată de transpiraţie. Încerc să nu mă uit în jos şi îmi continui urcuşul aproape mecanic. M-am prins în joc şi mi-ar fi chiar ciudă dacă aş pierde pariul. În câteva minute ating ţinta indicată de Alex şi mă simt ca o adevărată eroină.

— Bravo! exclamă el.

— Acum, ascultă aici condiţia mea. Dacă nu mă duci imediat acasă, cel mai greu bolovan de pe muntele ăsta o să facă cunoştinţă cu ţeasta ta.

Alex râde.

*

Suntem complet singuri şi ne aşezăm pe povârnişul colinei. Din depărtare se aud zgomote de maşini, dar am impresia că vin din altă lume.

— Chiar că ai un stil ciudat să combaţi stresul, observ eu.

— Dar s-ar părea că ţi-a plăcut, nu?

Mă mulţumesc să pufnesc în râs în loc de orice răspuns.

Atunci Alex mă cuprinde în braţe. Atâta vreme am păstrat distanţa, dar iată că acum m-am hotărât să mă reapropii de el.

— Ce-ţi face coasta ruptă?

— Durerea e tot ascuţită, dar m-am obişnuit.

La început am fost supărată pe Alex pentru provocarea asta idioată a lui, dar m-am potolit când am înţeles că, fie şi pentru câteva minute, a izbutit să uite de Danna.

— Ce-o să se întâmple acum, Alex?

— Ce să se întâmple, o să ne întoarcem acasă şi o să ascultăm toată seara glumiţele prosteşti ale lui Jey.

Râd.

— Ai înţeles foarte bine ce am vrut să te întreb. Mai rămânem mult la Palm Springs?

— Nu ştiu încă. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva care îmi datorează o sumă mare de bani. Trebuie să-l sun şi să stabilim o întâlnire. Cu banii ăştia am putea trăi boiereşte un an de zile.

— Dar dacă ne...

— Dacă ne denunţă? Nu. Niciun risc. El însuşi nu e în cei mai buni termeni cu poliţia.

Moralul meu mai urcă puţin. Am depăşit atâtea obstacole, încât acum suntem în stare să ne bucurăm de micile fleacuri din care e făcută viaţa.

Mă ridic. Pletele şi hainele îmi flutură în bătaia vântului care îmi dezmiardă faţa. Îmi amintesc de vorbele lui Alex, care spunea că trebuie să învăţăm să ne bucurăm de cel mai neînsemnat amănunt al vieţii de zi cu zi - de răsăritul şi apusul soarelui, de vântul şi ploaia care, inevitabil, ne mai şi udă - iar în clipa asta înţeleg perfect ce a vrut să spună.

— Ce frumoasă eşti, zice Alex pe neaşteptate.

Mă întorc spre el. Răvăşite de vânt, şuviţele mele albastre îmi intră în ochi. Pe buze îmi înfloreşte un zâmbet.

— Categoric ai făcut o insolaţie, ceva, zic.

*

Când ne întoarcem acasă, soarele stă să apună. Am petrecut aproape toată ziua împreună, departe de prietenii noştri şi de orice semn de civilizaţie.

— Mâine e ziua lui Steve, zic eu.

— Ştiu.

— Am hotărât să organizăm o petrecere.

— O petrecere? Aproape că am uitat că mai există astfel de cuvinte.

— Tu ce crezi, o să-i facă plăcere?

— La drept vorbind, lui Steve îi place cel mai mult să meargă în club şi să fumeze marijuana, dar o mică petrecere cred că îi va face la fel de multă plăcere, da, zâmbeşte Alex.

*

Maşina opreşte în faţa casei. Înaintăm cu pas lent spre uşa de la intrare, căci nu prea ştim ce ne aşteaptă. Probabil că gaşca o să ne supună unui adevărat interogatoriu şi o să fim muştruluiţi ca la carte, ca şi cum ne-am fi întors acasă, la părinţi.

Aşteptările noastre se verifică de îndată ce trecem pragul. Steve, Jey şi Rebecca se uită lung la noi.

— Pe unde aţi umblat? începe Becks. Am crezut că vi s-a întâmplat ceva!

— Am făcut o plimbare prin împrejurimi, zice Alex.

— Da, totul e în regulă, adaug eu.

— Puteaţi să ne anunţaţi şi pe noi! bombăne Jey.

Steve nu scoate o vorbă, se ridică şi se duce în dormitorul pe care îl împart cu Becks şi trânteşte uşa. Toată lumea îşi înghite cuvintele. Respir adânc, îmi fac curaj şi mă duc după el.

— Steve...

— Aşa deci, ţi-a plăcut plimbărica...

— Steve, ce s-a întâmplat?

— Nimic, absolut nimic. Iubita mea stă toată ziua cu un alt tip, dar totul e perfect!

Steve strânge pumnii şi respiră precipitat.

— Iar începi?

Închid ochii şi încerc să îmi păstrez calmul.

— Cum poţi fi gelos pe Alex după toate câte le-am trăit împreună? Suntem prieteni, atâta tot.

— Pentru el nu eşti o simplă prietenă, obiectează Steve cu voce scăzută şi îmi întoarce spatele.

Mă apropii de el, îi pun mâinile pe umeri şi mă ghemuiesc în spatele lui.

— Ascultă, m-am săturat, şoptesc. Poate ţi-ar plăcea să-mi interzici să vorbesc cu toţi bărbaţii?

Steve se întoarce brusc, iar eu mă trag îndărăt, tresărind.

— Termină odată cu minciunile astea! Dacă aş sta atâta vreme cu altă fată şi tu ai fi geloasă!

— Nu, n-aş fi, răspund eu cu o voce calmă.

— Vorbeşti serios?

— Da. Pentru că am încredere în tine şi nu am să-ţi interzic niciodată să vorbeşti cu alte fete. Ar fi o prostie.

Tăcem amândoi câteva clipe. Steve mă priveşte îndelung, apoi mă prinde de talie şi mă lipeşte de el, punându-şi bărbia pe creştetul meu.

— Bine, îmi pare rău că m-am supărat.

— Nu-i nimic, sunt obişnuită.

Îmi cuprinde faţa în palme şi mă sărută. Îl îmbrăţişez. Nimeni nu a mai fost vreodată atât de gelos pe mine şi încă nu îmi dau seama dacă e sau nu un lucru plăcut. Totuşi, e bine să ştii că cineva are nevoie de tine şi că acel cineva care ocupă un loc însemnat în inima ta ţine şi el la tine.

Uşa care se deschide pune capăt îmbrăţişării noastre.

— Gloria, aş vrea să vorbim, spune Rebecca.

Steve îmi dă drumul din braţe.

— OK, vă las între voi, fetele!

Iese din dormitor, iar eu mă uit lung după el, realizând brusc cât de mult mă linişteşte prezenţa lui.

— Ar trebui să mergem în oraş să cumpărăm ceva de mâncare şi încă vreo câteva chestii.

— Aşa e. Am să-l rog pe Alex sau pe Jey să ne ducă.

— Nu, nu e cazul. Conduc eu.

— Ştii să conduci?

— Da, m-a învăţat tata.

— Perfect. Hai să mergem.

Ne ducem la băieţi, care sunt în salon.

— Televizor de rahat! strigă Jey, trântind un pumn în aparatul vechi, dar în loc de imagini pe ecran nu se disting decât dungi negre şi albe.

— Jey, las-o baltă, zice Alex.

— Suntem blocaţi aici pentru cine ştie câtă vreme şi nu avem nici măcar un televizor care să meargă cât de cât!

— Noi ne ducem în oraş ca să cumpărăm mâncare, spun eu, îndreptându-mă spre uşă.

— Staţi aşa, nu vă putem lăsa să mergeţi singure, sare Steve.

— Da, Steve are dreptate, e prea periculos, sare şi Alex.

— Sigur că da, se ştie că gagicile intră în tot soiul de necazuri, completează şi Jey pe un ton glumeţ.

Ceilalţi izbucnesc în râs, ceea ce mă scoate din sărite. Îl înşfac pe Jey de gât şi îl lipesc de perete. Jey nu se mai poate mişca din cauza strânsorii şi începe să se sufoce.

— Hai, mai zi, mai zi, mă răstesc eu.

— Glumeam.

În câteva secunde, Jey se face roşu tot la faţă.

— Dă-mi drumul, ai să mă omori, articulează el cu mare greutate.

Slăbesc strânsoarea. Jey îşi aranjează gulerul şi încearcă să-şi recapete răsuflarea.

— Ne întoarcem repede, zic.

— Aveţi grijă, ne spune Alex.

Noi nu răspundem şi ieşim din casă fără să le mai adresăm nicio vorbă.

În ciuda orei târzii, afară e frumos. La Palm Springs e vară tot anul. E însorit aproape zilnic, iar mie mi se pare un mic colţ de rai.

— I-ai dat o lecţie, zice Becks.

— Eşti sigură că ştii să conduci? o întreb eu zâmbind.

— Da.

Urcăm în maşină şi aici găsesc o hartă, pe care caut cel mai scurt drum spre centrul oraşului.

Rebecca bagă cheia în contact, porneşte motorul şi maşina demarează brusc, izbindu-se cu capota de un obstacol.

— Uau, Becks, eşti la fel de talentată ca Schumacher, exclam eu râzând.

— Mi-am ieşit puţin din mână. Dar îmi revin repede.

Demarăm din nou, de data asta fără să ne mai ciocnim de nimic. Noi locuim într-un cartier pustiu, aproape neluminat, şi trebuie să ajungem pe şoseaua principală ca să putem profita de iluminatul public. În cele din urmă, reuşesc să reperez pe hartă locul unde ne aflăm.

— Acum coteşte la stânga, zic.

Becks îmi urmează indicațiile.

— Ești sigură că e direcția bună?

— Conform hărții, da.

Drumul e străjuit de palmieri, ale căror vârfuri se înalță către cerul plin de stele. Las geamul în jos, mă sprijin cu cotul de portieră și scot capul afară. Mergem destul de încet, Becks se teme să nu dea peste ceva sau peste cineva. Inspir aerul cald al nopții și mă bucur de atmosfera orașului. De îndată ce zărim primele magazine, o rog să oprească.

— Uite, sunt multe locuri libere. Parchează pe aici, pe undeva.

— Am uitat.

— Ce ai uitat?

— Am uitat cum să opresc.

Izbucnesc într-un râs isteric.

— Hai, Becks, trebuie să fie un fleac!

— Stai... răsucesc volanul... încetinesc... și apăs încet pe pedala de frână.

Mașina se oprește. Becks respiră ușurată.

— Bravo! Bine lucrat! Te felicit pentru îndemânare!

— Poți să-ți bați joc de mine cât vrei, nu-mi pasă.

Închidem mașina și ne îndreptăm spre primele magazine care ne ies în cale. Încep să salivez când văd rafturile pline cu alimente ale unei băcănii, căci nu am mâncat nimic de dimineață. Umplem câteva pungi mari pe care le punem în portbagaj. Apoi ne îndreptăm spre un mic centru comercial. E aproape miezul nopții, dar e plin de oameni. La început nu am fost prea încântată de ideea de a intra aici, dar m-am lămurit repede că nimeni nu ne băga în seamă. Oamenii alergau de la un magazin la altul, cumpărau ce aveau chef să cumpere și nu le păsa câtuși de puțin cine se afla lângă ei. Cumpărăm baloane și câteva fleacuri pentru o petrecere aniversară. Spre marea noastră uimire, am cumpărat alcool fără probleme, așa că am umplut căruciorul cu bere, șampanie și Martini.

— Am cheltuit atâția bani! exclamă Becks, consultând bonul.

— Nu-ți face griji, Alex a spus că are de recuperat o groază de bani.

— De unde?

— Are o cunoștință care îi datorează mulți bani și pe care o vom cunoaște curând.

— Eu mă cam tem. Nu-l cunoaștem pe tipul ăsta, așa că cine știe peste ce mai dăm...

— Becks, am trecut de cealaltă parte a barierei. Acum nu mai trebuie să ne temem, ca înainte, de infractori, ci de oamenii normali, care urmăresc jurnalele de știri de la televizor!

Intrăm într-un butic de suveniruri. Aici, totul strălucește și ne este foarte greu să ne hotărâm ce să alegem. Becks se îndreaptă spre cel mai îndepărtat colț al magazinului, în vreme ce eu mă opresc la raionul cu accesorii. Brățările îmi atrag atenția. Zăresc un șnur din piele împodobit cu un S din metal.

— Sunt brățări pentru îndrăgostiți. Sudează cuplul, îmi explică vânzătoarea, pe care nici măcar n-o observasem apropiindu-se.

— Chiar credeți chestia asta?

— Sinceră să fiu, nu cine știe ce. Dar brățările sunt drăguțe și e o bună alegere ca să faci plăcere unei persoane dragi.

Iau o altă brățară, cu litera G.

— Le cumpăr pe astea două.

*

Suntem în zona brutăriei. Mirosul e așa de plăcut, încât îmi răscolește stomacul. E cam aglomerat aici, așa că zăbovim o bună bucată de vreme.

— Gloria, cred că se uită cineva la noi.

Becks arată spre doi tipi care ne aruncă ocheade.

— Se uită la noi, atâta tot.

— Da, aşa e, dar nu şi-au luat ochii de la noi de cinci minute bune.

Încep să tremur din toate încheieturile. Încerc să nu mă las copleşită de panică, dar nu reuşesc.

— Bine, atunci hai să mergem.

Cu căruciorul plin, ne îndreptăm spre ieşire. Becks se întoarce.

— Dumnezeule, şopteşte ea, străduindu-se să nu urle. Se ţin după noi!

— Şşşt!... Prefă-te că totul e în regulă.

Mă trec năduşelile. Jey a avut dreptate, băieţii nu ar fi trebuit să ne lase singure, suntem ghinioniste. Ieşim în stradă şi ne îndreptăm spre maşină în pas grăbit. Aerul care mi se părea cald acum e îngheţat. Mă întorc şi văd tipii care se ţin în continuare după noi.

— Nu înţeleg. De ce ne urmăresc în loc să anunţe imediat poliţia? întreb eu.

— Poate ne spionează. Vor să afle unde ne adăpostim, ca să ne ia ca din oală pe toţi. Ajungem la maşină şi aranjăm repede cumpărăturile în portbagaj. E foarte greu să încerci să pari destins. Becks se tot uită în direcţia lor, în vreme ce ei se apropie cu paşi mari de maşină.

- Nu te uita la ei! şoptesc.

— Ce mai contează! Oricum ăsta e sfârşitul...

— Nu ne întoarcem acasă, zic.

— Cum?

— Nu vreau ca băieţii să aibă de suferit din cauza noastră. O luăm în direcţia opusă.

La început, Rebecca se uită la mine fără să înţeleagă, apoi pricepe şi dă aprobator din cap. Aud cum inimile noastre bat năvalnic la unison, atât de frică ne este amândurora.

— Hai odată, de ce nu demarăm? întreb nerăbdătoare.

— Nu pot, răspunde Becks, izbind volanul cu pumnul. E cu putinţă? Ăsta e sfârşitul?

Nu răspund, nu fac decât să apuc mâna lui Becks care tremură la fel de tare ca a mea, şi o strâng tare. Schimbăm o privire şi în sfârşit demarăm. În tot acest timp, mă uit în oglinda retrovizoare şi văd maşina tipilor care ne urmăresc. Începem să mergem tot mai repede. Becks apasă întruna pe acceleraţie. Nu ştim nici unde, nici cum se va termina urmărirea. Sunt epuizată. Aş vrea să mă întind într-un pat cald şi să nu mă gândesc la nimic. Sunt pe punctul de a izbucni în plâns. Ce se va întâmpla? Presupun că la un moment dat va trebui să terminăm cursa asta nebună, căci urmăritorii vor fi anunţat deja poliţia. O să fim arestate şi duse la Brevard. Voi fi obligată să-mi reiau vechea viaţă, în aceeaşi casă din care am fugit cu câteva săptămâni în urmă.

Aşteptăm să se facă verde la semafor. Observ că maşina urmăritorilor o ia pe altă stradă. Scot capul pe geam şi îi văd pe tipii cu pricina cum parchează în dreptul unei clădiri cu o firmă luminoasă.

— Unde au dispărut? întreabă Becks.

— Au parcat în faţa unui club de noapte.

— Stai puţin, asta înseamnă că...

— Da, Becks, înseamnă că suntem nişte imbecile de toată frumuseţea!

Ne cuprinde un râs nervos, din care nu ne oprim decât ca să ne tragem răsuflarea.

— Am devenit nişte paranoice de primă mână, zic eu între două reprize de râs.

Întoarcem şi, pe drumul spre casă, râdem că am fost în stare să ne speriem în halul ăsta.

Oprim maşina pe o străduţă pustie, slab luminată. Am hotărât că trebuie să ne odihnim puţin după o astfel de seară şi să mai sporovăim şi noi, ca fetele, căci băieţii sunt mereu în preajma noastră şi rar se întâmplă să putem discuta liniştite despre ceea ce ne frământă.

Am lăsat banchetele în jos, iar acum stăm întinse. Cu ochii închişi, îmi aprind o ţigară.

— Îţi aduci aminte cum i-am cunoscut? Şi cât de frică ne-a fost după aceea şi am vrut să fugim, spune Becks. Părinţii noştri trebuie să fi înnebunit din cauza noastră până acum.

— Nu cred. Presupun că tatei îi place destul de mult noua lui viaţă fără mine.

— Gloria, indiferent cum s-a purtat cu tine, sunt sigură că în felul lui te iubeşte.

— Nu-l cunoşti. Până de curând nici nu am simţit că am un tată. Doar după ce Lawrence a apărut în peisaj a început să joace rolul ăsta. Este convins că atenţia parentală se limitează la eternele lecţii de morală, la pedepse şi la fraza asta imbecilă pe care mi-o spune ori de câte ori are ocazia: „Vreau să fii un copil normal." Ceea ce e o tâmpenie, cum ar putea cineva crescut de un tiran domestic să ajungă o persoană normală?

— Orice ai spune, ai să-l revezi, mai devreme sau mai târziu. Eu aş da orice să-l mai văd pe tata o dată. Tu ai şansa asta.

Trag un fum lung din ţigară.

— OK, hai să schimbăm subiectul. Vorbeşte-mi mai bine despre Jey.

— Ce-aş putea să-ţi povestesc? Nu se întâmplă nimic special între noi.

— Îi place de tine, şi ţie de el. Aveţi totul ca să vă faceţi fericiţi unul pe celălalt!

— Mă tem să nu mă îndrăgostesc de-adevăratelea! Mă cunosc. Dacă pic în mrejele unui tip, o să-l iubesc toată viaţa. Şi n-o să-mi mai revin niciodată dacă ajung cumva să mă despart de el.

— Becks, a trecut o bună bucată de vreme de când ar fi trebuit să înveţi să trăieşti fiecare clipă, aşa cum îţi este dată. E chiar aşa de important să ştii ce va fi mâine sau peste o săptămână? Cel mai important e să te simţi bine. Nu ai decât o viaţă şi nu trebuie să laşi clipele frumoase să treacă pe lângă tine, căci nu se mai întorc.

Rebecca tace câteva minute, apoi spune:

— Petrecerea e mâine, am să mă ocup de pregătiri.

— Asta e o idee bună.

Mă ridic într-un cot şi trag un fum.

— Uite ce frumos e cerul. Închise în blestemata asta de rablă, nici măcar nu ne-am bucurat de spectacolul ăsta magnific.

Mă ridic şi încep să mă cocoţ pe acoperişul maşinii prin fereastră.

— Ce faci?

— Vreau să fiu mai aproape de stele, răspund eu, sărind pe acoperiş.

Becks iese din maşină.

— Eşti nebună, râde ea.

— Da, sunt nebună.

Închid ochii, ridic mâinile şi strig:

— Sunt nebună!

Rebecca se sufocă de râs şi-şi ascunde faţa-n mâini.

— Hai, vino lângă mine!

— O să cedeze acoperişul!

— Şi ce dacă?!

O ajut pe Becks să urce lângă mine şi începem să râdem şi să ţopăim în noapte. „Uite, pentru asta merită să trăieşti. Trebuie să te bucuri de orice fleac, să te laşi în voia muzicii, a frumuseţii şi a libertăţii. Nu ai nevoie de ceilalţi ca să fii fericit." Vorbele lui Alex nu-mi dau pace, mi se învârt în cap, iar şi iar.

Ziua 43

Intru tiptil în camera lui Steve. Doarme încă, întins pe burtă şi cu mâinile sub perna răcoroasă. Mă apropii de el şi îl sărut cu duioşie pe obraz. Se trezeşte.

— Salut, bătrâne, îi spun.

El zâmbeşte dulce. Ochii încă adormiţi şi zâmbetul lui mă topesc de tot. Îmi vine să mă agăţ de el, să-l sărut şi să nu-i mai dau drumul niciodată.

— Nu sunt chiar aşa bătrân, nu am decât 20 şi... Ia stai puţin, de unde ştii că e ziua mea? întreabă el surprins.

— Ştiu totul despre tine. La mulţi ani, iubitule, îi spun, îmbrăţişându-l.

Mă trage spre el şi rapid mă trezesc în pat, întinsă alături de el. Mă înfiorez toată şi pot spune că acum cunosc, mulţumită lui, ce înseamnă să iubeşti şi să fii iubită. Îl sărut, mă ghemuiesc lângă el şi mă umplu de mireasma lui.

Mâinile lui îmi mângâie talia, apoi coapsele, apoi coboară ceva mai jos.

— La vârsta ta, ar trebui să ai grijă cu mişcările bruşte, râd eu.

Vorbele mele nu fac decât să-l stârnească şi mai mult şi mă acoperă toată cu sărutări. Sunt pe punctul de a mă topi de plăcere. Dar se opreşte brusc.

— Chiar aşa, ia spune, de unde ştii?

— Nu contează.

— De la Jey?

— Da! Trebuie să recunosc, ai o intuiţie de nota zece, râd eu.

Mă sărută din nou pe buze, mâinile i se strecoară sub tricoul meu. Dar îl opresc la timp, căci împreună cu băieţii i-am pregătit o mică surpriză şi sexul de dimineaţă nu este inclus în programul festivităţilor.

— Hai, ridică-te, îi spun eu sărind din pat şi aranjându-mi hainele.

— Vreau să petrec toată ziua în pat cu tine. Ăsta să fie cadoul meu.

— Crezi că ai avea destulă putere?

— Da' ce-ţi imaginezi? La 26 de ani sunt în plină forţă şi perfectă stăpânire a tuturor capacităţilor mele!

Fără să mă las înduioşată, iau tricoul lui de pe jos şi îl arunc spre el.

— Ţine.

Dar nu apucă să-l prindă. Se ridică din pat, se apleacă în faţă, iar expresia feţei i se schimbă cât ai clipi din ochi.

— Auuu, am o crampă la spate!

Văzându-l pe acest tânăr moşneag mă buşeşte un râs nebun. Imediat ce se îmbracă, deschidem uşa camerei şi dăm nas

în nas cu Becks, Alex şi Jey care ţin în mâini un afiş mare, pe care se poate citi „La mulţi ani!".

— La mulţi ani! urlă ei în cor.

Toată încăperea e împodobită cu baloane colorate şi ghirlande.

— E prea mult! zice Steve.

Ochii îi strălucesc ca unui copil.

— La mulţi ani, tipule, îl îmbrăţişează Jey.

— Când aţi avut timp să pregătiţi totul? ne întreabă el.

— Ne-am sacrificat noaptea de somn pentru tine, răspund.

— Vă ador!

Ne aşezăm în jurul mesei pe care tronează o prăjitură enormă cu ciocolată, două boluri cu fructe, dulciuri şi pahare de şampanie.

— Steve, îţi urez bun venit în clubul nătărăilor bătrâni de 26 de ani, zice Alex. E o vârstă importantă, va trebui să începi să reflectezi serios asupra sensului existenţei.

Auzind cuvintele lui Alex, rămânem toţi cu gura căscată. Apoi izbucnim în râs.

— Ei, staţi aşa, era o glumă, continuă el. Vei rămâne mereu la fel de nebun şi asta îmi place cel mai mult la tine. Vreau să fii mereu la înălţime.

— Mulţumesc, răspunde Steve cu un zâmbet larg.

— Steve, când te-am văzut prima dată, mi-am spus că eşti nebun de legat... şi nu m-am înşelat.

Râdem din nou cu toţii.

— Eşti teribil de amuzant şi îţi doresc numai fericire alături de Gloria.

— Mulţumesc, micuţa mea Rebecca!

Ridicăm paharele, ciocnim şi sorbim câteva înghiţituri.

— Avem o surpriză pentru tine, zice Jey.

— Încă una?

— Da, haideţi, toată lumea în maşină, eu mă ocup de restul.

*

Suntem în maşină toţi cinci şi cu fiecare secundă ne îndepărtăm tot mai mult de civilizaţie. Astăzi e mohorât afară şi nu e cald deloc. Aşa că ni s-a părut că e vremea ideală pentru o zi în aer liber. Jey a umplut portbagajul cu plasele cu mâncare şi băutură. Râdem mult, vorbim tare, şi toţi – sau aproape – avem o ţigară în mână. În aceste două săptămâni petrecute alături de băieţi am învăţat un lucru: câtă vreme eşti tânăr, trebuie să experimentezi totul, chiar de ar fi să faci tâmpenii, căci aşa te vei căli şi vei trage învăţăminte ce-ţi vor fi de folos în viaţa ta de om matur. Trebuie să profiţi de tinereţe şi să te dezlănţui, căci mai târziu vei avea o familie de care vei fi răspunzător. Tinereţea e vârsta tuturor posibilităţilor şi trebuie să-ţi laşi nebunia să se exprime liber la petreceri, chiar cu riscul de a bea prea mult şi de a face o groază de tâmpenii, căci numai aşa poţi ajunge înţelept la maturitate şi poţi fi un bun exemplu pentru copiii tăi.

Ajungem într-un loc pustiu, unde nu se aventurează decât maşinile câtorva turişti pasionaţi de alpinism. Ne instalăm la poalele unui deal, în apropierea câtorva copaci şi întindem o pătură, într-un loc ferit de vânt.

— E extraordinar aici, zice Steve.

— Am vrut să-ţi facem o bucurie, zic eu, sărutându-l pe obraz.

— Ia uitaţi ce am găsit la traficanţii locali, spune Alex.

Văd câteva comprimate în mâna lui. Începem toţi să zâmbim, cu excepţia Rebeccăi.

— Dar cum o să conduceţi înapoi dacă luaţi prostiile astea? întreabă ea.

— Nu-ţi face griji, o să conducem chiar dacă ne taie careva capul, răspunde Jey.

Steve, Jey, Alex şi cu mine punem aproape în acelaşi timp pe limbă o pastilă pe care o înghiţim cu puţină bere. Rebecca se ţine deoparte.

— Becks..., zic eu.

— Mă tem să nu mă dea peste cap.

— Păi asta e şi ideea, intervine Steve.

Toţi se uită la Becks care priveşte în tăcere singurul comprimat rămas.

— Uf, la dracu cu toate principiile! exclamă ia, punându-şi până la urmă pastila pe limbă.

Stau cu ochii închişi şi mă simt uşoară ca un fulg. În mână ţin o sticlă de bere din care beau cu înghiţituri mici. Băieţii au aranjat mâncarea pe cuvertură şi mănâncă binedispuşi.

Încerc să-mi adun gândurile, dar drogul e mai puternic. Mă ridic, caut prin rucsac şi găsesc cutiuţa pe care am păstrat-o special pentru petrecerea asta. Mă apropii de băieţi.

— Acum, vă propun un joc.

— Ce, poker? întreabă Steve.

— Jocul cu sticla? rânjeşte Jey, făcând semn cu ochiul.

— Jocul cu gajuri, răspund eu, deschizând cutiuţa plină cu bucăţele de hârtie.

— Huooo! izbucnesc ei la unison, exprimându-şi astfel dezaprobarea.

— Haideţi, trag eu primul gaj, le spun, luând un bileţel.

Dar după ce citesc ce trebuie să fac, regret că m-am oferit să încep.

— Hai, zi, ce scrie acolo? întreabă Alex.

— Trebuie să sărut persoana care se află în dreapta mea.

Mă întorc şi constat că la dreapta mea e Rebecca.

— Bun, trag alt bileţel.

— Nu, nu-i corect, trebuie să execuţi gajul, zice Jey.

— Nu...

— Sărut, sărut, sărut..., scandează băieţii.

— Terminaţi-o! Părerea mea nu interesează pe nimeni? zice Rebecca.

— E adevărat, nu o putem obliga...

Băieţii încep să se holbeze cu interes la noi, iar eu îmi dau seama că nu avem scăpare. Aşa că mă apropii de Rebecca.

— Gloria, şopteşte ea.

— Îmi pare rău.

O sărut. La început, ea îmi opune o anumită rezistenţă, dar în scurt timp buzele cedează, iar băieţii savurează voioşi spectacolul. După câteva secunde, ne depărtăm una de cealaltă şi băieţii ne aplaudă performanţa.

— Acum e rândul meu, zice Alex, trăgând un bileţel. „Dansează un striptease scoţându-ţi trei articole vestimentare". *Easy!*[1]

Alex se ridică şi ne concentrăm toţi atenţia asupra lui. Jey şi Steve bat din palme în ritmul unei melodii. Alex îşi scoate tricoul, îşi desface cureaua şi o aruncă. E rândul blugilor. Rămâne în slip.

— Vă mulţumesc pentru atenţie.

— Hei, nu ţi-ai dat jos decât două ţoale, protestează Steve.

— Nu. Şi centura e un obiect vestimentar, răspunde Alex, îmbrăcându-se în grabă.

— Becks, e rândul tău, zic.

Ea caută un bileţel cu mâinile tremurânde.

— Bea dintr-o suflare o sticlă de bere.

— Blestemată misiune! o ironizează Jey.

— Nu... nu pot să fac asta.

— Îmi pare rău, Becks, dar trebuie, spune Alex, întinzându-i o sticlă cu bere.

— Nu aş putea bea doar jumătate?

Scuturăm toţi din cap în semn că nu. Becks oftează, desface sticla şi începe să bea cu înghiţituri mari. Firişoare de băutură i se preling pe bărbie. Nu-mi vine să cred că e gata să îndeplinească cu brio provocarea pe care a tras-o! Face o pauză, gâfâind.

— Renunţi? întreabă Steve.

— Ai vrea tu, i-o trânteşte ea.

Şi sticla se goleşte. Nu aş fi crezut-o niciodată în stare să respecte o asemenea pedeapsă. Îi întâmpinăm performanţa cu un ropot de aplauze.

---

[1] „Uşor!" (engl. în original) (n. trad.).

— E rândul meu, zice Jey. „Dezbracă-te în pielea goală şi aleargă câţiva metri cu mâinile în talie." Dar ce maniac a inventat astea?

— Mulţumesc pentru compliment, Jey, zic eu. Dezbrăcarea!

Râdem ca nişte nebuni. El îşi scoate hainele fără jenă, pune mâinile în talie şi începe să fugă urlând ca un smintit. Exact în această clipă, un autobuz ticsit cu turişti care se îndreaptă spre munte trece pe lângă noi. Toţi pasagerii întorc capetele şi se holbează la Jey.

— Drace! ţipă el, acoperindu-şi jenat părţile ruşinoase.

Ne tăvălim pe jos de râs. Jey aleargă spre noi.

— Vă urăsc...

Nu izbutim să ne oprim din râs decât atunci când e complet îmbrăcat. E rândul lui Steve să tragă un bilet.

— „Povesteşte cel mai intim secret al tău"... Bun. Nu ştiu dacă e un secret, dar vă iubesc la nebunie. Pe tine, Jey, pe tine, micuţo, şi pe tine, Alex. Ai fost mereu un maestru pentru mine. Şi chiar dacă am avut neînţelegerile noastre, eu te iubesc la fel de mult. Cât despre tine, Gloria, zice el întorcându-se spre mine, până să te cunosc, nu am întâlnit pe nimeni la fel de smintit ca mine. Pe scurt, sunt fericit să-mi pot petrece aniversarea în cea mai bună companie!

— Termină, că mai am puţin şi plâng, zice Jey, punând capăt acestui moment de graţie şi de emoţie, ceea ce ne face să zâmbim.

*

— Poimâine mergem la Palm Springs să ne recuperăm banii, zice Alex.

Când începe să se lase seara, hotărâm să ne întoarcem. Punem muzică, scoatem masa afară şi ne pregătim de grătar. De mai bine de un sfert de oră, Rebecca a intrat în casă şi nu s-a mai întors. Îi las pe băieţi şi mă duc după ea. O găsesc scotocind prin rucsacul lui Jey.

— Becks, spun eu, ce faci acolo?

— Caut comprimate.

— De ce? Eu simt că zbor şi acum.

— Şi eu, dar vreau să nu mai am nicio inhibiţie, ca să mă pot culca cu Jey.

Zâmbesc şi mă apropii de ea.

— Becks, nu trebuie să te îndopi cu pilule, din contră, trebuie să-ţi aminteşti de acest moment şi să te bucuri de el aşa cum se cuvine.

— Nu-ţi poţi imagina cât de tare mă tem.

— Ba îmi imaginez foarte bine, am fost şi eu în aceeaşi situaţie acum numai câteva săptămâni, zic eu îmbrăţişând-o. Crede-mă, o să fie bine. Gândeşte-te că o să-ţi petreci noaptea cu bărbatul visurilor tale.

Rebecca mă îmbrăţişează la rândul ei.

— Doare?

— Ai să afli singură în scurt timp, râd eu.

Becks se îndepărtează câţiva paşi şi încearcă să se încurajeze, spunându-şi cu voce tare că o să fie bine.

— Mi-e mai frică decât de o şedinţă la dentist.

— Hai, nu te mai moşmondi atât. Să mergem afară, la băieţi, că ni se răcesc fripturile.

*

E aproape miezul nopţii când ne adunăm în casă. Fiecare are în mână câte o sticlă de Martini. Am luat-o cu băutul de dimineaţă, aşa că acum suntem beţi turtă. Jucăm un joc crud, numit „eu niciodată nu am...".

— Eu nu am fost părăsit niciodată de o fată, zice Steve.

Becks, Jey şi cu mine sorbim un gât în acelaşi timp.

— Eu nu am ucis niciodată, zic eu.

Jey, Steve şi Alex îşi duc sticlele la gură.

— Eu nu am purtat niciodată rochie, nici măcar pentru un pariu, zice Alex.

Becks şi cu mine continuăm să bem.

— Nici escarpeni, completează Jey.

— Vă bateți joc de noi, sar eu.

— Ați băut mai puțin decât ceilalți, așa că e o luptă dreaptă! E rândul lui Becks.

— Am să-mi iau revanșa: eu nu am... făcut niciodată dragoste.

Rămânem tăcuți câteva momente, apoi Steve izbucnește:

— Păi, îmi pare rău pentru tine, micuțo!

Acestea fiind spuse, bem cu toții la unison ce ne-a mai rămas în sticle.

*

Sunt complet beată. Am băut mult și mă întreb cum va asimila ficatul meu o asemenea cantitate de alcool. Sunt singură în cameră, cufundată în întunericul deplin, și chiar am izbutit să ațipesc câteva minute. Dar mă trezește un zgomot care vine din camera vecină. Întind mâna spre noptieră, unde am pus cele două brățări, și le vâr în buzunar. Mă ridic cu mare greutate din pat, mă apropii de oglindă și încerc să mă aranjez cât de cât, deși mă aflu într-o beznă totală.

În cele din urmă, mă hotărăsc să ies din cameră și cât pe ce să-mi cadă fața când văd spectacolul care se desfășoară dinaintea ochilor mei. Toată casa e plină de necunoscuți complet beți. Toată lumea dansează, muzica e dată la maxim. Ne beau băutura și mănâncă ce am pregătit eu cu Becks. Unii sunt tolăniți pe jos, alții dansează pe masă. Sunt în stare de șoc. Îl zăresc în mulțime pe unul dintre băieți.

— Jey!

— Uau! Te-am dat dispărută.

— Cine-s oamenii ăștia?

— Habar n-am. Un vecin s-a prins că avem o petrecere și și-a adus prietenii.

Jey începe să se bâțâie în fața mea, iar eu îi întorc spatele. Muzica îmi bubuie dureros în cap și mă apucă amețeala. O văd pe Rebecca pe canapea și mă duc la ea.

— E jale! Ai văzut în ce hal au adus casa?

— Las-o baltă, e mişto!

Speram ca Becks să mă susţină, dar ea pare să se fi acomodat uimitor de bine cu situaţia, ceea ce mă scoate şi mai tare din sărite. Atunci privirea îmi cade pe un tip care se sprijină de peretele salonului şi ţine de talie două păpuşele blonde. Îngrozită, realizez că tipul e nimeni altul decât... Steve!

— Nu înţeleg! zic eu.

— Gloria, linişteşte-te!

— Dar sunt foarte calmă!

Mă ridic brusc şi mă îndrept spre ei. Îl aud flirtând cu fetele, ceea ce mă scârbeşte profund.

— Steve, ai putea să-mi explici şi mie ce faci aici?

— Nimic. Voiam să-ţi prezint noile mele prietene, răspunde el rânjind.

Îi întorc spatele fără să scot o vorbă şi dau să plec. Steve mă prinde de braţ.

— Stai puţin. Unde te duci?

— Ce te interesează? Du-te şi le pipăie în continuare pe căţelele alea!

— Aşa deci, carevasăzică eşti geloasă?! Dar nu tu ai spus, chiar ieri, că ai încredere în mine?

— Şi aşa ai hotărât tu să-mi pui încrederea la încercare?

Încep să văd negru în faţa ochilor.

— Eşti un nenorocit..., spun eu, continuând să mă îndepărtez de el.

— Gloria!

Nu-i dau atenţie şi mă refugiez în bucătărie. De aici, pot vedea tot ce se întâmplă în jur şi constat că biata noastră casă e vraişte. Am făcut atâtea eforturi ca să o decorăm pentru petrecere, iar acum e complet distrusă. Un cuplu care se sărută cu foc mă tulbură şi mai tare şi sunt tot mai enervată de haita asta de intruşi. Zăresc o sticlă de tequila la îndemână şi, cu toate că ştiu că am băut prea mult, vreau să uit de gândurile mele negre.

Trag câteva guri care îmi ard esofagul. Furioasă, îmi croiesc drum prin mulţime şi dau peste Alex.

— Fă-mi o plăcere, scoate-i pe ăştia din casa noastră!

— Te deranjează prezenţa lor?

— Da. Am stabilit să organizăm o petrecere între prieteni, nu să ne punem casa la dispoziţia unor drogaţi depravaţi!

— Ascultă, Steve împlineşte azi 26 de ani. Are nevoie de un chef pe bune, nu de o petrecere pentru copii de 13 ani.

— Atunci, distracţie plăcută!

Îl împing pe Alex şi mă îndrept spre uşă.

— Stai, unde pleci aşa?

— Departe de bordelul ăsta!

Ies în fugă din casă, gata să izbucnesc în plâns. Nu aş fi crezut niciodată că o zi care a început atât de bine s-ar putea termina atât de prost. Mă apropii clătinându-mă de o bancă şi mă aşez. Lacrimile îmi curg acum şiroaie pe obraz şi nu le pot opri. Scot din buzunar brăţările şi le arunc pe jos. Mai beau câteva guri de tequila. Sunt geloasă. Sunt cu adevărat geloasă. Când îmi amintesc cum le pipăia pe fetele alea, încep să tremur de nervi. Spre supărarea şi enervarea mea, aud paşi care se apropie. Mă întorc brusc şi îl văd pe Steve în spatele meu.

— Cară-te, zic.

Dar el nu mă bagă în seamă, vine şi se aşază pe bancă.

— Ascultă, nu credeam că povestea asta o să te rănească aşa de tare. Nu am vrut decât să-ţi dau o lecţie. Acum înţelegi ce simt când te văd cu Alex.

— Dar relaţia mea cu Alex nu are nimic de-a face cu felul în care te giugiuleai cu muierile alea două!

— Pentru mine, nu e aşa, răspunde Steve lipindu-se de mine. Gloria, niciodată, nicio altă fată nu m-a impresionat atât de mult cum ai făcut-o tu. Şi te asigur că cele două Barbie blonde sunt departe de a putea concura cu tine.

Steve mă sărută pe umăr.

— Am nevoie de tine...

Cuvintele lui îmi înmoaie inima. Închid ochii și încerc să pun frâu lacrimilor, dar degeaba.

— Și eu am nevoie de tine... Dar mi-e greu să fiu cu tine. E ca și cum aș sta pe un vulcan. Mă tem permanent să nu erupă.

Steve îmi șterge lacrimile de pe obraji.

— Iartă-mă.

Mă sărută, iar eu încep să mă liniștesc.

— Ce-i asta? întreabă Steve, aplecându-se și luând bijuteriile de jos.

— Brățări. Asta era darul meu pentru tine. Cică au puterea să întărească legătura dintre doi oameni.

— Și chiar crezi? mă întreabă el.

— Aceeași întrebare i-am pus-o și eu vânzătoarei, chicotesc eu.

— Eu aș vrea să cred.

Steve îmi leagă la încheietură brățara împodobită cu litera S, în vreme ce el și-o pune pe cea cu litera G. Apoi mă privește în ochi.

— Nu te uita așa la mine, știu că e un cadou prostesc.

— Nu, nimeni, niciodată, nu mi-a făcut un dar mai frumos.

Steve mă ia în brațe, mă lipesc de el și mă potolesc de tot. Suntem complet singuri în noapte, doar muzica ce răzbate din casă ne ține puțin legați de lume.

Mă apucă brusc greața și începe să mă doară burta. Mă fac covrig și îmi duc mâna la gură.

— Ce-i?

— Cred că am să vomit.

— Asta-mi place mie cel mai mult la tine, Gloria, romantismul!

— Îmi pare rău.

Steve mă ia în brațe și mă duce repede în casă. Ne facem drum prin mulțime și intrăm în baie.

— Steve, lasă-mă singură, te rog.

— Nu, am să-ți țin părul.

— Ieși! țip eu când îl aud.

Steve dispare cuminte în spatele ușii, iar eu o încui după el. În minutele următoare, încerc să îmi golesc stomacul de tot

alcoolul pe care l-am îngurgitat şi mi-e ciudă de mor pe mine, pentru felul în care m-am purtat. Deschid mecanic robinetul şi încerc să mă aranjez puţin ca să arăt cât de cât decent. Apoi mă aşez pe jos, cu spatele lipit de uşă. Aud ecoul îndepărtat al muzicii care vine din salon. Sunt aşa de beată, că nu izbutesc să mă mişc sau să articulez o vorbă.

— Cum te simţi? întreabă Steve de dincolo de uşă.

— Vreau să mor.

— Ai să mori mâine, când ai să vezi cu ce mahmureală cumplită te trezeşti!

Mai stau pe podea câteva clipe şi simt că mă ia somnul. Mă forţez să mă ridic şi descui uşa.

— Hai, te duc în pat, zice Steve, luându-mă iar în braţe.

— Pot merge singură.

— Adică vrei să zici că te poţi târî singură, nu?

Intruşii care s-au autoinvitat la petrecerea noastră nu par a avea de gând să plece, dar nu mai am puterea să îmi exprim nemulţumirea.

Steve deschide uşa dormitorului pe care îl împart cu Rebecca, dar nu îndrăznim să intrăm, căci o vedem pe Rebecca aşezată pe genunchii lui Jey, care o sărută cu pasiune. Zâmbesc.

— Cred că nu e momentul potrivit, zice Steve în şoaptă.

Aşa că mă duce în camera băieţilor şi mă întinde pe pat. Sunt epuizată, mă simt ca şi cum corpul meu nu ar mai avea niciun os care să-l susţină. Steve mă descalţă, îmi scoate apoi blugii şi tricoul şi rămân în lenjerie intimă.

— Du-te şi te distrează, îi spun eu.

— Cred că mi-am luat porţia pe ziua de azi, răspunde el.

Îl văd cum se dezbracă. Îşi bombează torsul când îşi scoate tricoul. Se întinde alături de mine. Mai am puţin şi adorm.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat petrecerea.

— A fost cea mai tare aniversare din viaţa mea. Sunt alături de prietenii mei, iar fata pe care o iubesc este în patul meu. Nu mi-aş fi putut dori mai mult.

Steve mă sărută pe frunte, iar eu trag plapuma peste mine. Cu ultimele puteri, îl strâng de mână. Închidem ochii amândoi odată. Îl aud respirând regulat şi alunec şi eu, încet, în lumea somnului.

Sentimentele mele pentru Steve devin tot mai puternice cu fiecare zi. Acum înţeleg ce voia să spună Rebecca. Mă tem să mă îndrăgostesc cu adevărat; şi, mai presus de toate, mă tem să nu-l pierd.

PARTEA A DOUĂSPREZECEA
COLLAPSE (NAUFRAGIUL)

Ziua 44

M-am trezit cu o senzaţie neplăcută de greaţă şi mi-e greu să deschid ochii. Am gura uscată, mi-e o sete cumplită şi mă zgârie pe gât.

Steve doarme încă. În casă e o linişte deplină. Nu răzbate nici cel mai mic zgomot, nici cea mai mică mişcare. Ca şi cum toţi s-ar fi prăbuşit după petrecerea de aseară.

Mă aşez la marginea patului şi îmi duc mâinile la tâmple. Durerea e aşa de puternică, încât îmi vine să urlu. Nu m-a durut niciodată atât de tare. Simt că răspândesc o duhoare puternică de alcool, care pune stăpânire asupra întregii camere. Mă ridic încet. Mi se învârte capul, mă inundă un alt val de durere. Ies din cameră cu paşi mici, încercând să nu îl trezesc pe Steve. În salon domneşte dezordinea, iar casa noastră arată ca un câmp de luptă. Sticle goale, şerveţele murdare şi pachete goale de ţigări zac pe jos. Masa e răsturnată, iar pe covorul care nu era oricum impecabil se lăfăie nişte pete imense. Habar nu am cum a ajuns ketchupul pe pereţi. Sau poate nu e ketchup...

Pe masă, în mijlocul tuturor mizeriilor, găsesc o sticlă de tequila în care a mai rămas ceva. Iau o gură și imediat mă simt mai bine.

Trebuie să fac un duș. Tot ce-mi doresc e să mă scufund în apă rece, ca să uit de starea jalnică în care mă aflu, fie și pentru o secundă. Deschid ușa băii și dau peste un tip lungit pe jos, care folosea covorașul de la toaletă pe post de pernă.

— Hei, ridică-te! Hai! strig eu, trăgându-i un picior zdravăn.

— Lasă-mă în pace!

— Dacă nu te cari imediat din casa mea, îți bag țeasta jegoasă în budă, ai priceput!

După cinci minute de amenințări care mai de care mai colorate, tipul sfârșește prin a se ridica și iese din baie bombănind în continuare.

Încui ușa și mă uit în oglindă. Dumnezeule, asta sunt eu? Am fața buhăită, ochii stinși, roșii de oboseală și băutură. Sunt lividă la față, ca un cadavru îmbălsămat. Pe scurt, aș avea toate șansele să trec cu brio de un casting pentru un film de groază.

— Drace..., mormăi eu, uitându-mă în ce hal arăt.

Școlărița cumințică și taciturnă s-a transformat complet într-o creatură ciudată și grețoasă.

Dușul e salvarea mea. Apa rece îmi pătrunde prin toți porii, ca și cum aș fi primit un nou înveliș pentru trupul ăsta. Am sentimentul că m-am întors la viață și regăsesc dezinvoltura pe care mi-o doream.

*

Mă învelesc într-un prosop flaușat care mă încălzește. Ceilalți încă dorm. Cercetez din nou salonul și mă apucă disperarea când mă gândesc la ce ordine și curățenie ne așteaptă astăzi. O bătaie neașteptată în ușă mă smulge din gânduri. Mă apropii tiptil de ușă și ciulesc urechea. Se aude încă o bătaie. E atât de puternică, încât tresar. Arunc o privire pe fereastră, dar nu văd nicio mașină de poliție. Poate e tipul pe care l-am

alungat din baie? Sau unul din musafirii de ieri? Bun, e vremea să lămurim misterul.

Deschid uşa şi dau nas în nas cu nouă namile îmbrăcate în haine de piele jerpelite.

— Aici locuieşte Alex Mid?

— Dar ce vreţi de la el?

— Ţi-am pus o întrebare, zice unul dintre ei ridicând tonul.

Începe să-mi fugă pământul de sub picioare.

— Da, aici locuieşte.

— Rich îl aşteaptă mâine la adresa asta, zice el, întinzându-mi o bucăţică de hârtie.

Deduc că Rich e tipul care îi datorează bani.

— Am să-l anunţ.

Copleşită de emoţie şi teamă, nu am realizat că aveam drept unică piesă vestimentară un prosopel care abia ce-mi acoperea şoldurile. Ei au început să mă privească insistent, iar eu am făcut ochii mari, jenată.

— La revedere, zic, închizând în graba mare uşa.

Dragul meu jurnal!

Îmi adun toate puterile ca să fiu în stare să scriu ceva. Este ultima zi pe care o petrecem în această casă. Mâine, fuga noastră necontenită îşi va relua cursul şi habar nu am încotro ne vor purta paşii. Şi cum vorbim despre oraşul în care intenţionăm să ne oprim, totul e posibil. Iată că mi s-a îndeplinit dorinţa; mie, cea care odinioară îşi dorea ca viaţa ei să se schimbe radical! Cu toate acestea, uneori parcă mi-aş dori să redevin o adolescentă normală. Dar numai cât să-mi amintesc o senzaţie pe care am uitat-o demult.

Acum trăiesc într-o altă lume, fără niciun reper din viaţa mea de odinioară. Nici măcar amintirile mele cele mai aducătoare de spaime nu mă hărţuiesc la fel ca înainte şi mi se pare că mi-am rupt lanţurile. Mă simt mai liberă decât am fost vreodată. Am învăţat în sfârşit ce înseamnă fericirea, care până acum nu era decât un cuvânt lipsit de sens pentru mine.

*

— Jey, au mai rămas două sticle în spatele canapelei.

Sunt aşezată pe un scaun, cu picioarele întinse pe masă, şi mă uit cum fac băieţii curat.

— Gloria, eşti un adevărat tiran, mormăie Jey.

— Ştiu. Dar nu eu am avut strălucita idee de a aduce aici hoarda aia de drogaţi care ne-au devastat baraca.

— Ascultaţi, Rich ăsta nu-mi inspiră încredere, spune Steve.

— Dar ce-ar putea să ne facă? Trebuie să ne dea banii, atâta tot.

— Şi atunci de ce toată desfăşurarea asta de forţe aşa de oficială? Tipi care ne bat la uşă dis-de-dimineaţă ca să ne comunice adresa întâlnirii...

— Habar n-am. Odinioară, Rich era un traficant oarecare, dar între timp trebuie să fi devenit şef de bandă.

— Super. S-ar zice că suntem abonaţi la lumea interlopă, zic eu.

— O să fie bine!

— Nu vă contrazic, dar cred că nu ar trebui să ne ducem singuri şi neînarmaţi, spune Jey.

— Jey, Steve, ce-aţi păţit? Nu vă mai amintiţi de câte ori am fost în rahat şi de câte ori ne-am scos?!

Zgomotul unei uşi care scârţâie pune capăt discuţiei noastre. În prag stă Rebecca, somnoroasă toată, cu părul ciufulit. Mor de curiozitate. Mor de curiozitate să aflu cum a fost prima ei noapte cu Jey.

— Bună dimineaţa, zice ea.

— Salut. Uite, ia un sac menajer şi treci la adunat resturile, zice Steve.

— În niciun caz! Curăţenia e treaba voastră! Becks şi cu mine facem inspecţia muncii după ce terminaţi. Vă meritaţi soarta cu vârf şi-ndesat.

— Parcă aş fi deja însurat! bombăne Steve.

Intru în baie cu Becks şi încui uşa după noi.

— Cum te simţi? o întreb eu zâmbind.

— Cum adică? Ce ai vrea să ştii mai exact?

— Păi, cum te simţi şi ce impresii ai.

Obrajii Rebeccăi se înroşesc. Priveşte în pământ şi o simt stânjenită.

— Totul s-a petrecut foarte repede. Nu am avut vreme să mă gândesc şi nici nu mi-a făcut plăcere.

— E normal. E prima ta dată, Becks, cât mă bucur pentru tine, o îmbrăţişez eu.

— Mă simt foarte prost, mi-e aşa de ruşine să-l privesc pe Jey în ochi!

— Las-o baltă. Fă un duş rece şi încearcă să te obişnuieşti cu noul tău statut de femeie. Fetiţa de odinioară a rămas pentru totdeauna în trecut, iar această primă noapte va rămâne întipărită pentru totdeauna în amintirea ta.

— Da. Ştii, de fapt, aş vrea să o trăiesc încă o dată!

— Nu-ţi face griji, o să ai suficiente nopţi fierbinţi alături de Jey!

Izbucnim în râs.

*

Vremea e mohorâtă. Deşi e doar ora trei după-amiaza, afară e întunecat şi plouă cu găleata. Rafalele puternice de ploaie ne fac harcea-parcea acoperişul. Inundaţia e aproape şi în orice clipă o viitură ne-ar putea mătura baraca. Bubuie un tunet. Tresar. Vântul bate atât de tare, încât ferestrele se cutremură.

Totuşi, dezlănţuirea naturii nu mă sperie în mod deosebit. Ne simţim în siguranţă aici, în refugiul nostru. Şi apoi, prezenţa prietenilor are virtuţi binefăcătoare de netăgăduit.

Sunt în camera în care am dormit cu Steve. Fac patul, aranjez puţin pe acolo. Trag unul dintre sertarele dulapului micuţ din lemn şi găsesc câteva coli albe şi un cărbune. Apoi observ că filele nu sunt intacte, zăresc schiţa unei fete. Trăsăturile

sunt clare, dar sunt schiţate cu multă gingăşie, mai ales liniile ochilor, ale buzelor, gâtul subţire şi prelung, precum şi cicatricea de pe frunte. Dumnezeule, dar sunt eu! Nu aş fi crezut niciodată că Steve mă vedea atât de frumoasă, de delicată, de diafană! Sunt în al nouălea cer.

Se deschide uşa.

— Am terminat curăţenia, anunţă Steve.

— Bravo.

Vede desenele din mâna mea şi se apropie.

— Îţi plac?

— Foarte mult. Când ai avut vreme să le desenezi?

— Mereu reuşim să ne găsim timp pentru a face ceea ce ne place, nu?

O strălucire luminează brusc încăperea şi mă sperii când îmi dau seama că un fulger a lovit foarte aproape de casa noastră.

— Ce furtună... Dacă o mai ţine aşa, coşmelia noastră o să fie luată de ape, şoptesc eu.

— Ce ai aici? întreabă Steve, uitându-se fix la tricoul meu.

— Unde?

— Aici.

Steve mă ia de mână şi mă trage spre el. Buzele lui îmi ating cu delicateţe gâtul şi amândoi ne simţim copleşiţi de dorinţă.

— Steve, nu acum, toţi ceilalţi sunt dincolo.

— Şi asta ne-a împiedicat vreodată?

Îşi cufundă mâinile în părul meu. Îl sărut. Suntem întinşi pe podea. Îi scot cămaşa. El îmi trage tricoul peste cap. E foarte plăcut să îi mângâi trupul viguros şi să-i sărut fiecare părticică de piele. Să simt cum trupul lui se încordează în acelaşi timp cu al meu şi să-i las degetele să-mi ofere plăceri vulcanice.

Acum sunt întinsă pe spate, el îmi scoate încet blugii, privindu-mă în ochi. Eu nu fac decât să aştept clipa magică, cea în care buzele noastre se vor uni într-un sărut pătimaş. Ceea ce se întâmplă curând.

E atât de plăcut să pun stăpânire pe trupul lui, să îi ofer plăcere prin sărutările mele şi să ştiu că în clipa asta e numai şi numai al meu. Facem un efort să nu gemem de plăcere, dar nu prea reuşim.

*

Numai plăcerea trupească poate oferi o senzaţie de satisfacţie atât de intensă. Trupurile noastre au vibrat la unison. Steve mă cuprinde de mijloc, eu îl mângâi.

— Ştii, cred că noi doi ar trebui să plecăm, spune el.

— Ce vrei să spui?

— Să luăm o jumătate din banii pe care-i primim mâine şi să plecăm. Putem să închiriem o casă şi să ducem o viaţă liniştită.

— Şi Rebecca?

— Ce-i cu Rebecca? Acum îl are pe Jey, vor putea să zboare şi ei cu propriile lor aripi.

— Steve, tu chiar crezi că am putea avea o viaţă liniştită?

— Cu tine, da. De când te-am cunoscut, sunt alt om şi devin mai bun cu fiecare zi pe care o petrec cu tine.

Zâmbesc.

— E greu de crezut. Aş fi pariat că vei rămâne un puştan până la ultima suflare.

— Dar şi tu eşti doar un copil!

— Ba nu! Fetele se maturizează mult mai repede decât băieţii.

Zâmbeşte, iar eu simt că mă topesc. Are un zâmbet aşa de frumos, de sincer. Nici n-ai spune că are 26 de ani. Pare atât de tânăr! E drept că are câteva riduri fine la colţurile ochilor care trădează faptul că se apropie de 30. Dar asta nu face decât să îi sporească farmecul.

— Spune-mi, Steve, câte femei ai cunoscut?

— Da' ce ţi-a venit aşa, deodată?

— Păi, aş vrea şi eu să ştiu câte cretine naive ca mine ai înnebunit; câte fete ai ţinut în braţe, câte ai sărutat şi câtora le-ai servit aceleaşi vorbe dulci ca şi mie.

— Sincer să fiu, mi-e greu să le număr, dar te asigur că nu am avut niciodată o fată ca tine.

— Adevărat?

— Da. Nu am fost niciodată cu o şcolăriţă smintită cu păr albastru, care a fugit de acasă.

— Mulţumesc, spun eu râzând.

Steve mă sărută încă o dată.

*

— Becks, dă-mi un morcov.

Becks şi cu mine pregătim o tocană mexicană de legume, în bucătărie. În altă cameră, băieţii discută despre ziua de mâine. În curând se va lăsa noaptea, dar ploaia tot nu s-a oprit.

Uleiul sfârâie în tigaie, iar legumele picante degajă un miros plăcut.

— Miroase bine, spune Rebecca.

— Păcat că nu avem busuioc, ar fi şi mai grozav gustul.

— Spune-mi, ai avut vreodată presimţiri aşa, mai ciudate? Ca şi cum ar urma să ţi se întâmple ceva rău, dar nu ştii ce anume?

— Nu mă mai speria şi tu, Becks. Toată lumea are presimţiri din astea.

— Chestia asta mă macină de dimineaţă.

Rebecca începe să taie verdeaţa, dar brusc lasă cuţitul şi se îndreaptă spre uşă.

— Unde te duci, Becks ?

— Mama spune că, dacă vrei să scapi de o presimţire rea, trebuie să o înlocuieşti cu ceva.

Becks îşi scoate tricoul, deschide uşa şi fuge afară cu picioarele goale.

— Dar ce faci? strig eu, alergând spre ea.

Rebecca nu mă bagă în seamă şi stă acolo, sub ploaia rece, cu ochii închişi şi braţele desfăcute, ca şi cum totul ar fi în regulă.

— Becks, treci în casă! Nu eşti complet vindecată!

— Ce plăcut e! ţipă ea, învârtindu-se.

Răpăitul ploii atenuează toate zgomotele. Fug spre Rebecca şi o trag de mână, încercând să o aduc în casă.

— Dar nu-i decât o ploaie!

Apa îmi intră în ochi, în gură, şi în câteva secunde sunt udă leoarcă. Ca un copil lipsit de griji, Becks continuă să danseze şi să râdă.

— Hei, ce faceţi acolo? strigă Jey. Plouă torenţial!

— Vino şi tu! urlă Rebecca.

— Băieţi, sunaţi la urgenţe, nebunele astea două şi-au pierdut de tot minţile!

Izbucnim în hohote, dar râsul ne îngheaţă rapid pe buze la apariţia neaşteptată a unei siluete feminine, cu o umbrelă neagră, la câţiva metri de noi. Nu se clinteşte şi se uită fix la noi.

— Cine e? întreabă Becks.

Femeia se apropie şi îi putem distinge chipul.

— Salut, zice Danna.

*

— De ce ziceai că ai venit? întreabă Alex.

Suntem în casă. Ne holbăm toţi la Danna şi nu reuşim să înţelegem ce a determinat-o să vină la noi pe asemenea vreme.

— Fă-mi un ceai, te rog, răspunde ea, mi-e frig.

Alex, evident nervos, se duce în bucătărie şi se întoarce în câteva minute cu o cană de ceai fierbinte.

— Danna, s-a întâmplat ceva? întreb eu, nemaiputând să mă abţin.

— Da, răspunde ea sorbind o gură de ceai. Acum câteva ore, poliţia a venit la mine ca să mă întrebe dacă ştiu unde sunteţi.

Mi se strânge inima când aud asta.

— Le-am spus că nu ştiu nimic, dar cred că ei bănuiesc ceva. Va trebui să plecaţi de aici, căci după ce poliţia o să termine de scotocit prin Palm Springs, va ajunge şi la periferie.

— Plecăm mâine, spune Alex.

— Unde vă duceţi?

— Nu-ţi putem spune nimic. Am învăţat să nu am încredere în tine.

— Cum vrei. Eu nu am dorit decât să vă previn.

— Mulţumim, zic eu.

Danna mai bea câteva guri de ceai, apoi izbucneşte:

— Nu v-aţi săturat de tot circul ăsta? Ce-o să faceţi, o să rătăciţi aşa, la nesfârşit, cu spaima-n suflet? Chiar aşa de mult să vă placă viaţa asta?

— Da, ne iubim viaţa. Alte întrebări? spune Alex pe un ton acru.

— Alex..., şoptesc eu.

— Dacă ai şti cât mă doare când mă uit la tine şi mă gândesc ce-ai ajuns...

Danna îi întinde cana lui Alex şi se îndreaptă spre uşă.

— Danna, mai rămâi puţin, măcar aşteaptă să treacă ploaia, intervine Steve.

— Nu, băieţelul meu e singur acasă, trebuie să mă întorc. Baftă.

Danna închide uşa după ea şi în cameră se lasă o tăcere apăsătoare. Ne aşteptam să vină să ne caute şi aici, dar nu credeam că se va întâmpla atât de repede.

— Ţi-am spus că am o presimţire rea, îmi şopteşte Becks.

— Ascultaţi-mă, nu are rost să intrăm în panică. Mâine o ştergem şi nimeni nu o să ne găsească, ne încurajează Alex.

— Da, dar mai avem o noapte de stat aici, iar într-o noapte se pot întâmpla multe, observă Jey.

— Nu se va întâmpla nimic. Suntem în siguranţă aici.

— Şi de unde au aflat că suntem în Palm Springs? Ne-au urmărit? întreb eu.

— Ne-a denunţat cineva, răspunde Rebecca.

— O noapte, o singură noapte, atât mai avem de stat aici. O să reuşim, vă promit.

*

Intru în dormitorul pe care îl împart cu Steve. E aşezat pe jos, pierdut în gânduri.

— Steve, hai să mănânci ceva.

Mă apropii de el şi îi întind o farfurie cu tocană fierbinte. Apoi mă aşez lângă el.

— E prima dată în viaţa mea când mi-e cu adevărat frică. Înainte, fugeam de poliţie şi nu mă temeam de nimic. Nu mă speria închisoarea. Mă gândeam că într-o bună zi voi ieşi oricum şi voi începe o viaţă nouă. Dar acum, că te am pe tine, totul a devenit mult mai serios şi mai mult decât de orice, mă tem să nu te pierd.

Simt că teama pune stăpânire şi pe mine, dar mă străduiesc să destind atmosfera sărutându-l pe umăr şi lipindu-mi obrazul de spatele lui gol.

— Nu te mai frământa. O să fie bine. O să rămânem mereu împreună, iar într-o bună zi ai să ajungi să te saturi de mine şi n-ai să mai ştii cum să scapi.

Râdem şi Steve mă ia de mână.

— Aşadar, eşti de acord să pleci cu mine?

— Da, dar nu acum. Trebuie să înţelegi că, într-o asemenea situaţie, trebuie să rămânem uniţi. Dar mai târziu, da, vom pleca amândoi, asta e sigur.

Îl sărut pe umăr.

— E bună, zice Steve, înfulecând tocana.

— Sigur? Mi s-a părut că am pus cam multă sare.

— Mda, e puţin cam multă.

— Fir-ar, sunt o bucătăreasă jalnică.

— Ştii, detergent de vase să fi pus în ea, tot aş fi mâncat până la ultima îmbucătură.

— Eşti drăguţ, zic eu, sărutându-l din nou.

Uşa se deschide şi Jey intră în încăpere.

— Steve, putem vorbi puţin?

— Hai, intră, Jey, eu vă las.

Ies din dormitor şi o găsesc pe Becks întinsă pe canapeaua din salon.

— Unde e Alex? o întreb.

— Cred că a ieşit să fumeze.

Mă aşez pe canapea, ridic capul lui Becks pe genunchi şi încep să o mângâi pe păr.

— Ia zi, presimţirea aia rea a ta a dispărut?

— Nu, şi asta mă sperie şi mai rău.

— Becks, nu te mai stresa inutil.

— Poate, dar ultima dată când am avut o asemenea presimţire a fost înainte de accidentul tatei.

— Hai, alungă gândurile negre şi gândeşte-te mai bine încotro s-o pornim mâine. Ai vreo preferinţă pentru un loc anume de pe cuprinsul Statelor Unite?

— Există vreun loc unde cuvântul „poliţie" e necunoscut?

— Cred că nu, râd eu.

— Păi, în cazul ăsta, nu am nicio preferinţă anume.

— Sper că mâine lucrurile vor merge mai bine.

— Şi eu. Cu toate că, după căderea cu rulota de pe pod şi noaptea petrecută în pădure, nu mă mai tem de nimic.

Atunci, Alex intră în salon. E ud leoarcă, de parcă s-ar fi îmbăiat îmbrăcat.

— Vremea asta chiar e oribilă, remarcă el.

— Doamne, Alex, eşti bun de băgat la stors!

Mă apropii de el, îi scot tricoul complet ud. Îl învelesc apoi cu o cuvertură veche pe care o găsesc pe canapea.

— Nu am nevoie de asta, zice el.

— Ba da. Avem deja o bolnavă, zic eu uitându-mă spre Rebecca, n-am chef să deschid un spital.

Alex intră în baie şi închide uşa. Becks îmi aruncă o privire încărcată de reproşuri, ca şi cum aş fi făcut ceva rău.

— Eşti aşa de grijulie cu el.

— Şi ce nu-ţi convine, mă rog?

— Păi, ai deja un prieten şi continui să faci ochi dulci altuia.

— Becks, termină, nu vreau să se îmbolnăvească, atâta tot.

— Şi dacă Jey ar fi intrat ud leoarcă, la fel te-ai fi repezit şi la el?

— Ce vrei să insinuezi?

— Nu insinuez nimic. Ţi-o spun direct.

— Parcă te-ai fi vorbit cu Steve! Nu e nimic între mine şi Alex, jur! Suntem doar prieteni!

— Nu ne-am vorbit. Pur şi simplu Steve vede ceea ce văd şi eu. Gloria, te iubeşte! De acord, e un tâmpit, dar te iubeşte cu adevărat. Iar ţie s-ar părea că nu-ţi pasă.

— Nu-i adevărat deloc! Şi încă ceva: de când ai devenit tu expertă în relaţiile interumane? Prima ta noapte de amor ţi-a activat brusc activitatea neuronilor?

Rebecca nu răspunde nimic şi îmi dau imediat seama că ar fi trebuit să-mi ţin gura. Se ridică şi pleacă din încăpere.

— Becks, Becks, nu asta am vrut să spun.

Dar ea nu se întoarce şi trânteşte cu putere uşa dormitorului.

Mă simt foarte rău. Oare de ce mai întâi vorbesc şi apoi gândesc?! Povestea asta nu poate continua aşa. Steve are dreptate, ca să evităm ruptura, trebuie să plecăm departe, amândoi.

Alex iese din baie şi se uită la mine.

— Ce-i?

— Nimic.

— Nu ştii să minţi, constată el, aşezându-se lângă mine.

— Eu şi cu Steve am hotărât să plecăm mâine.

— Mă aşteptam la vestea asta. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne despărţim.

— Da, cred că aşa e mai bine pentru toată lumea.

— Dar eşti sigură că o să poţi trăi cu Steve?

— Da. E puternic, curajos, nu mă tem de nimic când sunt lângă el.

— Îl iubeşti?

— Poftim?

Întrebarea lui mă ia pe nepregătite.

— Nu văd care e legătura.

— Bine, hai să fiu mai direct: i-ai spus despre socoteala ta inversă de 50 de zile pe care ţi-ai stabilit-o singură, în mod deliberat, înainte de a te sinucide?

— Nu, de ce ar fi trebuit să-i spun? Povestea asta ţine de trecut, a fost un delir, o rătăcire.

— Un delir, o rătăcire? Gloria, sângerai ca un animal înjunghiat, erai aproape inconştientă. Orice om normal ar fi implorat ajutor, în schimb tu mă rugai să te las să mori!

— Alex, indiferent ce crezi tu, noi o să plecăm.

— Nu te las să pleci nicăieri.

— Cum? Dar nu-ţi aparţin!

— Ştiu, dar vreau să fiu sigur că totul va fi în regulă cu tine. Aşa că Steve poate pleca unde vrea; tu, în schimb, rămâi cu mine.

— Dar ce te face să crezi că ai dreptul să-mi decizi viaţa? N-ai putea să mă laşi pur şi simplu în pace?

— Nu, pentru că... Nu mai contează şi, oricum, am vorbit deja prea mult.

Acestea fiind spuse, Alex se îndreaptă spre dormitorul băieţilor. Eu rămân singură în salon.

*

E aproape miezul nopţii. Suntem în bucătărie, bem ceai şi discutăm.

— Uite, se pare că am găsit un canal care pare nostim, zice Steve. Fir-ar, e în japoneză.

Râdem.

— Gloria, pot să te întreb ceva? zice Jey, apropiindu-se de mine.

— Sigur că da.

— Aş vrea să-i fac o surpriză Rebeccăi. Tu eşti fată, o cunoşti mai bine, aşa că te rog să-mi spui ce i-ar face plăcere.

— Nu sunt o consilieră prea bună în domeniul ăsta. Dar pot să-ţi spun că Becks nu e ca alte fete, nu are nevoie de lux, de cadouri costisitoare şi de tot circul ăsta. Atenţia pe care i-o acorzi, discuţiile pe care le are cu cei dragi sunt cele mai frumoase daruri pe care i le poate face cineva.

— Mulţumesc, acum văd mult mai limpede totul.

Şi Jey se îndreaptă spre dormitor, dar îl opresc.

— Stai, mă duc eu s-o chem.

Deschid uşa. Becks e întinsă în pat, se preface că doarme.

— Becks.

Nu răspunde, mă apropii de pat şi mă aşez pe margine.

— Ascultă, nu am vrut să te jignesc.

Ea tace în continuare.

— De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Bine, foarte bine, zic eu, ridicându-mă. Ştii, urăsc supărăcioşii, aşa ca tine. Te implor să mă ierţi, iar tu nu-mi dai nicio atenţie. Fie după cum vrei tu! spun eu, îndreptându-mă către uşă. A, încă ceva: Jey te aşteaptă în salon.

Becks iese din dormitor la cinci minute după mine.

— Rebecca, am o surpriză pentru tine, spune Jey, care o ia de mână şi o trage spre uşa de la intrare.

— Unde mergem? întreabă ea.

— Deocamdată în maşină, dar o să ne cam udăm până ajungem acolo. Eşti gata?

— Da.

Deschid uşa şi o iau amândoi la goană spre maşină, urlând cât îi ţine gura.

— Chiar că iubirea face nişte idioţi din oameni altminteri normali la cap, mormăie Steve, apropiindu-se de mine.

— Asta seamănă cu o autocritică, glumesc eu.

El mă ia în braţe şi ne bucurăm de plăcerea infinită de a fi împreună, cu toate că Alex e în cameră cu noi.

— Nu-mi vine să cred că mâine plecăm de aici. M-am obişnuit cu casa asta.

— Şi eu.

— Când se termină totul, îmi iau un câine.

— Sunt alergic la părul animăluţelor, dar pentru tine am să-l suport.

Îi cuprind faţa în palme şi îl sărut.

— Noapte bună, zice Alex sec, punând astfel capăt idilei noastre.

Îmi petrec toată noaptea cu Steve, uitându-ne la canalul japonez, maimuţărind intonaţia prezentatorilor şi mai ales sărutându-ne, iar şi iar, când delicat, când prelung, dar de fiecare dată ameţitor.

A fost încă o noapte de neuitat.

Ziua 45

Pădurea e cufundată în neguri. Sunt încercuită de trunchiuri cenuşii de arbori morţi, cu crengile goale. Pământul miroase a umed şi a frunze putrezite. Mă uit în jur, încercând să îmi dau seama unde sunt. Unde au dispărut piscurile înverzite ale însoritei Californii? Cerul e de un cenuşiu întunecat şi sunt cuprinsă brusc de panică. Nu ştiu nici unde sunt, nici ce fac aici.

Aud paşi apropiindu-se. O persoană în haină neagră trece pe lângă mine, ascunzându-şi faţa.

— Scuzaţi-mă, zic eu.

Dar nu pare a mă fi auzit. Mă iau după ea. Peste câţiva metri, văd o mulţime de oameni în haine cernite. Mă apropii de ei.

— Aţi putea să-mi spuneţi ce se întâmplă aici? întreb un necunoscut, dar nici el nu pare a mă vedea.

Am senzaţia că sunt o fantomă, iar gândul ăsta îmi sporeşte spaima. Mi se face pielea ca de găină.

— Hei, mă poate auzi cineva? urlu din toate puterile.

Dar nimeni nu întoarce capul către mine. Mă uit la toţi oamenii ăştia care plâng şi au privirile stinse. Privirea mi se opreşte asupra unui chip care mi se pare foarte familiar.

— Mamă? întreb cu voce scăzută, apropiindu-mă de ea.

Nu m-am înşelat, e mama. E palidă, are ochii roşii şi umflaţi din cauza lacrimilor.

— Mamă, ce faci aici?

Dar asemenea celorlalţi, nici ea nu dă nicio atenţie vorbelor mele şi priveşte în continuare drept înainte, cu ochii pierduţi în gol.

Îmi croiesc drum prin mulţime şi în sfârşit înţeleg de ce s-au adunat aici toţi aceşti oameni: în mijlocul mulţimii zăresc un mormânt. Crucea e cenuşie şi pe ea văd un nume scris cu litere în relief: Gloria McPhin!

Simt că mă prăbuşesc şi încerc să mă împotrivesc cu toată fiinţa mea: cum aţi putut să mă îngropaţi? Sunt încă vie!

*

— Gloria!

Simt că cineva mă zgâlţâie. Se pare că e Steve. Deschid ochii şi îmi dau seama că salonul e plin de fum şi în aer pluteşte un miros acru şi înecăcios. Mă apucă tusea.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? întreb eu, încercând să înţeleg ce se petrece.

— Găteai ceva şi ai adormit. Maşina de gătit a luat foc, a fost cât pe ce să izbucnească un incendiu de toată frumuseţea.

Maşina de gătit şi masa de lângă ea sunt făcute scrum.

— Dumnezeule, ce cumplit... O să trebuiască să plătim toate astea.

— Gloria, tu auzi ce spun? Noi eram afară cu toţii, tu erai singură aici, ai fi putut să arzi de vie!

— Nu ştiu cum s-a putut întâmpla una ca asta!

— Din fericire, am stins focul la timp şi cel mai important e că acum eşti în siguranţă. Hai să ieşim, să iei o gură de aer.

*

Nu izbutesc să-mi revin după coşmarul meu şi după acest incendiu. Cum naiba am adormit? Cum am putut fi atât de nesăbuită? E ca şi cum prima jumătate a dimineţii s-ar fi şters complet din mintea mea.

— Dar nu ai simţit mirosul de fum? întreabă Jey.

— Nu... Dormeam adânc, cum n-am mai dormit de secole.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc câţi bani o să ne ceară proprietarul pentru pagubă.

— Taci din gură, Jey, zice Steve.

Rebecca vine spre noi.

— Când aveţi de gând să reparaţi maşina?

— Da' ce s-a întâmplat cu maşina?

— Ieri, când conduceam, era atât de întuneric, încât am lovit un coteţ. Iar rabla noastră nu a fost prea încântată...

— Jey, conduci mai prost decât o blondă!

— Am zis că era întuneric beznă!

— Bine, hai să mergem să vedem ce are.

Băieţii pleacă şi rămân singură cu Becks.

— Cum te simţi? mă întreabă ea.

— Uau, te-ai hotărât să vorbeşti din nou cu mine?

— Vreau doar să ştiu cum te simţi.

— Foarte bine.

Fără să mai spună altceva, Becks îmi întoarce spatele şi pleacă. Mai rămân puţin afară. După ploaia de ieri, aerul dimineţii e proaspăt şi are o mireasmă de pământ jilav şi plante, care îmi umple plămânii îndopaţi cu fum.

— Eşti cumva piromană? mă întreabă Alex, apropiindu-se de mine.

— Nu, doar o bucătăreasă jalnică. Vom fi nevoiţi să îi dăm omului un sac de bani, nu?

— Să fim serioşi! Nu îi dau niciun sfanţ în plus! I-am plătit deja mai mult decât face!

— Nu aduc decât necazuri...

— Ia spune, Steve e cel care nu te lasă să te odihneşti de adormi aşa, ca bolovanul, fără să simţi nimic? întreabă Alex râzând.

— Hai, las-o baltă! răspund izbucnind şi eu în râs.

*

Dragul meu jurnal!

De ce mi-am pierdut dezinvoltura care-mi permitea să trăiesc fiecare zi aşa cum îmi este dată şi să mă bucur de clipa prezentă? Aş vrea să-l iau de mână pe Steve şi să fug cât mai departe cu el. Nu am nevoie de nimeni altcineva şi îl vreau al meu cu trup şi suflet, chiar dacă asta sună puţin cam egoist. Mi se pare că povestea noastră se poate încheia în orice clipă, iar atunci o să-l pierd pentru totdeauna. Am avut parte de multe pierderi la viaţa mea, aşa că m-am obişnuit. Dar cu Steve e altceva. Mi-ar fi cu adevărat greu să trăiesc fără el.

Tot nu vorbesc cu Rebecca. Cu toate astea, am nevoie şi de ea. Mă urăsc! Cât de mult mi-ar plăcea să mă întorc în timp doar pocnind din degete.

Dacă ar fi numai după mine, nu mi-aş consuma energia în certuri şi crize de isterie. Se poate întâmpla să te cerţi cu cineva drag de la nişte fleacuri, iar a doua zi acesta să fie lovit de-o maşină sau să afle că are o boală incurabilă. Şi ce dacă? Asta-i viaţa, te poţi aştepta la orice, la tot ce poate fi mai bine, dar şi la tot ce poate fi mai rău. Tu îi faci faţă, ea îţi face faţă. Dar în comparaţie cu ea, tu nu eşti decât un biet grăunte de nisip. Aşa că n-are rost să mai pierd vremea, trebuie să mă împac cât mai repede cu Becks. Oamenii ca ea sunt preţioşi.

*

Suntem aşezaţi în jurul mesei, iar în aer pluteşte încă un miros foarte puternic de ars, cu toate că am aerisit îndelung casa.

— Băieţi, ia uitaţi ce-am găsit, zice Jey, scoţând la iveală o sticlă de whisky pe jumătate plină.

Rămăşiţele petrecerii de ieri tot răsar în calea noastră.

— Poate ar fi mai bine să ne abţinem? Vă amintesc că peste câteva ore avem o întâlnire importantă, zic eu.

— Din contră, trebuie să prindem curaj, intervine Steve.

— În plus, nu e tocmai o întâlnire. Trebuie doar să ne recuperăm banii şi gata, ne aşteaptă libertatea! completează Alex.

— Unde urmează să mergem? întreabă Becks.

— Surpriză. Cunosc pe cineva care are o cabană pe coastă, într-un orăşel de aproximativ trei mii de suflete.

— Eşti sigur că nu e prea riscant? întreb eu.

— Gloria, dacă el a ales locul ăsta, înseamnă că e sigur că nu ne paşte nicio primejdie, mi-o retează Becks sec.

— Nu te-am întrebat pe tine!

— Hei, ce se întâmplă aici, fetelor? intervine Jey.

— Nimic. Doar că Gloria se crede regina lumii şi vrea ca toată lumea să-i dea ascultare.

— Becks, baţi câmpii?

— Sigur că bat câmpii! Toţi batem câmpii, doar tu spui adevărul şi numai adevărul!

— Potoliţi-vă, ne întrerupe Alex.

— Nu pot să cred că spui una ca asta după tot ce am făcut pentru tine, îi arunc eu Rebeccăi.

— Şi ce-ai făcut pentru mine, mă rog? Hai, aminteşte-mi!

— Jey, calmează-ţi muierea isterică, zice Steve.

— Cum i-ai spus? Retrage-ţi imediat cuvintele!

— Nu.

— De parcă n-ar avea dreptate! De când umbli cu ea te-ai făcut un papă-lapte!

— Du-te naibii!

— Du-te-n mă-ta!

Steve se repede la Jey şi îi dă un pumn în faţă, pe care acesta din urmă i-l înapoiază rapid. Cei doi încep să se bată.

— Steve! strig eu.

Din fericire, Alex reuşeşte să-i despartă. Steve are buza rănită, iar Jey nasul distrus.

— Iar acum ascultaţi-mă cu atenţie amândoi, Romeo de operetă ce sunteţi! O să vă calmaţi imediat! Astăzi e o zi importantă, iar voi vă purtaţi ca nişte imbecili.

Alex îi îndepărtează unul de altul.

— Jey, cum te simţi? întreabă Rebecca.

— Bine.

Alex se duce în cealaltă cameră. În salon domneşte o atmosferă grea. Băieţii schimbă priviri ameninţătoare şi insistente.

— Steve, şoptesc eu.

— Te rog, nu mă atinge! zice el, năpustindu-se spre ieşire.

Rebecca îl sărută pe Jey, iar pe mine mă copleşeşte ura şi resentimentul.

— Nu mi-am imaginat că eşti aşa de ipocrit. În faţă îmi zâmbeşti, iar pe la spate mă urăşti?!

— Nu te urăsc. Dar Steve s-a schimbat mult de când te-a cunoscut, iar asta nu-mi place.

Nu-i răspund, îi întorc spatele şi ies din casă. Steve e în faţa casei, mă apropii de el.

— Te-ai calmat?

— Da. Îmi cer scuze.

— Pentru ce?

— Pentru că nu m-am controlat.

— Nu-i nimic. Doar ştiu că eşti dus cu pluta şi eşti în stare de multe.

Îi ating buza umflată şi îi şterg sângele.

— Acum hai, vino, trebuie să te doftoricesc.

— Stai puţin. Voiam să te întreb ceva: mă iubeşti?

— Şi ce înseamnă pentru tine iubirea, mă rog?

— Iubire e atunci când te gândeşti mereu la aceeaşi persoană şi ai vrea s-o strângi tot timpul în braţe, să nu-i mai dai drumul niciodată. Simpla ei prezenţă alături de tine te face fericit, iar când o ţii de mână, ceva se topeşte în tine. Iubire e

atunci când ești gata să faci orice pentru ea, ești gata să-ți dai chiar și viața.

Steve care stă acum în fața mea nu seamănă deloc cu Steve pe care l-am cunoscut la început. Acum e un adult care îmi vorbește cu o voce blândă și plăcută. Toate îndoielile mele se risipesc ca prin farmec, lăsând locul unui sentiment puternic, limpede și evident.

— Dacă asta este iubirea, atunci da, te iubesc, Steve.

Mă cuprinde de mijloc și ne pierdem într-un sărut pasional. Îi simt gustul sărat al sângelui, care e repede înlocuit de dulceața buzelor noastre.

*

Rebecca stă așezată pe marginea patului. Chiar dacă am convingerea că amândouă avem o parte din vină, am luat hotărârea să fac primul pas spre împăcare. Mă uimesc pe mine însămi, căci până acum, dacă mă certam cu cineva, așteptam ca inițiativa să vină din partea celeilalte persoane, iar eu făceam pe bosumflata.

Poate sunt pe cale să mă maturizez. Orice-ar fi, acum știu ce înseamnă iubirea și prietenia și ce rol important joacă aceste două fărâme de omenie în destinul fiecărui om în parte.

Pe măsură ce cresc, încep să înțeleg și că, pentru a obține un lucru anume, uneori trebuie să sacrifici altele.

Astăzi îmi voi sacrifica orgoliul, care de multe ori mi-a făcut viața mizerabilă.

— Știu că nu vrei să vorbești cu mine, dar te rog să mă asculți. Nu ne cunoaștem de multă vreme, dar din clipa în care ai apărut în viața mea, mi-ai devenit foarte apropiată. Nu vreau să ne certăm de la niște fleacuri. De multe ori vorbește gura fără mine și uneori îi rănesc pe cei din jur. Dar de un lucru sunt sigură, Becks, nu vreau să te pierd, pentru că oamenii ca tine, blânzi, sinceri și gata de orice sacrificiu pentru a-și ajuta aproapele, sunt foarte rari. Vreau să știi toate astea.

Mă pregătesc să ies din cameră, dar vocea Rebeccăi mă reține.

— Mi-ai salvat viața de două ori.

— De două ori?

— Prima dată când m-ai convins să plecăm din Brevard, iar a doua oară, când m-ai salvat din mâinile criminalilor acelora.

Becks se ridică și se apropie de mine.

— Sunt o cretină. Ai făcut atâtea pentru mine, iar eu nu ți-am oferit în schimb decât nerecunoștință. Cu toate astea, și eu am nevoie de tine.

Becks mă îmbrățișează, iar eu mă simt imediat mai bine.

— Așadar, prietene din nou?

— Sigur că da!

— Slavă cerului! Nu aș putea trăi nici măcar o zi fără să vorbesc cu tine! Ai văzut ce oroare, tipii noștri s-au bătut din cauza noastră!

Râdem amândouă din tot sufletul.

— Trebuie să-i împăcăm, zice ea.

— Categoric. Să gătim ceva bun pentru ei?

— Să gătim? Gloria, îți amintesc că ai ars deja jumătate din coșmelia asta când ai adormit lângă aragaz azi-dimineață.

— Fir-ar, am și uitat!

Ușa se deschide și în cameră intră Alex.

— Ce faceți aici, fetelor? Măi să fie, chiar că sunteți duse cu pluta! În urmă cu cinci minute erați gata să vă sfâșiați, iar acum vă zâmbiți dulce!

*

Steve și Jey nu se lasă prea mult rugați să se împace. Oricum, sunt prieteni de ani de zile și nu e prima dată când se ceartă. Cu toate acestea, am simțit că între ei persistă o anumită animozitate.

Dar lucrurile se așază în matca lor, încetul cu încetul. Ne-am făcut bagajele, apoi am pus la punct un plan amănunțit

pentru ceea ce aveam să facem în următoarele ore. Faptul că mai avem la dispoziţie ceva bani şi rezerve de hrană ne ajută să ne simţim mai încrezători.

La căderea serii, înainte de a părăsi casa, mai verificăm o dată să vedem dacă ne-am luat toate lucrurile.

Toţi avem câte un pahar cu whisky în mână.

— Să ciocnim pentru reuşita planului nostru şi să nu fim prinşi de poliţie! urează Steve.

Bem cu toţii.

— Steve, nu te doare prea tare buza? întreabă Jey rânjind.

— Nu, chiar deloc. Şi nasul tău? E aşa de umflat, încât semeni leit cu trândavul din *Epoca de gheaţă*[1].

— Hei, copii, trebuie să vă schimb scutecele cumva? intervine Alex.

Mă abţin cu greu să nu izbucnesc în râs.

— Aţi reparat maşina? întreabă Becks.

— Sigur că da, răspunde Steve, dar vezi, nu-l mai lăsa pe Jey să se apropie de ea.

— Am lovit un amărât de coteţ!

— Asta pentru că ţi-ai primit permisul de conducere într-un cadou-surpriză!

Stingem luminile şi ne aşezăm bagajele în portbagaj. Mă întorc să arunc o ultimă privire casei. Nu am stat mult aici, dar câte amintiri s-au adunat în colţişorul ăsta! N-aş fi crezut că îmi va fi aşa de greu să părăsesc coşmelia asta!

Alex e la volan. Jey e aşezat lângă el, iar Steve, Becks şi cu mine stăm în spate. La radio se difuzează superba melodie a lui Bob Marley, *No Woman, No Cry*, iar noi cântăm cât ne ţine gura. Mă bucur nespus că i-am cunoscut pe oamenii ăştia. Mi-au schimbat radical viaţa şi modul de a gândi.

Steve mă ţine de mână şi mă strânge tare, iar strânsoarea lui îmi dă o putere pe care nu izbutesc s-o definesc prea bine, dar care se propagă în mine cu viteza luminii. Mă inundă un val de căldură şi mă rog în tăcere ca el să nu mă părăsească niciodată.

---

[1] Titlu original *Ice Age* - film american de animaţie pe computer (n. red.).

*

Băieţii coboară din maşină.

— Eşti sigur că aici e? îl întreabă Steve pe Alex.

— Da.

Becks şi cu mine deschidem portiera din spate.

— Rămâneţi acolo, ne întoarcem repede, zice Jey.

— Nu, venim cu voi, protestează Rebecca.

— Nu aveţi ce face acolo şi, pentru siguranţa voastră, e mai bine să nu vă ţineţi după noi, i-o retează Alex.

Băieţii de îndepărtează. Locul în care ne aflăm seamănă cu un atelier auto părăsit. Un stâlp de iluminat aflat în depărtare e singura sursă de lumină. Nu se aude niciun zgomot, de parcă toţi ar fi morţi pe o rază de câţiva kilometri buni, cu toate că centrul oraşului nu e departe.

— Crezi că o să fie totul bine? întreabă Becks.

— Sigur că da, răspund eu, dar fără prea mare convingere.

Chiar dacă Alex a încercat să ne liniştească, mă simt tot mai paralizată de spaimă. De ce o fi vrut tipul ăsta să ne stabilească o întâlnire într-un loc aşa de sinistru? Nu mai rezist şi cobor din maşină.

— Unde te duci?

— Nu mai pot sta aici şi să aştept fără să fac nimic. Tu rămâi aici, da?

— Nu, vin cu tine, zice Becks, luând-o pe urmele mele.

Ne ţinem de mână şi înaintăm cu paşi lenţi, furişaţi. Inima îmi bate cu putere.

— Doamne, parcă e un platou de filmare pentru un film de groază, şopteşte Becks.

Da, chiar aşa e, de parcă am fi într-un oraş pierdut, departe de lume. Nu se aude decât zumzetul înăbuşit şi îndepărtat al circulaţiei pe şosea.

— Hei, aşteptaţi-ne, le spun băieţilor.

Când mă aud, se întorc spre noi și, judecând după expresiile lor, nu sunt deloc încântați să ne vadă.

— De ce vă țineți după noi? întreabă Steve.

— Și dacă vi se întâmplă ceva? i-o întorc eu.

— Iar voi o să ne salvați, nu?

— Bine, gata, dacă tot au venit, lasă-le să rămână cu noi, intervine Jey.

Ajungem în apropierea felinarului și ne oprim.

— Unde-i Rich? întreabă Steve.

— Poate am ajuns prea devreme și trebuie să mai așteptăm.

— Dacă am pune cruce banilor și am șterge-o de aici? zice Rebecca.

— Becks, n-ai idee ce sumă trebuie să recuperăm. Fără banii ăștia suntem nimic.

Rămânem aici o jumătate de oră, poate mai mult, și începem să ne pierdem răbdarea.

Ce mult mi-ar plăcea să plec de aici și să încep o viață fără griji alături de băieți! Sper că visul meu se va împlini în curând.

O mașină se apropie de noi. Din ea coboară un tip la vreo 25 de ani. E destul de slăbuț, dar haina de piele cu două numere mai mari decât mărimea lui îl face să pară mai solid și mai impresionant.

— Salut, Alex. Nu ne-am văzut de-un secol. O îmbrățișare?

— Bună, Rich. Mai bine hai să trecem direct la afaceri.

— Văd că nu ești singur. Pun pariu că ăștia-s Steve și Jey. Și cum se numesc frumusețile astea?

— Nu e treaba ta.

— OK. Povestește-mi puțin despre tine. Cum îți merge?

— Foarte bine.

— Mă bucur pentru tine. Nu vrei să știi cum mi-a mers mie în tot timpul ăsta?

— Rich, noi trebuie să ne mișcăm rapid.

— Am să-ți povestesc, totuși. Nu durează mult. Cineva mi-a pus cuțitul la beregată, m-am și văzut pe lumea cealaltă,

dar în ultima clipă altcineva m-a salvat. Şi numai mulţumită acelui altcineva sunt acum, aici. Alex, crezi în îngeri păzitori?

— Nu.

— Nici eu nu am crezut până la episodul ăsta.

— Rich, vreau banii mei.

— Nu-ţi face griji.

Tipul scoate un plic alb din buzunarul interior al hainei.

— Uite banii tăi. Eu îmi respect cuvântul. Dar mai întâi trebuie să-l cunoşti pe îngerul meu păzitor.

Când îl văd pe aşa-numitul înger păzitor coborând din maşină, mi se taie răsuflarea şi mi se face inima cât un purice.

— Mă cunosc deja, Rich, şi observ, cu mare bucurie, că toată gaşca e aici în păr, zice Desmond, şeful de bandă care ne-a făcut deja atâtea necazuri.

— Salut, Dez, zice Alex, care îşi dă imediat seama că situaţia e pe punctul de a lua o întorsătură proastă.

— Salutare. Dacă aţi şti de când vă caut! M-am uitat până şi la buletinele de ştiri, încercând să vă dibui mai repede. Numai mulţumită lui Rich am reuşit să vă dau de urmă.

— Ce vrei?

— Îţi propun o înţelegere. Îţi dăm banii şi plecaţi. Nu-i rău, nu?

— Repet: ce vrei?

— Pe ea, răspunde Desmond arătând cu degetul spre mine, iar mie îmi îngheaţă sângele în vene. Am o mică afacere unde fetiţe ca ea sunt gata să facă pe plac clienţilor pentru iarbă şi câţiva dolari. Alex, am reuşit să coabităm cât de cât corect o bună bucată de vreme, până când gagica asta a băgat zâzanie între noi. Mi-aţi omorât băieţii şi mi-aţi pus sub semnul întrebării autoritatea. Nu pot ierta un asemenea afront. Aşa că iau eu muieruşca, voi vă luaţi banii şi dispăreţi în cele patru zări.

— E o ofertă interesantă, constată Alex.

Acestea fiind spuse, ridică mâna şi îi trânteşte un pumn zdravăn lui Desmond direct în maxilar.

— Ticălosule! strigă Steve, aruncându-se şi el asupra lui.

Atunci, din maşină coboară nişte namile. Se năpustesc asupra lui Alex şi Steve, îl imobilizează pe Jey şi încep să-i ciomăgească bine cu o bâtă. Mă uit în jur, dar nu o văd pe Rebecca, parcă s-ar fi evaporat. Desmond mă înşfacă furios de păr, îmi pierd echilibrul şi cad în genunchi. Durerea e atât de puternică, de parcă mi-ar smulge cineva capul. Încep să urlu şi lacrimile îmi curg pe obraz.

— Eu am vrut să fiu amabil, acum e numai vina voastră. Rich!

— Am chemat deja poliţia, Dez, ajung imediat.

Gealaţii lui Desmond îi tăbăcesc în continuare pe băieţii noştri, care nu au cum să opună nicio rezistenţă. Toate astea se desfăşoară sub ochii mei, iar eu privesc, neputincioasă, cum îi trag o bătaie soră cu moartea lui Steve. Nu mai târziu de ieri, mângâiam şi sărutam acest trup căruia nu voiam să-i dau niciodată drumul din îmbrăţişare.

— Nu te teme, micuţo, tu ai să vii cu mine, zice Dez.

Îmi adun toată ura şi încrâncenarea, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui. Îi trag un picior, urlu, dar îmi dau repede seama că nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile.

— Curvă mică! ţipă Dez, înşfăcându-mă încă o dată de păr şi izbindu-mă cu toate puterile de asfalt.

Spre marea mea surprindere, nu leşin, numai că organismul nu mă mai ascultă şi nu mai pot face nici cea mai mică mişcare. Atunci, Dez îmi trage un şut în pântec, apoi încă unul, şi-ncă unul. În scurt timp, am senzaţia că intestinele mele sunt terci. Continuă să mă lovească minute bune, iar eu mă rog la Dumnezeu să-mi ia viaţa.

— Ştii ce le fac curviştinelor ca tine care îmi fac necazuri? Le omor.

Dez scoate un pistol din buzunar şi trage piedica. Închid ochii şi aştept să apese pe trăgaci, să-mi ia viaţa. Vreau să strig la el să tragă, dar nici măcar pentru asta nu mai am putere.

— Nu o atinge! răsună vocea Rebeccăi, întreruptă imediat de o împuşcătură.

Ciudat, de ce nu am simţit glonţul? Sunt deja moartă? Dar atunci de ce aud zgomote?

Deschid ochii şi o văd pe Becks prăbuşindu-se la pământ. Din abdomen îi curge un şuvoi de sânge. Nu! Dumnezeule mare! Nu! Glonţul ăsta era pentru mine!

— Dez, ce-ai făcut? Ne-am înţeles că nu vor fi victime! Trebuie s-o ştergem. Acum!

Îl aud pe Desmond plecând de lângă mine.

— Lăsaţi-i, le porunceşte gorilelor lui. Oricum nu mai au putere să fugă şi sper că vor putrezi în puşcărie.

În câteva clipe aud zgomotul maşinii lor care pleacă. Deschid ochii. Dă-mi, Doamne, puterea să mă pot ridica. Te rog. Mă târăsc spre Rebecca. Mă doare tot corpul, dar uit brusc de durerea mea când văd faţa prietenei mele. Are obrajii scăldaţi în lacrimi. E tăcută. Respiră pe gură, iar durerea ei e mai palpabilă cu fiecare răsuflare şuierată. Pierde rapid foarte mult sânge.

— Dumnezeule, Becks, Becks, micuţa mea, mă auzi?

— Da, răspunde ea cu o voce stinsă.

Nu îşi dă seama ce i se întâmplă, iar în ochi i se citeşte groaza. Saltă puţin capul şi caută rana din priviri.

— Nu, nu te uita, nu trebuie.

Băieţii se apropie şi ei cu mare greutate.

— Unde a fost rănită? întreabă Alex.

— În abdomen. Dumnezeule, e atâta sânge, zic eu plângând în hohote, gata să mă sufoc.

Jey are şi el ochii plini de lacrimi şi o sărută pe Rebecca pe frunte. Ea începe să aibă convulsii, devine tot mai palidă şi pierde în continuare sânge. Nu mă mai pot stăpâni şi încep să urlu.

— Dar de ce staţi acolo şi nu faceţi ceva? Sunaţi la urgenţă!

— Gloria, zice Steve.

— Trebuie să oprim hemoragia!

— Gloria!

Steve îmi cuprinde capul în palme şi spune, privindu-mă în ochi:

— Se stinge.

— Nu! urlu eu, împingându-l violent.

Încerc să acopăr rana lui Becks cu degetele, iar lacrimile mele se amestecă cu sângele ei.

— Becks, uită-te la mine, aşteptă puţin, te implor, aşteaptă, Becks.

— Tata? şopteşte ea.

— Ce?

— Tata îmi zâmbeşte.

Ochii ei devin sticloşi, pieptul rămâne nemişcat.

— Becks! Becks!

Din clipa asta, viaţa mea nu va mai fi vreodată ca înainte şi mărturisesc că niciodată nu am simţit o durere atât de ascuţită, nici un asemenea pustiu lăuntric. E ca şi cum mi-ar fi fost luat sufletul şi de acum înainte nu voi mai târî prin lume decât un înveliş de carne şi oase, dar lipsit de viaţă. Mă agăţ de cadavrul ei şi îmi urlu durerea, urlu până la epuizare:

— Nu mă părăsi! Nu mă părăsi!

*

Îi ţin mâna în palme, i-o sărut. E caldă încă. Maşini cu girofaruri ne înconjoară.

— Nu mişcă nimeni! răsună nişte voci necunoscute.

Sunt acolo, cu ochii închişi, refuz să cred ceea ce s-a întâmplat.

— Gloria, Gloria.

Aud vocea lui Steve, dar nu reacţionez.

— Fetele sunt cu ei, dar una e moartă.

Cineva mă apucă de braţ şi mă obligă să mă ridic.

— Nu mă atinge, zic eu cu o voce spartă.

Privesc cadavrul Rebeccăi, văd cum poliţiştii îi încătuşează pe băieţi. Pe mine m-au scutit, nu ştiu de ce. Poliţistul care m-a apucat de braţ mă duce la maşină, apoi se întoarce la colegii lui. Îl caut pe Steve din priviri. Când privirile noastre

se încrucişează, reuşeşte să scape de vigilenţa poliţistului şi, în ciuda durerii cumplite din cauza bătăii primite, fuge spre mine, iar eu mă reped spre el. Îl iau în braţe, îl sărut. Poliţiştii ne despart imediat, întrerupându-ne cu brutalitate momentul despărţirii.

— O să ne revedem, micuţa mea! strigă Steve.

Îl urmăresc din priviri. Dar poliţiştii mă împing în maşină şi închid portiera. Îmi vine să urlu, să urlu aşa de tare, încât să mă audă o lume întreagă, să ştie tot universul cât de tare mă doare. Plâng şi tremur din toată fiinţa mea. Aş fi preferat să mă împuşte cineva, să-mi smulgă inima din piept, decât să simt o asemenea durere pe care n-o doresc nimănui, nici măcar celui mai cumplit duşman al meu.

*

Sunt singură într-o celulă cu pereţii albaştri. Băieţii se află în altă clădire. Un poliţist se apropie de mine şi mă anunţă:

— Mâine vin părinţii tăi.

Nu mă clintesc. Mă uit la pereţi. Nu aud nimic altceva decât bătăile inimii.

„E un vis, un vis urât. Gloria, trebuie să te trezeşti", îmi spun în şoaptă.

Închid ochii pentru câteva secunde, apoi îi deschid, sperând într-o minune. Dar aceiaşi pereţi albaştri, aceleaşi gratii reci şi aceeaşi linişte mă izbesc în faţă.

Nu, nu e un vis. DUMNEZEULE, NU E UN VIS?! Îmi privesc mâinile, sunt murdare de sângele Rebeccăi. Lacrimile îmi curg neîncetat din ochii umflaţi şi urlu încă o dată, în ciuda durerii cumplite care îmi sfâşie gâtlejul.

Mă apropii de perete şi lovesc cu pumnul o dată, apoi încă o dată, şi încă o dată, fără încetare. Urlu şi mă gândesc la zâmbetul Rebeccăi, la sărutările lui Steve, la discuţiile cu Alex şi la glumele lui Jey. Izbesc cu pumnul în peretele ăsta blestemat şi mă gândesc ce fericiţi eram împreună şi cum lumea noastră s-a

năruit într-o secundă. Îmi adun ultimele puteri şi mă năpustesc cu furie asupra peretelui, până ce mâinile mi se înroşesc de tot. La încheietură apare un firicel de sânge care alunecă spre cot, dar durerea asta nu izbuteşte să o alunge pe cealaltă, infinit mai puternică, pe care o simt în străfundul inimii. Mă prăbuşesc la podea, plângând în continuare.

Iată-mă întoarsă în punctul din care am plecat, gata s-o iau de la capăt cu o viaţă lipsită de interes, pentru care nu simt nimic altceva decât dezgust. Nu e deloc uimitor că gândurile sinucigaşe, de care credeam că am scăpat, reapar mai puternice ca niciodată: 5 zile, Gloria, mai ai 5 zile.

Ziua 46

Mă aflu în mijlocul unui spaţiu alb, unde bate un vânticel proaspăt, revigorant. Mă uit în jur şi încerc să îmi dau seama unde sunt.

Mă simt ciudat de uşoară, ca şi cum aş pluti. Poate sunt deja moartă? Dă, Doamne, să fie aşa!

Aud paşi care se apropie. Bătăile inimii se accelerează, privesc iar în jur, dar nu văd pe nimeni. Totuşi, cine a venit?

— Te-ai trezit? mă întreabă o voce teribil de familiară.

Mă întorc şi o văd pe Becks în faţa mea. Poartă o rochie lungă, albă, care se pierde în peisajul alb în care ne aflăm, iar mie tot nu-mi vine să-mi cred ochilor. Spaima care mă copleşea cu nici cinci minute în urmă face loc bucuriei imense de a vedea o Rebeccă vie şi nevătămată. Pe faţă îmi înfloreşte un zâmbet larg.

— Becks, şoptesc eu. Doamne, Becks!

O strâng la piept. Îi simt căldura. Ea mă îmbrăţişează, râzând:

— Ce-i?

— Am crezut că tu...

O privesc atent şi văd că ochii îi strălucesc de fericire. Ştiam eu că a fost un coşmar. E în viaţă, iar eu simt o uşurare de nedescris.

— Gloria, trebuie să pleci acum, spune ea.

— Unde? De altfel, unde ne aflăm? întreb eu, privind nedumerită în jur.

— Nu poţi rămâne aici.

— Unde „aici"?

Rebecca face un pas în spate, apoi altul, susţinându-mi privirea cu ochii întunecaţi de tristeţe.

— Becks, zic eu, neînţelegând ce se întâmplă.

— Sunt aşteptată. Îmi pare rău, spune ea, întorcându-se şi depărtându-se în grabă.

— Becks! strig eu sfâşietor. Becks, te implor, nu pleca! Becks!

Regăsesc pereţii albaştri şi podeaua îngheţată din beton a celulei în care mi-am petrecut noaptea. În aer pluteşte un miros greţos şi mi-e greu să respir. O durere ascuţită îmi străpunge tot corpul şi mi se pare că fiecare oscior e frânt. Îmi privesc palmele, văd că sunt pline de sânge închegat. Nu pot să-mi mişc degetele, mă dor din cauza pumnilor pe care i-am tras aseară în perete.

În capul meu răsună o împuşcătură. Se repetă la fiecare secundă. O revăd pe Rebecca prăbuşindu-se în faţa mea, revăd felul în care mi-a murit în braţe. De îndată ce înţeleg că nu o să-i mai aud niciodată vocea, că nu o să-i mai văd zâmbetul şi ochii luminoşi, încep să tremur din toată fiinţa mea şi mă apucă isteria. Nu mai pot urla, că nu mai am voce. Dar urlu înlăuntrul meu. Închid ochii şi plâng. În tăcere, fără să vărs nicio lacrimă. Nu mai am putere. Mă simt complet pustiită. Durerea asta îngheţată m-a luat în stăpânire, măturând totul în cale.

„O să ne revedem, micuţa mea." Cuvintele lui Steve îmi răsar în gând. Mă uit la brăţara mea împodobită cu S şi mânjită pe veci cu sânge. Durerea mea devine şi mai ascuţită. E singurul lucru care mi-a rămas de la el. Mă gândesc la ultima noastră

îmbrățișare și din nou simt că mă sufoc. Zgomotul cheilor în zăvorul celulei mă readuce la realitate.

— McPhin, afară. Am primit o cauțiune pentru eliberarea ta, răsună o voce de bărbat grosolană.

Cine a plătit cauțiunea? Presupun că tata. Probabil a venit cu Nancy după mine. Îmi imaginez revederea și mă cutremur.

Nu... nu-i adevărat. Vă rog, spuneți-mi că nu mie mi se întâmplă toate astea.

— Ridică-te, spune aceeași voce.

Doi bărbați se apropie de mine și mă obligă să mă ridic, trăgându-mă de umeri. Îmi vine să să urlu de durere. Mă târăsc din celulă, dar picioarele nu mă ascultă.

— La perete! se răstește o namilă de doi metri, cu voce autoritară.

Mă supun.

— Înaintează!

Sunt orbită de lumina neoanelor care luminează acest colț de coridor sumbru, care miroase á umezeală.

Am părul ciufulit, hainele sunt ferfeniță. Arăt ca adusă de ape. Pielea de pe mâini mă strânge, de parcă ar fi prinsă în niște clești a căror strânsoare nu o pot slăbi. Îmi imaginez cât de respingătoare trebuie să fiu în ochii muritorilor de rând. Și când mă gândesc că tata o să mă găsească în starea asta jalnică! Îmi imaginez deja expresia de pe fața lui când o să dea ochii cu mine.

Ne oprim în fața unei uși. Înghit încet în sec și inima începe să-mi bată nebunește. Când ușa se deschide, lumina zilei mă orbește și fac un pas înainte. O șuviță de păr murdar îmi cade pe față, blocându-mi câmpul vizual. Mă străduiesc să analizez locul în care mă aflu. E o încăpere mică, în care un bărbat între două vârste, în uniformă, e așezat la o masă mare. De-a dreapta și de-a stânga lui se află tata și Lawrence. Toți trei se uită fix la mine. Îmi privesc tatăl în ochi fără niciun pic de emoție. Mă privește și el, dar fața lui nu trădează nicio emoție, deși e destul de lesne de ghicit ce simte în clipa asta.

— Gloria, spune abia auzit Nancy apropiindu-se de mine şi îmbrăţişându-mă.

Nu mă clintesc, sunt ca o statuie de piatră, nici măcar nu întind braţele spre ea. Mă uit în continuare la tata.

Nancy dă la o parte şuviţa care îmi acoperă faţa şi mă cercetează.

— Dumnezeule, ce-ai păţit? De ce eşti aici în starea asta? De ce nu aţi trimis-o la un spital?

— Nu suntem organizaţie de caritate, răspunde anchetatorul. Gloria, stai jos.

Mă aşez pe un scaun din faţa lui. Simt cum mă străpunge privirea insistentă a tatei.

— Mâine pleci în Florida cu tatăl tău şi soţia lui. Domnule, aţi adus actele fetei?

— Da, răspunde sec tata.

— Bine.

— Ce se va întâmpla după aceea?

— Autorităţile locale vor prelua cazul. Vă sfătuiesc să vă găsiţi un avocat cât mai repede. Semnaţi aici, spune anchetatorul întinzându-i tatei o hârtie.

— Spuneţi-mi, unde e Rebecca? întreb eu cu o voce albă.

— Trupul ei va fi transferat în Florida într-un sicriu sigilat.

Mi se strânge inima când îl aud vorbind despre trupul prietenei mele. Buzele încep să-mi tremure şi fac mari eforturi ca să nu izbucnesc în plâns în faţa tuturor.

— Aş putea să-i văd pentru ultima oară pe Alex, Steve şi Jey, vă rog?

— Nu. E interzis.

Realizez că nu-i voi mai vedea niciodată pe băieţi şi inima mi se strânge şi mai tare.

— Vă rog, numai un minut, trebuie să-i văd.

Lacrimile îmi ţâşnesc din ochi, nu mai reuşesc să le opresc.

— Am spus nu.

— Dar nu vă cer mare lucru! urlu eu cu o voce răguşită.

— Gloria, intervine tata, dar vorbele lui nu mă potolesc.

Cad în genunchi şi încep să îl implor pe anchetator.

— Vă rog, vă implor, trebuie să-i văd!

— Gloria, linişteşte-te! zice Nancy.

— Repet, nu suntem o organizaţie de caritate. Nu pot permite unor viitori deţinuţi să se întâlnească.

Cuvintele lui sunt ca un pumnal înfipt în inima mea.

Mă ridic încet, fără să-l slăbesc din priviri pe anchetator, apuc brusc masa şi o răstorn violent. Toată lumea tresare, surprinsă. Zarva se aude în toată clădirea. Gardienii intră în fugă în sală şi mă împing la perete cu atâta putere, încât îmi julesc obrazul.

*

Cu fiecare secundă care trece mă îndepărtez tot mai mult de băieţi. A trecut deja o jumătate de oră de când taxiul nostru merge spre hotelul unde tata şi Nancy au închiriat o cameră.

Uite unde ai ajuns, Gloria. Tot ceea ce ai vrut să părăseşti te prinde din urmă. Iar acum eşti prinsă în capcană!

Încep să mă obişnuiesc cu durerea care mă strânge în ghearele ei şi care îmi permite, fie şi pentru câteva secunde, să nu mă mai gândesc la Becks şi la băieţi. Din fericire, toate astea se vor termina curând. Mă pot lipsi de libertate, dar nimeni nu îmi va putea fura moartea.

Ne apropiem de hotel. Nancy îmi spune că au închiriat un apartament cu două camere separate, aşa că ne vom putea bucura de oarecare intimitate.

Intrăm în hotel, toţi se uită la mine de parcă ar fi văzut o fantomă. Încerc să nu îi bag în seamă şi ne grăbim să ajungem cât mai repede în camerele noastre.

Îmi amintesc, în treacăt, de apartamentul de lux pe care l-am închiriat cu băieţii în celălalt hotel şi de sejurul lipsit de griji pe care l-am petrecut acolo... Aud o tiradă care mă readuce brutal la realitate.

— De ce ai rămas încremenită acolo? Intră, spune Lawrence. Fă un duş, ţi-am adus haine curate.

Tata trece pe lângă mine fără să mă privească și ura mea pentru el se reaprinde imediat. Intru în baie, urmată de Nancy.

— Uite hainele. Dacă ai nevoie de ceva, strigă-mă, spune ieșind și închizând ușa după ea.

În fața mea, pe perete, e agățată o oglindă mică, ovală. Mă uit la imaginea reflectată și constat cu uimire ce jalnic pot arăta. Am o privite rece, stropi de sânge pe față, am mâncărimi peste tot din cauza hainelor pline de noroi. Încep să respir greu și fiecare răsuflare e mai dureroasă decât precedenta. MĂ URĂSC, MĂ URĂSC, MĂ URĂSC. Urăsc fiecare părticică din corpul meu, iar durerea pe care o simt, combinată cu forța mâniei care mă macină, îmi fură mințile și mă face să-mi pierd controlul. Strâng pumnii și încep să izbesc din toate puterile oglinda, urlând cât mă ține gura. Așchii de sticlă mi se înfig în piele, iar durerea asta nouă îmi provoacă o plăcere inedită. Grație ei, evadez pentru o clipă, pentru ca peste alte câteva secunde să mă afund și mai adânc. Mă prăvălesc la pământ și toate emoțiile mele se deșteaptă. Urlu, iar și iar, ținându-mă de încheietura însângerată.

Nancy năvălește în fugă în baie.

— Vai, Doamne, Gloria!

Îngenunchează în fața mea, îmi ia mâna însângerată și încearcă să o strângă cum poate, ca să oprească hemoragia.

— Dar ce te-a apucat?

Îmi lipesc fruntea de umărul ei și urlu ca o fiară sălbatică. În același timp, încerc să mă calmez în sinea mea: „Ajunge, Gloria! Încearcă să accepți lucrurile așa cum sunt!"

Nancy încearcă să mă aline, ștergându-mi lacrimile.

— Ridică-te.

Deschide robinetul și îmi spală rana.

— Scoate-ți hainele, te ajut să te speli.

În clipa ceea îmi dau seama cât de nedreaptă am fost cu Nancy. În ciuda multelor răutăți pe care i le-am spus, ea se îngrijește acum de mine de parcă aș fi un prunc, fără să se

plângă deloc. Nici propria mea mamă nu s-a purtat cu atâta duioşie cu mine.

Mă ajută să îmi scot hainele, până când rămân complet goală în faţa ei. Se uită îngrozită la mine.

— Doamne, eşti plină toată de vânătăi!

— Mă spăl singură.

— Bine, dar rămân aici, pentru orice eventualitate.

*

Mi-e greu să mă pieptăn cu mâinile bandajate. Durerea e ascuţită şi îmi încetineşte sensibil mişcările, chiar dacă m-am mai obişnuit puţin cu ea. Au trecut deja câteva minute de când mă străduiesc să nu plâng. Încerc să mă gândesc la ceva superficial, cum ar fi vremea sau mutrele vecinilor noştri de cameră. Gândurile îmi alunecă spre Alex, care îmi spunea să preţuiesc cele mai mici amănunte ale vieţii şi să mă bucur de tot ceea ce mă înconjoară. Atunci realizez că probabil nu o să-l mai văd niciodată şi sunt pe punctul să izbucnesc în lacrimi, dar mă abţin.

— Gloria!

Aud vocea lui Nancy care mă strigă din camera vecină. Deschid uşa şi văd o măsuţă plină de tăvi cu tot soiul de gustări.

— Stai jos, trebuie să mănânci ceva.

— Nu mi-e foame.

— Abia dacă mai ai putere să te ţii pe picioare.

Nu-i dau nicio atenţie şi dau să mă întorc în camera mea.

— Stai! intervine tata pe neaşteptate.

— Întoarce-te.

Mă supun.

— Credeai c-o să te cocoloşim? C-o să ni se facă milă de tine?

— David, zice Nancy.

— Taci din gură!

Mă străpunge cu privirea.

— Ei bine, nu, draga mea, m-am săturat să te ocrotesc. Tot ce s-a întâmplat s-a întâmplat din vina ta şi trebuie să încetezi odată s-o faci pe victima nevinovată. Acum ai să te aşezi la masă şi ai să mănânci. Nu am cheltuit de pomană atâţia bani!

„Păstrează-ţi sângele rece, Gloria. Fii calmă." Înghit în sec şi mă îndrept către masă. Iau o farfurie plină cu mâncare, mă întorc şi pornesc spre camera mea.

— Ai să pleci când îţi dau eu voie.

Mă opresc.

— Să-ţi intre în cap încă ceva: încă o prostie de genul ăsta şi am să fac orice ca să ajungi în închisoare. Nu am de gând să-ţi plătesc un avocat dacă tu nu eşti dispusă să faci niciun efort. Dacă vrei să-ţi distrugi definitiv viaţa, se poate aranja.

Eram pe punctul să mă întorc şi să plec, dar el îmi pune mâna pe umăr şi mă strânge atât de tare, încât mă sufoc.

— Ai înţeles?

— Da, am înţeles.

Slăbeşte imediat strânsoarea. Simt că am să explodez. Am sperat că în lipsa mea va înţelege unele lucruri şi îşi va schimba cât de puţin atitudinea faţă de mine. Dar recunosc cu amărăciune că m-am înşelat din nou.

— Acum ascultă-mă şi tu, dragul meu tătic. Dacă mă mai atingi o dată, fie şi cu vârful degetului, ai să regreţi amarnic.

Îi prind faţa în mâini şi îmi înfig unghiile în obrajii lui.

— Nu mai sunt o fetiţă fără apărare. OK? Ai înţeles sau nu?

Nu zice nimic. Îmi retrag mâinile, iar pe faţa lui apar urmele de zgârieturi.

— Poftă bună, le arunc eu şi mă retrag în camera mea, cu inima uşoară.

*

Nu mi-e foame deloc, chiar dacă nu am mâncat nimic de ieri. Înainte ca lucrurile să o ia razna, în străfundul sufletului meu am sperat mereu că acasă, în Florida, eram aşteptată cu

drag şi că tata a înţeles că ţine la mine. Astăzi îmi dau seama că nu s-a schimbat nimic. Tata nu a făcut decât ceea ce îi cerea datoria lui de tată să facă, dar nu s-a apucat să mă caute pentru că eram singura lui fiică şi avea nevoie de mine. Toate speranţele mele au zburat pentru totdeauna.

— Ce ai făcut, David? Fiica ta a trecut printr-un stres enorm şi tu...

— Încă o aperi? Am crescut un monstru, Nancy. Uită-te la ea, e leit maică-sa!

— Îţi place sau nu, e fiica ta! Un om a fost ucis sub ochii ei. Îţi dai seama prin ce a trecut? Şi încă nu ştim ce au făcut ticăloşii ăia cu bietele fete. Ar trebui să fii fericit că e aici, cu noi, şi toată povestea asta nu s-a sfârşit mai prost.

— Aş fi preferat să nu fie aici. M-am săturat de ea, am obosit s-o mai suport.

— Ai obosit să-ţi suporţi propriul tău copil? Dar tu eşti monstrul, David, nu ea!

— Nancy, unde te duci?

— Trebuie să iau aer. Şi când mă gândesc că îmi doream copii cu tine! Acum, când văd cum te porţi cu fiica ta, cred că mai bine-aş face să mă abţin!

După aceste cuvinte, Lawrence trânteşte violent uşa.

Închid ochii, îmi ascult cu atenţie respiraţia şi fac eforturi să nu izbucnesc în plâns.

Mă îndrept spre fereastră şi încerc iar să-mi abat gândurile de la durerea intensă care mă sfâşie. Privesc maşinile, trecătorii. Apoi ridic capul şi contemplu cerul. E jos şi greu, ca un capac de sicriu, lucru nefiresc pentru California, de obicei atât de însorită.

— Mi-e greu fără tine, Becks, şoptesc eu privind în sus, în văzduh, atât de greu că nici nu-ţi poţi imagina.

Norii devin tot mai vagi din cauza lacrimilor care îmi împăienjenesc ochii.

— Doamne, de ce eşti atât de crud? De ce iei viaţa oamenilor frumoşi şi îi cruţi pe ticăloşi? Ea cu ce ţi-a greşit?

Vocea îmi tremură și încep să urlu.

— Ia-mi viața! Te implor! Nu mai vreau să rămân aici, nu mai pot suporta!

Atunci cineva mă cuprinde în brațe și mă trage în cameră. E tata. Mă îneacă un val de furie dezlănțuită împotriva lui și încep să-l lovesc din toate puterile, fără să mă opresc.

— Lasă-mă! Lasă-mă!

Tata mă așază pe pat și se străduiește să mă potolească, dar fără succes.

— Ce ai făcut?! Eram aproape gata, aș fi putut să mă arunc în gol și să mor! Te urăsc! Dacă nu mă lași să trăiesc, măcar lasă-mă să mor!

Tata îmi astupă gura cu mâna și nu o retrage decât după ce mă potolesc. Am plâns atât de mult, încât am senzația că nu mai am ochi.

— Hai, plânge, o să te liniștească, zice tata.

— Să mă liniștească?! Nu m-aș putea liniști decât dacă cineva m-ar ucide pe loc!

— Crede-mă, înțeleg prin ce treci. Să vezi pe cineva omorât în fața ta e mai rău decât să înduri propria ta moarte. Dar trebuie să mergi înainte, cu atât mai mult cu cât nu o cunoșteai de prea mult timp pe fata asta.

— Glumești? E atât de important de câtă vreme o cunoșteam? O zi, două, poate o săptămână? E moartă, tată! Mi-a salvat viața, glonțul ăla era pentru mine și nu o să mi-o iert niciodată. Aș fi preferat să mor decât să-i văd chipul, zâmbetul, ori de câte ori deschid ochii... Nu mai pot, nu mai pot, zic eu printre lacrimi, e insuportabil. Era atât de tânără, de lipsită de griji, de veselă, și a plătit cu viața pentru mizerabila de mine. Nu-i drept! Știi, ai dreptate. Sunt un monstru. Dacă aș fi avut o fată ca mine, aș fi scăpat de ea de multă vreme.

Tata tace câteva minute bune.

— Gloria, m-am lăsat dus de val. Aș vrea să mă ierți. Știu că nu e ușor, dar... N-o putem readuce la viață pe fata asta. Așa a

fost soarta ei, să moară în clipa aceea, iar tu trebuie să accepţi asta.

În 16 ani de zile, este prima dată când tata m-a ascultat şi m-a înţeles. Stau în faţa lui ca o statuie de ceară şi nicio vorbă nu-mi iese din gură.

— Închide ochii şi culcă-te. Trebuie să te odihneşti. Am să rămân aici, să-ţi veghez somnul.

*

Mă îndrept tiptil spre uşă. Din fericire, Nancy s-a întors şi dorm amândoi cu pumnii strânşi. Cotrobăi puţin prin geanta tatei, găsesc un pachet de ţigări şi o brichetă. Încerc să închid cât mai încet uşa în urma mea.

Sunt liberă!

Traversez singură holul lung şi întunecat al hotelului şi cobor la parter. Fac câţiva paşi şi mă aşez pe prima bancă. Aprind o ţigară, trag un fum. Nu se aude niciun zgomot. Nu ştiu cât e ceasul, dar oraşul pare pustiu. Doar câteva maşini trec în depărtare.

Închid ochii, e ultima mea noapte în California. În depărtare, la zeci şi zeci de kilometri, Alex, Steve şi Jey dorm în închisoare. Mi se strâng toate măruntaiele din mine când mă gândesc la ei. În ciuda dramei cumplite prin care am trecut, nu îmi pare rău că i-am cunoscut. O frântură de secundă, încerc să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne-am fi dus la blestemata aia de întâlnire cu Desmond. Am fi rămas în adăpostul nostru, la căldură. Mă văd pregătind masa pentru băieţi, alături de Rebecca. Jey râde de stângăciile noastre, Steve vine pe la spate, mă cuprinde în braţe şi mă sărută pe gât, Alex stă pe canapea şi priveşte atent ce se întâmplă, ca un frate mai mare care veghează asupra familiei.

Deschid ochii şi, încetul cu încetul, mă întorc la realitate. Mâine o să mă întorc acasă şi încă nu ştiu ce mă aşteaptă. Probabil că băieţii vor fi condamnaţi pentru multă vreme la

închisoare, în timp ce Rebecca nu va mai trăi, de acum înainte, decât în amintirile mele.

— Când o să termini odată cu fuga?

Mă întorc şi îl văd pe tata lângă mine. Se uită la ţigara din mâna mea.

— Îmi pare rău, tată, mai şi fumez, peste toate celelalte. Şi ce-ai să faci, ai să-mi dai una la fund?

Nu spune nimic, îmi ia ţigara din mână şi o aruncă la coş.

— Hai să ne culcăm. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

Ziua 47

Şuvoaie de oameni se mişcă întruna, târând după ei valize enorme. Nu înţeleg ce se anunţă în difuzor, dată fiind reverberaţia puternică a sunetului. Păşesc mecanic. Mi-am promis să mă supun tuturor ordinelor pe care o să le primesc. În faţa mea merg doi bărbaţi înarmaţi, în uniformă, în vreme ce tata şi Nancy vin ceva mai în spate. Chiar dacă oamenii pe lângă care trecem par foarte aferaţi şi foarte grăbiţi, îmi aruncă totuşi priviri curioase şi dezaprobatoare.

Dar mie nu-mi pasă. Înaintez în tăcere, evitând să privesc în jur ca să nu atrag atenţia. În ciuda calmului aparent, înlăuntrul meu vuieşte o furtună dezlănţuită. Îmi imaginez că mă eliberez de lanţurile invizibile şi dispar în goană, aruncând priviri răutăcioase spre feţele siderate de care mă lovesc în trecere. Atât de mult mi-aş dori să-i mai văd o dată pe băieţi şi să simt din nou nestăvilita dorinţă de libertate care mă copleşea când eram alături de ei.

Dar revin repede la realitate. Şi am inima grea.

După o jumătate de oră petrecută în sala de aşteptare a aeroportului, se anunţă îmbarcarea pentru Miami, zborul 180. Asta e. Peste câteva ore voi fi în Florida. E ciudat, dar mi se pare că am plecat de veacuri şi, de altminteri, mi-aş fi dorit să nu mă întorc niciodată. Mi-e scârbă de oraşul ăla, de locuitorii lui. Îmi amintesc că, pe vremea când călătoream cu rulota,

vizitam în fiecare zi câte un oraş nou; simt cum mă podideşte din nou plânsul. Când mă aşez în avion, îmi dau seama că nu o să-mi mai pot stăvili multă vreme emoţiile. Încerc să-mi ascund lacrimile, dar ele curg fără oprire pe obraji. Mă agăţ de scaun şi închid ochii, străduindu-mă să mă liniştesc. Trebuie, Gloria. Trebuie să rezişti.

*

Sunt trezită la aterizare. Pe jumătate adormită, nu îmi dau încă seama ce se întâmplă, dar încetul cu încetul mi se limpezesc gândurile şi realizez că mă întorc acasă şi că peste câteva ore voi fi la Brevard. Ceva s-a frânt în mine, iar această întoarcere acasă nu face decât să-mi sporească amărăciunea.

Poliţiştii ne însoţesc până acasă. În jurul casei e plin de jurnalişti şi reporteri cu aparate foto, microfoane, camere şi reportofoane. Pentru ei, dispariţia mea şi moartea Rebeccăi nu sunt decât subiecte pentru un nou articol în ziarele lor de rahat. Încearcă să facă bani pe spinarea noastră, iar asta mă revoltă.

Tata coboară primul din maşină, urmat de cei doi poliţişti.

— Sunteţi David McPhin? Puteţi face un comentariu asupra situaţiei în care se află fiica dumneavoastră?

— Ştiţi cine a ucis-o pe Rebecca Donell?

— Gloria McPhin şi Rebecca Donell au fost tratate ca nişte sclave de către răpitori?

— Căraţi-vă cu toţii! urlă tata.

Poliţiştii încearcă să-i împingă, ca să ne facă loc să trecem.

— Puţin curaj, Gloria. O să coborâm amândouă din maşină şi o să intrăm cât mai repede în casă. Să nu cumva să te opreşti pe drum, da? zice Lawrence.

— Bine.

Cobor din maşină cu Nancy şi ne îndreptăm spre casă cu pas grăbit. Fleşurile aparatelor de fotografiat mă orbesc. Îmi pierd reperele pentru câteva secunde, dar mâna lui Lawrence mă susţine să nu cad. Intrăm în casă şi încerc să-mi trag răsuflarea.

— Ca nişte vulturi! exclamă Nancy.

— Încuie uşa. Să nu ne trezim cu ei în casă, zice tata, trăgând draperiile.

Iată şi faimoşii pereţi pe care-i cunosc atât de bine. Îmi amintesc cu nostalgie de noaptea sub cerul liber, când am dormit pe pământul rece şi umed, şi realizez că aş retrăi-o fără ezitare dacă aşa aş scăpa de această întoarcere acasă. Urc agale scările. Intru în camera mea şi închid uşa.

Soarele luminează tapetul de culoare deschisă, desenând dungi luminoase pe dulap. Patul meu e intact şi, pentru câteva secunde, mi se pare că n-am fost niciodată plecată de aici. Dacă toată povestea asta era un vis din care refuzam să mă trezesc? Mă lipesc de perete şi mă las pe podea, cu genunchii la gură. Acum va începe cea mai grea încercare din viaţa mea. Nu mai am decât câteva nenorocite de zile de trăit şi nu am voie să clachez, trebuie să mă ţin tare.

*

În faţa mea, în salon, se află o femeie înaltă, îmbrăcată cu un costum întunecat. Conversaţia cu ea se anunţă dificilă.

— Mă numesc Kate, lucrez la brigada pentru protecţia minorilor, aşa că o să ne vedem destul de des, Gloria.

Femeia se aşază pe un scaun şi mă străpunge cu o privire nemiloasă.

— Aţi găsit deja un avocat?

— Nu încă, răspunde tata.

— Să trecem la fapte, atunci. David, fiica dumneavoastră a săvârşit infracţiuni grave, cum ar fi deţinerea şi traficul de droguri şi participarea la atacuri armate. Vă daţi seama că lucrurile sunt serioase. Cum Gloria nu are încă 18 ani, riscă să fie trimisă la o colonie penitenciară pentru minori. Mai târziu, dacă va hotărî judecătorul, va fi mutată la o închisoare pentru adulţi. Dacă judecătorii se vor arăta clemenţi, fiica voastră va beneficia de o suspendare şi va fi plasată sub grija familiei, la

domiciliu. Dar asta nu va schimba prea mult situaţia. E posibil să întâmpinaţi probleme de îndată ce veţi încerca să o înscrieţi la orice facultate de pe teritoriul Statelor Unite. Mai mult, niciun angajator normal nu o va dori în echipa lui.

— Îmi cer scuze, dar ce-i cu discursul ăsta defetist? Aşa sunteţi instruită să vă adresaţi copiilor? o întrerupe Nancy.

— Nu sunt copii. Sunt viitori deţinuţi.[1] Dacă aţi şti cu câţi adolescenţi am avut de-a face de când mi-am început cariera! Toţi, fără excepţie, au convingerea că nimeni nu poate înţelege ce grea e viaţa lor. Dar voi habar nu aveţi ce înseamnă viaţa adevărată, cu probleme adevărate! Vă provocaţi singuri suferinţă şi vă chinuiţi părinţii şi pe toţi cei din jurul vostru, inclusiv pe cei care nu au nimic de-a face cu povestea voastră.

— Aveţi dreptate, zic eu calmă.

Probabil că Kate nu se aştepta la un asemenea răspuns. Expresia feţei ei se schimbă şi devine brusc mai puţin severă.

— E bine că înţelegi... Gloria, văd că eşti o fată deşteaptă care a făcut o prostie. Tocmai de aceea vreau să te ajut.

— Cum?

— Putem întoarce situaţia în avantajul tău, dacă te prezentăm ca pe o victimă. Nu trebuie decât să semnezi o hârtie prin care recunoşti că Alex Mid şi complicii lui te-au obligat să vinzi droguri. Că te-au ameninţat. Asta va îngreuna pedepsele celorlalţi membrii ai bandei, fireşte, dar tu vei fi disculpată.

— Ar fi minunat! spuse Nancy. Uitaţi ce i-au făcut ticăloşii ăia, au bătut-o în fiecare zi...

— Nu au fost ei! strig eu. Nu au fost ei...

— Atunci cine, Gloria? mă întreabă Kate.

— Nu-i cunosc decât prenumele: Desmond. E capul unei bande de răufăcători, ei sunt cei care m-au agresat şi au omorât-o pe Rebecca.

---

[1] Câtă vreme se află în dezvoltare, un adolescent poate fi recuperat, oricât de grave ar fi fost faptele lui. Trimiterea la închisoare nu este cea mai potrivită opţiune.

— Pe bune, Gloria, tu chiar crezi că poliţia o să-l caute pe Desmond? Nu, toate eforturile lor se vor concentra asupra acestor rockeri care în timpul liber făceau trafic de droguri.

— Dar de ce? De ce să nu-l caute pe adevăratul vinovat?

— Ascultă-mă bine, Gloria. Vrei să ajungi în închisoare? Îţi imaginezi măcar ce te aşteaptă după aceea? O să ajungi o persoană marginalizată, fără educaţie, fără bani, în vreme ce toţi prietenii tăi îşi vor fi întemeiat deja o familie. Tot ce trebuie să faci este să semnezi hârtia. Numai în aceste condiţii vei putea scăpa basma curată.

Am gura uscată şi, pentru câteva minute, nu scot un sunet, incapabilă să rostesc o vorbă. Înlăuntrul meu se dezlănţuie furtuna. Toţi se uită la mine şi aşteaptă răspunsul, dar eu nu ştiu ce să fac. Să-mi pierd libertatea sau să-i trădez pe cei pe care-i iubesc? Vederea mi se înceţoşează, mi se face rău. Simt că mă cuprinde spaima, dar mă adun şi iau o decizie.

— Nu. Nu semnez nimic. Totul s-a petrecut cu acordul meu, nimeni nu m-a obligat să fac nimic şi sunt gata să-mi ispăşesc pedeapsa.

— Mă scuzaţi, dar am putea vorbi singuri cu Gloria câteva minute? întreabă Nancy cu voce tremurătoare.

— Sigur că da.

Lawrence mă ia de braţ şi mă scoate din salon. Când ajungem de cealaltă parte a uşii, mă prinde de umeri şi se uită în ochii mei.

— Ce te-a apucat? Măcar îţi dai seama ce faci?

— Cât se poate de bine.

— Ba nu, nu înţelegi absolut nimic! Gloria, gândeşte-te bine, rişti să-ţi arunci toată viaţa în aer!

— Nu-mi pasă! N-am să acuz pe nedrept nişte oameni care nu mi-au făcut niciodată niciun rău!

— Cum adică, niciun rău? Dar te-au târât în toate poveştile lor murdare, Gloria!

— Da, dar mi-au oferit şi o altă viaţă şi aş fi dat orice ca să rămân alături de ei!

Mă întorc în salon. Tata stă deoparte şi se poartă de parcă nu m-ar cunoaşte şi nu l-ar interesa ce mi se întâmplă. Sau poate că nu. Nu e vorba despre asta. Nu-l interesează cu adevărat. Ce mă uimeşte, este faptul că Nancy, care nu înseamnă nimic pentru mine, e preocupată de viaţa mea, în vreme ce propriul meu tată este complet dezinteresat. Nu simt decât ură şi resentimente faţă de el.

— Cum e, Gloria, te-ai răzgândit? întreabă Kate.

— Nu.

— Bine. Eu am încercat să te ajut, aşa că am conştiinţa împăcată. Mai ai o săptămână până la audiere, aşa că ar fi cazul să începi să te pregăteşti.

Poliţista se ridică şi se uită la mine.

— Poliţiştii din California au găsit ceva când v-au percheziţionat maşina. Îţi aparţine? mă întreabă ea întinzându-mi rucsacul meu negru, în care aveam ceva bani şi jurnalul meu intim.

— Da.

— Poftim, ancheta nu are nevoie de astfel de dovezi. Aşa că îl poţi păstra fără probleme. Începând din acest moment, casa voastră va fi pusă sub supraveghere. Nu poţi părăsi domiciliul decât în prezenţa unui poliţist, ca să nu existe nicio tentativă de fugă. La revedere.

Kate urcă în maşină şi demarează imediat. Câţiva poliţişti se află lângă casă, unul e în faţa uşii, alţi doi în dreptul porţii.

— David, de ce nu ai spus nimic? De ce nu ai intervenit când Gloria ne-a comunicat ce a hotărât?

— E adultă. E viaţa ei, răspunde tata, intrând în casă.

Nancy îl urmează. Eu rămân pe peron şi strâng tare rucsacul în mână. Mi-am semnat condamnarea la moarte. Întotdeauna am crezut că închisoarea e de o sută de ori mai rea decât moartea: de îndată ce pronunţ cuvântul „închisoare", pur şi simplu încremenesc.

— Gloria McPhin? mă întreabă unul dintre poliţiştii de pază.

Mă simt complet pierdută.

— Da?

— Alex Mid m-a rugat să-ți dau acest plic.

Bărbatul în uniformă scoate un plic mic din buzunar și mi-l întinde.

— Alex?

— Dacă află cineva că ți-am dat scrisoarea asta...

— Nu voi spune nimănui, promit.

Strâng cu putere plicul între degete și intru repede în casă. Alex mi-a transmis o scrisoare prin intermediul unui polițist! Cum a reușit una ca asta? Ce întrebare idioată, doar știu prea bine că Alex își atinge întotdeauna scopul atunci când vrea să obțină ceva. Țin plicul în mână și dintr-odată mă simt mai ușoară, de parcă Alex și băieții ar fi alături de mine. Urc în camera mea, sunt moartă de curiozitate și nerăbdătoare să văd ce mi-a scris.

*

Stau întinsă în pat, la fel cum stăteam cu 47 de zile în urmă, înainte să hotărăsc că o să mă sinucid la sfârșitul acestei numărători inverse implacabile. Pe vremea aceea mă uitam în tavan și mă gândeam la tot felul de prostioare, de pildă la Matt sau la rochia pe care s-o port la o petrecere. Doamne, chiar așa să fi fost? Atât de copilăroasă și naivă? Probabil că da, de altminteri, nici nu m-am schimbat prea mult.

Cineva bate la ușă, ceea ce pune capăt gândurilor mele.

— Mă auzi, Gloria?

Vocea lui Nancy. „Te rog, nu răspunde, te implor!" îmi șoptesc singură.

— Nu, oftez eu.

— Atunci deschide ușa, ai un musafir.

Nu mă simt deloc în largul meu. Cine-ar putea fi? Bunica? Poate mama? Oricine ar fi, nu am chef de nimeni acum. Mă duc totuși la ușă și o deschid. Dau nas în nas cu... Chad. În mână ține un buchet de trandafiri roșii și zâmbește timid. Iar

eu îmi amintesc brusc cum am fugit de acasă şi cum imaginea lui m-a hărţuit multă vreme după aceea. Am făcut atâtea eforturi să-l uit, şi iată-l acum în faţa mea, în carne şi oase. Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— Bună, zice el, zâmbind.

Face un pas spre mine şi mă ia în braţe.

Nu-mi revin din şoc. Nu reacţionez în niciun fel la îmbrăţişarea lui, nu mă clintesc, stau ca o statuie.

— Chad, şoptesc.

— Mi-a fost aşa de teamă că n-am să te mai văd niciodată. Uite, astea sunt pentru tine, spune el, întinzându-mi buchetul.

— Mulţumesc. Hai, intră.

Rămânem tăcuţi. Chad închide uşa şi se aşază lângă mine, pe pat. Nu ştiu ce ar trebui să-i spun. Tulburarea mea e făcută dintr-un amestec de teamă şi surprindere.

— Mai eşti supărată pe mine? mă întreabă el.

— Nu, Chad, sigur că nu. Mă bucur că ai venit.

Se apropie şi mai mult de mine, mă ia de mână.

— Închipuie-ţi, aproape nu am închis un ochi de când ai plecat. Iar când reuşeam să adorm, te visam tot pe tine.

La cuvintele astea, obrajii mi se înroşesc.

— Pot să te mai strâng o dată în braţe?

Zâmbesc şi mă ghemuiesc la pieptul lui, fără să-mi dau seama că lacrimile încep să-mi curgă fără să le pot stăvili.

Chad mă priveşte şi îmi mângâie cu tandreţe obrazul acoperit de zgârieturi mici.

— Ce ţi-au făcut?

— Nimic. În trei zile n-o să se mai vadă nimic.

Din cauza lacrimilor sărate, rănile încep să mă usture.

— Ce-o să se întâmple acum cu tine?

— Nu contează. Sunt singura vinovată. Principalul este să rezist până la capăt.

Închid ochii şi, din cauza plânsului, încep să sughiţ.

— Nu mai plânge, te rog. Trebuie să te ţii tare.

— Imposibil. Au ucis-o pe Rebecca!

— Ştiu. Am auzit la ştiri. Dar tu eşti puternică, trebuie să depăşeşti toate astea.

Chad mă strânge lângă el, frunţile noastre se lipesc şi suntem aşa de aproape unul de altul, încât îi simt răsuflarea pe buze. Îmi dau seama că vrea să mă sărute şi îl împing brusc.

— Nu, Chad, nu trebuie, spun eu şi mă ridic de pe pat.

— Îmi cer scuze, zice el, uşor stingherit. Am să vin să te văd în fiecare zi, nu vreau să te las aici singură.

— Ştii, cred că ar fi mai bine dacă nu ai mai veni.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu, i-o retez abrupt. Am distrus deja viaţa unui om şi nu vreau să se mai întâmple o dată.

— Dar, Gloria...

— Ce-i, Chad?

— Eu te iubesc.

— Stai aşa, trebuie să ştii ceva.

— Nu ai putea să-mi distrugi viaţa nici dacă ai vrea, căci TU EŞTI VIAŢA MEA.

— Taci din gură şi ascultă-mă cu atenţie: m-am culcat cu altul şi mi-a plăcut! Nu m-am gândit la tine în clipele acelea, ba chiar am reuşit să te scot de tot din minte, atât de bine m-am simţit!

Vocea îmi tremură şi simt că mă sufoc din cauza acestor minciuni.

— De ce minţi?

— Nu mint, Chad, ăsta e adevărul. Crezi că sunt aceeaşi Gloria pe care o ştiai, dar te înşeli amarnic. Nu eşti decât un puştan prostuţ care mi-a dăruit câteva clipe de plăcere, pur şi simplu. Chiar crezi că aş putea fi cu tine? Serios, uită-te puţin la tine, eşti de râsul lumii!

Îl privesc pe Chad drept în faţă şi izbucnesc într-un râs ostentativ. Văd că vorbele mele îl dor şi sufăr şi eu alături de el când îi arunc toate minciunile astea în obraz.

Se apropie de mine.

— O să vin totuşi să te văd, spune el, şi pleacă.

Îmi ascund faţa în mâini ca să nu izbucnesc în plâns. În ciuda purtării mele cu adevărat odioase, tot nu a vrut să renunţe la mine. Dar sunt sigură că am procedat corect. Mai devreme sau mai târziu, va înţelege totul şi mă va ierta. Ţin prea mult la el şi prefer să mă urască decât să sufere din cauza mea.

Buchetul de la el e pe pat. Îl iau şi desfac ambalajul. Spinii mă înţeapă, mi se înfig în mâinile bandajate.

Mă duc la fereastră, o deschid. Îl văd pe Chad care iese din casă şi se îndreaptă spre poartă.

— Chad!

Ridică rapid capul şi se uită la mine. Îl văd cum zâmbeşte, dar zâmbetul îi moare pe buze când arunc buchetul de trandafiri pe fereastră. În ochi încep să-i joace lacrimi, iar eu închid fereastra.

Îmi pare rău, Chad, îmi pare rău din tot sufletul.

*

E târziu. Tata, Nancy şi cu mine stăm la masă. Înghiţim încet mâncarea, într-o tăcere absolută. Fiecare încearcă să se comporte ca şi cum toate ar merge cum nu se poate mai bine. Dar ştim toţi trei că nu e cazul. Pur şi simplu ne prefacem că suntem calmi. „Termină repede de mâncat, urcă în camera ta şi n-ai să mai vezi pe nimeni", iată ceea ce îmi tot repet în gând.

— Mâine e înmormântarea Rebeccăi, zice Lawrence.

Sunt cât pe ce să mă înec cu o bucată de carne.

— Nu merg.

Numai gândul să-i văd trupul micuţ şi fragil, îmbălsămat, ochii închişi care nu se vor mai deschide niciodată şi braţele încrucişate pe piept, îmi dă fiori reci. Nu, n-aş putea suporta asta.

— Gloria, înţeleg că suferi, dar ai să regreţi toată viaţa că nu ai condus-o pe ultimul ei drum.

— Nu vreau să merg.

— Cum doreşti.

Tresar, pentru că aud pe cineva sunând la uşă. Cine ar putea fi?

— Mă duc să deschid, spune tata îndreptându-se spre uşă.

— David.

Recunosc o voce familiară.

— Bună, Cornelia, bună, Max.

Mă ridic de la masă şi bunica vine în fugă spre mine.

— Gloria, nepoţica mea dragă!

Ne aruncăm una în braţele celeilalte.

— Bună, bunico.

— Mi-a fost atât de dor de tine, spune ea, aruncându-mi o privire plină de milă. Dumnezeule, ce ţi-au făcut? Aţi dus-o la un doctor?

— Nu, am examinat-o eu, nu are decât câteva vânătăi şi câteva răni mici care se vor vindeca repede.

— Avem ceva pentru tine, zice Max.

— Da, ţi-am luat un mic dar care să-ţi facă plăcere.

Bunica îmi dă un pachet din care scot o cutiuţă albă.

— Ce-i ăsta? Un mobil?

— Da. Ultimul model, după care toate starurile se dau în vânt. Dar asta nu e tot.

Mai scot o cutie.

— O cameră, zâmbesc eu. Mi-am dorit întotdeauna aşa ceva!

— Îmi amintesc. Vezi, nu sunt chiar aşa de bătrână!

— Mulţumesc, bunico, dar chiar nu trebuia!

— Am totuşi dreptul să-i fac şi eu o bucurie nepoţelei mele favorite, nu?

— Le duc în camera mea.

Urc scara şi las cadourile pe noptieră. Zâmbetul de faţadă dispare instantaneu şi îmi impun: „Hai, Gloria, du-te jos şi prefă-te veselă. Sau măcar încearcă." Ies din cameră, ajung în capul scării şi mă opresc când aud conversaţia lui Nancy cu bunica.

— Cornelia, avem nevoie de ajutorul tău.

— Despre ce e vorba?

— Mai avem o săptămână până la audiere și trebuie să găsim urgent un avocat. Trebuie să fie unul bun și de încredere, care să ne poată ajuta să ușurăm pedeapsa Gloriei. M-am gândit că tu ai multe relații și nu ți-ar fi prea greu să convingi pe cineva cu renume să ne accepte cazul.

— Îmi pare rău, Nancy, dar nu pot face nimic pentru voi.

— Cum asta?

— Ei bine, în momentul ăsta nu am prea mulți clienți și, înainte de a semna un contract cu mine, se interesează de orice amănunt din viața mea. Dacă se află că nepoata mea are legături cu niște traficanți de droguri, risc să mă lase toți baltă. Așa că nu pot face nimic.

Rămân cu gura căscată și nu-mi vine să cred că bunica e cea care vorbește așa, ea, care era ultima mea speranță. Mă cuprinde o amețeală teribilă, într-atât sunt de șocată de cele auzite.

— De acord, spune Nancy, deși de fapt nu, nu sunt de acord. Cornelia, îți dai seama ce spui? Contractele alea nenorocite sunt mai importante decât singura ta nepoată?

— Sigur că nu, Nancy. Dar nu-mi pot sacrifica totuși cariera. David nu se poate ocupa de asta?

— Îți amintesc că nu sunt decât un jurist oarecare, dacă ai uitat cumva. Așa că nu am dreptul să apăr o persoană trimisă în penal.

— Dar de ce nu vă adresați unui cabinet de avocați?

— Știi la fel de bine ca și mine că majoritatea sunt niște rechini cărora nu le pasă decât de bani.

— Eu o iubesc pe Gloria și încerc să o sprijin.

— Și cum crezi tu că o sprijini? Cu un mobil nou și o cameră? Îți dai seama că în scurtă vreme ar putea fi în spatele gratiilor?

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta!

Îmi mușc buzele și strâng pumnii ca să îmi fac rău. E așa de dureros, că-mi vine să mă dau cu capul de pereți. Mi se pare că nu pe bunica mea o aud vorbind, ci o femeie străină. În

adâncul sufletului mă bazam pe ea, dar bunica mea dragă m-a scuipat indiferentă în faţă. Nu-i nimic mai dureros pe lumea asta decât când cei dragi te lasă baltă. M-am săturat de astfel de surprize. E prea mult.

Cobor scara şi mă îndrept spre bucătărie.

— Bunico, cred că ar fi mai bine să pleci.

— Gloria, nu ai înţeles.

— Ba am înţeles foarte bine, din păcate. Îmi pare rău, bunico. Îmi pare rău că am rămas în viaţă. Dacă aş fi fost omorâtă, clienţilor tăi li s-ar fi făcut milă de tine şi probabil că ar fi semnat toate contractele pe care le-ai fi pus dinainte. Iartă-mă, te rog. Iartă-mă că sunt în continuare aici, zic eu, alunecând uşor spre isterie.

— Gloria!

— Şi acum cară-te de aici! urlu eu.

Le întorc spatele, urc scara în goană şi mă încui în camera mea.

Dragul meu jurnal!

Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. Acum mâzgălesc aceste rânduri cu un scris complet ilizibil pentru că mâinile nu mă ascultă şi nu pot ţine prea bine pixul. Dar trebuie să-mi dau frâu liber gândurilor.

Acum sunt cu totul singură şi asta mă sperie cumplit. Viaţa mea e ţăndări, nu exagerez deloc. Tata mă priveşte cu dispreţ. Sunt ruşinea familiei şi toată lumea nu vorbeşte decât despre mine, judecându-mă în secret. Bunica mi-a întors şi ea spatele şi, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu ar trebui să mă mire. Cine are nevoie de o nepoată ca mine? Nu sunt decât o povară. Ştii, dragul meu jurnal, mereu am crezut că o familie ar trebui să fie alcătuită din oameni cărora nu le pasă dacă eşti bogat sau sărac, şi care sunt şi vor fi mereu alături de tine, indiferent ce ai face, chiar dacă ai ajunge un criminal sau un hoţ nenorocit. Dar este evident că asta nu se aplică în cazul aşa-zisei mele familii. Iar asta nu face decât să-mi înrăutăţească situaţia.

De Nancy mi-e cel mai milă. E plină de bunătate şi blândeţe şi o deplâng sincer că a eşuat printre noi şi suferă acum din cauza mea. Nu merita una ca asta.

Mama tot nu a sunat. Înţeleg foarte bine că nu poate fi aici, dat fiind că e internată. Dar totuşi, nu a simţit nici cea mai mică dorinţă să-mi audă vocea? Chiar nu dă nici doi bani pe ceea ce mi se întâmplă?

Pe scurt, dragul meu jurnal, nu ştiu de ce m-oi fi întors. Nu mă aştepta nimeni aici. Nimeni nu are nevoie de mine. Cu alte cuvinte, nimic nou sub soare.

Din fericire, nu mai am decât 3 zile de trăit.

PARTEA A TREISPREZECEA
I'M FLYING (ZBOR)

Ziua 48

Nu am putut închide ochii decât spre dimineaţă. Toată noaptea m-am frământat gândindu-mă la ceea ce mi se va întâmpla în curând şi mi-a fost când prea frig, când prea cald. Ştiam că va fi o decizie greu de luat, dar am luat-o oricum.

Mă ridic şi mă duc la baie, să mă spăl. Cicatricea de pe corp începe iar să mă doară, când şi când, ceea ce mă scoate din sărite în cel mai înalt grad. Mă uit în oglindă şi încep o conversaţie cu mine însămi: „Gloria, uită-te în ce hal ai ajuns. Numai nefericire ai adus celor din jur! Iar acum te gândeşti ce să faci, să mori sau să trăieşti? Tâmpită mai eşti!"

Cuvintele astea îmi zumzăie încă în cap când intru în bucătărie, unde Lawrence pregăteşte masa.

— Bună dimineaţa, zic.

Nancy se întoarce spre mine.

— Bună, Gloria, ai dormit bine?

— Da.

— Cum te simţi?

— Binişor. Încep să-mi revin.

— Stai jos, uite micul dejun.

Mă aşez la masă şi Lawrence îmi pune în faţă o omletă cu jambon şi un suc de portocale.

— Unde-i tata?

— Avea întâlnire la un cabinet de avocaţi. A promis să-l găsească pe cel mai bun. Trebuie să ne descurcăm cumva şi fără ajutorul Corneliei.

— De parcă asta m-ar putea ajuta! zâmbesc eu amar.

— Sigur că te va ajuta. Nu trebuie decât să crezi.

Iau o furculiţă şi un cuţit, mâinile îmi tremură, nu le pot controla. O văd pe Lawrence care se uită la mine în oglinda mare de la intrare, apoi îşi pune o haină neagră şi îşi ia o poşetă tot neagră.

— Unde te duci? o întreb.

— La înmormântarea Rebeccăi.

— A, da, răspund cu o voce gâtuită.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine?

— Da, sunt sigură, răspund eu, abia abţinându-mă să nu plâng.

— Bine, poate e mai bine aşa. Ai trecut deja prin atâtea.

După o tăcere lungă, Nancy adaugă:

— Oricum, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, da?

— Bine.

După ce Nancy încuie uşa, dau frâu liber emoţiilor. Închid ochii, strâng pumnii şi un torent de lacrimi îmi inundă faţa. Nu, nu mă duc. Iartă-mă, Becks, dar e mai presus de puterile mele. Să vin la înmormântarea ta înseamnă să mă despart de tine, iar eu nu sunt pregătită pentru asta. Iartă-mă.

Nici măcar nu izbutesc să asociez în mintea mea numele Rebeccăi cu noţiunea de înmormântare.

*

Îmi adun toate puterile şi mă calmez. Îmi dau seama că în scurt timp nu o să mai fiu pe lumea asta şi nu i-am făcut încă o vizită mamei.

Îmi lipseşte vocea ei. Vreau s-o strâng în braţe, dar mi-e teamă. Mi-e teamă să o revăd între cei patru pereţi albi şi reci ai unui spital. Mi-e teamă să nu mă rătăcesc iar în ochii ei stinşi. Cu toate astea, trebuie să-i fac o vizită.

Scotocesc prin dormitorul alor mei şi găsesc adresa spitalului.

Mă schimb şi ies în stradă. De data asta, nu sunt decât doi poliţişti în faţa porţii. Mă apropii de ei.

— Trebuie să fac o vizită la o clinică de psihiatrie. Iată adresa, le spun eu întinzând cartea de vizită unuia dintre ei.

*

E o vreme cenuşie, apăsătoare şi burniţează. Sunt în faţa spitalului, dar nu îndrăznesc să intru. Ce-am să-i spun? Cum o să mă uit în ochii ei? Şi cum o să se petreacă toată scena asta, a întoarcerii fiicei rătăcitoare? Nu sunt deloc în largul meu. Îmi repet, iar şi iar, că e pentru ultima oară când îmi văd mama, ceea ce nu face decât să-mi accentueze stresul.

— Aş putea merge singură? îl întreb pe unul dintre însoţitori.

— Avem ordin să vă însoţim peste tot.

— Vă rog. Cum aş putea fugi de aici?

— Bine, de acord. Vă lăsăm o jumătate de oră.

— Mulţumesc.

După ce-mi fac curaj, intru în spital şi mă opresc la recepţie.

— Bună ziua, am venit să o văd pe Jodi McPhin.

Recepţionera se holbează la mine de parcă aş fi complet goală, dar nu ar trebui să mă mire. Tot oraşul îmi cunoaşte isprăvile, care au fost amplu relatate de media.

— Urmaţi-mă.

După ce am rătăcit câteva minute bune pe holurile spitalului, mă lasă la uşa unei camere. Dinăuntru se aude râsul puternic al unei femei. Mă întreb dacă dincolo de uşă e cu adevărat mama. Deschid uşa şi da, ea este cea pe care o văd, aşezată

pe pat. Alături de ea stă un bărbat cu care vorbeşte plină de însufleţire, râzând în hohote. Îl recunosc imediat.

E Fred, unchiul meu, fratele tatei. Cu el l-a înşelat mama pe tata pentru a se răzbuna. Fred şi tata nu s-au înţeles niciodată. Mama mi-a povestit mereu că, atunci când a început să iasă cu tata, l-a plăcut şi pe Fred şi tata a simţit asta. Fred îi oferea adesea flori şi îi făcea complimente, ceea ce era limpede că nu-i făcea nicio plăcere tatei. Aşa că între cei doi fraţi certurile nu erau deloc rare. După naşterea mea, tata şi Fred nu şi-au mai vorbit. Nu-mi cunoşteam unchiul decât din poveştile mamei. Am aflat mai apoi că, în tot acest timp, Fred şi mama au continuat să-şi scrie în secret. Între timp, tata s-a lăsat angrenat în rutina vieţii de familie şi a început să aibă aventuri. Când mama a descoperit totul, l-a rugat pe Fred să se întoarcă în Florida şi, din acel moment, certurile ne-au sfâşiat familia, din care până la urmă nu a mai rămas nimic.

Rămân în pragul uşii fără să mă clintesc.

— Gloria! exclamă mama apropiindu-se imediat de mine şi luându-mă în braţe.

— Bună, mamă, zic eu.

Mă inundă un val plăcut de căldură. Pentru o clipă, uit unde sunt şi prin ce trec.

— Mă bucur să te văd! zice mama.

Fred stă pe un scaun şi se uită la noi fără să scoată o vorbă.

— Stai jos şi povesteşte-mi cum a fost în excursie. David mi-a spus că ai plecat cu clasa, nu?

Întrebarea mamei mă şochează; îmi dau seama că nu ştie ce mi s-a întâmplat. O fi minţit-o tata? Dacă a făcut-o, probabil că a avut motive întemeiate şi nu ar trebui să-i spun nici eu adevărul.

— Da, aşa e. Am fost într-un loc magnific.

— Bravo! Ai adus poze?

— Vai, nu, am uitat.

— Nu-i nimic, ai să aduci altă dată.

— Dar spune-mi, tu nu te uiţi deloc la televizor?

— Nu! Care televizor? Mi s-a interzis şi să intru pe internet şi să citesc anumite ziare fiindcă că nu sunt indicate pentru sănătatea mea mintală care este destul de fragilă.

Toate mi se lămureşte şi acum înţeleg cum a fost posibil să nu ştie care este situaţia mea reală.

— Observ că te simţi mai bine.

— Da, doctorul meu a spus că în scurt timp mă pot întoarce acasă. A spus că trebuie să schimb mediul, aşa că după divorţ mă mut cu Fred în California.

— Fred şi cu tine? Şi eu unde sunt în povestea asta?

— Cum adică, tu? Ai să rămâi cu tatăl tău. Doar vă înţelegeţi de minune!

„Ne înţelegem de minune!" Mai bine aş fi fost surdă ca lemnul, decât să aud una ca asta. Vorbele ei mă întristează amarnic.

— Dar pentru că tata are de gând să-şi întemeieze o nouă familie, am crezut că noi două o să stăm împreună...

— Numai că şi eu vreau să-mi întemeiez o nouă familie, Gloria. Vreau să încep totul de la zero şi să fac tabula rasa din trecut.

„Să fac tabula rasa din trecut" înseamnă a mă uita şi pe mine. Dacă aţi şti ce greu e să accepţi că nu eşti rodul iubirii părinţilor tăi, ci, din contră, cea mai mare greşeală pe care au făcut-o vreodată. Şi cât de dureros e să vezi cum cei care te-au adus pe lume îţi calcă în picioare emoţiile şi se dovedesc a fi atât de egoişti. Tata va avea curând o nouă familie. Mama, la fel. Dar care e locul meu în toată povestea asta? Îmi dau seama că sunt aproape majoră şi că, la vârsta asta, majoritatea adolescenţilor trăiesc independent de părinţi, şi totuşi! Şi la 18, şi la 30, şi la 50 de ani, orice om trebuie să se poată baza pe familia lui, oricât de mică ar fi ea. Dar eu sunt privată de acest sprijin esenţial şi nu mi-au rămas decât amintirile, martore ale unei fericiri din vremuri demult apuse.

Mă ridic de pe pat, pornesc spre uşă, dar mă opresc brusc. Nu, nu pot să nu-i spun nimic, mi-e imposibil.

— Mamă, nu te întrebi de unde am toate cicatricele, rănile, vânătăile astea? Nu le-ai remarcat? o întreb eu, arătându-i mâinile bandajate.

— Vai, chiar aşa, nu le-am văzut. Ce-ai păţit? Ai căzut?

Îmi vine să urlu, atât de tare mă doare. Tremur din toată fiinţa mea şi fac mari eforturi ca să nu clachez în faţa ei.

— Da, am căzut, dar nu e nimic grav.

Ochii mi se împăienjenesc de lacrimi.

— Cel mai important e că tu, tu eşti mai bine. Acum ai propria ta familie. Cât despre mine, eu sunt aproape adultă. De ce aş avea nevoie de o familie? Mă pot descurca şi singură.

Mă retrag spre uşă, continuând să mă uit în ochii indiferenţi ai mamei. În cele din urmă, mă lipesc de uşă şi găsesc clanţa pe pipăite.

— La revedere, mamă.

Ies pe hol şi respir adânc. Linişteşte-te, Gloria, linişteşte-te. Acum eşti sigură că nimeni nu te reţine printre cei vii. Nimeni şi nimic.

— Aşteaptă puţin, Gloria.

Aud o voce de bărbat în spatele meu.

Mă întorc. Fred, care era la câţiva metri, se apropie de mine.

— Cred că nu ar trebui să mai vii aici.

— De ce?

— Nu pricepi şi singură? Doctorul lui Jodi i-a spus că trebuie să evite pe cât posibil emoţiile negative. Dacă află că fiica ei e o drogată şi o infractoare... Ştii foarte bine ce se va întâmpla. Aşa că nu mai veni aici şi nu o mai suna!

Doamne, cât mi-ar plăcea să-l scuip în faţă!

—Uau, ce grijuliu eşti! Dar unde erai, unchiule dragă, când mama a început să-şi înece amarul în băutură? Unde erai când era atât de rătăcită, încât a început să frecventeze o sectă? Unde erai când a fost cât pe ce să se sinucidă? Aşa că ţine-ţi fleanca şi nu-mi spune tu mie ce trebuie să fac... Cu toate că, una peste alta, ai dreptate, nu o să mai vin. Să fiţi fericiţi, să faceţi o groază de copii şi să le oferiţi o viaţă minunată. Adio.

*

Urc în maşină şi îmi ascund faţa în palme. Respir adânc, încercând să nu cad pradă isteriei.

— Ne întoarcem? întreabă însoţitorul meu.

— Nu. Trebuie să mai merg undeva.

*

Toarnă cu găleata şi în depărtare se aud bubuituri de tunete. Dar în ciuda vremii deloc prietenoase, o mulţime de oameni s-au adunat în semicerc în dreptul unui mormânt. Aproape jumătate din populaţia oraşului a venit să îi aducă un ultim omagiu Rebeccăi. Cei mai mulţi nu au văzut-o niciodată pe vremea când trăia şi nu o cunoşteau decât din ceea ce s-a spus despre ea la televizor. Dar toţi au venit pentru a fi alături de mama lui Becks şi pentru a-i prezenta condoleanţe.

Mă apropii de mormânt şi simt să mă sufoc. Hohotele de plâns mă îneacă. Cu puţină vreme în urmă, încă îi auzeam vocea, o ţineam de mână, râdeam cu ea... şi acum, iat-o în faţa mea, sub mormanul ăsta de pământ. Îmi duc mâna la gură, încercând să-mi înăbuş plânsul. Nici acum nu realizez pe deplin că s-a dus şi mă întreb dacă nu cumva sunt pe punctul să-mi pierd minţile. Mi se pare că nu ea, ci o altă persoană e îngropată aici.

Lawrence vine spre mine, are o umbrelă mare care ne apără de ploaia torenţială.

— Aşa deci, te-ai hotărât să vii, spune Nancy.

Da, m-am hotărât să vin pentru că înainte de a muri vreau să-mi iau „la revedere" de la toată lumea. Sau măcar să încerc.

O văd atunci pe mama Rebeccăi, care stă lângă cruce. Nu plânge. Stă neclintită şi se uită la mormânt în tăcere. E ca şi mine, nici ea nu realizează ceea ce se întâmplă.

— Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele, doamnă Donell, zic eu.

Ea se întoarce încet către mine şi privirea ei plină de ură pur şi simplu mă străpunge.

— Tu, aici... De ce ai venit?

Nu răspund.

— Cum ai îndrăznit?

— Doamnă Donell, eu...

— Asasino! Mi-ai ucis fiica! Tu trebuia să fii în mormântul ăsta, nu ea!

— Doamnă Donell, controlaţi-vă, vă rog, intervine Lawrence, care se interpune între mine şi mama lui Becks, care însă nu-i dă nicio atenţie.

— Blestem ziua în care fata mea te-a cunoscut. Tu m-ai lăsat fără ea! Fără mica mea Rebecca! Pleacă! Pleacă!

O iau la goană, simţindu-mă urmărită de privirile dezaprobatoare ale tuturor celor prezenţi.

— Blestemată să fii! Mi-ai omorât fata!

Fug. Simt că nu am aer. Stropii de ploaie îmi biciuiesc obrajii. Alunec şi cad cu faţa la pământ. Încerc să mă ridic, fără să bag de seamă că hainele îmi sunt pline de noroi. Ies în goană din cimitir. Mă opresc ceva mai încolo, lângă un copac, şi mă agăţ de trunchi cu atâta putere, încât unghiile îmi intră în scoarţă. Urlu de durere şi ţipătul meu se confundă cu răpăitul ploii. Nu ştiu cum voi supravieţui în următoarele 48 de ore care se anunţă cele mai cumplite din viaţa mea.

Dragul meu jurnal,

În urmă cu 48 de zile am început o numărătoare inversă la capătul căreia urma să mă hotărăsc dacă voi rămâne în viaţă sau îmi voi pune capăt zilelor. La vremea aceea nu aveam de unde să ştiu ce va fi peste 50 de zile. Toate problemele pe care le aveam în clipa în care am luat această decizie mi se par acum superficiale. E numai vina mea. Dacă m-aş fi oprit la momentul potrivit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Părinţii

unui adolescent din trei divorţează, ei, şi? Chiar merită să te sinucizi pentru asta? Mai mult, fiecare dintre noi a cunoscut o dragoste nefericită, dar toţi sau aproape toţi au găsit puterea de a trece peste povestea cu pricina. Slăbiciunea mea de caracter mă îngrozeşte. Şi mama Rebeccăi a avut dreptate, da, i-am ucis fiica. Becks, draga mea, iartă-mă. M-aş lăsa îngropată de vie numai ca să-mi ispăşesc păcatele faţă de tine.

*

— Gloria, ţi-l prezint pe Anthony Pris, avocatul tău, spune tata.

— Bună ziua, Gloria.

În faţa mea se află un bărbat la vreo 35 de ani, care poartă ochelari cu rame fine şi un costum cenuşiu. În mâini are o mapă neagră şi un dosar.

— Bună ziua.

Tata, Nancy, Anthony şi eu ne aşezăm la masa din salon.

— Am consultat dosarul tău şi am constatat că e o situaţie complicată.

— Aşadar, nu veţi putea face nimic, nu?

— În niciun caz, de ce spui aşa ceva? Voi face tot ce-mi stă în puteri. Poate nu vei fi disculpată, dar poţi primi o pedeapsă cu posibilitatea de eliberare condiţionată.

— Şi la ce durată a pedepsei vă gândiţi?

— Cinci sau şase ani.

Mi se taie răsuflarea. Cinci sau şase ani de privare de libertate. Şi după ce îmi voi executa pedeapsa, voi ieşi din închisoare cu ruşinoasa etichetă a „eliberării condiţionate" pe care o voi târî după mine toată viaţa. La tariful ăsta, nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce pedeapsă îi aşteaptă pe băieţi.

— Gloria, de obicei cele mai severe pedepse se dau pentru traficul de stupefiante. Faptul că ai participat la agresiuni armate nu face decât să îngreuneze pedeapsa.

— Credeţi că ne puteţi garanta eliberarea condiţionată? întreabă tata.

— Din nefericire, nu sunt în măsură să garantez nimic. Dar voi încerca.

— Şi cât o să coste?

— O secundă, zice Anthony, scoţând calculatorul. Aplicând actualele noastre tarife, iată care sunt onorariile noastre.

Anthony îi arată tatei suma, iar acestuia îi cade faţa când o vede. Mi-e ruşine că-i pun în situaţia de a cheltui atâţia bani. Tata şi Nancy schimbă priviri.

— David, la urma urmelor, e chiar aşa de important? Cel mai important e să facem totul pentru a pune capăt acestui coşmar.

— Întocmai, o aprobă avocatul.

— Bine, aşadar suntem de acord.

— Nu! spun cât de tare pot. Nu avem nevoie de serviciile dumneavoastră.

— Gloria, mă întrerupe Nancy.

— De ce să cheltuim atâta dacă toate astea nu folosesc la nimic?

— Gloria, e o mare diferenţă de durată comparativ cu regimul închis de detenţie, obiectează omul legii.

— Nu-mi pasă. Asta nu schimbă nimic pentru mine. N-au decât să-mi dea un avocat din oficiu, nu avem nevoie de serviciile dumneavoastră.

— Familia să decidă, spuse Anthony, îndreptându-se spre ieşire.

Dar înainte de a ieşi, îi lasă tatei cartea de vizită.

— Dacă vă răzgândiţi, vă stau la dispoziţie.

După ce a suspinat de câteva ori adânc, Nancy s-a ridicat şi a ieşit din salon, lăsându-mă singură cu tata.

— Gloria, când ai să realizezi că toate astea se întâmplă cu adevărat? Şi că la audiere n-or să aibă milă de tine?

— Tată, nu am nevoie de mila lor. Şi de ce e aşa de important să ştiu la ce dată voi ieşi din închisoare? Orice aş face, voi fi mereu o paria în ochii tuturor, o infractoare odioasă. Aşa că fie ce-o fi.

*

Stau cocoţată pe canapea, cu braţele în jurul genunchilor. Ascult distrată vocea înăbuşită a unui animator dintr-o emisiune la televizor şi privesc picăturile de ploaie care bat în geam.

— Gloria, mă duc cu David la cumpărături. Nu vrei să vii cu noi?

— Nu, mulţumesc.

— Ar trebui să ieşi puţin. Ai avut o zi grea.

— Nancy, vreau să mă bucur de ultimele zile petrecute acasă.

— Bine. Că tot veni vorba, ţi-am cumpărat nişte calmante.

Lawrence îmi dă un flacon plin cu nişte comprimate portocalii.

— Astea te vor ajuta să alungi gândurile rele şi să dormi puţin.

— Mulţumesc.

— Hai, mergem? strigă tata.

— Da.

Închid uşa în urma lor şi rămân singură în toată casa.

Desfac flaconul cu pastile şi le deşert pe toate în palmă. Mă uit lung la acest pumn de pastile care reprezintă o doză mortală. Ar fi suficient să le duc la gură, să iau câteva înghiţituri de apă şi totul s-ar termina. Dar mi-am propus să rezist ultimele două zile care mi-au rămas. Şi voi rezista.

Cineva sună la uşă. Probabil ei sunt, s-or fi hotărât în ultima clipă să rămână acasă din cauza vremii proaste. Pun pastilele la loc şi mă îndrept spre uşă. O deschid şi dau nas în nas cu Chad.

— Salut, zice el. Sunt ud leoarcă, aşa că eşti obligată să mă laşi să intru.

Şi Chad intră în casă.

— I-am văzut pe ai tăi plecând. Stau mult?

— Nu ştiu. Chad, ce vrei de la mine?

— Nimic. Vreau doar să fiu lângă tine cât mai eşti aici.
— Îţi aduc nişte haine uscate.

*

Cât Chad se schimbă, găsesc o sticlă de vin în barul nostru. Intru în salon. Chad e îmbrăcat cu o cămaşă de-a tatei mult prea mare pentru el şi un şort care, pe el, seamănă mai mult cu o fustă largă. Îl privesc şi îmi vine să râd.

— Cum arăt?

— Perfect, răspund apropiindu-mă de el. Uite ce am găsit, adaug eu, arătându-i sticla şi paharul pe care-l ţin în mână.

Torn vin în pahar şi i-l întind lui Chad. Eu iau câteva înghiţituri direct din sticlă.

— Nu am putut veni la înmormântarea Rebeccăi. Dar am auzit că a fost aproape tot oraşul.

— Aş prefera să nu vorbim despre asta, bine?

— Gloria, pur şi simplu nu înţeleg de ce aţi plecat cu băieţii ăia!

— Ştii, nici noi nu am înţeles la început. Ne-a fost frică, am vrut să fugim... Apoi totul s-a schimbat, ne-am ataşat de ei, şi ei de noi, şi am devenit uniţi, precum cele cinci degete ale mâinii. Am mers dintr-un oraş în altul şi ni se părea că suntem singuri pe lume. Şi aşa am înţeles ce mă atrăgea la ei: libertatea, libertatea lor periculos de contagioasă! Aici, toată lumea se grăbeşte, e mereu pe fugă, pe când în grupul nostru toate erau atât de diferite...

— Dar au ucis oameni, Gloria!

— Chad, există oameni care nu au omorât pe nimeni, dar sunt mult mai răi decât ucigaşii! Dacă n-ai avut încă de-a face cu astfel de persoane, înseamnă că eşti un mare norocos!

Ne petrecem seara vorbind despre toate câte ne stăteau pe suflet şi, în cele din urmă, încep să mă simt oarecum mai uşurată. Abia atunci îmi dau seama cât mi-au lipsit astfel de discuţii.

— Spune-mi, Chad, ai fi gata să mă ajuţi?

— Sigur că da, fac tot ce îmi ceri.
— Promite-mi că o să mă ajuţi chiar dacă rugămintea mea ţi se va părea ciudată, deplasată chiar.
— Îţi promit.
— Bine. Dar mai întâi trebuie să-ţi povestesc ceva.

Ziua 49

Mă trezesc pentru că cineva mă zgâlţâie de umeri şi deschid ochii. Sunt întinsă pe canapeaua din salon, cu o sticlă de vin aproape goală lângă mine. Lumina zilei mă orbeşte şi, pe deasupra, am o durere cumplită de cap.
— Bună, zice tata pe un ton enervat.
Mă frec la ochi, încercând să-mi limpezesc vederea.
— Tată, nu începe. Doar că...
— Doar că te plictiseai, aşa că ai băut şi ai adormit. Nu am ce să adaug.
— Dar nu-i decât o sticlă cu vin. Îţi amintesc că în următorii zece ani nu o să mai beau strop de alcool.
Când mă aude, tata rămâne mut câteva clipe, apoi spune:
— Du-te să te speli şi vino să iei micul dejun.

Dragul meu jurnal, e ultima mea zi de viaţă. Oricât de ciudat ar părea, scriu aceste cuvinte zâmbind prosteşte. Cu fiecare zi care a trecut m-am apropiat tot mai mult de acest moment şi iată-mă aici!

Sunt în faţa unei noi dileme: să trăiesc în închisoare sau să ajung la libertate. Aleg a doua opţiune. Moartea înseamnă libertate şi nimeni nu are dreptul să mă lipsească de ea.

Ştii, jurnalul meu drag, nu mă tem de moarte. Mult mai frică îmi este de audierea care mă aşteaptă, de viaţa în închisoare sau de viaţa mea de după închisoare. Frică îmi este şi să-mi imaginez că viaţa mea ar putea deveni mai rea decât este acum.

Singurul meu regret este că nu-i voi putea îmbrăţişa pe Alex, pe Steve şi pe Jey înainte de a muri şi nu le voi putea spune „adio". Mă întristez teribil când mă gândesc la ceea ce-i aşteaptă.

Mi-am dorit enorm să-mi împac părinţii în aceste 49 de zile, dar am eşuat şi acum sunt mai despărţiţi ca niciodată. Fiecare îşi croieşte propria lui cale şi, la urma urmelor, poate e mai bine aşa. Eu sunt cea mai mare greşeală a lor, chiar dacă reprezint o legătură definitivă între ei. Dacă eu o să dispar, legătura aceasta va dispărea odată cu mine şi probabil ei se vor simţi uşuraţi. Gândul ăsta mă doare. Ştii, dragul meu jurnal, speram că la moartea mea va plânge măcar un singur om. Cel mai probabil mama nu va fi înştiinţată. Cât despre tata, va fi trist o vreme, apoi se va obişnui. Iar străinii care vor veni la înmormântarea mea nu mă vor plânge, ci vor spune cu toţii: „A meritat-o."

Am trăit aproape 17 ani şi ce dacă? Nu am fost de niciun folos şi nu am făcut decât să aduc nefericire şi otravă pe unde am trecut. Sunt un om rău, ceea ce mă aduce în faţa următoarei întrebări: cineva ca mine merită cu adevărat să trăiască?

*

Spre marea mea surprindere, afară e chiar frumos, spre deosebire de vremea rea de ieri. În aer pluteşte o aromă plăcută de prăjituri. Lumina e limpede şi caldă şi, pentru prima dată în viaţa mea, pereţii ăştia nu mă apasă. În sfârşit casa asta mi se pare şi mie primitoare şi mă buşeşte plânsul la gândul că azi e ultima zi pe care o voi petrece aici. Intru în bucătărie. Lawrence ţine o răzătoare într-o mână şi un morcov în cealaltă.

— Ce pregăteşti?

— O prăjitură cu morcovi.

— Câh!

— Ai mai mâncat?

— Nu, răspund eu râzând, dar nu mă prea atrage.

— Ai să te răzgândeşti după ce ai să guşti, o să vezi.

— Hai că te ajut.

— Mi-ar face plăcere, răspunde Nancy, şi îi sclipesc ochii.

Nu am gătit niciodată cu mama. Cu toate acestea, mereu am căutat astfel de momente de complicitate petrecute râzând şi gătind ceva bun alături de cineva apropiat. Acum cunosc fericirea intensă pe care ţi-o oferă asemenea clipe, chiar dacă nu le împărtăşesc cu mama, ci cu o persoană care la început mi-a fost total străină. Nu aş fi crezut niciodată că într-o bună zi voi sta în bucătăria noastră râzând şi gătind alături de doamna Lawrence, profa mea de mate pe care o uram atât de mult. Mă simt aşa de bine cu ea! Niciodată nu am fost copleşită cu atâta grijă şi atenţie de către mama. Mă blestem în gând că nu am înţeles mai devreme.

— Ia te uită, acum gătiţi împreună? Cred că o să ningă astăzi, zice tata râzând.

Râdem şi noi.

— Nancy, ce-ai zice dacă am organiza astăzi o cină festivă? propun eu.

— Avem vreun motiv?

— Nu, pur şi simplu am chef de-o atmosferă de sărbătoare. Cu atât mai mult cu cât nu am cinat niciodată cu toţii în... familie.

— Sigur că da, zâmbeşte Nancy. Eu votez pentru. O să pregătim o mulţime de bunătăţi şi după aceea ne putem uita la un film.

— Aş vrea să-i invităm pe bunica şi pe Max. Ar fi o prostie să rămânem certaţi.

— De acord. O să-i sun.

Ne întrerupe soneria. Nu am nicio idee cine ar putea fi. Deschid uşa şi rămân cu gura căscată de uimire.

— Tez? zic eu.

— Salutare, colega!

Ea intră, iar eu închid uşa. E cu adevărat aici? Chiar nu mă aşteptam la una ca asta şi mă întreb de ce a venit. Ca să-şi bată

joc de mine? Ca să vadă în ce hal am ajuns și să-mi demonstreze că e mai bună decât mine? Toate întrebările astea mi se bulucesc în cap și nu reușesc să îmi dau seama ce se întâmplă.

— Nu mi-aș fi închipuit că o să vii să mă vezi.

— Ei bine, am luat hotărârea să vin. Vrei să plec?

— Nu, așteaptă puțin.

Mă apropii de unul dintre gardienii aflați lângă gardul nostru.

— Nu vă supărați, aveți țigări?

Scoate o țigară din pachet și mi-o întinde.

— Mulțumesc.

Mă așez împreună cu Tezer pe treptele de la intrare și îmi aprind țigara. Tez mă măsoară atentă.

— Acum fumezi?

— Se mai întâmplă, răspund zâmbind.

— Te-ai schimbat al naibii de mult. Am senzația că nu te-am văzut de 20 de ani.

Trag o dată din țigară și suflu fumul pe gură, ca o expertă.

— La școală se vorbește numai despre tine. Există și persoane care te admiră.

— Iar tu faci parte dintre cei care mă judecă, presupun?!

— Eu am un spirit independent și nu am nevoie să-mi dicteze cineva ce să fac.

— Cum, și nu te temi că ceilalți o să-ți întoarcă spatele?

— Nu, nu-mi pasă ce cred ceilalți.

— Și tu te-ai schimbat. Înainte îți păsa de părerea fiecărui trecător.

Tăcem amândouă, iar momentul se prelungește. Profit și o admir în voie. Părul blond e acum cu câteva nuanțe mai deschis. Fusta scurtă abia dacă îi acoperă șoldurile înguste. Pielea mâinilor e așa de îngrijită, încât strălucește.

Eu sunt la polul opus. Am mâinile pline de răni și vânătăi, părul tern prins într-un coc neglijent. Și port un tricou exagerat de mare pentru mine, pentru a nu-mi irita rănile și cicatricile.

— Ştii, am venit să-ţi cer iertare. E nostim, dar în ciuda ticăloşiilor pe care ni le-am făcut una alteia, în ciuda a tot ce a fost, când erai căutată m-am temut pentru tine.

— Serios?

— Da. Chiar dacă ai şifonat rău o sută de amici de-ai mei şi mi-ai făcut multe alte necazuri, nu ai devenit niciodată o străină pentru mine. Iartă-mă.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Fosta mea cea mai bună prietenă e cea care vorbeşte aşa? Căci auzind-o, am senzaţia că e o cu totul altă persoană. Pentru prima dată în viaţa ei îşi exprimă regretele.

— Tez, iartă-mă şi tu, spun şi eu cu tremur în glas. Sunt o idioată, din cauza mea părinţii tăi divorţează.

— Nu-i nimic, răspunde Tezer zâmbind. Sigur că am suferit la început, dar după aceea m-am obişnuit. Şi apoi, tata ne-a lăsat casa, o maşină şi o să ne plătească lunar o pensie alimentară, aşa că, până la urmă, nu s-a schimbat nimic.

Simt cum greutatea poverii pe care o purtam se risipeşte încetul cu încetul.

— De altfel, nu am venit singură.

În tot acest timp, a ţinut în mână un coşuleţ din plastic, căruia acum îi desface capacul. Inima mi se strânge imediat.

— Prince! exclam şi întind mâinile spre el.

— I-a fost dor de tine.

— Puiul meu!

Mai să nu recunosc minunatul bulgăraş alb. A crescut, are blana mult mai deasă şi e mai grăsuţ. Îmi afund degetele în blana lui şi închid ochii. Dacă am făcut vreodată ceva bun în viaţa mea, în mod sigur asta s-a întâmplat în ziua în care am salvat viaţa pisoiului. Sunt stupefiată că a avut grijă de el. La drept vorbind, credeam că după cearta noastră l-a aruncat, ca să se răzbune pe mine. Din fericire, m-am înşelat.

— E cumplit, Rebecca nu mai e printre noi. Când mă gândesc ce i-am făcut, îmi vine să mă dau cu capul de pereţi!

Inima mi se strânge încă o dată. Schimb subiectul cât mai repede cu putinţă.

— Tot cu Adam eşti?

— Da, şi ne împăcăm foarte bine. Ba chiar ne gândim să ne mutăm la New York şi să ne înscriem la o universitate acolo. Nu ştim încă la care, dar am cumpărat deja împreună cu mama un apartament mare, într-un cartier elegant de acolo.

— Mişto, zic eu cu invidie.

Şi eu aş fi putut acum să-mi finalizez examenele ca toţi ceilalţi colegi şi să aleg între mai multe universităţi. În loc de asta, îmi dau încă o dată seama că nu am absolut niciun viitor.

— Închipuie-ţi că tot nu ştiu ce meserie să aleg. Îţi aminteşti că voiam să fiu stilistă? Ar trebui să încerc, nu? Ce părere ai?

— Nu ştiu. Dacă îţi place, atunci urmează-ţi chemarea.

— Mă atrage foarte mult, dar în acelaşi timp mi-ar plăcea şi să fiu actriţă. După părerea mea, cred că aş fi bună în domeniul ăsta.

— Categoric..., şoptesc eu.

Dacă o mai ţine în ritmul ăsta, am să izbucnesc în lacrimi.

— Shonna vrea să-şi deschidă o brutărie, îţi vine să crezi? Am râs atât de mult când mi-a spus, încât s-a supărat pe mine. Îţi aminteşti de Mary, fata slăbuţă din clasa cealaltă? Ei bine, i s-a propus să lucreze ca manechin la Milano. Mare noroc a avut!

E prea mult, nu mai pot asculta, răbdarea mea a ajuns la limită. Toată lumea are o viaţă normală, planuri şi perspective de viitor. Iar eu nu mai am nimic, mi-am aruncat viaţa în aer. Constatarea se dovedeşte a fi foarte dureroasă, chiar dacă în sinea mea ştiu că nu am căpătat decât ceea ce merit.

— Tez, mi se pare că m-a strigat Nancy. Trebuie să plec, spun eu, ridicându-mă.

— Dar nu te-am întrebat încă nimic despre tine.

— Vino mai târziu. Astăzi dăm un fel de masă de adio. Adam şi cu tine sunteţi bine-veniţi.

— Minunat, şi el voia să te vadă.

Pun mâna pe clanţa uşii.

— Pe curând, atunci. Cât despre Prince, mi-ar plăcea să-l păstrezi tu. Ştiu că vei avea grijă de el.

*

Tata citeşte ziarul, în vreme ce eu împreună cu Nancy pregătim fripturile de vită.

— Te-ai împăcat cu Tez? mă întreabă Nancy.

— Aşa s-ar părea.

— Cât mă bucur! Eram sigur că o s-o scoateţi voi la capăt până la urmă. Trebuie să ies puţin, te uiţi tu la fripturi?

— Sigur.

Nancy iese din bucătărie.

— Mai sunt patru zile până la audiere, zice tata.

— Şi ce dacă?

— Timpul ăsta i-ar fi fost suficient lui Anthony ca să mute munţii din loc şi să-ţi găsească suficiente circumstanţe atenuate pentru o eliberare condiţionată.

— Tată, am vorbit deja despre asta.

— Gloria, l-am văzut pe avocatul tău din oficiu. N-o să mişte niciun deget ca să te salveze.

— Atunci, aşa să fie.

— Vrei să-ţi distrugi complet viaţa, nu?

— Am făcut-o deja, tată.

Şi se lasă tăcerea. E ultima zi pe care o petrec alături de tatăl meu. Aş vrea să-i spun atâtea, dar nu-mi găsesc cuvintele. În cele din urmă, îmi fac curaj şi îi spun ceea ce doream de ceva vreme, dar nu am îndrăznit.

— Tată, ştii că mama şi unchiul Fred...

— Ştiu, mă întrerupe el brusc.

— Şi ce părere ai?

— Ce părere ar trebui să am? Oficial, suntem căsătoriţi, cu toate că fiecare dintre noi îşi vede de multă vreme de viaţa lui.

— Tată, promite-mi că n-ai s-o abandonezi. Sun-o, du-te la ea cu Nancy. Nu am încredere în Fred și mama ar putea păți oricând ceva.

— Îți promit.

*

Trag draperiile și mă întind în pat, în întuneric. Ascult muzică și rememorez ziua în care am fost la concert cu Becks. Am făcut cunoștință cu băieții și am plecat cu ei departe de Brevard. A fost ca și cum ne-am fi mutat într-o realitate paralelă. Mi-e inima grea și aș fi preferat ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Aș da orice ca să scap de amintirile care mă hărțuiesc, dar în același timp nu-mi doresc nimic mai mult decât să se deschidă ușa și să-l văd pe Steve apărând în prag. Să-l aud cum îmi spune „iubi" ca de obicei, și să mă ia în brațe cum numai el știa atât de bine. Dorința de a-l revedea pe el, pe Alex, pe Jey și pe Rebecca fericiți îmi sfâșie inima.

Ușa se deschide, dar într-un total dispreț al speranțelor mele, în prag apare Nancy, nu Steve.

— Gloria, mai ai un musafir.

Mă ridic din pat cu inima strânsă, cobor scara și îl văd pe omul pe care mă așteptam să nu-l mai văd niciodată.

— Bună, Lori, zice Matt.

Mă uit la el fără nicio emoție. Nu sunt nici surprinsă, nici deosebit de emoționată să-l revăd.

— Salut.

— Sunt încântat să te văd.

— Serios?

Pare mult mai matur acum. Și-a schimbat pieptănătura și a renunțat definitiv la părul pieptănat în sus. Barba de trei zile îi dă un aer mai serios. N-mi vine să cred că tipul ăsta a jucat rugby cu ceilalți colegi de clasă sau că a frecventat petrecerile liceenilor.

Comparativ cu el, arăt ca o haimana de pe străzi care tocmai a petrecut noaptea într-un adăpost. Pot să-mi imaginez cam ce gândeşte despre mine, dar nu-mi pasă.

— Matt, ce-ai zice s-o scoţi pe Gloria la o plimbare? Are nevoie să ia puţin aer, zice Nancy.

— E o idee excelentă.

— Dacă nu ştiai cumva, sunt plasată sub supravegherea gardienilor care se ţin după mine oriunde mă duc.

— Nu-i nimic, unde-s mulţi, distracţia creşte!

Fără să-i răspund, mă îndrept spre uşă cu o indiferenţă ostentativă.

*

Suntem în maşina lui. Tot drumul nu am schimbat nicio vorbă. Despre ce am putea vorbi? Nu am nici cea mai vagă idee ce raţiuni l-au determinat să se întoarcă şi clocotesc de resentimente faţă de el. Aş vrea să-i spun acum tot ceea ce voisem să-i zic când a plecat. Dar mă abţin. Încă o dată.

— De ce ţi-ai vopsit părul în culoarea asta?

— Aşa am avut eu chef. Nu-ţi place?

— Ba da, de ce nu? Aşa, eşti şi mai grozavă.

Zâmbesc uşor în loc de răspuns.

— Dar ce-i cu tine, ce s-a întâmplat? Nu te bucuri că mă revezi?

— Ba da, sunt chiar foarte bucuroasă! Vrei să ţopăi de fericire, ca să fii sigur?

Matt nu spune nimic. În sfârşit am obţinut ceea ce mi-am dorit. A înţeles acum că nu trebuia să vină, că nimeni nu-l mai aştepta aici.

Intrăm într-o cafenea şi căutăm din priviri o masă liberă. Observ că toată lumea se holbează la mine şi mai am foarte puţin până să ies în fugă. Dar mă limitez să respir adânc ca să mă calmez şi fac în aşa fel încât să nu se vadă ce simt.

Ne aşezăm la o masă liberă. Matt se tot uită la mine, iar eu încerc să nu-l bag în seamă.

— Cafenelele astea micuţe din Brevard mi-au lipsit mult, zice el.

— Sigur că da, doar în Canada totul e altfel.

— Aşa e. Dacă ai şti cât mi-a luat până ce m-am obişnuit cu clima aspră de acolo!

— Mititelul de tine! zic eu cu răutate.

— Spune-mi, Lori, chiar nu te bucuri deloc că m-am întors?

— Chiar nu înţeleg ce sperai! Să mă arunc în braţele tale strigând „Vai, Matt, ce fericită sunt că ţi-ai amintit de mine?! Mi-a fost atât de dor de tine!"? La urma urmelor, de ce te-ai întors?

— Când te-am văzut la televizor, am crezut că înnebunesc. M-am întors să te văd, să mă asigur că totul e în regulă.

— Mi-e cât se poate de bine, Matt. Acum poţi fugi la aeroport să-ţi cumperi bilet pentru următorul zbor spre Canada.

— Bine, comandăm ceva?

— Eu aş vrea apă.

— OK. Eu am să încerc să găsesc ceva care să mă trotileze.

Tocmai când deschide meniul, îi sună mobilul.

— Mă întorc imediat.

Iese afară să vorbească la telefon. Mă uit în jur şi văd cum chelnerii stau la tejghea şi comentează ceva cu glas scăzut, uitându-se la mine. Clienţii de la masa vecină îmi aruncă pe furiş priviri curioase. Mă străduiesc să nu le dau atenţie, dar e greu de trăit într-un oraş mic unde toată lumea te cunoaşte şi nu există anonimat! De îndată ce ai făcut un pas greşit, rişti să fii luat pe sus de furtuna de dezaprobări şi zvonuri. Şi nu e deloc uşor să stai şi să vezi cum bârfele lor te îneacă şi să nu reacţionezi!

Privesc spre masa din cel mai îndepărtat colţ şi văd un grup de fete ceva mai mici decât mine. Aud frânturi din conversaţia lor.

— Mi-a spus că totul s-a terminat! Vă daţi seama? Cum să trăiesc fără el?

Zâmbesc, dar în acelaşi timp mă încearcă o uşoară durere, pentru că şi eu credeam că sfârşitul unei idile însemna sfârşitul lumii. Acum ştiu ce înseamnă necazurile adevărate. Moartea unui apropiat, de pildă, sau pierderea familiei. Şi sentimentul ăsta cumplit, pe care nu-l doresc nici celui mai crunt duşman, care te încearcă atunci când eşti respins de toată lumea.

Uşa cafenelei se deschide, iar eu mă întorc, sperând că s-a întors Matt, dar nu. Intră Shonna, prietena lui Tezer, cu suita ei. Spre marea mea nefericire, fetele mă văd.

— Ia uitaţi, e Gloria.

În câteva clipe, sunt la masa mea.

— Salut, McPhin.

— Shonna, a trecut ceva vreme.

Ea mă cercetează pe toate părţile.

— Asta cam aşa e! Ia uite la tine, în ce hal ai ajuns!? Uitaţi-vă la ea, fetelor. Nu degeaba tot oraşul spune că e ruşinea Brevardului!

Încep să croncănească la unison, cu vocile lor de păsări de pradă.

— În locul tău, n-aş vorbi pe tonul ăsta. Doar ştii că sunt nebună şi uneori nu mă controlez prea bine.

Mă ridic, pun mâna pe un cuţit de pe masa vecină, toată lumea se uită la mine cu spaimă, ba unii meseni chiar îşi părăsesc locurile.

— Pentru început, aş putea foarte bine să-ţi crestez beregata sau să-ţi tai limba, de pildă.

Făcând ochii mari, Shonna şi prietenele ei se îndepărtează de mine fără să scoată o vorbă. Zâmbesc, las cuţitul din mână şi ies în fugă din cafenea.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Matt.

— N-am mai putut rămâne acolo. M-am săturat! Toţi mă privesc de parcă aş fi omorât o sută de oameni! Ce le-am făcut, Dumnezeule?

— Linişteşte-te. Chiar îţi pasă ce cred? Uite, ce zici de o plimbare în parc?

*

A trecut o oră de când rătăcim fără țintă pe o cărare noroioasă, printre copaci. În spate, la câțiva metri, suntem urmați de paznicii mei.

— Ți-ai găsit o prietenă? întreb.

— Nu.

— Zău? Nu e niciuna demnă de tine în Canada?

— Nu despre asta e vorba, pur și simplu nu reușesc să uit o anume fată, cu părul de o culoare bizară.

Zâmbesc.

— Iar tu, din câte am înțeles, te-ai distrat de minune, nu? Ai fugit de acasă și ai umblat cu *bad guys*[1]...

— A fost cea mai fericită perioadă din viața mea...

Matt se oprește brusc.

— Lori, fii sinceră, ai fugit din cauza mea?

— Cum? întreb eu, izbucnind într-un hohot smintit de râs.

— Ce am zis așa caraghios?

— Matt, nu mi-am imaginat niciodată că poți fi într-atât de egoist! Ai plecat. Ai șters-o ca un laș când mie tot liceul mi-a întors spatele. M-ai lăsat singură când aveam cea mai mare nevoie de sprijinul tău. Dacă ai ști cât ai decăzut în ochii mei din acel moment! De atunci m-am schimbat mult și mi-am rafinat și modul de a-i aprecia pe cei din jur. Dar nu, nu din cauza ta am fugit. Pur și simplu am vrut să mă eliberez, să găsesc oameni care să mă înțeleagă. Și am reușit. Dar fericirea mea nu a durat. Așa că întoarce-te de unde ai venit, Matt. Uită-mă, uită și orașul ăsta de rahat. În ceea ce mă privește, nu am altă opțiune decât să-mi accept soarta.

Mă întorc și dau să plec, când Matt mă prinde de braț.

— Gloria.

Se apropie de mine. Încă puțin și buzele lui mă ating. Îi trag un pumn în maxilar și mă eliberez de strânsoarea lui. Văd că buza îi sângerează. Gardienii vin în fugă și mă imobilizează.

---

[1] „Băieți răi” (în engl. în original) (n. trad.).

— Daţi-mi drumul!
— Nu s-a întâmplat nimic, zice Matt cu dificultate.
— Daţi-mi drumul!
Îmi eliberez braţele dintr-o smucitură şi mă uit la Matt.
— Adio, îi spun.

*

Aranjez masa cu multă grijă. Mă pregătesc pentru cina asta ca şi cum ar fi cine ştie ce eveniment important şi, într-adevăr, seara se anunţă mai curând dificilă. Când mă gândesc că e pentru ultima dată când îi văd pe toţi cei apropiaţi, mi se pune un nod în gât şi mă cutremur. Sinceră să fiu, nu m-am hotărât încă ce urmează să fac şi sunt asaltată de un roi de gânduri contradictorii. De fiecare dată când îmi spun că mai am suficient timp să mă răzgândesc şi să n-o fac, mă gândesc că închisoarea va fi mai rea decât moartea.

— Gloria, de ce te-ai lăsat dusă de val? Doar ştiai că îţi supraveghează fiecare pas, zice Lawrence.

— Ştiu, dar n-am omorât pe nimeni. Pur şi simplu, Matt nu ar fi trebuit să se apropie de mine, atâta tot.

— Te implor, încearcă să fii mai calmă.

— Bine.

— Am auzit că, dacă un inculpat nu are niciun antecedent judiciar, ar putea fi un argument în favoarea lui pentru reducerea pedepsei.

M-am săturat până peste cap de toate discuţiile astea despre audierea care urma, despre proces, despre închisoare. De fiecare dată când aud aceste cuvinte, mă apucă frisoanele şi mi se usucă gura. Nu i-am invidiat niciodată pe deţinuţi când îi mai vedeam la ştiri, şi am crezut întotdeauna că o viaţă fără libertate nu merită trăită; dar nu mi-am închipuit nicio secundă că eu însămi aş putea ajunge în această situaţie. Eram în căutarea absolutului şi iată că acum risc să fiu închisă peste puţină vreme într-o cuşcă.

Soneria de la intrare mă smulge din reverie. Alerg să întâmpin oaspeții, care nu sunt alții decât Tezer cu Adam, și bunica însoțită de Max.

— Salut din nou, spune Tezer zâmbind.

— Salut, spune și Adam, îmbrățișându-mă strâns.

— Gloria, zice și bunica, strângându-mă și ea la piept chiar și mai tare. Te rog să nu fii supărată pe mine.

Observ că are lacrimi în ochi.

— Nu plânge, bunico, te rog. Am și uitat totul.

Mi se strânge inima, căci mint.

— Haideți, poftiți în bucătărie. Am gătit toată ziua, împreună cu Nancy. Sper să vă placă ce-a ieșit.

— Da, ne-am dat toată osteneala.

Toată lumea ia loc în jurul mesei, dar un scaun rămâne liber. Până să mă lămuresc, ușa se deschide și tata intră în încăpere.

— Văd că ați început distracția fără mine?

— Vai, tată, cum te-am fi putut uita?

Toată lumea sporovăiește binedispusă. Atmosfera e plăcută, ca și cum m-aș fi întors în timp cu 49 de zile în urmă, când nu eram decât o școlăriță oarecare, cu obișnuitele necazuri ale adolescenților. Și dintr-odată, un minut mai târziu, ceva greu mi se lasă pe umeri. Mă simt apăsată de o povară insuportabilă. Îmi aduc aminte ce urmează să se întâmple mâine și îmi mușc buzele ca să nu mă trădez. Zâmbesc frumos, ca nu-mi îmi trădez suferința. Mă uit la bunica și la Max, apoi la tata și la Nancy. Mă gândesc și la mama și la unchiul Fred. Toți sunt atât de fericiți. Poate părea oribil, dar chiar îi invidiez. Le invidiez libertatea. Mă uit la Tezer și la Adam. Ce nostim, când te gândești că sunt împreună mulțumită mie! Fără mine, nu s-ar fi cunoscut niciodată. Acum sunt fericiți împreună, au planuri comune și nu e exclus să se căsătorească. Îmi amintesc iar de viața simplă și fericită la care am visat cu Steve și mă gândesc cum am râs când mi-a spus că voia copii. Dumnezeule... Toate amintirile astea îmi răvășesc sufletul.

„Suntem liberi și fericiți." Cuvintele astea nu-mi dau pace. În minte îmi răsună permanent vocea Rebeccăi. O voce

cristalină şi melodioasă. Mi se pare că e pe aici, pe undeva, foarte aproape de mine.

Doamne, Gloria, ce faci? De ce te torturezi singură cu gândurile astea negre?

Simt că mai am puţin şi fac o criză.

— După masă, o să vedem un film în familie. Dacă vreţi, puteţi rămâne să dormiţi la noi, spune Nancy.

— O petrecere care se prelungeşte toată noaptea? Ce-mi mai place! exclamă Tezer.

— Perfect, adaugă bunica.

— E prea bună, spune Max, înghiţind ultima bucăţică de friptură.

— Ce film vedem? întreabă Adam.

— Gloria a spus c-o să-l aleagă ea. Toată lumea e de acord?

Toate privirile se îndreaptă spre mine, dar eu rămân acolo, fără să reacţionez.

— Gloria?

Vocea lui Nancy mă readuce la realitate.

— Ce-i? Ah... Mă scuzaţi, mă întorc în două secunde.

Îmi împing scaunul care scârţâie, tresar şi, de îndată ce ies din bucătărie, izbucnesc în lacrimi. Alerg în baie, îmi ascund faţa în palme şi dau frâu liber isteriei. Acum am înţeles: deşi am spus de o mie de ori că îmi urăsc tatăl, casa, familia, mi-e tare greu să-i părăsesc. Şi chiar dacă nu m-aş sinucide, tot aş fi obligată să părăsesc acest mic univers.

Abia acum am început să-i apreciez pe toţi, cu atât mai mult cu cât toţi s-au dovedit a fi atât de treabă mult prea târziu, ceea ce nu face decât să-mi sporească durerea.

Ziua 50

Dragul meu jurnal, a venit momentul să scriu ultimul capitol din această poveste. Mi-am petrecut atâtea zile alături de tine, am împărtăşit cu tine atâtea aventuri, atâtea gânduri şi emoţii. Ai fost singurul care a ştiut ce am pe suflet. Aceste

50 de zile mi s-au părut o eternitate, chiar dacă nu mi-aş fi închipuit niciodată că viaţa mea, aparent atât de banală, ar putea cunoaşte atâtea cotituri dramatice.

Acum ştii că nu mi-e frică de nimic şi că nu-mi doresc decât un singur lucru: ca toate astea să se termine. Nu ştiu dacă există viaţă dincolo, dar mi-ar plăcea să pot contempla de sus ceea ce se va întâmpla pe Pământ după ce îmi voi fi făcut ultima reverenţă. Mi-ar plăcea să ştiu ce se va întâmpla cu tata şi cu Nancy, cu mama şi cu Fred, cu prietenii mei, cu colegii de clasă. Şi, mai presus de orice, cu Steve, cu Alex şi cu Jey.

Mi-aş mai dori şi ca lumea să devină mai bună după moartea mea.

Adio, dragul meu jurnal.

Gloria, 1996–2013.

*

La radio se difuzează o muzică dinamică, foarte potrivită pentru o oră matinală. Tot spaţiul sonor al bucătăriei e umplut de zgomotul apei care curge la robinet şi de clinchetul farfuriilor. Nancy s-a trezit mai devreme decât ceilalţi şi s-a apucat de spălat vasele pe care le freacă fără oprire, bâţâindu-se în ritmul muzicii. Pentru câteva clipe, izbuteşte să se autoconvingă că totul merge cum nu se poate mai bine: relaţiile ei cu Gloria s-au îmbunătăţit, iar sentimentele lui David pentru ea devin tot mai puternice pe zi ce trece, astfel încât vor putea forma împreună o familie ideală. Dar după o reverie de câteva minute, Nancy revine cu picioarele pe pământ. Nu au mai rămas decât câteva zile nenorocite până la audiere, ceea ce îl face pe David excesiv de nervos. Lui Lawrence i se strânge inima când conştientizează această situaţie puţin spus crudă.

— Bună dimineaţa, Nancy, spune Cornelia.

Nancy tresare, surprinsă.

— Bună. După seara de ieri, nu mai aveam nicio farfurie curată.

— Asta înseamnă că nu m-am trezit degeaba atât de devreme. Hai să te ajut.

— Nu, nu-i cazul. În schimb, poţi pregăti micul dejun. Ceilalţi se vor trezi curând.

— De acord.

Cornelia se îndreaptă spre masă, fără să-şi ia privirile de la Nancy. Pentru câteva clipe, şi-o imaginează pe Jodi în locul ei. Acum câţiva ani, şi fiica ei avea tot atâta energie şi pregătea masa cu acelaşi entuziasm. Acum, uşa casei s-a închis pentru totdeauna pentru ea şi Corneliei îi este greu să accepte că şi-a pierdut fiica pentru totdeauna.

— Observ că i-ai luat cu brio locul lui Jodi.

Auzind asta, Nancy încremeneşte.

— Nu am luat locul nimănui. Doar că David şi cu mine...

— Da, ştiu. V-aţi întâlnit, v-aţi îndrăgostit şi aţi început să trăiţi împreună, spune Cornelia râzând.

— Cornelia, te deranjează ceva?

— Linişteşte-te, Nancy, nu îţi vreau răul. Din contră, doresc să fii fericită. Dar nu ştiu cum vei putea găsi fericirea lângă un bărbat ca David.

— David nu e aşa de rău pe cât crezi. Numai că, de la un moment dat, el şi cu Jodi nu au reuşit să se mai înţeleagă.

— Da, sigur că da, s-au căsătorit, au trăit împreună ani de zile, au avut o fată şi, în ciuda acestor lucruri, nu au mai reuşit să se înţeleagă şi să rămână împreună. Şi ştii de ce? Pentru că David nu a fost fidel, lucru pe care îl vei afla în curând pe pielea ta.

Sosirea lui Tezer şi Adam în bucătărie pune capăt conversaţiei celor două femei.

— Bună dimineaţa, spune Tezer.

— Tezer, Adam, staţi jos, haideţi să luăm micul dejun.

Nancy e bucuroasă să-i vadă pe tineri, căci nu-şi dorea deloc să continue discuţia cu Cornelia.

— Cina a fost minunată, spune Tezer, nu aş fi crezut niciodată că mă voi simţi atât de bine cu voi.

— Ce vrei să spui? Că suntem prea bătrâni? întreabă Cornelia.

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Şi atunci de ce roşeşti?

— Fir-ar, mormăie Tezer cu timiditate.

— Bine, bine, e oricum plăcut să auzi un aşa compliment.

— Bună dimineaţa la toată lumea, zice David, intrând în bucătărie.

— Neaţa, dragul meu, răspunde Nancy.

— Ca de obicei, Max şi Gloria dorm cel mai mult, constată Cornelia râzând.

— Mă duc s-o trezesc pe Lori, se oferă Adam.

Urcă scara, se apropie de uşa Gloriei, bate.

După ce vede că nu-i răspunde nimeni, Adam deschide uşa.

— Salut, Lori...

Rămâne stană de piatră, căci camera e goală, şi coboară în fugă la bucătărie.

— Gloria s-a sculat, trebuie să fie la duş.

— Tezer, ai anunţat-o pe mama că eşti la noi? întreabă Nancy.

— Doamnă Lawrence, mama e într-o staţiune balneară, se reface după tot balamucul cu divorţul.

— David, tu când divorţezi de Jodi? întreabă scurt Cornelia.

— Într-o săptămână.

— Văd că eşti grăbit.

— Cornelia, ce tot îndrugi acolo? După mine, totul s-a terminat de multă vreme.

— Da, da, numai că prea s-au îngrămădit toate în acelaşi timp: audierea Gloriei, divorţul de Jodi. Nu ştiu cum o să vă descurcaţi cu toate.

În clipa aceea, Max îşi face apariţia în bucătărie. Are un prosop ud în mâini şi poartă un halat de-al lui David.

— Toată lumea e deja aici? Şi eu, care am crezut că m-am sculat primul!

Văzându-l, Adam își dă imediat seama că, dacă Max era la duș, Gloria nu putea fi și ea în baie. În cazul ăsta, unde ar putea fi?

— Tezer, putem vorbi puțin?

Adam și Tezer ies în hol.

— Ce-i?

— Gloria nu e în camera ei.

— Și ce dacă? Poate o fi în altă cameră, răspunde Tezer, îndreptându-se spre salon. Lori! Uite, nu-i nici în salon, zice ea, ducându-se după Adam, la etaj.

Adam și Tezer intră în camera lui Nancy și David, dar nici aici nu e nimeni.

— Nu e nici în dormitorul părinților, constată Adam.

— Doar n-a putut dispărea...

— Mă gândesc la altceva...

— La ce?

Fără să aștepte răspunsul, Tezer înțelege imediat ce vrea să spună Adam.

— Nu, n-a putut fugi. Imposibil. Casa e supravegheată permanent.

— Trebuie să-i anunțăm pe ceilalți.

— Așteaptă puțin, o sun.

Tezer formează numărul Gloriei, dar degeaba. Nu răspunde nimeni. Coboară scara în fugă.

Toți sunt la masă și discută, râd. Tezer vine în fața lor cu privirea rătăcită, vocea gâtuită.

— Tezer, ce s-a întâmplat? Ai trezit-o pe Gloria? întreabă Nancy.

— Păi... nu știu cum se poate una ca asta, dar... Gloria nu e aici.

— Ce vrei să spui? sare David.

— Am căutat-o prin toată casa, a dispărut.

— Dumnezeule! strigă Cornelia ducând mâna la gură.

— Haideți, să nu intrăm în panică, intervine Max, doar nu a putut ieși din casă cu toți polițiștii ăștia care stau de pază.

— Și atunci unde poate fi? întreabă Lawrence.

— Am sunat-o pe mobil, dar nu l-am auzit sunând nicăieri în casă.

— Hei, veniți încoace! strigă Adam.

Cornelia, Nancy, Tezer, David și Max se ridică de la masă, urcă scara și intră în camera Gloriei. Adam stă în fața lor și are în mână camera pe care Cornelia i-a dăruit-o Gloriei. Pe cameră e lipit un bilețel: „Dacă vreți să aflați adevărul, apăsați pe butonul Play."

— Se pare că Gloria ne-a lăsat un mesaj, spune el.

E nevoie de câteva minute pentru a conecta camera la un calculator. Toată lumea se așază pe pat și Adam apasă pe Play. Pe ecran apare Gloria.

— Salut la toată lumea! Probabil vă întrebați unde sunt. Sau, cine știe, vă închipuiți că vă joc o festă. Ei bine, nu e o festă. Pentru început, am să vă spun o poveste, și îmi cer de la început scuze dacă o să vi se pară cam tristă.

„A fost odată o fetiță care credea că trăiește într-o lume fericită, plină de iubire, de grijă și înțelegere reciprocă. Când suntem copii, ne închipuim că toată lumea e perfectă, dar când creștem, înțelegem că nu e deloc așa. Așa că fetița noastră a învățat să trăiască și cu minciuna, cu trădarea și durerea. A încercat să ceară ajutor, dar toată lumea i-a întors spatele. Viața ei semăna cu un abis și fetița se afla în fundul acestei genuni întunecate și înspăimântătoare, fără nicio speranță de a ieși singură. Oamenii treceau pe lângă această groapă uriașă, dar nimeni nu dădea atenție strigătelor ei. Nimeni nu a vrut să o ajute.

Așa că, într-o bună zi, s-a hotărât să pună capăt durerii. Sau, mai precis, s-o termine cu viața. Dar înainte de a trece la fapte, și-a acordat un răgaz de 50 de zile pentru a încerca să-și dea seama dacă se înșală și dacă viața merită cu adevărat trăită.

Fetița se numea Gloria. Iar în momentul în care vă vorbesc, cele 50 de zile au trecut. Probabil credeți că sunt nebună, că ar fi mai bine să merg să mă tratez, și presupun că aveți dreptate. Mi s-a întâmplat uneori să cred că viața mea nu e chiar atât de mizerabilă, dar imediat m-am trezit prinsă în capcană.

Moartea unei ființe dragi a fost picătura care a umplut paharul. Nu pot trăi cu o astfel de povară. E foarte greu de îndurat. Oriunde m-aş duce, o văd pe ea. Mă străpunge cu privirea şi se depărtează fără să spună nimic...

Dacă în ziua aceea nu aş fi luat-o cu mine, ar fi încă în viață. Prin urmare, eu sunt cea care a omorât-o şi nu merit să trăiesc. Oamenii ca mine ar trebui împuşcați. Aşa că m-am condamnat singură la pedeapsa capitală. V-am adunat pe toți laolaltă cu un scop, am vrut să-mi petrec ultimele clipe alături de voi. Dacă priviți acest video, înseamnă că nu mai sunt în viață.

Iertați-mă, vă rog, pentru tot ce am făcut. Şi vă mai rog să nu condamnați pe nimeni pentru ceea ce mi se întâmplă. Vă iubesc.

Adio."

*

Filmarea se încheie şi toată lumea rămâne încremenită şi tăcută.

— E o glumă? şopteşte Tezer.

— Sun imediat la poliție! zice David, ridicându-se brusc.

— Nu, David, nu ai face decât să înrăutățeşti lucrurile, intervine Nancy. Ar trebui să o găsim singuri.

— Şi cum am putea face asta? Riscăm să pierdem timp prețios.

Nancy şi David ies în goană din încăpere.

— Dumnezeule, nu voi putea supraviețui dacă i se întâmplă ceva, spune Cornelia, plângând şi tremurând din toate încheieturile.

— Linişteşte-te, draga mea.

Max o cuprinde în brațe, dar îşi dă repede seama că sprijinul lui e inutil.

— Stați puțin, doar nu ați crezut-o?! urlă Tezer. Gloria nu se poate sinucide. Nu e în stare de una ca asta! Era aşa de veselă ieri, nu aşa se poartă cineva care vrea să se sinucidă! Cum a putut fugi? De ce nu am observat nimic?

— Ai uitat ce companie proastă a avut în ultima vreme? o întreabă Adam. Probabil nu-i prima dată când fuge dintr-un loc fără să fie observată.

Privirea lui Tezer cade pe un caiet aflat pe noptieră. Îl ia în mână, îl deschide. Conţine mai multe pagini cu note şi Tezer recunoaşte imediat scrisul Gloriei. Începe să descifreze cu febrilitate conţinutul şi inima începe să-i bată cu putere.

— Vai de mine...

— Ce-i? întreabă Cornelia.

Tezer se apropie de ea.

— E jurnalul ei intim... La fiecare pagină aminteşte de dorinţa ei de a-şi pune capăt zilelor. Se pregătea de multă vreme pentru asta...

*

Mâna îmi alunecă pe balustrada îngheţată a podului pe care mă aflu. La câţiva metri de mine, trei tipi stau turceşte, fiecare cu câte o sticluţă metalică în mână. Le aud vocile în depărtare, în vreme ce vocea mea interioară este pe cale să-şi urle în faţa lumii durerea. Privesc în jos, mă cuprinde ameţeala din cauza înălţimii. Vuietul râului mă înfioară. Am o senzaţie de déjà-vu, nu e pentru prima oară când mă aflu pe un pod şi sunt tentată să mă arunc în gol. Închid ochii şi scurta mea viaţă îmi defilează prin faţa ochilor.

Mintea mea vagabondează până la un ajun de Crăciun, când descopăr cu mare bucurie cadourile de la ai mei. Mama şi tata mă sărută, iar eu îmi ascund faţa în palme, ca să nu vadă ce emoţionată sunt. Zâmbesc şi plâng în acelaşi timp. Am avut multe clipe frumoase în viaţa mea, de ce a trebuit să se schimbe totul? Vina e a părinţilor mei, fără doar şi poate. Ei mi-au distrus lumea. Iar astăzi mă confrunt cu o nouă spaimă, aceea de a fi lipsită de libertate, putrezind în închisoare, şi de a purta această cruce până la sfârşitul zilelor.

Hai, Gloria, ai luat deja o hotărâre, nu mai poţi da înapoi când eşti atât de aproape de scop. E suficient un salt, un singur salt. DAR DACĂ NU EŞTI ÎN STARE?

Aud mobilul sunând în buzunar. E Tezer. Asta înseamnă că şi-au dat seama de absenţa mea. A venit ceasul, nu mai pot aştepta. Pun telefonul pe pod. Îmi şterg lacrimile şi mă apropii de cei trei tipi aşezaţi la câţiva metri de mine. Îl bat pe umăr pe unul dintre ei.

— Pot să beau şi eu? îl întreb.

— Sigur că da.

Îmi întinde sticla. O iau cu o mână tremurătoare şi trag o duşcă serioasă. Mă arde pe gât, respir adânc şi îmi revin. Îi înapoiez sticla, mă întorc şi mă apropii de balustradă.

— Hei, pisicuţo, nu vrei să vii să stai cu noi? strigă după mine unul dintre tipi.

— Nu acum.

Mă apuc de balustradă şi sar în partea cealaltă. Încă un mic efort şi voi fi liberă.

— Dar ce faci acolo? răsună vocea unuia dintre ei.

Mă întorc şi o văd pe Rebecca în spatele meu. Se uită la mine şi clatină din cap. Zâmbesc, îmi desprind mâinile de pe balustradă şi cad în gol.

*

— La naiba! strigă unul dintre tipi care poată un pulover roşu.

Amicul lui îşi scoate tricoul şi sare după Gloria. Ceilalţi doi nu-şi revin din şoc.

— Uite, zice unul, aplecându-se şi recuperând mobilul Gloriei. A sunat-o una Tezer.

— Sun-o repede, zice celălalt, apropiindu-se de balustradă. Ryan! strigă el către prietenul care a sărit în apă.

Ryan trage aer în piept şi urlă cât de tare poate:

— Nu reuşesc s-o găsesc, curentul e prea puternic!

*

— Cum aţi putut s-o lăsaţi să iasă? strigă David la paznicii postaţi în faţa casei.

— Am stat aici toată noaptea, nu a ieşit nimeni.

— Şi atunci unde e fata mea?

— Nu ştim nimic.

Furios, David izbeşte cu pumnul în masă.

— Dumnezeule! Şi oamenii ăştia au pretenţia că sunt poliţişti!

Dintr-odată, mobilul lui Tezer începe să sune.

— Linişte! E Gloria.

— Ce mai aştepţi? Răspunde! urlă David.

Tezer răspunde.

— Alo? Alo, Gloria?

O secundă mai târziu, lasă încet mobilul jos. I s-a tăiat răsuflarea şi e cât pe ce să se prăbuşească la pământ.

— Tezer, vorbeşte, te rog! strigă Cornelia.

Tezer îşi adună toate puterile şi repetă ceea ce a auzit la telefon:

— S-a aruncat de pe pod...

*

— Cât te urăsc, David! Mi-ai luat totul! Pe fata mea, acum şi nepoata! Tu ai adus-o în starea asta!

Cornelia, David şi Nancy au ajuns la locul accidentului. Locul e plin de poliţişti şi de salvatori. Cornelia stă într-o maşină a poliţiei. A pierdut noţiunea timpului şi e în stare de şoc. În sufletul ei încă speră că nepoata mai poate fi salvată.

— Cornelia, nu mă acuza pe mine. Nu eu am obligat-o să intre în anturajul ăla nenorocit şi să ajungă în asemenea situaţie.

— Din cauza ta a fugit de acasă, din cauza purtării tale! Mi-ați distrus nepoata! urlă ea complet isterică, ascunzându-și fața în palme și izbucnind în hohote de plâns.

David se apropie precipitat de un salvator.

— Au trecut câteva ceasuri de când scotociți zona asta și nu ați găsit nicio urmă? întreabă David, care e și el pe punctul de a ceda nervos.

— Liniștiți-vă, domnule. Facem tot ce ne stă în putere. Scafandrii noștri cercetează fundul râului, dar din nefericire curentul și-a făcut treaba...

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că probabil nu vom putea găsi trupul. Îmi pare foarte rău.

Auzind cuvântul „trup", David își pierde controlul. O amintire de demult îi răsare în gând. O vede pe Jodi, cu micuța Gloria în brațe. David se apropie de ele și își sărută fetița pe obraz. Ea îi zâmbește și întinde mânuțele către el.

Dintr-odată, David începe să urle din toată ființa lui, fără să-i pese de cei din jur. Niciodată, în toată viața lui, nu a simțit o durere atât de sfâșietoare.

*

„Bună ziua, e ora jurnalului de știri. Tocmai am aflat că tânăra Gloria McPhin, originară din Brevard, a cărei fugă de acasă cu banda lui Alex Mid a ținut prima pagină a ziarelor la momentul respectiv, a hotărât să-și pună capăt zilelor aruncându-se de pe un pod. Gloria nu atinsese încă vârsta majoratului. Deocamdată, salvatorii nu au reușit să recupereze trupul.

— Din nefericire, nu e un caz singular. Se întâmplă adesea ca un adolescent care a săvârșit o infracțiune și care devine conștient de greșeala lui, să se sinucidă, spune polițistul reporterului care îi ia un interviu. Gloria McPhin nu a făcut excepție de la regulă. Povestea nefericită a bandei lui Alex Mid ar trebui

să slujească drept lecţie tinerei generaţii care prea adesea îşi imaginează că şi-ar putea înfrumuseţa viaţa încălcând legea. Nu se întâmplă deloc aşa, din contră!"

*

CU CÂTEVA ZILE ÎN URMĂ

— Gloria McPhin? întreabă unul dintre gardieni.

Pentru o clipă, mă simt complet pierdută şi abia după câteva momente reuşesc să răspund.

— Da?

— Alex Mid m-a rugat să-ţi dau plicul ăsta.

Bărbatul în uniformă scoate un plic micuţ din buzunar şi mi-l întinde.

— Alex?

— Dacă află cineva că ţi-am dat scrisoarea asta...

— N-o să afle nimeni, promit.

Strâng tare plicul în mână şi mă întorc în casă.

*

Încui uşa camerei mele şi mă aşez pe pat. Inima îmi bubuie. Oare ce vrea să-mi spună? Evident, sunt mai mult decât curioasă, dar mă şi tem de ceea ce voi descoperi. Cu toate astea, mă hotărăsc să deschid plicul şi încep să citesc rândurile scrise foarte apăsat.

Gloria, e pentru prima dată în viaţa mea când scriu o scrisoare cuiva.

Păcat că nu ne-am putut spune „la revedere" aşa cum se cuvine. Mi-aş fi dorit atât de mult să te iau în braţe şi să te strâng tare, tare...

Steve vorbeşte mereu despre tine şi nu ştiu cum să-l mai fac să tacă.

Dacă ai şti cât de greu îmi este să-l aud repetând cât e ziua de lungă că te iubeşte. Dar acum nu despre el vreau să-ţi vorbesc.

Nu pot să nu mă gândesc la soarta pe care intenţionezi să ţi-o asumi peste câteva zile. Te implor, Gloria, alungă gândurile astea negre din mintea ta. Dacă tu nu mai eşti, nici eu nu voi mai putea fi. Şi gândeşte-te la Rebecca. Şi-a sacrificat viaţa pentru tine. Pentru ca tu să ai o viaţă lungă şi fericită. A murit în zadar? Nu-i poţi face una ca asta.

Îmi dau seama că nu e uşor să renunţi la planurile tale, cu atât mai mult cu cât probabil vei fi şi tu condamnată, ca şi noi, la o pedeapsă cu închisoarea. Dar există o soluţie, Gloria. Trebuie să te sinucizi... dar nu de-adevăratelea.

Probabil că îţi imaginezi că bat câmpii, dar crede-mă, sunt cât se poate de serios. Îţi aminteşti cum am încercat să ne simulăm moartea când ne-am aruncat de pe pod cu camioneta? Atunci am eşuat, dar poate tu, de una singură, vei reuşi!

Cel mai important este ca apropiaţii şi poliţia să creadă că te-ai sinucis. Prin urmare, ar fi de preferat să ai grijă să existe martori când te arunci de pe pod, pentru ca planul nostru să aibă sorţi de izbândă.

În josul paginii am notat numărul unui prieten. El îţi va furniza acte de identitate noi şi îţi va găsi adăpost pentru o vreme. În momentul ăsta nu ai nevoie decât de ceva bani. Îmi dau seama că nu e o sarcină prea uşoară, dar sper că vei reuşi să faci rost cumva. Noi vom fi transferaţi la Marion, în Illinois. Prietenul meu te va duce acolo. Dacă reuşeşti, ne vom revedea curând. Te implor să faci tot ce ţi-am spus aici.

Mori... dar rămâi mai vie ca niciodată.

1-888-237-8289

*

Câteva minute rămân stană de piatră, incapabilă să reacţionez la ceea ce tocmai am citit. Nu izbutesc să cred că

Alex îmi cere cu adevărat să fac una ca asta. Totuşi, nu am vreme s-o lungesc prea mult, aşa că trebuie să mă decid repede. Cu atât mai mult cu cât nu-mi doresc nimic mai tare pe lumea asta decât să-i revăd, pe Steve şi pe el. Vreau ca povestea noastră să continue.

Trebuie să ne reunim ca să ne răzbunăm pe blestematul de Desmond, care a ucis-o pe Rebecca. Sinuciderea mea ar însemna că accept ceea ce s-a întâmplat, or eu nu am acceptat.

Şi nu voi accepta NICIODATĂ.

Pun mecanic mâna pe mobil şi formez numărul pe care mi l-a dat Alex. După două sunete prelungi de apel, care mi se par că durează o eternitate, răspunde o voce de bărbat destul de aspră.

— Alo, mă numesc Gloria. Alex mi-a spus că m-aţi putea ajuta.

*

Stau întinsă în acelaşi pat cu Tezer şi ascultăm muzică. E aşa de târziu, că nici măcar nu mai băgăm de seamă ce oră este. Avem atâtea să ne spunem.

— Îţi aminteşti cum ne-am certat la liceu? mă întreabă ea.

— Ar fi greu de uitat.

— Doamne, şi din cauza cui? A lui Matt Guins, cel mai frumos tip de pe planetă! zice ea izbucnind în râs. Îl mai iubeşti?

— Nu, dar tu?

— Nu l-am iubit niciodată. Ştii, ar trebui să-ţi mulţumesc.

— De ce, mă rog?

— Pentru că mi-ai făcut cunoştinţă cu Adam. E minunat să împarţi viaţa cu cineva care te iubeşte şi pe care îl iubeşti.

— Ştiu, răspund eu, regretând amarnic că băiatul pe care-l iubesc e atât de departe de mine.

— E permis să vizitezi deţinuţii?

— Sigur că da, răspund râzând.

— În cazul ăsta, am să vin zilnic la tine. Ai să te saturi repede de mine!

— Nu am nicio îndoială.

Uşa camerei se deschide.

— Nu dormiţi încă, fetelor? întreabă Nancy.

— Doamnă Lawrence, nu suntem la şcoală, aşa că nu trebuie să ne supravegheaţi.

— Tezer, e foarte târziu, ţi-am pregătit patul în salon.

Fără nicio tragere de inimă, Tezer se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

— Noapte bună, zice ea.

— Somn uşor.

Rămân singură în cameră. În ceea ce mă priveşte, este evident că nu voi închide deloc ochii toată noaptea.

Mai rămân câteva ore întinsă, fără să dorm, apoi încep să îmi pregătesc lucrurile. Îmi iau un rucsac, pun în el un pulover cu glugă şi o pereche de blugi. Îmi pun mobilul în buzunar şi scot banii din vechea mea ascunzătoare. Pun la vedere camera video, lipesc deasupra ei un bileţel cu câteva cuvinte, la fel şi jurnalul meu intim.

Trebuie să mă grăbesc.

Mă lipesc de perete şi rămân aşa câteva minute. Mai am puţin şi o să izbucnesc în plâns. N-o să mă mai întorc niciodată aici. O să părăsesc casa pentru totdeauna şi o să dispar definitiv.

Deschid fereastra care dă spre curtea din spate. Mulţumită lui Tezer, am învăţat să dispar din casă fără să fiu văzută încă din vremea copilăriei. Mă agăţ de burlan şi sar în curte. Mă apropii de colţul casei, rămânând bine ascunsă şi lipită de perete, şi îi văd pe gardieni, care stau de vorbă şi râd. Trebuie să profit de un moment de neatenţie. Escaladez gardul, trec de partea cealaltă, sar jos. Mă ridic destul de greu şi am o durere ascuţită la genunchi. Cicatricea de pe corp începe şi ea să-şi facă de cap şi mi se pare că nu mai am mult până să mă desfac în bucăţele mici aici, la doi paşi de casă.

Reuşesc să-mi adun toate puterile şi o iau fugă, încercând să opresc o maşină ceva mai încolo. Începe să se crape de ziuă şi mă rog la Dumnezeu pentru reuşita planului nostru.

În sfârşit, opreşte o maşină şi urc repede.

*

— Mă întreb ce ai putut uita aici, zice şoferul, după ce a oprit maşina acolo unde l-am rugat.

— Vreau să mă sinucid în linişte, îi răspund eu, dându-i toţi banii pe care-i aveam în buzunar.

— Bună glumă!

Cobor din maşină. Aceasta demarează şi rămân singură. Nu e ţipenie de om în jur şi încep să merg tot înainte. Soarele a răsărit deja. Ajung într-un loc pe care nu puteam să nu-l vizitez înainte de a dispărea. Pătrund pe fereastră în casa din lemn în care mi-am petrecut aproape toate verile în vremea copilăriei. Rătăcesc prin toate camerele şi încerc să fac un bilanţ. Am fugit de acasă; se vor trezi curând şi îşi vor da seama că nu sunt acolo. Poliţiştii vor porni imediat pe urmele mele şi, dacă nu fac ceea ce a spus Alex, totul se va sfârşi în curând pentru mine, cu atât mai mult cu cât această ultimă evadare nu va face decât să-mi îngreuneze pedeapsa.

Dumnezeule, în ce situaţie imposibilă m-am vârât? E limpede, nu pot da înapoi. Nu pot nici să mă întorc acasă, nici să fug, pentru că mă vor găsi oricum. Nu există decât o soluţie: trebuie să mor.

*

De îndată ce zăresc câţiva oameni care încep să umble pe afară, ies din casă. Pentru a ajunge la podul vechi care trece peste „râul învolburat", cum îi spuneau localnicii din cauza curentului puternic, am de mers în jur de o oră. Îmi amintesc de ziua în care am venit aici şi am aflat că un băiat s-a înecat. A fost luat de curent în câteva clipe.

Cobor către unul dintre stâlpii podului. Atunci zăresc trei persoane. Zâmbesc, căci aveam mare nevoie de martori. Mai

merg câţiva metri, îmi scot rucsacul şi îl arunc la pământ. Apoi mă întorc pe pod.

*

A venit clipa să mă arunc în gol.

Nu ştiu de ce, dar corpul meu nu a simţit şocul când a luat contact cu apa, cu toate că podul e destul de înalt. Simt o explozie de adrenalină. Lupt împotriva curentului fără să mă gândesc la nimic, mai ales nu la spaima care îmi dă târcoale. Nu vreau decât să ies cât mai repede din apă. Simt că cineva m-a urmat şi a sărit imediat după mine. Urc la suprafaţă şi sar rapid pe ţărm. Nu sunt deloc obosită, gonesc cu toate puterile, chiar dacă hainele ude mă încetinesc puţin. Îmi înşfac din goană rucsacul când trec pe lângă el şi îmi continui cursa încă vreo câteva sute de metri. În sfârşit, mă opresc să-mi trag sufletul şi îmi scot hainele ude. Scot hainele uscate din rucsac şi mă schimb.

*

Respir adânc, din toţi plamânii, uşurată. Am făcut-o. Am reuşit. Nu l-am trădat pe Alex.

Nu credeam că va fi atât de uşor. Ajung la o cabină telefonică, scot scrisoarea lui Alex din buzunar şi formez numărul de telefon notat de el.

— Alo, eu sunt. Am făcut ceea ce am stabilit.

Prietenul lui Alex îmi spune unde şi la ce oră să-l aştept şi închide. Acum trebuie să mai sun pe cineva. Mi-e greu să-mi amintesc numărul, dar în cele din urmă reuşesc.

— Sunt la Belwood. A venit momentul să mă ajuţi, aşa cum mi-ai promis.

*

Merg de-a lungul unui drum pustiu şi nu reuşesc să realizez că totul s-ar putea încheia aşa şi că în câteva secunde am terminat-o de tot cu vechea mea viaţă. Ce-o să se întâmple acum? Cum a spus Alex, voi pleca în alt oraş. Voi putea să fac ce vreau cu actele cele noi, inclusiv să mă înscriu la un alt liceu. Dacă vreau să am o viaţă decentă, va trebui să îmi continui studiile. În afară de asta, o să merg să-i văd pe Alex, pe Steve şi pe Jey la închisoare. Împreună, ne vom descurca noi cumva, sunt sigură.

Cel mai important este să realizez că Gloria cea de odinioară nu mai există, e definitiv moartă. Cele 50 de zile de dinaintea sinuciderii ei au trecut, iar locul ei a fost luat de o altă persoană, care va avea în curând un nume nou şi o viaţă nouă.

O maşină mică se apropie de mine. Din ea coboară un tip care pare a fi cam de aceeaşi vârstă cu Alex, Jey şi Steve.

— Gloria?

— Bună ziua, zic eu cu voce scăzută.

— Nu te teme. Alex m-a pus să-i promit că răspund cu viaţa mea că nu ţi se va întâmpla nimic rău, aşa că nu ai de ce să te temi.

Zâmbesc.

— Urcă în maşină. Trebuie să plecăm cât mai repede de aici.

Mă întorc. Nu mi-am pierdut speranţa, ştiu că va veni.

— Gloria...

Oftez şi urc în maşină. Prietenul lui Alex caută ceva în torpedou, apoi priveşte în oglinda retrovizoare.

— Cine-i ăsta?

Mă uit şi eu pe geamul din spate şi îl văd pe Chad, care aleargă spre noi. Ies şi maşină şi fug spre el. Cădem unul în braţele celuilalt.

— Ai venit, şoptesc eu.

*

CÂTEVA ZILE ÎN URMĂ

— Cum? Tu vorbeşti serios? Nu se poate, glumeşti!

— Nu, Chad.

— Tu îţi dai seama ce vorbeşti? Ai petrecut tot acest timp dorind să-ţi pui capăt zilelor, iar acum îmi ceri să te ajut să-ţi simulezi sinuciderea!

— Nu ţipa, te rog.

— Gloria, viaţa ta nu e un film de Hollywood. Şi nu toate se desfăşoară conform unui scenariu perfect.

— Ascultă-mă bine. În afară de tine, nu am încredere în nimeni altcineva şi am nevoie de bani. Nu pot să-i iau de la tata, ar observa rapid lipsa şi risc să-i stârnesc bănuieli.

— Gloria, eu încă sper că visez...

— Chad, ajută-mă!

— Şi dacă lucrurile nu se vor desfăşura aşa cum îţi doreşti? Şi ce viaţă te aşteaptă după „sinuciderea" asta?

— Şi ce viaţă mă aşteaptă în spatele gratiilor?

Chad rămâne câteva clipe tăcut.

— Şi dacă i-aş povesti totul tatălui tău?

— N-ai face una ca asta, Chad, ştiu, doar ai spus că mă iubeşti, nu?

— De ce mă mai întrebi? Ştii foarte bine că aş fi gata să fac orice pentru tine.

— Atunci, ajută-mă. Dacă refuzi, o voi face oricum, numai că de data asta de-adevăratelea.

Chad se întoarce fără să răspundă, deschide uşa şi iese din casa mea.

*

Îmbrăţişarea noastră durează câteva clipe. Apoi Chad îşi deschide rucsacul şi îmi întinde un plic gros, plin cu bani.

— Sper că îţi ajung.

— Sigur că da, îi răspund eu zâmbind.

— Gloria, îţi dai seama la ce cazne mă supui? Am să ajung la spitalul de nebuni din cauza ta... Chiar nu ştiu cum am să reuşesc să mă prefac la înmormântare.

— Chad, promite-mi că nu spui nimic, nimănui, niciodată.

— Îţi promit.

Îl cuprind în braţe şi îl sărut pe obraz. Apoi mă îndrept spre maşină. Mă întorc de câteva ori către Chad şi văd cum lacrimile îi şiroiesc pe obrajii roşii. Simt că mai am puţin şi am să izbucnesc şi eu în plâns. Nu, nu pot să-mi permit una ca asta. Mă urc repede în maşina care demarează imediat.

Deci, Gloria McPhin, bine ai venit în noua ta viaţă. De acum înainte, totul va fi altfel.

Şi aşa, mă arunc în necunoscut. Va dura destul de mult până o să mă obişnuiesc cu noua mea viaţă, fiindcă nu e uşor să spui „adio” trecutului.

Ştiu că va trebui s-o iau de la zero şi aşa voi face.

— Ţi-ai ales deja un nume nou?

În loc de răspuns, un zâmbet îmi înfloreşte pe buze.

*

CÂTEVA SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

David stă pe canapea, cu fotografia Gloriei în mână. În ciuda timpului care a trecut de la nefericita întâmplare, durerea pierderii e la fel de puternică.

— David.

Nancy se apropie de el şi îl cuprinde cu braţele de umeri.

— Nu te mai frământa atâta.

— S-a răzbunat pe mine şi a ales cel mai crud mijloc cu putinţă.

— David, mai devreme sau mai târziu, va trebui să o laşi să plece... Poate nu e cel mai bun moment, ştii, dar am o veste pentru tine.

— Ce anume?

— Sunt însărcinată.

— Vorbeşti serios?

— Chiar crezi că îmi arde de glume într-un astfel de moment?

David plânge de bucurie ca un copil. O ia pe Nancy în braţe.

— O să trecem şi peste asta şi o să ne vedem de vieţile noastre, zice Nancy.

*

Tezer şi Adam sunt în faţa mormântului Gloriei. Tezer mângâie uşor portretul prietenei ei de pe piatra funerară şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Of, Adam, e îngrozitor. Nici măcar nu am putut să ne luăm rămas-bun aşa cum s-ar fi cuvenit. Avem un sicriu gol şi nu ştim unde e trupul. Nu-i normal.

— Tez...

— Nu plâng, nu mai plâng... Dar pur şi simplu nu mă pot obişnui cu ideea că e moartă.

— Ştiam eu că am să vă găsesc aici.

Adam şi Tezer se întorc şi dau cu ochii de Cornelia.

— Venim aici aproape zilnic, spune Adam.

— Iar eu vin azi pentru ultima oară.

— De ce? întreabă Tezer.

— Max şi cu mine ne mutăm în Italia. Vrem să ne căsătorim şi să începem o viaţă nouă.

— Ce drăguţ, zice Tezer.

— Cornelia, de ce mama Gloriei nu a venit la înmormântare?

— Nu ştie nimic. După ce a divorţat de David, s-a mutat în California cu noua ei dragoste. David şi cu mine am hotărât să nu-i spunem nimic deocamdată. Nu e încă pregătită pentru o astfel de veste.

Tezer scoate din geantă jurnalul intim al Gloriei, pe care l-a citit din scoarţă-n scoarţă. Îl pune jos, lângă piatra funerară.

— Odihneşte-te în pace, draga mea.

*

Suntem îndrăgostiţi de libertate.
Fugim de noi înşine.
Căutăm speranţa şi fericirea.
Suntem fericiţi şi liberi.

CUPRINS